Dạ Hành Ca

TỬ VI LƯU NIÊN

QIN ZỔ EDIT

DẠ HÀNH CA

Tử Vi Lưu Niên

Sachvui.Com

Kiếm Hiệp, Ngôn Tình, Cổ Đại

Thể loại: Cổ đại, giang hồ, HE
Editor: Qin Zồ
Số chương: 125 chương

Thiếu niên hành tẩu, đâu ngờ lạc thiên sơn, sa vào trầm luân
Dung mạo thanh khiết, miết cái gió mây thay, bao kẻ kính sợ
Quan ải vạn dặm lao đao, nào sợ chi phải quay đầu
Yêu quái hại người nhìn chẳng lạ, là mây mưa vần tự ắt định
Khúc dạ hành ca, ta nghe cùng người

***

Nàng là thiếu nữ tài năng, tựa như đóa mạn sa châu đến từ địa ngục, lãnh diễm mà rực rỡ.

Chàng là thiếu niên rơi vào tuyệt cảnh phong hoa.

Nàng vì báo thù mà lấy thân thử độc, bốn mùa qua đi dung mạo chưa từng thay đổi.

Chàng lại vì sinh tồn mà nhẫn nhục, cam chịu trở thành nô lệ.
Bảy năm sát phạt đường sinh tử, ngàn dặm máu đổ khói lửa loang

Hoa nhan Tử Túc, ngàn minh Cửu Vi

Cùng giương sáu cánh thẳng phương Nam

Há ngờ chuyện cũ Giang Nam lại ràng tâm loạn, vào sinh ra tử nay chẳng còn đâu, mỗi người chia nhau một mảng chân trời

Hương hoa sắp nhạt ráng mây sửa tan, hồng nhan nửa tận nhờ quân kéo, muốn nắm tay ngắm hoa đồng nở, lại chẳng biết phải thế nào…

Mục lục

Chương 1: Chiến nô
Chương 2: Ban tên
Chương 3: Thù ảnh
Chương 4: Thất sát
Chương 5: Khuất nhục
Chương 6: Sát thủ
Chương 7: Sa xa
Chương 8: Mưu thắng
Chương 9: Nghịch loạn
Chương 10: Tứ sứ
Chương 11: Hỏi kế
Chương 12: Gió nổi
Chương 13: Nước ngầm
Chương 14: Đêm gặp
Chương 15: Cô Mặc
Chương 16: Thanh ca
Chương 17: Đồn đại
Chương 18: Vào tròng
Chương 19: Trả thù
Chương 20: Lật đổ
Chương 21: Phá địch
Chương 22: Về núi
Chương 23: Ân thưởng
Chương 24: Dạ yến
Chương 25: Tự trói
Chương 26: Cùng đường
Chương 27: Câu tâm
Chương 28
Chương 29: Độ kiếp
Chương 30: Nổi sóng
Chương 31: Mật nghị

Chương 32: Nửa đêm
Chương 33: Tự do
Chương 34: Tập sát
Chương 35: Đoạt thế
Chương 36: Cùng về
Chương 37: Giang Nam
Chương 38: Đêm dữ
Chương 39: Trả giá
Chương 40: Thượng tỵ
Chương 41: Tình thân
Chương 42: Hoa độc
Chương 43: Khuê oán
Chương 44: Âm phật
Chương 45: Tình trung
Chương 46: Loạn vân
Chương 47
Chương 48: Trò chơi
Chương 49: Xuất chiến
Chương 50: Câu thương
Chương 51: Trừng phạt
Chương 52: Đi thuyền
Chương 53: Về quê
Chương 54: Kính mời
Chương 55: Hán Quảng
Chương 56: Dịu dàng
Chương 57: Lưu lại
Chương 58: Từ chối
Chương 59: Bạn cũ
Chương 60: Ngẫu ngộ
Chương 61: Nghe khúc
Chương 62: Diều giấy
Chương 63: Mượn kiếm
Chương 64: Thù cũ

Chương 65: Bị bắt
Chương 66: Báo thù
Chương 67: Tâm yểm
Chương 68: Tìm vết
Chương 69: Vào hòm
Chương 70: Mê đắm
Chương 71: Lưu luyến
Chương 72: Đi sớm
Chương 73: Khoan tim
Chương 74
Chương 75: Máu đỏ
Chương 76: Lưỡng nan
Chương 77: Vút bay
Chương 78: Nam Việt
Chương 79: Mộng xưa
Chương 80: Chân trời
Chương 81: Tương tư
Chương 82: Tin đồn
Chương 83: Tây Kinh
Chương 84: Hội đèn
Chương 85: Gặp lại
Chương 86: Phiên Tiên
Chương 87: Thật giả
Chương 88: Nữ Nhi Hồng
Chương 89: Bích ngọc điệp
Chương 90: Nói thật
Chương 91: Chọc giận
Chương 92: Moi tim
Chương 93: Nghị hôn
Chương 94: Toại nguyện
Chương 95: Khúc mắc
Chương 96: Hứa hôn
Chương 97: Đưa dâu

Chương 98: Lễ cưới
Chương 99: Phiên ngoại 1: Say
Chương 100: Ngoại truyện 2: Muội muội
Chương 101: Ngoại truyện 3

Chương 1: Chiến nô

I. THIÊN SƠN

Một bụm máu phụt lên cát bụi.

Ngẩng đầu lên nhìn bốn phía, vượt qua bức tường cao cao kia là có thể trông thấy gió tuyết bàng bạc từ đằng xa. Không khí mát lạnh, nhưng khi vì bị đòn đau mà hít vào mũi, vẫn mang theo mùi tanh tưởi không tản đi được.

Quan huấn nô tàn ác vung roi da quật mạnh vào từng nô lệ không thể bò dậy kịp thời. Sau cuộc huấn luyện tàn khốc kéo dài mấy ngày, thể lực đã không thể chống đỡ nổi để đứng nữa rồi.

Người bị bắt từ vùng trung nguyên tới luôn có địa vị thấp nhất tại nơi đây. Vết thương vừa khép lại đã bị đuổi đến bãi tập, không biết thủ pháp gì mà lại cấm dùng nội lực, ngoại trừ né tránh nhờ vào kinh nghiệm ra, chỉ còn lại nghị lực và thể lực để cố chống đỡ. Mỗi ngày đều có người chết đi, nói không chừng sẽ đến lượt mình thôi.

Huấn quan hung tàn vô thường tùy ý cướp đoạt sinh mệnh, không cho phép phản kháng, chỉ hơi chậm chút thôi là sẽ phải nghênh đón trận đòn roi tới tấp như bão táp, quất xuống vùng yếu ớt nhất trên cơ thể, trông vẻ ngoài có vẻ hoàn hảo nhưng bên trong đã lở loét sưng phù cả rồi, cơn đau có thể phải kéo dài hơn mười ngày.

Đây là bí cảnh sâu nhất nơi thiên sơn, cũng là bản doanh của ma giáo, nếu chết ở đây thì sẽ thực sự trở thành câu chuyện nực cười. Cứ ngỡ rằng huấn luyện của gia tộc đã coi như nghiêm khắc rồi,

nhưng bây giờ nhìn lại vẫn còn quá nhẹ. Hắn không tránh khỏi bắt đầu nghi ngờ, thật sự có người có thể sống mà thoát ra khỏi nơi đây sao?

Một đám người nồng mùi tanh dơ bẩn cùng xuống từ xe ngựa, không tới ba ngày đã chết, thì hắn thà hắn chết khi bị người ta kéo lê đi, quần áo tả tơi bị roi cắt thành vải vụn còn hơn, ai có thể nhận ra thi thể như tên ăn mày lại từng là cao thủ võ lâm từng tung hoành trung nguyên chứ, đã đến đây rồi thì tất cả đều trở nên thấp kém như con kiến.

Huấn luyện mấy ngày đã mang lại nhận thức cho mọi người, nơi này chỉ sùng bái duy nhất một người, trên tầng tầng quản chế, giáp vương như thần nhìn xuống chúng sinh bằng nửa con mắt, chí tôn chí uy.

Còn nơi chốn này của hắn bây giờ, chỉ là bãi thử nơi ma giáo sàng lọc cát đá có thể dùng được, trong một nơi khác có vô số thiếu niên sau vòng rào ngăn cách tiếp nhận huấn luyện, không biết đã ở đây từ lúc bao nhiêu tuổi, một ngày lại một ngày chịu đựng đánh đập, trong ánh mắt không có lấy cảm tình, chém giết nhau như cỗ máy lạnh lùng, để mặc cho hiệu lệnh công kích trở thành bản năng.

Chấn động toàn Tây Vực, sát thủ ma giáo làm làm ba mươi sáu quốc gia nghe tiếng là biến sắc, chính là được huấn luyện như thế mà ra.

Trốn không được, lại không muốn chết, vậy chỉ có thể gắng gượng chống chói. Xiết chặt mảnh vải buộc vết thương trên cánh tay, hắn bước vào sân trong tiếng còi, nghênh đón vòng khiêu chiến tiếp theo.

Suốt một năm huấn luyện, người trung nguyên có thể cùng tiến vào Chiến Nô doanh chỉ còn lại ba người. Cùng hai trăm chín mươi bảy thiếu niên được huấn luyện từ nhỏ ở Chiến Nô doanh bắt đầu tiến

vào Tôi Phong doanh*, thứ đang đợi ở phía trước chính là tỷ thí sát đấu còn tàn khốc hơn.

(*Tôi phong/淬锋 có nghĩa là tôi luyện nên mũi nhọn đi đầu.)

Giữa những lúc rảnh rỗi của đợt huấn luyện, những thiếu niên này cũng sẽ lén lút bàn luận, tò mò suy đoán vận mệnh tương lai của mình. Đi ra khỏi Tôi Phong doanh mới có tư cách trở thành sát thủ chính thức chấp hành nhiệm vụ, những kẻ xuất sắc hơn thì bước lên hàng ngũ Thất Sát, đó là sát thủ cấp cao đứng đầu ma giáo, chỉ có bảy người, trực thuộc hữu sứ, ngay cả tam đại trưởng cũng không dám coi thường.

Ra khỏi nơi đây là có thể hưởng thụ rượu ngon sữa tươi, áo gấm rực rỡ nhà ở lộng lẫy, có mỹ nữ người hầu niềm nở biết ý hầu hạ, có quyền thỏa sức hưởng lạc và vinh quang được giáo chúng kính lễ.

Ở ma giáo, sát thủ chân chính là kẻ có địa vị vô cùng, là bọn họ đã dùng máu tươi đổi lấy sự khuất phục và vật cống từ chúng quốc Tây Vực, châu ngọc tiền tài dồi dào cũng từ đấy mà ra. Không cần trồng trọt làm lụng vẫn có thể yên vui sung túc, phóng mắt ra là có thể thấy ngọc thụ quỳnh chi, cẩm tú yên la, tuấn mã mỹ nhân được các nước tiến cống đầy rẫy, chính là thiên đường chốn nhân gian vô cùng phồn hoa tuyệt diệu.

Đây cũng là đề tài các thiếu niên thích tán gẫu nhất, hư ảo mộng đẹp ấy là thứ duy nhất để gắng gượng, là hy vọng vỏn vẹn nơi tôi luyện máu đổ đau thương, chờ mong hân hoan vui thú sau khi sắc trời mở ra. Giường vừa cứng vừa lạnh, thức ăn thô ráp, bị ra roi như súc vật trong hiện thực đều được quên đi tất cả trong tưởng tượng, so với thiên đường bên ngoài sân bãi tàn sát, sự tàn khốc nơi đây chỉ có thể dùng từ địa ngục để hình dung. Nghe thấy khát khao về tương lai ở bên tai, hắn nhắm mắt thở hắt ra, hi vọng trong thời gian ngắn nhất

có thể khôi phục lại sức lực.

Tiếng hét bất ngờ vang lên cắt đứt màn thảo luận rầm rì của mọi người, chúng thiếu niên ngồi ngổn ngang nhanh chóng đứng vào đội ngũ chỉnh tề, chắp tay cung kính đứng thẳng. Đại hán tây Vực râu xia xồm xoàm chậm rãi đi đến, lướt qua từng gương mặt không chút cảm xúc, giống như đang nhìn kỹ từng thanh loan đao vừa được mài nhọn.

“Nghe cho kỹ đây, ta chỉ nói một lần.” Không khí im ắng như băng sơn vạn năm không đổi, “Giáo vương có thánh dụ, ngày mai bắt đầu tiến hành cuộc tỷ thí sáu ngày, ba người chiến thắng cuối cùng có thể đạt được cơ hội diện yết giáo vương, thoát khỏi Tôi Phong doanh trở thành sát thủ trong giáo, các ngươi nên lấy làm vui mừng đi, không phải năm nào cũng có may mắn như thế cả. Nhưng điều này cũng có nghĩa, từ giờ trở đi các ngươi chính là kẻ thù.” Ánh mắt lạnh băng quét qua đám người trầm mặc, “Cứ thử nhìn xem, ai có thể sống được đến cuối cùng.”

Sáu ngày.

Rất ngắn mà cũng rất dài.

Không ai ngủ được, sợ hãi âm thầm lan tràn, chỉ sợ sẽ bị cắt đứt cổ họng trong lúc ngủ, thời gian cùng được huấn luyện không ngắn, tất cả đều nằm lòng thủ đoạn của nhau.

Trong ba trăm người, chỉ lấy có ba.

Hắn nhớ lúc còn nhỏ từng nghe nói người Miêu có phương pháp nuôi cổ, nhốt đủ loại trùng độc trong chiếc hộp kín, để mặc bọn chúng tàn sát cắn lẫn nhau, tên còn sống chính là cổ vương.

Cũng thủ pháp như nhau, cũng thử nghiệm như nhau.

Những thiếu niên mạng như cỏ rác này được cùng một giáo quan chỗ đó dạy thành thạo về mai phục để giết, giết bằng thuốc độc, dụ dỗ để giết, chém giết, từng tên từng tên ngã xuống, máu tươi như suối tràn lan trên nền đất bãi huấn luyện. Hắn rất muốn cém bay đâu tên giáo quan này, lại càng muốn chém chết giáo vương nắm trong tay sự cao ngạo của chúa tể, sự lạnh lùng của người ngoài cuộc đó, nhưng trước hết phải cố để bản thân được sống đã.

Số người đã giảm bớt hơn nửa, huấn luyện nhiều năm đã để cho các thiếu niên khống chế bản thân rất giỏi, tiết kiệm được công kích không cần thiết và tiêu hao thể lực, hắn núp dưới bóng cây cố ẩn náu, cơn buồn ngủ nặng nề làm mí mắt nặng trĩu, khẽ cắn răng, lưỡi dao trong tay xoẹt một phát ngọt sắt, trên cánh tay lại có thêm một vết máu, đau đơn khôn cùng xua tan mê man, bốn ngày không được ngủ, ý thức của hắn đã bắt đầu rời rạc, phản ứng cũng trở nên chậm đi.

Có một bóng người lặng lẽ tiến đến, hắn không lên tiếng, thủ thế của đối phương cũng cho thấy hắn ta không có địch ý, vậy là hắn hạ trường kiếm xuống, đợi thiếu niên kia chủ động mở miệng.

“Cứ tiếp tục như thế này không được, chúng ta sẽ chết hết.” Rõ ràng cũng vô cùng buồn ngủ, trong giọng nói thầm thì của thiếu niên cũng lộ ra mệt nhọc, “Phải có người hợp tác, nếu không đợi đến lúc ngươi ngủ rồi…”

Ngủ rồi thì sẽ ra sao, không cần nói trong lòng cả hai đều biết. Hắn lạnh lùng nhìn đối phương, “Ngươi muốn thế nào.”

“Nhìn thể lực bây giờ, có lẽ ta vẫn có thể gắng được ba canh giờ, ta nhớ tình hình của ngươi cũng tương tự.”

Kinh ngạc trước sự thẳng thắn của đối phương, hắn yên lặng gật đầu, hắn cũng lường được bản thân mình trong thời gian đó.

“Ta bảo vệ để ngươi được nghỉ ngơi, đến lúc sau thì lại thay phiên, chỉ dựa vào mình ngươi không thể nào chống chọi được qua sáu ngày, mà điểm này chúng ta lại giống nhau.”

“Dựa vào đâu để ta tin ngươi.”

“Ngươi không có lựa chọn nào khác.”

“Dựa vào đâu ngươi lại tin ta.”

“Ta không có lựa chọn nào khác.” Bốn mắt giao nhau, rốt cuộc thiếu niên cũng cười khổ, “Được rồi, ta vẫn luôn quan sát người có thể hợp tác được, chỉ có ngươi chưa từng chủ động ám sát, bất kể là vì tiết kiệm sức lực hay vì điều gì khác…”

Đợi một lúc lâu nhưng không ai đáp lại, thiếu niên bắt đầu thúc giục, “Được rồi, điều nên nói đã nói cả rồi, quyết định của ngươi là?”

“Thành giao.” Dứt khoát phun ra hai chữ, hắn cụp mắt, nhanh chóng rơi vào giấc ngủ.

Một trận mưa máu trút xuống.

Mũi kiếm nhẹ lướt qua cổ đối thủ, cảm nhận được cơn run rẩy khi lưỡi dao sắc ben cắt vào huyến mạch, bắp thịt siết căng bỗng thả lỏng, thay vào đó là mệt mỏi sau vận động kịch liệt.

Hắn khẽ ho sặc sụa, lục phủ ngũ tạng bị đâm thương tổn khiến lần nào ho cũng đều mang theo vị gỉ sắt, giương mắt nhìn cách đó không

xa, sau hai ngày bảo vệ nghỉ ngơi luân phiên và liên thủ phản kích đã có chút ăn ý. Quả nhiên người thiếu niên kia đã tiêu diệt xong đối thủ, đang xé vạt áo quấn quanh vết thương, bước chân loạng choạng, xem ra bị thương không nhẹ, từ hình ảnh quan sát một bên, có thể thấy hắn ta xuất chiêu nhanh chóng tàn nhẫn, lại giỏi nắm chặt thời cơ, khó trách có thể chống cự được đến cuối, xem ra mình đã gặp được một đồng bạn chính xác rồi.

Hoàng hôn ngày thứ sáu, trong sân chỉ còn lại bốn người.

Nắng chiều như máu, gió thổi qua sa trường nồng đậm mùi tanh, như bàn tay dịu dàng mơn trớn trên mặt người chết. Giáo quan đứng chắp tay, thần sắc không thay đổi. “Giết thêm một người nữa là các ngươi có thể rời đi.”

Lời nói như sắt ghim vào bên tai, tuyên bố một thực tế không cách nào sửa đổi.

Bốn đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn nhau.

Hai người đối diện cũng nắm tay công kích, tấn công phòng bị phối hợp rất khắng khít, không giống kiểu hợp tác vội vàng như họ. Tình trạng tốt hơn nhấy rõ, ai chết trong tay ai cũng không khó đoán. Nếu nội lực không bị hạn ché… Chợt một ý nghĩ thoáng xẹt qua, rồi lại bị ném ra sau đầu, giữa lúc sinh tử không có kẽ hở để than vãn oán trách..

“Các ngươi không có cơ hội.” Ánh mắt nhọn hoắc ở đội diện lóe lên sự khiêu khích, đã dùng thuaanjt tâm lý rồi, “Không so thực lực, chỉ thương thế thôi cũng đã nặng hơn bọn ta nhiều.”

Hắn liếm đôi môi nứt nẻ, chậm rãi giơ kiếm lên.

“Cơ hội sống duy nhất chính là các ngươi tự chém giết lẫn nhau, xem ai may mắn hơn, dù sao các ngươi cũng chỉ tình cờ liên thủ.” Biết được tâm tư của đồng bạn, một kẻ khác phối hợp phân tích, “Chủ động công kích bọn ta chỉ vô nghĩa mà thôi, hai người sẽ chết cả thôi, chính các ngươi cũng biết chọn tác chiến đó thì phần thắng sẽ cao hơn. Người chiến thắng là người thứ ba đạt yêu cầu, bọn ta sẽ không nhúng tay vào.”

Nói đúng sự thật, cũng rất có lý. Vốn chỉ là kẻ xa lạ, cũng sẽ không vì chút kề vai ngắn ngủi do bị tình thế ép buộc mà ký thác sống chết, lý trí phân tích thế cục về sau đều rất rõ ràng. Hẳn là vận mệnh đang trêu đùa, những người không thù không oán như bọn họ bị ép đến nước này, đường hẹp thành thù. Lại là quyền lực thế nào ma lại khiến những kẻ đó bàng quan lạnh lùng, đợi kết quả máu tươi tung tóe.

Hắn nhìn sang thiếu niên đã sóng vai tác chiến trong hai ngày vừa qua, đối phương cũng nhìn hắn như thế, nơi gốc tăm tối phảng phất có cảm xúc cuồn cuộn kích động như nhau, trong đôi mắt non nớt bén nhọn dần dần dâng trào khí thế.

Trong chớp mắt, kiếm quang phá vỡ hoàng hôn.

Chương 2: Ban tên

Cánh cửa bật mở.

Từng thi thể được đưa từ trong sân ra, bị xe kéo chở đi. Ở phần đất chôn cất xa xa đã sớm đào mộ huyệt, rất nhanh thôi sinh mệnh sớm lụi tàn sẽ bị vùi lấp, ngay cả tên cũng không có.

Có thể sống, chỉ có kẻ mạnh.

Không có bi thương, không có nước mắt, điểm cuối sinh mệnh vẫn là bóng tối bất tận, không kịp chạm đến chốn thiên đường trông đợi bấy lâu, đã nằm xuống đất vàng bồi cây hoang cỏ dại.

Bọn họ cũng được đưa ra, nghiêng đầu đưa mắt tiễn những đồng bạn đã từng sớm chiều. Sống hay chết, đều có thể dễ dàng phân định như thế. Không muốn nhìn thêm nữa, hắn cụp mắt, thiếu niên bên cạnh như biết hắn đang nghĩ gì mà nhe răng cười một tiếng, nhưng vì động đến vết thương mà lại rên lên.

Chợt lòng hắn thoáng chút ấm áp.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, không ai trong hai người tàn sát lẫn nhau, trái lại không hẹn mà cùng lựa chọn khiêu chiến với kẻ địch mạnh hơn mình, lấy trọng thương sắp chết đổi lại cơ hội sinh tồn. Dù là ở chốn địa ngục phải vất bỏ hết tình cảm, thì vẫn sẽ còn đó ít thứ áp đảo bản năng cầu đường sống.

Vô cùng ngu ngốc, nhưng lại đáng giá.

Cho dù trên dưới toàn thân đau rất đau, đau đến mức chỉ muốn ngất đi, cho dù một kiếm kia suýt nữa chặt đứt tay hắn, thì vẫn đáng giá.

Hắn bật cười, lại ho nhẹ, hơi thở mong manh, “Chúng ta vẫn còn sống.”

”Vẫn sống.” Một âm thanh cũng yếu ớt trả lời hắn.

Ước chừng một tháng vết thương của hắn mới tốt lên, nửa tháng nằm sấp trên giường không hề nhúc nhích, theo người hầu nói thì có một kiếm chỉ cách tim hắn chừng nửa tấc. Đãi ngộ dưỡng thương khác biệt hẳn một trời một vực với trước đây, thuốc cũng công hiệu hơn. Có thể cảm nhận được rõ ràng sự kính trọng qua từng cử chỉ động tác của người hầu, thậm chí còn có vẻ hơi kinh sợ.

”Xem ra mấy ngày nữa phải yết kiến giáo vương rồi.” Lật bộ y phục vừa được đưa đến, thiếu niên khẽ cong môi. Trải qua hoạn nạn sinh tử, giờ lại được dưỡng thương trong cùng một gian phòng, cả hai đã gần như là huynh đệ.

Hắn liếc mắt, chất liệu của bộ đồ mới này khác hẳn mấy bộ thô ráp trước đây, “Thấy rồi thì thế nào?”

”Coi như chính thức gia nhập Thí Sát doanh.”

”Thí Sát doanh?” Hắn hơi kinh ngạc, “Còn phải thử tập tiếp nữa sao?”

”Ngươi không biết gì hả?” Thiếu niên cười, ánh mắt sáng ngời, nghiêng đầu qua giảng giải.

Tối cao nhất ma giáo chỉ có mỗi một người giáo vương, rồi sau đó là hai tả hữu sứ, tả sứ chưởng trí, chủ quản công việc trong giáo; Hữu

sứ ti hình, chấp chưởng dạy điều luật quy định. Cấp bậc trên dưới rõ ràng, quy chế nghiêm ngặt, đối với người vi phạm giáo quy sẽ xử lý không khoan dung.

Tiếp sau đó là tam đại trưởng lão, Quỳ trưởng lão chịu trách nhiệm huấn luyện sát thủ, quản lý Chiến Nô doanh và Tôi Phong doanh; Kinh trưởng lão làm chủ trì việc cống nạp qua lại của ba mươi sáu nước Tây Vực; Kiêu trưởng lão trông coi công việc nội chính, trợ giúp tả sứ quản lý giáo đồ.

Sau đó nữa, chính là Thất Sát.

Thí Sát doanh, là tên gọi chung của những sát thủ thiếu niên thông qua muôn trùng trận thí luyện. Thất Sát là tinh anh của Thí Sát doanh, chỉ khi ám sát vua của một nước hoặc trọng thần thì mới xuất hiện, trực tiếp nhận lệnh của hữu sứ, địa vị cao chỉ sau ba vị trưởng lão, nếu như nói Thí Sát doanh là kiếm, vậy Thất Sát chính là mũi kiếm vô địch.

”Thất Sát...” Hắn chậm rãi suy nghĩ, “Bảy người?”

”Vốn là bảy người, tất cả đều là cao thủ trải qua trăm trận đánh, từng nghe nói không có ai mà bọn họ không giết được cả, chỉ khi có người chết đi mới bổ sung thêm, Thí Sát doanh cũng là như thế.” Thiếu niên khoanh tay, lộ ra vẻ say mê, “Vì trận trước đó hao tổn không ít, nên chúng ta mới có cơ hội.”

Tầng tầng tuyển chọn ác nghiệt đến cực điểm, số người ngã xuống sau lưng mỗi một cao thủ chỉ sợ không đếm hết nổi, hắn ngưng mắt im lặng nhìn trần nhà đến xuất thần.

”Ngươi mấy tuổi rồi?” Thiếu niên nhìn mặt hắn, bỗng đổi đề tài.

”Mười lăm.”

”Thì ra cũng bằng tuổi ta.” Thiếu niên hơi ngạc nhiên, “Ta còn ngươi nhỏ hơn ta chứ, người Trung Nguyên đều giống như ngươi cả sao?”

”Ngươi là người của một nước Tây Vực?” Hắn cẩn thận quan sát mặt mũi thiếu niên, góc cạnh gõ ràng, mày rậm tuấn mục, nước da như lúa mì, nơi khóe mắt có mấy phần giống người Hán, nhất thời lại không phân biệt được.

”Ta là lưu dân, không biết xuất thân từ đâu.” Thiếu niên nói đùa, nhưng thần sắc lại mờ mịt, “Có điều ta khá tò mò vì sao ngươi lại đến đây đấy, chỗ này cách Trung Nguyên hơn mấy ngàn dặm.”

Hắn im lặng một lúc, “Ta bị người ta bắt tới.”

”Ai bắt ngươi?”

”Không biết.” Nhớ đến thân thủ của gã đàn ông như ma quỷ kia, sắc mặt hắn tối lại. Thực lực chênh lệch quá lớn, cho dù không trúng độc cũng sợ không chạy thoát nổi. Núi cao còn có núi cao hơn, đến khi bị quản chế mới biết bản thân trước đây dốt nát biết bao. Trước mắt cấm dùng nội lực, ngay cả một phần ba của ngày xưa cũng không bằng, lại vô kế khả thi. Chỉ có thể đợi, xem bao giờ có cơ hội...

”Ngươi muốn chạy trốn ư?”

Hắn giật mình kinh hãi, thiếu niên trước mắt nom khá gian xảo, tựa như nhìn thấu tâm tư của hắn.

”Đừng lo, ta sẽ không nói ra ngoài.” Như cảm thấy dáng vẻ phòng bị rất thú vị, thiếu niên cười khẽ, “Có điều ta khuyên ngươi nên dẹp suy nghĩ đó đi, phòng vệ nơi Thiên Sơn còn nghiêm ngặt hơn ngươi

từng thấy rất nhiều, ra ngoài chỉ có một con đường, không có sắc lệnh thì dù thân thủ tốt đến mấy cũng phí công.”

”Ngươi không muốn rời khỏi đây ư?” Hắn khó hiểu.

”Ta?” Thiếu niên làm mặt quỷ, “Đi đâu cũng thế cả thôi, đã đến nước này thì còn trốn gì nữa, ta sẽ cố gắng trèo lên.”

Không có... một ai có thể ra khỏi đây? Nhưng hắn không như thế, nhà hắn ở Trung Nguyên, đột nhiên mất tích, chắc chắn phụ thân nghiêm khắc cũng sẽ đau buồn, huống hồ là mẫu thân hết mực yêu thương, là những huynh đệ thân thiết... Còn cả thiếu nữ duyên dáng từng gặp lướt qua một lần kia, tại miền non nước Giang Nam khói mỏng mưa bay...

Bỗng hắn thất thần.

Giáo vương lẳng lặng nhìn chăm chú hai thiếu niên sóng vai quỳ ở dưới điện.

Ánh sáng mặt trời hắt lên thân hình khôi ngô, có vẻ khí khái khiến người ta đưa mắt nhìn, như con dao sắc bén vừa được mài giũa.

”Tốt lắm, quả nhiên là nhân tài tốt, Quỳ trưởng lão đã phí tâm rồi.” Nam tử ngồi tít trên cao kia gật đầu cười, có vẻ rất hài lòng.

”Tạ ơn giáo vương, thuộc hạ chỉ cố làm tròn chức trách mà thôi.” Đại hán Tây Vực khôi ngô chắp tay khom người, “Hai tên này khá xuất sắc trong trận tàn sát, xin giáo vương ban tên theo lệ.”

Ban tên. Từ một số thứ tự hư vô cho đến khi có tên của riêng mình, đều cần mồ hôi và máu tươi chứng minh thực lực rồi mới có tư cách có được.

Vương giả ngồi trên ghế ngọc khẽ trầm ngâm, chỉ vào một người thiếu niên trong đó.

”Từ hôm nay trở đi ban tên cho ngươi là Cửu Vi, vào Thí Sát doanh. Còn kẻ kia... là người Trung Nguyên?” Hắn đã không nhớ rõ đối tượng mà chính hắn hạ lệnh bắt nữa rồi.

”Bẩm giáo vương, hắn là một trong số nô lệ được giáo vương cho bắt từ Trung Nguyên đến vào năm trước.”

”Người Trung Nguyên, có thể đi đến nước này cũng không nhiều.” Vương giả mỉm cười như có điều suy nghĩ, chống má quan sát một hồi, “Đi gọi Ca Dạ vào đây.”

Trong đại điện yên tĩnh không chút tiếng động. Đồng bạn bên cạnh âm thầm đưa mắt sang với vẻ lo lắng, lòng bàn tay hắn đổ đầy mồ hôi. Có lẽ không quá lâu, thế nhưng lại cảm thấy không gì dài đằng đẵng hơn lúc này, mỗi một giây đều như đang giày vò. Hắn không ngẩng đầu, sợ ánh mắt của mình sẽ tiết lộ tâm tư, chỉ gắt gao dán mắt nhìn nền nhà ngọc thạch dưới đầu gối.

”Ca Dạ tham kiến giáo vương.” Âm thanh xa lạ vang lên, thanh lạnh như dòng nước suối chảy qua ngọc thạch, dễ nghe, hơi lạnh. Không biết đã quỳ xuống tự lúc nào, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt của vạt áo.

”Ca Dạ, nhiệm vụ lần trước ngươi hoàn thành rất tốt, ta vẫn đang nghĩ nên thưởng gì cho ngươi.”

”Đa tạ giáo vương, Ca Dạ không dám.”

”Luận công ban thưởng, tại sao lại nói không dám.” Giáo vương khẽ cười mấy tiếng, “Trong Thất Sát, chỉ có ngươi không có thuộc hạ,

người này là sát thủ mới tới, để hắn làm ảnh vệ cho ngươi, được không?"

"Giáo vương quan tâm, Ca Dạ xin tuân theo sắp xếp."

"Nếu đã như thế, kể từ hôm nay ban tên Thù Ảnh, mạng của hắn là của ngươi rồi." Câu nói hờ hững ngưng một lúc rồi lại tiếp, "Ta biết xưa nay ngươi không thích người Trung Nguyên, có điều Quỳ trưởng lão đã răn dạy một phen vất vả rồi đấy. Trừng phạt tùy ngươi, chỉ đừng tùy tiện giết nữa là được."

Đa tạ giáo vương chỉ điểm, Ca Dạ sẽ có chừng mực."

"Đứa nhỏ ngươi làm việc luôn thỏa đáng, ta rất yên tâm, lui xuống đi, dạy hắn có quy củ cho tốt vào."

"Vâng."

Hắn ngẩng đầu lên, một bộ đồ trắng đập vào mắt, bóng mặt trời phản chiếu tia sáng yếu ớt, khi không lại khiến người ta nhớ đến tuyết xuân tan ở Giang Nam. Tóc đen xõa dài trên vai, con ngươi lấp lánh tựa làn nước, gò má mềm mại trông rất dễ đâm thủng, thân hình nhỏ bé yếu ớt không mặc nổi quần áo, hệt như chỉ cần chạm vào sẽ vỡ vụn. Cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn, nàng quay đầu đi chỗ khác, có vẻ đang kiềm chế sự mất kiên nhẫn.

Hắn cứng đờ vì kinh ngạc.

Chỉ sợ rằng băng Thiên Sơn rơi cũng sẽ không khiến hắn kinh ngạc đến thế.

Một trong Thất Sát, tinh nhuệ ma giáo trải qua trăm trận đánh.

Không ngờ... chỉ là một cô bé tuổi chừng mười ba.

- -

Giải nghĩa qua cái tên Ca Dạ của nữ chính một chút. Chữ “Ca/迦” vốn là dịch âm của phạn ngữ, tạo cảm giác gắn liền với giới phật, là một con chữ phô bày được trí tuệ và từ ái, đồng thời cũng bộc lộ được chói lọi nơi sâu thẳm linh hồn của nữ chính. Lớn lên trong hoàn cảnh như thế nhưng Ca Dạ vẫn có một trái tim tràn đầy tình yêu. Còn chữ “Dạ/夜” lại là nửa kia trong linh hồn của nàng, nàng như bóng đêm, vô cùng thần bí. - Trích comment của độc giả 威威姐姐.

Chương 3: Thù ảnh

Chậm rãi rảo bước theo bóng người nhỏ nhắn.

Đi qua cầu cửu khúc có nhành hoa rũ xuống, băng qua dãy hành lang rẽ chín lần, trong không khí có có làn hương hoa mai thoang thoảng. Núi xa ẩn hiện, bầu trời xanh biếc, chẳng hay tiếng ca thiếu nữ từ đâu vang vọng, trận tàn sát máu tanh từ tháng trước như thoáng cách một đời.

Dọc đường đi theo lối mòn một hồi lâu, cuối cùng cũng đến nơi sâu nhất trong vườn hoa. Đột ngột tiến vào, hắn cứ ngỡ mình đang đi vào biển hoa.

Một vùng chân trời ngập tràn hoa tươi đủ màu điểm xuyết, ngàn hoa sắc thắm bung cánh khoe sắc, ý xuân dạt dào như muốn phá vỡ bức tường thấp. Cuối biển hoa là là một tiểu lâu lung linh, hoa lê trắng như tuyết nở rộ trước tòa lâu, phối cùng ngói đen thâm trầm, giữa trời xanh nổi bật đến chói mắt.

Một cơn gió núi thổi qua, hoa rơi lác đác, thậm chí còn có mấy cánh hoa rơi lên tóc nữ hài, tóc đen như mực, cánh hoa như tuyết, trắng đen phân minh trong thực đẹp mắt.

”Từ nay trở đi, ngươi ở chỗ này.” Ngón tay mảnh khảnh chỉ vào mái hiên ở một bên.

Hắn đưa mắt nhìn, âm thanh lại vang lên.

”Quy củ ở đây là nói ít sai ít, cẩn trọng ngôn từ là được. Có chuyện gì

cứ căn dặn kẻ dưới, thiếu gì thì tự tìm họ mà đòi, cho ngươi ba ngày đi tìm hiểu những chuyện mà ảnh vệ cần phải làm, không biết có thể hỏi ta, nhưng bình thường ta không nhẫn nại lắm đâu.” Nói rồi nàng xoay người đi, tròng mắt đen láy như đáy hồ tĩnh lặng, “Cho nên tốt nhất ngươi nên học nhanh đi.”

Bị một thiếu nữ trẻ con dạy dỗ quả thực không phải chuyện gì vui vẻ. Hắn gật đầu trong im lặng.

”Ba ngày sau ta sẽ dạy ngươi kỹ thuật ám sát lần nữa, đến lúc đó sẽ rất vất vả, nhân lúc mấy ngày nay mà nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Dứt lời nàng liền bước lên cầu thang, đi được nửa chừng thì dừng lại, “Tầng hai là nơi ta ở, không cho phép thì không được tự tiện vào, có chuyện gì cứ ở dưới tầng truyền lời.”

”Ta nên xưng hô thế nào đây.” Hắn thấp giọng hỏi câu đầu tiên.

Nàng không quay đầu lại, tóc đen bồng bềnh.

”Ngươi có thể gọi thẳng tên ta, sau này ta chính là chủ nhân của ngươi. Thù Ảnh.”

Hắn thăm dò khắp viện một lần, làm người ta giật mình chính là số người trong viện tử rất ít, nô bộc quét tước dọn phòng rất nhanh, chăn mền mềm nhẹ, trác kỷ bóng loáng, bài trí rất dễ chịu. Đẩy cửa sổ ra nhìn ra ngoài, ngày xuân sáng rực làm bao cảnh trí trở nên bình yên đến lạ.

Nhấc tay rót một cốc trà, mùi trà nóng thoang thoảng xông vào mũi, nhấp một hớp, mùi hương vẫn quanh quẩn nơi kẽ răng, thì ra là Quân Sơn Ngân Châm* thượng hạng. Cốc trà trong tay sáng tựa bắng, trong suốt ấm áp như ngọc, nhìn vào tròn vành vạnh không khác gì mặt trăng rơi, Việt diêu** nhẹ như mây bay càng thêm phần

tinh phẩm. Trong chốn thâm sơn này, chỉ là một ấm một cụ mà cũng được mài giũa tinh xảo, mà đây chỉ mới là của một trong Thất Sát, nếu đổi thành giáo vương hay tả hữu sứ, có thể tưởng tượng được sẽ xa hoa đến bực nào.

(*Ngân châm trà Xuất xứ vùng Quân Sơn, tỉnh Hồ Nam, là một trong Thập Đại Danh Trà Của Trung Quốc.)

(**Việt diêu là sứ men xanh rất nổi tiếng ở đời Đường.)

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, sau khi được cho phép nô bộc mới cung kính tiến vào, nhanh chóng đo vóc người hắn để may y phục, lúc bận rộn vẫn không quên vồn vã tâng bốc, làm hắn có chút không quen. Rồi ngay sau đó, một a hoàn đáng yêu vấn tóc kiểu thùy quải*, cầm dĩa trái cây đi vào, nụ cười yêu kiều, má lúm đồng tiền chúm chím.

(*Thực ra bản gốc dùng cụm từ 双缳垂颈/song hoán thùy cảnh để miêu tả kiểu tóc (búi thành thòng lọng rũ xuống cổ), nhưng xét thấy chuyển hẳn sang tiếng Việt sẽ không hay nên mình đã mượn tên kiểu tóc để thay thế, hình ảnh.)

”Hẳn công tử đã mệt mỏi rồi, nếm tạm dâu tằm tươi mới hái đã nhé, canh nấm tuyết huệ tây lát nữa mới xong.” Dâu tằm mọng nước vẫn còn đọng lại giọt nước sau khi được rửa, mùi vị trong lành rất ngon miệng.

”Ngươi là...”

”Tiểu tỳ Lục Di, xin công tử cứ căn dặn, tiểu thư và công tử chính là chủ nhân nơi này.” Tỳ nữ khôn khéo tiếp lời.

”Ngươi ở đây đã bao lâu rồi?”

”Lục Di ở đây được bốn năm rồi, đã từng đổi qua ba chủ nhân, hầu hạ tiểu thư được hơn một năm rồi.” Mắt tròn khẽ chớp, cô gái đối đáp trôi chảy.

”Ba vị chủ nhân đều là người trong Thất Sát?”

”Vâng.”

”Ngươi có biết rõ ảnh vệ không?”

”Tiểu tỳ chỉ biết bình thường ảnh vệ là do tự chủ nhân chọn, được giáo vương chỉ định như công tử rất ít.” Lục Di cười ngọt đáp, “Ảnh vệ là thân tín của chủ nhân, theo sát bên người, sống cùng sống, điều này cho thấy giáo vương rất coi trọng công tử.”

”Tại sao trong Thất Sát chỉ có nàng không có ảnh vệ?”

Lục Di chần chừ, “Trước đây tiểu thư cũng có, sau đó...”

”Bị giết rồi ư?” Hắn hỏi thẳng, “Tại sao.”

”Xin công từ không nên hỏi nữa, những điều này bọn tôi tớ tiểu tỳ rất khó nói.” Lục Di điềm đạm năn nỉ.

”Ta chỉ muốn biết nàng ta kiêng kỵ cái gì mà thôi.” Hắn mỉm cười, cố dụ dỗ, “Nếu không cẩn thận phạm phải, há oan uổng sao.”

Trông thấy nụ cười ấy, mặt Lục Di bỗng đỏ bừng, cúi đầu ngập ngừng,“Tiểu thư rất lạnh lùng, xưa nay rất sạch sẽ, không thích người ngoài lại gần mình, ngoài ra không còn kiêng kỵ gì đặc biệt.”

”Những người khác trong Thất Sát có thỉnh thoảng qua lại không?”

Thấy không hỏi được gì, hắn đổi chủ đê.r

Lục Di thở phào thấy rõ, “Gần như không qua lại gì.”

”Công việc trong giáo có nhiều không?”

”Việc cần tiểu thư đích thân đi cực ít, một năm cũng chỉ có mấy lần.”

”Nhìn không giống lắm.” Nhớ đến gương mặt non nớt như băng tuyết kia, hắn không khỏi lẩm bẩm.

Hiển nhiên biết hắn đang nói gì, Lục Di che miệng cười, “Nếu công tử nói thế, thì hơn phân nửa Thất Sát cũng không giống đâu.”

Hắn kinh hãi, “Những người còn lại cũng ở đội tuổi thế sao?”

”Sao có thể chứ, tiểu thư là người trẻ nhất đấy.” Lục Di không kiềm được bật cười, “Ý tiểu tỳ là những công tử tiểu khác nhìn qua cũng...” Nàng ta ấp úng, có vẻ không biết nên nói thế nào, “Dù sao công tử gặp rồi sẽ biết, tương lai còn dài.”

Ba ngày, hắn cũng không thể nghe ngóng được gì nhiều.

Mặc dù chúng người hầu một mực cung kính, nhưng chỉ cần hỏi sâu một chút là miệng lại kín như bưng, có hỏi gì cũng nói không biết, nên cũng không biết được nhiều. Bỗng trên chấn song truyền đến tiếng võ, hắn đẩy ra nhìn, Cửu Vi đứng nơi đầu tường có chút băn khoăn, vừa thấy hắn, khuôn mặt liền trở nên vui vẻ, im lặng ngoắc tay.

Chợt thấy đồng bạn khiến tâm tình tốt lên, hai người chạy đến một nơi yên tĩnh ngồi xuống, Cửu Vi nhảy lên cành cây, vừa trò chuyện vừa nhìn xung quanh.

”Sao rồi?”

”Vẫn bình thường.” Hắn thở hắt ra, không biết nên hình dung thế nào. Mấy ngày qua đến mặt Ca Dạ cũng chẳng thấy đầu, hoàn toàn mơ hồ, không biết chút gì về tính nết cả.

Cửu Vi nghe hắn thuật lại sơ lược, “Ta cũng đã giúp ngươi hỏi thăm rồi, người này không đơn giản đâu.”

”Sao lại nói thế?”

”Ngươi không thấy kỳ quái sao, với tuổi này của nàng ta mà lại có thể bước vào hàng Thất Sát?”

Hắn im lặng không nói, đấy là điều hắn vẫn luôn nghi ngờ, dù là thiên tài... Theo như cách nói của phụ thân, mình cũng được xem như có căn cốt ghê gớm rồi, hắn không thể nào tưởng tượng nổi một thiếu nữ nhỏ bằng hạt đậu lại có thể từ Chiến Nô doanh chém giết đến địa vị hôm nay.

”Lúc nàng ta còn nhỏ được trưởng lão tiền nhiệm nhìn trúng thu nhận làm đệ tử thân truyền, sau khi học xong trực tiếp vào Tôi Phong doanh, hai năm trước Sơ Lặc vương ỷ quốc gia mình hùng mạnh, lấy lý do gặp thiên tai mà từ chối cống nạp, khiến giáo vương giận dữ, làm kinh hãi các nước Tây Vực, lần lượt phái tất cả những người tinh nhuệt ám sát hai quốc chủ đương nhiệm, cho đến quốc chủ đương nhiệm thứ ba dâng biểu thuần phục, dâng tặng vàng bạc châu báu số lượng lớn, đồng thời phái thân tử vào giáo thì chuyện mới dừng lại. Vì trận chiến này mà uy danh ma giáo lan xa, cái giá phải trả là Thất Sát chết năm người, Thí Sát doanh cũng tổn thất nghiêm trọng, chính vào năm đó nàng ta được tấn thăng, thành công ám sát trọng thần của Xa Soái quốc... Đừng xem thường nàng ta, từ trước

đến nay nàng ta chưa từng thất bại.”

Hắn nghe từng câu một, ánh mắt nghiêm túc chăm chú.

”Thù Ảnh, ta có chút lo lắng.” Nghĩ một lúc, Cửu Vi vẫn nói, “Ảnh vệ trước kia của nàng ta chính là người Trung Nguyên, sau đó không biết vì sao lại bị nàng ta giết, ngươi...”

”Ta biết.” Sao hắn có thể không biết chứ, giáo vương đặt hắn ở đây vốn là có ý giám thị, cho dù sau này...

”Thù Ảnh, ta nghe nói nếu người Trung Nguyên có thể sống sót ra khỏi Thí Sát doanh thì đều phải uống xích hoàn, ngươi có đã...”

”Ta uống rồi.” Hắn hờ hững đáp, giọng bình thản, “Hai ngày trước hữu sứ đích thân đưa đến cho ta, may mắn biết bao.”

Nhìn nét mặt không biểu cảm, Cửu Vi mãi không nói nên lời.

Hôm trước mới nghe, giáo vương sớm đã có sắc lệnh, người Trung Nguyên trở thành sát thủ phải uống dược vật được điều phối đặc biệt, chính là xích hoàn, chế giải dược theo định kỳ, nếu quá hạn mà không uống, cổ trùng trong xích hoàn sẽ thâm nhập vào não mà cắn phá, khiến người ta đau đớn đến mức chết đi, đa số vừa phát tác một lần đã đau đến mức nổi điên rồi. Lấy phương thức này để trói buộc cấm chế, dù có cơ hội thoát khỏi Thiên sơn thì cũng không có ai dám nảy sinh dị tâm.

Im lặng cả buổi, Thù Ảnh cười một tiếng, “Ngươi không cần phải nhìn ta như thế đâu, ta không sao. Trái lại còn muốn hỏi ngươi có biết rốt cuộc ảnh vệ là thế nào không đây.”

Cửu Vi suy tư một hồi, “Nhiệm vụ cần đích thân Thất Sát ra tay cũng

tương đối khó khăn, thông thường cần đồng bạn ăn ý phối hợp trợ giúp, cũng yêu cầu khá cao về thân thủ, cho nên mới sinh ra ảnh vệ, được xem là phân thân của bọn họ, nếu ảnh vệ gây họa, chủ nhân cũng phải gánh chung trách nhiệm." Hơi chút do dự, Cửu Vi lại bổ sung, "Thù Ảnh, ngươi muốn để nàng ta tin tưởng ngươi, tốt nhất phải dốc sự trợ giúp nàng ta, phải biết là nếu chủ nhân bỏ mạng, ảnh vệ cũng sẽ..."

"Bị loại trừ?" Thấy đối phương gật đầu, Thù Ảnh cũng không bất ngờ. Quan hệ khắng khít không thể chia tách như thế, khó tránh khỏi liên quan vui buồn, vế sau của câu sống cùng sống chính là chết cùng chết. Dù cho không tình nguyện cũng phải ngoan ngoãn bán mạng, quả nhiên là phương pháp tốt để quản thúc người ta. "Đừng chỉ nói mỗi chuyện của ta thế nữa, phía bên ngươi thế nào rồi." Phá vỡ ngột ngạt, hắn hỏi Cửu Vi.

"Trong vòng mười ngày tới phải xuống núi." Cửu Vi khẽ hất đầu, nhẹ nhàng nhảy từ trên cây xuống.

"Nhanh thế mà đã có nhiệm vụ rồi à?"

"Ừ." Cửu Vi thừa nhận, "Mới đầu cũng không có công việc gì khó giải quyết, tích lũy kinh nghiệm cũng tốt."

Hắn nhíu mày, "Vẫn nên cẩn thận."

"Yên tâm đi, nhất định sẽ sống quay về, ta không dễ chết thế đâu." Sống lưng thẳng tắp, thiếu niên nhìn về dãy núi chập chùng ngút ngàn phía xa xa, một màu xanh đen gần như hòa vào chân trời, "Thù Ảnh."

"Ừ."

”Ngươi cũng đừng chết.”

Chương 4: Thất sát

Làm thế nào để tiếp cận một người có thái độ thù địch đây?

Rất khó.

Chứ đừng nói là giành được sự tín nhiệm của nàng.

Bọn họ cũng coi như sớm chiều sống chung sáng tối ở bên, chẳng qua mỗi một khắc mặt đối mặt đều là huấn luyện và đi lại trong giáo. Làm thế nào để tiếp cận ám sát đối tượng, sau khi ám sát thành công nấp bóng chạy trốn thế nào, giả trang trá hình có lợi cho việc thám thính, còn cả hạ độc, mai phục, điều tra, thăm dò, tận dụng thời gian, sử dụng đầy tớ, học tập ngôn ngữ tập tục các nước... Hắn chưa bao giờ nghĩ làm thích khách lại phải học nhiều đến thế. So ra thì, giáo thụ trong Chiến Nô doanh và Tôi Phong doanh cần như chỉ biết chém giết, trái lại đơn giản hơn.

Nàng rất ít nói, nhưng khi đã mở miệng thì toàn chỉ ra những điểm mấu chốt, thi thoảng làm mẫu, còn lại đều là tự hắn tìm tòi. Dù không làm đúng nàng cũng chưa bao giờ trách mắng, chỉ im lặng xoay người rời đi, để hắn đứng chôn chân tại chỗ, không nói được đấy là cảm thụ thế nào.

Trong vòng một năm chung sống, thỉnh thoảng nàng rời đi mấy lần. Khác với những ảnh vệ khác, nàng chưa bao giờ dẫn hắn xuống núi, hộ vệ vốn nên như hình với bóng lại rảnh rỗi được đưa vào trong giáo, không phải hắn không biết lời đồn quá đáng thế nào. Có điều hắn không quan tâm đến những ánh mắt khinh miệt kia lắm, trong lòng hơi cuống cuồng mà thôi, cứ tiếp tục như thế này thì bao giờ

mới tìm được cơ hội thoát thân đây.

Cửu Vi đã là một thích khách có kinh nghiệm phong phú, hoàn thành nhiệm vụ vừa mau vừa gọn, gần đây lại yết kiến giáo vương lần nữa, được ban thưởng không ít. Lúc không có nhiệm vụ, hai người thường xuyên tán gẫu, Cửu Vi vẫn không quên mang ít đồ chơi ở dưới núi về, cho bằng hữu duy nhất của hắn tại nơi này.

Ngoài điểm đó ra thì hắn rất trầm tĩnh. Vì nàng càng trầm tĩnh hơn.

Một cô gái vào độ tuổi mới lớn, nhưng cứ chỉ đi đứng lại thanh tu như khổ tăng, rất ít khi ra ngoài, tuyệt đối không phóng túng, hiếm khi thích thú thứ gì, ngày ngày đều ở trên tầng hai tiểu lâu làm gì đó, đã hơn một năm nhưng vẫn không đoán ra được, phòng bị vô hình tràn ngập, ngăn trở khả năng thăm dò.

Có lẽ đến cuối sẽ bị vây hãm trong núi, tại trong lồng giam thư thái lại lạnh như băng này cả đời. Nếu quả thật như thế, hắn không biết liệu mình có nổi điên hay không. Chẳng lẽ cứ mãi mãi như lúc này ở ngoài điện chờ nàng đi ra, rồi lại quay về, làm một cái bóng chỉ biết đi theo sao.

Bên tai mơ hồ truyền đến tiếng keng keng chát chát, hắn lười ngước mắt lên.

Các thiếu niên trong Thí Sát doanh trẻ tuổi tinh lực dồi dào, vào lúc không có nhiệm vụ sẽ gây hấn đánh nhau, giáo vương cũng mặc xác, có lẽ hắn coi như đang nuôi chó nhà mà cho hoạt động. Chỉ là dù lời đồn có quá đáng đến đâu, cũng không ai dám khiêu khích trực tiếp. Rốt cuộc thì địa vị của Ca Dạ cũng cao hơn người bình thường, tuy hắn không được coi trọng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở việc lầm lén lút đùa cợt chứ không có ai dám mạo hiểm chọc giận Thất Sát.

Lời khó nghe lọt vào tai, hắn coi như không thấy gì. Nếu là năm đó ở Giang Nam, chỉ sợ hắn đã giận dữ rút kiếm rồi. Đúng thế, nếu năm đó có thể nhẫn nhịn, biết thông minh hơn, thì đâu đến nỗi rơi vào cục diện bây giờ.

Ánh dương sau giờ Ngọ rọi thẳng từ hoa lá trên đầu xuống, như đồng tiền vàng rơi xuống mặt đất, làm bóng cây càng đậm hơn.

Hắn tự giễu cười.

Tử Túc bất giác thả chậm bước chân.

Người thiếu niên kia đứng dưới giàn hoa, làm huyên náo xung quanh trở nên yên tĩnh. Không biết là đang nghĩ gì, hai tay áo khẽ phất phơ, gương mặt anh tuấn lạnh lùng, mi mắt rũ xuống che đi tròng mắt sáng, một bộ thanh sam hòa trong bóng hoa, chợt có cảm giác cô quạnh khó hiểu. Tâm tình không kìm hãm được mà giật nảy.

”Ngươi là ai?”

Câu hỏi rất bình thường, nhưng giọng nói lại không bình thường chút nào, dịu dàng đến tận xương tủy, mang ba phần quở mắng ba phần yêu kiều, nghe mà hồn mềm đi một nửa.

Hắn ngẩng đầu lên, như có ánh lửa chiếu vào.

Mái tóc rối tung đen như thác nước, xõa trên làn da trắng như ngà voi, chuỗi xích vàng quấn quanh trên trán, đá quý đỏ tươi vừa hay nằm ngay giữa mi tâm, theo bước chân khẽ lay động. Mắt mèo khẽ nheo, mũi quỳnh như ngọc, có vẻ quyến rũ khó nói thành lời. Càng làm người ta phải suy nghĩ miên man so với dung mạo chính là cơ thể mềm mại có lồi có lõm, được bọc dưới lớp lụa vàng lại càng phong tình vô hạn.

Hắn không trả lời, nơi chóp mũi truyền đến mùi hương câu hồn đoạt phách, khẽ lùi một bước. Như không thấy sự né tránh của hắn, cô gái lại càn rỡ quan sát.

”Người mới của Thí Sát doanh sao? Sao chưa từng thấy bao giờ. Nói tỷ tỷ nghe, ngươi tên gì?” Ngón tay ngọc sơn màu đó tươi như muốn mơn trớn mặt hắn, lại bị hắn nhanh chóng né tránh.

”Thù Ảnh.”

Câu nói trong vắt lạnh lùng lọt vào tai, bàn tay như ngọc bỗng khựng lại. Sau đó cô gái ấy mỉm cười, quay đầu nhìn người ở hành lang đang đi đến. “Thì ra là người của muội muội. Gần đây có khỏe không?”

”Tử Túc vừa mới về núi, ắt hẳn đã vất vả rồi.” Ca Dạ khách sáo gật đầu.

”Cũng bình thường, ngoài núi dễ chịu hơn trong giáo.” Cô gái che miệng cười duyên, “Trước kia có lời đồn giáo vương đã ban ảnh vệ cho muội, chính là hắn sao?”

”Không sai.”

”Nói đến đây, giáo vương tốt với Ca Dạ thật.” Tử Túc làm như oán giận, “Người tuấn tú như thế cũng để lại cho muội muội.”

”Đều là ân điển của giáo vương.”

”Nhưng nghe nói muội không thích cho lắm.” Mắt sóng sánh tựa nước, bật thốt như lan, “Hay là đổi với tỷ tỷ đi? Muội có thể tùy ý chọn người bên cạnh ta.”

”Đa tạ Tử Túc, đáng tiếc giáo vương ban tặng, Ca Dạ không tiện đem đổi.”

”Đúng là đáng tiếc.” Tử Túc thở dài, “Người xuất sắc như thế, ta đã động tâm rồi đây, không chê ta sẽ thường xuyên tìm hắn trò chuyện chứ?”

”Tùy ý Tử Túc.” Ca Dạ không để ý, xoay người tính đi.

”Muội muội này, nghe nói lần này giáo vương sai muội đi Sa Xa quốc là thật ư?” Tử Túc mệt mỏi dựa vào giàn hoa, không biết là vô tình hay cố ý, cơ thể mềm mại cách hắn rất gần.

”Quả nhiên Tử Túc rất nhanh nhạy tin tức.”

”Muội không đưa hắn đi à?”

”Tự ta có sắp xếp.”

”Tỷ tỷ lắm mồm chút, nhưng thị vệ có tiếng mà không có miệng giữ lại thì có ích lợi gì đâu.” Tử Túc khẽ cười, “Muội muội không tiếc, nhưng ta lại thấy lãng phí. Hay là để ta bẩm lên giáo vương đổi người khác cho muội muội được không? Đổi người hành sự linh hoạt cũng tiện hơn.”

”Chỉ là một ảnh vệ nho nhỏ, lại để Tử Túc phí tâm rồi.” Ca Dạ cong môi,“Có điều giáo vương sắp xếp tự có đạo lý, Ca Dạ không dám tự đoán, lại không dám làm phiền, có chuyện gì hẵng để ngày khác nói lại.” Nói xong hất cằm chỉ Thù Ảnh, rồi quay lưng bước dọc theo hành lang.

Đưa mắt nhìn bóng lưng hai người kia, đầu ngón tay bóp nát cánh

hoa, Tử Túc nở nụ cười nghiền ngẫm, “Thật đúng là... Thiên Minh, huynh thấy thế nào?”

Theo câu nói, một thân hình bước ra từ sau giàn hoa. Ngọc quan buộc trên tóc, nam tử trẻ tuổi dung mạo đoan chính lại gần bên người cô gái, trên mặt có nét biếng nhác thờ ơ, nhưng trong con ngươi lại lóe lên cuồng nhiệt, hai tay tự nhiên xoa lấy vòng eo.

”Có thể thấy thế nào chứ, nàng còn quá nhỏ, chỉ sợ vẫn chưa mở mang hết.” Liếm phần da thịt thơm nồng, giọng gã nam tử mơ hồ, nheo mắt nhìn theo bóng người đi xa, “Nàng vừa ý tiểu tử kia.”

”Nhìn khá thú vị.” Cơn ngứa làm Tử Túc khẽ cười, “Huynh không như thế, đáng tiếc huynh không thắng nổi nàng ta, nếu không...” Bàn tay nơi eo đột nhiên siết chặt, khiến nàng thở hắt ra.

”Đừng chọc chận ta, không tốt cho nàng đâu.” Thiên Minh cặp lấy người đẹp, “Sớm muộn gì nàng ta cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu.”

”Đúng thế, cũng giống như ta.” Sóng thu trong mắt cô gái thoáng chuyển, ánh mắt quyến rũ như tơ.

Thiên Minh khuôn mặt yêu kiều hơi cáu thì bật cười, cúi người dỗ dành, lời ngoài miệng nói ra lại trái ngược hẳn với thần sắc ung dung, “Hôm qua tả sứ và Kiêu trưởng lão bí mật thương nghị một canh giờ. Nàng có biết không.”

”Có để lộ tin tức gì không?” Dáng vẻ Tử Túc đầy kinh hãi, nhưng trên mặt vẫn là vẻ vui đùa.

”Hắn đề phòng rất kỹ, người của ta không có cách nào lại gần được.”

”Ta chỉ biết tả sứ ra mật lệnh cho mời Kinh trưởng lão về dạy.” Giọng nói nhu mì ép xuống cực thấp, “Giáo vương hạ lệnh để hữu sứ điều tra kỹ danh sách cống nạp của Tây Vực trong bao năm qua, đồng thời âm thầm phái Quỳ trưởng lão đi các nước kiểm tra.”

”Những người khác có biết gì không?”

”Có lẽ Ca Dạ đã đoán được chuyện gì đã xảy ra rồi.” Tử Túc hừ lạnh, “Nha đầu này luôn ranh như quỷ, nếu không sao có thể chủ động xin đi Sa Xa đúng lúc thế chứ.”

”Nàng thông minh đấy, thế nàng định làm gì?” Cười một tiếng khen ngợi, Thiên Minh cúi đầu cắn nhẹ lên cái gáy trắng như tuyết.

”Ta ư?” Cô gái thở gấp, nhắm mắt che đi tia sáng lạnh lẽo, “Ta có thể thế nào được đây, dĩ nhiên là nghe huynh cả.”

Thiên Minh mãi không đáp, ánh mắt trầm ngâm tựa như đang suy tính gì đấy, năm ngón tay vô thức di động, rồi bỗng dưng nhéo một cái trên bầu ngực đầy đặn, “Nghe ta, trước hết về phòng với ta đi đã.” Nhiệt độ cơ thể dần tăng cao, hắn thì thầm với vẻ không đứng đắn, ôm lấy người đẹp hờn dỗi.

Cô gái cười duyên dáng, cúi người ngoan ngoãn nghe lời, hoa tươi giữa ngón tay chẳng biết đã bị bóp nát tự lúc nào, lả tả rơi xuống đất.

Chương 5: Khuất nhục

Đột nhiên có người vỗ vai, hắn trở tay chụp lấy, bấm mạnh vào mạch môn, vừa đưa mắt lên nhìn thì lập tức trái tim thả lỏng.

”Cửu Vi!”

Thiếu niên dãn mặt mỉm cười, nước da ngăm đen bóng loáng khỏe mạnh, như chú ngựa con nơi đồng bằng.

”Về khi nào thế?” Kinh ngạc mừng rỡ cùng gần gũi đồng thời hiện lên trong lòng.

”Mới hôm qua.” Cửu Vi ném đồ xách trong tay tới, “Cho ngươi đeo đấy.”

Một thanh loan đao đập vào mắt, da dê lẫn với dây đen quấn quanh chuôi đao, vô cùng tinh xảo, thân đao không dài, rất hợp để đeo trên người.

”Cám ơn.” Hắn không từ chối, “Lần này có bị thương không?”

”May mà ta chạy nhanh.” Cửu Vi khoa trương khua tay múa chân, “Mấy mũi tên kia lướt cái vèo bay qua ta, suýt nữa trên mông đã có thêm mấy lỗ rồi.”

Hình dung dáng vẻ thảm hại của đồng bạn, Thù Ảnh không nhịn được bật cười, quên đi tâm sự nặng nề ban nãy. Gió thổi qua làn tóc phất phơ, Cửu Vi thất thần, ngây người chốc lát rồi bỗng kêu lên.

”Ông trời ơi, ngàn vạn lần ngươi đừng có cười với người ngoài như thế, ta sợ...”

”Cái gì?” Hắn nghe không hiểu.

Cửu Vi lắc đầu, không biết lẩm bẩm gì ở trong miệng, một lúc sau mới nói, “Bây giờ ta mới hiểu vì sao giáo vương đưa ngươi cho Ca Dạ rồi.” Liếc mắt quét từ trên xuống dưới một lượt, “Nếu đổi thành người khác thì...”

”Đổi thành người khác thì thế nào?”

”Chắc chắn tình cảnh của ngươi tốt hơn bây giờ nhiều.” Cửu Vi hừ đôi câu, “Kẻ kia còn nhỏ quá, đoán chừng không hiểu được. Nếu là Tử Túc hay Phi Khâm thì, chậc chậc...”

Rốt cuộc cũng đoán được ý của Cửu Vi, nhất thời dở khóc dở cười, “Ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy.”

Bỗng Cửu Vi nghiêm mặt, “Thù Ảnh, ta nhắc ngươi nên cẩn thận một người.”

”Ai?”

”Kiêu trưởng lão, bất kể là chuyện gì, nhớ cách xa lão ta ra.”

”Vì sao?”

”Lão ta... thích nam sắc, nghe nói từng dùng sức với đệ tử.” Ấp úng một lúc lâu, cuối cùng vẫn nói ra, “Chỗ ở Ca Dạ khá chếch, ngươi lại không hay ra ngoài, chắc là không biết.”

Mặt hắn lạnh đi thấy rõ.

”Nói thật, sắp tới có lẽ trong giáo sẽ xảy ra chuyện.” Cửu Vi ngồi xuống cạnh hắn, duỗi thẳng hai chân.

”Chuyện gì?”

”Chuyện lớn.” Cái nhướn mày của thiếu niên chứa đựng hưng phấn cùng kích động, “Làm không tốt sẽ bị thay đổi triệt để.”

”Ý ngươi là...” Thù Ảnh khẽ nhíu mày.

”Gần đây Ca Dạ có động tĩnh gì không?”

”Vài bữa nữa sẽ đến Sa Xa quốc.”

Thiếu niên cười khẽ, “Quả nhiên Thất Sát không đơn giản, vẫn chưa đưa ngươi đi à?”

”Ừ.”

”Cũng tốt, chỉ cần Ca Dạ có thể tự vệ thì sẽ không ảnh hưởng đến ngươi.” Cửu Vi vỗ vai hắn, “Nàng đi rồi, tốt nhất ngươi nên cố đừng rời khỏi viện tử.”

”Ngươi định là gì?” Thần sắc sốt ruột của đồng bạn khiến hắn nảy sinh cảm giác khác thường.

”Ta sẽ đánh cược một lần.” Cửu Vi nghiêng đầu, trong đôi mắt sáng lóe lên tia sắc lạnh, “Sinh tử có số, nhưng chỉ cần thành công rồi, ta sẽ không còn là tiểu tốt mặc cho người ta rượt đuổi nữa.”

”Nắm chắc bao nhiêu phần?” Hắn kiềm chế lo lắng, không hỏi rõ tình hình.

”Sáu phần, phải coi may mắn sao nữa.” Liếc thấy vẻ mặt của bằng hữu, thiếu niên bật cười, “Đừng căng thẳng thế, ta có lòng tin lắm. Hơn nữa cũng không cần phải lo cho ngươi, so với dự tính của ta Ca Dạ còn...”

Dừng lại một chốc, Cửu Vi nằm thẳng xuống đất, “Thù Ảnh, ta biết ngươi không cam lòng, nhưng với tình hình hiện nay thì chỉ có thể nhịn.”

Đâu phải hắn không biết.

Cửu Vi thở dài, “Ca Dạ chưa chắc đã có thiện chí với ngươi, nhưng ít nhất có nàng ta cản trở, cuộc sống của ngươi sẽ không quá khó khăn.”

”Ta không giúp được gì cho ngươi rồi, tự ngươi phải cẩn thận lấy.” Im lặng hồi lâu, hắn từ tốn đáp. Có lẽ Cửu Vi còn có thể dùng máu thịt đổi lấy cơ hội, chứ với thân phận là người Trung Nguyên này... đã bị định trước sẽ bị đề phòng quản chế rồi, ngay cả cuộc đàm thoại như thế này cũng ít nhiều liên lụy đến Cửu Vi, không phải hắn không biết.

Cảnh khốn cùng khó khăn như thế, phải tự xử thế nào đâu. Thay đổi triệt để... trong giáo có biến sao? Nếu sự tình không phải là tranh chấp quyền lực, vì sao Ca Dạ lại rời đi? Cửu Vi đã chọn gì rồi?

Nhìn đầy tớ dọn dẹp đồ đạc cho Ca Dạ xuất hành, mạch suy nghĩ của hắn bị cắt đứt, theo hạ dịch chọn thớt ngựa đi đến ti tứ giám*, ngày dài không có gì làm, rảnh rỗi đâm khó chịu.

(*司驷监, ti tứ giám là ti chuyên giám sát nuôi dưỡng ngựa.)

Đến ngựa ở đây cũng phân theo đẳng cấp.

Quan sát một con ngựa khỏe mạnh được nuôi béo tốt lông bóng loáng, rồi lại nhìn xung quanh, loáng thoáng có chút ấn tượng. Nơi bị đẩy ra khỏi xe ngựa hít thở khó khăn kia có lẽ chính là nơi này, lúc ấy thật sự không nghĩ có thể sống tới ngày hôm nay.

Tên hạ dịch hung ác đã đổi sang vẻ mặt tươi cười nịnh nọt, vâng dạ e dè đối đáp ngắc ngứ, quả thực có vẻ buồn cười. Thậm chí quản sự còn chủ động chọn lấy một con ngựa cho hắn, cho hắn cưỡi chơi lúc đang đợi.

Đã lâu lắm rồi chưa cưỡi ngựa, không cần thúc giục, tuấn mã vẫn lao vút đi, chỉ chốc lát đã để lại nhà cửa ở sau lưng. Không gian trên núi rất lớn, vùng quê xanh ngắt dưới bóng mặt trời tản ra mùi cỏ lá thoang thoảng, giục ngựa lại gần một dòng suối nhỏ, chú ngựa dùng hết sức bôn tẩu đã thở dốc, không chịu nổi cám dỗ mà bước xuống giữa suối gục đầu xuống uống nước. Hắn dứt khoát nhảy xuống ngựa, nước mát chảy qua mắt cá chân, làm tan đi cái khô hanh của mùa hè.

Bỗng cảm nhận thấy luồng khí tức nào đó, đột nhiên ngẩng đầu lên, cách dó mấy trượng là một nam tử trung niên tướng mạo bình thường đang âm thầm quan sát, ánh mắt vô cùng kỳ quái. Hắn đè nén ngạc nhiên nhìn lại, âm thầm cảnh giác. Ánh mắt quét thấy một đôi cánh đen thêu trên tà áo của nam tử, trên cánh còn mơ hồ trông thấy ba điểm sáng, trong nháy mắt sống lưng đổ đầy mồ hôi, cúi đầu hành lễ.

”Bái kiến trưởng lão, xin thứ cho thuộc hạ thất lễ.”

”Ngươi là...”

”Thuộc hạ là ảnh vệ của Ca Dạ trong Thất Sát.”

”Là ảnh vệ đó ư? Ta từng nghe nói rồi.” Gã nam tử hơi ngẩn người, như đang ngẫm nghĩ gì đấy.

”Thuộc hạ có chuyện phải làm, xin được cáo lui trước, mong trưởng lão thứ lỗi.” Hắn cung kính lùi về sau.

”Ngươi biết ta là ai?”

”Xin thứ cho thuộc hạ ngu muội.” Thấy đối phương có vẻ muốn lại gần, hắn khẽ cắn răng, “Xin thứ tội, thuộc hạ có việc gấp, phải đi trước một bước.” Không đợi trả lời hắn đã phóng mình lên ngựa lao đi như điên, chạy vụt đi không quay đầu lại.

Huy hiệu của tam đại trưởng lão, duy nhất chưa từng gặp, chỉ có người mà Cửu Vi đã cảnh cáo...

Tim đập mạnh thình thịch, nếu không phải đối phương lưỡng lự trong tích tắc thì... Rũ bỏ hết bóng ma mà quay về lại ti tứ giám, hắn cố bình tĩnh trả lại ngựa, cùng hạ dịch đã hoàn thành công chuyện đi ra, mong có thể may mắn thoát khỏi ma tinh.

”Đứng lại.”

Âm thanh như ác mộng đóng đinh vào bước chân của hắn. Chắn ở phía trước, chính là người mà mình tưởng đã thoát khỏi đó. Người bên cạnh khom lưng hành lễ, “Bái kiến Kiêu trưởng lão.”

Hắn định thần lại, “Tham kiến Kiêu trưởng lão.”

”Thì ra ngươi biết ta là ai.” Gã nam tử mỉm cười từng bước lại gần, trong mắt có vẻ đắc ý mèo bắt chuột.

”Thuộc hạ mắt kém, cũng chỉ vừa mới biết.”

”Ngươi xuống trước đi, ta có lời muốn nói với hắn.” Nam tử tùy ý cho người hầu lui ra.

”Đừng ạ, Ca Dạ đang đợi thuộc hạ quay về báo cáo, để ngày khác nghe trưởng lão dạy bảo.” Không cần nhìn xung quanh hắn cũng biết đối phương cố ý chọn nơi người thưa thớt để cản đường, chỉ sợ thoát thân...

”Từ lúc nào một tên hạ dịch cũng không coi lời của bản trưởng lão ra gì thế hả.” Kiêu trưởng lão cười độc, bỗng quát lên, “Cút!” Sắc mặt người bên cạnh tái như màu đất, vô cùng sợ hãi, hoảng hốt dắt ngựa bỏ chạy.

Việc đã đến mức này, hắn giữ bình tĩnh, “Dám hỏi Kiêu trưởng lão có gì sai bảo?”

”Ngươi đã từng nghe về ta.” Nam tử nhàn tản đi đến gần hắn.

”Thuộc hạ không hiểu ý của trưởng lão.”

”Ngươi biết ta là thích nam sắc.” Trong ánh mắt viết rõ dục vọng trần trụi, “Đi theo ta, có thể tốt hơn Ca Dạ nhiều.”

”Giáo vương đã ra lệnh thuộc hạ làm ảnh vệ.”

”Giáo vương cũng sẽ đổi ý thôi. Ca Dạ thì sao chứ, ta đi đòi người, nàng ta còn dám không cho?” Câu nói nhẹ bỗng đã cắt đứt mọi đường lui.

”Nếu đã thế, mời trưởng lão nói rõ với giáo vương, rồi Thù Ảnh mới

đi theo được.” Hắn cụp mắt lên tiếng.

”Ta biết ngươi đang nghĩ gì...” Nam tử cúi người ghé vào bên tai, âm thanh như quỷ mị, “Hôm nay, ngươi không thoát được đâu.”

Bỗng hắn bật người, tay tóm lấy thanh đao, phóng ra chiêu thức tàn nhẫn. Kiêu trưởng lão cũng không có vẻ bất ngờ, trở tay hóa giải công kích, hắn mặc kệ lưỡng bại câu thương, chỉ mong có thể mở lấy một đường chạy trốn, nhưng theo thời gian đẩy đưa, càng đánh lòng càng lạnh đi. Một bàn tay xuyên phá lớp phòng vệ đập mạnh vào bụng, hắn đau đến mức co giật, vì bị điểm huyệt nên không thể cử động.

”Tướng mạo thế này, đúng là đáng tiếc...” Bàn tay lạnh như băng lau đi lớp mồ hôi lạnh giúp hắn như tiếc nuối, hắn gần như không nhịn được mà mở miệng mắng chửi.

”Thỉnh thoảng ta cũng thích dùng sức mạnh. Kích thích hơn, đặc biệt là ở nơi dã ngoại.” Hô hấp của đối phương dần dồn dập, đưa tay vào vạt áo rồi soạt một tiếng, y phục đã bị xé rách làm hai, theo bàn tay mơn trớn mà nổi da gà. Bị một nam nhân... Hàm răng cắn chặt đến bật máu, hắn chỉ hận mình không thể chết ngay tức khắc được.

”Ca Dạ bái kiến Kiêu trưởng lão.”

Âm thạnh lạnh lùng lanh lảnh bỗng vang lên, hờ hững như bình thường.

Bàn tay dao động rời khỏi thân thể.

”Ca Dạ.” Kiêu trưởng lão cười khan một tiếng, “Ta cứ nghĩ ngươi là người biết tiến thoái.”

”Ca Dạ không dám, Thù Ảnh làm việc lâu lắc mãi không về, nên mới đến xem sao.” Cô gái cúi thấp đầu, như chưa từng nhìn thấy việc gì xảy ra.

”Vậy ngươi có thể yên tâm, sau này ta tự nhiên sẽ để hắn về.”

”Không dám làm phiền trưởng lão.”

”Ngươi không nghe mệnh lệnh của ta?”

”Ca Dạ chỉ dẫn thuộc hạ về, sao lại nói là kháng lệnh được.”

”Ta ra lệnh cho ngươi rời đi ngay.”

”Chỉ cần trưởng lão buông Thù Ảnh ra.”

”Ca Dạ...” Rốt cuộc Kiêu trưởng lão cũng đứng lên, nghiêm nghị trách mắng,“Ngươi nên biết rõ hậu quả khi đắc tội với ta.”

Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu, tóc đen trước trán lòa xòa rơi xuống, đôi con ngươi lạnh lùng hệt màn đêm thăm thẳm, “Hắn là ảnh vệ của ta, do giáo vương ban tặng, không phải đối tượng có thể tùy tiện làm càn.”

Nam tử bật cười trong cơn giận, “Ngươi tưởng ta sẽ không ra tay với ngươi sao?”

Nàng cũng cười, ánh mắt hời hợt che giấu đi sự sắc bén, “Trưởng lão nói gì thế, chỉ vì một ảnh vệ mà làm tổn thương hòa khí, không khỏi khiến người ta chê cười rồi, đến lúc đó cũng không tiện ăn nói ở trước mặt giáo vương.”

”Ngươi đem giáo vương ra để áp chế ta sao?”

”Nào dám, chẳng qua Ca Dạ chỉ nhắc trưởng lão đừng vì kích động nhất thời mà không để ý đến đại cuộc.”

Kiêu trưởng lão bình tĩnh lại, cầm lấy y phục quăng qua một bên lên mặc vào, cái nhìn lạnh đến cực hạn, “Được, ta xem ngươi có thể bảo vệ đến lúc nào, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả ngươi cũng...”

Bóng người biến mất, nhưng lời oán độc vẫn vang vọng bên tai. Ca Dạ âm thầm thở hắt ra, đi đến cạnh thiếu niên, từng lọn tóc đen xõa dài trên vai, bất chợt cơ bắp được thả lỏng, lại khôi phục khả năng cử động. Cô gái thu tay về xoay bước rời đi, đợi hắn sửa sang lại y phục đã rách nát.

Cảm giác khuất nhục khắc sâu không phai nhòa, trong lòng nhất thời vô cùng căm hận. Hắn nhìn cô gái thấp bé hơn mình, dù thế nào cũng không nói nên lời.

”Thù Ảnh.” Nàng đưa lưng về phía hắn khẽ thở dài, sau một lúc lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định, “Quay về giao phó bọn họ chuẩn bị hành lý, chuyến đi lần này đến Sa Xa, ngươi đi cùng ta.”

Chương 6: Sát thủ

Trước khi lên đường, trời còn chưa sáng.

Hắn bước ra khỏi cửa, đã thấy một bóng người đang kiểm tra từng bọc hành lý trên lưng ngựa ở bên ngoài. Xem qua từng bọc to bọc nhỏ, thậm chí ngay cả hòm thuốc cũng mở ra kiểm tra, chắc chắn không bị tráo đổi mới buộc hành lý lại chỉnh trang lên ngựa.

Quả nhiên rời núi không phải là chuyện dễ, cửa ải trùng trùng vô cùng kỹ lưỡng, dù biết Ca Dạ đã làm mọi thủ tục xong xuôi cả rồi, nhưng đợi sau khi kiểm tra độ thật giả của ngọc sắc thì mới cho đi. Hắn thúc ngựa đi theo, gắng sức bình ổn tâm trạng.

Tiến thẳng Tây phương, cát vàng vạn dặm.

Mặt trời nắng gắt như thiêu chảy mọi vật thể, nóng đến mức chỉ thở thôi cũng như thiêu đốt, lại còn khô cạn khó chịu, nước uống có hạn được đo lường chính xác trước khi tìm được trạm tiếp viện, chỉ chút sơ sẩy là có thể biến thành xác chết khô quéo phơi nắng giữa nơi hoang dã, dọc đường đi có thể thấy rõ xương súc vật trắng phếu bị cát vàng vùi lấp một phần, người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi cực khổ trong chuyến hành trình.

Đương nhiên không bao gồm người nhỏ bé đi phía trước.

Ca Dạ lấy khăn trắng che mặt, kiểm soát tất cả cử chỉ đi đứng. Cho ngựa nghỉ ở đâu, tá túc tại nơi nào, chỗ nào có mạch nước ngầm có thể cấp nước, biết rõ như lòng bàn tay. Sức chịu đựng bền bỉ vượt quá trí tưởng tượng, mỗi lần trong đêm khuya còn có thể thấy nàng

quan sát sao trời, nắm bắt tọa độ phương hướng cho hành trình hôm sau, tại nơi hoang mạc chỉ cần không cẩn thận để ý chút là có thể lạc đường ngay. Cho đến khi tới trấn nhỏ cuối cùng trước khi đến Sa Xa quốc, thì dù là người bình tĩnh lãnh đạm như nàng cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Trấn nhỏ được khách thương lui tới xem là chỗ dừng chân, khá sầm uất náo nhiệt, có thể thấy tiểu nhị ở khách điếm mắt rất tinh tường, cung kính đón họ vào phòng hảo hạng.

Đặt một căn phòng hảo hạng.

Theo sự phân phó của Ca Dạ, hắn im lặng làm theo.

Bỏ đi tấm khăn che mặt, gột rửa bụi bặm dọc đường. Lúc quay về phòng, Ca Dạ đã lấy lại dáng vẻ thường ngày, y phục trắng như tuyết, tóc đen như nước sơn, con ngươi còn mang theo tầng hơi nước sau khi tắm, chợt nhìn qua không khác gì đồ chơi hình người làm từ ngọc, không có lấy chút oai phong nào.

Ngẩng đầu lên, liếc thấy hắn cũng đã tắm thì có vẻ hơi sửng sốt, rồi sau đó lập tức đưa mắt quan sát đường phố. Từ cửa sổ tầng hai nhìn xuống, người dị tộc với nhiều màu da bất đồng thỉnh thoảng lui tới, người bán hàng rong cất giọng rêu rao trong ánh hoàng hôn, tính tranh thủ kiếm khách hàng cuối cùng.

”Thù Ảnh.”

”Vâng.”

”Nhìn cho kỹ gã kia.”

Một trận ồn ào làm phố phường rối ren, hắn nheo mắt nhìn lại, một

người Hồ cao to ngang ngược đánh chủ sạp, quả đấm mạnh mẽ thụi vào mặt đối thủ gầy yếu, đến tận khi một dòng máu tươi chảy ra từ mũi vẫn không nương tay, thậm chí còn uy hiếp người qua đường vây xem khuyên giải. Dây dưa một lúc lâu, đến khi hài lòng cướp được tiền thì mới ngênh ngang rời đi, sau đó là tiếng khóc rung trời lở đất của con gái chủ sạp.

”Nhìn kỹ chưa?” Nàng đưa mắt về, nhấp một ngụm trà, “Trước giờ Mão*, ta muốn thấy đầu của hắn.”

(*Giờ Mão là từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.)

Bỗng hắn quay phắt đầu lại, biết rõ không nên hỏi nhưng vẫn không khỏi thốt lên, “Tại sao!”

”Bắt đầu từ lúc nào đã có tư cách chất vấn ta thế hả?” Tròng mắt đen láy đối mắt với hắn, cười một tiếng không cảm xúc, “Chỉ là một ác bác dùng bạo lực cướp tiền của người khác, giết rồi thì sao chứ. Đi đi.”

Bất thình lình mở mắt, soạt một cái bóng mờ vụt vào cửa sổ, hất tay ném đầu lâu đầy máu lăn mấy vòng rồi dừng bên cạnh bàn, máu tươi chưa kịp khô tí tách nhỏ xuống. Cặp mắt trừng lớn đầy phẫn nộ, như không tin nổi đầu đã lìa khỏi xác, chính là người ẩu đả trên phố lúc sớm tinh mơ.

Thiếu niên lạnh lùng nhìn nàng, chấn song chưa kịp khép lại mơ hồ để lộ đường chân trời.

”Dọn sạch đồ lau sạch bàn đi, ngươi có thể nghỉ ngơi.” Ngay cả tư thế ngồi thiền cũng không nhúc nhích, nàng lại khép mắt lại, “Chiếc giường kia thuộc về ngươi, có thể ngủ một canh giờ nữa.”

Thiếu niên đứng bất động tại chỗ, bực bội đến mức lồng ngực trướng đau. Một lúc lâu sau mới xách lấy đầu lâu nhảy ra khỏi cửa sổ, lúc quay về cầm vải đã vắt nước lau sạch mặt bàn, rửa đi mùi máu tanh, đến tận khi ngồi bên mép giường, dù có làm thế nào cũng không khiến tâm trạng bình ổn lại được, cứ thế trân trối nhìn sắc trời dần hửng sáng.

Tiểu nhị gõ cửa, đưa tới cháo bột nóng hổi cho suất ăn sáng. Ca Dạ rời khỏi chỗ, rửa mặt dùng bữa, thần sắc như thường. Dáng vẻ của nàng lúc ăn cơm vô cùng nho nhã, nhất cử nhất động đều khuôn phép có độ, so với tiểu thư khuê các chốn Giang Nam cũng chẳng kém phân nào, thậm chí còn có khí chất hơn. Nhưng hắn vẫn không quên, hôm qua chính nàng buột miệng ra lệnh hắn cướp đi sinh mạng của một người, dù kẻ kia cậy mạnh hống hách, không phải hiền từ gì...

”Gã ta tên Sa Lực Khắc, cưỡng ép bóc lột thuế ruộng đất để sống, đánh người vô số lần, nợ máu vô cùng nhiều, mà bách tính lại chẳng làm gì, cứ thế xưng bá ở nơi này.” Ca Dạ bĩnh tĩnh mở miệng, lấy khăn lụa lau môi, “Có đến mấy thê thiếp, con gái còn nhỏ, còn có mẹ già bảy mươi trong nhà, do gã phụng dưỡng, láng giềng đều nói gã rất hiếu thảo với mẹ. Gã này thích đánh bạc mê rượu chè chẳng dư được mấy đồng, một khi chết thì cảnh nhà sẽ suy tàn, mẹ già để tang con, chắc cũng không sống được lâu đâu.”

Nhìn ánh mắt dần dần dấy lên tức giận của thiếu niên, nàng nói tiếp,“Thê thiếp vốn đã bất hòa, dĩ nhiên qua mấy năm nữa rồi sẽ tái giá thôi, còn con gái mất cha từ nhỏ coi như mất đi chỗ dựa, dù may mắn có thể trưởng thành nên người, thì cũng khó tránh khỏi khốn đốn suốt đời. Tất cả những chuyện đó, cũng là vì ngươi đã giết hắn.”

Cô gái kết thúc câu chuyện như không liên quan gì đến mình, làm hắn bật đứng dậy, “Đó là...”

”Là do ta sai ngươi giết.” Nàng ngắt lời, con ngươi đen láy như cười như không, “Nhưng kẻ giết người lại là ngươi.”

Hắn siết chặt lòng bàn tay, gân trên trán giật giật, suýt nữa đã không kiềm chế được.

”Là ngươi nhân lúc nửa đêm chém bay đầu hắn, rồi lại dùng khăn bàn lau sạch máu hắn.” Như không cảm nhận được sát khí, nàng chỉ vào bàn gỗ đặt đầu lâu, “Ngươi quên rồi ư?”

Thiếu niên trợn ngược mắt nhìn nàng, đôi mắt giận giữ toét cả lửa.

”Ngươi muốn hỏi, vì sao ta lại làm như thế?” Nàng đan hai tay vào nhau, cái nhìn như muốn mổ xẻ hắn.

“... Vì sao!” Yên tĩnh một lúc lâu, hắn nghe thấy giọng của mình, khản đặc đến xa lạ.

”Ngươi từng giết bao nhiêu người rồi?”

Hắn ngẩn người, nhất thời không trả lời.

”Người ngươi đã giết, cũng đều là đúng người đúng tội sao?” Nàng hỏi tiếp, trong giọng đã mang theo ba phần lạnh lùng châm biếm.

...

”Chí ít ngươi chưa từng chủ động giết người. Định nói thế sao?” Cười khẽ một tiếng, nàng thốt ra từng chữ như học thuộc, “Trời sinh kiên nhẫn, sức chịu đựng cực mạnh, tùy cơ ứng biến linh hoạt, cẩn thận kỹ càng, vừa có thể để ý đồng bạn trong lúc cùng tác chiến, nhưng lại không có tính xâm lược công kích, đây là lời đánh giá của

Quỳ trưởng lão về ngươi. Theo như báo cáo, trong nhiều lần tác chiến ngươi đều lấy phòng vệ làm chủ, đến khi bị tấn công mới bắt đầu đánh trả, trừ khi sống chết bày ra trước mắt, nếu không sẽ không mạnh tay với đối thủ, thậm chí từng vì vậy mà tự vùi lấp bản thân vào nguy cảnh. Những điều trên có phải thật không?"

Hắn ngẩn ra, một lúc sau mới hoàn hồn, "Việc đó thì liên quan gì đến chuyện ta giết người?"

"Ta nghĩ..." Nàng nhìn vào mắt hắn, không hề giống một thiếu nữ trẻ con tí nào, "Ngươi vẫn chưa rõ thân phận của mình."

Một khí thế vô hình bức bách ép hô hấp chậm lại.

"Tương lai mỗi một người ngươi giết, có thể tốt có thể xấu. Bọn họ không hề có bất kỳ uy hiếp nào với ngươi, không quen biết ngươi cũng không thù không oán, đều có người thân của mình, chỉ vì một mệnh lệnh mà kết cục phải bỏ mạng. Sẽ có người vì bọn họ ra đi màu đau đớn đến mức muốn chết, vất vả khổ sở, suốt đời chìm đắm trong hận thù, dùng nửa phần đời còn lại nguyền rủa ngươi cút xuống địa ngục. Bọn họ sẽ không hận người ra lệnh, mà chỉ biết hận kẻ đao phủ —— chính là ngươi."

"Thân phận của ngươi, mãi mãi là sát nhân." Lời nói của cô gái lạnh băng sắc bén, như mũi dùi đâm vào đáy lòng, "Ngươi không thể lấy việc bị ép buộc mà thoái thác trách nhiệm, đừng có nói cái gì mà tình phi bất đắc dĩ, ngươi không có tư cách. Kết quả chính là ngươi vì bản thân sống tạm mà đi giết người, những tội lỗi này, ngươi phải đeo trên lưng suốt đời.

Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, hắn nhìn xoáy vào nàng, "Vì sao... lại nói những chuyện này với ta?"

Nàng đưa ngón tay phẩy nhẹ ống tay áo, hững hờ mở miệng, “Vì thứ ta muốn là một sát thủ chân chính, chứ không phải là kẻ quân tử chính trực nghĩa khí. Ma giáo chính là nơi như vậy đấy, không có cái gọi là người tốt, có thể sống sót dều là kẻ sát nhân, là người biết vì sao bản thân lại giết người, lại có thể lưng đeo tội trạng mà sống tiếp.”

”Nhưng ngươi lại chẳng biết gì cả.” Lần đầu tiên trong cái nhìn lạnh như băng xuất hiện thương hại, “Ngươi tưởng chỉ cần ẩn núp ở đó là có cơ hội trốn thoát, là có thể sống được đến ngày tự do sao? Quá ngây thơ rồi. Ngươi tưởng mình che giấu rất tốt ư? Không một ai biết ngươi đang nghĩ gì?”

”Cách mấy năm một lần lại có người võ lâm Trung Nguyên bị bắt đến Thiên Sơn, cũng có người như ngươi ra khỏi được Tôi Phong doanh, nhưng đều không sống được bao lâu cả, biết nguyên nhân không? Không phải chỉ dựa vào nhẫn nại và nghị lực là có thể chống đỡ được, không có quyết tâm vì mục tiêu bỏ qua mọi thứ, thay vào đó còn bị lợi dụng triệt để, tác dụng duy nhất của cái thứ nhân nghĩa đạo đức mà các ngươi có thể tuân theo chính là khiến bản thân chết nhanh hơn.”

”Nếu cứ giống như ngươi thì không cách nào trở thành một sát thủ được, càng không có tư cách làm ảnh vệ. Giết một ác bá thôi mà cũng khó khăn như thế rồi, thì làm sao ngươi có thể hoàn thành nổi nhiệm vụ đây? Dựa vào đâu sống được trong giáo, bảo vệ mình không để người khác chà đạp.”

Từng câu trào phút không chút tình người, cắt đứt tia hy vọng sâu kín nhất, lòng tự tôn bị đạp nát bấy, hắn chưa bao giờ cảm thấy bất tài như vậy bao giờ. Sắc mặt xám ngoét, hắn chán nản buông tay, giọt máu theo đầu ngón ty nhỏ xuống.

”Cho ngươi hai con đường.” Một lát sau, giọng của cô gái lại lần nữa vang lên, “Hoặc ngươi cứ tiếp tục sống tiếp như ở trong giáo, chỉ cần ta còn sống thì ngươi sẽ không chết, làm một ảnh vệ có tiếng không có miếng, từ bỏ suy nghĩ không nên có, sống như vật trưng bay ở trong tòa lâu.”

”Hoặc làm một sát thủ xứng với chức vụ, từ bỏ đạo đức chính nghĩa vô dụng, hành sự theo lệnh, gánh vác tất cả tội ác dơ bẩn, từ nay về sau không thể quay đầu.”

”Ngươi có thể lựa chọn.” Nàng cúi đầu nhìn hắn, giọng chậm lại, “Đây là nhân từ duy nhất ta có thể cho ngươi.”

Chương 7: Sa xa

Mặt trời mọc rồi lại lặn.

Một ngày dài, hắn ngồi bên giường không nhúc nhích, như tượng gỗ bị mất điều khiển.

Ca Dạ làm như không thấy, vẫn tĩnh tọa ăn uống như cũ, đến gần tối lại còn đi chợ mua khăn trắng. Màn đêm buông xuống, nàng ngồi xếp bằng trên ghế dài ngồi thiền, dùng cách đó thay cho ngủ.

Khi tia sáng rạng đông lần nữa lóe lên từ khung cửa, thiếu niên mới ngẩng đầu, “Tại sao ngươi lại nói với ta những điều ấy.”

Ánh sáng yếu không thấy rõ mặt mũi, nhưng giọng nàng lại vô cùng nổi bật trong không gian tĩnh mịch, có vẻ lạnh lùng không hợp với tuổi, “Đừng tưởng tốt bụng gì, chỉ là ta có một thói quen, cho dù lợi dụng thì cũng phải là đối phương cam tâm tình nguyện. Ta không quan tâm việc có ảnh vệ hay không, nuôi một kẻ ăn không ngồi rồi không liên quan đến việc đau khổ, cho nên không cần phải phòng bị gì cả, dù sao ngươi cũng không mất mát gì.”

”Vì sao... lúc đó lại cứu ta?”

Im lặng một lúc lâu, nàng từ tốn trả lời, “Ta cũng không phải người tốt, nhưng người đã trải qua Chiến Nô doanh và Tôi Phong doanh, không nên chết theo cái kiểu đầy sỉ nhục như vậy.” Nỗi nhục đó còn tởm hơn là giết chết một người, dù có kiên cường đến đâu cũng sẽ có ranh giới cuối cùng không thể nhịn nhục mãi, nàng dành một phần tôn trọng đối với tinh thần ấy, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Yên tĩnh một lúc lâu, thiếu niên lại lên tiếng lần nữa.

”Cám ơn ngươi, đã để ta thấy rõ mình phải đối mặt với điều gì.” Hắn nói từng câu từng chữ, “Xin hãy dạy ta, phải thế nào mới có thể làm một sát thủ chân chính.”

Sát thủ, tuyệt đối không chỉ dựa vào mỗi võ công.

Biết xâm nhập không dấu vết, biết tránh né đòn tấn công chết người, biết thận trọng rút lui kiện toàn.

Trọn vẹn ba người mới có thể coi là ám sát đạt chuẩn. Lính mới ở Thí Sát doanh luôn là tỷ số hao tổn cao nhất, kẻ ỷ vào kích động dũng khí nhất thời mà hành thích sẽ thường chết nhanh nhất, cách nghĩ ngu xuẩn nhất chính là cho rằng chỉ cần có lòng hăng hái là có thể thành công. Trong giáo có hình phạt khá nặng với sát thủ thất bại, bọn họ không chỉ khiến nhiệm vụ thất bại mà còn bứt dây động rừng, khiến lần ám sát sau sẽ khó giải quyết hơn.

Ảnh vệ lại không giống Thí Sát doanh, phải phụ trợ chủ nhân thi hành nhiệm vụ toàn diện, cần phối hợp ăn ý rất chặt chẽ, mà quan trọng nhất chính là chấp hành nói một không nói hai, ảnh vệ cũng như cánh tay của chủ nhân, dù có hiểu mệnh lệnh hay không thì cũng phải làm. Hiện tại kinh nghiệm của hắn quá ít, khó một mình đảm đương một mặt được, điều duy nhất có thể làm trong chuyến đi này chính là quan sát tính toán.

Ca Dạ không hề nói lời thừa thãi, dùng cách thức ngắn gọn nhất để giải thích nhiệm vụ lần này.

Mật thám ẩn nấp trong Sa Xa quốc gửi thư truyền báo, dạo gần đây Điền quốc âm thầm sai ám sứ gặp quốc chủ Sa Xa, bí mật mưu đồ

cùng chống lại ma giáo, thậm chí còn có Sơ Lặc dính líu trong chuyện này. Một khi ba nước bắt tay đồng minh tào thành mật ước, vậy tất các đại thần trong các nước được giáo vương nâng đỡ sẽ bị thay sạch, mấy năm cực khổ tiến hành nay tràn ngập nguy cơ, duy danh ma giáo ắt sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Thí Sát doanh vẫn chưa khôi phục từ trận đánh nặng của hai năm trước, đồng thời ám sát nhiều mục tiêu cũng khá trầy trật, huống hồ gây thù chuốc oán quá nhiều làm các nước kinh hãi, chống đỡ liên tục cũng không phải là thượng sách, chừng mực của chuyến đi lần này không dễ tí nào, là nhiệm vụ nóng bỏng tay.

Ca Dạ ngước mắt lên từ bản đồ, khẽ mỉm cười, “Ngày mai chúng ta vào thành, yết kiến Sa Xa quốc chủ.”

Mấy ngày trước vương phi của Sa Xa quốc vừa hạ sinh công chúa cho quốc chủ.

Quốc chủ Sa Xa mừng rỡ khôn nguôi, cử hành lễ mừng suốt ba ngày. Đèn đuốc sáng trưng, yến hội sang trọng ngày đêm không nghỉ, bầu không khí chè chén say sưa lan tràn từ cung đình cho đến dân gian. Bách tính cũng vui vẻ chào đón với vị khách nơi xứ lạ, ôn hòa yên vui, phần đông cũng rất khen ngợi quốc chủ, ắt hẳn Sa Xa vương rất được lòng dân.

Ca Dạ giao nộp ngọc sắc ở quan dịch, tiểu lại vừa ra nghênh đón bắt tay thì đã biến sắc, không tự chủ run lên, lẩy bẩy luôn miệng bẩm báo thượng cấp. Phóng mắt khắp Tây Vực, không ai không biết ký hiệu đôi cánh đen là tượng trưng cho ma đầu đáng sợ nhất Thiên Sơn. Mấy chục người Sa Xa đợi sắp xếp công việc không rõ nguyên do, nhìn trưởng quan sở dịch cung kính thỉnh mời trong dáng vẻ gần như sợ hãi, nhìn hai thiếu niên nam nữ xuất sắc kia thoải mái bước lên kiệu, tiến thẳng một đường vào vương cung.

Quốc chủ Sa Xa là một người trung niên đã quá tam tuần. Khách khí lễ độ, không che giấu nổi vẻ căng thẳng trên mặt, một vị văn thần gần đó khẽ ho một tiếng thì mới bình tĩnh lại.

”Hai vị tôn sứ đến Sa Xa đúng là niềm vui bất ngờ, không kịp chào đón, mong tôn sứ rộng lòng tha thứ.”

”Quốc chủ nói gì thế, vốn bọn ta vội vàng đến thăm, đã kinh động đến chủ nhân, trái lại còn có phần thất lễ.” Ca Dạ đối đáp trôi chảy tự nhiên, ngôn từ rất có khí phách, mặc dù dáng vẻ chỉ là đứa con nít, nhưng lại không khiến một ai dám coi thường cả.

”Dám hỏi giáo vương có hài lòng với cống phẩm năm nay của Sa Xa không?” Quốc chủ cẩn thận thăm dò.

”Bổn giáo cùng quý quốc giao hảo ăn ý, giáo vương nhiều lần nhắc đến quốc chủ, đều ca tụng có thừa.”

”Thế thì tốt quá, xin tôn sứ nói nhiều lời tốt với giáo vương hơn, vĩnh viễn kết quan hệ tốt đẹp, Sa Xa vô cùng cảm kích.” Tay khẽ giơ lên, người hầu bên cạnh lập tức dâng khay vàng lên, bên trên toàn là châu báu đá quý, xán lạn chói mắt.

Ca Dạ hờ hững nhìn lướt qua, rồi gật đầu cảm tạ, “Đa tạ thịnh tình của quốc chủ, nhất định tại hạ sẽ chuyển lời.”

”Dám hỏi tôn sứ đến đây là...” Cuối cùng quốc chủ cũng không kiềm chế được.

Ca Dạ như sực tỉnh ra, nở nụ cười nhàn nhạt, “Nay tới là để chúc mừng ái nữ của quốc chủ, cũng không có chuyện gì khác.”

Quốc chủ kinh ngạc khó hiểu, cùng với hạ thần gần đó bốn mắt nhìn nhau. Triều cống không ít, đúng là mỗi lần chúc mừng đều có sứ giả của ma giáo đến thăm thật, chỉ là lần này...

”Trước đây cùng các nước qua lại đều do Kính trưởng lão của quý giáo lo liệu, vậy hai vị là thuộc hạ của trưởng lão sao?” Quan văn ở bên cạnh mở miệng, mỉm cười thăm dò.

”Không sai.”

”Xin thứ cho tiểu thần thất lễ, trước đây thuộc hạ của Kính trưởng lão đa phần là người Tây Vực, hiếm khi thấy thiếu niên anh kiệt nào như hai vị.” Ánh mắt quan văn dán chặt lên người nàng. Người người đều biết, trong các bộ ma giáo chỉ có tổ sát thủ danh chấn Tây Vực là thiếu niên.

”Vị đại nhân này là?” Nàng không đổi sắc, không đáp mà còn hỏi ngược lại.

”Là cận thần Sa Ngõa Lý của ta.” Quốc chủ mỉm cười, vờ như khiển trách, “Không được vô lễ với tôn sứ.”

Không đợi đối phương cúi mình xin lỗi, Ca Dạ đã tỏ ra không hề gì, “Thật ra đại nhân nói rất đúng, bọn ta vốn là thuộc hạ của Quỳ trưởng lão.” Lời thốt ra khỏi miệng, không khác nào trực tiếp thừa nhận mình là sát thủ, người Sa Xa ở xung quanh lập tức tái mặt.

”Chỉ là...” Nàng chậm rãi nói ra nửa câu sau, “Tới đây chỉ đơn thuần là tình cờ mà thôi.”

”Lời của tôn sứ là có ý gì?” Sa Ngõa Lý trấn định hỏi.

Ca Dạ cười nhạt, “Vốn bọn ta đến Đại Uyển làm việc, đúng lúc Kính

trưởng lão và tùy tùng đi theo bị giáo vương triệu về núi gấp không cách nào tiếp tục, nên mới sai bọn ta thuận đường đến thăm, để tránh mất lễ nghĩa với quốc chủ." Nàng khẽ thở dài lấy làm đáng tiếc, "Công việc trong giáo không tiện thuật lại, nhưng không ngờ vì vậy đã làm quốc chủ giật mình, là bọn ta không phải."

"Đâu có đâu có, chỉ là lâu rồi không gặp Kính trưởng lão nên có phần nhớ, thuận tiện hỏi thăm sức khỏe, mong tôn sứ chớ trách."

"Quốc chủ khách khí quá rồi, ta thay mặt giáo vương chúc công chúa điện hạ phúc thọ vô biên, yên vui lâu dài." Ca Dạ lấy danh mục quà biếu từ trong ngực ra, được người hầu chuyển đến trong tay quốc chủ, "Đây là quà tặng của giáo vương, hy vọng Sa Xa cùng bổn giáo vĩnh viễn hòa thuận."

"Đa tạ tôn sứ, hẳn tôn sứ đi đường đã vất vả rồi, xin mời vào điện nghỉ ngơi." Quốc chủ thoáng thả lỏng, lúc đứng lên còn tươi cười, "Nay sắc trời đã tối, ngày mai tệ quốc* sẽ mở đại yến tẩy trần vì tôn sứ."

Nơi ở khá xa hoa, nhưng vương hậu chí tôn chính là như thế. Từ lễ nghĩa cung kính với hai vị sứ giả đây, có thể tưởng tượng được trọng lượng của ma giáo ở các nước Tây Vực. Dâng lên bữa điểm tâm phong phú mê người, nhưng Ca Dạ chỉ nếm mỗi món một ít rồi đặt đũa ngọc xuống, đợi hắn ăn mới dặn dò.

"Thù Ảnh, đi theo dõi một người."

"Ai?"

"Sa Ngõa Lý." nàng im lặng tự nghĩ một lúc, "Công phu của hắn không tệ. Ngươi giỏi khinh công cố tới gần chút, nhưng chớ để hắn cảnh giác, xem xem hắn tiếp xúc cùng những ai, đã nói những gì, có

bố trí ra sao, cuối cùng bảo mật thám điều tra lai lịch của hắn.”

”Vâng.”

Xa xa đèn đuốc vẫn ồn ào náo động như cũ, đêm nay đã được định trước là có người khó lòng ngủ nổi.

”Sao rồi?”

”Hắn và quốc chủ bí mật thương nghị rất lâu, quốc chủ cho rằng chúng ta muốn lấy kim châu nên mới thuận đường quá cảnh, cũng không phải là nhằm vào Sa Xa, nhưng Sa Ngõa Lý lại không cho là như vậy, thuyết phục quốc chủ tăng cường canh gác, bố trí quân đội bảo vệ tẩm cung cả đêm, dạ tiệc ngày mai chính là cơ hội cuối cùng chúng ta gặp quốc chủ.”

Người hầu trên yến hội chắc hẳn có lẫn hộ vệ, muốn ám sát tại nơi phòng bị kín kẽ như thế này, quả thật khó khăn trùng trùng, nàng cười thầm trong bụng, “Còn gì nữa không?”

”Sa Ngõa Lý cũng không phải là người Sa Xa, mà là thương nhân mua bán. Lấy danh nghĩa hư chức nội thần ra vào cung không tới hai tháng, kết giao rất rộng, cũng qua lại với rất nhiều trọng thần. Theo nghe ngóng thì hắn ra tay hào phóng, thường xuyên ra vào tửu lâu tiệm võ.”

”Thù Ảnh, dặn dò ám sứ cố tung tin đồn trong thành, nói Điền vương lâm bệnh nặng, có thể không chữa trị được bất cứ lúc nào. Ngày mai tiếp tục giám sát Sa Ngõa Lý, xem hắn có động tĩnh gì. Nói với người hầu chúng ta lặn lội đường xa cần nghỉ ngơi, ngoài dạ tiệc ra thì những xã giao khác cứ từ chối hết.”

Vâng.”

Trong một ngày, tin Điền vương bệnh năng truyền khắp phố xá, rốt cuộc đến lúc sập tối cũng lọt vào tai Sa Ngõa Lý. Sau khi nghe tin thì ngạc nhiên một lúc lâu, nhanh chóng chạy vào xe ngựa, quát mắng phu xe lệnh đi đến một biệt uyển.

Ca Dạ nghe báo cáo giống y như trong dự liệu, nàng cụp mắt nhìn lòng bàn tay. Tay rất nhỏ, đầu ngón tay bé nhỏ đáng thương, như hẹ tây tạc từ ngọc đá, nàng từ từ co lại nắm thành quyền.

”Cách dạ tiệc còn nửa canh giờ, rất tốt.”

Chương 8: Mưu thắng

Vũ nương quyến rũ xoay tròn cực nhanh, nhịp chân nhẹ bẫng như tung bay. Ngọn đuốc hừng hực cháy ở bốn vách, chiếu sáng một mảng trong điện. Quan lại ngồi đầy, khách quý tụ tập, thịt dê rượu ngon chất đầy mặt bàn, ly vàn chén bạc lung linh tuyệt trần, tất cả những bài trí này chỉ vì nghênh đón hai thiếu niên.

Ca Dạ ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt tự nhiên cười nói cùng quốc chủ, ung dung thoải mái, tựa hồ nàng khá hài lòng với yến hội này. Rượu quá tam tuần, chủ khách đều vui mừng, hạ thần Sa Xa có mặt đều thở phào, chỉ cần qua dạ tiệc này, từ ngày mai đã có thể dùng lễ tiễn hung thần lên đường.

Mắt thấy tiệc vui sắp kết thúc, chợt thị vệ ngoài điện hoảng hốt cấp bách chạy vào, đang định báo lại bao chuyện thì bỗng Ca Dạ đứng lên, hướng về phía quốc chủ mở lời, nhất thời tất cả đều đánh mắt nhìn sang.

“Mông quốc chủ tiếp đãi thịnh tình, Ca Dạ vô cùng cảm kích.” Nàng mỉm cười nâng ly chúc rượu, dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người uống một hơi sạch đáy, quốc chủ lật đật nâng ly cùng uống, nhất thời cả sảnh đường lên tiếng ủng hộ.

Ca Dạ đặt ly rượu xuống, thân hình thẳng tắp, “Vì bổn giáo cùng Sa Xa trọn đời giao hảo mà ta có chuẩn bị một lễ vật khác, kính mời quốc chủ vui vẻ nhận.”

Lễ vật ư? Quốc chủ và Sa Ngõa Lý cùng nhìn nhau, cả hai đều mù mờ. Danh mục quà tặng hôm qua đã nhận rồi, còn có vật gì đáng để

đặc biệt nói trên điện ư?

Theo tiếng tay ngọc đập khẽ, hai tên nô bộc gánh một chiếc rương lớn được mạ vàng đi vào, cẩn thận đặt trước điện. Cơn tò mò ập đến, quần thần vươn cổ ra nhìn, ngay cả quốc chủ cũng không ngoại lệ. Nắp rương dần dần được mở ra, mỗi một lần mở là tim mọi người lại bị siết lại, cho đến lúc mở ra hoàn toàn, xung quanh hít một ngụm khí lạnh, không che được kinh hãi, thậm chí còn có mỹ nữ hoảng sợ thốt lên, rồi trợn mắt lâm vào hôn mê.

Trong chiếc rương tinh xảo ấy là tám cái đầu máu tươi đầm đìa, mùi tanh tưởi xộc thẳng lên điện, đám hào môn quyền quý thấy cảnh đó thì không ít người đã bịt mũi nôn mửa. Mặt quốc chủ xám ngoét lùi ra sau mấy bước, thị vệ bên người tuốt kiếm vây quanh, mắt thấy vô cùng căng thẳng.

Ca Dạ vẫn cứ ung dung, tựa như người đứng trước mũi kiếm không phải là nàng.

“Tám kẻ này là mật sứ Vu Điền, âm mưu phá hoại tình hữu nghị giữa bổn giáo ta và Sa Xa, giết chết vẫn còn hời. Chỉ mới biết hôm trước thôi, lại nghĩ quốc chủ gặp chuyện vui không tiện quấy rối, nên Ca Dạ mới tự mình chủ trương, dám hỏi quốc chủ có hài lòng với đại lễ này không?”

Trong điện yên tĩnh như huyệt mộ, trên hoa yến bất chợt có biến, sắc mặt quốc chủ lúc trắng lúc xanh, không nói nên lời. Sa Ngõa Lý đỏ cả mặt, phẫn nộ đến phát điên, cao giọng gọi thị vệ.

Nhưng lời còn chưa thốt ra thì một tia sáng trắng lướt qua trong điện. Như một luồng gió bặt hơi chợt nổi lên, vào lúc mọi người chưa phát hiện thì đã biến mất, chẳng khác gì lá mục nát đầu cành bị gió xuân ập đến thổi rụng, tại khoảnh khắc vỏn vẻn trong hơi thở, sinh mệnh

của một người cũng đã chấm dứt.

Đầu của nam tử lăn lóc trên thảm mềm, máu nóng từ cần cổ bắn tung tóe lên bình phong, sắp vẩy lên cả người thị vệ gần đó. Tiếng hét ầm ĩ vang vọng khắp điện, tất cả mọi người hoảng hốt lui ra, cứ như đứng chính giữa chính là ác ma đáng sợ.

Ca Dạ buông thõng hai tay, như hoàn toàn chưa hề cử động, hoàn toàn không có tia sát khí nào, “Kẻ này là đồng bọn, lại dùng số tiền lớn mua chuộc đại thần, bàn lộng thị phi, tội đáng phải chết, xin quốc chủ thứ cho Ca Dạ tự ý hành quyết.”

Quốc chủ đánh ực thấy rõ, qua mấy hồi vẫn không có cách nào lên tiếng, “Là ta… không xét kỹ, đã làm phiền tôn sứ rồi…” Miễn cưỡng nói ra lời mà cứ như khóc.

“Đâu có, bổn giáo ta và Sa Xa vui buồn cùng nhau, cũng không phải là người ngoài, sao lại nói là làm phiền chứ.” Nàng cúi đầu xoa ngực tỏ vẻ áy náy, “Đã làm vấy bẩn đại điện của quốc chủ rồi, lại khiến chư vị trọng thần kinh hoảng, thật sự xin lỗi.”

Thật sự không nói nổi mấy lời qua quýt, quốc chủ cũng mệt rồi, rời khỏi yến tiệc như chạy trốn, thiếu nữ tuyết y mỉm cười đưa mắt nhìn, chấp lễ đầy cung kính. Quay đầu đảo mắt nhìn đại điện lặng ngắt như tờ, từng cặp mắt cụp xuống khi nàng lướt đến, ngồi đó mà sợ hãi, không ai dám dịch mũi kiếm, ngay cả vệ binh tuốt đao thương ra khỏi vỏ cũng không khỏi lùi về phía sau, trơ mắt nhìn nàng ngẩng đầu rời đi, băng qua trận địa. Váy dài quét đất, ánh nến đỏ dao động, hắt lên gò má tát nhợt lạnh lùng, có vẻ oai phong đoạt người.

Hắn đứng trong góc điện im lặng nhìn bóng hình nhỏ nhắn ấy.

Bằng vào sức mình trù hoạch sách lược, chỉ trong một đêm, đã khiến

liên minh mơ hồ giữa ba nước tan thành mây khói. Xảo kế dụ mật sứ Vu Điền ra khỏi chỗ ẩn nấp, ngay trên đình chém giết ám thần Sơ Lặc, uy hiếp chúng vua quan Sa Xa một cách công khai… Vào lúc này, nàng để lộ sức mạnh vượt xa võ lực.

Đây chính là một trog những thủ đoạn của Thất Sát.

Quá chênh lệch, khoảng cách có thể bắt chước xa vạn dặm như những vì tinh tú cùng nhật nguyệt.

***

Ngủ đêm nơi hoang mạc, trời sao thấy rõ.

Sau khi sắc ngày dần tan biến, Tây Cương lạnh như nước, nàng lấy khăn ra khẽ lau đoản kiếm, thảm lông mềm mại khẽ rũ vắt chéo trên hai vai, để lộ phần non trẻ yếu ớt.

Kiếm nhỏ hẹp, tinh xảo khéo léo, vừa nhìn là biết ngay đồ nữ tử dùng, không biết làm bằng vật liệu gì, kiếm quang thanh trầm, trong vắt như hút lấy ánh trắng.

“Ngươi muốn hỏi gì, bây giờ có thể lên tiếng.” Nhẹ nhàng vuốt ve đoản kiếm đầy trân trọng, cô gái phá vỡ yên lặng.

“Trong Thất Sát ai mạnh nhất?”

Nàng hơi kinh ngạc, rồi trầm ngâm một lúc lâu, “Điều này thì ta không rõ lắm, bọn ta chưa từng tỉ thí với nhau bao giờ.” Búng lấy mũi kiếm, trong đêm giá rét nghe như tiếng rồng khẽ gầm vang, “Có thể nói tuyệt đối không phải ta.”

“Các ngươi chưa bao giờ giao đấu ư?”

“Thất Sát vốn có sở trường riêng.” Nàng cong môi, “Nếu không phải bất đắc dĩ, cũng không ai ngu đến mức chủ động khiêu chiến một đối thủ ngang tài ngang sức.”

“Các ngươi…”

“Không giống người Trung Nguyên, bọn ta không quan tâm những thứ danh phận trên dưới ấy.” Nàng liếc mắt nhìn, nói thẳng ra, “Giết người có rất nhiều cách, nhưng liều chết là loại phiền phức nhất. Giáo vương chỉ quan tâm kết quả, không quan tâm là dùng thủ đoạn gì.”

“Ngươi ghét người Trung Nguyên sao?”

Nàng im lặng trong chốc lát, sau đó hờ hững đáp, “Chưa từng nghĩ đến, chỉ là người Trung Nguyên trong giáo rất khó sống sót nổi.”

“Tại sao trước khi lên đường ngươi lại tự kiểm tra bọc hành lý?” Mức độ cẩn thận vượt quá lẽ thường rồi.

“Muốn hỏi cái gì?” Con ngươi đen như mun khẽ liếc, “Tình cảnh của ta trong giáo ư? Nói cho ngươi cũng không sao, chuyện liên quan đến sinh tử, ta chưa bao giờ tin tưởng kẻ khác.”

“Lục Di là người của ai?”

“Nhìn ra rồi à?” Nàng lật cổ tay thu kiếm về, thân kiếm sáng như tuyết giấu vào trong ống tay áo rộng, không hở chút nào, “Nàng ta là người của Thiên Minh, có thể còn liên lạc tin tức với cả Tử Túc.”

“Tại sao lại giữ nàng ta lại?” Dựa vào địa vị của nàng, không nói đổi ngươi, chỉ giết mấy thị nữ thôi cũng sẽ không có ai ho he gì.

“Cần gì phải phiền phức như vậy chứ, nàng ta cũng chẳng dò la được gì từ chỗ ta cả.” Mặt không gợn sóng, hoàn toàn không để trong lòng, “Lần này trở về nếu ngươi không muốn đến Mị viên thì thu nhận nàng cũng không sao.

Mị viên là nơi tìm lạc thú trong giáo. Phàm là Thí Sát doanh trở lên đều có thể ra vào không trở ngại, có được tiếp đãi ân cần nhất, tập hợp đủ mỹ nhân các nước, từ người đẹp Ba Tư quyến rũ bốc lửa cho đến nữ tử Giang Nam mềm mại, cần kiểu nào có kiểu đó, thậm chí là kiểu dịu dàng thôn lá mất hồn nhất Tây Vực.

“Thiên Minh là người như thế nào?” Thiếu niên khẽ nhíu mày, hỏi câu hỏi tiếp theo.

“Có dã tâm, háo sắc lại thêm bụng dạ khôn lường.” Cô gái vô cảm bình phẩm, “Nếu như có thể, tốt nhất né hắn đi.”

“Tử Túc?”

“Sở trường là dùng sắc đẹp làm vũ khí, thủ đoạn cao minh, có thể có được tình báo mà không muốn ai biết.” Không biết nhớ đến điều gì, nàng như cười như không, “Đừng có mơ kiếm được tin tức từ nàng ta, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết ấy.”

“Ta không có ý định đó.” Hắn lập tức chối bỏ, trong chế nhạo lại đan xen bối rối.

“Thù Ảnh, ngươi rất thông minh, sẽ học được nhanh thôi.” Nàng cụp mắt, chậm rãi cuộn tròn người vào tấm thảm, “Có điều đừng quên, mạng của ngươi là của ta.”

***

Đường về cũng không nhanh, bọn họ dùng tốc độ không khẩn trương quay về, thậm chí còn dừng chân ở biển Khổng Tước một thời gian.

Biển Khổng Tước, là lục châu hiếm có trong hoang mạc, tựa như viên minh châu, thu hút hành khách nơi đất lạ phong trần mỏi mệt. Cây cỏ um suê, dương liễu rủ đầy, sau khi rời khỏi Thiên Sơn, vẫn chỉ có nơi này là có thể thấy được lượng nước dồi dào như thế ở Tây Vực. Dù đã nghỉ ngơi dưỡng sức mấy ngày, nhưng qua mấy hôm đi đường mỏi mệt, càng gần Thiên Sơn, càng lúc Ca Dạ càng ít nói, như đang đăm chiêu điều chi.

Đúng vào lúc này, chợt gặp phải một người.

Nữ tự mặc đồ đen vừa bước chân vào khách điếm đã khiến Ca Dạ lưu ý, ở trong màn đêm bình tĩnh quan sát, như phát giác ra, nữ tử kia giương mắt nhìn sang rồi bất chợt biến sắc, Ca Dạ hơi nhíu mày.

“Sao ngươi lại ở đây?” Giọng trầm khàn thấp hơn nữ tử bình thường. Cho đến khi vào phòng, đối phương mới gỡ nón trùm đầu phủ vải lụa xuống, là một cô gái chừng đôi mươi, trông lớn tuổi hơn Ca Dạ nhiều, gương mặt tròn thanh tú lại không mất đi vẻ phong tình.

“Phi Khâm, lời này nên là ta hỏi ngươi mới đúng.”

“Ta phụng lệnh xuất giáo hành sự.”

Ca Dạ có phần do dự, “Ta nhớ giáo vương lệnh cho ngươi ở lại trong điện hộ pháp.”

Phi Khâm khẽ nheo mắt, “Đó là trước khi ngươi rời đi, sau đó lại đổi lệnh bảo ta đến Lâu Lan.”

“Lâu Lan…”

“Nếu ngươi đã có mặt ở đây thì chắc hẳn chuyến đi đến Sa Xa rất thuận lợi, còn không mau về Thiên Sơn đi.”

“Nếu Phi Khâm đã xong việc, không bằng cùng về giáo.” Ca Dạ nhìn thẳng vào mắt nàng ta.

“Nhiệm vụ lần này cần thời gian dài, ngươi cứ về trước đi.”

“Khó giải quyết sao? Hay là để ta giúp.”

“Không cần.” Phi KHâm từ chối một cách quả quyết, “Đa tạ ý tốt, chỉ là cũng xin Ca Dạ đừng coi thường ta.”

“Ta đã rời giáo mấy hôm rồi, mọi thứ vẫn như thường chứ?” Ca Dạ cười, hỏi sang chuyện khác.

“Cũng không khác là bao.”

“Liêu trưởng lão có về giáo không?”

“Trước khi ta xuống núi đã về lại giáo rồi.”

“Nếu không có chuyện gì, không bằng ta theo ngươi cùng đến Lâu Lan một chuyến xem.”

“Ca Dạ vẫn nên về giáo báo cáo thì hơn, giáo vương vẫn nhớ chuyện Sa Xa đây.”

“Phi Khâm…” Đôi mắt Ca Dạ dần lạnh đi, “Nơi ngươi muốn đi, rốt cuộc là Lâu Lan hay Lương Châu?”

Lương Châu, chỉ cần vượt qua Đôn Hoàng là rời xa Tây Vực bị ma giáo nắm giữ trong tay.

Không khí chung quanh bỗng lạnh đi, chẳng biết tự lúc nào, trong tay Phi Khâm đã nắm lấy chuôi kiếm, sát ý lóe lên trong mắt.

“Hẳn ngươi cũng rõ.” Ca Dạ lạnh lùng nói, “Nếu động thủ thật thì chưa chắc ngươi đã giết được ta.”

“Nhưng ngươi cũng đừng ép ta.” Phi Khâm lại siết chặt tay, phun ra sát khí.

“Ngươi thật sự muốn phản giáo ư?”

“Ta chỉ là rời giáo mà thôi.”

“Ngươi có từng nghĩ đến hậu quả không hả?”

“Ta đã quyết định rồi.” Phi Khâm nheo mắt, “Ca Dạ, ta và ngươi không có va chạm gì, cần gì phải ép người quá đáng thế hả.”

“Rời giáo vào lúc này, dĩ nhiên giáo vương sẽ coi là phản bội.”

“Ta thà mạo hiểm.” Phi Khâm nói như đinh đóng cột, tâm ý đã quyết, “Dù chết cũng không hối hận.”

Ca Dạ cụp mắt, “Lý do.”

“Không liên quan gì đến ngươi cả.” Cô gái lạnh lùng từ chối, rồi chợt mềm giọng hạ tông điệu, “Ca Dạ à, chỉ cần ngươi làm như không thấy gì, ta đây nguyên cảm kích ghi nhớ suốt đời.”

“Ngươi muốn vào Trung Nguyên?”

“Cứ coi là vậy đi.”

“Là vì một người ư?”

“Ta…” Ánh mắt kiên định đột nhiên mềm ra.

“Có đáng không?”

“Có.” Phi Khâm cắn răng, “Chàng đang chờ ta ở Lương Châu, vào Đôn Hoàng rồi thì giáo vương cũng khó kiểm soát được.”

“Hắn không đến đón ngươi ư?”

“Ta không cho chàng đến.” Gương mặt xinh đẹp tái nhợt, “Cơ hội lần này rất khó, ta cũng không chắc chắn được.”

“Phi Khâm, ngươi luôn lý trí kia mà.”

“Ca Dạ à, coi như ta cầu xin ngươi, cứ để mặc ta tự sinh tự diệt được không.”

Sau một hồi im lặng, cô gái khép mắt lại, “Ngươi đi đi.”

Ca Dạ cứ im lặng suốt từ lúc đó.

Hoàng hôn dần ngả sắc, hắn thắp nến lên, ánh sáng vàng khẽ lay động, bao trùm lấy căn phòng, dưới ánh nến nàng cúi rũ mặt mày. Phi Khâm cũng là một trong Thất Sát, thường hay theo bên giáo vương, hắn chỉ mới nghe tên.

“Đúng là kẻ ngốc…” Cô gái khẽ thở dài, buồn bã cực độ.

“Xuất giáo là ngốc sao?” Hắn không nhịn được hỏi ngược lại. Thoát khỏi một nơi như thế này, theo hắn thấy là một chuyện vô cùng may mắn.

Ca Dạ không ngước mặt, “Tin tưởng một gã nam nhân, không ngờ Phi Khâm cũng ngây thơ như vậy.”

“Nàng ấy cho rằng rất đáng giá.”

“Đáng giá ư?” Nàng hừ lạnh, “Một gã nam nhân còn chẳng có dũng khí đến Tây Vực đón nàng thì nào đáng gì.”

Trong lời nói ngập tràn khinh thường, tuy hắn xem thường nhưng cũng sẽ không nói ra.

“Lúc này phản giáo, tuyệt đối không có chốn dung thân ở Tây Vực, mà Trung Nguyên thì… nhìn người trong ma giáo thế nào chứ.” Ca Dạ tự lẩm bẩm, không khỏi ưu sầu, “Chỉ mong có thể dứt khoát thật.”

Chương 9: Nghịch loạn

Bầu không khí trong giáo rất kỳ lạ, có cảm giác giống như lúc vừa vào núi.

Người ít hơn trước rất nhiều, canh gác cũng nghiêm ngặt đến dị thường.

Vô tình đi ngang qua bức tường cao của Tôi Phong doanh, không tránh khỏi hai mắt lạnh đi, bãi tràng tập huấn ngày ngày chém giết đánh nhau không ngừng giờ đây tĩnh lặng như chỗ chết, trở thành Tọa Không doanh*. Hiển nhiên Ca Dạ cũng nhìn thấy, im lặng đi vòng qua đến thẳng đại điện, giáo chúng trên đường trông thấy hai người hai người đi qua thì nhỏ giọng bàn tán râm rỉ sau lưng, nhưng nàng cứ vờ như không nghe thấy.

*(*Doanh trại để trống bỏ hoang.)*

Trên bậc thềm cao ngoài đại điện, một nam tử đội ngọc quan mỉm cười đứng đấy, chờ nàng bước từng bước một lại gần.

“Rời giáo đã lâu, cuối cùng cũng đã về rồi.” Đôi mắt kia không hề che giấu vẻ rực cháy, “Gần đây bão táp trong giáo rất nhiều, tiếc là Ca Dạ lại bỏ lỡ.”

“Không biết bão táp mà Thiên Minh nói là gì.” Ca Dạ cười cho có.

Trái lại chẳng hề vòng vo, gã nam tử nói thẳng, “Tả sứ dẫn theo Kiêu trưởng lão Kính trưởng lão mưu nghịch phạm thượng, làm loạn trước điện.”

“Đúng là nhóm tặc tử to gan dốt nát, lấy trứng chọi đá không biết tự lượng sức mình.” Ca Dạ mặt không đổi sắc, khẽ mắng, “Giáo vương há là người để đám hèn mọn này vượt mặt sao.”

“Quả đúng là ngu xuẩn, nhưng cũng không thể coi thường. Dù sao tả sứ ở trong giáo cũng nhiều năm, vây cánh đông đảo.”

“Có hữu sứ và Quỳ trưởng lão ở đấy, lại thêm Thiên Minh dẫn Thất Sát phụ tá, đoán chắc cũng không dậy nổi sống lớn.”

“Thông thường thì quả thật đúng là thế, nhưng ai ngờ nổi tả sứ như mất trí, lại xúi giục hết Tôi Phong doanh, đám chuột nhắt ồn ào kia lại khiến người ta đau đầu.”

“Tôi Phong doanh.” Rốt cuộc Ca Dạ cũng biến sắc, “Đó không phải là nơi Quỳ trưỡng lão…”

“Thủ hạ của Quỳ trưởng lão bất lực canh gác lỏng lẻo nên mới có đại loạn này, dù dốc toàn lực đánh chết những kẻ phản bội thì cũng khó chuộc được tội.”

“Giáo vương có kinh hãi không?”

“Giáo vương sớm có mắt tinh, sai Phi Khâm Tử Túc hộ vệ trong điện, vốn sẽ chẳng có chuyện gì.” Nụ cười của Thiên Minh mang theo ba phần kỳ quái, “Kết quả Phi Khâm lại nhân cơ hội nội loạn mà phản giáo chuồn đi, Thí Sát doanh ứng phó không kịp, bị tả sứ tấn công vào chính điện, suýt nữa đả động đến giáo vương.”

“Lúc đó Thiên Minh ở đâu?”

“Nói ra thật là xấu hổ, ta và Quỳ trưởng lão hợp lực đánh chết hai vị

trưởng lão Kiêu Kính, không kịp phân thân."

"Hữu sứ không sao chứ?"

"Hữu sứ dẫn Thí Sát doanh nghênh đón đánh kẻ gian làm loạn, dù đã giết được tả sứ nhưng người cũng bị thương nặng, trước mắt chỉ dựa vào canh sâm cầm cự hơi thở."

Ca Dạ im lặng một lúc lâu, "Không ngờ tả sứ lại có âm mưu hiểm ác như thế."

"Ca Dạ bôn ba một đường gió bụi rồi, vẫn nên về nghỉ ngơi trước đi." Thiên Minh cúi đầu lại gần, chưa tới sát thì nàng đã giật lùi bước.

"Đa tạ ý tốt của Thiên Minh, đợi ta vấn an giáo vương trước đã."

"Giáo vương vẫn đang nghỉ, trước mắt chỉ để lại Tử Túc trong nội điện, đám người còn lại đều chờ thông truyền." Thiên Minh mất hứng nhíu mày, nở nụ cười ý xấu, "Giáo vương dụ chỉ, không có ngoại lệ, đương nhiên cũng bao gồm cả ngươi."

Hai vị tả sứ hữu sứ đối đầu, tam đại trưởng lão cùng rớt đài, Tôi Phong doanh và Thí Sát doanh đao kiếm gặp nhau, vỏn vẹn mấy ngày nội chiến trong giáo đã biến ảo đến mức đó, khiến người ta kinh tâm động phách không thôi.

Hắn rất lo cho Cửu Vi.

Cảnh ngộ trong đại biến thế nào, thật là khiến người ta bận tâm, thiếu niên hào hứng ngày nào liệu còn bình yên? Cho đến khi nhìn thấy gương mặt vui vẻ quen thuộc, trái tim treo cao của hắn mới hạ xuống.

“Ngươi vẫn tốt chứ?” Cẩn thận nhìn kỹ đồng bạn, ngoài cánh tay có dấu vết băng bó ra thì còn lại đều bình thường.

“Mạng vẫn còn, chỉ bị thương nhẹ thôi, bị vậy là ta đã vui lắm rồi.” Cửu Vi cười đùa hí hửng đi qua, không chút đếm xỉa, “Mà ta nghe nói ngươi với Ca Dạ đi Sa Xa, đúng là không tin nổi.”

“Ngày hôm đó nguy hiểm thế thật à? Ngươi có phần mạo hiểm quá đấy.” Hắn không nhịn được khẽ trách.

“Không đánh bạc một lần sao có ngày nổi danh.” Cửu Vi cười hì hì khoác vai, “Chí ít bây giờ đã chứng minh ta đặt đúng cửa rồi.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, sao lại chết nhiều như thế?”

“Ngồi xuống nghe ta nói này.” Cửu Vi vỗ xuống thảm cỏ bên cạnh, “Căn nguyên của chuyện này là Thiên Minh mật báo với giáo vương, nói tả sứ có tội lừa dối chuyên quyền, âm thầm chiếm kỳ trân do các nước Tây Vực cống hiến làm của riêng, lại ăn hối lộ của các nước Sơ Lặc, lại còn ở trước mặt giáo vương giả dối chối bỏ trách nhiệm. Thật ra trên dưới trong giáo phần lớn đều biết chuyện này, nhưng tả sứ hành sự không để lọt bất cứ tin tức nào nên khó có chứng cứ thực. Không biết lần này Thiên Minh bắt được sơ hở nào mà lại khiến giáo vương chú ý, cho gọi Kính trưởng lão vội về hỏi thăm, kết quả kinh động đến tả sứ thành ra bí quá hóa liều, để tránh giáo vương trở mặt điều tra kỹ, bèn dứt khoát cấu kết với hai vị trưởng lão Kính Kiêu cùng mưu phản.”

Cửu Vi đá thảm cỏ, rút thanh kiếm bị gãy một đoạn ra, trên lưỡi kiếm còn lưu lại vết máu của Tử Túc, “Thất Sát đều là người tài, phần lớn đều đoán ra được manh mối, cứ mỗi ba năm một lần giáo vương lại bế quan tu luyện càng cho tả sứ cơ hội tốt. Như Ca Dạ bo bo giữ mình mượn cơ hội trốn xa, tránh mâu thuẫn lại hay. Những người

khác thì như Thiên Minh Tử Túc dốc toàn sức lực ủng hộ giáo vương, chỉ để nhân lúc sau dẹp loạn sẽ tiến lên một bước đến nơi quyền lực bỏ trống. Còn không thì như Phi Khâm mượn cơ hội nội loạn lùng bắt mà phản giáo chạy trốn, còn có…" Cửu Vi cười với thâm ý khác, giữa chân mày lộ vẻ châm biếm, "Còn có ba người không đủ cơ trí, bất cẩn bỏ mạng trong lần mưu phản của tả sứ và trưởng lão."

"Bất cẩn… Là ai hạ thủ?" Ngẫm nghĩ chốc lát, hình bóng một người dần hiện lên trong đầu, "Thiên Minh ư?"

"Thông minh." Cửu Vi khen ngợi hắn, có mấy phần bội phục, "Có thể đoán ra nhanh như thế."

"Chỉ có hắn là được lợi."

"Không sai, cả chuyện này hắn đã tốn không ít tâm tư. Nếu không phải hắn âm thầm kích động Tôi Phong doanh nổi loạn thì chưa chắc có nhiều người chết như thế."

"Khơi mào nổi loạn, Quỳ trưởng lão không cách nào trở mình được, mặc dù ông ta cực kỳ trung thành với giáo vương, nhưng có liên quan cũng sẽ làm uy danh của tả sứ suy yếu, đúng là một mũi tên trúng hai đích." Tính toán được nhân quả trước sau, bỗng hắn hiểu rõ.

"Hơn nữa nội loạn càng lớn hắn càng dễ loại bỏ những kẻ đối lập, Tôi Phong doanh bị tiêu diệt hoàn toàn, Thí Sát doanh bị thương nặng, công của Thiên Minh và Tử Túc là lớn nhất, nhất định sẽ được giáo vương nể trọng." Cửu Vi quăng lưỡi kiếm đi, khiến chim trên cành giật mình vỗ cánh bay tán loạn, "Lần này tả hữu sứ cùng tam đại trưởng lão đã đổ, Thất Sát đi mất bốn người, ngay cả ông trời cũng giúp hắn, hẳn nằm mơ cũng không ngờ việc lại thuận lợi như

thế, trước mắt chỉ thiếu nước giáo vương chính thức bổ nhiệm làn tân sứ, như thế hắn có thể chấp chưởng quyền hành rõ ràng."

"Vậy ngươi đóng vai trò gì trong chuyện đó?"

"Tinh anh của Thí Sát doanh hao tổn không ít, ta là kẻ hùng dũng nhất hộ giáo lúc đó, nói thế nào thì cũng có thể tấn thăng lên hàng Thất Sát, coi như cũng đáng giá." Cửu Vi tự giễu nhạo báng, "Với Thiên Minh thì ta chỉ là tiểu tốt, hoàn toàn không cần phải để ý, chắc hẳn sẽ không ngăn cản."

Chỉ một năm ngắn ngủi đã trở thành Thất Sát, tự bản thân cũng đủ khiến người ta đưa mắt nhìn, chứ đừng nói gì đến việc trả giá bằng mồ hôi cùng máu tươi. Trên mặt Cửu Vi cũng không có vẻ nặng nề, trái lại còn ung dung tự tại, thế nhưng hắn không khỏi thầm than, "Ca Dạ thì sao? Hình như bị gạt ra ngoài rồi."

"Nàng ư? Ngươi yên tâm đi, nhiệm vụ Sa Xa quốc lần này khó giải quyết nhưng vẫn có thể hoàn thành êm đẹp, nhất định sẽ không thiếu công lao. Nếu không phải cậy vào nơi này, nàng sao có thể đi xa vào lúc trong giáo nguy cấp như thế chứ."

"Nghe giọng Thiên Minh thì hình như nắm chắc được phần thắng." Hắn nhớ lại vẻ hài lòng đắc ý ở trước đại điện.

"Thế cũng được, chí ít địa vị sau này sẽ đứng trên Ca Dạ, cộng thêm có Tử Túc hỗ trợ, chuyện áp chế Ca Dạ chỉ là vấn đề thì giờ."

"Tại sao Ca Dạ lại đi xa, nàng ta không có dã tâm ư?"

"Ai biết đang tính cái gì chứ, trong Thất Sát nàng ta là người khiêm tốn nhất, xưa nay chưa lộ tài bao giờ." Cửu Vi bứt một cọng cỏ, nhìn mây trôi nơi phương trời xa xôi, "Có điều cứ tiếp tục như thế sớm

muộn gì nàng ta cũng sẽ bị Thiên Minh kéo lên giường, để ta xem nàng ta có thể nhịn tới lúc nào.”

“Ý ngươi là…”

“Trong giáo ai cũng biết, có lẽ chính Ca Dạ cũng hiểu rõ điều đó, ta không tin ngươi không nhìn ra.”

“Nhưng nàng ấy chỉ là…” Hắn không thể nói ra được. Yên lặng đến đáng sợ nhường nào, vẫn còn là cô bé non thơ, Ca Dạ vốn chỉ là một đứa trẻ chưa lớn.

“Nhưng Thiên Minh lại không nghĩ thế.” Thấy vẻ mặt hắn có phần khác thường, Cửu Vi bật cười, “Công bằng mà nói, tuy bảo là nhỏ tuổi, nhưng dung mạo của Ca Dạ cũng đúng thật là số một số hai trong giáo, chẳng trách hắn ta lại thèm thuồng.”

Nhớ đến dung nhan sạch sẽ trắng như tuyết, hắn nhất thời im lặng.

“Ngươi lo cho nàng ta ư?” Cửu Vi có hơi kinh ngạc.

“Không.” Chỉ là cảm thấy có chút đáng thương, cho dù dũng cảm sắc bén như thế, nhưng cuối cùng lại không chống đỡ nổi thực tế tàn nhẫn.

Nghiền ngẫm biểu cảm của hắn, Cửu Vi hơi nhướn mày, “Thù Ảnh, nhìn ngươi như thế, trái lại ta có phần tin mấy lời đồn trong giáo rồi.”

“Lời đồn ư?” Hắn khó hiểu liếc nhìn, không biết rõ từ đâu mà đồng bạn lại trêu đùa.

“Chính là có liên quan đến ngươi và Ca Dạ.”

“Ta với nàng ta?”

“Tại sao bỗng dưng nàng ta lại đưa ngươi đi Sa Xa?”

“Đó là vì…” Câu nói chợt dừng lại, hắn chẳng có cách nào nói ra nỗi ô nhục đó cả.

“Trước khi rời giáo đã xảy ra chuyện gì hả?”

Hắn nhìn đi chỗ khác, nhưng Cửu Vi lại vô cùng hứng thú, nhiều chuyện nghiêm mặt truy hỏi.

“Không có gì… Sao ta biết được nàng ta nghĩ thế nào chứ.” Hắn cả giận đáp qua loa, tung một chưởng vào mặt Cửu Vi.

“Các ngươi thật sự…?” Tuy khuôn mặt bị bóp méo nhưng Cửu Vi vẫn cười vô cùng mập mờ.

Hắn ngắt lời, “Ảnh vệ vốn là trợ giúp đồng hành, cùng nhau ra ngoài thì có gì kì quái chứ.”

“Phát triển đến như thế từ lúc nào vậy?” Cửu Vi đâu dễ bỏ qua cho hắn, rất cố chấp truy vấn.

“Ta không hiểu ngươi đang nói gì cả.”

“Chính là tối hôm đó…”

“Tối?” Hắn ngạc nhiên quay mặt sang.

“Nghe nói quần áo của ngươi bị nàng ta xé rách…”

Bỗng mặt hắn đỏ như lửa, hoàn toàn chẳng thể nói nên lời.

“Nghe nói còn là ở ngoài phòng, không thể ngờ nàng ta lại chủ động như thế đấy, ta còn cứ tưởng nàng ta không hiểu chuyện nam nữ nên mới mặc kệ ngươi không đếm xỉa gì chứ, ta nhìn nhầm rồi, đều do gương mặt hại nước hại dân này của ngươi cả, ngay đến Ca Dạ thanh tâm quả dục cũng…”

Một tay bịt lấy cái miệng không ngừng lải nhải, khuôn mặt tuấn tú lúc đỏ lúc trắng, hắn vừa khó xử vừa tức giận thấp giọng mắng, “Ngươi nói bậy bạ gì đó, làm gì có chuyện này.”

Vùng vẫy cả nửa ngày, cuối cùng cũng thoát khỏi cánh tay hắn, Cửu Vi thở hổn hển hồi lâu rồi liếc mắt, “Suýt nữa là bị ngươi làm chết ngộp rồi, không có gì thì vì sao ngươi lại căng thẳng như thế.”

“Ai bảo ngươi nói mấy câu hoang đường bịa đặt làm gì.”

“Đừng trách ta đoán lung tung, tại giữa ngươi với nàng ta thay đổi quả thật kỳ lạ. Ta cứ tưởng đó là lời đồn, tính ngươi thế nào ta là kẻ rõ nhất, nhưng nếu nàng ta thật sự cậy mạnh chèn ép thì chắc chắn ngươi không chịu nổi, không chừng còn làm ra mấy chuyện tự hủy hoại mình, thế nhưng hôm nay ngươi đối xử với nàng ta lại…” Cửu Vi ngờ nghệch gãi đầu, “Rốt cuộc là có chuyện gì thế.”

Sau khi nghe nói xong, hắn bình tĩnh lại, “Cửu Vi.”

“Ừ?”

“Thật ra ta… vốn chẳng có tài cán gì.”

“Là ý gì?” Đột nhiên chuyển đề tài làm Cửu Vi ngây ra, không rõ nguyên do.

“Theo ngươi thấy, ta có thể về được Trung Nguyên không?”

Im lặng một lúc lâu, chỉ nghe tiếng côn trùng gáy giữa thảm cỏ lá.

“Gần như là không có khả năng, đúng không.” Hắn bình tĩnh cười, “Bị cấm nội lực lại phải uống xích hoàn, cộng thâm địa vị bị quản chế, căn bản chẳng có cách nào chạy trốn được.” Hắn thả lỏng mình, dựa ra sau gốc đại thụ, như tự mình lẩm bẩm, “Ta từng nghĩ phải cố tự vệ cho bằng được, chờ đợi cơ hội dù chỉ là một phần vạn, chỉ cần có thể sống được… Nhưng lại quên mất tình cảnh của bản thân.”

Cửu Vi nhìn theo ánh mắt hắn, chẳng biết một chú bướm trắng nhỏ đã va vào mạng nhện tự lúc nào, bị mạng nhện trùng điệp bao lấy, cánh bướm như đang khẽ vỗ, nhưng đã chẳng còn vùng vẫy được gì, mắt thấy sẽ trở thành thức ăn ngon của kẻ khác ngay.

“Nếu không phải gặp được ngươi, chưa chắc ta đã có thể đi đến ngày hôm nay.”

“Sao đột nhiên lại nói những lời này thế.”

“Người tối hôm đó không phải là Ca Dạ, mà là Kiêu trưởng lão.” Giọng điệu bình thản như đang nói chuyện của người khác, “Ngươi đã từng nhắc nhở ta rồi.” Cửu Vi cứng người, nhớ lại gương mặt của Kiêu trưởng lão lúc sắp tàn thì ánh mắt dần lạnh đi. Sớm biết như thế, nên đâm một đao kia ác hơn mới phải.

“Là nàng đã cứu ta.” Cụp mắt không muốn để ai biết được nỗi buồn, “Dù nàng ta cũng chỉ vì muốn lợi dụng hơn mà thôi.”

“Thù Ảnh à…” Cửu Vi chẳng biết nên nói gì.

“Ta sẽ làm mình trở nên mạnh mẽ hơn.” Ngẩng đầu lên, sâu trong

mắt như có tia sáng lóe lên, “Cố gắng để mình có giá trị lợi dụng hơn, như thế đối với ta, với ngươi hay thậm chí là nàng ta, cũng đều tốt cả.”

“Ngươi thay đổi rồi.” Sau một lúc lâu im lặng, Cửu Vi cười, tuy không biết hắn bị kích thích thế nào, nhưng không kiềm được mà ca thán, “Như thế, cũng tốt.”

Chương 10: Tứ sứ

Thiên Minh quỳ gối trên đất không lên tiếng. Thật sự không dám tin nổi vào tai mình, cố kìm hãm cơn thịnh nộ muốn bùng nổ, hắn gồng mình cúi đầu. Giáo vương ngồi trên ngọc tọa cười nhạt, đưa mắt nhìn xuống bốn người quỳ trên đại điện. Vô số giáo chúng đang quỳ phục cúi lạy ngoài điện như dòng nước xiết bất tận, lắng nghe dụ chỉ đầu tiên của giáo vương sau cuộc dẹp yên tự nội loạn.

“… Phế bỏ chức tả hữu sứ cùng tam trưởng lão. Đổi thành tứ sứ, quản lý giáo chúng, phò tá giáo vương…”

“Thiên Minh lập kế hoạch dẹp loạn lập được công lớn, tứ hào Phong sứ, điều khiển công việc trong giáo.”

“Tử Tục có công hộ pháp bảo vệ nội điện trong loạn lạc, tứ hào Hoa sứ, chấp chưởng hình luật trong giáo, thưởng phạt phân minh không được có sai lầm.”

“Ca Dạ đi sứ Sa Xa làm giáo uy lan xa, tứ hào Tuyết sứ, tổ chức mọi cuộc qua lại giao tiếp liên quan đến ba mươi sáu nước.”

“Cửu Vi dẫn Thí Sát doanh bình định nghịch loạn, xung phong đi đầu dũng mãnh hơn người, tứ hào Nguyệt sứ, chấp chưởng răn dạy lính mới của hai doanh Tôi Phong và Thí Sát.”

“Tuy tứ sứ trên đây còn trẻ, nhưng trong giáo không thể có nhiều kẻ hiền, người mưu lược giỏi võ, bổn giáo kỳ vọng rất lớn. Phàm những kẻ không phục tức là coi vô lễ với ta, nghiêm trị không ta.” Giọng của giáo vương mang theo lời đe dọa vô hình vang vọng trong điện,

truyền đến nơi xa, vọng về nơi núi.

Mọi người cúi đầu thật thấp trán chạm đất, mất chục ngàn người lặng ngắt như tờ.

“Tứ sứ lần đầu đảm đương trách nhiệm nặng nề, cũng nên cẩn thận làm tròn bỏn phận, không được sơ suất lười biếng, phải nhớ cho rõ.”

Lặng yên chốc lát, rồi Ca Dạ là người đầu tiên dập đầu xuống.

“Giáo vương anh minh, nhất định thuộc hạ sẽ dốc toàn lực, dù chết vạn lần cũng không chối từ.”

Cửu Vi cũng cúi đầu xuống theo, “Cẩn tôn dụ chỉ, trọng ân của giáo vương, dù thuộc hạ có sa vào nơi dầu sôi lửa bỏng hy sinh tính mạng cũng không báo đáp hết được ân tình này.”

Tử Túc cong người ngẩng đầu, dịu dàng lên tiếng, “Tử Túc cẩn tôn dụ chỉ của giáo vương, tất sẽ tận tụy với cương vị.”

Thiên Minh cúi gập mình không thấy rõ mặt mũi, giọng nói trầm khàn, “Lời răn dạy của giáo vương, thuộc hạ xin nhớ kỹ trong lòng.”

Quỳ ở ngoài điện, tai nghe từng câu cung kính đến tột cùng mà đáy lòng không khỏi cười nhạt. Uổng công Thiên Minh bày mưu tính kế, đến cuối lại giúp người ngoài được lợi, có thể tưởng tượng được giận điên đến mức nào. Sớm nên ngờ rằng, với tâm cơ của giáo vương, làm sao có thể dễ dàng khoan dung cho hắn bành trướng thế lực để ngồi lên ngọc tọa chứ.

Phế bỏ nhị sứ để lập tứ sứ, vô hình trung đã dùng Ca Dạ và Cửu Vi cân bằng quyền lực gần nghiêng về phía Thiên Minh và Tử Túc.

Ca Dạ tuổi nhỏ Cửu Vi mới đến, chưa đủ để chúng giáo quỳ phục, chỉ có nhờ vào giáo vương ủng hộ mới có thể bảo vệ trung thành không lừa dối. Cửu Vi có địa vị thấp nhất tứ sứ chấp chưởng Tôi Phong doanh và Thí Sát doanh, lại có vết xe đổ trước đó của Quỳ trưởng lão, ắt sẽ cẩn thận để ý mọi chuyện hơn, nhất định sẽ không để Thiên Minh chấm mút được gì, diệt trừ căn nguyên tai họa lớn nhất, dù dã tâm của Thiên Minh có lớn đến đâu cũng khó khơi gợi sóng lớn được.

Nhìn thì có vẻ không quan tâm đến mọi chuyện, buông thả mặc kệ, nhưng thực chất lại nhẹ nhàng điều khiển mọi người trong lòng bàn tay. Trong bốn người đang quỳ dưới điện ai cũng là cao thủ xuất sắc có thể một mình đảm đương, nhưng tất cả đều chỉ là quân cờ trong tay giáo vương.

Nhìn về người đang ngồi trên ngọc tọa nơi xa mỉm cười khó lường kia, hắn không khỏi âm thầm nghi ngờ, rốt cuộc là Thiên Minh xúi giục giáo vương điều tra diệt trừ tả sứ, hay là giáo vương cố ý buông lỏng để nhị sứ đọ sức với nhau, chỉ chờ đến thời khắc loại bỏ. Còn các vị trưởng lão cắm rễ sâu cây lớn mạnh, liệu có phải đã vô tình rước lấy nghi kị mà ngay bản thân mình cũng không biết không?

Làm việc cống hiến cho người thâm trầm hung ác như thế nguy hiểm biết bao, Cửu Vi muốn giữ lấy quyền lực phải thề sống chết giành giật mới có được, không biết cần phải trả giá bao nhiêu. Một đợt gió núi thổi những bông tuyết đến day đặc, ở ngoài cây kia là lá cây um sùm xào xạc trong mưa gió.

Quyền lực Thiên Sơn thay đổi nhanh chóng lan truyền khắp các nước Tây Vực.

Ca Dạ trở nên bận rộn hơn thường, đủ tặng phẩm cống nạp đến dồn dập nhận không xuể, nàng cho người ghi chéo từng cái một để nhập

kho, lấy lễ đáp đồng đều với các vị quan viên đến thăm dò đòi đồ tốt, không hề vì nhỏ tuổi nhiều gánh nặng mà có phân nửa thất thốt, trong đêm khua còn lật đọc sổ sách ghi chép của Kinh trưởng lão để lại khi xưa, phải trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ công chuyện các nước như lòng bàn tay, bận bịu tới mức đến ngày hôm nay nàng mới có thì giờ để ý đến viện tử vừa được thay đổi để xứng với thân phận.

Nơi ở mới là một tòa cung điện trên mặt nước.

Lấy sức người đục một kênh rạch từ trong núi, dẫn nước tuyết đổ vào thành trì, rồi cho xây toàn bộ điện đường ngay chính giữa ao. Bốn bề được nước bao quanh, lụa mỏng thuần trắng phất phơ trước gió, những miếng vỏ sò được mài thành chuông giấy mỏng nhẹ, lẳng lặng rủ xuống mái hiên, chốc lát lại đung đưa đing đang, trong điện còn có đường nước chảy rất dài, phủ đầy hoa sen lớn nở rộ, lá sen xanh biếc tròn trịa dập dờn, vô tình có giọt nước trong vắt lăn xuống.

“Hoa này…” Đập vào mắt là ao lớn cùng hoa nở trái mùa, cả hai đều sững sờ.

“Bẩm Tuyết sứ, dõi mắt khắp Tiên Sơn, chỉ có nơi đây mới có kỳ cảnh như vậy.” Giáo lại trông coi nơi ở máy móc đáp lời, “Tòa điện này được Quý Sương quốc mời tới những người thợ khéo léo để dựng nên, xây điện ban đầu là từ giữa núi dẫn vào hai suối nguồn nóng lạnh, suối nước lạnh ở bên ngoài, suối nước nóng ở bên trong, sau khi trung hòa hai suối mới khiến hoa sen có thể nở rộ bốn mùa đêm đông không tàn, lại còn dây xựng cơ cấu hành lang cực kỳ tài tình, làm cả điện này đông ấm hạ mát, tuyệt đối không có chuyện vì nước mà lạnh thấu xương.”

Giẫm trên đá vân mây bóng loáng, Ca Dạ quay đầu quan sát trong điện, vươn tay chạm nhẹ lấy chuông vỏ sò treo giữa không trung, chiếc cằm thanh tú trắng như tuyết khẽ ngẩng cùng hàng mi dài rung

nhẹ, tất cả được bao bọc bởi mùi sen xơm thanh ngát.

Cơn gió nhẹ lướt qua thủy điện, có mùi trầm hương vương tay áo, bóng người trắng xóa như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Trong một giây lỗi nhịp đó, chợt hắn đã biết chấp niệm của Thiên Minh là đến từ đâu.

Chọn bừa một gian phòng cạnh nhà chính, từ cửa sổ nhìn ra là sóng nước dập dềnh sáng lóa, núi xa ẩn hiện sau màn sương mù, gần như khiến người ta nhìn nhầm thành Giang Nam.

Ca Dạ không thích nhiều người, hạ lệnh cho đông đảo kẻ hầu trực ở tiền điện, còn trong điện chỉ để lại mỗi Thanh Di và vài thị nữ khác, một nơi lớn như thế lại lặng thinh không tiếng động, quạnh quẽ yên tĩnh, lại tựa chốn không người.

Hắn liếc mắt nhìn lúc bày biện chỗ ngủ, trong phòng của Ca Dạ toàn giá sách với giá sách, những cuốn sách cổ đếm không hết chất đầy trên giá một cách chỉnh tề, hắn tiện tay rút ra lật xem, kiến thức rất rộng, lại ẩn chứa nhiều điều hoàn toàn không ngờ tới. Y độc dược lý, chiến sách binh thư, tinh tượng địa lý, văn võ thao lược… Nhiều vô số kể đủ mọi lĩnh vực, thật không biết nàng có đọc từng cuốn một không nữa. Đưa mắt nhìn quanh bốn vách tường, ngoài mấy món trân phẩm được giáo vương ban thưởng ra thì không có đồ lặt vặt nào, nếu không phải có đặt chiếc giường nhỏ thì trái lại còn giống thư phòng hơn nhiều.

Ngoài sách ra thì không thấy được bất cứ sở thích nào khác, chỉ là thiếu nữ mới hơn mười tuổi lại đạm bạc đến mức ấy…

“Ngươi nhìn gì thế.” Ca Dạ đứng cạnh cửa, nhìn lướt qua cuốn sách hắn cầm trong tay. Hắn khẽ mím môi, không biết nàng đang vui hay

đang giận, cũng không biết có vì mình tự ý vào phòng ngủ mà mắng không.

“Thần Nông Thử Độc Kinh ư?” Không có biểu cảm không vui, nàng hơi bất ngờ, ánh mắt đánh giá một vòng trên mặt hắn, “Nếu ngươi thích thì cứ lấy xem đi, học thêm cũng tốt.”

“Cô cũng đã đọc hết chỗ sách này rồi hả?”

Ca Dạ đi tới trước án kiểm tra sách, cũng không để ý đến câu hỏi của hắn, “Khoảng bảy phần, gần đây nhiều chuyện quá, ít khi đọc được.”

Hắn không khỏi ngạc nhiên, “Làm sao có thể?!”

“Ngươi muốn hỏi điều gì?” Nàng khó hiểu ngẩng đầu.

“Cô đều nhớ cả sao?” Hắn giơ cao cuốn sách trên tay.

Đặt tài liệu xuống trầm ngâm chốc lát, rồi nàng chọn lấy hơn mười cuốn sách ở trên giá đưa tới, “Đọc xong trong vòng một tháng, đến lúc đó ta sẽ kiểm tra.”

Tố vấn, cửu quyển, lục thao*, chiến quốc sách, hoàng đế bát thập nhất nan kinh, lại cả Tây Vực chí… Cứ hễ lật một cuốn là sắc mặt lại khó coi hơn, phải đọc những cuốn sách thâm thúy phức tạp trong thời gian giới hạn như thế, thật chẳng khác gì tập luyện ở Tôi Phong doanh cả.

*(*Tố Vấn và hoàng đế bát thập nhất nan kinh đều là sách y; Linh Khu – B ộ s ách kinh đi ển của y học đ ông phương ch ủ yếu n ói v ề ch âm c ứu , vì gồm có 9 cuốn nên còn được gọi là Cửu Quyển; Lục Thao là bộ binh thư nổi tiếng của Trung Quốc cổ đại.)*

“Những cuốn này…”

“Phải đọc cho hết.” Nàng cúi đầu phê chuẩn mật báo gần đây, giọng rắn rỏi, “Nay ta đã là tứ sứ, việc ngươi phải gánh vác cũng không còn giống như trước đây, nếu là lúc trước, ta sẽ yêu cầu ngươi hoàn thành bổn phận sát thủ, nhưng bây giờ thứ phải đối mặt còn có cơ quan ám toán đấu đá trong giáo, còn nguy hiểm hơn cả kẻ địch. Mọi người cũng đều chực chờ đấy, chắc chắn còn hà khắc hơn trước, chỉ đi sai một bước thôi cũng đã không tưởng tượng nổi hậu quả rồi.” Bút trong tay khựng lại một lúc, rồi lại bình tĩnh nói tiếp.

“Nếu ngươi không muốn vô cớ nộp mạng thì tốt nhất nên thích ứng nhanh lên.” Tròng mắt đen nháy bỗng nhìn lướt qua, “Bắt đầu từ tháng sau, ta sẽ phái ngươi một mình xuống núi thi hành nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ kiểu nào?”

“Còn là nhiệm vụ nào nữa.” Nàng thở dài gác bút xuống, “Đương nhiên là giết người rồi. Ám sát, phục sát, độc sát, dụ sát…” Nàng giơ từng ngón tay lên, nghiêng đầu như một đứa bé, trong đôi mắt lại không ẩn giấu vẻ tươi cười, “Đương nhiên, nếu ngươi cảm thấy thuận lợi thì còn có thể dùng sắc đẹp để giết, ngươi vốn có năng lực này rồi, thủ đoạn thì tùy ngươi, nhưng phải hoàn thành nhiệm vụ trong kỳ hạn.”

“Thí Sát doanh?” Không nhận ra lời của Ca Dạ có ngầm chứa châm chọc hay không, hắn dứt khoát hỏi thẳng nghi ngờ.

“Thí Sát doanh đang bị thương nặng, chút chuyện nhỏ này cũng không cần kinh động đến người cao tay. Huống hồ…” Giọng của Ca Dạ chậm đi, rồi chợt cười nhạt, “Nguyệt sứ mới nhậm chức, chưa chắc có thể sai khiến được họ.”

Cửu Vi được đề bạt làm một trong tứ sứ với tốc độ vượt qua lẽ thường, hơn cả ngạc nhiên mừng rỡ chính là cảnh giác thận trọng. Một bước lên mây đạt được nguyện vọng, hai người vẫn gần gũi như trước, nhưng vì ngại Ca Dạ nên không tiện gặp mặt, chỉ đưa đồ qua lại, mà độ tinh xảo của những thứ đồ đó khác biệt một trời một vực với khi xưa, đủ thấy được trọng lượng của địa vị tứ sứ.

Đối với Cửu Vi mà nói, trước mắt Tôi Phong doanh được loại bỏ sạch sẽ không còn một mống là chuyện khó giải quyết nhất, Thiên Minh cố sức gây khó khăn, Tử Túc thỉnh thoảng tạo áp lực, Ca Dạ khoanh tay đứng nhìn, cũng đủ để chuyện càng thêm khó khăn. Cũng may chuyện Sa Xa vẫn còn đó, nên không có nước nào nhân lúc trong giáo thay máu mà rục rịch, vì vậy mới có thể tìm được manh mối trong cuộc rối ren lộn xộn.

Nghe lời bóng gió của Ca Dạ, hình như tình cảnh của Cửu Vi… rất không ổn.

Chương 11: Hỏi kế

Âm thầm thám thính được sự thật lại càng khiến tâm tình ngày càng trở nên nặng nề.

Cửu Vi trải đời không nhiều uy vọng chưa cao, cộng thêm Thiên Minh chấp chưởng giáo vụ xúi giục từ trong, căn bản khó mà thu phục được Thí Sát doanh, thậm chí nhiều lần sát thủ tinh nhuệ thi hành nhiệm vụ còn âm thầm kháng lệnh, dương thịnh âm suy, tuy không dám khiêu khích thẳng mặt, nhưng lại khiến rất nhiều lệnh chính không cách nào thực hiện được

Tử Túc có quyền xử phạt khoanh tay đứng nhìn, rất hả hê khi thấy người khác chịu khổ, có thể nhẹ nhàng đưa đến một vài yêu cầu trừng phạt, lại càng khiến xu thế bất tuân dâng cao. So ra thì, Ca Dạ không nghe không hỏi đã tương đối hiếm rồi. Phần lớn giáo đồ chỉ đứng nhìn, thậm chí có người âm thầm đánh cược bao giờ vị Nguyệt sứ này sẽ thất sủng, sẽ bị giáo vương ghét bỏ.

Rất dễ thấy, tam sứ không ai không phòng bị với thế lực vừa được cất nhắc này.

Đàn áp chưa xong, thời gian đào tạo lực lượng cho mình lại không đủ, lúc này Cửu Vi chẳng khác nào giãy giụa trên chảo nóng cả. Từ một sát thủ chính trực liều mạng đến thống soái chỉ huy bầy sói tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, giáo vương đặc biệt cất nhắc cũng không đưa lại cho hắn bao nhiêu vốn liếng, ngăn cản trên nhiều phương diện càng làm tình cảnh thêm phần khó khăn.

Đúng lúc này, trong Thí Sát doanh ngầm truyền ra tin tức, đang lén

bàn bạc hợp lực khuyên cản giáo vương, đổi Cửu Vi. Nếu việc đó xảy ra, cộng thêm tam sứ đổ dầu vào lửa, có thể tưởng tượng được kết quả sẽ ra sao.

Từng ngày từng ngày trôi qua, thỉnh thoảng có đi lướt qua nhau, thần sắc Cửu Vi vẫn như thường, nhưng có thể cảm nhận được mệt mỏi lo âu đang tăng thêm từng ngày, tâm sự nặng nề. Gió thổi báo giông tố sắp đến, cảnh khốn cùng càng lúc càng nguy, quanh quẩn mấy ngày, rốt cuộc hắn cũng gõ cửa phòng Ca Dạ.

“Vào đi.”

Đẩy cửa bước vào, Ca Dạ còn đang đứng trước bàn viết tốc ký, bên cạnh là công văn chất đống cao như núi, gần như che lại bóng người.

“Có chuyện gì?” Nàng không ngẩng đầu, hắn cũng không biết phải mở miệng thế nào, có hơi chần chừ.

Ca Dạ không hỏi lại, vung bút như bay lại phê xong một quyển, tốc độ nhanh đến mức kinh ngạc, thậm chí có quyển chỉ mới liếc mắt đã hạ bút ngay, một số cần cân nhắc thì rút ra đặt sang một bên, trong căn phòng vô cùng yên ắng này, chỉ nghe thấy tiếng giấy lật loạt soạt.

Dù sao vẫn còn bé, thân hình lại nhỏ xinh, nên bàn ghế đều được thợ chế tạo đặc biệt. Lông mày nhọn khẽ nhíu, tròng mắt đen láy, mang theo vẻ chuyên tâm suy nghĩ, thoạt nhìn như một đứa bé non nớt đang học hành cực khổ dưới ngọn đèn, chỉ có điều công văn mà bút hạ xuống đều là mật báo của các nước Tây Vực liên quan đến sinh tử, quả thật khá kỳ dị.

Hoa đăng nổ tí tách hắt ra ánh sáng lay lắt, Ca Dạ ngừng tay dịch tâm đèn, rồi lại khẽ vuốt mi tâm đầy mỏi mệt.

“Tới trễ như vậy, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?”

“Ta muốn hỏi chút về tình hình của Cửu Vi.”

“Hắn ư?” Cô gái nhắm mắt, cũng chẳng bất ngờ là bao, “Không phải ngươi rất rõ à, ta biết ngươi đã âm thầm hỏi thăm rồi.”

“Tình cảnh của hắn…”

“Rất cam go, mọi người ai cũng biết.” Ngắt lời hắn, Ca Dạ mở mắt ra, con ngươi đen lặng như đầm hồ sâu, “Ngươi muốn ta thế nào?”

“Ta hy vọng cô có thể giúp hắn.”

“Lý do gì để ngươi cho rằng ta sẽ đồng ý làm chuyện phí công sức lại không thu được gì này?”

“Để mặc cho Thiên Minh Tử Túc lớn mạnh, đối với cô cũng không có gì tốt.”

Nàng xoay bút, không biểu cảm gật đầu, “Nói không sai, nhưng giúp đỡ Cửu Vi cũng giống thế.”

“Nếu Cửu Vi có thể tự lập chống lại Thiên Minh, áp lực của cô sẽ giảm đi nhiều. Còn nếu Cửu Vi bị trừ khử, nhất định Nguyệt sứ mới sẽ nghiêng về phía Thiên Minh, đến lúc đó tình cảnh lại càng nguy hiểm hơn.”

“Nguy hiểm bây giờ cũng không phải là ta, huống hồ với ta Cửu Vi hay Thiên Minh đều không có gì khác nhau cả.”

“Thiên Minh thao túng Thí Sát doanh, ngay đến cô cũng sẽ bị chế

ngự, cô thật sự hy vọng quyền lực trong tay hắn sẽ lớn mạnh đến mức đó?"

"Nên ngươi khuyên ta trước mắt cần chọc giận hắn sao?" Vẫn là giọng điệu thờ ơ nhạt nhẽo ấy, đã là chuyện không liên quan thì nàng sẽ mặc kệ, "Nếu giáo vương chọn Nguyệt sứ cho nhiệm kỳ kế không liên quan gì đến Thiên Minh, thì ta chỉ cần ngồi nhìn là được."

"Nếu lúc này cô lén giúp, ắt Cửu Vi sẽ rất cảm kích."

"Hắn cảm kích thì có giúp ích được gì cho ta?"

"Tứ sứ mất cân bằng càng không có lợi gì với cô." Hắn ổn định lại cảm xúc, cân nhắc dùng từ, "Quan hệ giữa Tử Túc và Thiên Minh không phải là bí mật gì ở trong giáo cả, thế lực đằng sau cực lớn. Lúc này căn cơ của Cửu Vi chưa ổn, các ngươi bắt tay mới có thể miễn cưỡng san bằng cục diện, mất đi sự ủng hộ của Thí Sát doanh, ảnh hưởng của ma giáo vững chắc trong ba mươi sáu nước Tây Vực không phải chỉ là nói suông, đến lúc đó, Thiên Minh tuyệt đối có lý do để sỉ nhục cô, giống như đã làm với Cửu Vi hôm nay vậy."

Yên lặng một hồi, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như gió đưa băng nổi, "Nếu ta nhúng tay là có nghĩa cùng lúc đắc tội với nhị sứ Phong Hoa, nói không chừng còn chết nhanh hơn."

"Cô không nhúng tay vào, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho cô."

"Cho dù là thế, có Thiên Minh cản trở từ bên trong, rồi cả Tử Túc lấy hình luật làm phiền, hai bên này đều không phải là quyền hạn của ta, ta cũng không giúp được." Mặt mày bất động, nàng hời hợt đáp.

"Cô có cách." Hắn nhìn xoáy vào nàng, "Chỉ cần cô thực sự muốn."

Ca Dạ lạnh lùng nhìn lại, “Bảo ngươi xem sách chiến quốc không phải là vì để đối phó với ta.”

“Ta chỉ nói rõ hơn thua mà thôi.”

Sau một lúc lâu im lặng, bỗng nàng quay đầu đi chỗ khác, “Được rồi, ta sẽ cho hắn một vài đề nghị.” Ngồi xuống ghế trầm ngâm một lúc, “Trước mắt khiếm khuyết lớn nhất của hắn chính là chưa đủ quyền hạn, tốt nhất nên đi tìm giáo vương nhờ giúp sức.”

“Giáo vương?”

“Không sai.”

“Nhưng lúc này mà đi tìm giáo vương, chẳng phải càng chứng minh không đủ năng lực không thể thị uy sao?” Làm không tốt lại còn để Thiên Minh có cớ công kích.

Có lẽ vẻ mặt nghi ngờ quá rõ ràng, Ca Dạ như cười như không liếc nhìn, rồi thành thực nói, “Người không hy vọng Thiên Minh ngồi cao nhất là giáo vương, tứ hào Phong sứ chỉ là vạn bất đắc dĩ, chiến công của hắn lúc dẹp loạn quá nhiều, không thưởng thì kẻ dưới sẽ không phục tùng. Chỉ là dã tâm của hắn từ lâu đã trở thành điều giáo vương nghi kị, nên mới cất nhắc Cửu Vi vào vị trí Nguyệt sứ, chặt đứt cơ hội Thiên Minh khống chế Thí Sát doanh. Ai cũng biết Cửu Vi kinh nghiệm còn thấp, lúc này hoàn toàn có thể thẳng thắn thừa nhận, giáo vương không những không coi thường mà sẽ xem là thẳng thẳn, lại thêm ơn nâng đỡ. Nếu Cửu Vi chỉ biết bám víu quyền lực chống đỡ đến chết, vậy thì trong mắt giáo vương hắn chỉ là người thiếu cơ trí, không gánh vác nổi trọng trách, để mặc hắn bị Thiên Minh diệt trừ cũng không có gì đáng tiếc.”

Cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, hắn lại lên tiếng.

“Còn Thí Sát doanh cương quyết không theo phải làm thế nào đây, nếu dùng trọng hình đe dọa chỉ sợ càng khó kiểm soát hơn.”

“Biện pháp không triệt để, phải giải quyết vấn đề từ cái gốc như thế nào.” Hai mắt Ca Dạ lóe lên tia giảo hoạt, “Nguyệt sứ mới nhậm chức, chắc còn chưa có ảnh vệ cho mình.”

“Ý cô là…”

“Ta nói rõ ra đấy rồi, nếu cả việc này mà hắn cũng không hiểu thì không có tư cách làm Nguyệt sứ.” Giơ tay lên chặn lại câu hỏi của hắn, Ca Dạ trở nên lạnh lùng, “Thù Ảnh, ta biết quan hệ của các ngươi, nhưng ngươi cũng phải rõ, giáo vương cũng không hy vọng một người đến từ Trung Nguyên sẽ qua lại thân thiết với Nguyệt sứ, lúc đó ngài ấy lại hoài nghi về độ trung thành của cấp dưới.”

Nàng nói đến đó thì dừng lại, tuy không nói hết nhưng hắn đã tỏ tường, chuyển thành im lặng.

Không chỉ có qua lại thân mật với Cửu Vi sẽ dẫn đến nghi kị, mà sợ rằng giáo vương cũng không hy vọng Cửu Vi liên hiệp với Ca Dạ, tứ sứ có hiềm khích lẫn nhau, có hoài nghi ngờ vực mới khiến cấp trên vui mừng. Như vậy tất cả đều dựa vào giáo vương để dựng lên lớp tự vệ, áp chế đòng liêu, diệt sạch mối nguy độc quyền.

“Lui xuống đi, hôm nay ta đã nói quá nhiều rồi, đừng hy vọng ta ra mặt giúp hắn, Nguyệt sứ chỉ có thể dựa vào thực lực của chính mình mới đứng vững trong giáo được.”

Nếu đã không muốn thì cũng không tiện.

Lúc này quang minh chính đại tương trợ Cửu Vi đồng nghĩa với việc

bị người ta nắm thóp, lại dẫn đến việc giáo vương hiểu lầm, đâm ra khác biệt vì đần độn.

Ca Dạ lạnh lùng ít nói luôn cân nhắc thế lực các phe, tự mình phân tích tình cảnh, nắm chắc tâm cơ của giáo vương… Sắc bén chính xác đến đáng sợ.

Cửu Vi im lặng liên tục, sau khi nghe xong chỉ nói hai câu.

“Cám ơn.” Trên khuôn mặt sạm đen có dũng khí đoạn tuyệt, có quyết tâm đánh đến cùng mà xưa nay chưa từng có, “Thù Ảnh, ngươi cứ nhìn đi, nhất định ta sẽ thành công.”

Rồi ba năm sau đó, bọn họ không còn cơ hội trò chuyện thêm lần nữa.

Mà ba năm qua Ca Dạ cũng dần củng cố địa vị trong giáo, là thời gian thành lập thân tín hỗ trợ bản thân. Thi hành vô số nhiệm vụ, ngang dọc các nước Tây Vực, không đếm xuể đã có bao nhiêu người chết dưới tay nàng, thủ đoạn của Ca Dạ so với Kinh trưởng lão trước kia còn mạnh tay hơn, cũng càng kín đáo hơn.

Một mặt lấy ám sát uy hiếp các nước, mặt khác lại chi rất nhiều vàng bạc thu mua trọng thần hậu phi, có cứng có mềm, mưu sách tiến hành song song, thậm chí còn thao túng vài chuyện phế lập vương tự của một nước hay đao binh chiến sự. Vua một nước rất khó tự bảo vệ an nguy cho mình, được giáo phái ủng hộ hay không có liên can trực tiếp đến tồn vong của một nước.

Thủ đoạn sét đánh, cấp tốc như sấm chớt, lại vận dụng rất đúng lúc. Trong mấy năm qua uy danh của ma giáo đạt đến đỉnh cao, các nước tranh nhau tiến cống qua lại để cầu lợi, tài sản như nước không ngừng chảy vào, được giáo vương rũ mắt chiếu cố.

Không còn ai dám coi thướng cô gái bé nhỏ này nữa, nàng lấy sự thật chứng minh tôn hào Tuyết sứ có danh vọng của nó, ngay cả ảnh vệ sau lưng cũng trở thành đối tượng bao người kính sợ. Thù Ảnh dẫn đầu Lục Dực không chút kém cạnh với tinh hoa của Thí Sát doanh, có sở trường riêng phối hợp tuyệt vời, trong nhiều nhiệm vụ đều trảm sát hoặc bắt sống được đối phương, đối mặt với thực lực như thế, Thiên Minh chấp chưởng giáo vụ đều phải né tránh ba phần.

Sau khi Thiên Minh Tử Túc trở thành tứ sứ trái lại lúc gần lúc xa, ít khi lén lút qua lại, chỉ khi gièm pha Ca Dạ Cửu Vi mới đồng lòng chung sức, còn Cửu Vi của giờ đây, cũng không phải là kẻ có học thức thấp.

Ba năm trước, Cửu Vi cẩn thận phòng bị dè chừng cũng sợ hãi tiếp nhận chức vị Nguyệt sứ, một lần mưa gió khốn khó, trong lúc nguy nan đã đi gặp giáo vương, thản nhiên thừa nhận bản thân chưa đủ để kẻ dưới phục tùng, xin được từ bỏ chức vị nóng bỏng tay này. Giáo vương cảm nhận được lòng trung thành, ban cho quyền độc đoán, có thể tự mình trừng phạt giáo chúng từ cấp trung đẳng trở xuống nếu phạm sai lầm, không cần thông qua Tử Túc xem xét.

Quyền hạn vào tay, Cửu Vi lấy vết xe đổ trước đó của Tôi Phong doanh làm lý do, phong bế Thí Sát doanh răn dạy một năm, tăng lòng trung thành tận tâm cống hiến sức lực của mọi người. Trong cấm uyển không ao một ai được xem xét qua lại, chỉ có Cửu Vi là tối thượng, quyết định sát phạt kỷ luật nghiêm mình, không ai dám bốp chát hay dị nghị gì. Sau đó dùng phương pháp chém giết lẫn nhau chọn ra hai ảnh vệ cho mình, lại chỉ ra năm người làm đội trưởng, thay mặt quản lý công việc trong doanh, thưởng phạt phân minh quyền lực trách nhiệm tương đồng, dù chỉ hơi lời biếng cũng tuyệt đối không nhân nhượng. Từ đó phàm là chuyện xảy ra trong doanh,

chẳng màng lớn nhỏ thế nào, ngay lập tức có sắc lệnh điều động, như cánh tay điều khiển ngón tay muốn gì được nấy.

Không ít người giỏi dưới sự rèn luyện nghiêm khắc gia nhập Thí Sát doanh, nhiều lần lập nên công lao chiến đấu, tựa như lưỡi kiếm sắc bén bị gãy được mài lại đầu nhọn, rất được giáo vương khen ngợi. Cái tên Nguyệt sứ Cửu Vi giờ đây đứng ổn như bàn đá, không còn là tân sủng lúc trước để mặc người ta phỏng đoán rời đi hay ở lại.

Thời gian xoay vần, tứ sứ lần lượt xây dựng căn cơ của mình trong giáo, có kẻ ủng hộ đi theo. Thế lực ngang nhau quyền lực lại bị hạn chế, trong giáo chưa từng được yên ổn phồn vinh như thế bao giờ.

Chương 12: Gió nổi

Phong trần mệt mỏi chạy về Thiên Sơn, bước vào thủy điện, bước chân vô hình chậm lại. Có lẽ do dòng nước sen xanh trong điện, chuông sò nhẹ vang, hoặc có lẽ là do âm u yên tĩnh, như được bảo phủ trong màn sương. Chợt hoàn hồn từ những trận sát phạt máu tanh liên tục, xao động trong người như lắng xuống.

Khác hoàn toàn với Trung Nguyên, vất bỏ hết mọi suy nghĩ, giơ tay vung dao không chút do dự, trở thành sát nhân hữu danh vô thực, nhưng không cách nào oán trách được thiếu nữ đang chờ hắn ở cuối hồ sen xanh.

Đấy là lựa chọn của hắn, lựa chọn cúi đầu xưng thần trước mặt nàng, tùy ý sai bảo. Còn nàng, mãi chỉ là cái gật đầu hững hờ, chỉ ra thiếu sót trong hành động, rồi lại phái đi làm nhiệm vụ tiếp theo.

Thời gian như dừng lại trên người nàng.

Dù từ lần đầu gặp đến nay đã mấy năm trôi qua, nhưng hình dáng của nàng vẫn như xưa, không lớn lên chút nào, giáo đồ không nhịn được thậm thụt trao đổi, thậm chí còn có lời đồn nói nàng là yêu quái. Bề ngoài non nớt nhưng thủ đoạn lại hơn người, tính tình lạnh lùng, ít giao du với bên ngoài, dường như tất cả đều chú thích thêm cho lời đồn.

Nhìn cô gái xiêm y trắng như tuyết trước mắt, hắn cũng cảm thấy lạ lùng, nhất thời hoảng hốt sợ hãi.

“Thù Ảnh!” Mãi không thấy người trả lời, Ca Dạ nhíu mày.

Hắn lấy lại tinh thần, nói ra câu trả lời nàng muốn.

“Ngươi đang nghĩ gì đấy?” Cái nhìn thanh lạnh chuyển một vòng trên mặt hắn, có phần kinh ngạc.

“Rốt cuộc cô mấy tuổi rồi?” Không biết vì sao, hắn lại hỏi ra nghi vấn đã giấu bao lâu nay, nói xong liền bất giác lùi ra sau một bước, hối hận vì lỡ lời.

Ca Dạ sững sờ một lúc lâu, rồi dần dần bật cười, đôi mắt sáng lên như bừng tỉnh.

“Ta thế này, giống yêu quái lắm nhỉ.” Ngón tay nhỏ xoa xoa lấy trán, âm thanh trước sau như một không chút gợn sóng lại có phần tự giễu.

Hắn mở miệng, nhưng không nói nên lời.

“Sau này đừng hỏi nữa.” Rũ tay xuống lại lạnh lùng như băng, hệt như thay đổi trong nháy mắt đó chỉ là ảo giác, “Đó không phải là chuyện ngươi nên quan tâm.”

Là sức lực gì lại khiến một đứa bé ngừng trưởng thành?

Đi ra khỏi thủy điện, hắn nhớ lại vẻ mặt lúc đó của Ca Dạ. Ảm đạm, chán chường, và cả sự thê lương bất lực, có thứ gì đấy đã xuyên qua lớp mặt nạ lạnh lùng, khiến nàng bộc lộ cảm xúc khó che giấu. Dưới lớp mặt nạ không chút nhược điểm, chưa bao giờ thất lễ, tỉnh táo biết khắc chế, luôn cân nhắc chu toàn lại là sự chân thực hiếm thấy.

Lúc này hắn mới mơ hồ cảm nhận được, người thiếu nữ tay nắm

quyền lớn này, cũng là người có máu có thịt.

Lục Di ở đối diện mặc áo xanh như nước, nở nụ cười ngọt ngào, y theo giáo quy hành lễ rồi chớp mắt, âm thanh cực nhỏ truyền vào tai.

“Giờ Hợi* hôm nay, Thanh Gia các ở Mị viên.”

*(*Giờ Hợi là khoảng từ 9-11 giờ đ êm.)*

Hắn im lặng không đáp, cứ thế mà bước qua, tay siết chặt.

Mị viên, là chốn cực lạc hiếm có tại nhân gian.

Phóng mắt nhìn đều là phấn son tuyệt sắc, yểu điệu đón người, mùi hương phấn tấn công dồn dập, dịu dàng triên miên thấu xương.

Nhanh chóng tách mình khỏi những thân hình uốn éo đang bám trên người, hắn nêu tên Thanh Gia các, sau đó được một cô gái người Choang xinh đẹp lại dẻo miệng dẫn vào một tiểu các lung linh, để lại sau lưng là sóng thu oán trách. Sau khi băng qua mấy hành lang, đập vào mắt đều là rường cột chạm trổ, khúc uyển tường trắng, rất có vẻ thanh tao của Giang Nam.

Phần lớn độc uyển là chỗ ở của mỹ nữ hàng đầu, người có thể ra vào đều phải là thượng cấp trong giáo trở lên. Cô gái người Choang dẫn đến trước cửa thì biết ý lui xuống, có hai tiểu tỳ dặm phấn nhạt mặc xiêm y mỏng đi ra chào đón, chợt mắt sáng lên, tiếng nói trong trẻo uyển chuyển cúi lạy, rồi sau đó vừa kéo vừa đẩy hắn vào nội thất.

Mỹ nữ trong phòng biếng nhác chải đầu trước gương.

Nghe thấy phía sau có tiếng người, không hề quay đầu mà chỉ vén

mái tóc đen lên, cắm cây trâm bạch ngọc lên, áo tơ trắng như trăng bạc, tóc đen tựa gỗ mun, để lộ cần cổ nhỏ xinh làm người yêu thương. Có lẽ cảm thấy có chút khác thường, nhưng chẳng biết là tại vì sao, cho đến khi mỹ nữ quay đầu lại, yêu kiều cười một tiếng giòn tan thì hắn mới chợt vỡ lẽ.

Da trắng như tuyết, mắt đen lạnh lùng, cả người ngoài cây trâm ngọc ra thì không có đồ trang sức nào khác, mặt mũi lại có ba phần giống Ca Dạ. Chỉ là thân hình cao hơn, uyển chuyển động lòng người, là một cô gái trưởng thành thướt tha vô cùng.

Mỹ nữ thấy hắn không nói gì thì hé môi cười, gọi tiểu tỳ đưa rượu vào, đợi rượu và thức ăn có đủ thì cho lui, sau đó nàng nhấc đôi tay trắng nõn cầm bình rượu rót đầy ly ngọc.

“Công tử mới tới, Yên Dung không có quà cáp gì để biếu, xin tự uống trước một ly vậy.” Dứt lời liền uống cạn ly rượu, dung mạo bị mùi rượu kích thích khiến hai má ửng đỏ.

“Cô tên là Yên Dung?”

Mỹ nữ nở nụ cười ngọt ngào, còn chưa kịp trả lời thì bên cạnh truyền đến tiếng cười khẽ.

“Yên Dung giải ngữ, Mị viên vô song, ngay đến cả việc này mà ngươi cũng chưa từng nghe qua à.” Một gã nam tử nhẹ nhàng nhảy vào từ cửa sổ, cười tủm tỉm nhìn hắn.

“Cửu Vi!” Hắn khẽ thốt lên, đã ba năm chưa từng đối mặt trò chuyện, tâm tình hắn không khỏi kích động.

Đối phương quan sát từ trên xuống dưới, đi đến siết chặt vai hắn, cũng cảm khái không thôi.

“Ba năm rồi, giờ mới có thể gọi ngươi một tiếng ở ngay trước mặt.”

Cửu Vi trước mắt đã bỏ đi nhuệ khí chín chắn lão luyện, lại có thêm phần uy thế. Hai người nhìn nhau cười, hàng trăm mùi vị cảm xúc dấy lên trong lòng, qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại, Yên Dung thức thời lui ra ngoài gảy đàn, để lại hai người ở trong phòng trò chuyện.

“Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc tìm ta thế?” Nhiều năm chưa gặp mặt, lần này Cửu Vi đã vận dụng đến tay trong ở Mị viên, nhất định không chỉ đơn giản là hàn huyên.

“Gần đây có chuyện, ngươi mới quay về núi, có thể không biết.” Cửu Vi ngồi xếp bằng trên ghế mềm, đi thẳng vào vấn đề.

“Là gì?”

“Ngươi biết đấy, thời gian trước giáo vương rất sủng ái một mỹ nhân do Khâu Từ quốc tiến dâng.”

“Có nghe nói, gọi là Nhã Lệ Ti gì đó đúng không?”

“Không sai.” Chậm rãi thưởng thức rượu ngon, ánh mặt Cửu Vi trở nên thâm trầm. Qua năm tháng rèn luyện, bọn họ đã không còn là thiếu niên hào hứng của ngày xưa nữa, “Nữ nhân kia rất không đơn giản.”

Hắn nhanh chóng tìm lấy ấn tượng, mơ hồ nhớ lại một nữ nhân dịu dàng đáng yêu vô ngần, “Vì sao lại nói vậy.”

“Ả ta nói gì giáo vương đều nghe đấy, gần đây hạ rất nhiều mệnh lệnh khác thường.” Mày rậm nhíu chặt, Cửu Vi nói rõ ra, “Ả ta không có chức vị, nhưng lại có thể nhúng tay vào giáo vụ của Thiên Minh,

giáo vương còn cho phép mặc ả ra lệnh cho người của Thí Sát doanh, mấy ngày trước một người dưới trướng thủ hạ của ta vừa giúp ả ta giết kẻ thù xong."

"Kẻ thù thế nào?"

"Là tả đại thần của Khâu Từ." Cửu Vi cười lạnh, "Tổn thất mấy cao thủ, chỉ để đem lại niềm vui cho ả."

"Thiên Minh Tử Túc đối phó thế nào?" Một thoáng im lặng, hắn khá khó tin.

"Tạm thời vẫn chưa tính toán với Tử Túc, còn Thiên Minh… Ả rất thông minh, biết cách lấy lòng lôi kéo."

Hắn rúng động.

"Nếu cứ mặc kệ vậy…" Cửu Vi rót cho mình một ly, mùi rượu thơm phức lan tỏa trong phòng, khiến người muốn say.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ta muốn thăm dò xem thái độ của Ca Dạ thế nào, công việc trong ba mươi sáu nước là do nàng quản lý, chỉ sợ chuyện của Khâu Từ sẽ do nàng giải quyết êm đẹp."

Hắn gật đầu, "Cần phải đợi chỉ thị của giáo vương."

Khâu Từ vốn có cống nạp hằng năm, xưa nay luôn cung thuận không có gì để chèn ép. Lần này trong giáo lại tự ý giết trọng thần, quả thật khó mà ăn nói được, chỉ loại bỏ thuộc hạ thôi cũng không đủ để trấn an, nói không chừng còn muốn ép đích thân Ca Dạ đi."

“Thuận tiện điều tra xem rốt ruộc nữ nhân kia có lai lịch gì luôn.” Trong mắt Cửu Vi lóe lên tia sáng lạnh lùng, “Hai ám sứ ta phái đi không một ai trở về.”

Có thể khiến thuộc hạ tinh nhuệ của Cửu Vi biến mất im hơi lặng tiếng, tuyệt đối không phải là người bình thường, trong lòng hắn không khỏi thất kinh, “Ta nhớ rồi, còn gì nữa không?”

“Tốt nhất là…”

Cửu Vi không nói thẳng ra, nhưng trong lòng hắn hiểu rõ, một nhân vật phiền phức không điều tra được lai lịch như thế, nên sớm diệt trừ mới phải, nếu không sau này sẽ thành nuôi ong tay áo.

“Lần này nếu nàng xuống núi, ta sẽ cố đi theo.”

Hắn nâng ly lên, cụng ly với đối phương rồi uống hết sạch, mùi thơm rượu ngon trút vào cổ họng bỏng rát, như lửa đốt cháy hừng hực.

Cửu Vi liếc nhìn sắc mặt hắn, không khỏi bật cười, “Đã nhiều năm vậy rồi mà vẫn không quen rượu mạnh Tây Vực à?”

Hắn lắc đầu, “Ta rất ít uống rượu.”

“Dù sao bây giờ ngươi cũng là nhân vật có quyền trong giáo, sao có thể không uống rượu chứ.” Cửu Vi cười, lại rót đầy cho hắn, “Đi theo Ca Dạ, cũng chớ học nàng ta lạnh lùng vô dục, thế thì sống còn nghĩa lý gì.”

Uống liên tiếp mấy ly, có thể do cơn say ập đến mà nhiệt độ tăng lên, hắn giơ tay cản.

“Đừng rót nữa, đấy là rượu mạnh phía Bắc Trường Thành, say cũng

không tốt.”

Bị hắn trừng mắt nhìn, Cửu Vi vẫn cười hì hì mặc kệ, dường như nét bỡn cợt bất hảo ngày xưa đã quay về, “Nói đến đây thì Yên Dung tốt hơn nàng ta nhiều, ăn sóc tỉ mỉ, lại thức thời nữa. Ngươi cần gì phải dè dặt thế chứ.”

“Ngươi nói nhăng nói cuội gì đấy.” Hắn liếc mắt nhìn sang phòng bên theo bản năng, tiếng đàn du dương, chưa hề ngắt đoạn lần nào.

“Ta nói bậy ư? Tại sao ngươi không bao giờ đến Mị viên, không phải là do cố kỵ nàng ta ư?” Cửu Vi nhiều năm không gặp vẫn ăn nói lung tung, độc miệng như cũ, “Không cần phải lo, Yên Dung biết rõ cái gì nên nghe cái gì không nên nghe, thông minh dịu dàng lại rất khiến người ta hài lòng. Ca Dạ thì có gì tốt, người gì đâu lạnh lùng như tuyết, lại còn không lớn nổi nữa.”

“Đừng có nói khó nghe như thế.” Hắn nghe không lọt tai chút nào.

Thấy hắn sầm mặt, Cửu Vi bật cười, nghịch ly rượu trong tay.

“Sự thật là thế này, nàng ta luyện công đả thương đến kinh mạch, có lẽ mãi mãi đều là hình dáng đó, ngươi chịu nổi không? Dáng vẻ đó vốn chẳng được xem là nữ nhân, ôm một đứa trẻ không ngực không mông —— ưm —— “

Lời nói biến mất đằng sau gối mềm, cái gối đập thẳng lên mặt Cửu Vi, làm hắn rên đau.

“Sao ngươi lại biết chuyện nàng ta luyện công?” Hài lòng phủi tay, hắn khẽ hỏi.

Cửu Vi xoa mũi, ném sang cái nhìn ai oán, “Tử Túc nói, giáo vương

hỏi mà Ca Dạ cũng tự mình thừa nhận rồi, ta còn thắc mắc vì sao nàng ta còn bé mà võ công lại cao cường thế chứ, thì ra là luyện công tà môn."

"Là võ công gì?"

"Ai biết được, trưởng lão tiền nhiệm trước kia là người Ba Tư, có vài bí thuật đến cả giáo vương cũng không biết."

Im lặng một lúc lâu, Cửu Vi lại lên tiếng, "Nên ta mới nói Yên Dung tốt hơn, nếu không phải nhân lúc mấy ngày nay Thiên Minh không có ở trong giáo thì không đến được đâu."

"Thiên Minh?"

"Thiên Minh hay đến Thanh Gia các, dù không hẳn là hoa trong gương trăng dưới nước, nhưng ngắm mai giải khát cũng tốt rồi." Cửu Vi cười gian tà, hiểu rõ lòng nam nhân, "Ngay cả giáo vương cũng triệu Yên Dung đến sủng hạnh một thời gian, ngươi đúng là mù mắt."

"Giáo vương cũng…"

"Không sai, cho nên nàng ta chưa trưởng thành chưa chắc đã là chuyện xấu." Cửu Vi nghiêm mặt, đề phòng bị đánh lần nữa, "Với tính cách của Ca Dạ, ta khó mà tưởng tượng nổi cảnh nàng ta khéo léo hầu hạ dưới người giáo vương."

Hắn hít sâu một hơi, dùng sức siết chặt ly rượu đến mức khớp xương trắng bệch, "Ngươi còn biết gì nữa không?"

"Liên quan đến nàng ta?"

“Ừ.”

Thu hồi vẻ hài hước, Cửu Vi trầm tư chốc lát, “Nàng ta cũng là người Trung Nguyên giống ngươi, dù chính nàng ta không nhớ.”

Hắn ngạc nhiên giương mắt nhìn, Cửu Vi gật đầu khẳng định, “Không cảm thấy Yên Dung và nàng ta có nét giống à? Các nàng đều là nữ tử phương Nam điển hình.”

Hắn vẫn cứ ngỡ là con lai, vì trong Thiên Sơn có rất nhiều hậu duệ của hai dòng máu Hồ – Hán.

“Mười mấy năm trước, tả sứ bắt được một nữ nhân dung mạo tuyệt mỹ ở gần Đôn Hoàng dâng lên giáo vương, nghe nói là tuyệt sắc khuyenh thành, còn dẫn theo đứa con gái bốn năm tuổi, giáo vương dùng tính mạng kỹ nữ bắt buộc, lấy thời hạn một ngày ép nàng ta vào khuôn khổ, kết quả…”

Hắn im lặng lắng nghe, một nữ nhân yếu ớt rơi vào lòng bàn tay của giáo vương, có thể gặp được kết quả gì chứ.

Cửu Vi thở dài, “Không quá một ngày, nữ tử kia đã chết.”

“Chết ư? Là tự vẫn sao?” Có khoảng hơn mười phương pháp khiến người ta muốn chết cũng không được, sao trong giáo có thể xảy ra việc đó được.

“Theo lý mà nói thì không có khả năng, lúc ấy đã dùng ngọc hương tán, ngay cả nhấc tay cũng rất miễn cưỡng, người chết là do bị đâm giá cắm nến vào ngực.” Cửu Vi tiện tay nhổ nến trắng ra, bên dưới chỗ cắm là gai nhọn lóe sáng đến phát lạnh, “Kỳ lạ là người chết trên giường, hoàn toàn không có dấu hiệu động đến.”

“Bị giết? Là ai?”

“Trong điện của giáo vương, nào ai dám vào giết người chứ.” Cửu Vi lắc đầu, “Nghĩ chắc chỉ có thể là ấu nữ ở cùng phòng với nữ tử kia.”

“Ý ngươi là…” Hắn nhướn mày, ngay sau đó lập tức phủ định, “Sao có thể chứ.”

“Ngoài người này ra thì không còn ai khác cả, giá cắm nến đâm rất sâu, mất mạng tại chỗ, tiểu nha đầu té xỉu bên mép giường, tay còn dính máu.”

“Không hỏi qua nàng ta đã có chuyện gì xảy ra sao?”

“Sao có thể không hỏi chứ, vẫn do giáo vương tự hỏi, kết quả vô ích, nàng ta chẳng nhớ được gì. Ngay cả mình là ai hay có mẫu thân đều quên cả, chỉ khóc lóc không ngừng. Không thể là ngụy trang được, một đứa trẻ bốn năm tuổi tuyệt không thể lừa nổi giáo vương.” Cửu Vi buông tay, câu chuyện ly kỳ không tìm ra lời giải thích, “Sau đó thấy nàng ta có dáng dấp mỹ nhân nên định đưa vào mị vườn, nhưng trưởng lão tiền nhiệm thấy căn cốt nàng ta không tệ nên nhận làm đồ đệ, chuyện về sau thì ngươi cũng biết đấy.”

“Bây giờ nàng ta vẫn không nhớ gì?” Yên lặng một lúc lâu, hắn gượng gạo hỏi.

“Chắc là thế, quên tội giết mẹ cũng tốt.” Cửu Vi cụp mắt, có vẻ đứng đắn hiếm thấy, “Dù có nhớ ra thì tự xử thế nào chứ, mà giáo vương cũng không cho phép.”

Lo lắng sợ hãi không cách nào nói nên lời, hốt hoảng hồi lâu, Cửu Vi đấm vào vai hắn, “Đừng nghĩ nữa, bây giờ nàng ta sống không tệ, địa vị cao uy phong tám phía, người ngưỡng mộ đếm không xuể, khổ

sở thay nàng ta làm gì chứ.”

“Sao ngươi biết nhiều thế?” Kiềm chế tâm tình, hắn chợt nhận ra bí mật thế này vốn không hề lưu truyền trong giáo.

“Ta?” Cửu Vi cười cợt nhã, “Nghe từ chỗ Tử Túc, nàng ta giỏi thu thập tình báo, huồng hồ năm đó nàng ta cũng chừng mười tuổi, có nghe nói về chuyện này.”

“Sao Tử Túc lại nói với ngươi?” Hắn nghi ngờ truy hỏi.

“Cái này, ngươi cũng biết đấy.” Cửu Vi gãi đầu, lúng túng nhìn trái nhìn phải, “Có vài thời điểm miệng nữ nhân không kín cho lắm, ví dụ như trên giường…”

Trợn mắt nhìn hồi lâu, hắn không biết đáp gì, “Tự ngươi phải cẩn thận đấy.”

“Yên tâm, ta có chừng mực mà.” Cửu Vi nghiêm mặt, không còn thái độ cười đùa nữa, “Ta biết rõ thủ đoạn của nàng ta.”

Chương 13: Nước ngầm

Về sau nói thêm những gì, hắn đã không còn nhớ rõ nữa.

Chỉ nhớ cứ hết một ly lại làm một ly, Cửu Vi nói chuyện trời nam biển bắc, nhưng trong đầu hắn trước sau chỉ có khuôn mặt cứng nhắc hững hờ quanh năm kia. Là bờ vai gầy gò, eo thon nhỏ, mắt đen như màn đêm, cùng âm thanh trong vắt êm tai quanh quẩn không rời.

Trong mơ màng có người cười nói khanh khách rót rượu liên tục cho hắn, bất tri bất giác lại càng uống nhiều hơn. Nữ nhân lạnh lùng vô tình, tàn khốc đa trí, vĩnh viễn như đứa bé không thay đổi choán hết mọi suy nghĩ trong hắn. Rốt cuộc là tình cảm phức tạp thế nào, hắn cũng không biết, cứ như có ma chẳng dừng lại được.

Nhìn người đã say khướt ngã trên ghế mềm, Cửu Vi thầm thở dài, cúi người ôm hắn tới trên tháp, rồi quay đầu lạnh lùng sai bảo: “Phải coi sóc cho tốt vào, không được phép để lộ nửa câu về chuyện tối nay.”

Yên Dung đáp vâng, Cửu Vi nhìn lướt qua rồi lại thở dài một tiếng, sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ như lúc đến, biến mất trong màn đêm nồng đậm. Nữ tử xinh đẹp khép lại cánh cửa, ngồi bên mép giường ngưng mắt nhìn người đã say ngủ, dùng ngón tay vuốt nhẹ hàng mi khẽ chau, từng tấc từng tấc dời đến khuôn mặt điển trai trẻ tuổi.

“Nàng ta có đẹp thế không?”

“Các người ai cũng nhớ đến nàng ta, một người hai người ba người, ngay cả trong mơ… cũng nghĩ đến nàng…”

Âm thanh gần như là mê sảng dần biến mất, đưa tay cởi áo dài ủng đen cho hắn, tháo rũ mành sa xuống, rồi lại đốt hương an thần ở trong lư. Mùi thơm lan tỏa trong màn đêm yên tĩnh, tia sáng cuối cùng cũng theo đó mà tắt, bóng tối nặng nề chôn vùi mọi thứ.

Đến khi tỉnh lại, nhất thời hắn không biết mình đang ở đâu.

Mành sa rũ xuống, gối đỏ chăn gấm, bên người còn có một mỹ nhân đang ngủ.

Hắn bật nhanh dậy, cơn choáng váng do say bất ngờ ùa đến, đầu óc không tránh khỏi quay mòng mòng. Một đôi tay mềm mại đỡ lấy trán hắn, vén chăn lên đứng dậy rót một bát canh giải rượu ấm.

“Đêm qua công tử đã uống nhiều rồi.”

Hắn nhận lấy bát ngọc, không dám nhìn kiều dung dưới nắng ban mai, những ký ức hôm qua ùa về trong đầu, hắn phiền muộn nguyền rủa. Cửu Vi đáng chết, nếu không phải do hắn ta thì sao lại say qua đêm ở đây chứ.

“Ta… liệu có…” Hắn không hỏi được, chỉ cảm thấy mặt dần nóng lên.

Mỹ nhân che miệng cười, đoán được ý người cung cấp câu trả lời.

“Công tử say ghê quá, chỉ ngủ thôi, không làm gì cả.”

Tim hắn nhất thời thả lỏng, rồi lại cảm thấy áy náy, “Xin lỗi, đã quấy rầy cô nương rồi.”

“Công tử nói gì vậy chứ, Mị viên vốn là nơi tìm vui mà.” Bàn tay thon nhỏ cuốn mành lên, trong căn phòng dần dần sáng bừng, “Chỉ mong

công tử có thể thường xuyên đến đây ngồi, tuy Yên Dung không thể phân ưu, nhưng có thể đánh đàn để công tử thưởng khúc cũng tốt rồi."

Mỹ nhân trước song cửa xõa tung suối tóc dài qua vai, xinh đẹp đầy quyến rũ, tựa như hoa thơm dụ dỗ người đến hái. So với người xa xôi không thể với tới kia, có lẽ cái ôm ấm nồng dành cho nàng ta sẽ càng chân thật hơn, có lẽ đây mới là thâm ý của Cửu Vi trong lần gặp mặt này?

Nhất thời hắn run lên.

Ao xanh trong thủy điện được ánh ban mai phủ một tầng nắng nhạt.

Màn sương mù mỏng bao trùm lấy ao, mê lỳ lại hòa hợp, cảnh sắc mông lung, làn hơi lạnh thấm ướt vạt áo. Bước qua cầu nhỏ trong ao đi vào trong điện, bất chợt bước chân dừng lại.

Bên bờ hành lang, trên đài hòa tầng tầng lớp lớp, một bóng người nhỏ bé đang ngồi trên ghế dài ở hành lang.

Gió buổi rạng đông thổi phất phơ, vạt váy trắng tựa tuyết khẽ tung bay, cô đơn mà tịch mịch như đường phác họa bất biến, dưới chân ghế đầy những mảng hoa rơi thưa thớt, đầu ngón tay mảnh khảnh bị chất dịch hoa nhuộm màu đỏ tươi, hệt như không phát giác có người đến, nàng từ tốn xé một miếng cho vào miệng.

Ca Dạ yêu hoa, hạ lệnh chuyển tất cả hoa ở hoa uyển cũ đến đây, nàng rất ít khi hái hoa, thi thoảng lại có thói quen hái hoa, ngắt mấy cánh thưởng thức, mà những lúc làm như thế, hơn phân nửa tâm tình không hề tốt chút nào. Lại gần rồi mới phát hiện chân váy đã bị sương mù thấm ướt, chẳng biết đã ngồi bao lâu rồi, tóc đen dính vào trên trán, mặt tái mét gần như trong suốt.

“Cô…”

Tròng mắt đen dính làn hơi sương mù, chẳng khác gì đá quý phát ra tia sáng lạnh lẽo.

Chỉ nhìn một cái, hắn lập tức im miệng, không biết nên nói gì nữa. Khoảng cách giữa họ chính là xa xôi hời hợt như thế, mãi không thể nào đoán được Ca Dạ đang nghĩ gì.

Ghế hơi cao, chân nàng rũ xuống trong không trung, đôi chân trắng tựa tuyết nhẹ đung đưa, ngón chân tròn nhỏ vô cùng thanh tú, chỉ rộng chừng một bàn tay chưa lớn hẳn, lòng bàn chân bám ít bùn, trên làn da trắng múp ấy lại trông rất chướng mắt.

Không biết trúng phải ma chướng gì, quỷ xui thần khiến thế nào hắn lại khuỵu đầu gối chân trái xuống, lấy ống tay áo lau khô cho nàng, ngón tay vừa chạm đến mắt cá chân lạnh như băng thì nàng lập tức rụt về, nhưng lại không né tránh mà để mặc hắn lau đi. Hai chân xinh xắn cùng mắt cá mảnh khảnh, như tạc thành viên ngọc óng ánh, mà đồng thời cũng như ngọc không hề có nhiệt độ, nếu không phải trong lòng bàn tay có xúc cảm mềm mại trơn láng, thì thật không khác gì một thứ đồ chẳng có sinh mệnh.

Nắm lấy hồi lâu, đầu óc chợt trống rỗng, đôi chân lạnh tựa băng cuối cùng cũng có tí xíu độ ấm.

Bất chợt trong tay trống rỗng, nàng để chân trần nhảy xuống ghế, vạt váy tung bay quét đất, bước qua bãi hoa bừa bộn, lướt qua mặt đất lát gạch vuông, trong nháy mắt đã rời đi xa, chỉ còn lại hoa đỏ đầy đất, lá cành bừa bãi, phảng như đấy chỉ là một giấc mộng trong buổi sớm tinh mơ.

Ca Dạ làm việc rất ít lưỡng lự, nhưng lần này không thế. Giáo vương hạ lệnh nàng cũng đã tuân chỉ ở trên điện, nhưng đến lúc quay về lại suy nghĩ rất lâu, tháo một phần lại một phần tình báo các nước đưa đến nhìn xem, cứ đắn đo mãi không thôi, trầm ngâm chưa đưa ra quyết định.

“Cô đang lo gì thế?”

Nghe thấy hắn hỏi, nàng ngồi dậy, tỏ ý khép cửa lại. Hắn tiện tay che đi nghi ngờ trong bụng, rất ít khi thấy nàng thận trọng như thế.

“Thời cơ lần này không đúng.”

“Là có ý gì?”

“Hiện nay thế cục của Khâu Tư rất phức tạp, tả đại thần đã chết, tuyệt đối không đơn giản như thù nhà mà Nhã Lệ Ti nói.” Ngón tay bé nhỏ chỉ vào một mật báo, “Khâu Tư vương đã lên ngôi lâu năm, sủng ái ấu tử do trắc phi sinh, còn triều thần bị lạnh nhạt lại ủng hộ trưởng tử Xích Truật, muốn phế trưởng lập ấu, ấy chính là điều giáo vương mong đợi. Nhiều năm qua Xích Truật đã tôi luyện trong quân đội, anh dũng quả quyết, đã sớm bất mãn với việc triều cống, một khi hắn kế vị tất sẽ khó nằm trong tay, quân đội của Khâu Tư được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh nhẹn dũng mãnh vũ dũng, cưỡng ép ám sát chỉ sợ sẽ hao tổn nặng, không thích hợp lấy cương áp bách, nên trong giáo mới nhất quyết nâng đỡ trắc phi ấu tử.”

Ấu tử lại không được triều thần ủng hộ, chỉ có thể nghiêng về ngoại thích, vì để củng cố địa vị nhất định sẽ tuân theo ma giáo, như vậy mới gạt bỏ được đại thần phản đối, vì tự vệ mà trở thành bù nhìn trong tay giáo vương, lấy mưu đồ tùy tiện triệt tiêu một mối nguy tiềm tàng khó giải quyết, thủ đoạn như thế Ca Dạ vô cùng thành thạo.

Tuy trong bụng biết thế, nhưng hắn vẫn hỏi, “Tả đại thần là người của phe nào?”

“Tả đại thần vốn trung gian, không thiên vị ai, nên giáo vương phóng túng cho thỉnh cầu của Nhã Lệ Ti, dù sao giết chết hắn cũng có thể cảnh cáo lập uy, để một vài hạ thần đang dao động đưa ra quyết định.”

“Nhưng nếu như thế sẽ kích thích phải phe bảo thủ, làm bọn họ càng thêm căm thù giáo vương, quay sang ủng hộ Xích Truật.”

“Xem ra hiện giờ chính là như vậy.” Ca Dạ cười lạnh, “Đúng lúc vừa mới nhận được mật báo, tả đại thần có liê lạc với quốc hữu Cô Mặc, từng có nhiều ngăn trở trong quân chính của đại vương tử Khâu Tư.”

“Cô Mặc? Không phải mấy năm trước từng có chiến sự với Khâu Tư ư?”

“Có lẽ là bị Cô Mặc mua chuộc nên mới tận lực chĩa mũi nhọn như thế, thậm chí còn góp lời mong quốc chủ Khâu Tư cắt giảm quân đội, đoạt lại quân quyền của Xích Truật.”

“Nghe thì có vẻ là nhân vật hữu ích với chúng ta.” Hắn không khỏi châm biếm, từ trước đến nay Ca Dạ rất giỏi lợi dụng nội thần vì lợi ích mà bán đứng quốc gia.

“Hắn che đậy rất tốt, ngoài mặt trung thành tận tâm, như hoàn toàn lo nghĩ cho dân sinh, lại còn là cậu của Xích Truật, nên mới được quốc chủ tin cậy như thế.” Bỏ qua một quân cờ thượng cấp ấy, nàng hơi tiếc nuối, “Sớm biết thế thì chẳng thà mua chuộc trực tiếp, ta đoán là do tả đại thần cảm thấy đứa cháu ngoại này quá khôn khéo khó điều khiển nên mới thế.”

“Như vậy thành ra cậu ruột chết đi lại có lợi cho Xích Truật.”

“Loại trừ kẻ gian trong nhà, kích thích cừu hận của toàn thể trên dưới Khâu Tư với giáo vương, lại còn có đầy đủ lý do chỉnh đốn quân bị sẵn sàng ra trận, xét về thanh thế thì hoàn toàn áp đảo ấu đệ, thật đúng là nhất cử lưỡng tiện.” Nàng hờ hững phê bình, không khỏi có thái độ tán thưởng, “Nếu dâng tặng Nhã Lệ Ti là mưu kế của Xích Truật thì ta cũng không bất ngờ.”

“Chỉ sợ giờ đi Khâu Tư không phải là thời cơ tốt.”

“Rất là tệ hại.” Nàng hừ nhẹ, “Càng có khả năng Xích Truật sẽ treo đầu ta ở trên thành để biểu thị công khai với trong giáo, cắt đứt lòng phục tùng.”

Hắn biến sắc, nhìn nàng đi lại quanh phòng, do dự khó quyết.

“Đối thủ lần này, rất không đơn giản.” Ca Dạ lẩm bẩm.

“Hay là để ta đi giết hắn.”

Ca Dạ ngước mắt lên suy nghĩ trong một khắc, “Không được, lúc này nhất định Xích Truật sẽ phòng bị rất nghiêm, khả năng thành công không lớn, huống hồ giết một trọng thần, kích thích thù hận của cả Khâu Tư lại càng khó chỉnh lý hơn.”

“Vậy thì ngày mai lên điện tường trình với giáo vương, bắt Nhã Lệ Ti trước?” Trong bụng hắn cũng tự biết khả năng thành công không lớn.

“Nhã Lệ Ti đã dám vào giáo chính là ôm lòng liều chết, lúc này lại không có bằng chứng thật, chỉ dựa vào suy đoán không đủ đả động đến người được giáo vương sủng ái, làm sao có thể mở miệng chứ.”

Trái phải đều không được, giáo vương lại hạ lệnh Ca Dạ đến Khâu Tư, nguy hiểm trong chuyến đi lần này có thể tưởng tượng được. Hắn cụp mắt nhìn bản đồ trải rộng trên án, trong phòng yên tĩnh vô cùng, một lúc lâu sau, một ý nghĩ mơ hồ hiện lên.

Hắn bất ngờ đứng dậy, chẳng biết từ lúc nào Ca Dạ đã đi đến cạnh án, tròng mắt đen láy nhìn chằm chằm mục tiêu, một nụ cười chúm chím khó phát giác xuất hiện bên mép, “Ngày mai xuống núi, đến Cô Mặc trước.”

“Ta đi với cô.”

Ca Dạ ngạc nhiên ngước mắt nhìn, “Không cần, ta dẫn hai người trong Lục Dực đi theo là được.”

“Ta đi.” Hiếm khi thấy hắn khăng khăng như vậy.

Ca Dạ im lặng hồi lâu.

“Tùy ngươi vậy, dặn bọn họ chuẩn bị đồ đạc đi.”

Chương 14: Đêm gặp

Cô Mặc vốn là thuộc địa của Khâu Tư. Gần một trăm năm trước Cô Mặc vương không cam lòng làm thuộc địa, ủng binh tự thủ, gây xích mích với Khâu Tư thành thù, nhiều lần hai nước chinh chiến có thắng có bại, cứ kéo dài cho đến tận ngày nay.

Chuyến đi này khác hẳn với lần trước đến Sa Xa, lần này xuất hành, mọi nơi ngủ nghỉ đều do hắn sắp xếp chuẩn bị, không còn vẻ luống cuống của mấy năm trước khi lần đầu rời giáo. Ca Dạ vẫn ít nói như thường ngày, im lặng cưỡi ngựa theo sau, trên đường dài đằng đẵng chỉ nghe thấy tiếng chuông tinh tang.

Sau lần vô tình chạm mặt trong buổi sớm mai kia, dường như khoảng cách lại có phần xa ra thêm.

Ở nơi xa có một đội rước dâu băng qua cát vàng, gió sa mạc thổi bay khăn lụa của tân nương, quyến rũ như ánh lửa đỏ rực, chuông bạc trên giá y lóe sáng dưới ánh mặt trời, hòa cùng cơn gió ngân lên tiếng vang vỡ vụn. Ánh mắt của Ca Dạ cũng bị thu hút, nhìn đội ngũ kia càng lúc càng đi xa, hai chú ngựa được ánh hoàng hôn nhuộm màu đỏ thẫm đượm buồn, vừa mù mờ lại thờ thẫn.

Lòng hắn như bị thứ gì đó chặn lại.

Trong hoàn cảnh tàn khốc hung hiểm ấy phải giãy giụa mưu cầu sinh tồn, để đông đảo kẻ thèm thuồng không cách nào chấm mút, rốt cuộc nàng đã trả giá nhiều đến mức nào? Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ độc hành lẻ loi, cô độc tịch mịch, nhưng chưa bao giờ dung túng bản thân hưởng lạc, là niềm tin nào đã khiến nàng chống đỡ như thế, hắn

không nghĩ ra được.

“Thù Ảnh.”

“Hả?”

“Giang Nam là nơi như thế nào?”

“Rất đẹp, cả thành đều là sắc xanh mơn mởn, hoa sen nở đầy mặt hồ… mưa phùn trữ tình, liễu khói cầu son, còn cả những tiếng rao hàng bất tận trên phố phường nữa…”

Nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy hoa hạnh mưa xuân, nhưng khi mở mắt chỉ có đại mạc hoàng sa vạn dặm trùng điệp.

Bất chợt hắn cảm thấy thật mệt mỏi.

Ca Dạ cũng không mở miệng thêm lần nào nữa.

Sắc trời dần biến mất trong hành trình bôn ba, thay vào đó là những vì tinh tú xán lạn.

Trong đêm đen đối lên ánh lửa, ngọn lửa hừng hực bốc cháy, đến gió cũng bị hun nóng.

Nơi biên giới của Cô Mặc và Khâu Tư có một ốc đảo, một thôn xóm nho nhỏ ở đó dọc theo dòng nước, nhà cửa lớn nhỏ rải rác, hòa cùng một thể với cát vàng. Nguồn nước duy nhất trong vòng trăm dặm chính là suối ngọt chảy ra từ hoang mạc này, nhiều lần có khách đến dừng chân thêm nước. Một đội hán tử Tây Vực thô to đang dỡ ngựa đốt lửa ở ngoài thôn, bắc thanh sắt lên, lật nướng thịt dê mua được trong thôn, dầu mỡ tí tách không ngừng rơi xuống than lửa đỏ rực, mùi thơm tỏa đi cực xa. Tiếng nói cười kịch cỡm truyền đi, náo nhiệt

vô cùng, thậm chí còn thu hút được đám trẻ trong thôn đến vây xem.

Một thanh niên khoác áo lệch, gương mặt cường tráng khí khái hào hùng nở nụ cười, im lặng nhìn mọi người bận rộn. Thịt dê trên giá dần trở nên óng ả, hán tử chịu trách nhiệm nướng thịt thuần thục rắc các loại gia vị hương liệu lên, lại còn thoa muối viên lên nữa, hương thơm hấp dẫn làm người ta thèm nhỏ dãi, một đứa trẻ mười tuổi không kìm được nuốt nước biến, cất giọng nói.

“Hay là các vị đại ca vào trong thôn đi, nếu không sẽ dụ chó sói tới đây.”

Mấy hán tử bật cười ha hả, lỡ đễnh đáp.

“Sợ quái gì, chó sói đến thì đánh chết lột da, coi như có phần cho ngày mai rồi.”

“Bão cát trong đại mạc bọn ta cũng không sợ chứ nói gì đến chó sói.”

“Chưa từng giết sói sao có thể coi là nam nhân chân chính.”

“Tiểu tử lòng dạ rất tốt, đáng tiếc lại nhát gan quá.”

Từng lời từng lời hài hước trêu đùa khiến mặt đứa trẻ càng thêm đỏ, rất không được tự nhiên, thanh niên ở bên cười khẽ mắng, đưa tay ra vẫy nó lại gần mình, “Cám ơn tiểu huynh đệ, nhưng bọn ta người đông quá, các huynh đệ đây lại thô lỗ, đi vào thôn chỉ sợ làm phiền.”

“Mùa này chó sói nhiều lắm, lần trước còn tha con dê chăn thả ở bên ngoài đi mất.” Đứa trẻ ngập ngừng trả lời, “Trưởng thôn cũng không cho phép buổi tối ra khỏi trại.”

“Vậy mà đệ còn chạy ra đây ư?” Thanh niên cười, “Không sợ mẹ đệ

mắng à?”

“Các ngươi đông người mà, lại ở ngay cửa thôn, sẽ không sao đâu.” Lời răn dạy không cản được bản tính thích náo nhiệt bẩm sinh, đứa trẻ ngập ngừng cười.

“Đệ tên gì?”

“Sách Phổ.” Vừa nói xong thì đột nhiên một tiếng hú dài thê lương vang lên, từ nơi phương xa tối mù nhanh như chớp chui vào trong tai, chỉ chớp mắt mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Mặt đứa trẻ đột nhiên biến sắc, cánh môi run lên, “Là chó sói!”

Tiếng sói tru liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, các hán tử im lặng không lên tiếng, nhanh chóng dắt ngựa đến bên đống lửa quây thành một vòng, rút mã đao sáng như tuyết ra, đôi mắt lấp lánh nhìn thẳng vào nơi truyền đến âm thanh.

“Đừng sợ, xem bọn ta giết sói đây.” Người thanh niên đứng lên, tựa như đối mặt với lời khiêu chiến kích thích, hắn hưng phấn khoái trá vô cùng.

Tiếng sói tru vẫn cứ kéo dài, ở đại mạc hoang vắng truyền đi rất xa, thông thường tụ tập đến theo tiếng gào rú, hung mãnh tàn ác, chạy nhanh như gió, đủ để khiến kẻ nhát gan run lập cập. Nhưng đám hán tử phong trần mệt mỏi này lại hoàn toàn không có vẻ gì là sợ hãi, không cần nói đã sắp xếp xong vị trí tấn công phòng ngự tốt nhất, trong yên ắng ngưng thần chờ đợi, chỉ nghe tiếng sói ngày càng gần hơn.

Đột nhiên vang lên tiếng sói tru cực nhanh, đại hán dẫn đầu có vẻ nghi ngờ, nằm xuống đất áp tai lắng nghe.

“Sao đấy?” Người thanh niên trầm giọng quát hỏi.

“Có người.” Đại hán vừa nghe vừa đáp, nét mặt ngạc nhiên, “Có hai con ngựa từ bên kia đến, vừa rồi là tiếng chó sói hạ lệnh công kích, xem ra mục tiêu không phải là nơi này.”

Người thanh niên im lặng, lạnh nhạt nói, “Vận may của bọn họ thật không tốt chút nào.”

“Là hành khách đi đường ban đêm sao?” Sự thương cảm của Sách Phổ đã chiến thắng nỗi sợ hãi, “Có cách nào nhanh chóng cứu họ không?”

Thanh niên lắc đầu ngồi xuống, “Quá xa, chó sói lại đông, nếu đi chỉ là nộp thêm mấy mạng mà thôi.”

“Nhưng các huynh có nhiều người như thế.” Thoạt nhìn cũng đều rất võ dũng, vừa nói mặt đứa trẻ vừa đỏ bừng, “Trưởng thôn nói sinh tồn trong đại mạc không dễ, giúp đỡ lẫn nhau mới là tốt nhất.”

“Đệ là một đứa trẻ ngoan, trưởng thôn nói cũng không sai.” Ngoài miệng thì tán dương, nhưng trong mắt thanh niên lại là vẻ lạnh lùng không liên quan, “Nhưng ta không thể dùng mạng của các huynh đệ đi mạo hiểm được, cứu một người không liên quan gì, nếu đã biết đám sói lợi hại thì chính bọn họ không cẩn thận chạy đến đây trước mặt trời lặn, còn oán trách ai được.”

Đứa trẻ không nói được câu chữ gì, ngơ ngác nhìn ra phương xa đen nhánh. Tiếng hú của bầy sói càng lúc càng nhanh, hán tử dẫn đầu càng lúc càng chăm chú, “Bầy sói rối loạn đang ở thế bất lợi, không biết là người nào mà lại có thể đồng thời đối phó được nhiều chó sói như thế.” Nằm sấp xuống đất lắng tai nghe, kinh ngạc vạn

phần, “Còn bảo vệ được ngựa nữa.”

Sách Phổ nghe nửa hiểu nửa không, tạm biết đối phương không chết thì không khỏi vui mừng, còn người thanh niên thì ngạc nhiên chớp mắt, “Ngươi chắc chắn không nghe nhầm chứ?”

“Tuyệt đối không sai.” Hắn tử trả lời đầy chắc nịch, “Ngựa đang đi về phía bên này.”

Quả nhiên nghe rất chính xác, không lâu sau từ nơi xa xa mơ hồ hiện lên bóng người, hai con tuấn mã một trước một sau tiến vào tầm mắt, người cưỡi ngựa đeo khăn trắng lao đi rất nhanh, đảo mắt cái đã chạy đến lân cận.

“Kỹ thuật cưỡi ngựa lợi hại thật.” Có thể thoát thân khỏi đám sói rình mồi quanh đây như thế, người thanh niên bất giác đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm người cưỡi ngựa.

Chó sói ở vùng kế cận đi theo, chờ cơ hội nhảy ra tấn công, nhưng vừa lại gần thì tức khắc bị một cánh tay vô hình đánh trúng, từ trên không trung rơi xuống co quắp chết đi, số lượng càng lúc càng ít, dần dần không con nào dám tiến lên. Cho đến khi nhìn thấy con mồi tiến vào phạm vi được ánh lửa bao phủ, chúng mới chán nản gầm gừ tiếng than thất bại, vòng vo mấy vòng, cuối cùng không cam lòng tản đi.

Tiếng vó ngựa rầm rập tiến đến gần, dừng lại ở cách đống lửa không xa, người trên lưng ngựa nhảy xuống, dáng người nhanh nhẹn làm đông đảo hán tử quanh năm bầu bạn cùng ngựa hít hà, đến khi tháo vải che mặt ra thì lại là một thiếu niên mày kiếm mắt sáng.

Đằng sau còn có một người điềm nhiên như không xuống ngựa, vóc người bé gầy, còn không cao ngang ngực hán tử Tây Vực. Đôi mắt

đen nhánh im lặng đánh giá đám người bên đống lửa.

“Xin lỗi đã làm phiền các vị, do bầy sói đuổi theo nhanh quá.” Thiếu niên tiến lên trước xin lỗi theo phép Tây Vực, giọng nói trong trẻo hoàn toàn không có chút gấp gáp vì gặp nạn.

Người thanh niên bên lửa bật cười thành tiếng, đôi mắt được lửa soi sáng càng thêm thâm trầm, “Bằng hữu nói gì thế, có thể hành động lưu loát trong khi bị bầy sói bao vây, thân thủ cao minh như thế thật khiến người ta bội phục.”

Rốt cuộc vẫn là đứa trẻ, Sách Phổ sùng bái ra mặt bước đến, “Làm sao các huynh thoát ra được? Có phải giết rất nhiều chó sói, muốn vào thôn nghỉ ngơi không?”

Thiếu niên cũng chẳng hề xem thương chỉ vì đối phương là trẻ con, “Không, bọn ta đi ngang qua lấy ít nước, không vào thôn, cám ơn.”

“Cứ vào đi, nhất định trưởng thôn rất hoan nghênh anh hùng như thế, sẽ chuẩn bị rất nhiều thứ để chiêu đãi các huynh cho xem.” Sách Phổ nhiệt tình khuyên nhủ, rất mong muốn khoe khoang tình cảnh vừa thấy đước ở trước mặt chúng bạn.

Thiếu niên cười, đưa một thỏi bạc ra, “Có thể giúp bọn ta mua ít lương khô ở trong thôn được không, mua gì cũng được hết.”

Sách Phổ nhìn bạc trong tay đến sững sờ, rồi ngẩng mặt lên gật đầu một cái, cậu phóng nhanh vào thôn xóm.

Một người ở đằng xa không hề lại gần, tự ý buộc ngựa quanh góc cây, đi đến bờ hồ vốc nước rửa mặt, từ bên lửa thì chỉ nhìn thấy một bóng lưng mông lung.

“Không ngại ngồi chung chứ.” Người thanh niên mỉm cười đề nghị, “Đều là hành khách bên ngoài, cũng không cần chú trọng gì cả, cứ nghỉ ngơi ở bên lửa đi.”

“Đa tạ ý tốt, bọn ta đã quen hành lữ rồi, không muốn làm phiền.” Thiếu niên lễ độ gật đầu, khách khí lại kiên quyết từ thối lời mời nhiệt tình, đi đến bờ hồ dựng một đống lửa khác. Hắn thành thạo lấy lửa, rồi tháo đồ dùng xuống lấy nước đun, lại trải hai thảm mềm ra trên đất, động tác sạch sẽ lưu loát, vô cùng thuần thục. Rửa tay rửa mặt xong, thân hình gầy nhỏ ngồi xuống thảm, dựa vào gốc cây chờ nước sôi, không hề nhúc nhích như đã ngủ.

Hai đống lửa cách nhau khá xa, một đống lửa sáng rực chói mắt, một đống khác bé tới độ không đáng để nhìn, tiếng thở cũng rất thấp, hoàn toàn bị tiếng cười nói của đại hán át đi.

Một trận bất ngờ trôi qua, thịt dê cũng đã được nướng chín mười phần, bắt đầu ăn uống không chút kiêng nể, túi da dê chứa rượu mạnh được chuyền tay luân phiên, con dao nhỏ cắt thịt lóe lên trong ánh lửa, hán tử Tây Vực ăn ngốn từng tảng thịt lớn, tha hồ thỏa chí. Còn phía bên kia lại vô cùng lặng im, ăn uống cũng rất đơn giản, chỉ uống nước nuốt lương khô cứng ngắc, chẳng hề vì mùi thịt thơm phức mà nhìn sang.

“Bọn họ ăn gì thế?” Người thanh niên tựa như lơ đãng hỏi Sách Phổ ở bên cạnh, đưa một miếng thịt thơm lừng qua.

“Thịt khô với bánh tráng.” Sách Phổ gãi đầu đáp, không hiểu vì sao đối phương không bắc lửa nướng thịt sói có sẵn.

“Dáng dấp người kia thế nào?” Hắn chỉ để ý đến người có vóc dáng nhỏ nhắn kia, ngay cả mặt cũng không thấy rõ.

“Nói tiểu cô nương kia ấy ạ?” Sách Phổ đỏ mặt cười, “Rất dễ nhìn.”

“Là một tiểu cô nương ư?” Người thanh niên ngẩn người.

“Không lớn hơn đệ là mấy, đệ chưa bao giờ thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy cả.” Nhớ lại gương mặt ấy, đứa trẻ liên tục nhìn sang, nhưng chỉ có thể trông thấy ánh lửa mơ hồ, “Giống như tiên nữ núi tuyết vậy.”

Thiếu niên, ấu nữ, hành tẩu trong đêm hoang mạc, thân thủ như thế…

Người thanh niên trầm ngâm chốc lát, sau đó cầm lấy miếng thịt dê đã được nướng chín đi tới, “Ăn mỗi lương khô chắc khó chịu lắm, ra ngoài chính là bằng hữu cả rồi, mời nếm thử tay nghề của bọn ta.”

Thiếu niên đứng lên nhận, cũng không từ chối, “Đa tạ bằng hữu, ta không có gì để hồi báo cả, chỉ có tâm ý cầu chúc mà thôi.”

Người thanh niên mỉm cười, ánh mắt lướt qua người đang ngồi ở phía xa, khá kinh ngạc trước sự non nớt của đối phương, “Ở tuổi này của các ngươi làm sao biết dạ hành ở đại mạc, không còn người nào khác cả ư?”

“Chỉ có hai người bọn ta thôi.”

“Thế thì làm sao yên tâm được, hoang mạc nguy hiểm khó lường, lại còn có đàn sói tung hoành, các ngươi định đi đâu? Hay là nhập hội đi cùng bọn ta một đoạn đi?” Người thanh niên lên tiếng trách cứ, như có ý tốt khuyên nhủ.

“Bọn ta đến Cô Mặc tìm người thân, đi đường này đã quen rồi, không cần làm phiền đến các vị.”

“Các ngươi là người Cô Mặc?” Ánh mắt người thanh niên quét một vòng, “Là huynh muội?” Nhưng nhìn lại có vẻ không giống.

“Đó là tiểu thư nhà ta.” Thiếu niên sửa lại, “Nhà xảy ra chút chuyện, do ta hộ tống đến Cô Mặc.”

“Các ngươi từ đâu đến?”

“Đôn Hoàng.” Thiếu niên đáp rất trôi chảy, “Tôn giá* muốn đi à?”

*(*Tôn giá: ti ếng xưng h ô tôn tr ọng người đối diện .)*

“Bọn ta là thương nhân hành tẩu, thường xuyên đi loanh quanh giữa các nước.” Người thanh niên cười sang sảng, rồi lại hàn huyên đôi câu, sau đó khách khí tạm biệt về lại doanh trại.

Đại hán ở cạnh đống lửa tò mò dịch đến gần, “Chủ thượng, không có vấn đề gì chứ?”

“Tạm thời chưa nhìn ra.”

“Liệu có phải.. Không phải gần đây nói bên kia có người đến à?” Vừa mở miệng, trong lòng mọi người đều biết là đang ám chỉ nơi nào.

“Sao có thể chứ, cho dù phải cũng sẽ không đưa theo một cô gái nhỏ như vậy đâu, bộ không rườm rà à.” Một tên hán tử phủ nhận.

“Ngươi quên rồi sao? Mấy năm trước kẻ ở trên điện Sa Xa giết người chính là một đứa trẻ chừng mười tuổi, nghe nói dáng dấp rất đẹp.”

Người thanh niên lạnh lùng nhắc nhở, “Nói không chừng là cùng một

người đấy.”

Đồng bọn cứng họng, nhưng vẫn nghĩ rằng không thể, “Đó là chuyện của ba năm trước, giờ tuổi tác lại không giống.”

Người thanh niên im lặng hồi lâu, “Ngày mai chú ý xem bọn họ đi đâu, đi Cô Mặc thật thì thôi, còn nếu là đến Khâu Tư thì…” Vẻ tàn khốc xuất hiện trên gương mặt nghiêm nghị.

“Nếu đi Khâu Tư thì sẽ để chúng nếm thử thủ đoạn của chúng ta.” Mọi người hiểu ý.

“Vừa hay bắt nha đầu kia tới nhìn kỹ xem, rốt cuộc dáng vẻ tiên nữ là thế nào.”

Nhìn bóng người mơ hồ chìm vào giấc ngủ ở cạnh khóm lửa, một trận cười ầm vang lên, xen lẫn mấy câu bông đùa thô tục không chịu nổi.

Ở gò cát gần đó có lớp bụi nhỏ chảy xuống không tiếng động, một đôi mắt lóe lên trong đêm tối, lặng lẽ ẩn mình.

Chương 15: Cô Mặc

Không thể trách thuộc hạ cẩn thận chưa đủ.

Sáng sớm hôm sau, ở mảnh đất xa xa không một bóng người, hai người thân lúc trời vừa rạng sáng đã xuất phát, người trực đêm đánh thức trinh sát bám gót, chứng thực đối phương đúng là đi Cô Mặc.

Ném xuống bên chân là đám xác sói sa mạc mới đi nhặt về, da sói hoàn hảo không sứt mẻ gì, nguyên nhân cái chết vô cùng bé nhỏ, ấy là do một kích trí mạng xuyên từ hốc mắt ra sau đầu. Thiếu niên chưa tới hai mươi lại có thủ pháp sắc bén chính xác đến mức ấy, hai người kia… Người thanh niên im lặng trầm tư, trong bụng dần dâng lên lớp sương khói.

Nhưng nếu là khách trên Thiên sơn đến thật thì đi Cô Mặc là sao? Thực lực Cô Mặc kém xa Khâu Tư, sớm muộn gì cũng trở thành vật trong túi, dẫu có dị động cũng chỉ tổ đưa đến cớ tìm chiến, trái lại cầu còn chẳng được.

Từ lâu đã chán nản với tình cảnh bị người ta kìm cặp, một khi leo lên ngôi vua, tuyệt đối hắn sẽ không cho phép ma giáo cơ hội vơ vét tài sản nữa. Trước mắt toàn bộ Khâu Tư đều căm phẫn chỉ trích Thiên sơn, đây là thời cơ tốt để thoát khỏi khống chế. Màn tình cờ tối qua sẽ đưa đến kết quả gì đâu? Không muốn tùy tiện đối đầu với đối thủ không rõ lai lịch lựa chọn giám thị quan sát, liệu có phải đã sai rồi hay không.

Nhìn cồn cạt phập phồng liên miên, lần đầu tiên hắn hoang mang như thế.

Quốc tướng Cô Mặc là một nam tử trung niên.

Chín chắn lão luyện, chào đón đúng mức vị sứ giả ma giáo đột nhiên đến. Sau mấy hồi khách sáo hàn huyên, cuối cùng cũng đi vào chuyện chính, “Dám hỏi tôn sứ thân chinh đến Cô Mặc là vì việc gì?”

“Có chút chuyện nhỏ, cần nhờ quốc tướng đại nhân hỗ trợ.” Ca Dạ dâng danh mục quà biếu phong kín lên bằng hai tay, “Đây là chút chào hỏi của tệ giáo dành cho Cô Mặc, xin hãy tin tưởng thành ý của chúng ta.”

“Tôn sứ há cần đa lễ, nếu có khả năng giúp thì dĩ nhiên sẽ giúp hết mình.” Nhìn đủ loại trân bảo trong danh sách, ngay cả quốc tướng luôn chững chạc cũng không khỏi ngạc nhiên, trọng lễ như thế do ma giáo đưa ra, thật sự chưa từng nghe bao giờ, “Không biết là rắc rối nào lại làm tôn sứ phiền não?”

Một nam tử kịch cỡm bên cạnh chen miệng vào, “Chỉ mong không phải như Khâu Tư muốn lấy tính mạng trọng thần.”

Lời nói sắc bén làm tất cả đều biến sắc.

“Vị này là Lang Can tướng quân đúng không?” Ca Dạ cười nhạt, biếu rõ trọng thần Cô Mặc như lòng bàn tay, cũng không bất ngờ khi có người nói năng lỗ mãng, “Tướng quân là người giàu cảm xúc, ăn nói thẳng thắn. Gần đây nghe nói Khâu Tư luyện quân rất nghiêm, có ý ám chỉ, ngộ nhỡ chiến sự bùng nổ nơi biên giới, chẳng hay tướng quân có lương sách gì không?”

Hán tử cường trán ưỡn ngực, bộc phát hào khí, “Nếu Khâu Tư dám can đảm xâm phạm, Cô Mặc ắt sẽ bày trận đợi, dạy hắn ta không biết đường về.”

Ca Dạ lễ phép mỉm cười, “Vậy thì tốt quá, chứ nghe nói Xích Truật dẫn quân rất tài tình, dụng binh kỳ lạ lại đa dạng, từng giao thủ với tướng quân mấy đợt. Giờ đây trong lòng tướng quân đã có dự tính, chắc hẳn là đã vạch ra được chiến pháp đối đầu rồi chăng?”

Nhất thời Lang Can cứng họng, khuôn mặt phập phồng đỏ bừng, người trong phòng đều biết mấy lần chiến sự đều là Cô Mặc bại trận, đâu ra mà huênh hoang, quốc tương khẽ ho một tiếng, phá vỡ lúng túng.

“Cô Mặc là tiểu quốc, nào so được với Khâu Tư hưng thịnh, có lẽ tôn sứ cũng có nghe rồi. Tuy thế quốc có quốc uy, dù rằng lực không thắng được, nhưng chiến tranh xảy ra cũng sẽ không lùi bước, đa tạ tôn sứ đã quan tâm.”

“Quốc tướng khiếm tốn quá rồi, Cô mặc dũng cảm kiên quyết kháng cự Khâu Tư xâm lăng, bổn giáo luôn bội phục.” Ca Dạ rũ mắt cười yếu ớt, “Có điều tại hạ nghe có lời đồn, nói rằng năm nay Cô Mặc thu hoạch không tốt, lại có mã tặc cướp bóc bên ngoài, các đội buôn qua lại đều bị cướp hết, tài phủ giảm nhiều, nên nếu lúc này Khâu Tư xâm lăng…”

Từng câu từng chữ thốt ra như ghim thẳng vào tim, ngay cả quốc tướng cũng không khỏi biến sắc.

“Các hạ nói điều này rốt cuộc là có ý gì?” Lang Can nghiêm nghị chất vấn, “Chẳng lẽ đặc biệt đường xa đến đây để giễu cợt Cô Mặc?”

“Tướng quân nói gì thế, xưa nay bổn giáo luôn giao hảo với Cô Mặc, nào có lý cười trên nỗi đau.” Ca Dạ nghiêm mặt, thành khẩn lại trịnh trọng, “Xích Truật luyện binh, có ý đồ nhân lúc Cô Mặc gặp nạn mà xâm lăng, mượn chiến công để có thể ngồi lên vương vị, quý quốc

cần sớm đề phòng."

"Tình thế thúc bách, cũng không phải là tệ quốc không biết, nhưng mà…" Im lặng lúc lâu, quốc tướng thở dài, "Tôn sứ đã hiểu rõ thế rồi, không biết có cách hay gì bảo ban chăng?"

Khí thế của đối phương đã giảm, Ca Dạ từ tốn mở miệng.

"Không dám nhận là cách hay. Khâu Tư giữ được uy là nhờ Xích Truật, nếu có thể diệt trừ binh quyền của Xích Truật, cắt đứt con đường kế vị này, nhất định Khâu Tư sẽ lấy phòng thủ làm chủ, trong vòng mấy năm tuyệt đối sẽ không động đao dấy binh, Cô Mặc cũng được bình an."

"Điều này ai chẳng biết, không phải Xích Truật thì sợ quái gì." Lang Can không kìm được văng tục, "Chẳng lẽ tôn sứ dựa theo số cống phẩm hằng năm của Cô Mặc mà nguyện ý trừ khử họa lớn này cho tệ quốc ư?"

"Giữa hai nước, nếu ám sát thì không khỏi hẹp hòi, huống hồ một khi chọc giận Khâu Tư sẽ làm liên lụy đến quý quốc, vạn lần Ca Dạ không dám nhận tội này."

Nàng tùy tiện từ chối, Lang Can lại kìm nén tới mức mặt mũi vặn vẹo, suýt nữa đã tức miệng mắng to. Ai chẳng biết ma giáo dùng ám sát phong chấn khắp Tây Vực, bây giờ lại nói thủ đoạn đó không đủ quang minh, thật đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ.

"Có điều để diệt trừ uy hiếp của Xích Truật, trái lại cần mượn lực tướng quân." Mỉm cười với bản mặc khó nén tức giận của Lang Can, Ca Dạ chợt đổi chủ đề, nhất thời mọi người ngây ra, một hồi lâu sau quốc tướng mới lên tiếng.

“Dám hỏi tôn sứ có ý gì?”

Mười lăn ngày sau.

Đại quân Cô Mặc tập hợp, chinh phạt Khâu Tư.

Đại quân di chuyển, chiến kỳ tung bay, ngàn vạn người tạo thành đội ngũ nối nhau không ngớt, giữa đao thương trận liệt, chẳng ai chú ý đến hai bóng người trẻ tuổi.

Lấy áo khoác màu xám bao bọc toàn thân, Ca Dạ giục ngựa đi theo đại trướng, hành quân mấy ngày, cuối cùng cũng đến biên giới giữa Cô Mặc và Khâu Tư. Xích Truật nghe nói có dị động đã bày thế trận chờ sẵn ở biên giới, đại doanh hai quân đèn đuốc sáng choang, từ xa xa đã có thể trông thấy. Thậm chí có thể nghe loáng thoáng tiếng hiệu lệnh, ánh trắng rọi giáp sắt, phản chiếu ánh kim loại lạnh lẽo.

“Đây là lần đầu tiên ta tham gia hành quân, cảm thụ rất mới mẻ.” Ca Dạ nhìn doanh trại dưới màn đêm, vô số ánh đèn trong lều vải chao đảo, thỉnh thoảng truyền tới tiếng xoong nồi, trái ngược hẳn bầu trời đầy sao, sinh ra yên tĩnh khác thường.

Giữa bờ môi phả ra làn sương mỏng, con ngươi tối đen lạnh lùng rực rỡ như ánh sao. Hắn không nhìn doanh trại mà bước đến khoác thêm áo ngoài cho nàng, đã sắp tới giữa thu, gió đã bắt đầu mang theo tuyết.

“Thù Ảnh.”

“Vâng.”

“Ngươi nói xem, thủ đoạn như thế có phải ác quá không?”

Rất ít khi Ca Dạ hỏi như thế, hắn sững sờ trong phút chốc, không trả lời thẳng được, “Cũng là do hết cách rồi.”

Bất kể là lý do gì, giáo vương tuyệt đối không cho phép thất bại. Nhã Lệ Ti là người thế nào không quan trọng, giáo vương cũng không quan tâm phiền toái từ đâu mà ra, ném thẳng cho thuộc hạ nắm quyền đi kiểm tra, từ trên cao nhìn xuống dưới lục đục chính là một trong niềm vui của cấp trên. Bất kể là trước đây để mặc cho tả hữu sứ ám đấu hay ngày hôm nay dung túng Nhã Lệ Ti tư quyền làm bậy, đều chỉ là ván cờ giáo vương vui vẻ đánh mà thôi, kẻ vô năng sẽ bị đào thải không chút lui tình, không có đường sống kháng cự, đây là điều hắn thấy rõ nhất trong những năm qua.

Ca Dạ khẽ cười, ý trào phúng đạm bạc dâng lên, “Ngươi nói đúng, không còn lựa chọn nào khác cả.”

Xích Truật muốn một cuộc chiến, vậy thì cho hắn cơ hội. Nhưng kết quả của chiến tranh có lẽ sẽ ngoài dự liệu của vương tử Khâu Tư.

“Người thắng cuộc mới có tư cách sinh tồn, bất kể là bọn họ… hay là chúng ta.”

Con chữ sau cùng nói nhỏ tới nỗi không nghe rõ, nàng giơ bàn tay trắng muốt ra, nghênh đón bông tuyết nửa đêm rơi xuống, tuyết tan ra dừng trên suối tóc đen, tựa giai nhân trong mộng, chẳng vương khói bụi.

Chiến tranh kéo dài nửa tháng, tử thương vô số.

Cô Mặc vốn không phải là đối thủ của Xích Truật trên phương diện này, chỉ miễn cưỡng chống đỡ.

Cuối cùng cũng đã bắt đầu hòa đàm, đây cũng được xem là kết quả

tốt.

Ca Dạ ngồi im trong đại trướng, đợi Lang Can đàm phán quay về. Không lâu sau, tướng quân người mặc áo giáp mang theo khí lạnh vén rèm đi vào.

“Lần này tướng quân đi có thuận lợi không?”

Sắc mặt Lang Can cực kỳ khó coi, mà cũng không khó hiểu gì lắm, cho dù là bại tướng tham dự hòa đàm, vốn cũng không phải là chuyện gì để người ta sảng khoái.

“Đã làm theo lời ngươi nói.” Lớn tiếng trả lời, nón sắt trong tay bị ném lên trên án vang lạch cạch, “Lang Can là kẻ quê mùa, không biết đánh giặc chính là đánh giặc, mà cần phải có âm mưu quỷ kế trong đấy nữa.”

“Chỉ là mạt kế mà thôi, đã khiến tướng quân chê cười rồi.” Ca Dạ ngó lơ bất mãn trong câu nói.

Bản tính Lang Can bộc trực, không kìm nén được ý nghĩ mà nói thẳng, “Quả thực thủ đoạn đê hèn này chưa bao giờ làm, nếu không phải quốc tướng dặn dò, ta…”

“Tướng quân ngay thẳng, đương nhiên coi thường thủ đoạn này rồi. Nhưng trước mắt địch mạnh ta yếu, xin tướng quân tạm thời nhẫn nại.” Nàng không đổi sắc đáp.

“Chịu thua cũng được, lại còn phải nhìn sắc mặt của đối phương bồi thường cầu hòa, danh tiếng Cô Mặc bị đánh mất, sớm muộn gì cũng trở thành trò cười cho các nước.” Chưa bao giờ phải chịu nhục như thế, tướng quân bộc trực tức giận vô cùng.

“Tạm thời nhẫn nhục sẽ thành công lao của đời sau, tướng quân tất có thể châm chước dài ngắn nặng nhẹ.”

“Chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Cho dù tên Xích Truật liều lĩnh khó giải quyết, nhưng dùng chiêu này…” Lang Can mắng xem thường, “Chỉ có ma giáo mới làm được.”

Ca Dạ vẫn mỉm cười, nhưng mắt nheo lại như kim đâm, “Tướng quân nói sai rồi, Xích Truật lấy sĩ tốt giả làm mã tặc quấy nhiễu Cô Mặc, ngay cả Ca Dạ cũng tự than không bằng.”

“Ngươi nói đám mã tặc đó là do Khâu Tư gây nên?” Mắt tròn trừng lớn như chuông đồng, ngẩn người trong phút chốc rồi bật cười với vẻ không tin nổi, “Sao có thể chứ, đừng ăn nói lung tung.”

” Hành tung như chớp, chẳng có dấu vết, lay động khó lường, đuổi theo há kịp.” Ca Dạ lạnh lùng nhướn mày, “Tướng quân thấy chúng giống kẻ tặc bình thường sao?”

“Nhưng cũng không thể chứng minh là do Khâu Tư gây ra được.” Lang Can ngạc nhiên khó hiểu.

“Binh sĩ tinh nhuệ của Cô Mặc nhiều lần quét sạch mà không bắt được một mã tặc nào, tất cả hành động của bọn chúng chỉ để ngăn thương khách vào thành, lại can đảm mạo hiểm hoạt động ở khu vực được chỉ định riêng, tướng quân chưa từng nghi ngờ nguyên do ư? Chỉ e trong lòng quốc tướng cũng có nghi ngờ, nhưng ngại không có chứng cứ nên không tiện nói ra mà thôi.”

Đôi tay nhỏ bé xiết chặt áo khoác, vừa đi đến trước cửa thì quay đầu lại, trong giọng nói lạnh lẽo không hề che giấu tia trào phúng, “Binh giả quỷ đạo, tàn sát trước khi khai chiến, ở trên sa trường nhiều năm, thế mà ngay cả đạo lý này tướng quân cũng không nghĩ ra ư?”

Gió bắc lùa tuyết vào trong trướng, trợn mắt nhìn mành trướng đung đưa, tướng quân dũng mãnh sững sờ giữa gian.

Chương 16: Thanh ca

Lúc quay vào doanh trướng, Ca Dạ tháo áo khoác vừa dày vừa nặng xuống, bắt tay thu dọn hành trang.

“Đi ngay bây giờ à?” Hắn im lặng gấp đồ, chuẩn bị hành lý.

“Thời gian cấp bách, phải mau tới Khâu Tư đôn đốc.”

“Có cần nói cho Lang Can biết địa điểm đám mã tặc kia bổ sung cơm nước không?”

“Chỉ vì ngươi thấy sao?” Nàng không trả lời mà thuận miệng hỏi ngược lại.

“Thôi đi vậy, đám người kia hành sự cấm đoán, được huấn luyện nghiêm chỉnh, Lang Can không đối phó nổi.”

Hắn vẫn nhớ rõ, cách ăn mặc của những đại hán kia không khác gì thương đội bình thường, thế nhưng lại nhanh nhẹn dũng mãnh, cảnh giác cao độ, dù khởi hành hay là dừng nghỉ đều lưu loát như người có võ. Nếu không phải đến Cô Mặc thì chắc chắn sẽ bị đối phương chặn đánh. “Ta đã điều tra ngựa của họ rồi, Thủ pháp cắt sửa và gói ghém hành lý y hệt của người Khâu Tư, nhất định là quân đội cải trang. Người đến nói chuyện chính là thủ lĩnh, tất cả mọi người đều hành sự theo ý hắn, lúc chia dê cũng đều đem phần tốt nhất cho hắn.”

“Ngươi thăm dò tỉ mỉ đấy nhỉ.” Ca Dạ cười nhạt, có phần khen ngợi. Thanh niên kia khí chất tôn quý, làm việc cẩn thận, nhất định là nhân

vật bậc cao ở Khâu Tư, có thể dẫn đội đi cướp bóc như thế, há là người mà chủ soái bình thường có thể ứng phó.

“Ban đầu ta vốn chưa thể xác định được ám sách của Xích Truật, nhưng cho đến lần gặp ấy.” Nàng lắc đầu, “Dựa vào đầu óc của Lang Can, có một trăm năm nữa cũng không thắng được.”

“Mưu kế của Xích Truật rất hữu hiệu, cộng thêm thiên tai, Cô Mặc đúng là bể đầu sứt trán.”

“Thiên tai.” Nàng hừ khẽ, đóng hộp ngọc lại, thiêu hủy tất cả tình báo đã đọc, “Đó mà là thiên tai gì chứ, phải nói là nhân họa.”

Hắn nghe mà kinh hãi: “Trong mật báo viết thế sao?”

“Thời gian phát sinh có chút kỳ quái, ta đã bảo mật sứ dò xét cặn kẽ rồi.” Ca Dạ nói qua qua, “Cô Mặc vốn lấy cây vừng làm cây nông nghiệp chính, khí hậu ở đây rất hợp để sinh trưởng, sản lượng phong phú, chất lượng cũng hơn hẳn các nước khác trong Tây Vực, đa phần thương khách đều tụ tập ở đây. Bỗng hai năm trước xuất hiện rất nhiều thương nhân Sơ Lặc, chi ra số tiền lớn mua thạch lựu, nói là bán đến Trung Nguyên có thể lời gấp mấy lần. Bách tính rối rít đổi giống, dốc vốn lớn thu mua hạt giống thạch lựu. Cho đến khi thu hoạch thì người muốn mua lại mất tăm tuyệt tích, một số lượng lớn thạch lựu không ai mua bị thối rữa, vô số người vì vậy mà trở nên bần cùng khốn đốn, không gượng dậy nổi, sinh kế trong cả nước nhanh chóng trở nên ác liệt, loạn lạc khắp nơi mọc lên như nấm.”

Nói rồi, nàng cười lạnh một tiếng, “Xem ra chỉ là chuyện lái buôn bình thường, thế nhưng lại liên quan đến đại cuộc thành bại. Chưa dấy binh đã khiến quân địch khốn đốn, nếu Xích Truật kế vị nắm quyền, chắc chắn không quá mấy năm, Cô Mặc sẽ chẳng còn được hạnh phúc.”

“Khâu Tư với Sơ Lặc kết đồng minh từ bao giờ?”

“Đây cũng là điều ta muốn biết.” Lẳng lặng nhìn bức thư hóa thành tro, ngọn lửa dần yếu đi, “Vài chuyện gần đây đều có liên quan đến Sơ Lặc, tương lai tất sẽ thành họa lớn.”

“Ắt hẳn hai nước đã thỏa thuận được, hợp lực cùng chia cắt Cô Mặc.”

“Có lẽ quốc tướng cũng đã đoán được manh mối.”

“Đoán được thì sao chứ.” Ca Dạ hừ một tiếng, “Chẳng lẽ còn có thể trông cậy vào tướng quân hữu dũng vô mưu kia chủ động đánh trận à? Nếu không phải chúng ta mưu đồ thay hắn thì đã sớm thất bại rồi.”

Trong vòng mấy ngày Lang Can đã phải nhẫn nhịn kích động khiêu chiến mấy độ, chuyển sang lợi dụng địa hình khúc khuỷu làm chủ. Nếu không thì với trăm thủ đoạn dụ chiến của Xích Truật, vị tướng quân hiếu chiến này không mắc lừa mới là kỳ tích.

“Quốc tướng cũng bất lực, ai bảo ngoại thích thế lớn, quốc chủ chỉ dùng người thân.” Hắn cũng không đồng tình mấy, “Nếu không phải chúng ta chủ động đến cửa hiến sách xúi giục thì Cô Mặc lấy đâu ra dũng khí mà khơi mào chiến sự.” Ngay cả chiến sách mười phần chắc chín lúc này, đều dùng vàng bạc hối lộ hậu cung và nội thị mới có thể thuyết phục được quốc chủ, dĩ nhiên, trong đó còn gia tăng uy danh hung thần của ma giáo, làm bao kẻ kinh sợ.

“Lần này coi như Cô Mặc may mắn, nếu không Xích Truật giẫm hài cốt của bọn họ để leo lên ngôi vua Khâu Tư là điều chắc chắn.” Nàng xòe năm ngón tay ra, ngước mắt nhìn đường vân trong lòng bàn tay,

“Chỉ có thể nói dã tâm của hắn quá lớn, lúc phe cánh chưa đủ lại chủ động trêu chọc giáo vương.”

Đeo bọc hành lý lên, hắn thấp giọng hỏi, “Trước khi đó có cần thông báo cho Lang Can không?”

“Không cần.” Ca Dạ ngẩng đầu, in nơi đôi mắt đen là ánh lửa bập bùng trong doanh, “Thế cục đã chuẩn bị tốt rồi, chúng ta chỉ cần thu lưới.”

Hai người trang bị gọn nhẹ cưỡi ngựa lặng lẽ dời doanh trại, thúc ngựa chạy về hướng Khâu Tư.

Cẩn thận vòng qua đại doanh của song phương, tránh quân lính tuần tra trinh sát, lại thêm bóng đêm là lớp yểm trợ tốt nhất.

Khi nắng ban mai ló rạng nơi chân trời, hai người bôn ba cả đêm mới ghìm dây cương đi chậm lại, bầu trời như phủ một lớp tro dày, sắc trời mờ nhạt, khác hẳn với những ngày quang đãng vừa qua. Ca Dạ ngẩng đầu nhìn hồi lâu, sắc mặt càng lúc càng nặng nề, dường như ngựa cảm thấy không rõ, không ngừng thở mạnh, cực kỳ bất an, hiện tượng kỳ dị làm người ta xoắn xuýt, hắn nhìn một lúc, chợt trong đầu lóe lên một khả năng, không khỏi biến sắc.

Cả hai cùng đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng đánh ngựa chạy như điên, ngựa khỏe mạnh tung bốn vó bay lên không, dùng hết sức lao đi vùn vụt, nơi khóe miệng sủi cả bọt mép, cuối cùng trước khi đêm xuống đã tới khu phế tích, cát bụi bốc lên từ chân trời đằng xa, trời đất biến thành một mảnh ám hoàng.

Trong đống đổ nát xung quanh có rừng cây chết khô, có lẽ đây từng là một lục châu nho nhỏ, nhưng giờ đây đã trở thành cát vàng, dù nhà có vững chắc tới mấy thì gần một nửa đều bị chôn vùi trong cát,

ngựa cũng bị kéo vào, trong dị tượng kinh khủng này không ngừng run lên, cả người ướt đẫm mồ hôi thở hổn hển, bão cát nơi sa mạc làm biết bao kẻ sợ hãi đã dần cho thấy uy lực của nó.

Tiếng gió rít gào, cuốn theo cát bụi bay đầy trời, vừa thê lương lại sắc bén, không khác gì ác ma gào khóc. Mặt đất rung chuyển, những ngôi nhà nhỏ như không chịu nổi sức nặng, ở cửa không ngừng có cát cuốn vào, không lâu sau đã đọng lại thành đồi nhỏ. Tứ phía đen như mực, hai người quay lưng vào nhau đi đến vách tường gió không thổi đến, lẳng lặng chờ đợi tai họa qua đi.

Gió vẫn không ngừng thổi, hắn đứng lên chặt một khúc gỗ từ căn phòng đổ nát bên cạnh, chém nhỏ thành củi dẫn lửa, ngọn lửa ấm áp cháy bùng lên, rốt cuộc trong phòng cũng có ánh sáng. Ca Dạ lập tức lấy thảm mỏng ra, ném cho hắn đồ ăn đơn giản rồi lại gần đống lửa im lặng ăn uống, cảm giác căng thẳng một đường sinh tử đã qua, nay chỉ còn lại mệt mỏi vô biên.

Sau một ngày một đêm, gió mạnh rít gào mới dừng lại, bầu trời cao xa xanh thẳm, không có một đám mây, gò cát quanh đó đã hoàn toàn thay hình đổi dáng, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà tìm phương hướng. Ngựa chết một thớ, vì để cứu chữa cho ngựa còn sống mà dùng hết thức ăn nước uống còn sót lại, không thể không đi vòng để tiếp nước.

Chỉ còn lại một con ngựa duy nhất trong hoang mạc.

Đứng bất động rất lâu, cuối cùng Ca Dạ cũng phóng người lên ngựa, nắm lấy hông hắn.

Trọng lượng sau lưng rất nhẹ, gần như chẳng có cảm giác gì, mùi thơm thanh mát quanh quẩn nơi chóp mũi không tan. Khoảng cách gần trong gang tấc, dường như có thể cảm nhận được từng hơi thở,

hắn bất giác thẳng người, ngay cả áo trong cũng nóng lên.

Mất mấy ngày mà chỉ đi được trăm dặm.

Trước mắt xuất hiện đường nét của thôn trang, hắn liền giục ngựa lại gần, Ca Dạ sau lưng bị che khuất nên không nhìn thấy được gì, bỗng mở miệng, “Phía trước có mùi máu.”

Mùi máu tanh nồng đậm trong gió bay đến, thôn trang trống không vô cùng yên tĩnh, một tay hắn cầm kiếm, cẩn thận lại gần.

Từng thi thể nằm ngổn ngang trên đất, ở trong phòng, dọc theo cửa sổ, bên cạnh giếng hay là trên đường… Phóng mắt nhìn lại, chẳng hề có lấy một người sống. Mươi tươi đã khô biến thành màu tím đen, những tấm bảng sứt mẻ lắc lư trong gió, thôn trang bị thiêu hủy trở nên tan hoang, người chết chất thành đống.

Y phục xoàng xĩnh, nét mặt sợ hãi, có thể thấy rõ vẻ bàng hoàng đau thương của thôn dân khi gặp tập kích, thậm chí còn trông thấy thảm cảnh nữ nhân bị xé áo hiếp dâm, vết thương to lớn nứt toác càng lộ rõ trận tàn sát vô tình. Im lặng dắt ngựa đi qua chốn bừa bãi, dưới chân chợt vấp phải cờ chiến, ký hiệu của nước Cô Mặc bất ngờ đập vào mắt, như lửa nướng đến phỏng mắt.

Thôn nhỏ nằm cạnh biên giới Khâu Tư, khó tránh khỏi bị chiến sự làm cho liên lụy. Trong lúc đại quân Cô Mặc chưa rút lui, nơi đây đã trở thành một trong những đối tượng cướp bóc.

Mặt Ca Dạ trắng bệch, không có lấy một biểu cảm, đồng tử tối đen sâu thẳm.

Là bọn họ đã khơi mào chiến tranh, là tội của bọn họ, tội lỗi không thể né tránh bị phơi bày trần trụi, cũng không cho phép trốn chạy.

Tĩnh mịch như chết, chỉ có tuấn mã bầu bạn thở mạnh.

Chính giữa thôn là nơi tập trung tàn sát nhất, một đứa trẻ hơn mười tuổi quỳ bên đống thi thể cứng ngắc như đá, vẫn còn hô hấp, thế nhưng lại ngây ra như tượng gỗ, thảm kịch đáng sợ này đã đập tan thần trí. Gương mặt này đã từng nở nụ cười ngượng ngùng nhát gan, từng đưa bánh tráng và thịt khô, rồi thật thà trả lại bạc dư.

Cả toàn thôn này, người còn lại duy nhất, chỉ sợ cũng không sống được bao lâu.

Vừa nhìn là hắn có thể đoán ra được, kiểu người mất thần trí này ở Chiến Nô doanh không hề ít, kích thích trong nháy mắt quá lớn, khó có thể trả lời bình thường được, đa phần đều xảy ra với những người mới nhập doanh.

Ca Dạ đi lướt qua bên cạnh, từng bước lại gần đứa trẻ bất động ấy, tim hắn đập thình thịch, đang định mở miệng bảo nàng dừng bước thì đã không kịp nữa rồi.

Một bàn tay nhỏ bé trắng nõn giơ lên, che lại tầm mắt của đứa trẻ.

Trong thôn trang yên tĩnh khiến người ta hít thở khó khăn, bỗng có tiếng ca vang lên.

Tiếng ca réo rắt xuyên qua mọi thứ.

Như nước suối chảy qua ngọc thạch, chảy xiết trong núi rừng ẩm ướt; như cỏ thơm mọc đầy dưới xương khô, nở rộ hoa xuân chập chờn trong gió; như trời xanh sau mưa hé lộ tia sáng từ sau rặng mây; như băng tan tuyết chảy, đất đai về lại; như cây mây trườn bò, mọc hướng lên cao, đâm chồi nảy lộc. Như thể những điều khó nói

cùng những chuyện không thể cứu vãn trên thế gian này đều đang dần dà sinh sôi nảy nở.

Bài ca nói lên bao vui mừng sung sướng khi sống, bao cung kính yên lặng khi chết, an ủi linh hồn người đã khuất, hồi phục đau thương kẻ còn sống.

Điệu khúc kỳ quái, ca dao xa lạ, câu văn nghe không hiểu, nhưng lại ấm áp tới mức làm người ta rơi lệ.

Tiếng hát vang vọng trong phế tích, như chắp cánh bay xa tứ phương.

Rất lâu sau, tiếng khóc sụt sịt dần vang lên, ngày ngày càng tức tưởi.

Đứa trẻ gào to khóc toáng, từng giọt nước mắt lớn chảy xuống trong lòng bàn tay Ca Dạ, lăn xuống bụi bặm, như muốn dốc hết tất cả đau đớn, chẳng thể nào bình tĩnh được từ hỗn độn.

Chưa từng nghe Ca Dạ hát bao giờ. Nhưng khi nàng khép chặt đôi mắt, tiếng hát như trở thành đôi tay trắng muốt rửa sạch linh hồn mơn trớn trong lòng.

Mi dài hơi khép, mặt mũi cúi thấp, tóc đen rơi xuống hai bên gò má, dung nhan tái nhợt như thầy tế.

Hắn sững sờ nhìn nàng, mọi suy nghĩ như dừng lại.

Tiếng ca ngân vang kéo dài, cho đến khi tiếng khóc nhỏ dần thì Ca Dạ mới mở mắt, con ngươi đen láy nhìn ra sau lưng hắn.

Chẳng biết tự lúc nào xuất hiện một hàng chiến đội dũng mãnh, binh lính ngơ ngác nhìn hai người, thanh niên đi đầu anh tuấn nhuệ khí,

một thân áo giáp, trông rất là quen, ánh mắt quá đỗi ngạc nhiên ấy chưa từng rời khỏi Ca Dạ.

Kỵ binh Khâu Tư khôi giáp sáng loáng, dưới ánh mặt trời khó phân định rõ, hắn lặng lẽ nắm lấy chuôi kiếm.

Bàn tay bịt mắt đứa trẻ buông xuống, Ca Dạ im lặng nhìn, sau đó xoay người rời khỏi thôn trang thi hài bừa bộn. Tầm mắt của phần lớn mọi người đều đi theo, vài ba người xuống ngựa kiểm tra tình trạng của đứa trẻ, hắn ở đằng xa nhìn lại, vô hình thở phào một hơi.

Chương 17: Đồn đại

Rời khỏi thôn trang, Ca Dạ im lặng suốt dọc đường.

Đứa trẻ may mắn còn sống duy nhất đã được giao cho người trong cùng tộc, chắc là sẽ không sao.

Một thôn kia cũng chẳng khác do chính tay họ giết là bao, trên giấy chỉ là tính toán chuẩn bị tinh vi, nhưng trên thực tế lại là mạng người sống sờ sờ ra đấy, hủy diệt thôn xóm. Nếu bọn không can thiệp thì có lẽ ở Cô Mặc sẽ xuất hiện cảnh tượng tương tự, Xích Truật cũng không hề thương hại kẻ địch nào như thế, nhưng dù có lấy lý do đó cũng chẳng thể tự chuộc lỗi được.

Chỉ vì lợi ích giá lạnh lại khiến máu tươi của người vô tội tràn lan, chỉ vì hắn muốn mình sống trong tay ác ma mà lại biến bản thân thành ác ma. Ngày đêm gấp rút cuối cùng cũng đến Khâu Tư, cảm giác tự khinh rẻ tự chán ghét không thể nào xua tan đi được, ngập tràn từng dây thần kinh một.

Ca Dạ bí mật triệu kiến ma giáo ở Khâu Tư để ngầm nghe ngóng, ban bố chi tiết xúi giục, thế dục dần dần thay đổi theo hướng bọn họ dự đoán.

Nội trong ba ngày, tin đồn nổi lên tứ phía, đồn rằng vì đoạt vị mà vương tử Xích Truật cấu kết với người Cô Mặc.

Nội trong năm ngày, đồn rằng Cô Mặc bất ngờ xuất chinh và bất khả chiến bại như thế là có ẩn tình khác.

Nội trong bảy ngày, trong triều có văn kiện mật, cận thần đôn đốc tác chiến ngoài tiền tuyến cưỡi ngựa mang về mật thư cấu kết của Xích Truật và Cô Mặc.

Nội trong mười ngày, Khâu Tư vương hạ lệnh điều tra nhà riêng của tả đại thần đã mất, tìm được bằng chứng lui tới với Cô Mặc.

Ngày mười hai, Xích Truật về nước, nghênh đón hắn chính là dân chúng chửi rủa và Khâu Tư vương đầy giận dữ.

Chiến tích huy hoàng kiêu ngạo bị coi là mưu kế xảo quyệt, mọi người không còn nhớ đến chiến công của hắn nữa, mà thầm rủ tai nhau bảo hắn để cữu cữu ruột tư thông với Cô Mặc, có âm mưu đoạt vị, nhằm độc tài binh quyền, cấu kết tiền tuyến.

Trong vòng mấy ngày, vương tử danh tiếng lẫy lừng đã thân bại danh liệt tới nỗi dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa, lòng người hoàn toàn nghiêng về huynh đệ hắn, chính là ấu tử do trắc phi sinh.

Ca Dạ lạnh lùng nhấp trà, nghe bình dân trong quán trà văng nước bọt chửi mắng Xích Truật, nơi nơi đều ngóng trông quốc vương trừng phạt vương tử.

“Thù Ảnh, ngươi nhìn đi.” Giọng nàng vẫn bình thản như thế, “Phá hủy danh dự của một người, dễ dàng biết bao.”

“Xích Truật đã hoàn toàn mất đi khả năng danh ngôn chính thuận kế vị rồi.” Hắn chẳng hề có chút khoái trá nào khi nói ra kết quả, đây vốn là tình cảnh bọn họ đã bày kế nhiều mặt.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì. Quá tàn nhẫn, đúng không.” Nàng gập từng ngón tay một, như đang chải chuốt cảm xúc con tim, “Không

còn lựa chọn nào khác cả, ngươi biết, ta biết."

Hắn mím chặt môi, không nói câu gì.

Đúng thế, hắn không còn lựa chọn nào khác cả, nhưng nàng thì có, nàng có thể rời khỏi Ma giáo, từ bỏ cuộc sống tiếp tay cho giặc, rời đi như Phi Khâm vậy, có nơi nào mà không thể ở, thế nhưng nàng cứ liên tiếp cam chịu vùi lấp trong vũng bùn, khiến hắn vô cùng khó hiểu.

"Con người luôn nhẹ dạ, ngu muội, thèm máu, kích động thế đấy." Nàng khẽ cất lời, mắt vẫn nhìn xuống phố phường, "Phát hiện một người anh hùng có khác biệt so với điều mình nghĩ thì lập tức nổi giận, trở thành cái đinh trong mắt chỉ mong nhổ ra ngay, không cách nào quên đi được giận dữ chìm trong lừa gạt, chỉ tin vào chuyện mà bản thân chịu tin. Ta chỉ là làm giả một bức mật thư, để Lang Can đưa đến cận thần của trắc phi, còn những chuyện khác thì đều là thật."

Giao chiến là thật, hòa đàm là thật, cữu cữu của Xích Truật tư thông với địch là thật, nhưng khi đặt những thứ này cạnh nhau thì lại có lý do dụng tâm khác, vô tình hữu ý mơ hồ, dẫn đến đáp án đủ để hủy hoại một người. Lời đồn khiến kẻ học mê muội, kẻ ngu tin tưởng, khi tiếng kêu gào đòi trừng phạt tăng cao thì nào còn có ai có dũng khí chống lại mọi người, đi truy cứu chân tướng khác.

Nàng khẽ thở dài, gần như là chán nản, "Ngày mai chúng ta sẽ yết kiến Khâu Tư vương."

Nếu tả đại thần bị giết là phản thần tư thông với địch, thì tự nhiên tầm quan trọng sẽ giảm bớt, phe phái ủng hộ Xích Truật ngã đài, trong nháy mắt địa vị của trắc phi và tiểu vương tử tăng lên gấp bội, chỉ cần tiếp tục giao hảo với trong giáo là có thể đứng đầu Khâu Tư.

Cánh cửa lớn, lại lần nữa mở ra.

Với cái giá của vô số sinh mệnh.

Lần yết kiến vô cùng thuận lợi, cạnh Khâu Tư vương là trắc phi với nụ cười xán lạn, ôm chặt ấu tử trong lòng, tiểu vương tử chỉ mới tám tuổi, vẫn còn ngây thơ ngơ ngác, dựa vào người mẫu thân làm nũng. Một quân cờ không quá thích hợp, nhưng lại giúp giáo vương có thể thoải mái điều khiển một Khâu Tư lớn mạnh.

Ca Dạ hành lễ theo nghi thức, khéo léo bày tỏ ý xin lỗi và giao hảo. Yết kiến xong, bọn họ được nội thị dẫn đi ra, sau đó sẽ quay về Thiên Sơn, dường như Ca Dạ có vẻ thả lỏng đôi phần.

Trong hành lang có một người đang rảo bước chân đầy vội vã đi về phía trước, nhưng trong khoảnh khắc thấy nàng thì chợt dừng chân.

“Ngươi…”

“Bẩm đại vương tử điện hạ, đây là tôn sứ ma giáo, mới vừa ra mắt bệ hạ.” Nội thị cung kính đáp, thế nhưng trong mắt ngập tràn sự khinh thường với kẻ mưu đồ soán vị này.

“Tôn sứ… ma giáo…?”

“Ma giáo…”

“… Ma giáo…” Nam tử lẩm bẩm lặp đi lặp lại như niệm kinh, giọng dần thấp, “… Thì ra… là như vậy…”

Lời nói lọt vào tai càng lúc càng kỳ lạ, trong lòng hắn chấn kinh mạnh, ai mà ngờ thủ lĩnh cua đội ngựa ấy, thanh niên anh tuấn thâm trầm kia lại là Xích Truật vương tử. Mặt Ca Dạ trắng bệch, dù không

dễ gì phát giác như tư thế của nàng đã có thay đổi, hắn biết nàng đang xốc toàn bộ tinh thần phòng bị.”

“Ngươi là sứ giả của ma giáo.” Rốt cuộc Xích Truật cũng nói ra câu đầy đủ, nhìn thẳng vào Ca Dạ, con ngươi như đang bốc hỏa, “Hôm trước tôn sứ mới xuất hiện ở chiến trường, lại vội vã đến Khâu Tư, nghĩ chắc hẳn đã khổ cực dọc đường rồi.” Trong câu nói ngập tràn châm chọc, gân xanh ẩn hiện trên trán, hắn cố sức kìm chế cơn kích động muốn giết người, cúi người nhìn cô gái gầy nhỏ đầy đe dọa, “Chỉ để vì một mình Xích Truật ta, đúng là may mắn vô cùng.”

“Vương tử… quá khiêm tốn rồi.” Ca Dạ bình tĩnh, nhìn lại đối phương, “Từ sớm đã nghe nói điện hạ là trụ cột của Khâu Tư, bổn giáo sao dám coi thường.”

Bất chợt nam tử ngẩng đầu cười lớn một tràng, tức giận không cam lòng dâng đầy, làm nội thị giật mình lùi ra sau mấy bước.

“Hay cho một ma giáo, lật mặt như cắt, các nước Tây Vực đều nằm trọn trong tay các ngươi, đúng là làm Xích Truật thán phục, thua dưới tay đối thủ như thế, vô cùng xúc động.”

“Điện hạ phóng khoáng khẳng khái, Ca Dạ bội phục.” Nàng bình tĩnh đối đáp khách sáo.

“Còn thằng bé kia? Cũng nằm trong mưu kế của ngươi ư?”

Ngừng hồi lâu, Ca Dạ chậm rãi trả lời, “Đó là người sống sót trong thôn, không liên quan đến bổn giáo, điện hạ điều tra là biết ngay.”

“Có thể khiến tôn sứ săn sóc thì làm sao là người không liên quan được, đúng là Xích Truật nên cẩn thận điều tra kỹ.”

Trên gương mặt nhợt nhạt xuất hiện tia đỏ, nàng thẳng lưng ngẩng mặt, lần đầu tiên để lộ mũi nhọn, “Đứa bé kia là người Khâu Tư, ta chỉ đi ngang qua mà thôi. Nếu điện hạ là nam thân thì cũng đừng đem đồng bào mình ra trừng địch.”

Trong chớp mắt nam tử mất đi lý trí, gầm nhẹ một tiếng, ngón tay đã giữ lấy cần cổ nhỏ nhắn.

Một tia sáng xẹt qua, ngay sau đó có tiếng kiếm tuốt khỏi vỏ, Xích Truật lảo đảo lùi về phía sau, một vết thương trên gò má từ từ rỉ ra máu tươi, thiếu niên khôi ngô bất động không lên tiếng giờ đã cầm kiếm chắn trước người Ca Dạ.

“Xin điện hạ bình tĩnh, đừng thất lễ.” Trong câu nói lạnh băng ẩn chưa uy hiếp, lạnh lùng nhìn hắn.

Cô gái sau lưng chẳng hề cử động cơ mặt, thờ ơ liếc mắt rồi cất bước rời đi.

Đối diện một lúc khá lâu, thiếu niên mới thu kiếm đi sát theo sau, để lại đủ kiểu ánh mắt khác thường.

“Ta tính sai rồi.” Khép tay áo lại, đôi lông mày thanh tú của Ca Dạ khép lại.

“Xích Truật có biết cũng không thay đổi được gì cả.” Hắn im lặng một lúc, “Chúng ta đâu thể nắm giữ số mệnh của đứa bé kia được.”

Cho dù thời gian có quay ngược lại thì sao chứ, đưa về Thiên Sơn ư? Chỉ tổ khiến trong Chiến Nô doanh có thêm một oan hồn mà thôi. Ở lại thôn xóm? Căn bản chẳng thể nào sống nổi, lúc ấy Ca Dạ đã đưa ra lựa chọn tốt nhất rồi. Nếu người kia không phải là Xích Truật, nếu không phải vô tình gặp lúc xuất cung, thì làm gì có việc vị vương

tử đang lao đao trong chớp mắt đã nghĩ thông suốt nguyên nhân kết quả của chuyện…

Nàng thở dài đầy nặng nề, không biết rốt cuộc là vận số gì mà cả ba lần đều gặp được mục tiêu của cuộc ám toán lần này, “Có lẽ ta không nên chọc giận hắn.”

“Không liên quan gì đến việc này cả.”

“Nói đúng, có thể hắn muốn giết ta không phải vì một câu nói đó.”

Mà vì hận ý dành cho nàng nhiều vô kể chẳng thế nào khống chế được, từ vương thất kiêu tử tâm cao khí ngạo biến thành tội nhân bán nước mưu lợi, ngàn kẻ chỉ trọ, vạn người chửi bới, tất cả đều đã hóa thành ảo một bọt nước, làm sao có thể không hận chứ.

Gió hơi lạnh, nàng ôm chặt hai tay, “Thu dọn đồ đạc đi, ngày mai về giáo.”

“Còn buổi gặp mặt Khâu Tư vương mở tiệc chiêu đãi trọng thần thì sao?” Hắn cũng không bất ngờ.

“Từ chối đi.” Ca Dạ mất hứng, “Ngươi tự tìm cớ đi.”

“Chưa chắc Xích Truật đã từ bỏ ý đồ.”

Nàng gật đầu, đồng ý với suy đoán của hắn, “Chắc chắn sẽ sắp xếp người chặn đánh trên đường.”

“Đợi một thời gian nữa rồi đi thì sẽ ổn thỏa hơn, không quá mười ngày, Khâu Tư vương sẽ tước quân quyền, cấm túc trong cung.” Khả năng bị tập kích trên đường về là quá lớn, hắn không quá đồng ý.

” Không sai, đáng tiếc ta không muốn trì hoãn.” Ca Dạ cụp mắt, “Phải mau chóng lên đường, quay về Thiên Sơn.”

“Quá mạo hiểm.”

“Dù là thế thì vẫn phải làm.”

“Lý do là?” Ca Dạ quá cương quyết, hắn có phần nghi ngờ khó hiểu.

“Thời gian xuất hành đã kéo dài hơn so với ta dự tính, Nhã Lệ Ti đang ở trong giáo, về sớm ngày nào hay ngày ấy.” Im lặng một lúc, nàng đáp lời.

“Nàng ta…” Không cần hỏi nữa, rơi vào trong tay giáo vương thì nhất định sẽ vô cùng thê thảm, trong giáo có trăm nghìn phương pháp khiến người ta sống không bằng chết.

Có lẽ cùng nghĩ đến điều ấy, Ca Dạ cũng im lặng không lên tiếng.

Trời đất bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, may mắn duy nhất ấy là hôm nay vẫn bình an, chẳng biết ngày mai ra sao.

Chương 18: Vào tròng

Trợn mắt nhìn, động tác bình thường làm ngon lành nay lại vô cùng khó khăn, thái dương đau đớn, kéo theo toàn thân nặng trịch vô cùng.

Miễn cưỡng mở mắt ra, tất cả đều trở nên lúc gần lúc xa mơ hồ không dứt, phải một lúc sau mới dần dần thành hình ảnh rõ ràng. Trong căn phòng u ám, một ngọn đèn dầu lay lắt trên vách tường, lúc sáng lúc tối theo điệu vũ của ngọn lửa, bốn vách là đá lớn rắn chắc xây thành, ở giữa để một chậu lửa cao chừng nửa người, trong lửa than đang cháy rực cắm mấy thanh sắt to, trên tường treo mấy dụng cụ tra tấn, có thể là do đã lâu năm nên bám không ít bụi bẩn, màu sắc ngả tối.

Một bóng người nho nhỏ treo trên không trung, mái tóc dài rối bời xõa tung, không nhúc nhích.

Đó là… Ca Dạ!

Ý nghĩ vừa xẹt qua, lập tức nhảy cẫng lên, tay chân lập tức bị kéo căng, gông xiềng lạnh băng khóa lấy tứ chi, cố định hắn ở một góc phòng. Dù tay chân có vùng vẫy đi mấy thì vẫn không xuất lực được, chỉ nghe thấy tiếng xích sắt va đập vang lên.

Hắn há miệng thở dốc, nhớ lại ấn tượng trước đó, rõ ràng mọi thứ đều đang rất thuận lợi, tại sao lại đột nhiên đến đây.

Trắc phi của quốc chủ Khâu Từ bí mật cho triệu họ vào cung. Tuy Ca Dạ không kiên nhẫn, nhưng vẫn đi theo xe ngựa mà vào, nội thị dẫn

bọn họ đến một gian khách sản yên ắng, nhưng mãi mà trắc phi cứ lề mề không đến, Ca Dạ vừa nhấp nửa hớp trà thì đột nhiên biến sắc.

“Đi!”

Nhưng lúc phóng người lên thì đã chẳng còn kịp, tiếng cơ quan xoẹt xoẹt nổi lên, trong nháy mắt một tấm sắt lớn dày nặng rơi xuống cửa sổ, phong bế mọi lối ra vào, đoản kiếm của Ca Dạ để lại một vết rạch cạn trên nền. Hắn thi triển bay lên xà ngang, dưới khung trang trí sơn màu lại có thép ròng bao quanh, thoạt nhìn rất giống đá xanh ốp tường, nhưng khi cửa sổ khóa lại, thì chính là một nhà tù vô cùng vững chắc.

“Thép bách luyện, nung sắt đá…” Chém liên tục mấy kiếm, ngòi dấu vết hơi sâu ra thì chỉ tốn công vô ích, Ca Dạ căm hận khẽ nguyền rủa, “Giỏi cho một tên Xích Truật!”

Dám mạo hiểm sơ suất lớn trực tiếp ra tay ở thâm cung, xem ra hoàn toàn không màng đến hậu quả. Biết rõ vô dụng, nhưng hắn vẫn tra hỏi nội thị đứng bên, “Cơn quan ở đâu!”

Nội thị run như cầy sấy, sắc mặt như màu đất, chỉ nghe tiếng răng cạch cạch va vào nhau.

“Nói!”

Trường kiếm sáng như tuyết gác trên cổ, cứa rách một lớp da, nội thị miễn cưỡng nặn ra âm thanh.

“Hồi… hồi bẩm… tôn sứ… tiểu… tiểu nhân không biết…”

“Nói rõ!”

“Nơi… nơi đây… nơi đây chỉ có thể mở từ bên ngoài, tiểu nhân… quả thực…”

“Đây là nơi nào.” Chắc chắn không có đường ra, Ca Dạ tiến lại gần lạnh lùng hỏi.

“Nơi… nơi này… chỉ sợ… chỉ sợ là Khốn Long các… mà quốc chủ đời trước bắt dung dẹp loạn… tiểu nhân cũng không biết, chẳng qua chỉ vâng mệnh… dẫn hai vị tôn sứ đến đây chờ…” Cảm thấy áp lực ở cổ càng lúc càng nặng, khí lạnh bức người, nội thị run cầm cập, thoáng chốc nước mắt chảy xuống, nếu không phải bị xách lên thfi ắt đã xụi lơ rồi.

Hơn trăm năm trước Khâu Từ từng có một võ tướng quyền cao chức trọng, làm nhiều việc ác tự ý giết triều thần, bởi vì gã nắm trong tay binh quyền lại có sức lực hơn người, nên quốc chủ cũng không làm gì được. Cuối cùng tiếp nhận đề nghị của mưu sĩ, thừa dịp gã lãnh binh đi bên ngoài, dùng phương pháp bí mật chế tạo ra một tòa thất tuyệt cảnh, dụ vào đấy bắt giam hành hình. Sau đó vì phòng để trống không treo đồ, qua nhiều năm tin đồn chẳng còn, trở thành mật tân của vương thất, nội thị cận vệ qua lại vô số, nhưng không ai từng nghĩ rằng trong một khách sản phổ thông như thế lại có giấu cơ quan ngầm.

Nghe nội thị lắp bắp giải thích xong, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều thấy được tuyệt vọng, trong căn phòng yên ắng, chỉ nghe thấy tiếng khóc thút thít của nội thị. Lòng bàn tay hắn thấm đẫm mồ hôi lạnh, Ca Dạ cố trấn định suy tư, rồi bỗng cất giọng.

“Xích Truật, ta biết ngươi nghe thấy, ngươi muốn báo thù thì đi ra giáp mặt mà nói chuyện, muốn giết muốn lăng trì ta đều tiếp. Đường đường là vương tử một nước mà ngay cả dũng khí lộ diện cũng

không có? Đừng để ta coi thường người Khâu Từ các ngươi.”

Câu nói vang vọng trong không gian kín mít, mọi thứ yên tĩnh đến đáng sợ. Cũng không lâu sau, âm thanh xì xì như dòng suối vô hình kéo dài, chóp mũi ngửi thấy một mùi hương say ngọt kỳ dị, nín thở một lúc lâu cũng không có động tĩnh gì, vượt quá giới hạn của quy tức pháp*, ánh mắt dần mơ hồ, rơi vào bóng tối nặng nề không thể ngăn chặn.

*(*Rùa có mũi nhưng lại thở bằng tai, ý ở đây nói rằng đến một hơi thở cũng không nghe thấy.)*

Đến khi tỉnh lại lần nữa, thì đã như vậy rồi.

Thử động đậy một chút, Ca Dạ cũng đã tỉnh, dùng ít thời gian chắc chắn tình cảnh của mình. Xích sắt nặng nề quấn ngang hông buộc lấy hai cánh tay, treo cả người lên giữa không trúng, trói buộc khí huyết không lưu thông, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, nhìn thoáng qua chợt giống thiếu nữ ngại ngùng, so ra thì tư thế này còn khó chịu hơn hắn nhiều.

Ca Dạ không nói lời nào, không biết đã bị treo bao lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến.

Nàng ngẩng mặt lên, nhanh chóng nhìn qua một cái.

Quả nhiên người tới là Xích Truật.

Một nụ cười nở trên mặt hắn, thoạt nhìn tâm tình khá tốt, mấy người hầu sau lưng tự động tản ra, thắp sáng đèn trên vách.

“Căn mật thất này được thiết lập riêng cho tôn sứ, có thấy tốt không?”

Ca Dạ không trả lời, Xích Truật đi đến cạnh nàng, ân cần hỏi thăm: “Nhưng có phải thấy nhức đầu? Hiệu lực của thanh già tán hơi nặng, tệ quốc không thiện dùng võ, nếu không dùng nó thì sợ không giữ được tôn sứ.”

“Thanh già tán…” Giọng của Ca Dạ khàn khàn, khác hẳn với chất giọng trong trẻo lạnh lùng bình thường, “Điện hạ đúng là coi trọng, lại dùng thứ thuốc trân quý đến thế.”

“Đối với sứ giả ma giáo, dĩ nhiên không thể keo kiệt rồi.” Xích Truật nhìn mặt nàng, khá là vui vẻ, “Tuy nói thanh già tán đủ để phá công mất sức người khác, nhưng với ngươi thì cẩn thận vẫn tốt hơn.” Rồi giọng chợt biến, thấm mấy phần hung ác, “Tuyết sứ Ca Dạ lòng như la sát dù giết người vẫn cười, chuyên chấp chưởng ba mươi sáu nước trong tứ sứ, ngươi còn nhớ người này không?”

Ca Dạ ngẩng đầu lên nhìn vào một gã hộ vệ mà Xích Truật chỉ, mí mắt giật giật.

“Sa Ngõa Lý?”

“Không ngờ Tuyết sứ vẫn còn nhớ là mình đã từng giết người.” Xích Truật vỗ tay nhẹ, “Nghe nói ngươi vì Sa Xa mà được thăng lên hàng tứ sứ, dung mạo không đổi, trái lại thật là giống yêu ma, cơ hội có thể khiến Tuyết sứ xuống núi vô cùng hiếm, Xích Truật vô cùng vinh hạnh.”

Mặt nàng khẽ tái, không hỏi gì thêm.

Người mang mối thù tiến lên trước một bước, ngôn ngữ ngập tràn oán độc, chỉ hận không thể nuốt nàng vào bụng, “Năm đó khi ngươi ở trước mặt ta chém đầu huynh ấy, có từng nghĩ mình cũng có ngày

hôm nay không.” Nam nhân mắng chửi, “Kẻ yêu ma như ngươi, không dùng Khốn Long các thì sao bắt được.”

“Ngươi là huynh đệ của hắn?”

“Ta là Sa Ngõa Na, huynh ấy là huynh trưởng song sinh của ta, bọn ta cùng đi sứ đến Sa Xa, nhưng…” Gã nam nhân hận đến cắn răng, một màn trước điện ấy hệt như ác mộng, mấy năm qua không ngày nào quên.

“Hiếm khi mời được ma sứ mới lên chức, nên chiêu đãi thế nào đây?” Xích Truật hỏi thăm đầy ác ý, “Trình đầu ngươi lên Thiên Sơn? Việc còn chưa thành mà người đã chết, chắc hẳn giáo vương của quý giáo sẽ cảm thấy bất ngờ lắm nhỉ.”

“Điện hạ không cân nhắc cho tương lai ư?” Bên hông bị siết quá chặt, nàng rất khó thở, môi dần tím tái.

“Tương lai? Ta cho rằng tôn sứ đã giải quyết hết thảy thay ta rồi.”

“Ta chẳng qua chỉ là đứt nửa đường, còn điện hạ lại muốn tự mình chôn vùi một đời của mình sao.”

“Thứ cho ta ngu muội.” Xích Truật rất kiên nhẫn thỉnh giáo, ” Bằng với việc ngươi đã gây nên, chẳng lẽ ta còn có tiền đồ gì sao?”

Nàng thở gấp mấy hơi.

“Ngươi giết ta, ma giáo sẽ có người lợi hại hơn thay thế. Rồi sẽ báo thù cho tang sứ*, điện hạ không tiếc bản thân, chẳng lẽ cũng không nghĩ đến bệ hạ sao? Trước mắt người khoác cái danh nhơ bẩn trở thành đối tượng bị đả kích, cũng chẳng gì lo ngại, với thanh thế địa vị của điện hạ, nhẫn nhịn một thời gian, sau đấy tìm cơ hội giao hảo với

Sơ Lặc để mượn binh, không quá mấy năm sẽ thâu tóm Cô Mặc, lại ép khiến Lang Can phải tiết lộ bày cuộc trong giáo, tẩy sạch oan khuất, như thế ngôi vị Khâu Từ đã nằm trong tay…"

*(*Tang sứ: sứ đã qua đời.)*

Mật thất yên tĩnh như mộ huyệt, âm thanh yếu ớt lên tiếng, vì treo lâu nên khí tức không ổn định, lúc thì lộn xộn lúc thì thở gấp, âm mưu lật đổ vương quyền kinh tâm động phách lại bị nàng ta nói dễ như trở bàn tay, "Chẳng qua ta chỉ cách trở mấy năm, nếu điện hạ khiến lòng dân căm phẫn xử lý không thỏa đáng, tất sẽ phải tiếc nuối cả đời."

Im lặng một hồi, Xích Truật như có điều suy nghĩ, ánh mắt nhìn nàng cũng thay đổi.

"Quả nhiên là trí kế chồng chất, thua trong tay ngươi cũng không oan ức."

"Nếu điện hạ vì để hả giận, dù có quất đánh thêm cũng không sao, Ca Dạ tự biết thẹn với điện hạ, có bị đánh cũng không oán, nhưng nếu hủy hình thương hài tuyệt mệnh với Khâu Từ, chỉ sợ binh đồng trận sắt cũng khó ngăn được sắc lệnh của giáo vương."

"Đúng là kế hay, câu từ sắc bén." Xích Truật gật đầu tán thưởng, rất có vẻ kinh ngạc, "Một khắc trước ta còn hận không thể đốt ngươi thành tro bụi, nay lại sinh lòng thân thiết, chỉ là một nữ tử nhưng lại có thể có bản lĩnh đến vậy, đây vẫn là lần đầu tiên ta thấy."

Tuy nghe khen, nhưng lòng nàng lại nặng nề đi.

Xích Truật thâm trầm đa mưu, tất khi tỉnh táo lại cũng có thể nghĩ đến những đạo lý này. Nhưng trong nội uyển lấy Khốn Long các bắt sứ giả ma giáo, có khác nào đổ thêm thùng dầu vào lửa giận của

Khâu Từ vương, sau khi xảy ra chuyện chỉ có thể lo lắng khôn nguôi. Nếu không làm thì thôi, còn đã làm thì phải hủy thi diệt tích mới hiệu quả hơn. Dù sao ngôn ngữ có thể đánh động hắn cũng có hạn.

Chương 19: Trả thù

“Người giống như ngươi, giết rồi thì đúng là đáng tiếc.” Hất cằm lên, Xích Truật quan sát mặt nàng, ngón tay sần sùi lướt qua gò má mịn, rồi dừng ở cánh môi non mềm.

“Ta đổi ý rồi, không giết ngươi nữa mà giữ lại bên cạnh làm nữ nô, thấy thế nào?”

Nàng nhẫn nhịn dục vọng muốn quay mặt đi, “Chỉ sợ điện hạ không xài nổi.”

“Vậy cũng được.” Xích Truật không nổi giận, gật đầu đồng ý, “Dù có thể sẽ gặp nguy hiểm bị đâm, không chừng lúc nào đó sẽ lấy mạng của ta mất.”

“Giết thì không rõ, nhưng ngươi hại ta thì rồi cũng sẽ bị trừng phạt.”

Xích Truật bước lên mấy bước, nhặt đoản kiếm rơi ở một bên lên, trong ám thất kiếm vẫn lóe lên tia sáng rùng cả người. Đưa ngón tay búng một cái, tiếng rồng ngâm vang vọng trong mật thất, mãi vẫn chẳng dứt.

“Dùng kiếm của ngươi khắc ký hiệu lên mặt, có được không?” Lông mày mang theo cái giá băng, mũi kiếm chậm rãi lướt qua trán.

“Nếu có thể để điện hạ hết giận, dù khắc chỗ nào cũng được.” Ca Dạ bình tĩnh nói, chẳng màng để tâm đến uy hiếp cận kề.

“Tuyết sứ thật sự bất vi sở động sao? Ta cảm thấy nếu cứ hủy dung

nhan như thế thì quá đáng tiếc.” Đây không phải là câu nói đùa, trong mắt Xích Truật hiện lên vẻ tiếc nuối thật, thế nhưng mũi kiếm vẫn cứ rạch xuống.

Trên gò má sượt qua khí lạnh, nhưng Ca Dạ chẳng hề nháy mắt.

“Điện hạ!”

Không nhịn được nữa, bất chấp lệnh cấm của Ca Dạ, thiếu niên bị trói trong góc tường cất giọng ngăn cản Xích Truật, “Mật thư là do ta nghĩ, chữ do ta mô phỏng, con dấu cũng do ta bắt chước mà khắc, điện hạ nên trừng phạt ta mới đúng, ta cam nguyện chịu đựng, xin đừng ra tay với nữ tử.”

“Thù Ảnh!” Tuy là tiếng quát chói tai, nhưng vì sức đã cạn mà hiệu lực thuyên giảm, Ca Dạ không nén nổi ho khan.

Xích Truật bước đến trước người hắn, mũi kiếm đặt dưới cằm, nhắm thẳng vào cổ họng.

“Ngươi mà không nói thì đúng là ta đã quên một kiếm của kẻ địch hôm qua.” Bên môi hiện lên tia cười nhạt, giơ chân đạp xuống cổ tay phải, gần như có thể nghe thấy tiếng xương gãy, trong nháy mắt mồ hôi lạnh rỉ ra từ trán, thiếu niên tái nhợt không nói một lời.

“Thì ra bức mật thư kia là do ngươi tạo, ta phải thưởng ngươi thế nào đây nhỉ?” Lời còn chưa dứt, ‘ding’ một tiếng mũi kiếm vang lên, thân kiếm trong suốt xuyên qua lòng bàn tay đâm sâu xuống đất, đóng chặt bàn tay phải trên đất.

Sau một trận ho khan, rốt cuộc Ca Dạ đã có thể mở miệng nói chuyện.

“Điện hạ thật đúng là… không thỏa đáng, hắn là ảnh vệ của ta, mọi việc đều nghe lệnh ta, chỉ là một con rối bù nhìn, không trách chủ lại trách nô, đấy là cách điện hạ xử sự sao?”

Xích Truật kinh ngạc: “Ngươi bảo vệ tên nô bộc này thật đấy, chẳng lẽ mạng của hắn còn quan trọng hơn mặt ngươi?” Nhìn thiếu niên vùng vẫy nhịn đau muốn nói, hắn lập tức điểm hai huyệt câm.

Thù Ảnh không thể nào mở miệng, trái lại nàng có phần yên tâm, “Đầu đao của Ca Dạ sớm nhuộm máu, đã chẳng màng gì đến sinh tử vinh nhục nữa rồi, có thể để điện hạ lắng cơn giận, thì bề ngoài có thế nào cũng chỉ là việc nhỏ.”

“Tuyết sứ nói phóng khoáng thật đấy, để ta thử xem có phải thật không nào.” Xích Truật cười tà, lấy roi dài từ trong tay người hầu, tiện tay mở ra, soạt một tiếng roi vụt qua bên người nàng, làm rơi xuống một lọn tóc đen.

Ca Dạ không đổi sắc, “Bấy lâu nay nghe tiếng người Khâu Từ thiện cưỡi ngựa, quả nhiên roi pháp của điện hạ thật tốt.”

“Ta cũng biết dùng roi đánh như thế nào để đủ khiến người ta chỉ muốn mau chóng cầu cái chết.” Dùng đầu roi cuộn lấy lọn tóc, đặt trong ngón tay đùa nghịch, nhẹ ngửi hương thơm, “Nếu ngươi chịu hát, thì ta có thể không dùng đến cách đó.”

Một khúc khuyết ca* làm ta yếu lòng, một khúc hát lại khiến hắn mắc thêm một lỗi lầm nữa, đó là trong lúc vô tình đã bỏ qua cơ hội thay đổi vận mệnh. Mặc dù rất căm hận, nhưng cũng không kiềm được mà hồi tưởng lại thanh âm thiên nhiên ấy, quấn quýt trong mộng khó lòng quên đi.

*(*Chữ khuyết này có nghĩa là lầu gác cung điện, không phải thiếu*

sót.)

“Ca Dạ chỉ biết giết người, cần gì phải khiến người khác khó chịu.”

“Bài hôm đó hát ở chỗ hoang tàn, ta muốn nghe lại lần nữa.”

“Điện hạ nói đùa, đó là bài ca người đã khuất, sao có thể hát cho người sống được.”

“Ta muốn nghe.” Xích Truật nhướn mày, nói từng câu từng chữ.

“Thứ cho ta khó mà nghe theo.” Nàng cũng lười qua quýt, dứt khoát cụp mắt.

Xích Truật bị khơi mào lửa giận, không nương tay nữa, lại tiếp tục một roi vụt xuống. Sau hơn mười roi, bạch y bị quất đến rách nát, dần rịn ra máu tươi, nhưng Ca Dạ không nói câu nào, roi càng quất càng mạnh. Tất cả đều nhìn roi dài vang vun vút, nàng không thể ngăn mình run lên, đau đến mức mồ hôi lạnh lăn xuống thấm ướt vạt áo.

“… Điện hạ…” Giữa bóng rói, nàng lên tiếng khẽ gọi.

Xích Truật dừng tay, lạnh lùng vô tình nói, “Muốn xin tha sao?”

Ca Dạ cúi thấp đầu, mồ hôi và máu rơi xuống từng giọt, “Chỉ là muốn xin… điện hạ đặt ta xuống rồi hẵng đánh.” Giọng yếu ớt uể oải, “Dây xích siết chặt quá… Nếu treo nữa, chỉ sợ điện hạ còn chưa hả giận, thì ta đã chết.”

Yên tĩnh một hồi lâu, bỗng Xích Truật bật cười, ánh mắt kỳ dị, “Được, ta sẽ để ngươi được như mong muốn.”

“Điện hạ!” Sa Ngõa Na không đồng ý, “Nữ nhân này xảo trá âm độc, đừng để trúng quỷ kế.”

“Không phải ngươi nói người trúng thanh già tán sẽ mất hết võ công, không bằng một đứa trẻ sao? Sợ cái gì.”

“Nói thì nói thế, nhưng treo lên vẫn ổn thỏa hơn.”

Xích Truật khoát tay, ngăn lời người hầu, “Khỏi phải nói, ta tự có chừng mực, để nàng xuống đi.”

Tiếng xích sắt vang lên liên tục, cơ quan chuyển động, nằng từ từ được đặt xuống đất, cơ thể nho nhỏ cuộn tròn trên đất, hai thị vệ đi đến gỡ dây xích buộc cổ tay nàng ra. Dù vẫn đau như cũ, nhưng hô hấp đã dần thông, nàng giật giật ngón tay gần như cương cứng, cũng may là còn phản ứng.

“Khanh vốn giai nhân, sao phải làm kẻ tặc.” Dưới ánh lửa, mặt Xích Truật trở nên âm tình bất định, dường như có phần nuối tiếc, “Nếu không phải thủ đoạn quá nham hiểm cay độc, tiếp tay cho giặc, với tài trí của ngươi, muốn làm phu nhân một nước thì có gì khó.”

“Nham hiểm cay độc?” Nàng cười khẽ, lại đau đến mức phải hít khí lạnh, “Người khác còn có thể chỉ trích như vậy, nhưng điện hạ…”

“Ta thì thế nào.”

“Hợp mưu với Sơ Lặc lừa gạt quốc dân Cô Mặc giả mưu thạch lựu, chỉ vì để gieo họa; sai khiến đội ngựa cướp bóc bên ngoài, chặt đứt đường lữ hành của thương gia; lấy mỹ nhân kế đưa vào chỗ tử; mượn tay ma giáo diệt trừ cữu cữu ruột; độc tài binh quyền, tấn công Cô Mặc để làm lót đường lên ngôi, điện hạ mưu lược sâu, Ca Dạ tự thẹn không sánh bằng.

“Chuyện phi thường phải dùng thủ đoạn phi thường, ngưng so sánh điện hạ giống ngươi đi!” Sa Ngõa Na gầm lên, tóm lấy mái tóc đen tát một phát, trong chớp mắt nửa bên gò má tê rần.

Sau cái tát ấy, trên làn da trắng như tuyết nổi lên dấu tay đỏ thẩm, mặt rất nhỏ, dấu tay chiếm khoảng gần nửa gương mặt, liếm lấy khóe môi rách hở, giọng Ca Dạ vẫn như cũ, con ngươi đen láy không che giấu châm chọc, “Ta giết người là vì sinh tồn, còn điện hạ giết người là vì dã tâm quyền dục, chết dưới tay ta còn có thể nói là vô tội, nhưng chết trong tay điện hạ thì liệu có đúng người đúng tội? Chiến sự xảy ra, người ngươi giết còn gấp trăm lần ta.”

“Được, nói rất hay.” Xích Truật cúi người, lau vết máu bên môi nàng, ánh mắt thâm trầm, “Ta có phần không nỡ, nhưng chỉ tiếc lại có nghi ngờ, đợi ngươi chống đỡ lại được với Sa Ngõa Na, thì ta sẽ lại lĩnh giáo sự sắc bén của ngươi.”

Nói rồi, Xích Truật đứng lên quay sang gã nam tử bên cạnh, “Ta đã đồng ý giao người cho ngươi xử lý, bây giờ nàng ta là tài sản của ngươi.” Hơi chần chừ, rồi lại ghé vào tai nói thêm một câu, “Giữ mạng nàng ta lại, ta vẫn còn dùng.”

“Đa tạ điện hạ.” Trong tích tắc hai mắt Sa Ngõa Na đỏ bừng, hệt như dã thú.

Chương 20: Lật đổ

Trong phòng yên tĩnh đến đáng sợ.

Sa Ngõa Na dùng mũi chân nâng mặt nàng lên, quan sát toàn thân nữ hài bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

“Ngươi còn gì để nói không?”

Ca Dạ lắc đầu, cũng quyết định không lãng phí sức lực nào nữa.

“Tuyết sứ tôn quý cao ngạo cũng có lúc thê thảm thế này đây.” Hắn chậc chậc, đảo mắt nhìn thị vệ xung quanh, “Chư vị nói xem nên phục vụ nàng ta thế nào đây.”

Mấy gã nam cười ồ lên, bỉ ổi mờ ám nói không ra lời.

“Trái lại ta muốn… Không biết Sa Ngõa Na đại nhân có thể tác thành không.” Thị vệ đứng gần nhất mở miệng, không chút che giấu dục vọng.

“Không chê còn nhỏ à?” Sa Ngõa Na nhạo báng.

“Mặt đẹp là đủ rồi, vẫn chưa chơi qua người nào xinh xắn như nàng ta.” Một thị vệ khác lại gần, càn rỡ quan sát, tựa như người dưới đất đã hoàn toàn trần truồng.

“Tuyết sứ trên Thiên Sơn, các ngươi không sợ?”

Do dự chỉ xẹt qua trong nháy mắt, rồi lại bị sắc dã chiếm hết lòng.

“Ai biết được, chẳng lẽ điện hạ còn để nàng ta sống thoát ra sao.” Mọi người cười xôn xao, Sa Ngõa Na cũng cười theo, thị vệ gấp gáp bắt đầu động thủ xé y phục của Ca Dạ.

Hắn khoanh tay thờ ơ đứng xem, “Đợi đã, các ngươi không chê bẩn sao, trên người nàng ta toàn là máu.”

“Ý đại nhân là?” Nghe ra ắn có dụng ý khác, một thị vệ ngăn đồng bọn lại.

“Nhìn cả người Tuyết sứ toàn máu với mồ hôi, khó coi biết bao, sao không lấy nước muối tắm cho nàng nhỉ?”

Bọn thị vệ trố mắt nhìn nhau, vết thương nặng như thế, dùng nước muối thì chỉ sợ đi tong nửa cái mạng. Sững sờ một chốc, Sa Ngõa Na âm hiểm mở miệng.

“Chư vị đau lòng rồi?”

“Cứ làm theo lời đại nhân nói vậy.” Thị vệ dẫn đầu vội chỉ huy đồng bọn hành sự.

Chỉ chốc lát sau, một thùng nước muối ấm đã được chuẩn bị.

Ca Dạ vẫn không mở miệng, nắm chặt quyền nằm rạp trên đất.

Khi cả thùng nước hất lên người, cuối cùng không nhịn đau được phải lăn lộn.

Nước muối hòa lẫn với máu chảy xuống từ trên người, trong mật thất chỉ có tiếng lăn lộn vang vọng. Nàng co tròn mình lại, co giật liên tục không đè nén được, hít hà rất dữ, đau đến vô cùng nhưng vẫn chẳng

bật thốt câu nào. Tóc đen ướt nhẹp dán vào trên gò má, trên mặt toàn là nước, ảm đạm như sương.

Phải một lúc lâu sau mới dừng lăn, người không ngừng run rẩy.

Sa Ngõa Na giơ chân đạp nàng, vừa tàn nhẫn lại sảng khoái.

“Mùi vị thế nào? Có thể đền lại một đao chém đứt đầu của ngươi không?”

Ca Dạ chỉ làm như không nghe thấy.

Hắn ta không cam lòng, dần dùng lực đè nặng hơn, ép cho nàng phải cuộn tròn như tôm.

Ngay cả thị vệ xung quanh cũng không khỏi biến sắc, tiến lên khuyên can.

“Đại nhân cẩn thận, nếu cứ tiếp tục thế nữa thì sẽ bỏ mạng mất.”

Một lúc lâu sau hắn mời dời chân đi, thấy khóe miệng nàng còn rỉ tia máu, bỗng bật cười.

“Bây giờ đến lượt các chư vị rồi, xin hãy tận hứng.”

Trong mật thất vang lên tiếng xé xiêm y roẹt roẹt.

Mấy đôi tay đen đủi xé y phục của nữ hài từ các góc khác nhau, nàng cật lực vùng vẫy, nhưng chỉ phí công mà thôi, trên sàn nhà dơ bẩn để lại một dấu vết ẩm ướt.

Thân thể trắng như tuyết nhanh chóng phơi bày, đôi vai gầy gò, eo thon mềm mại, ngực hơi nhô lên, đôi chân trẻ con dài nhọn, không

chút ngăn trở lộ ra trước mắt mọi người, vết roi đỏ thẫm trải rộng, lại kích thích dục vọng.

Đám người không nhịn được cúi đầu gặm cắn, lưu lại mọi dấu vết trên da thịt non mềm, tùy ý vuốt ve thân thể trần truồng, như một đám ác thú vây quanh bữa tiệc thịnh soạn.

Ca Dạ cố cắn môi, bàn tay vô lực lần mò trên không trung, dường như đang muốn tìm thứ gì đó để chống đỡ, rồi bỗng người cứng đờ. Bàn tay vô ý sờ vào chậu lửa sau lưng, nhất thời trong không khí bốc lên mùi da bị phỏng rộp, mặc dù kịp thời rút tay về, nhưng vẫn bị cháy một mảng lớn.

Sa Ngõa Na hứng thú nhìn cảnh trước mắt.

Mấy gã nam nhân cường tráng xúm lại nữ hài gầy yếu, có kẻ xoa lưng từ phía sau, có kẻ nằm trước ngực, còn có kẻ mở chân nàng ra định xâm phạm tiến vào, trong phòng toàn tiếng thở gấp và liếm láp.

Từ sau khi trơ mắt nhìn huynh trưởng bị giết, hắn đã mong đợi cảnh này lâu lắm rồi.

Vô tình liếc nhìn người trong góc tường, ánh mắt cuồng nộ trong bóng tối như muốn cắn xé người khác, nhưng vì huyệt đạo mà không thể động đậy, đôi ngươi sáng rực sắc đỏ như chó sói, ngập tràn hận ý.

Nhìn ánh mắt quen thuộc ấy, hắn bật cười, rốt cuộc đã có người có cảm thụ giống hắn năm đó.

Rồi đột nhiên con ngươi đối phương co lại, chuyển thành kinh ngạc.

Kinh ngạc…?

Hắn quay đầu lại, chẳng biết từ lúc nào tiếng thở dốc đã biến mất.

Nữ hài khó nhọc mở bàn tay ra, đẩy cái đầu nằm trước ngực mình ra, đám nam nhân bị sắc dục làm mờ mắt đã bặt hơi, không hề phản kháng.

Nàng khó nhọc quỳ đứng lên, nhặt lấy kiếm thị vệ ném ở một bên, hung ác chém xuống.

Một kiếm lại một kiếm, chém cho máu tươi tung tóe.

Người lõa lồ, tay nhỏ bé, dùng hết sức chém.

Những thị vệ kia kinh hãi cực độ, nhưng chỉ có thể nằm trên đất như miếng thịt không cách nào phản kháng, trơ mắt nhìn lưỡi dao sắc bén cắt rời thân thể. Đâm, chọc, chẻ, bổ, kiếm cứ vào thịt, máu tươi nhanh chóng trào ra từ tay chân, mùi tanh ngập tràn căn phòng.

Hắn trợn mắt há mồm, muốn bước lên ngăn cản, nhưng lại phát hiện tay chân mình không hề nghe theo sai khiến, chản nản dựa vào cột trượt xuống đất, âm trong miệng cũng biến mất.

Chỉ còn lại tiếng kiếm sắc chém vào thịt người.

Nữ hài ngẩng đầu lên, trên gương mặt tái nhợt bắn đầy máu tươi, hờ hững lạnh như băng, giống như ác quỷ muốn đòi mạng người.

Đẹp đến cùng cực, mà cũng ác đến cùng cực.

Xé lấy một mành vải quấn quanh cơ thể, nàng cật lực bò đến gần người bị giam hãm, rút đoản kiếm mắc nơi tay đóng xuống đất ra.

Đầu ngón tay gỡ trâm cài đầu, thân trâm nhìn bình thường nhưng lại trống ở giữa. Nàng đổ ra một viên thuốc đút vào môi hắn, lại lấy ngân châm ra, đâm vào huyệt đạo tương ứng rồi chậm rãi chuyển động, rất nhanh đã nghe thấy tiếng xiềng xích leng keng.

Nàng ho khụ, cố nhịn một búng máu.

Lục lọi lấy ra mấy chai thuốc từ trong ngực Sa Ngõa Na, ngửi từng lọ một, rồi lại chọn ra một lọ tự uống một viên, số còn lại ném hết cho thiếu niên đã có thể ngồi dậy.

Theo tiếng xích loảng xoảng bị đứt, nỗi tuyệt vọng hoàn toàn ùa vào đầu.

Dưới ánh lửa, gương mặt thanh lệ dính máu đẹp như la sát, một tay cầm lấy kiếm còn đang nhỏ máu.

“Ngươi thua rồi.”

Đây là âm thanh duy nhất hắn nghe thấy.

Một kiếm chém đến, dứt khoát chém rơi đầu hắn.

Cùng lúc với chiếc đầu rơi xuống đất, nữ hài mất đi sức lực cuối cùng, mềm oặt khuỵu xuống. Không đợi chạm đất, người đã được đỡ ôm ngang từ phía sau.

Chỉ nháy mắt đã ra khỏi bí thất đầy máu tanh.

Bên ngoài đêm đã khuya, không biết đã bị nhốt bao lâu rồi.

Vẫn còn trong vương cung, vị trí chếch nghiêng, ra khỏi uyển môn là vào rừng rậm.

Trong bóng tối không thấy rõ phương hướng, hắn chỉ nhảy vụt dựa vào bản năng, băng xuyên qua cánh rừng.

Bôn ba hồi lâu, cơ thể trong ngực dần ngưng run rẩy, nhiệt độ càng lúc càng thấp.

Vạt áo trước ngực bị kéo lấy, hắn cúi đầu, Ca Dạ đưa tay chỉ vào một hướng trong rừng.

Hắn chạy đi theo hướng được chỉ, tiếng rào rào nước chảy càng lúc càng rõ, một vòng trắng bạc hiện lên dưới ánh trăng. Một con suối đổ xuống từ núi cao chót vót, tạo thành một cái đầm nhỏ.

Hắn dừng lại bên bờ, bỗng Ca Dạ vùng vẫy đi xuống, tập tễnh đến gần mé đầm.

“Ca Dạ!”

“Mau tránh ra!” Nàng lạnh lùng quát mắng, không có hung dữ, gạt cánh tay đang ngăn lại của hắn, “Ngươi cút xa ra cho ta.”

Hắn đứng yên, nhìn nàng bước vào làn nước lạnh băng, dùng sức lau chùi thân thể nhỏ bé. Vết thương chồng chất lại lần nữa rỉ ra máu tươi, dường như không cảm thấy đau đớn là gì, chỉ biết rửa sạch vết dơ bẩn đáng căm hận đi.

Đêm trăng sáng ngời, trên cơ thể trắng trong như ngọc chi chít vết thương, như có cây mây màu đỏ sậm leo bò khắp toàn thân, đẹp đến kinh diễm lại vô cùng quỷ dị.

Tây Cương cuối thu, trên mặt nước vẫn còn băng mỏng dập dềnh.

Hắn cố nhẫn nhịn, nhưng rồi đến cuối vẫn không nhịn được, nhảy vào trong nước kéo nàng lên bờ.

“Cút ngay!” Nàng dùng sức giãy giụa. Hắn vẫn kéo chặt nàng, không để nàng động đến nước lạnh thấu xương nữa. Trong cơn điên cuồng, nàng dồn hết sức tát thật mạnh.

“Cút!”

Một cái tát tai giòn tan rơi xuống má.

Hắn vốn có thể né, nhưng vẫn để mặc chịu ăn tát, ôm chặt lấy cơ thể gầy gò trong ngực không buông.

Trong tim, như có mười triệu thanh đao cắm vào.

Trên người Ca Dạ có vô số vết thương.

Vết roi chồng chất, vết xích in hằn, trên mặt có dấu tay, ngón tay cháy bị thương, bên sườn có dấu chân bị đạp, nhưng nhức mắt nhất, là vết cắn bầm tím trải rộng.

Hắn bôi thuốc cho nàng, trong hôn mê nàng mới có thể lên tiếng rên rỉ.

Môi đã bị nàng cắn nát bấy, cố kiềm chế đến cực hạn mới đổi lấy được một cơ hội sống.

Độc dược giấu trong kẽ tay, chỉ khi có lửa đốt thì mới có hiệu lực.

Vào lúc này đang ở mật trạch trong ám gian ma giáo, nàng ngủ rất sâu, nhưng giữa chân mày vẫn nhíu chặt.

Ngoài bôi thuốc, hắn hoàn toàn không biết phải làm gì.

Nàng dùng phương thức của mình để bảo vệ hắn, chạy ra khỏi sinh thiên. Phải trả một cái giá thê thảm đến thế.

Người ngồi bên mép giường lẳng lặng ngắm nhìn nữ hài đang ngủ say, rồi bất chợt chôn mặt vào giữa hai tay. Tựa như có roi vô hình quất vào người, liên tục run lên không thể kiềm chế, nỗi nhục nơi đáy lòng khó mà biến mất nổi.

Chương 21: Phá địch

Trán Ca Dạ nóng hổi.

Vì gãy xương sườn nên dẫn đến sốt cao, vẫn chưa tỉnh lại, nàng như rơi vào cơn ác mộng, trong hôn mê vẫn không yên ổn. Hắn liên tục đổi vải lạnh đắp trên trán, giữ tay chân nàng lại tránh tự làm bị thương.

Nàng rên khẽ, nỉ non không rõ tiếng, yếu ớt vô cùng. Hôn mê rất lâu, thi thoảng nàng lại mở mắt ra, nhìn hắn lau mồ hôi thay nàng, cứ tưởng nàng đã tỉnh, nhưng ánh mắt lại cứ mê man nhìn hắn, trong miệng thốt ra một cái tên xa lạ.

"… Hoài Y…"

Như đã xác định được người trong ký ức, nàng trở nên dễ bảo vô cùng, mềm oặt dựa vào trong ngực hắn, níu lấy vạt áo không buông như đứa trẻ sơ sinh, có vẻ ngây thơ đáng yêu của một đứa trẻ, tròng mắt đen láy ướt át hòa hợp, tựa như sẽ chảy nước bất cứ khi nào, hắn chưa bao giờ thấy nàng yếu đuối như thế cả.

Lúc nàng tỉnh dậy, nhất thời hoảng hốt.

Rèm rũ thấp quang cảnh ảm đạm, thế nhưng lại rất ấm áp và thoải mái, chăn bông dày đắp trên người, mép trướng tao nhã thêu hoa văn đặc biệt của Tây Vực. Trên cán có đặt một bát thuốc đang bốc khói trắng, rải rác bên cạnh là bông băng vải sạch, dưới ánh nến lay lắt, những chiếc bình sứ đựng thuốc trị thương óng ánh như ngọc.

Con ngươi đảo một vòng, phát hiện mình đang được ôm vào lòng, dựa vào lồng ngực vững chãi, hơi nhiệt từ nãy đến giờ là phát ra từ nơi đấy, hai tay ôm ngang eo đè cánh tay nhỏ nhắn lại, cẩn thận tránh vết thương.

Khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ say, có thể nhận ra đã mấy ngày liên tục không nghỉ dẫn đến mệt mỏi, dưới hàng mi dài có bóng mờ, tiều tụy vô cùng.

Mắt lại nhắm chặt, lúc mở ra lần nữa, trông hắn vẫn lạnh lùng vững chãi, rõ ràng đã từng giãy giụa, dao động, tức giận, nghi ngờ, thế nhưng nay đã hoàn toàn biến mất. Càng lúc hắn càng giống sát thủ vô tình, cũng càng giống… nàng.

Ánh mắt di chuyển đến từng tấc đường nét, phức tạp lại khó hiểu, đây là thay đổi mà nàng mong muốn, nhưng cũng không phải là kết quả mình muốn thấy. Nhất định phải nhanh lên, nếu không thì hắn… sẽ không quay lại được, hắn không giống nàng, còn có cơ hội, còn có nơi để đi.

Nàng sờ lên sống mũi cao, bờ môi góc cạnh rõ ràng, đầu ngón tay di động một hồi mới thôi.

Cảm giác được ôm, rất xa lạ, cũng rất mới lạ.

Nhưng… không tệ chút nào.

Lần đầu tiên để ý chí trôi dạt, nàng tựa vào lồng ngực ấm áp, ngủ thật say.

Dược liệu rất tốt, vết thương do roi quất khép miệng rất nhanh, xem ra phần lớn vết thương đáng sợ chỉ ở ngoài da, phiền toái nhất là gãy xương, dù hít thở vẫn cảm nhận được đau đớn, “Hôm nay là

ngày nào rồi?”

Có được câu trả lời chính xác, nàng im lặng tính toán hồi lâu, “Nội trong ba ngày chúng ta phải lên đường về giáo.”

“Vết thương của cô quá nặng, vẫn chưa thể cử động được.” Hắn ngạc nhiên, không hiểu nổi sao nàng lại cố chấp như thế.

“Cưỡi ngựa không sao, ta sẽ cẩn thận.”

“Cô biết ta không chỉ nói mỗi việc cưỡi ngựa.” Mà còn có thể bị ngăn cản đuổi giết, trong thời gian trốn ở đây, Xích Truật đã lấy cớ lùng bắt đào phạm mà kiểm tra khắp thành mấy lần rồi.

Nàng nhìn tay mình, ngón tay bị thương vẫn đỏ bừng, “Không sao, ta có thể nắm chắc công lực đã khôi phục.” Nàng cười nhạt, “Hơn nữa không phải còn có ngươi sao.”

Hắn im lặng không đáp, vừa lo lắng không thể bảo vệ chu toàn cho nàng, lại lo cho vết thương của nàng, không ai hiểu rõ tình trạng thân thể của nàng hơn hắn cả, đi đường xa trong tình hình thế này tuyệt đối không hề lý trí.

“Cô chắc chứ?” Hắn không hỏi thêm nữa.

“Ừ.”

“Vậy ta đi sắp xếp.”

“Đợi đã.” Nàng cản hắn lại, bảo hắn đến gần.

Hắn không hiểu gì, bỗng bàn tay đang chắp sau lưng bị nàng cố kéo ra, vết thương do kiếm sắc xuyên qua đã sưng đỏ thối rữa, “Tay của

ngươi, vì sao không bôi thuốc.”

Hắn không đáp.

Nàng nhìn hắn, cầm lấy bình sứ nhẹ rắc thuốc bột lên, rồi lại lấy vải sạch băng bó chỉnh tề, “Không cần phải tự trách.” Nàng cúi thấp đầu, chỉ nhìn thấy mỗi bóng mi rậm, “Lúc ấy phải có một người giữ thể lực, người Xích Truật hận là ta, dù sao cũng không tránh khỏi đánh đập. Hơn nữa ta đã giết quá nhiều người, cũng coi như trả tội, còn ngươi chỉ là vâng mệnh, không cần phải nghĩ nhiều, cái tát kia là do ta giận cá chém thớt… Xin lỗi ngươi.”

Lúc nói ra câu cuối, hắn không cách nào im lặng được nữa, “Vì sao phải xin lỗi, kẻ bất lực là ta.”

“Ta là chủ nhân của ngươi…”

“Cô chỉ là một nữ nhân, còn là một…” Ngoại hình như một đứa trẻ yếu ớt, nhưng hắn lại nuốt câu này về.

“Đừng bị bề ngoài ta đánh lừa.” Nàng bỗng bật cười, rồi khe khẽ thở dài, “Ta mười bảy tuổi rồi, đã sớm trưởng thành.” Từng trải qua biết bao tang thương, nhìn biết bao sinh tử, nàng chưa bao giờ là một đứa trẻ.

“Ma giáo chỉ tôn trọng kẻ mạnh, không liên quan đến nam nữ. Không thể là vì nữ nhân mà khoan dung, kẻ yếu đuối chỉ biết trở thành đồ chơi của người khác, trong mị viên không thiếu. Ta thà làm yêu ma còn hơi là rơi vào tình cảnh mặc cho kẻ khác định đoạt.” Thần sắc cao ngạo chợt lóe rồi biến mất, nàng buông tay lạnh lùng căn dặn.

“Đi đi, mau dưỡng lành vết thương, nếu không vẫn không chắc có thể quay về Thiên Sơn đâu.”

Quả nhiên, không phải chuyện dễ dàng.

Nhìn đằng trước xuất hiện hơn trăm thiết kỵ tinh nhuệ, cả hai không hẹn mà cùng thở dài trong bụng, Ca Dạ âm thầm đưa tay vuốt bờ hông, vẫn là… có hơi miễn cưỡng.

“Xích Truật không đến.” Nàng quét mắt một vòng.

“Ta đã tìm mấy người tương tự chia nhau ra khỏi thành rồi.” Hắn giục ngựa đi lên, yên lặng tính toán đối phó.

Làm nghi hoặc quân địch? Rất tốt, khó trách người ít hơn dự liệu nhiều.

“Băng qua đoạn đường này, ở trấn đằng trước có chuẩn bị xe ngựa.”

Nheo mắt nhìn đội ngựa đang ép đến gần, hắn lại nói thêm một câu.

Sắp xếp rất kỹ càng chu đáo, nàng cười không ra tiếng, chỉ có thể xông qua cửa ải trước mắt ngày.

Dòng suy nghĩ bị tiếng vó ngựa dồn dập nhấn chìm, mã đao đông như rừng sáng lóe, sáng chói cả mắt. Lẳng lặng nhìn trận hình của phiêu kỵ, thiếu niên lật cổ tay đẩy kiếm. Một đường cong rạch qua nơi chân trời, kiếm khí ngang dọc như điện, kỵ binh đằng trước rối rít ngã ngựa, máu văng đầy trời, mùi tanh nồng không cách nào thở nổi. Nàng giục ngựa đi theo, vài kẻ công kích lẻ tẻ bên cạnh đều bị nàng lấy ám khí giải quyết.

Giết người rất thuần thục, động tác của hắn vừa đẹp lại vừa lưu loát, không hề có dư thừa hay chậm trễ, mạnh mẽ nhanh chóng, góc độ chém xuống tinh chuẩn sắc bén, lực đạo rất vừa phải.

Chỉ quan san một chốc mà đã không có dư thời gian, số người quá nhiều, ám khí không đủ ứng phó. Kiếm nàng quá ngắn, cũng không hợp để đấu trên ngựa, bất đắc dĩ lắm mới xuất thủ, miễn cưỡng khống chế động tác trong phạm vi nhỏ. Kỵ binh đánh đến thì cúi người né, để lưỡi đao sắc bén chỉ có thể gọt lấy tóc, nàng trở cổ tay bắt lấy chuôi, đoạt lấy rồi trở tay ném nó đi, lại một người ngã ngựa, máu tươi thấm ướt cả vùng đất vàng, trên mặt đất đen đỏ lộn xộn.

Mấy hồi chém giết đã làm xương sườn bị thương, trước mắt dần tối, suýt nữa không tránh khỏi thế tấn công của địch. Nhận ra thế yếu sau đó, địch nhân ùa mạnh lên, như muỗi bu vào máu. Bỗng người phía trước gào một tiếng, chuyển kiếm sang tay trái mang theo kích động lạnh giá, thế như tia chớp, thoáng cái đã ép lui người tới, rồi lập tức nhún người bay lên, rơi xuống lưng ngựa của nàng, nhất thời áp lực nhẹ đi.

Hắn ở sau lưng bảo vệ hai người, nàng cưỡi ngựa rời đi, con ngựa quý hiếm tung vó phi nước đại, dường như cũng biết đang ở nơi sinh tử. Bốn phía chém giết đến rung trời, lòng bàn tay siết chặt dây cương, căn răng thúc ngựa đi, con ngựa né tránh đợt tấn công ở phía trước, dựa vào kinh nghiệm băng qua phiêu kỵ dày đặc.

Quả thực bao vây quá dày, bị kẹt trong trận, nàng hạ quyết âm giơ tay lên, hơn mười con ngựa vây xung quanh cùng đồng loạt hí lên, trong nháy mắt nổi điên chạy loạn, quăng luôn kỵ binh ở trên lưng xuống, chạy loạn đạp bậy vô số. Chỉ thấy trong mắt ngựa có máu tươi chảy ra, trong tích tắc đã bị làm mù mắt đồng loạt, ngựa nổi điên cất vó tung mình nhảy lên, tạo thành con đường cho hai người họ thoát.

Nhân lúc loạn lạc mà rời đi, kỵ trận dần dần bị vất lại sau lưng, không biết đã chạy nhanh được bao lâu, tiếng la hét chém giết dần biến

mất, bên hông lại đau nhức không chịu nổi, mắt dần mơ hồ, bên tai nghe thấy tiếng vó nhàm chán, nhưng nàng chẳng còn sức mà nhìn lại, nằm rạp xuống lưng ngựa mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì đã ở trong xe ngựa, chăn tơ rất dày, giảm độ chòng chành xuống thấp nhất. Ngang hông lại được băng bó lần nữa, ngay cả vết thương trên tay hay trên trán đều được bôi thuốc cẩn thận. Trên bàn nhỏ trong xe có nước trà đồ ăn, thậm chí còn đặt mấy cuốn sách, chắc là sợ nàng dậy lại thấy chán.

Nàng gọi một tiếng, yếu đến nỗi chính mình chẳng nghe rõ, thế nhưng xe ngựa lại dừng lại. Người đi vào tái nhợt tiều tụy, thân hình tuấn mỹ lại nhếch nhác xốc xếch, mấy vết tương chỉ băng bó qua loa, đến y phục cũng là bộ đồ cũ.

“Cô tỉnh rồi à?” Hắn như thở phào nhẹ nhõm, thận trọng đỡ nàng dậy uống nước, trên người vẫn còn mùi máu nồng nặc.

Nàng nhíu mày.

“Đau lắm hả? Kiên nhẫn nào, qua mấy hôm nữa là có thể đến Thiên Sơn rồi.” Hắn dịu dàng an ủi.

“Ngươi bị thương thế nào, có nặng không?” Không thể nhìn ra manh mối gì từ y phục đen cả.

“Ta vẫn chịu đựng được.” Hắn thờ ơ đáp, “Có đói bụng không, ăn chút gì trước đi, vì vội vàng quá nên không chuẩn bị được nhiều.”

“Thế này là tốt lắm rồi.” Nàng nhắm mắt chậm rãi nằm xuống, “Thế còn truy binh thì sao?”

“Hiện đã ra khỏi phạm vi thế lực của Khâu Từ, hẳn là đã an toàn.”

“Chắc Xích Truật sôi máu lắm.” Bên môi hiện lên tia cười yếu ớt, nàng khẽ chế giễu.

Thân danh bị dơ bẩn, thân tín bị giết chết, lúc tin đồn bay đầy trời lại còn điều kỵ binh đi dò xét khắp nơi, giống như gặp nạn liên tục. Mạo hiểm áp lực như thế nhưng vẫn không giết được hai người, có thể tưởng tượng ra giận đến chừng nào.

“Hắn ta đáng đời.” Con ngươi trong trẻo xẹt qua vẻ căm ghét, “Trước khi đi ta đã dặn người, phải lan truyền tin dù Xích Truật bị gỡ bỏ quân quyền nhưng vẫn liên tục điều động tư vệ ra ngoài, vu hãm hắn tội cố ý mưu phản.”

Nàng ngẩn ra đầy khó tin, trơ mắt nhìn. Bỏ đá xuống giếng và đuổi cùng giết tận không phải là tác phong xưa nay của hắn, đồn đãi như thế, sợ là Xích Truật khó mà đặt chân ở Khâu Từ nữa rồi.

Cảm nhận được Ca Dạ ngạc nhiên, hắn thấp giọng đáp lại, không hề che giấu sát khí, “Ta rất muốn tìm cơ hội tự tay giết hắn, chỉ là lần này hắn được hời rồi.”

Nhìn thấy vẻ tàn nhẫn giữa chân mày hắn, nàng im lặng không nói. Bắt đầu từ bao giờ, sát tâm của hắn còn nhiều hơn cả nàng, thật là… không quen chút nào.

Chương 22: Về núi

Trên đường về Ca Dạ được ôm vào thủy điện.

Thanh Hà vẫn như cũ, còn chúng người hầu thoáng có phần bất ngờ nên khá xôn xao, nhìn đăm đăm cảnh người đứng đầu điện lại được ảnh vệ thân mật ôm về. Cơ thể bé nhỏ nép trong ngực nhẹ như không, có vẻ là vì tỏ ra yếu ớt trước giáo chúng mà nàng có phần mất tự nhiên, cho đến khi đặt mình xuống chiếc giường mềm mại thì mới ổn định lại, lạnh lùng dặn hắn đi nghỉ.

Trước khi đi thấy nàng gọi Lục Di đến căn dặn, hắn không để ý lắm, mấy ngày đi đường liên tục nên không rảnh để ý đến chữa trị vết thương, giờ không gắng nổi nữa rồi, hắn về phòng mình tìm thuốc trị thương, cởi y phục tôi cũng trở nên vô cùng khó khắn, gần như là xé ra những mảnh vải bám chặt lên vết tương.

Đột nhiên chấn song vang lên, một bóng đen vụt vào, hắn nhặt trường kiếm lên theo bản năng.

“Là ta.” Người đến nhanh nhẹn đỡ lấy tấn công bất ngờ, vội nói rõ thân phận.

Hắn thả lỏng mình, không tránh khỏi rung lắc, Cửu Vi đi lên đỡ, mi tâm nhíu chặt.

“Sao lại thảm hại thế hả, bị thương ra nông nỗi này.” Nhận lấy chai thuốc xử lý vết thương thay hắn, Cửu Vi không che ý tứ trách cứ, “Cũng không thèm băng bó luôn? Càng kéo dài càng nghiêm trọng đấy.”

Khó khăn lắm mới cởi được y phục ra, Cửu Vi chậc chậc lắc đầu, “Còn cố gắng gượng đến giờ, xem ra ngươi còn nhẫn nại hơn ta đấy.”

Hắn im lặng rửa ráy vết thương rồi bôi thuốc bột, trên tay bận rộn nhưng miệng Cửu Vi cũng không nhàn rỗi.

“Đã xảy ra chuyện gì thế, lần này Ca Dạ thất sách sao? Nghe nói nàng cũng bị thương?”

“Ừ.”

“Là ngươi ôm về, chẳng lẽ còn thương nặng hơn ngươi?”

“Ừ.”

“Là ai có bản lĩnh này vậy, có liên quan gì đến Nhã Lệ Ti à?”

“Ừ.”

“Ta vẫn luôn nơm nớp lo sợ, chỉ sợ ngươi không quay về được.” Cửu Vi thầm than, cũng hết cách với hắn, “May mà ngươi vẫn còn nhớ, suýt nữa thì không kịp.”

“Cái gì?” Vết thương bị động đau, câu này nghe không hiểu.

“Cái gì, giải dược của Xích Hoàn, đừng nói với ta là ngươi không nhớ đấy.” Cửu Vi phẫn nộ lườm hắn, thật sự muốn đánh hắn, “Còn hai ngày nữa là phát tác, ngươi không về thì chờ cổ trùng chui vào não đi.”

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, Cửu Vi ấn hắn xuống giường,

còn mình đi ra nhận đồ.

Giữa đĩa ngọc màu xanh là một viên đan dược tối màu, chính là giải dược cách thời kỳ nhất định phải uống.

“Lục Di đem đến, nha đầu này bị ngươi thu phục rất có lòng đấy.”

Hắn nhận lấy viên thuốc, suy nghĩ đến thất thần, mấy ngày liên tục mưu đồ đột biến ứng phó không nổi, lại lo nghĩ cho vết thương của Ca Dạ, hắn thật sự đã quên mất chuyện thời hạn này, nếu không phải nàng cố ép phải chạy về…

Không tính toán xông vào nguy hiểm, gấp gáp đuổi ngày đuổi đêm, là vì… hắn?

“… Đúng là bị hạn chế bởi thứ này khó giải quyết thật, ta biết ngươi có oán hận, nhưng hiện tại giáo vương đã giao giải dược cho Thiên Minh quản lý, không dễ gì lấy, đừng nói là ta, dù là Ca Dạ cũng không có cách gì.” Kinh hãi vì lời mình nói quá xúi quẩy, Cửu Vi lập tức đổi lời, “Ngươi tạm thời nhẫn nại, một ngày nào đó ta sẽ lấy được giải dược thực sự, một phát diệt trừ phiền toái này.”

Hắn cười, không để tâm lắm.

“Rốt cuộc lần này các ngươi đã đối mặt với ai?”

Hắn thở dài, đơn giản thuật lại chuyện đã xảy ra, lược bớt đoạn Ca Dạ chịu nhjc.

“Ta còn nói vì sao các ngươi lại thất thủ nữa chứ, thì ra là có cơ quan ám toán.” Nét mặt Cửu Vi càng lúc càng đông cứng, “Ngay cả ngươi cũng không biết nàng giấu độc? Khá lắm Ca Dạ, kín đáo đến vậy, lần này có thể trốn thoát đúng là cực kỳ may mắn.”

May mắn?

Hắn không cảm thấy thế, nếu không có ý chí vô cùng kiên nhẫn thì đã không có chút may mắn nào rồi.

“Thủ đoạn của Xích Truật lợi hại như vậy, may mà phá hủy hắn rồi, chứ không…”

“Cửu Vi.” Hắn chợt nhớ ra.

“Hả?”

“Giúp ta điều tra một người.”

“Ai?”

“Hoài Y.” Hắn do dự, “Trong lúc hôn mê Ca Dạ đã nhắc đến cái tên này, làm kín đáo thôi.”

“Có manh mối gì không?”

“Không có.”

“Được.” Cửu Vi nhận lời, không hỏi nguyên nhân.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, lúc này hắn mới cảm nhận được đau từ vết thương, mệt mỏi đến cực hạn. Cửu Vi đỡ hắn nằm xuống giường, lại nhìn hắn ngủ thật say, rốt cuộc trái tim treo cao cũng thả lỏng.

Ngủ khoảng một ngày một đêm.

Nắng chiều lại lần nữa chiếu qua song cửa, nước trong ao óng ánh những điểm vàng.

Trong mùa đông hiếm khi có nắng ấm, hắn giường rửa mặt chải đầu, vừa xong xuôi thì ngoài cửa đã truyền đến tiếng vang.

“Vào đi.”

Người đi vào là Bích Chuẩn, một gương mặt trẻ tuổi thích cười.

“Lão đại dậy rồi à? Ta đoán không sai mà.” Thiếu niên đi vào trước, theo sau có mấy người.

Xích Điêu, Huyền Diên, Ngân Hộc, Mặc Diêu, Lam Hiêu*, là lục dực** do một tay hắn huấn luyện.

*(*Trong tên của bọn họ đều là các loài loài chim, gồm đại bàng, diều hâu, thiên nga, chim cắt.)*

*(**Lục dực có nghĩa là sáu đôi cánh, cũng là sáu người phụ tá.)*

Mặc dù trực thuộc dưới trướng của Ca Dạ, nhưng phần lớn vẫn do hắn tiếp quản, bọn họ trung thành tận tâm, như thanh đao do chính tự tay mình nung thành.

Ca Dạ chưa từng hỏi thuần phục thao luyện thế nào, chỉ yêu cầu rõ ràng phải hoàn thành mỗi nhiệm vụ được giao. Đối với những thuộc hạ thiếu niên này, nàng lại càng giống thủ lĩnh xa vời vợi, uy nghiêm, lạnh lùng, không gần gũi. Bọn họ luôn cung kính nghiêm túc trước mặt Ca Dạ, nhưng lại tiếp xúc với hắn liên tục, tùy tiện rất nhiều.

“Vết thương đã đỡ hơn chưa?” Xích Điêu khá lớn tuổi, trầm ổn hơn nhiều.

Hắn gật đầu, “Gần đây trong giáo có thay đổi gì không?”

“Mọi thứ vẫn như trước, trừ việc sủng cơ gần đây của giáo vương là Nhã Lệ Ti đã uống thuốc độc tự vẫn.” Ngân Hộc phụ trách tìm kiếm, tin tức rất nhanh nhạy.

“Chết rồi?”

“Đúng thế, nghe đồn là từ sau khi Tuyết sứ về lại núi.”

Nữ nhân này thông minh đấy, Ca Dạ vừa về núi, chuyện của Khâu Từ, kết quả đợi nàng ta là gì không nói cũng hiểu, dứt khoát tự cầu cái chết, miễn phải bị hành hạ.

“Giáo vương nghe Tuyết sứ bẩm báo xong thì nổi cơn thịnh nộ, hạ lệnh chặt băm thành thịt, nghiền xương thành tro bụi.” Huyền Diên bổ sung.

“Ca Dạ đã đi gặp giáo vương rồi?” Vết thương ở sườn nàng… Hắn bất giác cau mày.

“Sáng sớm nay đã vào điện tấn kiến rồi, hôm qua trong giáo có lời đồn nói nàng chỉ bị thương nhẹ, không ngờ nhiệm vụ hoàn mỹ như thế, giáo vương cũng có an ủi.” Bích Chuẩn cười, “Đoán là được ban thưởng không ít.”

“Chỉ có ngươi mới để ý đến mấy thứ ban thưởng tầm thường kia.” Mặc Diêu chế nhạo, xưa nay sáu người vẫn luôn đâm thọc nhau, lấy đó làm thú vui.

“Nếu có chúng ta đi cùng thì tốt rồi, Tuyết sứ và lão đại cũng không đến nỗi bị thương như vậy.”

“Ta thấy Tuyết sứ vẫn ổn mà, hành động tự nhiên, lúc hành lễ yết kiến cũng không có gì khác lạ.”

“Sao ta lại thấy mặt nàng hơi tái nhỉ.”

“Không phải gần đây nàng thế à?”

“Thế cũng được, nhưng nếu thật sự không làm sao thì sao lại được lão đại ôm về?”

“Cái này…”

Kết thúc buổi thảo luận, sáu cặp mắt đồng thời nhìn chăm chú vào hắn, trọng tâm chú ý nhanh chóng từ chính sự biến thành tám chuyện của cấp trên.

“Lão đại, có thể giải thích xem không, tại sao rõ ràng huynh bị thương nặng hơn nàng, nhưng huynh lại ôm nàng về?”

“Tại sao nàng đi đứng vẫn như thường, còn huynh lại đang an dưỡng?”

“Tại sao hôm qua dáng vẻ nàng nằm trong lòng huynh quái lạ thế, có phải gần đây nàng ta không có biểu cảm gì không?”

“Từ kh nào Tuyết sứ chịu để huynh lại gần thế? Ta chưa thấy ai có thể lại gần nàng trong vòng ba thước cả.”

“Rốt cuộc lần xuất hành này đã xảy ra chuyện gì?”

“… Câu hỏi của ta cũng giống bọn họ.” Im lặng hồi lâu, lời của Xích Điêu khiến mọi người cười ngất.

Đảo mắt nhìn sáu gương mặt hiếu kỳ tinh quái này, hắn không có lời nào chống đỡ. Quả nhiên dung túng thuộc hạ là phải chịu khổ mà, cao thâm khó lường như Ca Dạ mới là chính đạo, chí ít không ai dám đi đến trước mặt nàng hỏi mấy thứ này.

Ngoài cửa mơ hồ vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, vừa nghe là biết ngay của nữ tử không giỏi võ.

Mọi người quên tám chuyện, đồng loạt nhìn sang.

Chỉ chốc lát, một giai nhân váy xanh búi vân kế, da trắng như tuyết gõ cửa đi vào, thấy trong phòng nhiều người thì thoáng kinh ngạc, rồi ngay sau đó nàng mỉm cười, thành thục cúi vái.

“Nghe tin công tử bị thương, Yên Dung lỗ mãng đến thăm viếng, xin lượng thứ cho.”

“Ý tốt như thế, tại hạ không dám nhận.” Hắn khá bất ngờ, từ sau lần đặt chân đến mị viên lần trước, hắn vẫn chưa từng gặp qua, thế mà giờ người đẹp trước mắt không mời lại tới, quả thật có phần kinh ngạc.

Không đợi hắn lên tiếng lần nữa, sáu người bên cạnh chớp mắt, Bích Chuẩn ho nhẹ một tiếng.

“Chúng ta ở lại lâu quá rồi, vẫn nên về trước đi, lão đại cứ coi như bọn ta chưa từng hỏi gì cả nhé.”

Mọi người rối ren hùa theo, nhưng ánh mắt lại hoàn toàn trái ngược, từng người kéo nhau chậm rãi đi ra ngoài. Không có tiếng thở, nhưng có thể xác định là chưa đi xa, chín phần là đang nấp dưới cửa sổ nghe lén.

“Thật không có gì đáng ngại, đã làm cô nương phí tâm rồi.” Đối mặt với người đẹp cười hiền, hắn không biết nên nói sao cho phải.

“Từ sau hôm ấy công tử không lại Thanh Gia các nữa, Yên Dung tự thấy xấu hổ vì đã không để công tử được vui vẻ, vốn không dám tham lam cầu mong gì nhiều. Chỉ là nghe từ chỗ Nguyệt sứ biết được công tử bị trong thương, dưới tình thế cấp bách vội đến thăm, chứ không nghĩ gì nhiều, trái lại đã quấy rầy rồi.”

Cửu Vi? Là có ý gì đây.

“Chút vết tương nhẹ không đáng để nhắc đến, ý tốt của cô nương, tại hạ xin khắc sâu trong lòng.” Không rõ ý đồ là gì, hắn châm trà tiếp khách, nhưng vừa xách ấm lên thì lại bị Yên Dung đoạt lấy.

Tay ngọc non mềm đỡ lấy bàn tay, hắn nhanh chóng rụt đi, nàng thoáng như không phát hiện ra, vẫn cười một cách tự nhiên.

“Không dám làm phiền công tử, tạm thời cứ để Yên Dung hầu hạ, tránh phải phí sức.”

Rót hai chén trà xanh, lại vắt khăn lông cho hắn lau tay, một cái nhăn mày một tiếng cười giòn vô cùng uyển chuyển, khiến người ta chẳng thể nào chối từ. “Nom sắc mặt công tử có vẻ mệt mỏi, Yên Dung có biết sơ vài phương pháp đả thông, có thể để Yên Dung thử một lần không? Có thể tạm thời xua đi mệt mỏi.”

“Nghỉ ngơi một lát là sẽ khôi phục ngay, không cần phiền toái.”

“Yên Dung chỉ biết chút kỹ thuật mà thôi, kính mong công tử không chê cười.” Còn không đợi từ chối, đôi bàn tay ngọc ngà đã đặt lên, ngại vì khách sáo không tiện né tránh, chỉ đành để mặc nàng muốn

làm gì thì làm.

Bàn tay búp măng nhẹ nhàng nắn bóp trên trán hắn, đúng là rất thoải mái. Không hiểu sao trong lòng lại có vẻ an nhàn khó hiểu, khiến cảm giác hưởng thụ giảm bớt đi, miễn cưỡng đợi nàng ta dừng tay. Yên Dung như phát hiện ra, không đợi hắn mở miệng đã thu tay về.

“Công tử có khá hơn chút nào không?”

Quả thật cảm giác mệt mỏi đã bớt đi không ít, hắn gật đầu cám ơn, “Đa tạ, đã tốt hơn nhiều rồi.”

Yên Dung cười khẽ một tiếng, cúi thấp đầu để lộ gáy trắng ngần.

“Công tử cần nghỉ ngơi nên Yên Dung không dám làm phiền nữa, đợi công tử khỏi bệnh, Yên Dung sẽ chuẩn bị rượu ở Thanh Gia các đợi, xin công tử ghé chơi.”

“Qua vài hôm nữa nhất định sẽ đến cửa cám ơn.” Hắn mơ hồ thở phào một hơi.

Nghe được câu trả lời như ý, người đẹp cúi người vái lạy, nở nụ cười yêu kiều rời đi. Nhưng mới đi được mấy bước, một thiếu nữa đã dẫm đường đá giữa sen xanh mà đến.

Gương mặt lạnh lùng, váy trắng mặt mộc, dung mạo còn rất trẻ nhưng đã có thể hút hồn người ta. Vạt váy như sướng lay động theo bước chân, nhanh nhẹn phe phẩy, thoáng như trích tiên*.

*(*Trích tiên: tiên giáng trần.)*

Chỉ chốc lát đã đi đến trước mắt, thiếu nữ dừng bước lẳng lặng nhìn sang, tròng mắt đen láy rõ ràng kia như có thể thấm nhuần vào nội

tâm, lạnh như hàn băng.

Nàng bất giác run rẩy, khom người hành lễ, “Yên Dung ra mắt Tuyết sứ.”

Nàng ta có thể cảm nhận ánh mắt lạnh băng đang quét nhìn trên người mình, hồi lâu sau mới có âm thanh thờ ơ vang lên.

“Ngươi đến thăm Thù Ảnh?”

“Vâng.” Không dám nói nhiều một chữ, rõ ràng chỉ là thiếu nữ trẻ con, cũng không có vẻ cưỡng bức uy hiếp, thế nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi.

“Đi xuống đi.” Nhìn bóng người đẹp đi xa, Ca Dạ nhíu mày.

“Ngân Hộc.”

“Có thuộc hạ.” Một bóng người nhanh chóng đi ra từ chỗ tối, nửa quỳ xuống.

“Thù Ảnh đã tỉnh chưa?”

“Đã tỉnh từ nửa canh trước rồi ạ.”

“Đưa thứ này cho hắn.”

Nhận lấy bình ngọc ném đến, đợi người đi xa, lúc này Ngân Hộc mởi thở hắt ra.

“Thứ gì thế?” Năm bóng người nhanh chóng tụ lại, nhìn thứ trong tay hắn.

“Cửu Thiên Phong Lộ?” Mọi người trố mắt nhìn nhau.

Là bí thuốc tốn mấy chục dược liệu trân quý mới luyện chế nên, hóa nhan sinh cơ, có thể làm vết thương tự lành không dấu vết. Là trân phẩm mà chỉ có giáo vương cùng tứ sứ mới có tư cách sử dụng, thế mà lại do đích thân Ca Dạ đưa đến.

Nhớ lại tình cảnh giằng co giữa hai người đẹp vừa rồi, Bích Chuẩn bật thốt.

“Thảm rồi.”

Chương 23: Ân thưởng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nói tới nói lui là vậy, nhưng không hề xuất hiện tình cảnh nào như họ nghĩ.

Ca Dạ rất ít ra khỏi phòng trừ khi có việc cần thiết, phần lớn thời gian chỉ để tĩnh dưỡng, lúc triệu tập Thù Ảnh bàn chuyện lại không có gì khác thường, dù rất tò mò nhưng không tìm được manh mối nào, thế là chuyện dần bình thường lại.

Nhưng hắn lại mơ hồ khó chịu.

Lúc đầu còn nói là tĩnh dưỡng được, nhưng thời gian dài sau đó không bước chân ra khỏi phòng đúng là quá kỳ quái, đến xem thì lại không thấy có gì quá đặc biệt, nàng chỉ đang lật giở sách, một chồng sách rải rác lung tung trên án kỷ trên giường, ném bừa bộn lung tung, dường như đang tìm thứ gì đấy.

Thi thoảng có đêm lại ngồi thừ người rất lâu trên đường hoa, cho đến khi phương đông hửng sáng, nàng mới để lại hoa rơi đầy đất quay về phòng.

Cũng không ai biết rốt cuộc nàng đang nghĩ gì, chỉ biết rõ là, nàng bắt đầu âm thầm gặp gỡ Thiên Minh. Lần đầu tiên nghe thấy, hắn còn tưởng là đồn bậy, cho đến khi chính mắt nhìn thấy Mặc Diêu Lam Hào cùng ảnh vệ của Thiên Minh canh giữ bên ngoài phòng.

Bí mật bàn bạc rất lâu, cuối cùng khi cửa mở ra, nam tử kia cười rất thần bí, còn quay đầu cúi thấp ghé vào tai Ca Dạ nói gì đấy. Ánh mắt ngang tàng nóng bỏng, có vẻ mập mờ không nói hết, dục vọng lan tỏa khắp thân.

Tóc mai Ca Dạ khẽ phất phơ theo hơi thở của hắn, thế nhưng nàng không hề né tránh mà cũng chẳng có biểu cảm gì, nếu không phải liếc thấy nàng vô ý siết chặt tay, thì hẳn hắn đã cho rằng hai người họ thật sự thân mật với nhau.

"Sớm muộn gì..."

Câu cuối lại không nói hết, Thiên Minh mỉm cười sâu xa, nghênh ngang rời đi, nom dáng vẻ thì tâm tình rất tốt. Nàng đứng yên nhìn theo hướng đối phương biến mất một lúc rất lâu, rồi mới từ từ xòe lòng bàn tay ra, im lặng cụp mắt. Nàng luôn có thói quen này mỗi khi có tâm sự hay kế hoạch gì đấy, giống như muốn thấy rõ huyền cơ số mệnh ẩn trong lòng bàn tay.

"Cô đang nghĩ gì vậy." Cho thuộc hạ lui xuống, hắn thấp giọng hỏi.

"Xem có thể lợi dụng được hay không." Ca Dạ nắm tay lại, thờ ơ đáp.

"Hắn không phải là đối tượng có thể tùy tiện sai khiến."

"Dù sao cũng phải thử mới biết."

"Lấy lợi từ tay hắn, phải trả cái giá thế nào đây."

"Mọi việc đều có được mất, ta tự biết chừng mực."

"Có khi chuyện sẽ vượt quá tầm kiểm soát của cô."

"Bảo hổ lột da, dĩ nhiên là có nguy hiểm rồi." Nàng khẽ thở dài, "Hết cách rồi."

"Cô muốn gì?"

Nàng im lặng một hồi, rồi nhẹ nhàng đáp, "Đó không phải điều ngươi nên biết."

"Cô lấy thứ gì trao đổi?" Nhận được sự giúp đỡ của Thiên Minh thì chẳng khác gì ký khế ước với ma quỷ cả, Thiên Minh vẫn luôn thèm khát nàng, chỉ có vậy.

Nàng khẽ cười, có phần tự giễu, "Cũng không khác ngươi đoán là bao, có điều hắn hắn cũng không dễ được như mong muốn đâu."

"Cô điên rồi!" Hắn không dám tin.

"Cứ coi là vậy đi." Nàng không nhìn hắn, sóng mũi duyên dáng sinh ra nét đẹp quật cường, "Ta cũng muốn nhìn xem, đến tột cùng nguyện vọng của ta có thể thực hiện được bao nhiêu."

"Cô thật sự biết mình đang làm gì chứ?"

Nhưng nàng không đáp, chỉ lẳng lặng bước dọc hành lang, lạnh lùng như thường ngày.

Ca Dạ mãi nghĩ ngợi.

Hắn không đoán ra nổi mục đích khiến nàng cam thịu lấy mình làm trao đổi là gì. Địa vị của nàng đã vững chắc từ lâu, không ai trong giáo có thể chèn ép được, cũng không cần quỳ gối trước ai cả. Nàng từ chối lời thổ lộ, lạnh nhạt cự tuyệt bất kỳ lời hỏi thăm, dứt khoát sai

hắn xuống núi làm một vài nhiệm vụ mà vốn chỉ cần lục dực là đủ. Một năm thì có hơn nửa thời gian đều bôn ba bên ngoài, thời gian ở trên núi rất ít, nhưng dù thế, hắn vẫn có thể cảm nhận được dòng nước ngầm mãnh liệt trong giáo.

Thiên Minh đã đổi thái độ với Ca Dạ, mỗi lần giáo vương đưa ra quyết sách thì đứng bên hỗ trợ, lên tiếng giúp đỡ, thậm chí không tiếc đắc tội với Tử Túc. Gần đây Tử Túc đối chọi với Thiên Minh rất gay gắt, đã mấy lần tuốt gươm tuốt vỏ với nhau ở ngay trên điện, dần dần lại hay lui tới với Cửu Vi.

Ban đầu khi nhậm chức, Thiên Minh và tử lúc liên hiệp với nhau, còn Ca Dạ Cửu Vi là tự dựa vào tình cảnh từng bước thay đổi, xem nhẹ tranh đấu giữa Thiên Minh và Tử Túc.

Xưa nay lạnh lùng là thế, nhưng biểu hiện của Ca Dạ trong một năm qua lại khiến mọi người đều bất ngờ, âm thầm có lời đồn nói nàng đã thành niềm vui mới của Thiên Minh, làm gì cũng là để trợ giúp người bên gối.

Xích Điêu lờ mờ thay thế địa vị của hắn, được Ca Dạ nể trọng, nhiều liên lạc quyết sách đều do hắn nắm trong tay, ảnh vệ của Ca Dạ thất thế đã sớm không còn là tin đồn nữa, mà là thực tế có thể thấy rõ, dù rằng lục dực vẫn cung kính với hắn như thởu đầu, thế nhưng chuyện đấy đã truyền khắp trông giáo, dĩ nhiên mắt nhìn cũng khác đi.

Ca Dạ không hề giải thích, hạ hết lệnh này đến lệnh kia, mỗi lần về núi báo cáo công việc được mấy hôm thì lại có việc khác rơi xuống, không hề rảnh rỗi. Đối đáp trực diện vẫn rất bình thản, không thân không lạ, cũng chưa bao giờ nói gì khác ngoài công việc, tựa như một người xa lạ.

Nàng đang nghĩ gì?

Vì quá coi trọng một người Trung Nguyên mà dẫn đến lo lắng âm thầm sao?

Hay do vì hắn truy đuổi quá độ nên sinh lòng chán ghét?

Hay bỗng nhiên nảy sinh nghi ngờ cố kỵ?

Càng ngày hắn đến Thanh Gia các ở mị viên càng nhiều, cứ luôn xuất thần trước gương mặt có vài phần tương tự đấy, trong tiếng đàn du dương uống rượu mạnh hết ly này đến ly khác, nghe khúc Giang Nam, nhất thời say theo tiếng cười dịu dàng.

Yên Dung là một nữ tử thùy mị, biết lý giải tâm sự người ta, cũng chẳng hỏi han nhiều. Dù lần nào hắn đến cũng chỉ trò chuyện, không hề có hành vi thân mật nào, nhưng nàng ta cũng không bận tâm mấy.

Mặt mày rõ ràng, lúc không cười lại có ba phần lạnh lùng, nhưng khi thả lỏng lại rất động lòng người, phong tư vô hạn, phảng phất như thấy được người khác. Điểm khác nhau là, người kia chưa bao giờ cười thật lòng cả, cũng rất ít khi để lộ vẻ mặt chân thực, dưới ngàn lớp mặt nạ kia là tâm sự lặp đi lặp lại chẳng một ai thấu.

Quay về thủy điện, lục dực đang tụ tập một bên nhỏ giọng bàn luận, thấy hắn quay về thì mắt sáng lên.

"Lão đại!" Bích Chuẩn chào đón, "Huynh đã về rồi."

"Chuyện gì."

Mọi người mồm năm miệng bảy tranh nhau nói.

"Tuyết sứ nhốt mình trong phòng cả ngày không chịu ra."

"Đã gần đến dạ yến rồi, nếu còn chưa đi thì sẽ lỡ mất."

"Xích Điêu đi giục rồi, nhưng bị Tuyết sứ đánh phải đi ra." Ngân Hộc kéo Xích Điêu lại, thấy rõ vết bầm trên trán.

"Chưa khi nào thấy nàng phát cáu đến vậy cả."

"Nhưng cũng không thể thờ ơ với dạ yến một năm một lần được, lỡ giờ cũng sẽ bị trách phạt."

"Có trời mới biết hôm nay nàng bị gì."

"Chẳng lẽ nữ nhân đều có mấy ngày thất thường thế à?"

"Ngươi đúng là cái gì cũng dám nói."

Hắn mở miệng ngắt lời các thiếu niên càng nói càng đi xa.

"Có ai biết nguyên nhân không?" Ca Dạ không phải dạng người buông thả tâm tình, ít khi thất thường, trong bụng hắn lấy làm kinh ngạc.

Mọi người trố mắt nhìn nhau, Lam Hiêu do dự.

"Hồi sáng giáo vương sai người đến ban thưởng, nói là để Tuyết sứ đeo dùng trong dạ yến, nếu nói có gì không bình thường thì cũng chỉ có mỗi việc đó mà thôi."

Giáo vương ban thưởng cũng chỉ là chuyện thường gặp, sao lại...

"Ban thưởng gì?"

"Không rõ ạ, là một rương gỗ đàn hương." Bích Chuẩn so kích cỡ.

"Hay lão đại đi xem đi, dù gì bọn ta cũng không có khả năng." Sáu đôi mắt nhìn thẳng vào hắn.

Chần chừ ngoài cửa hồi lâu, gõ cả nửa ngày vẫn không có động tĩnh gì, hắn nhắm mắt đẩy cửa ra.

Đồ rửa bút ba chân làm bằng gốm xanh bay đến, hắn tinh mắt chụp lấy, cũng lờ mờ hiểu ra vết u trên trán Xích Điêu là do đâu mà ra, với thủ pháp của Ca Dạ, nếu không kịp đề phòng thì bị thương cũng chẳng lạ gì.

Đẩy cửa ra không dễ tí nào.

Kệ sách trên tường rớt xuống đất, đủ loại sách cổ ngổn ngang khắp phòng, vô cùng bừa bộn, có không ít thứ đồ trang sức ngọc ngà quý báu bị bể, rải rác đầy đất, như là mới bị cướp vậy. Ca Dạ ngồi giữa đống đồ ôm đầu gối ngẩn người, chiếc rương gỗ sơn bóng loáng bên cạnh được mở một nửa, không thấy rõ là vật gì.

"Ca Dạ?"

Đợi hồi lâu, hắn mới nghe thấy âm thanh không chút cảm xúc.

"Chuyện gì."

Tình hình trong phòng còn nghiêm trọng hơn cả dự đoán, nhất thời cứng họng, liếc nhìn đồ bên chân nàng.

"Giáo vương đã ban thưởng gì?"

Ca Dạ cười lạnh, đá lấy chiếc rương ngã nhào.

Một bộ nữ phục tinh xảo cùng trang sức lục bảo lục rơi ra, sáng rực trong căn phòng tăm tối. Tơ băng thượng hạng thấm hơi lạnh trong lòng bàn tay, tơ lụa mềm mại, có thể thấy rõ sắc xanh của lục bảo, dưới những sợi tơ vàng bạc trở nên vô cùng lộng lẫy tao nhã, sắc vàng óng ánh, vừa nhìn là biết ngay đấy là thượng phẩm trân quý hiếm có. Nhẫn đeo, vòng tay, vòng đeo cánh tay, dây chuyền, bông tai, băng trán, dây đeo bụng* món nào cũng đầy đủ, có giá trị liên thành.

*(*Hình ảnh.)*

Click để xem ảnh

Giáo vương ban thưởng những thứ này là có ý gì.

Hắn ngạc nhiên khó hiểu, Ca Dạ im lặng không nói, mặt mày tái nhợt, trong đôi mắt đen mơ hồ ánh lên nét tàn nhẫn đơn độc.

"Có phải bên ti lễ tính sai rồi không." Theo lệ thì chỉ ban tặng kim châu đồ cổ quý hiếm chứ không có vật phẩm như thế, ý tứ ẩn chứa trong đó... hắn không muốn nghĩ sâu.

Ca Dạ khẽ động, đổi thành ngồi xếp bằng, ngón tay kẹp lấy sợi dây chuyền óng ánh, phản chiếu sắc xanh lên gương mặt.

"Trong dạ yến tám năm trước, giáo vương đã ban cẩm y ngọc xuyến cho Phi Khâm, ba ngày sau triệu nàng ta vào điện hầu ạ."

"Trong dạ yến sáu năm trước, giáo vương ban hoa phục châu ngọc cho Tử Túc, ngay đêm đó ở lại giao hoan trong điện."

"Hôm nay đến lượt ta, rộng lượng thật đấy, ưu đãi còn nhiều hơn các nàng nhiều." Con ngươi đen lánh phản chiếu ánh xanh tối tăm lạnh lùng, dường như không phải đang nói mình, "Cũng khó trách, ngày trước chỉ là Thất Sát nho nhỏ, nay là một trong Tứ Sử, chẳng trách có khác biệt lớn đến thế."

Lời nói vào tai như đâm trúng hàn băng, hắn lùi một bước, chân đạp trúng bình ngọc bể lăn lộc cộc.

Nàng như không nghe thấy, lẩm bẩm nói nhỏ, đến mức chẳng nghe rõ.

"Ta cứ tưởng có thể tránh được, nhưng vẫn không, chỉ suýt nữa..." Bỗng nàng ngẩng đầu, ánh mắt như thiêu đốt, "Tại sao ngươi lại ngăn Xích Truật hả, cũng vì chính gương mặt này mà ra, phá hủy nó thì tốt biết bao, như thế sẽ không có rắc rối ngày hôm nay!"

Oán hận không kìm nén bộc lộ thấy rõ, hiếm khi nàng thể hiện cảm xúc thật của mình. Dù lưỡi dao sắc bén có lướt qua gò má vẫn chẳng mảy may sợ hãi, nhưng vì sắc lệnh của giáo vương mà không nén được lửa giận, mất khống chế hoàn toàn. Hắn bình tĩnh nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch lạn lùng như sương mà không cách nào hít thở nổi.

"Sao cô có thể nhịn được Thiên Minh mà lại không nhịn nổi giáo vương hả?!"

"Thiên Minh, trước khi ta được như mong muốn, hắn vẫn không đạt được gì cả." Ca Dạ hận đến cắn răng, tựa như nguyền rủa, "Cái gì cũng... Ngay cả một ngón tay của ta hắn cũng không động đến."

Con ngươi đen láy trào lên nỗi tuyệt vọng khôn cùng, như bị ép đến

chết.

Hắn rất muốn nói, nếu thật sự muốn được gì, thì lấy từ chỗ giáo vương còn hiệu quả hơn là từ Thiên Minh. Giáo vương mới là người có quyền hạn tối cao.

Mà hắn cũng rất muốn nói, nếu không phải trong một năm qua nàng có hành động khác lạ, thì chưa chắc giáo vương đã nảy sinh ý nghĩ ấy.

Hắn còn muốn nói rằng, đã căm ghét như vậy thì cần gì phải bán mạng thay ác ma, nàng có vô số cơ hội chạy trốn đi xa, nhưng lại tự vùi lấp trong tuyệt cảnh.

Nhưng đến cuối hắn vẫn chẳng nói gì, gập gối trái quỳ xuống cạnh nàng.

"Cô định làm gì."

Chương 24: Dạ yến

Trong căn phòng u ám, rèm dày khép chặt, lọt vào tai là những hồi thở dốc nặng nề.

Tiếng rên rỉ mất hồn đan xen với tiếng cọt kẹt của giường, một đôi trai gái trần trụi quấn chặt lấy nhau, mồ hôi rịn ra dính khắp thân hình, nhanh nhưng có tiết tấu. Sau một hồi chạy nước rút mãnh liệt, cơ bắp căng cứng thả lỏng ra, nam nhân lật người qua một bên, hơi thở dần bình phục lại như thường.

Sắc mặt nữ tử bên cạnh đỏ ửng, đồng tử mở to như vẫn đang còn chìm đắm trong dư âm kích tình. Một lúc lâu sau, nàng ta lười biếng ngẩng đầu lên, từng lọn tóc dài vô thức rủ xuống, ánh mắt quyến rũ đổ đầy ham muốn, phong tình vạn chủng.

“Hôm nay trông nàng hứng thú quá nhỉ.” Nam nhân nửa ngồi, đánh giá mặt nàng rồi nói.

“Ta? Quả thật có chút.” Nàng ta miễn cưỡng mỉm cười, có nét hưng phấn bí ẩn, “Tối nay có kịch hay để xem rồi.”

“Kịch gì?” Mày kiếm nhướn lên, hắn thuận miệng hỏi.

“Giáo vương… muốn triệu Ca Dạ vào hầu.” Nàng cười khẽ, “Chuyện này còn không phải là kịch hay sao?”

Nam nhân cố đè nén kinh ngạc, “Ta chỉ nghe nói là ban thưởng cho nàng ta mà thôi, không ngờ còn có ý nghĩa ấy sao?”

“Lão già đó toàn thích xài mấy mánh đấy. Suy cho cùng cũng không phải là đồ chơi có thể chơi thỏa thích ở Mị Viên, dù sao ngoài mặt vẫn phải vờ vịt đã, đầu tiên là ban thưởng rồi sau mới muốn người, xưa nay đều như thế.”

“Ta cứ tưởng ông ta không hứng thú với dáng vẻ đó của Ca Dạ chứ.” Nam nhân cụp mắt che lại tia sáng, tay dao động dọc theo đường cong lồi lõm, “Có thể lọt vào mắt chí ít cũng nên là nữ nhân chân chính.”

Nữ tử nở nụ cười duyên dáng, dường như hiểu ý lời tâng bốc vô hình, “Thế cũng được, ông ta luôn thích nữ nhân trưởng thành, có điều với Ca Dạ…”

“Ca Dạ thế nào?”

“Chưa chắc đã chỉ là ham muốn không.”

“Ý nàng là…”

“Dường như có hiềm nghi.” Tay nàng ta leo lên lồng ngực màu kiều mạch, khẽ vuốt ve cơ bắp săn chắc, “Ai bảo một năm qua Ca Dạ khác thường làm gì, cứ như là bị Thiên Minh chi phối, chẳng trách ông ta sinh nghi.”

“Nên mới dùng cách này để thăm dò?”

“Nếu Ca Dạ ngoan ngoãn nghe lời, tức là trung thành không gạt giáo vương, đến lúc đó cho nàng ta thêm chút ngon ngọt, như thế sẽ không lo gì về ảnh hưởng của Thiên Minh nữa.”

“Nếu không theo thì sao?”

“Vẫn chưa có ai không dám theo cả.” Giọng nàng lạnh đi, “Ai dám cự tuyệt yêu sủng của giáo vương chứ, cho dù Ca Dạ đã yên ổn trên ghế tứ sứ, nhưng chọc giận giáo vương thì vẫn phải gánh chịu hậu quả như thường.”

“Ta cũng thấy lạ, từ lúc nào mà Ca Dạ và Thiên Minh đã kết đồng minh thế, đâu đâu cũng nghe theo hắn, chẳng lẽ đã…”

Bỗng nữ tử nằm rạp xuống phá lên cười, cười đến nỗi không thở nổi. Cơ thể đầy đặn mềm mại run lên, quyến rũ người ta căng phồng huyết mạch.

“Cười cái gì.” Nam nhân làm như không thấy, lơ đãng hỏi.

“Nam nhân các người đúng là…” Khó khăn lắm mới dừng cười được, nàng ta ngẩng mặt lên, không hề che giấu châm chọc, “Ngu xuẩn.”

“Nói gì đấy hả.”

“Ai ai cũng cho rằng Ca Dạ bị Thiên Minh nắm trong tay, sao không ai nghĩ ngược lại xem.”

“Ý nàng là…”

“Ý ta là các người cũng xem thường Ca Dạ quá rồi.” Nàng ta xoay mình xuống giường, mặc từng món đồ vào, “Nha đầu kia ranh như quỷ, Thiên minh đã sớm bị sắc dục làm mỏi mệt, mọi thứ đều do nàng ta định đoạt cả rồi.”

Nàng ta hừ lạnh, thoáng qua ý tứ không hình dung nổi, “Nhìn dáng vẻ của nàng ta, nhất định Thiên Minh vẫn chưa được lợi gì, chỉ sợ còn chưa kịp xơ múi thì đã bị nàng ta đùa bỡn rồi.”

“Không phải nàng coi thường Thiên Minh vô dụng đấy chứ.”

“Vô dụng thì hay rồi. Dã tâm của tên kia quá lớn, dục vọng lại mạnh, suy nghĩ gì cũng phải… Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy.”

“Sao nàng biết Thiên Minh không được thuận lợi.” Tuy bụng vẫn âm thầm cho phép nàng đánh giá người nào đó, nhưng ngoài miệng vẫn chế giễu.

“Nhìn nàng ta có vẻ giống từng có nam nhân à, xưa nay nàng ta không hề đến gần ai, hẳn tám chín phần vẫn còn là xử nữ.” Ánh mắt quyến rũ mơ hồ hiện lên tia cười ác ý, “Không tới tay nên Thiên Minh mới lại thèm thuồng thế, nam nhân đúng là bỉ ổi.”

“Lời này đúng thật là…” Hắn khẽ cắn lên dái tai nàng ta, “Theo suy luận của nàng, thì tối nay Ca Dạ sẽ đối phó thế nào?”

“Ai mà biết.” Nữ tử dán mình lên ngực hắn, “Năm đó ta bị chó cắn nên mới thế, cố chịu qua một thời gian là được rồi, dù sao giáo vương cũng chỉ thích người mới.”

“Nếu là Ca Dạ…”

“Chàng lo cho ảnh vệ của nàng ta à?” Nữ tử vạch trần, tủm tỉm liếc nhìn.

“Ừ.” Hắn không chút che giấu.

“Thế thì… Nếu Ca Dạ thất thế, thì cũng có thể đưa hắn về.”

“Làm thế nào.”

Nàng ta như nhìn thấu tâm tư hắn, “Chàng không tiện ra mặt, vậy để ta đi thuyết phục giáo vương điều hắn đến làm thuộc hạ của ta thì sao, bảo đảm có thể để chàng yên tâm.”

“Nàng?” Bỗng hắn bật cười, “Tích cực như vậy từ khi nào thế, chẳng lẽ nàng cũng động lòng rồi sao?”

“Mà tên kia đúng là tuấn tú thật, lại còn là trợ thủ đắc lực của Ca Dạ, thu về thì chỉ có lợi mà thôi, hơn nữa… Ta cũng không lạnh nhạt như Ca Dạ, đâu thể lãng phí thượng phẩm được.” Nàng thản nhiên thừa nhận, thoải mái nói ra.

“Nàng thẳng thắn nhỉ, ăn trong chén lại nhìn trong nồi, cũng không sợ không giúp được à.” Hắn thấp giọng cười mắng, nhìn như than phiền nhưng chẳng hề tức giận.

Cả hai đều biết rất rõ, ngoài háo sắc ra, thì hành động này cũng có thâm ý khác. Có điều chỉ cần Thù Ảnh không sao thì chút tâm tư này của Tử Túc không đáng để lo.

Vấn đề duy nhất là, Ca Dạ… sẽ đối phó thế nào.

Trên Thiên Sơn vách đá cheo leo, khe suối cuồn cuộn từng đợt bọt trắng xóa, như mây xanh thấu trời.

Vầng trăng bàng bạc treo trên cao, chiếu rọi dạ yến xa hoa xán lạn đèn đuốc khắp núi.

Đèn lồng tinh xảo treo trên tường chạy dài một đường, tựa như tinh tú trên trời rơi xuống phàm trần. Bàn dài tinh xảo xếp thành một hàng, trong mâm bạch ngọc bày la liệt các món sơn hào hải vị, dù trong quốc yến sa hoa cũng hiếm khi thấy, rượu bồ đào rót đầy ly dạ quang, như bảo thạch đỏ rực chói mắt. Thiếu nữ xinh đẹp đỡ bình

rượu, gấu váy lay động, ngọc trụy răng khoen va vào nhau, ting tang không ngừng.

Các chấp sự lớn nhỏ trong giáo trật tự ngồi xuống theo thứ tự được phân, một bữa tiệc lớn như thế nhưng lại không có lấy tiếng động hỗn tạp.

Trên thảm đỏ dày nặng, vũ nương quyến rũ đang xoay nhanh theo tiếng nhạc phiêu bồng, chiếc váy đỏ sặc sỡ xòe rộng, để lộ vòng eo tuyết nhỏ nhắn. Chân trần buộc chuông vàng, tua rua che trán, áo lụa dải màu bay bổng theo điệu múa, uyển chuyển như tiên nữ hạ phàm.

Trên thềm ngọc, giáo vương cao quý mỉm cười nhìn xuống mọi người, hệt như vị thần.

Tứ sứ chia hai hàng theo chức vụ ở bên dưới, ảnh vệ đứng sau lưng xuôi tay chờ hầu. Cấp bậc rõ ràng, vô cùng nghiêm ngặt, không thể vượt quá dù chỉ là nửa bước.

Rượu quá tam tuần, vui đến say sưa, mọi người cũng thả lỏng tinh thần. Dù sao cũng là thịnh yến một năm một lần, gần đây thanh thế trong giáo lại rất mạnh, được dịp ca vũ hưởng lạc thỏa thích.

Thiên Minh ngồi bên trên tứ sứ, âm trầm u ám, không ngừng uống rượu. Trái lại Tử Túc ở bên lại cười đày yêu kiều, luôn phóng mắt đưa tình dù đối phương vờ như không thấy, nhưng cũng không ảnh hưởng gì.

Ca Dạ không hề động đũa, chỉ rót một ly rượu từ tốn hớp, bàn tay trắng nõn cầm ly ngọc lớn trông lại càng nhỏ, tròng mắt đen như hồ nước trong đêm.

Cửu Vi ngồi bên dưới, ánh mắt cứ qua lại giữa ba người họ, thầm

tính toán trong bụng, rồi lại quét nhìn người sau lưng Ca Dạ mà thở dài. Trên gương mặt tuấn tú ấy không hề có biểu cảm gì, cúi đầu tập trung nhìn nhất cử nhất động của Ca Dạ, môi mím chặt, đứng thẳng lưng.

Ngược lại tâm trạng của giáo vương rất không tệ, toàn nói những lời phong hoa tuyết nguyệt, ngoài Tử Túc cười duyên đáp lại thì còn có Cửu Vi lên tiếng, hai người còn lại thì gần như không hề mở miệng.

Một lúc lâu sau, cuối cùng đề tài cũng đã chuyển đến trọng điểm.

“Ca Dạ.”

Mấy người không biết chuyện thì thầm giật mình.

Giáo vương cười nhạt, tùy ý gọi.

“Sao không thấy ngươi mặc đồ ban tặng hôm nay, chẳng lẽ còn chê ít ư.”

“Hồi bẩm giáo vương, Ca Dạ sao dám.” Tay Ca Dạ khẽ run lên, sau đó lại bình tĩnh như cũ, “Giáo vương ban thưởng hậu hĩ như thế, Ca Dạ xấu hổ không dám nhận. Huống hồ tự biết mình trông trẻ con, vóc người yếu ớt, không mặc nổi những thứ quý báu như thế, chỉ sợ mặc vào lại hóa thành xoàng xĩnh.”

Giáo vương dãn mày, “Nếu đã ban thưởng thì cần gì nghĩ nhiều, lui xuống đổi mấy thứ ta xem nào, để xem có như ngươi nói không.”

Ca Dạ im lặng, hít sâu một hơi, đứng lên đi tới trước thềm ngọc quỳ xuống, ngẩng đầu thốt lên.

“Ca Dạ cả gan, nguyện chết vạn lần, khẩn cầu giáo vương thu hồi vật

ban thưởng.”

Suýt nữa Cửu Vi đã cho rằng mình nghe lầm; tay Thiên Minh mềm nhũn, ly rượu đụng xuống vang lên tiếng vang; nụ cười của Tử Túc đông cứng trên mặt. Còn những người khác vẫn ăn uống như cũ không phát giác gì, chỉ có nơi cao nhất này yên tĩnh như chết.

Giáo vương cũng thôi cười, mắt nhìn xuống người đang quỳ.

“Ta không nghe rõ, ngươi lặp lại lần nữa.”

Dưới ánh nhìn đe dọa như thế, một khi lên tiếng thì chính là hành hạ.

Mặt Ca Dạ trắng bệch như giấy, nhưng vẫn lặp lại thốt lên từng chữ.

Ca Dạ im lặng, hít sâu một hơi, đứng lên đi tới trước thềm ngọc quỳ xuống, ngẩng đầu thốt lên.

“Ca Dạ cả gan, nguyện chết vạn lần, khẩn cầu giáo vương thu hồi vật ban thưởng.”

Ngay cả Tử Túc cũng bắt đầu bội phục sự can đảm của nàng ta.

Trong con ngươi rét buốt xuất hiện lạnh giá, bỗng thân hình cao lớn đứng dậy khỏi ghế ngọc, bước đi xuống, đứng trước người Ca Dạ, một áp lực không thể gọi tên lập tức ùa đến.

“Ngươi có biết mình đang nói gì không?”

Ca Dạ nằm sấp xuống, trán chạm đất, lời nói vô cùng rõ ràng.

“Ca Dạ vốn biết mình thấp bé, có được như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ giáo vương bồi dưỡng đào tạo, chết vạn lần cũng không thể

báo đáp được. Có cơ hội hầu cận đúng thực là cầu cũng không được, cực kỳ may mắn. Tiếc rằng số mệnh đã làm quá nhiều sai trái, phúc lộc đạm bạc, tuy có lòng nhưng thân thể không thể dâng phụng được, xin giáo vương minh giám"

Vương giả dừng lại, áp lực vơi đi.

"Nói thế nghĩa là sao."

"Từ nhỏ Ca Dạ từng theo sư trưởng tập bí thuật, cốt lõi của võ công toàn nhờ vào bí thuật cả. Thuật này chỉ cần thể chất tương cận thì sẽ thành công chỉ trong thời gian ngắn, song một khi đã bắt đầu thì suốt đời không thể làm chuyện nam nữ, nếu không thì công lực sẽ tiêu tan, tắc kinh mạch mà chết. Ca Dạ tự xấu hổ với hình hài này, tự thấy được giáo vương rủ lòng thương xót không vất bỏ, không dám dối trá."

Giọng nói trong trẻo lạnh lùng dừng lại, rồi lại tiếp.

"Không có gì để tiếc mạng cả, có thể hầu hạ đã là may mắn lắm rồi, chỉ là như thế thì sau này sẽ không thể nào cống hiến cho giáo vương được nữa, vô cùng thất vọng, mong giáo vương tinh mắt, cảm thông cho tấm lòng trung thành của thuộc hạ."

Không khí như đông đặc lại.

"Là bí thuật nào có công hiệu này, nếu dám nói dối nửa lời, ngươi biết kết quả đấy." Một câu nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chứa uy hiếp tối cao.

"Ma La Côn Na Tâm pháp." Lời vừa nói ra, tất cả đều biến sắc.

Ma La Côn Na Tâm pháp, tương truyền là bí thuật Thiên Trúc.

Không phải là đồng nữ thì không thể luyện thành, vì lúc luyện công cần có độc dẫn, lúc luyện lại xuất hiện ảo mộng, chỉ có người thanh tâm quả dục mới có thể qua được ảo cảnh, rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma, mười thì đến tám chín kẻ đều hộc máu mà chết. Dù có luyện thành cũng không thể động dục tâm, chỉ cần phạm vào chút điều cấm thì không khác nào tự sát cả, mặc dù có uy lực rất lớn, nhưng rất ít có người tu luyện.

“Tư chất Ca Dạ bất tài, được sư trưởng dạy thuật này nên mới có được chút thành tựu hôm nay, tuyệt đối không dám nói điều phạm thượng. Nếu không phải ngại ải khó này, nhất định Ca Dạ sẽ hầu hạ tận tình. Lòng trung thành có nhật nguyệt chứng giám, nếu giáo vương oán trách, thuộc hạ cam lòng uống mặc hoàn.”

Lời này vừa thốt ra, ngay cả giáo vương hung ác cũng không khỏi xúc động.

Mặc hoàn cũng giống xích hoàn, đều là kỳ dược dùng cổ trùng để khống chế người.

Nhưng mặc hoàn lại không có thuốc giải, chỉ có uống thuốc áp chế theo định kỳ, một khi đã uống thì suốt đời không thoát được. Thứ này chỉ dùng cho nô lệ thấp bé nhất, thân là tứ sử nhưng Ca Dạ lại chịu uống mặc hoàn, tương đương với việc giao tính mạng vào tay kẻ khác.

“Ma La Côn Na Tâm pháp… Nói như thế ngươi vẫn còn là đồng nữ?” Trầm ngâm chốc lát, ông ta lên tiếng chất vấn.

“Nếu giáo vương có nghi ngờ, mời lấy thủ cung sa kiểm nghiệm.”

Ông ta gật đầu, cận thị nhanh chóng bưng đến một hộp ngọc, chọn

ra ngân châm.

Chu sa đỏ tươi in xuống cánh tay nhỏ bé như ngọc tuyết, quả nhiên không hề phai, trái lại càng thêm rực rỡ.

Rốt cuộc ánh mắt giáo vương cũng dịu đi.

“Nếu công pháp đã có giới hạn, vậy cứ xóa bỏ chuyện này đi, cũng trách bản vương không xem xét kỹ.”

“Đa tạ giáo vương thương xót, dù chết vạn lần Ca Dạ cũng không báo đáp hết.”

“Châu báu đã ban thưởng không có lý gì để thu hồi cả, cứ xem như đền bù ngươi phải chịu ấm ức.” Vương giả gật đầu rồi quay về ghế ngọc, coi như chuyện đã xong. “Không cần phải thoái.”

“Ân trọng của giáo vương, Ca Dạ xin khắc ghi vào ngũ tạng.”

Một cơn gió núi thổi đến, khiến áo lót ướt đẫm mồ hôi lạnh như băng, nàng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Người đứng cách đó không xa, cuối cùng môi mím chặt cũng giãn ra, thần kinh căng thẳng nay được buông lỏng.

Chương 25: Tự trói

“Cô thật sự đã luyện Ma La Côn Na Tâm pháp sao?”

Tẩm cư ngổn ngang đã được thu dọn, kệ sách được dựng lên như lúc ban đầu, đồ đạc vỡ nát trên đất cũng được quét dọn sạch, cứ như chưa từng có cảnh bừa bộn trước đó. Ca Dạ đốt lư hương, làn khói lượn lờ bay lên, quanh quẩn giữa không trung.

“Chuyện này không quan trọng, chỉ cần giáo vương nghĩ như thế, thì chính là sự thật.”

“Ông ta tin ư?”

Trong đôi mắt đen xẹt qua tia đắng chát, “Chuyện này cũng không quan trọng, về sau không thể chứng minh được thật giả, mà ông ta cũng sẽ không nhắc lại nữa.”

Hắn đưa mắt nhìn cánh tay nhỏ bé kia, lúc thắp hương ống tay áo tuột xuống, thủ cung sa đỏ thẫm càng tươi đẹp nhức mắt.

“Có phải rất giống con dấu in trên thân ngựa không.” Nàng cười nhạo.

Chỉ cần còn ở trong giáo ngày nào, thì mãi mãi sẽ không được có ý nghĩ dục vọng yêu đương. Hôm nay nàng đã đóng mình vào thân phận đồng nữ, thì đến chết cũng không thể sửa được.

“Có thể từ chối mà được quay về nguyên vẹn là may lắm rồi, chuyện ấy thì có tính là gì.” Rút trâm ngọc ra, tóc đen như thác đổ xõa tung,

đầu ngón tay ấn nhẹ trán, giọng nhỏ như muỗi, “Dù sao ta cũng không có ý định thân mật với nam nhân, như thế càng tốt, lại có thêm cái cớ với Thiên Minh rồi.”

“Ngươi ra ngoài đi, ta mệt rồi.”

Nàng vẫn ưỡn thẳng sống lưng, hắn nhìn nàng xoáy sâu rồi lui ra khép cửa phòng lại.

Đứng yên hồi lâu, trong nhà mơ hồ truyền đến tiếng ca yếu ớt, nghe như một bài đồng dao. Đơn giản lại đẹp tươi, lặp lại lần này đến lần khác, điệp khúc lúc cao lúc thấp chẳng khác gì thanh âm con nít.

Khúc ca đứt quãng chẳng thể nào nghe nổi, nhưng hắn lại dựa vào cửa yên lặng lắng nghe, đột nhiên thấy chua xót.

Gợn sóng trong dạ tiệc đang âm thầm truyền đi khắp giáo, gần như mọi người đều đã biết cả, nhưng Ca Dạ lại như không phát hiện, làm như không thấy những ánh mắt kia. Đã đến kỳ cống nạp mỗi năm một lần, lại một đợt bận rộn chuẩn bị phân chia thu nhận không thể dứt mình ra được.

“Đúng là lợi hại.” Cửu Vi ngẩng mặt nhìn ô trang trí lộng lẫy, thán phục từ tận đáy lòng, “Dám làm người từ chối ngay trước mặt giáo vương, nàng ta là người đầu tiên đấy.”

“Lý do của nàng ta rất thỏa đáng.” Để giáo vương chẳng thể nào bới móc được, cũng cắt đứt đường lui của mình.

“Bất kể là thật hay giả, tạm thời giáo vương sẽ không có ý nghĩ đấy nữa.” Cửu Vi thở dài, “Ta cũng chẳng hiểu nổi, không phải nếu cứ tuân theo thì sẽ có lợi nhiều hơn ư. Bây giờ trông bề ngoài thì giáo vương đã bỏ qua, nhưng chưa chắc trong lòng đã thế, nói không

chừng lúc nào đó sẽ âm thầm trị nàng ta."

"Nên gần đây nàng ta mới cẩn thận như vậy." Mọi cống vật đều được tra xét nghiêm ngặt, tuyệt đối không cho ai nhúng tay vào.

"Còn kiêu ngạo hơn ta nghĩ nhiều." Cửu Vi lắc ly rượu, nhìn chất lỏng màu hổ phách di động, "Rốt cuộc nàng ta đang tính toán gì đây."

Hắn im lặng một hồi, "Ta đoán trên đời này e là không một ai có thể đoán được tâm tư của nàng cả."

"Làm ta cũng bắt đầu tò mò rồi đấy." Cửu Vi nhìn hắn, cười khẽ, "Nàng ta phớt lờ ngươi nhưng lại trọng dụng Xích Điêu, lôi kéo Thiên Minh, không tiếc đắc tội với giáo vương, lại khống chế ba mươi sáu nước ở trong lòng bàn tay, còn trắng trợn gạt bỏ ta và Tử Túc. Một người bỗng nhiên muốn đoạt lợi, hẳn sẽ luôn có lý do nào đó."

Cửu Vi than phiền nửa giả nửa thật, "Nàng ta không ham tài mê sắc, không thích danh hám lợi, ít muốn ít cầu, ta cũng cho rằng nàng ta sắp thành tiên rồi. Ai ngờ đột nhiên lại xuất chiêu này, tại sao nàng ta không cân nhắc đến việc lợi dụng ta? Như thế ta còn có thể tìm được chút manh mối gì đó."

"Có ta ở đây, nàng sẽ không lôi kéo ngươi đâu." Có một người Trung Nguyên làm ảnh vệ, lại còn qua lại thân thiết với Cửu Vi, một khi Tuyết sứ Nguyệt sứ kết đồng minh, thân phận của hắn sẽ nổi bật hẳn, giáo vương đa nghi nhạy cảm lại càng không thể nào ngồi nhìn được, làm như thế thì chẳng khác gì tự chuốc lấy phiền toái cả, trong lòng cả ba đều biết rõ chuyện này.

"Thù Ảnh." Cửu Vi nghĩ ngợi, nheo mắt nhìn hắn, "Đã nhiều năm thế rồi… Rốt cuộc nàng ta đối xử với ngươi thế nào."

“Ta không biết.” Suy nghĩ hồi lâu, hắn vẫn không rõ.

Hờ hững như nước, lạnh lùng như băng, cho tới nay chưa hề nói câu nào dịu dàng cả.

Là nữ tử tàn nhẫn sắc bén, không lấy cớ cũng không lưu tình, ép không một ai có thể trốn được.

Đến lúc gặp phải bẫy rập thì lại tự mình gánh vác tất cả, bảo vệ thuộc hạ, cam nguyện bị đánh.

Hắn đều thấy hết mỗi một hành động của nàng, nhưng trước sau vẫn không đoán được nàng là người thế nào.

So với Thiên Minh coi thuộc hạ như nô bộc, quát mắng đánh chửi, hở chút là nghiêm trị; so với Tử Túc hoang dâm vô độ, coi ảnh vệ như nam sủng mà tùy ý lăng nhục, thì nàng lại giống một thánh nhân.

Đừng bảo là đánh chửi, nàng còn chưa bao giờ lớn tiếng với thuộc hạ, dù có phạm sai lầm, nàng cũng chỉ lạnh lùng phân tích ngọn nguồn, rồi xử lý theo giáo quy. Không nói móc châm chọc, không động đến một đầu ngón tay, đãi ngộ cũng cao hơn phần lệ tương ứng với thân phận nhiều.

Chỉ cần một thủ đoạn nhỏ cũng có thể khiến người khác thật lòng khâm phục chịu phục vụ quên mình, thế nhưng nàng lại chưa từng động đến những thứ đó. Hắn không tin nàng không biết, có thể nói Ca Dạ là người am tường mưu mô nhất, nhưng chưa bao giờ lấy lòng kết nạp thuộc hạ, không hề quan tâm người khác có thành kiến thế nào về mình.

“Nàng đối xử với ta và lục dực, có thể nói là rất tốt.” Hắn cụp mắt nhìn cố định một phía, chậm rãi trả lời, “Kỳ lạ là bọn ta chưa từng vì

vậy mà cảm kích, có lúc ta còn cho rằng nàng cố ý tạo nên, nhưng lại không nghĩ ra nguyên nhân." Giữa bề trên và bên dưới chỉ có sợ hãi và khoảng cách, cứ như đang cố vạch rõ ranh giới.

"Người lần trước ngươi nhờ ta điều tra, ta đã dùng hết cách vẫn không thu hoạch được gì." Cửu Vi đổi đề tài, "Không ai trong giáo biết cái tên này cả."

"Sao có thể?" Hắn ngạc nhiên nhướn mày, "Với thủ đoạn của ngươi mà cũng không điều tra được sao?"

"Chỉ sợ không phải là người trong giáo." Cửu Vi suy đoán, "Sao ngươi lại để ý thế."

"Không biết, Ca Dạ rất để ý." Nhớ lại cảnh nàng hôn mê yếu đuối lệ thuộc vào mình, hắn không kìm được kích động muốn tìm hiểu sâu hơn, "Dường như là người mà nàng rất tin tưởng."

"Ta thực sự tò mò là hạng người nào mà có thể khiến nàng ta tin tưởng đây, không phải người chết rồi đấy chứ?" Cửu Vi không che giấu chế giễu.

Hắn vốn định thanh minh, nhưng càng nghĩ càng có lý. Ca Dạ có lòng phòng bị cảnh giác rất nặng, không một ai có thể lại gần, cận thị cũng chỉ được phép tiếp xúc ở khoảng cách nhất định, có thể nói không có người nào có thể để nàng thôi phòng bị cả. Dù thần trí mơ hồ, nhưng lại buông thả bản thân để lộ vẻ yếu ớt, nếu là người sống thì thật đúng là khó tưởng tượng nổi.

"Có lẽ ngươi nói đúng."

"Thù Ảnh." Rót thêm ly rượu mạnh, Cửu Vi khuyên nhủ, "Đừng động lòng trước Ca Dạ, nàng ta không phải là đối tượng thích hợp. Ta biết

ngươi có tình cảm không bình thường với nàng ta, nhưng chớ có quên đối phương là người thế nào, có cảm tình với nữ nhân như thế, chỉ e là sẽ bị lợi dụng đến thảm, nàng ta không có trái tim đâu."

"Huống hồ nàng ta đã tuyên bố với giáo vương là mình luyện tâm kinh, cả đời không thể gần gũi với nam nhân. Dù nàng ta cố ý cũng không thể nào tiếp xúc da thịt với ngươi được, giáo vương cho bôi thủ cung sa cũng chính là vì vậy, chỉ cần phạm phải, ắt các ngươi phải chết."

"Ta biết rồi."

Biết rõ nàng lạnh lùng bao nhiêu, vô tình bao nhiêu, biết rõ nàng đã chặt đứt mọi khả năng…

Hắn hất mạnh ly rượu, chất lỏng trong suốt thấm vào cổ họng, như lửa cháy đốt hết mọi tình cảm phức tạp.

Cửu Vi khe khẽ thở dài, nhìn người huynh đệ cùng chém giết ra khỏi Tôi Phong doanh.

"Nữ nhân chỉ cần dịu dàng đáng yêu, lại vui vẻ ở trên giường là đủ rồi, hễ rung động là lại phiền phức. Nếu muốn yêu, vậy rời khỏi giáo là có nữ nhân tốt rồi, bằng với tài trí tướng mạo của ngươi thì có thể vui vẻ tận hứng, cần gì phải tự trói buộc."

Hắn cười khổ, lười phủ nhận.

"Bây giờ ta chỉ hy vọng lúc nào đó có thể sống mà quay về Trung Nguyên."

Chương 26: Cùng đường

Ca Dạ cho gọi hắn vào phòng.

Nàng khoanh tay dựa vào khung cửa sổ, tóc đen như mực, dung nhan trắng ngần, thế nhưng nét mặt lại có phần tiều tụy. Vất vả mệt mỏi mấy ngày liên tục khiến trên mặt xuất hiện quầng thâm, có điều cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến dung mạo kiều diễm.

“Cô tìm ta à?”

Nàng nghiêng đầu, nhìn chăm chú một hồi.

“Chuẩn bị đi, mấy ngày nữa ngươi hãy xuống núi giết một người.”

“Ai.”

“Quốc chủ Thiện Thiện.”

“Tại sao chúng ta lại ra tay.” Kiểu ám sát bình thường này nên do Thí Sát doanh dưới quyền Cửu Vi làm mới phải.

Gương mặt tái nhợt không hề có lấy một biểu cảm, “Là chỉ dụ của giáo vương.”

Giáo vương tự ra lệnh sao, là đòn trả thù của ngày trước ư?

“Nhiệm vụ lần này rất khó giải quyết.” Tròng mắt đen thẫm không thấy tia sáng, trông nàng rất nặng nề, “Ngươi cũng tự biết rồi đấy, chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.”

Thất bại thì như thế nào, nàng không nói, cũng không cần nói. Giờ đây nàng chẳng khác nào đang đứng trên vách đá đường cùng, chỉ cần một sai sót nhỏ nhoi thì sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục, sẽ có vạn cặp mắt đang đợi nàng rơi xuống.

“Vốn ta định tự mình ra tay, như thế sẽ nắm chắc hơn.” Nàng cụp mắt, đầu ngón tay vô ý thức di di trên khung cửa, “Nhưng chuyện cống nạp của các nước rất lộn xộn, lúc này mà rời giáo thì chỉ sợ sẽ xảy ra bất trắc.”

Chỉ e giáo vương đã sớm tính toán rồi, chân trước nàng vừa đi thì chân sau sẽ có người giở trò, dù ám sát thành công thì cũng sẽ bị gán tội danh không làm tròn chính sự.

“Giáo vương…” Hắn không biết có nên nói toạc ra không, có vẻ ngập ngừng.

“Chưa chắc ông ta đã muốn ta chết, mà chỉ muốn làm khổ thế thôi, muốn ta quỳ gối cầu xin tha thứ.” Nàng nói thẳng, trong đôi mắt đen hiện lên tia sáng lạnh lẽo, “Suy cho cùng, chuyện lần trước – bất kể thật giả – đã làm ông ta mất hết mặt mũi, cũng coi như mượn cơ hội cảnh cáo.”

“Ta sẽ cẩn thận.”

Nàng im lặng nhìn chăm chú, không hiểu nỗi bất an ở đáy lòng là từ đâu đến. Thù Ảnh làm việc đã lâu, thành thạo thủ pháp, có thể nói là giống hệt nàng, thế nhưng nàng lại không cảm thấy chắc ăn như các lần trước.

Buông bỏ lo lắng vô hình xuống, nàng bắt đầu phân tích rõ then chốt lợt thiệt trong này.

“Tính tình quốc chủ Thiện Thiện hung ác lại thiện quyền biến, nghi ngờ lo lắng quá sâu, mấy năm trước đã chi một số tiền lớn mời cao nhân từ Quý Sương quốc đến làm quốc sư, theo báo cáo thầm thăm dò thì võ công rất mạnh, người bình thường khó lòng địch nổi, cơ hội chiến thắng trong xung đột chính diện không hề lớn.”

“Tốt nhất là nên tránh tập kích của quốc sư.” Hắn bình tĩnh tiếp lời.

“Không sai, cần nhớ kỹ phải hành sự thuận lợi trong một lần. Cận thị của quốc chủ Thiện Thiện là do một tay quốc sư bồi dưỡng, đứng trên các nước Tây Vực, một khi đối phương cảnh giác, tuyệt đối sẽ không có lại cơ hội ám sát, lúc rút lui ắt phải cẩn thận.”

Giữa chân mày trước sau như một không chút gợn sóng có vẻ gì là buồn rầu, hắn gật đầu ghi nhớ.

“Ngươi muốn dẫn theo mấy người hay lấy gì cũng đều được, ngươi… phải để ý đấy.”

Dù có lạnh lùng nhưng đến khi nói câu cuối cùng, trong lời nói vẫn lộ ra vẻ ân cần, lòng hắn có phần ấm áp.

Thế nhưng không ngờ sẽ có kết quả như thế.

Hắn đã điều tra rõ thói quen của Thiện Thiện vương, thời gian ra vào của quốc sư và quy luật luân trực của người hầu. Chú tâm sắp đặt bố trí đường đi, thuận lợ lẻn vào điện, giải quyết hết bao thị vệ cản trở, chỉ chờ hạ kiếm xuống là nhiệm vụ đã thành.

Nhưng bất ngờ lại có một cô gái lao ra, thiếu nữ xinh đẹp đó chặn ngang trước người Thiện Thiện vương, thân mình run lẩy bẩy.

“Đừng giết phụ vương ta.”

Hắn nên đâm xuống không nể nang gì mới phải, đồng thời đâm chết luôn Thiện Thiện vương ở sau lưng nàng ta, một thiếu nữ trói gà không chặt vốn không thể tạo thành trở ngại được. Nhưng chẳng hiểu sao, gương mặt đầm đìa nước mắt ấy lại khiến tay hắn nhói đau, nhất thời khựng lại.

Đợi đến lúc sực tỉnh thì kình phong đã tấn công đến từ phía sau, hắn đã để lỡ cơ hội rồi. Quốc sư xông thẳng vào, đồng thời còn cả một toán thị vệ đông đảo bị kinh động ùa vào. Giao đấu với nhau khoảng mấy chiêu, lòng hắn lạnh như tro tàn, công lực của quốc sư khá cao, tuyệt đối không thể so với kẻ bị kìm hãm nội lực như hắn được. Nếu không phải nhanh chóng trốn đi theo con đường trước đó, thì chỉ e đã hứng phải đòn mạnh mà bị bắt sống.

Lúc này hắn đang nấp trong bí thất, mặc cho Xích Điêu băng bó vết thương trên cánh tay, đắng chát vô cùng, mù mờ không biết vị trí.

Chỉ thất thủ một lần duy nhất, nhưng đủ để chôn vùi tất cả.

Nhớ lại lời dặn dò của Ca Dạ trước khi đi, trong lòng chất chứa đầy hối hận, như muốn nổ tung.

Người đang khốn đốn tứ bề kia, vẫn còn chờ hắn quay về.

Vất vả khó khăn chống đỡ cho đến bây giờ, nhưng vì một sai lầm của hắn mà cứ liên tục gặp nạn.

Xích Điêu ở bên yên lặng hồi lâu.

“Lão đại… Hay là huynh trốn đi.”

Hắn thờ thẫn ngẩng đầu, trong đầu trống rỗng.

“Nhiệm vụ thất bại, quay về giáo cũng chỉ có thể chịu tội chết, dù có may mắn đến đâu thì cũng sẽ bị phế bỏ võ công, uống mặc hoàn biếm làm nô, suốt đời không được giải thoát.” Sắc mặt Xích Điêu nặng nề, siết chặt nắm đấm, “Chẳng thà trốn đi, mặc dù có xích hoàn trong người, nhưng ít nhất nội trong một tháng không cần lo gì, cưỡi khoái mã thì chỉ hơn mười ngày là đến được Giang Nam, ở đó có dan y, có lẽ có thể tìm được giải pháp.”

Trốn?

Từng câu của Xích Điêu lọt vào tai, hắn bất giác nhìn về phía nam.

Cha mẹ huynh đệ từ biệt đã lâu hiện lên trước mắt, trong phút chốc hắn đã giao động, như muốn bỏ lại tất cả đánh ngựa rời đi. Cho dù không giải được xích hoàn thì thế nào, có thể còn sống mà trông thấy cố hương là đã tốt lắm rồi, chứ làm nô lệ tay sai như cái xác biết đi thì có khác gì đã chết đâu.

Nhưng mà…

Gió phương bắc rét như dao cắt, lại không biết sức mạnh nào lôi kéo, hắn kinh ngạc nhìn về ngọn núi xa xăm khó bề nhận ra kia.

Buông bỏ tất cả để chạy trốn sao?

Toàn bộ trách nhiệm của lần hành sự thất bại đều rơi xuống Ca Dạ, ngay trên vách đá như thế, hắn lại nặng nề đẩy nàng một cái sao?

Nhiệm vụ bị bỏ ngõ, ảnh vệ chạy trốn, với nàng mà nói thì sẽ ra sao đây?

Đôi bờ vai gầy gò kia, liệu có gánh vác nổi ngàn đợt sóng mạnh vỗ tới không?

Xích Điêu vẫn khuyên lơi, nhưng hắn chỉ nhắm nghiền hai mắt.

Ca Dạ vẫn đứng bên khung cửa, không hề quay đầu lại, chỉ nghe hắn nói kỹ chuyện đã trải qua.

“Tại sao không xuống tay.” Im lặng nghe xong, nàng lạnh lùng hỏi.

Hắn không trả lời, cũng không biết trả lời thế nào.

Yên tĩnh một lúc lâu.

“Vì sao lại trở lại, ngươi biết là có kết quả gì mà?”

Kết quả?

Không gì ngoài lưng đeo mọi tội danh, lãnh hết mọi hình phạt. Nếu may mắn thì có thể nhặt được mạng về, nhưng cả đời sẽ làm nô bộc thấp hèn nhất; nếu không may, chiếu theo giáo quy nghiêm khắc nhất, hắn phải lĩnh hết mọi hình phạt khốc liệt, đóng vào trên hình đại chịu đựng cơn đau bảy ngày bảy đêm mới chết đi.

Hình phạt trong giáo rất nghiêm, vượt xa bình thường, giống như người địa vị cao hưởng lạc vậy, ai ai cũng biết.

Rốt cuộc nàng cũng quay mặt sang, tròng mắt sâu thẳm như màn đêm.

Hắn cụp mắt, lòng chỉ thấy tối tăm mịt mù.

“Mạng của ta là của cô.”

Không nhìn thấy Ca Dạ có biểu cảm gì, chỉ nghe nàng lạnh lùng sai bảo.

“Đến hình đường lĩnh ba mươi roi, vào tử tù, đợi giáo vương xử lý.”

Cơn đau nhức trầy da sứt thịt dần chết lặng, mùi hôi thối mục nát trong tử tù xộc vào mũi, hắn cố duỗi thẳng chân, lẳng lặng tựa vào vách đá. Một con chuột lớn gặm gỗ mục nát, rơm rạ thối rữa, mấy con nhện dính vết máu bẩn thỉu lâu năm bò ngang bò dọc.

Thi thoảng bốn phía lại truyền đến tiếng la hét vì bị đánh cùng với tiếng gầm thét đầy giận dữ, tiếng mắng chửi oán hận không ngừng vang lên, hệt như lời nguyền quanh quẩn mãi bên tai. Trong phòng giam đen thui lạnh tanh mọc đầy rêu xanh, không có khung cửa, không thấy được sắc trời, không biết đã có bao nhiều người phải chống chọi quãng thời gian cuối đời ở đây nữa.

Ngục tốt cũng lấy làm lạ, hiếm khi thấy tên tử tù nào im lặng như thế, cứ như đã cam chịu số phận vậy.

“Thù Ảnh.” Một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện qua chấn song, nom Cửu Vi vô cùng sốt ruột, “Ngươi sao rồi.”

Hắn rất muốn cười, nhưng lại cười chẳng nổi, “Bình thường, chút vết thương này thì thấm vào đâu.”

Soạt một tiếng, một hộp thuốc trị thương hảo hạng được ném tới tay, vẫn còn mang hơi ấm.

“Ngươi đừng nghĩ nhiều, giờ cứ kiên nhẫn đã. Ta sẽ thử xem có cách nào chối bỏ trách nhiệm giúp ngươi không.”

Chối bỏ trách nhiệm ư? Làm sao có thể chứ.

Đã bị giáo vương cố ý chèn ép thì không khác nào chuyện người ta bàn tán, cả hai đều hiểu việc này tuyệt vọng đến mức nào.

“Ca Dạ thì sao.”

“Ngươi còn hỏi đến nàng ta hả?” Cửu Vi lập tức nổi đóa, rất muốn đánh cho hắn tỉnh, “Nàng ta bỏ lại ngươi ở đây không để ý, rõ ràng là quyết định vất tốt giữ xe, bỏ ngươi để bảo toàn địa vị của mình.”

“Là ta có tội.” Vẻ mặt ảm đạm, hắn cười khổ, “Nàng đã cảnh cáo ta không được thất bại từ trước rồi.”

“Ta chưa từng thấy nữ nhân nào độc ác đến thế cả.” Cửu Vi oán hận khẽ nguyền rủa, “Đừng nói là cầu xin, nàng ta thản nhiên như chưa từng có chuyện gì cả.”

Hắn im lặng nghe Cửu Vi than phiền.

“Thiên Minh chuẩn bị giao toàn trách nhiệm cho ngươi, tránh ảnh hưởng đến Ca Dạ. E là giáo vương cũng có ý đó, giết đi ngươi coi như chém đứt một tay của Ca Dạ, vừa tước thế lực của nàng ta, lại gièm pha chĩa mũi nhọn, như thế tốt hơn ra tay trực tiếp với nàng ta nhiều.”

“Chỉ trách ta bị nắm thóp.”

“Vì sao lại thất thủ? Ta nghe nói suýt nữa ngươi đã thành công rồi, không lẽ là do công chúa của Thiện Thiện?” Cửu Vi không hiểu nổi, “Từ lúc nào ngươi lại mềm lòng thế.”

“Cô gái đó…” Cổ họng chợt khàn, hắn nhắm hai mắt, “Dáng vẻ giống

người đã từng đính hôn với ta.” Dung mạo vốn mơ hồ không rõ bỗng ùa đến, trong khoảnh khắc làm dòng suy nghĩ ngưng lại.

“Ở Giang Nam?” Cửu Vi ngẩn người.

“Ừ.” Không nhớ rõ là đã bao lâu rồi, đột nhiên nhớ lại, phảng phất như kiếp trước.

“Đúng là oan uổng.” Cửu Vi thở dài, “Mười ngày sau giáo vương sẽ triệu ngươi lên điện chính thức quyết định, ta sẽ tranh thủ đi giết quốc chủ Thiện Thiện hoàn thành nhiệm vụ chuộc tội thay ngươi, Tử Túc cũng sẽ nói đỡ để được thả, còn chưa đến mức tuyệt vọng thì ngươi không được nản chí.”

“Không được! Ngươi làm thế sẽ khiến giáo vương nghi ngờ, là rước họa vào thân đấy.” Hắn mở miệng quát đầy kích động, “Huống hồ quốc sư Thiện Thiện có công lực rất cao, không phải là đối thủ của cả ngươi lẫn ta, hiện nay lại còn được phòng bị nghiêm vặt, nếu vội vàng tùy tiện hành sự thì sẽ mất mạng đấy, vạn lần không được. Ta xin nhận ý tốt của ngươi, thời gian của ta không còn nhiều, nếu phải liên lụy làm ngươi cũng lao vào hiểm cảnh, thì ta thà chết ngay lập tức.”

Cửu Vi cắn răng, ” Ta sẽ xem xét cơ hội để hành sự, ngươi bớt tranh cãi đi, tự chăm sóc cho tốt.”

“Cửu Vi!”

“Yên tâm, ta tự có chừng mực.” Bóng đen chợt lóe rồi biến mất, “Ta sẽ tìm cơ hội trở lại thăm người.”

Âm thanh quanh quẩn bên tai, hắn im lặng rất lâu, dùng sức nắm chặt hộp ngọc.

Chương 27: Câu tâm

Mười ngày chẳng dài nhưng cũng quá đỗi chậm.

Không có sắc trời ánh dương, thậm chí ngay cả cảm giác về thời gian cũng biến mất.

Lục dực lén đến thăm hắn, mang theo rất nhiều loại thuốc trị thương cùng với y phục và cơm ăn, lại còn trấn an khuyên nhủ, chỉ có điều trong mắt không giấu được ảm đạm, vì ai ai cũng biết, lần này khó mà thoát được kiếp nạn.

Còn Ca Dạ, đến một lần cũng không xuất hiện.

Theo lời giải thích của lục dực thì gần đây nàng rất bận, suốt đêm xử lý hồ sơ tình báo. Không biết có phải muốn bận rộn để bù đắp thất bại hay không, mà mọi người thường hay thấy nàng chong đèn đến tận khi trời sáng.

Cửu Vi ngầm bất mãn với Ca Dạ, nhưng ngại trước mặt hắn nên không tiện mắng chửi. Hình như Cửu Vi đã lén đi tìm nàng, hy vọng Ca Dạ có thể thuyết phục Thiên Minh, để tứ sứ cùng ra mặt để giữ toàn mạng cho hắn, thà bị biếm làm nô lệ cũng còn tốt, thế nhưng lại bị từ chối thẳng thừng.

Nàng hoàn toàn phủi sạch, không hề quan tâm.

Cửu Vi hết sức thất vọng, còn hắn lại chỉ im lặng.

Quan tâm tình cảm đã làm Cửu Vi bất chấp sai lầm lớn, không đếm

xỉa tới việc bản thân đã rước lấy rất nhiều nghi ngờ hiểm họa. Nhưng cách thức ấy không những không khiến giáo vương phạt nhẹ hơn, mà còn dễ rước họa vào thân. Một ảnh vệ xuất thân từ Trung Nguyên lại được tứ sứ liên kết bảo vệ, đối với giáo vương mà nói thì nguy hiểm biết bao, chỉ e sát tâm càng tăng cao.

Mặc dù cách làm của Ca Dạ có phần vô tình, nhưng cứ bo bo giữ mình lại là thượng sách. Bỏ qua một quân cờ làm cơn giận của giáo vương lắng xuống, nàng vẫn là Tuyết sứ vượt trội được tôn sùng. Giáo vương vẫn sẽ coi trọng như cũ, và cũng không ai có thể lo liệu việc chấp chưởng các nước Tây Vực ngoài nàng.

Chỉ cần cẩn thận là địa vị của nàng sẽ vững chắc như lúc trươc, đây cũng là giá trị của lần quay về này của hắn.

Bắt đầu từ lúc nào, nàng đã trở thành người quan trọng với hắn rồi?

Sát phạt nội đấu không ngừng, lăn lộn trong máu thịt, sóng vai cùng chiến đấu. Bất kể sóng lớn có ùa đến bao nhiêu lần thì nàng vẫn luôn đứng nghiêm, như đóa sen xanh gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Nàng từng nói hắn không thích hợp để sinh tồn trong giáo. Nhưng theo hắn thấy nàng cũng có khác gì đâu, dù nàng máu lạnh đa nghi, mưu kế quỷ quyệt vô cùng.

Cửu Vi nói hắn đã động lòng, nhưng lại không rõ rốt cuộc là tình cảm như thế nào. Vừa khâm phục lại cảnh giác, vừa thương hại lại phòng bị, luyến tiếc lại đề phòng, đau lòng nhưng không tranh, mọi cảm xúc đối lập cứ đan xen nhau, khó bề phân rõ bên nào nặng bên nào nhẹ.

Nếu chỉ có ai oán thì tốt biết bao, nếu nàng cứ luôn như Tử Túc và Thiên Minh thì tốt biết bao.

Dù là ở địa lao tối tăm không ánh mặt trời, thời gian còn lại chẳng nhiều nhặn gì, nhưng nàng vẫn cứ lấp đầy đầu óc hắn. Ngu xuẩn đến mức ấy, chính hắn cũng không nhịn được mà phỉ nhổ mình.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của ngục tốt, cánh cửa nặng nề bỗng mở ra.

Đã là ngày thứ mười rồi.

Quỳ dưới bậc thềm thấp, hắn vẫn không ngẩng đầu, ở đằng trước mọi người tranh cãi vô cùng gay gắt.

Thiên Minh tận lực đẩy toàn bộ trách nhiệm lên hắn, chủ trương dùng trọng hình để tạo uy.

Tử Túc ném đá giấu tay, chỉ ra chỗ sai không thỏa đáng trong mưu đồ của Ca Dạ. Chủ trương phạt nhẹ, chỉ trách Ca Dạ, đề nghị giáo vương tước bỏ thực quyền.

Cửu Vi lên tiếng yêu cầu Thí Sát doanh ra mặt thi hành nhiệm vụ ám sát lần nữa, giảm thiểu mức ảnh hưởng của lần thất thủ này xuống thấp nhất có thể.

Giáo vương ngồi trên ghế ngọc tủm tỉm nhìn cấp dưới ám đấu, mãi lâu vẫn chẳng hề lên tiếng, cho đến khi tiếng tranh cãi càng lúc càng kịch liệt thì mới mở miệng ngắt lời.

“Sao không thấy Ca Dạ đâu.”

Ba người im lặng, Tử Túc nhẹ nhàng trả lời.

“Bẩm giáo vương, nghe nói Tuyết sứ đang định đi sứ Lại Mạt nên

không có thời gian quan tâm đến hắn, thuộc hạ thấy…" Nàng ta che miệng cười duyên, "Có vẻ như tự biết sẽ thua, vì chột dạ nên lẩn tránh thẩm vấn đấy."

"Dạo gần đây lai sứ đến quá đông, Tuyết sứ bộn bề công việc, chỉ là việc xét xử, cần gì phải đích thân tới, tự giáo vương có thánh ý." Thiên Minh lườm một cái.

"Suy cho cùng cũng là ảnh vệ của nàng ta, vẫn nên đến một chuyến mới phải." Giáo vương thờ ơ vân vê ngọc thạch nơi cổ tay.

Cửu Vi đang định mở miệng thì bỗng mí mắt giật một cái.

Một bóng người nhẹ nhàng lọt vào khóe mắt, không nhanh không chậm tiến vào đại điện.

"Ca Dạ tham kiến giáo vương."

Tròng mắt hắn chỉ nhìn thấy mỗi tà váy trắng đung đưa, bước qua nền lát ngọc thạch, mũi chân nhỏ bé ẩn dưới vạt váy, chất giọng thanh lạnh trầm tĩnh như thuở ban đầu.

Lòng khẽ giật mình.

"Ca Dạ, ngươi đến đúng lúc lắm, có phải xin tha thay ảnh vệ của mình không?" Giáo vương từ ái hỏi.

Trong điện yên tĩnh hẳn đi.

"Bẩm giáo vương, Ca Dạ chỉ điến diện kiến trước khi đi Lại Mạt, không định để ý đến hắn."

Nhất thời Cửu Vi xanh cả mặt.

“Thì ra là vậy, hiện tại đang xử lý chuyện hắn ta ám sát thất bại, ngươi có nhận xét gì không.” Móng dài như ngọc gõ nhẹ lên tay vịn, giáo vương nheo mắt, dường như đang muốn tìm kiếm biểu cảm nhỏ nhất.

“Thù Ảnh vi phạm giáo quy, ắt sẽ bị trừng phạt theo giáo quy, há phải việc Ca Dạ có thể xen miệng vào.”

“Thiên Minh có chủ trương dùng trọng hình bảy ngày rồi sẽ xử tử, lấy đó làm răn; Tử Túc đề nghị cho uống mặc hoàn hạ xuống làm nô lệ, theo ngươi thấy, cách nào hợp lý hơn.”

“Theo Ca Dạ thì đương nhiê lời Thiên Minh nói phù hợp với giáo quy hơn rồi.” Nàng thờ ơ đáp.

Tử Túc cười lạnh, “Tuyết sứ độc ác thật đấy, lại muốn đưa ảnh vệ vào chỗ chết đến thế, chẳng lẽ là vì muốn nhanh chóng chối bỏ trách nhiệm sao?”

“Tuyết sứ lý luận công bằng, sao có thể nói là tư lợi được.” Thiên Minh lập tức phản bác, “Chỉ sợ là Hoa sứ có lòng tiểu nhân thì có.”

Giáo vương quan sát một hồi, rồi từ tốn hỏi.

“Ca Dạ nghĩ như thế thật sao? Bồi dưỡng ảnh vệ bên mình không dễ, không thấy tiếc à?”

“Mặc dù Ca Dạ có tiếc nhưng lại không thể vi phạm giáo quy được, chỉ biết đại nghĩa diệt thân.”

“Hay cho câu đại nghĩa diệt thân, không biết Tuyết sứ có từng tự trách bản thân không có khả năng giám sát bao giờ chưa.” Tử Túc

khoanh tay cười nhạo, “Chẳng lẽ tưởng rằng giết hắn xong thì sẽ không còn đáng lo ư? Đừng có quên hắn đã bứt dây động rừng, khiến Thiện Thiện quốc canh gác nghiêm ngặt hơn, dù Thí Sát doanh có hành thích lần nữa thì cũng cực kỳ khó.”

“Hoa sứ nói đùa rồi, ám sát vốn là sở trường của Thí Sát doanh, chút tiểu tiết ấy thì có khó khăn gì.”

Chỉ vài ba lời nàng đã thoái thác sạch sẽ, Cửu Vi căm phẫn không nhìn nổi nữa.

“Tuyết sứ coi chuyện ám sát đơn giản như thế, khó trách ảnh vệ gặp chuyện.”

“Lời này của Nguyệt sứ sai rồi, mặc dù có phần trắc trở, nhưng cũng không thể nào khiến tinh anh của Thí Sát doanh chùn bước được. Nuôi binh ngàn ngày dùng binh một hồi, Nguyệt sứ không có lòng tin với thuộc hạ ư?” Thiên Minh nhàn nhã đổi chủ đề.

“Chắc hẳn trong mắt Phong sứ, lấy mạng của vua một nước lại dễ như lật bàn tay.” Cửu Vi nheo mắt nhìn, ánh mắt sắc như đao, “Nhưng vào tay Tuyết sứ lại có sai lầm lớn đến thế.”

“Nói không sai, nếu không sao Tuyết sứ lại vội vàng chạy đến Lại Mạt, vất mọi rắc rối còn lại cho Nguyệt sứ chứ.” Tử Túc nở nụ cười quyến rũ, giễu cợt lại Thiên Minh.

“Chuyện có phân công, đáng lý giết người là nhiệm vụ của Nguyệt sứ, Tuyết sứ chỉ làm theo quy tắc, Hoa sứ đừng có nói lời ấy.”

“Nếu đã như thế, Tuyết sứ phải nên nói thẳng là không đủ sức làm từ sớm, không gánh nổi trọng trách ám sát Thiện Thiện vương, giáo vương sẽ đổi để Nguyệt sứ thực hiện.”

“Không lẽ Hoa sứ đang ám chỉ giáo vương ủy nhiệm không thỏa đáng?” Thiên Minh khẽ khàng chuyển mũi dùi đến vương giả ngồi trên ghế ngọc, làm Tử Túc khẽ biến sắc.

Giáo vương ho khẽ, đang định mở lời thì Ca Dạ bỗng thở dài thườn thượt.

Nhất thời mọi người đều im lặng, nàng cười nhạt, quỳ xuống nhìn thẳng giáo vương.

“Khởi bẩm giáo vương, Ca Dạ tự hổ thẹn vô đức vô năng, khiến nhiệm vụ thất bại, thậm chí còn liên lụy đến thanh gianh của giáo vương. Hôm nay lời Nguyệt sứ và Hoa sứ nói rất chính xác, Ca Dạ thoái thác trách nhiệm nhiều mặt, không thể tự biện giải nữa, chỉ có thể lấy hành vi để chứng minh.”

Vương giả trên ghế ngọc hứng thú nhướn mày.

“Ngươi chứng minh như thế nào?”

“Thù Ảnh thất thủ, làm vướng tay Nguyệt sứ khó giải quyết; Hoa sứ lại nói Ca Dạ đùn đẩy trách nhiệm có ý đồ chạy trốn; giáo vương từ bi, cũng cảm thấy bồi dưỡng ảnh vệ không dễ, nếu chết theo luật thì đúng là có phần đáng tiếc.” Nàng cụp mắt, cứ như rất không tình nguyện, “Đủ việc như thế, nếu Ca Dạ còn không đảm đương thì tương lai bản thân làm gì có chỗ đứng trong giáo, còn ai có lòng phục dịch nữa.”

Ca Dạ dừng lại, cắn cắn môi.

“Thỉnh giáo vương ân chuẩn cho Ca Dạ nhân tiện hành sự. Lần này đi Lại Mạt, cách Thiện Thiện quốc không xa, nếu làm xong công việc

một cách suôn sẻ, Ca Dạ sẽ lấy tính mạng của quốc chủ quay về phục mệnh, miễn cho Thí Sát doanh bị Thù Ảnh làm liên lụy, lại có thể bịt miệng chúng nhân, giảm ảnh hưởng thất bại đến mức thấp nhất, xin giáo vương tác thành."

Giọng nói thánh thót êm tai đến gần, lần này tới lượt Thiên Minh xanh mặt.

Cửu Vi ngẩn người, ánh mắt chan chứa phức tạp cứ như nàng đột ngột biến thành người xa lạ. Tử Túc đứng thẳng người, mặt đầy kinh ngạc, hoàn toàn không tưởng tượng nổi.

Còn hắn gần như cho rằng mình đã nghe nhầm, ngẩng phắt đầu lên, nhưng chỉ thấy bóng lưng Ca Dạ quỳ thẳng tắp.

Không khí đông cứng lại, người ngồi trên ghế ngọc nheo mắt như thể đã lường trước được.

"Nếu ngươi cũng thất thủ thì sao?"

"Thì đó chính là Ca Dạ vô năng thật, chỉ đành phải từ giả chức Tuyết sứ." Thiếu nữ nhún nhường cúi đầu, "Ngộ nhỡ may mắn thành công, thì xin giáo vương khoan hồng cho thất bại trước đó, để Ca Dạ còn thể diện."

Tiếng cười trầm đục vang lên, rồi dần dà chuyển thành cười lớn.

"Được, được…"

Được cái gì thì giáo vương không nói, một lúc lâu mới ngừng cười, ánh mắt lạ lùng, "Xem ra ta đã xem thường ngươi rồi, nếu đã có lòng này thì nào có lý không thành toàn được." Dừng lại một hồi, giáo vương sâu xa bổ sung thêm, "Huống hồ câu nào ngươi nói cũng có

lý, nếu không đồng ý, trái lại thành ra bổn tọa không hợp tình hợp lý."

"Đa tạ giáo vương ân chuẩn, nhất định thuộc hạ sẽ không phụ sự kỳ vọng của giáo vương."

Như chưa hề nghe ra ý trong câu nói, Ca Dạ cười nhạt, cung kính dập đầu lui ra khỏi điện.

Từ đầu đến cuối, nàng chưa hề nhìn lấy người đang quỳ bên dưới một lần.

Chương 28

Mấy ngày nay Sa Lâm luôn bất ổn, không thể nào bình tĩnh được.

Thân là tiểu công chúa của Thiện Thiện quốc, lại được sủng ái nhiều nên đâm kiêu ngạo. Phụ vương độc tài hễ nhìn nàng là lại mềm lòng, dẫu có tức giận đến đâu cũng không hề bộc phát với nàng, luôn nhẹ nhàng dỗ dành, cứ như chỉ cần nàng nhoẻn miệng cười thì không gì là không thể.

Trước đó vài hôm lơ quơ thế nào mà cứu được phụ vương, giờ lại được cưng tận trời xanh.

Nhớ đến mà vẫn còn sợ hãi, thanh niên tuấn tú kia xuất hiện hệt ma quỷ, vài ba đường đã chém chết hộ vệ bên cạnh phụ vương, kiếm như tia chớp, sát khí cuồn cuộn, không ai cản được, không khác gì tử thần kinh khủng.

Nhớ lại mà không hiểu vì sao lại có dũng khí cản trước người phụ vương, lại càng không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên dừng tay, thất thần nhìn mặt nàng.

Dung mạo khôi ngô giống thần đế trong truyền thuyết, nhưng lại đầy đáng sợ.

Vì sao không xuống tay?

Là vì nàng khóc? Hay là… vì nàng đẹp?

Mải suy đoán khiến nàng bất giác đỏ mặt, lần đầu tiên gặp gỡ một

nam tử siêu phàm xuất sắc đến thế, làm trái tim rung động mạnh hơn cả vương tử nước láng giềng. Cứ quanh quẩn trong tim không biến mất, đột nhiên hy vọng quốc sư không làm hắn bị thương, hy vọng hắn có thể thoát được trận rượt bắt như thiên la địa võng, hoặc là… bị thương, ở một nơi không người được nàng bắt gặp?

Không khí trong vương cung căng thẳng đến ngộp thở, quốc sư luôn theo sát phụ vương không rời, còn nàng lại cứ ngốc nghếch mơ tưởng xuất thần, con người xa lạ lạnh lùng mạnh mẽ kia khắc sâu vào đầu, làm nàng công chúa vừa biết yêu cứ mơ mơ màng màng.

Nàng không dám thổ lộ tâm tư bí mật ấy với bất kỳ ai, ngay cả thị nữ thiếp thân cũng chỉ cho rằng dạo gần đây công chúa mất hồn mất vía là do kinh hãi đợt trước.

Nàng thường xuyên sai người nghe ngóng tiến triển việc đuổi bắt thích khách, vừa hy vọng có tin tức, lại không hy vọng hắn bị bắt.

Thuộc hạ của ma đầu Thiên Sơn, phụ vương đã hận từ lâu lắm rồi. Nếu bắt được thật thì sẽ không tha dễ, dù có là minh châu được sủng nịch trên tay thì phụ vương cũng sẽ không vì nàng cầu xin mà mềm lòng.

Nhưng hắn thần bí nguy hiểm, lại tuấn dật phi phàm như thế, nếu có thể gặp lại thì tốt biết bao, nhất định nàng sẽ không gọi thị vệ.

Tiểu công chúa xinh đẹp trái lo phải nghĩ, trên gương mặt trắng nõn hiện lên hai áng mây đỏ, điểm tô vẻ đẹp động lòng người. Thị nữ bày la liệt mấy món đồ trong tráp để chọn châu báu phù hợp, khoa tay múa chân cài phối trên mái tóc dài, cố gắng để công chúa xuất hiện với dáng vẻ động lòng người nhất, ngoài miệng vẫn không quên cười tâng bốc.

“Công chúa điện hạ đẹp quá, ngay cả tuyết liên trên Thiên Sơn cũng phải tự ti mặc cảm, suy cho cùng vẫn là giai nhân xuất sắc nhất Thiện Thiện quốc, trong dạ tiệc hôm nay, sợ rằng khách các nước sẽ xiêu lòng mất thôi.”

Dạ tiệc hôm nay là mừng một trăm năm Thiện Thiện lập quốc. Uy danh hùng mạnh của Thiện Thiện đã lan xa, lần này lại còn gặp phải tập kích của ma giáo, các nước Tây Vực đều cho lai sứ đến, khách khứa tụ tập đầy cả đại sảnh, khiến bữa tiệc càng thêm phần long trọng. Tiểu công chúa vừa đến tuổi cập kê chính thức lộ mặt trong dạ tiệc, Thiện Thiện vương cũng có ý nhân cơ hội này chọn phò mã thích hợp cho con gái, cho nên bày biện hết sức xa hoa.

Váy tím lộng lẫy hắt lên tấm thân ngọc, mỗi một bước đi đều nhẹ nhàng phiêu bồng, trông như gió mát thổi qua kiều hoa, mắt sáng ngậm sóng thu, ngây thơ đầy quyến rũ, ngay đến Thiện Thiện vương cũng ngẩn ngơ.

Sa Lâm mím môi cười, khẽ xoay người, “Cám ơn phụ vương đã tặng đồ mới ạ.”

Lấy lại bình tĩnh, nam tử bật cười, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt mũm mĩm của con gái, “Sa Lâm đã trưởng thành rồi, đẹp đến nỗi làm phụ vương phải kinh ngạc đấy.” Đầu ngón tay mơn trớn gò má, trong ánh mắt hiền từ của phụ thân có nét kỳ quái, vừa như khen ngợi lại vừa như luyến tiếc, “Còn đẹp hơn cả tỷ tỷ con.”

“Là Y Mạn tỷ tỷ ạ? Phụ vương đùa con đấy hả, ai cũng biết tỷ tỷ mới là người đẹp nhất Tây Vực.” Mỹ danh của tỷ tỷ gả xa là có một không hai trong các nước, đến tuổi trưởng thành người cầu hôn nhiều như cá trên sông, có tình cảm tốt với nàng, cuối cùng gả cho quốc chủ Sơ Lặc, đồ cưới phong phú, lễ cưới xa hoa long trọng, mọi thứ đều đã trở thành giai thoại.

Bàn tay phủ trên gò má rất nóng, khiến nàng có phần khó chịu.

Như không hề cảm thấy nàng đang tránh né, Thiện Thiện vương nâng gương mặt đẹp lên tỉ mỉ nhìn kỹ, “Sa Lâm đẹp như vậy, làm phụ vương không nỡ gả con đi sớm như thế, ở bên phụ vương mấy năm nữa được không.”

“Sa Lâm nguyện ý ở bên phụ vương cả đời.” Nàng cười yêu kiều, làm Thiện Thiện vương cũng phải bật cười, cài giúp nàng một cây trâm vàng.

“Đi đi, để lai sứ của các nước được chiêm ngưỡng, xem bổn vương có tiểu công chúa xinh đẹp đến nhường nào.”

Đêm đã buông, nhưng trong đình vẫn sáng như ban ngày.

Khách quý ngồi chật mấy trăm bàn tiệc, mở yến tiệc tại vườn lộ thiên trong vương cung. Người đến đều là thượng khách cả, ly vàng đèn bạc chứa rượu ngon trân quý, thị nữ mị hoặc quyến rũ ân cần tiếp khách, làm người ta không uống cũng tự say.

Hồ cơ ca múa hát vang, trong đình tiếng cười khanh khách, tán dương Thiện Thiện vương dùng văn trị võ công, lại ca tụng công chúa nghiêng thành xuất chúng, làm sắc trời cũng phải e ngại.

Sa Lâm đoan trang ngồi cạnh phụ thân, dịu dàng nở nụ cười. Đông đảo ánh mắt kính mến đang tìm kiếm bóng nàng, thế nhưng nàng chẳng để ai vào lòng. Dáng vẻ mong đợi yến hội làm nàng thấy chán, ưỡn sống lưng cố đè cơn ngáp.

Tiếng nhạc dần ngưng, đám vũ nữ lui xuống, tiết mục tiếp theo là gì đây? Yến hội lần này mời các nghệ nhân đứng đầu khắp nơi đến, có

điều xem cũng vậy mà thôi, quả thực cũng chẳng có hứng thú mấy.

Thùng!

Một tiếng trống nặng nề làm rung chuyển trời đất, bốn phía bỗng lắng lại.

Tiếng trống nhỏ bé như mưa xuân rơi xuống lá dâu, tí ta tí tách, rồi dần to hơn. Mấy ngọn đèn hoa bỗng sáng rực lên, chiếu áng một góc đình viện, chẳng biết từ lúc nào đã có một mặt trống lớn được dứng đứng, chính giữa là một bóng người gầy gò đón gió đánh trống.

Một trống vang là cả đội trống vang theo, nhanh như chớp giáng, ầm ầm lọt vào tai, như vạn mã phi nhanh, ngang dọc tùy ý, nhưng lại rất tự nhiên. Dùi trống vờn bay trên mặt trống, tư thế đầy ưu mỹ, nhẹ như hoa đang bung cánh, nhưng lại nhanh như cuồng phong mưa lớn, dày nhưng không loạn, thưa mà không rối, âm thanh làm kinh động lòng người. Trước những mặt trống nhỏ dựng quanh bốn phía là đồng tử thanh tú cầm dùi đánh, ăn mặc chỉnh tề thuần một màu, nhẹ nhàng thanh thoát.

Tiếng trống kéo dài cao vút trong không khí yên ắng. Càng lúc càng nhanh, trống lớn đánh dồn dập, như trận địch ép sát hãm thành. Mây đen tụ về một góc, sát khí ngập tràn ngỡ chỉ cần chạm nhẹ là sẽ bùng nổ, trong chớp mắt tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, bốn bề im ắng như chết.

Một hồi lâu sau, bỗng tiếng vỗ tay cùng tiếng khen ngợi vang ầm khắp vườn, tất cả mọi người đều bị tiếng trống thu hút, thán phục từ tận thâm tâm.

Thiện Thiện vương cũng không nhịn được khen ngợi, hỏi trưởng nội thị đứng bên cạnh, “Đây là nghệ nhân chốn nào đấy.”

“Bẩm chúa thượng, đây là nghệ nhân lưu lạc ở Ô Tôn quốc, nổi tiếng về kỹ năng dùng trống, vừa hay đến nước ta nên được vời vào trong triều hiến nghệ.” Trưởng nội thị cố kiềm chế cơn đắc ý, “Cũng nhờ ti lễ quan vào phố thi thoảng bắt gặp, nếu không đã bỏ lỡ rồi.”

Sa Lâm cúi đầu giả vờ nhấp rượu, đè nén nụ cười.

Ti lễ quan là cháu ruột của trưởng nội thị nội đình, lần này hiến tiết mục xuất sắc đến thế, khó trách đắc ý tới vậy.

Bỗng trưởng nội thị cúi đầu nói gì đấy bên tai vương, khóe môi Thiện Thiện vương cong lên, trong mắt toát lên mập mờ hứng thú, “Quả thật là như vậy sao? Truyền họ lên đây.”

Một đám trẻ quỳ rạp dưới đất, có vẻ đã được tôi luyện rất nhiều nên không có vẻ căng thẳng. Đứa trẻ dẫn đầu rất gầy, tay đeo vòng bạc, trên mặt là một lớp mặt nạ đáng sợ, miệng to đùng nhe răng như ma vương, khiến người ta nhìn mà sợ.

“Biểu diễn tốt lắm, bổn vương rất vui, ban thưởng.”

“Đa tạ quốc chủ đã ban thưởng.” Mấy đứa trẻ đồng loạt cúi đầu khấu tạ.

“Các ngươi là người Ô Tôn?” Thiện Thiện vương nhìn chằm chằm đứa bé dẫn đầu, không chớp mắt.

“Bẩm quốc chủ, chúng thần phần lớn là người Ô Tôn, nhưng cũng có cô nhi lưu lạc từ các nước khác.” Đứa trẻ dẫn đầu vẫn không ngẩng đầu, giọng nói lạnh lùng không hẳn là dễ nghe.

Quốc sư im lặng nãy giờ bỗng mở miệng hỏi, nhiều người trong sân

nge không hiểu, nhưng người quỳ bên dưới lại hiểu, rồi trả lời bằng tiếng Ô Tôn giống vậy.

Hỏi đáp mấy câu, quốc sư gật đầu rồi không lên tiếng nữa, đã xác nhận được xuất thân của đối phương rồi thì thôi.

“Vì sao phải đeo mặt nạ?” Thiện Thiện vương lại hỏi, khá là hứng thú.

“Bẩm quốc chủ, sư phụ truyền nghề có nói kỹ năng dùng trống là do thiên thần truyền thụ, để bày tỏ kính nể thì không được để lộ mặt.”

“Giờ có thể tháo xuống không?”

“Vâng.”

“Tháo xuống ta xem, xem rốt cuộc là người thế nào mà có thể đánh được trống như thế.”

Đứa trẻ chần chừ một hồi rồi đưa tay tháo mặt nạ ra, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tóc đen rũ xuống, mắt châu lấp lánh, nước da như băng tuyết, chỉ có môi là đỏ tươi.

Eo rất nhỏ, hai chân thon dài, cần cổ cong cong như bạc ngọc, trán lấm tấm mồ hôi. Đứa trẻ còn trẻ, dù vóc dáng chưa đầy đặn nhưng đã có vẻ đẹp động lòng người, dưới cảnh đêm đèn rực rỡ trông chẳng khác gì mỹ nữ trong truyền thuyết, mê hoặc tâm thần.

Mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn, cả một đình viện rộng lớn là thế mà chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

Sa Lầm rời bàn tiệc sớm buồn rầu nắm một góc khắn vặn xoắn.

Cái gì mà đệ nhất mỹ nhân của Thiện Thiện quốc chứ, từ lúc cô gái kia tháo mặt nạ xuống, ai ai cũng nhìn chăm chú không rời, nào còn ai để ý đến công chúa bên này đâu.

Ngay cả phụ vương cũng không ngoại lệ, ánh mắt sáng rực, còn thấp giọng căn dặn trưởng nội thị cái gì đấy, cho đến khi đám trẻ kia lui xuống mới lại náo nhiệt.

Thị nữ thiếp thân nhận ra nàng không vui, nhẹ giọng an ủi.

“Điện hạ cần gì phải tức giận, giờ đây mỹ danh của công chúa đã vang dội các nước, đến lúc đó người tài giỏi tuấn tú tới cầu hôn nhiều không kể xiết.

“Nha đầu kia đẹp thật hả?” Sa Lâm không vui bĩu môi.

“Sao được tôn quý bằng công chúa Thiện Thiện ạ.” Thị nữ cười chúm chím tháo vòng ngọc trên cổ công chúa xuống.

“Sao những người ở đó đều nhìn nàng ta vậy.”

“Tuy đúng là có giật mình thật, nhưng lại khác hẳn công chúa, dung mạo của đứa bé kia có yêu khí, em không rõ là không đúng chỗ nào, nhưng cứ như yêu ma trong đại mạc chuyên mê hoặc lòng người.”

“Yêu ư?”

“Đúng thế, nghe nói có loại yêu ma có thể hóa thành hình người, mê muội người qua đường để hút máu.”

“Sao thứ này có thể vào đến vương cung được.” Nàng bĩu môi bất

động.

Thị nữ bật cười, dùng lược ngà chải nhẹ làn tóc đen, “Công chúa nói đúng, yêu ma đến đâu cũng không chống lại được dũng sĩ Thiện Thiện.”

Dũng sĩ? Lại đột nhiên nhớ đến dung mạo tuấn tú lạnh lùng ấy, bỗng tâm trạng tốt lên, tiếng cười nhẹ nhàng bật lên trong đêm đen.

Đêm đã khuya, vương cung dần chìm vào bóng tối tĩnh mịch.

Chương 29: Độ kiếp

Thiện Thiện vương dần trút bỏ bộ vương phục hoa lệ vừa dày vừa nặng dưới sự phục vụ của thị nữ, dù sao cũng đã ngoài năm mươi rồi, mặc dù có bảo dưỡng nhưng tham dự dạ yến vẫn làm ông ta thấy mệt mỏi. Có điều nghĩ đến sự kiện nào đó, bỗng chốc trong cơ thể dâng lên luồng nhiệt, lại hưng phấn lần nữa.

Quốc sư lặng lẽ xuất hiện sau lưng.

“Bẩm quốc chủ, đã thăm dò được cô gái kia không biết võ công, thân phận bình thường, hẳn là an toàn.”

Thiện Thiện vương cười thầm rồi phất tay, người xung quanh lui xuống cả.

Dời bước đi vào tẩm điện ở nội thất, trên chiếc giường rộng lớn xa hoa có một bóng người bé nhỏ nằm cuộn tròn.

“Da đẹp quá, trơn nhẵn như lụa.” Giọng nam trầm thấp nhuốm đầy sắc dục, “Làm nghệ nhân lưu lạc đúng là đáng tiếc… Với cơ thể này không biết đã hầu hạ bao nhiêu quý nhân rồi?”

“Sao không nói gì thế, sợ à?”

“Eo đẹp lắm, vừa nhỏ vừa mềm, còn cả ngực nữa…” Than một câu, hô hấp dần dồn dập.

“Đừng run, ta sẽ thương ngươi.”

“Chân xinh xắn quá, thẳng thế này…” Tiếng thở dốc càng lúc càng nặng.

“Sao lại túm ta, cắn đau lắm à?”

“Đừng sợ, để ta thưởng thức nào…”

“Vòng tay vướng bận quá, ấy, bên dưới có gì thế này? Thủ cung sa, làm sao ngươi biết…”

Ngọn đèn lay lắt, trong căn phòng yên ắng bất chợt xẹt qua một âm thanh cực kỳ nhỏ bé.

Cửa ngục bịt kín mở ra trong tiếng xiềng xích, Cửu Vi mừng rỡ xông vào tóm lấy vai hắn.

“Ca Dạ thành công rồi, nàng đã giết được Thiện Thiện vương, theo đó giáo vương đã xóa bỏ tội của ngươi, có thể ra ngoài rồi.”

Thành công rồi? Hắn không dám tin, không ai hiểu rõ khó khăn cùng nguy hiểm trong lần ám sát này hơn hắn cả.

“Nàng có bị thương không?”

“Hình như không có, đã vào trong điện phục mệnh rồi, giờ đang về nghỉ.” Cửu Vi toét miệng cười, “Cuối cùng nàng ta cũng có tim, không buông tay mặc kệ, không uổng công ngươi quay về nhận tội vì nàng ta.”

Hắn thoáng yên tâm, “Nàng dùng cách gì?”

“Ai mà biết, nhưng dù sao cũng hữu hiệu.” Cửu Vi nhún vai, “Chúng ta đều bị lừa cả, tưởng nàng ta chuẩn bị phủi sạch liên quan, không

ngờ đến cuối lại đảo lời, ngay cả giáo vương cũng không từ chối được, bây giờ nàng ta đã thành công, ngươi không sao rồi."

"Cửu Vi…" Hắn há hốc mồm, không nói nổi lời cám ơn, tình nghĩa nặng đến thế há có thể gói gọn trong một câu nói.

Cửu Vi khoát tay, "Nói ít thôi, nhìn ngươi nhếch nhác chưa kia, mau về tắm rửa thay y phục đi, chẳng lẽ ở trong tử lao còn chưa đủ hả, may mà ta tìm Tử Túc lo liệu."

Tai nạn xảy ra đã bao nhiêu ngày, đây là lần đầu tiên hắn cười.

Nhà tù của hiện tại sạch sẽ ngăn nắp, chăn nệm đầy đủ, ăn uống cũng tốt hơn rất nhiều. So với tệ hại lúc đầu thì có thể xem là cách biệt lắm rồi. Làm sao hắn không biết chứ, có thể có được đãi ngộ này, nhất định là kết quả của việc Cửu Vi nhờ vả Tử Túc.

Cửu Vi nhướn mày, lo lắng vừa đi thì vẻ ranh ma lại tới.

"Nghe nói Tử Túc đã đến mấy lần." Hắn cười tà, quan sát từ trên xuống dưới, "Nàng có nói gì không?"

"Không phải lôi kéo đâu."

"Thế thì là gì?" Cửu Vi không tin, cười rất mập mờ.

Nhìn vẻ mặt quái dị của đối phương, hắn vừa giận vừa buồn cười, "Ngươi muốn nghe cái gì."

Cửu Vi tiếc nuối bĩu môi, kéo hắn đứng lên đẩy ra khỏi phòng giam. "Nghĩ cũng biết là không có chuyện vui rồi, với cái đầu nát của ngươi dù không nói ta cũng đoán được."

Lại lần nữa trở lại thủy điện, cứ ngỡ đã cách một đời, lục dực mừng rỡ khôn xiết, vây quanh hắn liên miên không ngừng, phải mất một lúc sau bị Xích Điêu cưỡng ép thì mới chịu lui.

Rửa ráy thay y phục, mọi thứ lại chỉnh tề như thường. Đi tới trước phòng Ca Dạ, đúng lúc bắt gặp Thanh Di bưng khay đi đến, trên khay có đủ mấy lọ thuốc lớn nhỏ cùng bông băng, hắn bỗng căng thẳng.

“Nàng bị thương à?”

“Hồi bẩm công tử, Tuyết sứ nói bị thương nhẹ nên dặn tiểu tỳ đem tới để dùng.” Thanh Di tự biết người hỏi là ai, cụp mắt cúi đầu đáp.

“Ca Dạ có ở trong phòng không?”

“Tuyết sứ đã tắm sớm từ lúc sớm, chắc giờ đã đi nghỉ.” Câu trả lời không khẳng định.

Hắn nhận lấy khay rồi gõ cửa, không có động tĩnh, thấy Thanh Di đã đi xa, hắn bèn đẩy cửa bước vào trong.

Cả một căn phòng lớn nhưng lại không có lấy một bóng người, hắn hơi do dự, đi vào gian phòng bên cạnh. Vạt ánh sáng trong phòng dập dềnh chợp chờn lúc sáng lúc tối, là ao riêng của Ca Dạ. Nước trong ao là dẫn từ suối trên núi về, ấm áp quanh năm, lần nào giết người xong nàng cũng đều tắm, đã nhiều năm rồi, vẫn luôn như thế.

Trước ao có một bình gấm chặn lại, hăn nhẹ nhàng đặt khay lên trên bình, đang định lui ra thì ào một tiếng, mơ hồ có thứ gì đó ở bên dưới vụt lên, một tiếng than đầy mệt mỏi vang vọng trong phòng.

Yên lặng cả buổi, nghe thấy tiếng bước chân rời khỏi nước, một cánh tay vươn ra từ sau bình phong cầm lấy khay, trên cánh tay

trắng như tuyết là thủ cung sa đỏ chót, nhưng khiến người khác chấn động hơn là những vết cắn vết bóp bầm tím, chỗ máu đọng nhìn mà giật mình.

Bỗng máu trong người đông cứng lại, trong nháy mắt hiểu ra mọi thứ, cũng không dám tin nổi. Đầu óc trống rỗng, vô ý thức bước qua bình phong xông vào trong phòng mù mịt hơi nước, bản năng như muốn kiểm chứng gì đấy.

Ca Dạ ngồi cạnh ao, đôi chân mảnh khảnh ngâm trong nước, mái tóc ướt đẫm vắt trước người, trên đôi vai gầy gò là vết thương rách toác, nàng khẽ gập eo, khó khăn bôi thuốc cho mình, qua làn hơi nước gương mặt nhỏ nhắn ấy càng thêm phần tái nhợt. Trên người có rất nhiều dấu vết xanh xanh đỏ đỏ, mà kinh hồn nhất là ở trước ngực.

Bất ngờ nghe thấy tiếng bước chân, nàng ngẩng đầu lên, trong thoáng chốc giận dữ ùa đến, tay nhấc lên, bao nhiêu chai lọ trên khay bay tới, rơi bể loảng xoảng.

Nhưng hắn không tránh, một chiếc bình ngọc ném trúng đầu, lực mạnh như búa tạ làm trước mắt tối sầm, hắn loạng quạng lùi mấy bước, lùi ra khỏi phòng tắm, một dòng máu tươi chảy xuống từ trên trán, nhưng hắn chỉ biết ngây ngẩn.

Bên tai ù cả lên, cảnh tượng vừa nhìn thấy như rơi xuống đáy lòng, thần trí biến mất, tâm trạng bể nát.

Không biết qua bao lâu, Ca Dạ bước ra từ sau bình phong. Tóc đen nhánh vẫn đang nhỏ nước, dán vào hai gò má, vạt áo hơi rối, người vẫn được hơi sương bao trùm, nàng lạnh nhát liếc hắn rồi ngồi xuống mép giường.

“Ngươi ra ngoài là tốt rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Sau một hồi im lặng, âm thanh khàn khàn cất lên.

“Cô… đã dùng cách gì.”

“Không phải ngươi đã đoán được rồi sao?” Ca Dạ đưa tay lau tóc, gương mặt tái mét gần như trong suốt, “Dùng sắc để giết. Thiện Thiện vương gian trá khó dò, có điều lại thích ấu nữ, nên ta đã lợi dụng điểm này.”

“Cô… xưa nay chưa từng dùng cách đó.”

“Cái gì cũng có lần đầu cả.” Nàng vô cảm liếc lấy, “Dù sao cũng chẳng tổn thất gì, rất hữu hiệu.”

Cảm xúc dâng trào cuồn cuộn lại tắc nghẹn ở lồng ngực, hắn không có cách gì mở miệng nói cả, dùng sức cắn chặt răng.

“Đốt hương đi, chọn loại thanh nhã dễ ngủ ấy.”

Hắn im lặng làm theo, mùi thơm nhẹ nhàng lan tỏa, lại thả rèm xuống, trong phòng tắt nắng tối đi.

“Đi xuống đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

Nghe bước chân rời xa, nàng cẩn thận nằm xuống chiếc nệm êm ái, cố không dụng vào vết thương, cuối cùng tâm trạng căng như dây đàn cũng được thả lỏng phần nào. Giết Thiện Thiện vương coi như tạm thời ứng phó được vấn đề khó khăn của giáo vương, song tiếp đến lại không thể lười biếng được, bao công việc vẫn còn chồng chất đấy, thời gian nghỉ ngơi không nhiều, nàng nhắm mắt lại, dần dần bị cơn buồn ngủ xâm chiếm.

Trong mơ hồ, có người tiến lại gần mép giường, càng lúc càng gần…

Nàng bất ngờ choàng tỉnh, đoản kiếm trong tay áo nhanh như chớp lộ ra.

Người vừa đi lại quay về quỳ bên giường, kiếm lạnh chĩa vào cổ nhưng hắn như không hề nhận thấy, chỉ lẳng lặng nhìn nàng. Không biết có phải do vết thương gây ra không mà đầu nàng choáng váng mơ màng, lúc nãy rút kiếm đã động đến vết thương trên lưng, mồ hôi lạnh túa ra đầy người.

“Ngươi quay lại làm gì.” Tròng mắt đèn nhìn lướt qua khay ngọc trong tay hắn, “Ta đã bôi thuốc rồi, không còn gì đáng ngại.”

“Vết thương trên lưng không dễ băng bó, để ta bó thuốc cho cô.”

“Không cần, cũng không phải trọng thương.” Nhiệt độ trên trán càng lúc càng cao, nàng không chịu nổi nữa rồi, “Ngươi ra ngoài đi.”

“Ta sẽ làm nhanh thôi, cô cũng không hy vọng người khác phát hiện mình bị thương còn gì.” Hắn tự ý mở nắp bình ra, đưa tay lật nàng nằm sấp lại, động tác rất nhẹ nhưng đầy kiên quyết.

“Cố chịu đựng nhé.”

Hoặc giả vì vết thương làm người ta yếu ớt, nàng không từ chối nữa, kiếm trong tay bị hắn gỡ ra đặt bên cạnh, mềm oặt nằm trên giường, hô hấp rối loạn.

Hắn dùng kéo cắt y phục trên lưng, không ngoài dự đoán, đã được băng bó nhưng rất sơ sài, cũng không làm vệ sinh kỹ càng. Hắn cẩn thận lau sạch rồi bôi thuốc, đáng lý vết thương hở thì không được dính nước, nhưng nàng ngâm mình đã lâu, chắc hẳn còn lâu mới

khép miệng.

Da nóng lên, trên gương mặt trắng bệch phiếm đỏ không bình thường, ánh mắt cũng mất đi vẻ ác liệt trước đó, trở nên yếu đuối bất lực, hệt như đứa trẻ đang bị bệnh.

“Vết thương trên lưng, do ai làm?”

Mãi lâu sau, giọng nói yếu ớt mang theo hoảng hốt vang lên.

“Quốc sư Thiện Thiện. Chỉ trách ta lúc trốn đã khai thông kinh mạch, phản ứng chậm.”

“Kinh mạch?”

“Bọn chúng phòng bị rất nghiêm, ta phải dùng ngân châm tự phế võ công mới giấu đi được.” Thành phần gây tê trong thuốc bột dần dần có hiệu lực, nàng thả lỏng ra.

“Cô dùng độc để giết?” Tự cấm võ công trong hoàn cảnh hiểm ác đấy, hắn không cách gì mường tượng nổi.

“Ta giấu thuốc dưới móng tay, cào rách da hắn, rồi lại dùng kim châm đâm vào tim…” Giọng thiếu nữ càng lúc càng nhẹ, mơ hồ khó nhận, đau đớn cùng mệt mỏi ùa đến, bào mòn thần trí.

Hắn im lặng băng bó, động tác cực kỳ dịu dàng.

Người hôn mê vô tri vô giác, cánh môi hồng phấn bị cắn nát, hắn biết là do nàng tự cắn, vậy là lại nhẹ bôi thuốc bột lên đấy.

Mấy vết bầm in hằn trên nước da non nớt trông vô cùng chướng mắt, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, rồi dừng lại đấy rất lâu.

Tâm tư cất giấu như ám hương bốc cháy, âm thầm lan tỏa giữa không trung, không muốn ai hay.

Chương 30: Nổi sóng

Nắng chiều hắt qua khung cửa sổ, quyện cùng ấm áp dịu nhẹ.

Bên bàn đọc sách rộng lớn, nam nhân đang ngồi xem tình báo các nước, tập trung tinh thần chấp bút chỉ ra điểm chính. Đối với hắn thì chiếc bàn có phần thấp bé, thân cao hơi nghiêng, hàng mi khẽ nhíu, khóe môi cong nhẹ, mặt bên tuấn tú phi phàm, kèm theo khí chất sắc bén lại càng khiến người khác mất hồn.

Nam nhân như thế, sao lại lưu lạc đến mức này.

Nàng xuất thần nằm trên giường.

Với thân phận của hắn mà lại làm bề tôi, hẳn là uất ức lắm.

Số mệnh lạnh lùng vô tình như đôi bàn tay khổng lồ đáng sợ, tùy ý nhổ bỏ điều tốt đẹp mà con người ta sắp sửa gặp gỡ, trong nháy mắt đã biến thiếu niên hào hoa phong nhã ở Giang Nam thành ảnh nô phục tùng răm rắp. Trước thực tế tàn khốc, ngoại trừ tuân theo thì có thể làm gì được đây.

Hắn xem như đã thích ứng được phần nào rồi, không oán giận, không ngu xuẩn vùng vẫy, không tự hủy hoại mình.

Dù là xa hay gần, dù có lạnh lùng đến đâu, hắn cũng không hề than phiền, càng không có phản đối. Nếu đổi lại là nàng, thì nàng không biết liệu mình có thể làm tốt hơn không.

Sinh tồn trong hoành cảnh tội ác như vực sâu này đâu có dễ, niềm

tin ý chí kiên trì lâu dài dần bị bẻ gãy, hắn có thể chống đỡ được bao lâu nữa đây?

Bỗng nam tử nhìn sang, đối diện với ánh mắt nàng.

Sâu trong đôi mắt có ánh sáng lập lòe, trong phút chốc tâm trí trôi dạt đi.

Yên lặng nhìn nhau hồi lâu, hắn bước đến gạt lọn tóc dính trên gò má ra, lại đi rót một cốc nước, cẩn thận đỡ nàng dậy.

Sau khi bị thương, nàng rất hay khát nước.

Nửa tựa vào lồng ngực nhận lấy ly nước, uống vội quá nên bị sặc, ho khụ mấy tiếng. Động đến vết thương làm đau nhức dữ dội, hắn tránh chỗ đau nhẹ nhàng vuốt lưng cho nàng, bình ổn lại hơi thở dồn dập. Đợi nàng bình tĩnh lại, ngón tay thon dài nhẹ lau nước dính trên môi đi, rồi lấy ly xuống.

“Từ từ thôi, uống một lần nhiều quá không tốt đâu.” Giọng nói trầm thấp vương vấn bên tai, đong đầy dịu dàng không cách nào tả xiết.

Nàng bất giác gật đầu.

“Còn buồn ngủ không?”

“Không, quá nhiều chuyện còn tồn đọng, cần phải xử lý sớm.” Nhiệt độ đã hạ bớt, chỉ cần không động đến chỗ đau, thì ngoài yếu ớt vô lực mọi thứ đều tốt, nàng thử nhỏm mình dậy, nhưng bị hắn đè lại.

“Ta đã chọn ra vài tin quan trọng rồi, lát nữa sẽ đưa cô xem, còn lại để ta đọc cho cô nghe. Sau khi bị thương lại nhiều ngày đi đường liên tục không nghỉ ngơi, bây giờ còn rất yếu, tạm thời đừng xuống

giường.

Thái độ của hắn vừa mềm mỏng lại đầy cương quyết, nàng không thích ứng nổi, xưa nay đều là hắn nghe theo mệnh lệnh, tại sao giờ lại chủ động quyết định mọi thứ như thế. Không đợi nàng mở lời, hắn đã rút mấy chiếc gối mềm ra đệm ở sau lưng nàng, để nàng nằm thoải mái, rồi lại đưa những nội dung chính mình vừa chép cho nàng kiểm tra.

Lối chữ thảo phóng khoáng đập vào mắt, nàng không khỏi ngạc nhiên.

“Chữ ngươi đẹp thhật đấy.”

Nhiều chuyện bí mật trong giáo đa số đều chỉ truyền miệng nên rất ít khi thấy hắn động bút, còn những văn thư kiểu này, có ném cho hắn hắn cũng không xem, so với nét chữ viết tháu của mình thì đẹp hơn nhiều.

“Ngày thường toàn nhìn chữ ta viết, đã để ngươi chịu khổ rồi.” Nhớ lại những con chữ cẩu thả không nhìn nổi kia, nàng tự giễu cười.

“Do cô luyện ít thôi mà.” Hắn không cười, nghiêm túc trả lời.

“Xem như hôm nay được thấy gia học rồi.” Nàng khẽ trêu, nhưng lại cảm thấy người bên mình thoáng cứng đờ, bèn lấy lại bình tĩnh nói, “Từ sau khi lên bốn ta đã không còn luyện chữ nữa, nói thẳng kém cỏi cũng không sao.”

“Luyện chữ thì có gì hay.”

Nàng khẽ cười, bất lực rũ tay đặt xuống giấy hoa tiên, “Nói đúng lắm, ở đây chỉ có công phu giết người là thực dụng nhất.”

“Cô không nên ở nơi này.”

Lời của hắn rất nhỏ, nàng chỉ như không nghe thấy, thuận miệng đổi chủ đề.

“Đúng rồi, ta đã gặp được tiểu công chúa của Thiện Thiện quốc, đúng là rất đẹp, còn hơn cả Yên Dung, khó trách ngươi không xuống tay được.”

“Không phải vì nguyên nhân này mà ta…” Gương mặt tuấn tú quay đi, không nói ra nguyên nhân thực sự.

Nàng cũng không truy hỏi, chỉ khẽ nhắc nhở.

“Bất kể là lý do gì, lần sau cũng không được thất thủ nữa, ngươi cho nàng ta một cơ hội, đồng nghĩa với việc tự hủy tính mạng của mình.”

Hắn im lặng một hồi lâu, “Vì sao lại cứu ta.”

Người xưa nay am hiểu cân nhắc được mất nhất lại làm ra quyết định có khả năng gần như là số không, nguy hiểm trong đó vượt xa khỏi dự đoán bình thường, một khi thất thủ, nàng sẽ gặp tình cảnh thế nào, dù không nói cũng hiểu.

“Ngươi còn giá trị lợi dụng.” Nàng cụp mắt, giọng bình thản, “Chỉ vậy mà thôi.”

Câu trả lời rất hợp với phong cách trước sau như một của nàng.

Nhìn gương mặt lạnh lùng ấy lại không có một gợn sóng, tựa như đáp án này đã sớm nằm trong dự liệu.

“Ca Dạ.”

“Ừ.”

“Cô muốn gì?” Hắn ngưng mắt nhìn nàng, “Nguyên nhân gì khiến cô chịu ở lại cái chốn quỷ quái này.”

Là nguyên nhân gì để một người không tham quyền thế giàu sang lại nắm chặt quyền hành, cũng không phải là người cuồng sát mà phải dấn thân vào giết chóc, lại càng không phải người lạnh lùng vô tình nhưng tâm phải vững như bàn đá, hắn rất muốn biết.

Cô gái ngẩn người, trong mắt có gì đó khẽ động, khó lòng hiểu thấu.

“Mong muốn… Dĩ nhiên là có, chẳng qua rất khó đạt được.” Nàng hốt hoảng.

“Dù là bỏ ra bất cứ giá nào, bao gồm cả tính mạng?” Hắn khẽ hỏi.

“Ừ.” Nàng nhắm mắt lại, che giấu tâm trạng có thể bị tiết lộ, “Dù có phải bỏ ra tất cả ta cũng muốn đạt được, bất kể là sinh tử.”

“Là gì.”

Nàng cười, hàng mi dài động đậy.

“Nguyện vọng của ta không liên quan gì đến ngươi.” Mở mắt ra, chút hoang mang kia đã biến mất tăm, chỉ còn lại lạnh lùng như băng.

“Thù Ảnh, ta biết ngươi muốn gì.” Ngón tay nhỏ bé chạm lên mặt hắn, lướt qua hàng mi dài rồi đến cánh mũi thẳng tắp, sau đó dừng trên đôi môi tuyệt đẹp.

“Có lẽ một ngày nào đó, ngươi sẽ đạt được mong muốn.” Con ngươi đen nhánh tựa như đầm sâu dụ người trượt chân sa vào, “Nhưng trước đấy, ngươi phải biết nhẫn nại.” Cánh môi nhạt màu như nhụy hoa ngày xuân khẽ hé mở.

Như bị ai đó đầu độc, hắn nắm lấy ngón tay lạnh băng, đôi tay nhỏ bé nằm trong lòng bàn tay hắn, gợi lên dục vọng vô hình. Hắn biết nàng ám chỉ gì, nhưng vào lúc này, mong muốn của hắn lại là…

Hắn cúi người, hôn lên môi Ca Dạ.

Bên tai loáng thoáng có tiếng chuông gió ngân vang, tiếng này nối tiếng khác.

Môi rất lạnh, hắn dịu dàng chạm vào thăm dò, đến lúc trượt vào răng thì lại mạnh mẽ mút lấy, thơm ngọt bất ngờ. Đôi đồng tử mở lớn, nàng vừa mù mờ lại kinh ngạc, không biết làm sao trước bất ngờ đột ngột này, vô hình trung để mặc hắn phóng túng.

Nước da trắng trẻo có mùi thơm thanh mát, phải gần lắm mới có thể ngửi thấy, hắn dần chìm đắm, lý trí đã mất đi giữa chiếc hôn, bị vây hãm vào cám dỗ mất hồn thì khó lòng nào kiềm chế.

Khuôn mặt trắng ngần tái nhợt chợt đỏ bừng, nàng bỗng đẩy hắn ra, thở dốc dồn dập, suýt nữa đã tắc nghẽn trong cái hôn dài. Hắn bừng tỉnh hoàn hồn.

“Nàng… không thở?”

Hắn rất muốn cười nhưng lại phải nhẫn nhịn, một người am hiểu lòng người trò đời như thế mà lại không biết hôn là gì, cứ thế nín thở.

Ca Dạ hung hăng trợn mắt nhìn hắn, nếu là bình thường thì đã đầy

uy lực, đáng tiếc lúc này mềm oặt ngã ra gối, ngực phập phồng kịch liệt, ánh nắng nhuộm lấy kiều nhan đỏ gắt, nào còn gì đáng sợ đâu.

“Ngươi… ngươi…” Nàng tìm một hồi vẫn không tìm được từ thích hợp, mặt càng lúc càng đỏ.

“Ta sẽ không chạm vào nàng nữa.” Hắn thôi cười, thấp giọng nói ra hộ nàng.

“Từ nay trở đi, điều nàng muốn tức là điều ta muốn.”

“Mạng của ta, là của nàng.”

Từ đây, bọn họ thực sự cùng nắm tay đối phó với mọi cục diện khiêu khích.

Hắn không dò đoán tâm tư của Ca Dạ nữa, mà cố gắng chia sẻ phân nửa công việc trước đây do Ca Dạ cai quản. Vẫn dùng thủ đoạn với các nước Tây Vực như cũ, có điều từ bị động chấp hành đổi thành hiến kế sách lược, bỏ đi mọi băn khoăn, máu lạnh hoàn thành mọi mệnh lệnh của giáo vương dù là nhỏ nhất.

Dẫu Ca Dạ có lợi dụng hay vô tình, hắn cũng đã thôi nghĩ có đáng hay không, thôi ngày đêm nhung nhớ về Trung Nguyên, ngày nào còn sống thì vận mệnh của hắn là sẻ chia vui buồn cùng nàng. Không còn tranh đấu, cam tâm tình nguyện dùng mọi thủ đoạn âm hiểm hèn hạ.

Hắn lo liệu công việc đối ngoại, để nàng có thì giờ xây dựng địa vị của mình, từng bước dùng cách thức bí mật để mở rộng quyền hạn, nhưng không biết là dùng cách gì. Thiên Minh không những không vì không thuận lợi mà ngó lơ, trái lại còn giúp nàng.

Hắn không còn đến Thanh Gia các nữa, Yên Dung phái người đến mời mấy lần nhưng hắn đều lấy lý do bận việc mà từ chối, tuy bụng áy náy nhưng đã quyết tâm không đặt chân đến Mị viên thêm lần nào cả. Người duy nhất có thể khiến hắn động tâm, chỉ có thể là nữ nhân mãi mãi mang hình hài của đứa trẻ kia.

Hắn từng thấy nàng phải chịu nhục, nàng từng vì hắn mà chịu nhục.

Vào lúc đêm khuya vắng người, hắn luôn nhớ đến chiếc hôn lạnh lẽo mà ngọt ngào kia, hòa lẫn mùi thơm thanh mát; nhớ đến cần cổ bé nhỏ, bờ vai gầy gò, và cả vòng eo không đầy chiếc ôm của nàng; nhớ đến suối tóc đen ướt át tán loạn, đôi mắt dâng lên màn hơi hước; nhớ đến tiếng ca du dương kia, trầm bổng bay khắp nơi hoang tàn; sự trẻ trung e lệ của nàng, sự yếu ớt nàng ít khi để lộ cùng khát vọng không rõ nguyên do cứ luôn chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ.

Sớm chiều sống chung, gần trong gang tấc, nhưng tâm hồn lại xa xôi đến thế, ngày đêm đầy tuyệt vọng.

Hắn biết, mình đã hoàn toàn trầm luân mất rồi.

Chương 31: Mật nghị

Gần đây càng lúc Ca Dạ càng ít nói.

Sự vụ trong giáo đều do một tay hắn lo liệu nên biết rất rõ, nhưng lại không tìm ra lý do làm nàng lo lắng.

Ngắm nhìn bóng hình cuối dòng nước, hắn hoài chau mày.

Trong đêm khuya trống trải u ám, thời gian chạm canh ba.

Thân người nhỏ nhắn ngồi trên thềm nước, mắt cá nhân bé tí hin ngâm dưới thanh trì, lặng yên phe phẩy đóa sen xanh, nhiệt độ về đêm rất thấp, nhưng nom nàng có vẻ chẳng hề cảm thấy, cứ mãi xuất thần. Y phục óng ánh vương đầy đất, như hoa quỳnh bung cánh trắng muốt trong đêm.

Hắn chậm rãi tiến lên, ôm lấy nàng từ phía sau, cơ thể nhỏ bé lạnh như băng. Nàng cũng không bất ngờ, thả lỏng dựa vào lòng hắn, ngón tay lạnh buốt nắm lấy cổ tay hắn, nhẹ nhàng nói.

“Thù Ảnh.”

“Ừ.”

“Người giết cả nhà thượng tướng quân Sa Xa là ngươi à?”

“Không sai.”

“Tại sao không giết một mình thượng tướng quân.”

“Tướng quân phu nhân có xuất thân từ chốn cung đình, con trai lại được quốc chủ coi trọng, nhổ cỏ tận gốc thì mới có thể diệt trừ được mọi mầm họa.”

Ba mươi sáu mạng người, bao gồm cả hai đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, hắn nói không chút do dự, suy nghĩ cũng rất chu đáo tỉ mỉ, diệt môn rất dứt khoát, nhưng…

“Nàng không hy vọng ta làm thế?” Nàng im lặng khiến hắn khá kinh ngạc.

“Không, ngươi làm rất tốt.”

Thủ pháp hoàn mỹ, sạch sẽ gọn gàng, hoàn thành nhiệm vụ một cách hiệu quả nhất, dù có là nàng thì cũng không tìm ra được chỗ để bắt bẻ.

Chẳng qua…

Hắn… Không nên như thế…

Không tiếp tục đề tài này nữa, cánh tay bé nhỏ quấn lấy cổ hắn, vầng trán đẹp khẽ tựa vào ngực.

“Khuya rồi, đưa ta về phòng.”

***

Trong mật thất có trùng trùng thủ vệ canh giữ.

Nam tử đăm chiêu nhìn nữ hài ngồi thẳng trên nhuyễn tháp, mãi lâu vẫn chẳng nói nên lời.

“Cô chắc chắn muốn làm thế thật sao?”

“Ta tưởng ngươi sẽ vui lắm.” Đôi tay trắng nõn nhấc ấm trà, từ tốn chuẩn bị trà cụ, động tác tao nhã đẹp mắt, không hề vì đối phương nghi ngờ mà mất hứng.

“Vì sao.” Hắn không che giấu hoài nghi, “Cô không giống người tốt bụng.”

“Ngươi nghĩ thế là tốt.” Nàng thờ ơ cụp mắt, “Quả đúng là ta không phải người tốt gì.”

“Vậy vì sao cô lại chịu mạo hiểm thả hắn ta.”

Cười không lên tiếng, nàng rót hai ly trà xanh, đẩy một ly đến trước mặt hắn.

“Đầu tiên, ta không cho rằng đây là mạo hiểm.” Trong hơi nóng lượn lờ bốc lên, nàng bình thản đáp, “So với chuyện phải làm sau đó, điều này không đáng để nhắc đến.”

“Ta tò mò về mục đích kế hoạch của cô hơn.” Đôi mắt sắc bén ghim chặt lấy nàng, “Không có lý do thì việc gì cô phải bí quá hóa liều.”

“Hãy tin ta có đủ thành ý.” Nàng đáp lời, “Mà ngươi cũng có lợi như thế.”

“Dựa vào đâu cô cho rằng ta sẽ đồng ý. Chuyện của hắn thì thôi, nhưng sau này…”

“Ta cho rằng đó mới là suy nghĩ từ sâu trong nội tâm của ngươi.” Nàng khẽ mỉm cười, “Ngươi lừa được người khác, nhưng không lừa

được ta đâu.”

“Thứ cho ta nghi ngờ, cô đã biết gì rồi?” Mày rậm nhướn lên, hắn bình tĩnh hỏi lại.

“Sơ Lặc.”

Chỉ hai con chữ, nhưng trong nháy mắt nam tử khẽ rung hàng mi.

“Ta nghe không hiểu.”

Ca Dạ cười nhẹ, nâng ly ngọc đưa lên miệng thổi, thong thả nói.

“Hà cớ gì Nguyệt sứ phải giả bộ, có một số việc cả ngươi và ta đều biết rõ.” Dung mạo thanh lạnh dâng lên nét hứng thú, “Mấy năm trước ta san bằng Sa Xa, nhỡ vùi lấp Khâu Từ, không phải không có bóng dáng của Sơ Lặc. Sớm đã biết Sơ Lặc chỉ ra vẻ cung thuận chứ không có lòng thần phục, cũng chưa từng bắt tay trọng xử, Nguyệt sứ có biết vì sao không?”

“Nghĩ ắt hẳn Tuyết sứ đã suy xét dài lâu, bọn ta không thể nhất thời đoán ra.”

“Ta biết rất rõ ba mươi sáu nước Tây Vực, mấy năm gần đây nổi loạn trong giáo đều do có nội gián ẩn nấp, nghĩ kỹ thì, không thể không bội phục mưu chước thâm sâu của Sơ Lặc vương.”

“Bao năm qua Tuyết sứ vất vả trong giáo đều biết, nhưng không hiểu điều này thì có liên quan gì đến Cửu Vi.” Nam tử nheo mắt, lạnh nhạt hỏi.

“Năm đó Sơ Lặc mất đồng thời hai vị quốc chủ, nhất thời sợ trái sợ phải, mãi cho đến khi Sa Lãng Nhã lên ngôi, khiển trách con trai

trưởng trốn đến Trung Nguyên, đưa ấu tử vào giáo làm con tin.”

“Chuyện năm đó, Cửu Vi cũng có nghe qua.”

“Trước khi Sa Lãng Nhã lên ngôi là vương đệ của Sơ Lặc, trời sinh tính phong lưu không biết kiềm chế, tuy có vương dinh nhưng vì mê vui mà hay trà trộn vào các nước ở đại mạc, ham chơi với nữ tử dị vực rồi sinh ra ấu tử. Từ nhỏ hắn ta chỉ quen chốn thôn quê, cho đến mười tuổi mới được đón về Sơ Lặc, năm năm sau bị đưa đến Thiên Sơn.”

Nam tử im lặng không lên tiếng, ngũ quan chìm trong chỗ khuất, vẻ mặt khó lường.

“Con trai xuất thân hàn vi, ở vương phủ như một chiếc bóng không người đếm xỉa. Tình cờ Ca Dạ được biết, ngay khi Sa Lãng Nhã đưa con vào giáo làm con tin thì người hầu thiếp thân của con trai đã chạy trốn mất dạng, về điểm này Nguyệt sứ thấy thế nào?”

“Chắc là thất chủ vẫn không quên được quê hương, trái lại cũng không có gì đáng trách.” Nam tử từ tốn trả lời.

“Vào năm Nguyệt sứ vào Chiến Nô doanh, Ca Dạ từng nghe Quỳ trưởng lão tình cờ báo nội tình của Nguyệt sứ lên cấp trên, nên mới có thể trong thời gian ngắn ngủi tiến vào Tôi Phong doanh được, làm người ta có ấn tượng lắm đấy.” Ly trà dần trở nên nguội lạnh, nàng tiện tay đặt xuống, cười thần bí, “Nguyệt sứ có biết kết quả của con tin Sơ Lặc kia không?”

“Xin rửa tai lắng nghe.”

“Con tin vào giáo ba tháng, đụng phải Kiêu trưởng lão, lỡ tay bị giết chết.”

“Chỉ là con tin của một nước nhỏ, xưa nay Kiêu trưởng lão làm việc luông phóng túng, ai ai cũng biết.”

“Một năm sau khi tả sứ mưu phản, Kiểu trưởng lão theo bọn phản nghịch, bị Nguyệt sứ tiêu diệt bỏ mạng, cũng coi như là làm tròn đạo trời.”

“Rốt cuộc Tuyết sứ muốn nói gì?” Giọng nam tử trầm thấp, ẩn chứa sát ý.

Ca Dạ như không hề pát hiện, ung dung tiếp lời, “Ta đang nghĩ nếu như giáo vương biết được, liệu có như Nguyệt sứ cho rằng đây là trùng hợp không.”

Không khí dần ngưng tụ đóng băng, một hồi lâu sau, Ca Dạ bỗng bật cười.

“Nguyệt sứ là người thông minh, ắt không cần phải chỉ rõ nhỉ.” Nàng đổi tư thế, loáng cái bình tĩnh lại, “Giờ còn có tin thành ý của ta không?”

Ánh mắt Cửu Vi rất phức tạp, nhìn nàng như mổ xẻ nghiên cứu, “Ta không hiểu cô tính toán như thế là có ý gì.”

“Có lẽ đều như chúng ta nghĩ.”

“Cô không giống người có dã tâm với quyền lực.”

“Nhưng ngươi thì có, một điểm này là đủ rồi.” Nàng thản nhiên thừa nhận, “Thứ chúng ta mưu cầu không giống nhau, nhưng cũng không mâu thuẫn.”

“Cô muốn ta làm gì.”

“Xúi giục Tử Túc phối hợp toàn lực.”

“Cô thuyết phục được Thiên Minh rồi?”

“Hắn ta còn thẳng thắn hơn ngươi.” Tay búp măng đổ đi nước trà nguội ngắt, lại châm ly trà nóng khác.

“Thành công rồi thì thế nào.” Không để ý đến nàng chế giễu, hắn nghiền ngẫm từng tí một.

“Đấy là chuyện của ngươi và Thiên Minh.” Nàng cười một tiếng, chắp hai tay lại, “Ai chết ai thắng không liên quan gì đến ta.”

“Còn cô được lợi gì.” Hắn cầm ly lên, nhưng không uống ngay.

“Điều ta muốn, chẳng qua là chuyện hoàn thành.” Khẽ hớp ngụm trà thơm, nàng chậm rãi nuốt xuống, “Đến lúc đó ta sẽ không nhúng tay vào phân tranh, ngươi không cần lo quá.”

“Càng nói càng khiến người ta mê muội, thứ cho tại hạ ngu đần.” Đôi mắt trong vắt lạnh lùng lại không nhuốm chút dục vọng nào lóe lên tia sáng, hắn không dám tin dò xét, “Cô, chẳng lẽ… đã nhớ ra?”

Nụ cười trên gương mặt trắng nõn chợt tắt, đối mặt nhìn nhau một lúc lâu, rốt cuộc nàng cũng gật đầu.

Hắn lặng người nhìn một hồi lâu, rồi sau đó nở nụ cười bừng tỉnh, uống cạn sạch ly trà.

Đêm đen, tĩnh lặng như chết.

Cả Thiên Sơn lâm vào giấc ngủ say.

Nam tử trên giường vẫn ngủ li bì, dạ minh châu trên vách tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt phủ lấy bàn ghế. Trong căn phòng kín mít bất chợt có gió thổi, một bóng người lặng lẽ xuất hiện tiến đến gần mép giường, cúi nhìn khuôn mặt tuấn tú đang say giấc. Có thể là cảm nhận được khác thường mà người trong giấc ngủ bỗng mở choàng mắt, còn chưa kịp phản ứng thì đầu ngón tay đã điểm lên yếu huyệt.

“Là ta.” Âm thanh quen thuộc khiến hắn an tâm, nhưng rồi nghi ngờ lại dấy lên, huyệt đạo bỗng bị quản chế, đến một đầu ngón tay cũng không cử động được.

“Nàng…” Câu hỏi bị cơn đau nhói cắt đứt.

Ca Dạ mở cuộn kim châm ra, mấy chục cây kim châm cứu lớn nhỏ bất ngờ đập vào mắt, nàng tiện tay rút ra, nhanh chóng châm vào đại huyệt, đầu ngón tay lên xuống, loáng cái đã châm hơn mười kim, mồ hôi thấm ướt vầng trán.

Hắn cũng chẳng dễ chịu gì, kim châm đâm vào đau đớn, rồi tiếp đến chân khí trong cơ thể bị kích động, một luồng hơi nóng không ngừng di động ở tứ chi bách hài, khi thì phân tán, lúc thì xông thẳng vào kinh mạch, tạng phủ đang nhói, vừa định lên tiếng thì một bàn tay đã chặn miệng lại, che kín mọi âm thanh.

Mồ hôi lạnh vã ra như mưa, theo kim châm càng vã càng nhanh, tựa như một con dao sắc bén đâm thẳng vào ngực mà không thể ngăn chặn, răng cắn siết, trong nháy mắt đã cắn bàn tay nhỏ bé trắng nõn chảy cả máu. Khi cây kim cuối cùng châm xuống, tay phất lên, tất cả kim châm cùng rời cơ thể rơi xuống mặt đất, nội lực cấm chế mấy năm mãnh liệt bùng phát, hai tay nàng đè ngực, giúp hắn dồn chân khí đang dao động vào đan điền.

Đây vốn là việc rất hao tổn tinh lực, võ công Ca Dạ tuy cao nhưng nội lực lại không mạnh, cứ cố mà làm thì chưa tới nửa khắc đã run lên, cố chống đỡ dồn luồng chân khí cuối cùng về đan điền, nàng lập tức ngã gục xuống, sức lực cạn kiệt, hai người đều đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, cạn kiệt sức lực.

Trong căn phòng tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp nặng nề.

Qua một lúc sau, rốt cuộc hắn cũng đã có thể giơ tay lên, đặt ngoài áo nàng mà truyền nội tức, khuôn mặt tái nhợt như chết dần dà khởi sắc.

Hắn nhỏm mình dậy, ôm nàng vào lòng, cơ thể mềm nhũn giãy giụa, ra hiệu hắn có thể dừng tay. Quan sát sắc mặt nàng, khi chắc chắn đã không có việc gì thì hắn mới dừng nội tức lại, cầm lấy bàn tay buông thõng. Ở mép bàn tay trắng ngần có dấu răng tím bầm vẫn đang rướm máu, bị cắn mạnh chắc hẳn phải đau đớn lắm, nhưng hắn chẳng còn sức lực mà xuống giường lấy thuốc, chỉ đành nắm chặt lấy đầu ngón tay muốn rụt về kia, hắn le lưỡi khẽ liếm hòng cầm máu, cho đến khi máu đã ngừng chảy thì mới buông ra.

Y phục toàn thần đều đã ướt đẫm mồ hôi, hắn mất sức kéo chăn qua phủ lên hai người. Thân nhiệt của Ca Dạ vốn đã thấp hơn người thường, rất dễ bị lạnh, hắn vòng hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, cố giữ hơi ấm. Nàng tựa đầu trước ngực, cơ thể bé nhỏ nằm gọn trong lòng, vô hình trung kề sát eo, cơ hồ có thể cảm nhận được mọi đường cong, trong không gian tối đen có mùi thơm quanh quẩn, sưởi ấm mỗi một dây thần kinh.

Cúi đầu nhìn hàng mi dài cong cong, gò má trắng như tuyết phủ một lớp mồ hôi bóng loáng, phập phồng theo hơi thở.

“Tại sao lại giải cấm chế cho ta.” Lúc trước hữu sứ đã dùng thủ pháp đặc biệt để chế trụ kinh mạch, sau phản loạn hữu sứ bỏ mạng, cứ tưởng rằng vô vọng suốt đời.

“… Nhiệm vụ lần này rất nguy hiểm, với công lực hiện giờ của ngươi thì không đủ để ứng phó.” Giọng nàng vừa yếu lại lơ lửng, vẫn vô lực.

“Làm sao nàng biết nên châm cứu thế nào?” Mặc dù Ca Dạ đã đọc không ít sách thuốc của bàng môn tà đạo, nhưng chỉ biết rộng chứ không có ngón sở trường, đa số chỉ là kỹ năng ngoài rìa, hiểu biết có hạn, hẳn không thể nào giải được thủ pháp độc môn này.

Nàng không trả lời, căn phòng rơi vào yên lặng.

“Nếu giáo vương biết được thì sao.”

“Ông ta không biết đâu.” Tiếng cười rất nhỏ, Ca Dạ đã thấm mệt, nhìn mặt hắn, “Thù Ảnh, ngươi nghe cho kỹ đây. Ta sẽ tuyên bố với bên ngoài rằng ngươi đi Sa Xa lo liệu chuyện rất quan trọng, trừ Xích Điêu Huyền Diên thì dẫn theo bốn người còn lại, dọc đường đi phải hành sự cẩn thận. Trước tháng mười hai phải chạy đến Đôn Hoàng, ta sẽ sắp xếp người tiếp ứng, đến lúc đó sẽ báo cho biết nhiệm vụ mới, nhớ tuyệt đối không thể chậm trễ hơn thời gian trên.”

“Là nhiệm vụ kiểu gì.”

“Đến lúc đó rồi ngươi sẽ biết.”

Ca Dạ rất ít khi dặn dò nhiều lần mà lại giao phó mơ hồ như vậy, trong đôi mắt đen trắng kia dường như còn cất giấu tâm tư nào đấy, nhưng lại khó lòng nhìn thấu.

“Là muốn giết ai?”

Nàng ậm ờ trả lời, tựa hồ khôi phục được chút khí lực, lập tức xoay mình xuống giường.

“Ca Dạ.” một tay bấu vào eo ngăn nàng rời đi, tim hắn không khỏi đập mạnh, “Nàng đang mưu toan điều gì.”

“Đến Đôn Hoàng rồi, ngươi sẽ tự hiểu.” Nàng tránh không đáp.

Là nhiệm vụ gì mà cần bất chấp giáo vương phát hiện để giải trừ cấm chế, hắn không nghĩ ra. “Nàng không tin ta?”

Ca Dạ im lặng một thoáng, “Ngươi từng tin ta à?”

“Bây giờ ta tin nàng.” Có lẽ trong quá khứ thì không, nhưng sau sự kiện Thiện Thiện thì đã khác, sinh tử có nhau.

“Vậy thì đừng hỏi lại.” Như đinh đóng cột ngắt ngang lời hỏi thăm, lòng hắn tức khắc lạnh đi.

“Ta muốn biết… Nàng đã từng tin tưởng ai rồi?” Hắn không có cách nào dằn xuống mùi vị khô ráp toát lên được.

Nàng cứng người, bất giác thẳng lưng, “Không có ai cả, ta chỉ tin ta.”

Hắn im lặng một hồi, cuối cùng không nhịn được nữa, “Hoài Y thì sao? Y là ai?”

“Sao ngươi biết cái tên này?” Trong phút chốc mắt sáng như tuyết, sắc bén đâm người, dè chừng phòng bị lồ lộ ra.

Lòng hắn trầm xuống như rơi vào hầm băng, “Lúc hôn mê nàng từng

nhắc đến.”

Nàng ngẩn ngơ, ánh mắt dần dịu đi, tựa như áy náy, do dự một chốc rồi trả lời.

“Hoài Y… Là ảnh vệ trước kia của ta.”

“Là người bị nàng giết chết kia sao?” Hắn nhất thời kinh ngạc.

“Ừ.” Có lẽ đang lâm vào hồi ức, trên mặt nàng xuất hiện sự đa cảm vô hình, con ngươi sâu thẳm chứa đầy bi thương.

“Sao nàng…”

Biết hắn có nghi hoặc, nàng không nói nhiều, ngón tay nhỏ bé chạm nhẹ lấy mặt hắn, như muốn khắc tạc từng đường nét vào tận cõi lòng, “Hắn cũng là người Trung Nguyên như ngươi, tên là Hoài Y, ta hy vọng ngươi may mắn hơn hắn.” Nàng than thở, ngón tay lạnh băng rời khỏi khuôn mặt. Không kịp giữ lại thì nàng đã biến mất trong bóng đêm nặng nề.

Mùi thơm vẫn còn vương vấn đâu đây, nhưng giai nhân đã rời đi, chỉ để lại một bụng nghi ngờ, nhìn trời cao dần hửng sáng.

Chương 32: Nửa đêm

Nội tức bị kiềm hãm bấy lâu nay bỗng vận chuyển tự nhiên, hắn chừng như không dám tin, tay chân càng nhẹ nhàng hơn trước, có thể hoàn thành bất cứ chiêu kiếm nào mà trước đây đã từng làm rất chậm, công lực vượt trội hơn hẳn ngày thường, hắn âm thầm áng chừng, có lẽ có thể đấu đỡ được với Thiên Minh mạnh nhất trong tứ sứ.

Từ sau đêm đó Ca Dạ không còn nhắc lại nữa, chỉ mới ướm lời đã bị ngắt ngay, vẻ mặt thờ ơ ấy khiến hắn suýt nữa ngỡ rằng đây chỉ là ảo giác.

Cửu Vi âm thầm truyền tin tụ tập, nhưng gặp mặt lại chỉ uống rượu chứ không nhắc tới chính sự. Nghe nói phải đến Đôn Hoàng, Cửu Vi cũng không bất ngờ gì, quay đầu dặn Yên Dung lấy thêm mấy vò rượu, nhìn kiểu này thì có lẽ không say không về được rồi.

Mặc hắn từ chối, Cửu Vi rót đầy ly bạch ngọc, rượu không kịp vào miệng chảy ra ngoài thấm ướt vạt áo.

Cửu Vi rất thoải mái, cũng ít khi buông thả như thế. Mấy phen qua lại cũng đã khơi dậy ý chí trong hắn, uống hết ly này đến ly khác, rượu mạnh như dao cay xè trong bụng, nghe không rõ lời Cửu Vi nói, mọi thứ đều trở nên mơ hồ méo mó.

“… Ta vẫn không hiểu, Ca Dạ thì tốt chỗ nào…”

“… Thì ra nàng đối xử với ngươi… đúng là không tệ…”

“… Thù Ảnh… Tên thật của ngươi là gì…”

Uống đến say khướt, đột nhiên Cửu Vi hỏi một câu khiến thần trí hôn mê lập tức tỉnh táo.

Hắn dừng lại, rồi cuối cùng thốt ra một cái tên.

“Vân Thư, ta họ Tạ.”

“Ta biết chắc xuất thân của ngươi không tầm thường mà.” Cửu Vi dãn mặt mỉm cười, hai mắt sáng ngời, nào có ý say, “Ngươi cũng chưa hề hỏi về lai lịch của ta, rốt cuộc cũng là huynh đệ.”

Hắn cười đáp lại. Có rất nhiều chuyện chôn sâu dưới đáy lòng chưa từng được tìm hiểu, không hiểu hết lòng nhau, ăn ý nhiều năm đã sớm hóa nghi ngờ thành hư không, đều một lòng bao dung giấu giếm của đối phương.

Cửu Vi cụp mắt, bỗng lấy đũa gõ ly bắt đầu hát, tiếng ca hùng hồn sục sôi khí thế, nghe như bài chiến ca, láng máng có thể nhận ra cổ ngữ ở chốn đại mạc, mộc mạc nhưng đầy dũng mãnh, âm thanh bi thương dồn dập, ly ngọc tinh xảo không chịu được những lần gõ mà nứt ra.

“Bài hay.” Hắn thốt lên khen.

Như kích động tâm tình, Cửu Vi cười to, “Đây là lần đầu tiên ta sảng khoái thế này trong nhiều năm qua, ngày mai ngươi xuống núi rồi, cứ coi như trợ hành vì ngươi vậy.”

“Đợi ta về sẽ lại uống rượu cùng ngươi.”

“Nhất định sẽ có cơ hội.” Cửu Vi nhìn xoáy vào hắn, “Ngươi không

đến Mị viên, chẳng lẽ ta không đi tìm ngươi à, lần sau chúng ta đổi chỗ khác uống cho thỏa chí."

"Nhất định sẽ tiếp tới cùng."

Vừa dứt câu, cả hai cùng nhìn nhau cười, Cửu Vi nghiêm túc cả buổi lại trở nên hài hước.

"Đúng rồi, ta nhớ ngươi nói ngươi đã từng đính thân."

"Đã là chuyện của nhiều năm trước rồi." Trí nhớ bị thời gian bào mòn, như tờ giấy Tuyên Thành mực nhạt được tẩy trắng.

"Nếu người về Trung Nguyên thì có thể nối lại được tiền duyên rồi." Cửu Vi bắt đầu ngẫm nghĩ.

Hắn không khỏi bật cười, "Chỉ sợ nàng đã sớm tìm được lương duyên khác rồi, đâu còn nấn ná đến bây giờ."

"Đẹp không?"

"Cũng kha khá, là nhà quyết định."

"Nhất định là một tiểu thư khuê các rồi." Cửu Vi chậc lưỡi chế giễu, "Kết duyên với ngươi đúng là một đôi làm người ta chết ngạt mà."

Hắn không khách khí đạp một phát vào ngay ghế, Cửu Vi bật nhảy lên, phóng đến trên nhuyễn tháp ở cách xa hắn, vẻ mặt vẫn ranh mãnh như thế.

"Ta bảo này, ngươi chỉ thích hợp với kiểu thế thôi, Ca Dạ cũng ngờ nghệch như thế. Khó trách Tử Túc dùng hết cách dụ dỗ vẫn không thành, vì ngươi vốn không hiểu phong tình là gì."

Hắn nghiến răng, bắt đầu ngứa tay rồi.

Né tránh công kích của hắn, Cửu Vi vẫn không chịu ngậm miệng.

“Lên núi nhiều năm thế rồi mà không gần nữ sắc, ta vẫn luôn không dám hỏi, chẳng lẽ đến giờ ngươi vẫn là —— ấy ——” Chỉ mải ba hoa mà bất ngờ trúng phải một đạp, hắn chật vật đụng phải bàn hoa, hoa rơi đầy đất.

Chống hông bò dậy, nghiến răng nghiến lợi khoát tay với Yên Dung nghe thấy tiếng động mà đến.

“Đi ra ngoài, ta có chuyện quan trọng bàn bạc với Thù Ảnh.”

Bóng dáng vừa biến mất thì một vò rượu lại bay đến, Cửu Vi xoa người nhào tới.

Một trận công kích long tranh hổ đấu xảy ra ở nơi núi sâu.

Xoa vết bầm tím trên tay, Cửu Vi trợn mắt nhìn người rời đi qua cửa sổ, tiểu tử này, quả thật lợi hại hơn nhiều rồi.

Yên Dung thu dọn căn phòng hỗn loạn, quét sứ vỡ vào một đống. Cửu Vi chán chê nhìn giai nhân dọn dẹp tàn cuộc, rồi bất giác nói.

“Hắn vẫn chưa chạm đến nàng à?”

Yên Dung dừng tay, trong con mắt sáng thấp thoáng vẻ u oán, một lúc sau mới trả lời.

“Có thể do dung mạo tư chất Yên Dung tầm thường rẻ rúng, không hợp tâm ý của công tử.”

Đưa mắt nhìn giai nhân sầu não, Cửu Vi miễn cưỡng đá văng bàn, nhấc hai chân lên, “Chưa chắc là vì dung mạo.”

“Yên Dung không hiểu.” Rốt cuộc nàng ta cũng nói ra những lời chôn sâu nơi đáy lòng, “Nam nhân tới đây đều không phải vì điều đó sao, dù dung mạo Tuyết sứ có như tiên nữ thì cũng chỉ là một đứa trẻ, làm sao có thể khiến nhiều người nhớ mãi không quên như thế.”

Cửu Ví híp mắt không trả lời, nàng ta nói tiếp, “Chẳng lẽ vì suốt ngày nàng ta lạnh nhạt thờ ơ, nên mới…”

“Coi như nàng nói đúng phân nửa.” Cửu Vi ngắt lời, nhưng cũng không chỉ trích.

“Nguyệt sứ có ý gì?”

“Càng không có được thì lại càng muốn, con người đều như thế cả.” Cười chế giễu, ánh mắt qua lại trên mặt nàng ta, “Nếu Ca Dạ có xuất thân từ Thanh Gia các thì đã chẳng hơn được nàng rồi, nhưng nàng ta luôn luôn cách xa nhân thế, không nam nhân nào có thể lại gần dù chỉ một đầu ngón tay, ngay đến giáo vương cũng không thuận lợi được, bản lĩnh này, không phải nữ nhân nào cũng có.”

Yên Dung im lặng không đáp, còn Cửu Vi lại bắt đầu nhiều lời.

“Bàn về dung mạo thì chưa chắc ngươi đã kém, nhưng về phương diện khác thì…” Cửu Vi lắc đầu, “Nàng ta lại kích thích được hứng thú của nam nhân hơn, người đầy gai góc mới khiến người ta có hứng thú chinh phục, không tiếc vung tiền đi tìm cỏ thơm.”

“Công tử Thù Ảnh cũng vậy sao?”

“Tên kia.” Dĩ nhiên Cửu Vi biết rõ vì sao nàng ta lại cứ xoắn xuýt, “Không giống thế, hắn yêu nữ nhân kia thật lòng chứ không phải vì chinh phục, dù rằng ta thấy khá ngu ngốc.”

Nên sắp xếp như thế cũng tốt, nếu không sau này mà tranh đấu cùng Ca Dạ thì lại khó xử. Cửu Vi thở hắt một hơi từ tận đáy lòng, nâng cằm Yên Dung mà hôn lấy.

“Hắn sẽ không ôm nữ nhân mình không thích, về điểm này, ta thật sự bội phục hắn.”

Chương 33: Tự do

Chuyện ở Sa Xa vô cùng thuận lợi, sau khi âm thầm giết chết cả nhà Thượng tướng quân, không còn ai dám chống đối ý chỉ của giáo vương nữa. Trước đấy đích thân xử lý đã coi như ngoại lệ rồi, lẽ ra càng không cần phải dẫn theo Tứ Dực, hắn bắt đầu suy đoán có lẽ việc ở Đôn Hoàng quá nhiều nên mới khiến Ca Dạ thận trọng như vậy. Giục ngựa chiến chạy một đường, đã đến Đôn Hoàng trước giờ hẹn, nhưng trong tiềm thức vẫn nhớ sự khác thường của nàng nên không chút nào yên tâm.

Đôn Hoàng là thành thị quan ải giữa Trung Nguyên và Tây Vực, vô cùng sầm uất, có không ít tộc nhân lui tới, có thiên kim nhà giàu vung tiền như rác, cũng có kẻ nghèo nàn khố rách áo ôm, bất cứ kiểu tiêu khiển nào có thể nghĩ ra đều tìm được ở nơi đây, là nơi sung túc phung phí đầy đủ nhất Tây Vực.

Tìm được nơi tiếp ứng theo như nàng dặn, là một tòa tư trạch hoa lệ bao la.

Nô dịch giữa cửa Côn Luân vừa thấy ám ký thì lập tức nằm rạp xuống, nhún nhường dẫn họ vào trong phòng. Kẻ xuất hiện ngay sau đó lại khiến hắn kinh ngạc, áo gấm sang trọng, mắt sâu hoắm, để râu quai nón, dù đang nói tiếng Hán, nhưng rõ ràng là người Sơ Lặc.

Tuy Sơ Lặc có cống nạp hằng năm nhưng âm thầm có dị tâm, Ca Dạ không muốn vọng động, hắn cũng vui vẻ vờ như không biết. Cuối cùng tin tức quan trọng như thế lại do người Sơ Lặc truyền đạt, nếu không phải chắc chắn đã dặn đi dặn lại không có sai khác, thì hắn đã nghi ngờ thật giả trong đấy rồi.

Người Sơ Lặc cung kính khoanh tay dẫn họ vào phòng khách, cơ quan từ từ chuyển động để lộ mật thất được thiết kế tuyệt diệu trước mắt. Bố trí bí ẩn như thế, đây đâu phải tư trạch ngăn người Tây Vực xông vào phủ đệ đâu, chỉ sợ là Sơ Lặc dùng để che mắt việc thu thập tình báo.

Âm thầm nháy mắt, Dặc Diêu Lam Hiêu ở lại ngoài mật thất cảnh giác, Ngân Hộc Bích Chuẩn theo hắn đi vào, trong phòng trống trơn, chỉ có chiếc rương tử đàn cao cỡ nửa người là nổi bật nhất.

“Mở nó ra.”

Quát nam tử muốn đi lên tiếp đón, kẻ kia sững sờ, rồi lại phục tùng đi lên mở nắp rương.

Lập tức ánh sáng chói lóa của bảo vật tràn đầy mật thất.

Chiếc rương được chia làm ba ô, một ô chất toàn kim châu chất lượng thượng hạng, một ô là nhét đầy châu báu xán lạn, còn ô nhỏ nhất còn lại, chỉ có mỗi bình ngọc mộc mạc.

Dựa theo kích cỡ của rương gỗ thì chỉ mỗi châu báu trân quý hiếm thấy thôi đã đủ địch với một nước rồi, lẫn lộn trong đó còn có cả bộ đồ trang sức lục bảo do giáo vương ban cho Ca Dạ.

Ngân Hộc Bích Chuẩn há to miệng trố mắt nhìn nhau, đơ như cây ngơ chẳng biết làm sao.

Có nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra tình cảnh này, hắn lấy lại bình tĩnh cầm bình ngọc, dưới bình có một tờ giấy, chính là chữ viết của Ca Dạ.

Chia vàng tại chỗ, rời xa giỏi giáo, trời cao biển rộng, vĩnh tuyệt Tây Vực.

Bên dưới những con chữ như bay còn có thêm một hàng nhỏ: *Thuốc trong bình có thể giải được cổ độc Xích Hoàn, nhanh chóng rời đi chớ ở lại.*

Giải dược ngày đêm nhớ mong nay đã cầm trong tay, cuối cùng trái tim cũng đập liên hồi.

Ca Dạ… đang sắp xếp điều gì?

Ngẩn người hồi lâu, hai người đứng sau lưng lại không che giấu được kinh ngạc.

"Có ý gì đây? Trông cứ như đang để chúng ta tự tìm lối thoát vậy." Bích Chuẩn chen đầu đến, đọc đi đọc lại mấy hàng chữ kia, tò mò trước mắt đã át đi lý trí, "Chúng ta bị Tuyết sứ đuổi khỏi giáo rồi?"

"Nếu là đuổi thật thì hà cớ gì phải phiền phức thế." Ngân Hộc mờ mịt lắc đầu, "Lại còn có một đống kim châu?"

Quy định trong ma giáo rất nghiêm ngặt, chưa từng có chuyện rời giáo, tự tiện rời khỏi sẽ bị coi như phản nghịch, thuộc hạ đã vô dụng thì sẽ bị ném thẳng vào đám người nô lệ, số diệt khẩu cũng không ít. Nhìn đồng vàng bạc này hai người không những không mừng rỡ khôn xiết, trái lại còn đề phòng cẩn thận hơn.

Mở miệng bình ra, một viên thuốc đen nhánh lăn vào giữa lòng bàn tay, tỏa ra một mùi thanh mát thoang thoảng, khác hẳn những giải được dùng bình thường, bí thuộc chân chính do Thiên Minh cai quản, Ca Dạ lấy được bằng cách nào, đuổi ảnh vệ cùng tinh nhuệ dưới trướng đi, làm sao ứng phó được với chất vấn của giáo

vương?

Đêm hôm đó cởi bỏ cấm chế, nàng nói giáo vương sẽ không biết. Nhưng nếu đi xa thật, làm sao giáo vương có thể không nghe không hỏi, Ca Dạ xưa nay làm việc chu đáo, tuyệt đối sẽ k tự đặt bẫy cho mình, trừ khi…

“Để chúng ta rời đi, Tuyết sứ không sợ chọc giận giáo vương à?”

“Trừ phi là không muốn sống nữa, chứ ngay cả tứ sứ cũng không có can đảm dung túng thuộc hạ.”

Hai người bên tai cứ phỏng đoán ngờ vực, còn hắn tâm loạn như ma, rốt cuộc Ca Dạ đang nghĩ gì?

Tự dưng để người ta nắm thóp, thật sự không sợ giáo vương hỏi tội sao? Buông thả đến thế thì chỉ có duy nhất một khả năng, đó là giáo vương đã không còn là uy hiếp nữa.

Tại sao phải chỉ định rời đi trước tháng mười hai, sau tháng mười hai sẽ xảy ra chuyện gì.

Trong giáo có biến cố, một lần nữa phản loạn? Ca Dạ đóng vai gì trong đó?

Nếu là mưu nghịch, vì sao phải điều thuộc hạ trợ lực dưới trướng?

Nàng sẽ không ngốc đến nỗi một mình khiêu chiến, vậy còn có ai nữa?

Cố gắng nhớ lại những chuyện trước khi rời giáo. Cùng Thiên Minh chuyện trò trong mật thất, giải cấm chế nội lực, lời dặn dò mơ hồ, người Sơ Lặc… Cửu Vi… hành khúc, những lời khác thương…

Điểm then chốt ban đầu không thể phát giác trong nháy mắt bùng nổ, nhất định Cửu Vi cũng biết.

Ca Dạ, Thiên Minh, Cửu Vi… Có lẽ còn có cả Tử Túc.

Tứ sứ liên thủ… giết chúa.

Bỗng trái tim thít chặt, hắn hít sâu một hơi, gần như hoài nghi tính chính xác của suy đoán này.

Trong phản loạn mấy năm trước nàng đã lựa chọn cách khoanh tay đứng nhìn, vì sao lần này lại cuốn vào trong đó, mạo hiểm như thế, nàng muốn được gì, từng chút ký ức vụn vặt rời rạc tản loạn, gần như không bắt kịp.

Dưới mặt nạ lạnh lùng cao ngạo, nàng dùng tính mệnh đặt cược để truy đuổi điều gì?

Nàng nói không quản sống chết.

Nàng nói rồi sẽ có một ngày để hắn được như mong muốn, mà nay đã thành thật…

Nheo mắt nhìn tờ giấy trên tay, suy nghĩ vỡ vụn từng mảng, tim hoảng hốt đập nhanh, trong thoáng chốc mê muội.

Những con chữ viết ngoáy đập vào mắt làm hắn kinh hoàng.

Chữ, rất loạn.

Nàng nói từ sau khi lên bốn, bản thân không luyện chữ nữa.

Nàng… từ sau… bốn tuổi?

Ánh mắt bỗng giật mình, tức khắc nhận ra chỗ bất thường.

Cửu Vi nói nàng đã quên tất cả, nhưng nàng lại biết chuyện mình từng luyện chữ trước khi lên bốn.

Trước nay không nhắc đến, nhưng không ngày nào quên.

“Lão đại, chúng ta làm thế nào đây?” Bích Chuẩn nôn nóng hỏi, “Không lẽ thật sự theo lệnh của Tuyết sứ rời khỏi Tây Vực?”

“Ngộ nhỡ giáo vương hạ lệnh tuyệt sát thì…” Ngân Hộc do dự.

Hình phạt trong giáo không phải là thứ người thường tưởng tượng nổi, lâu dài tạo thành uy, dù nhiệm vụ có hà khắc nguy hiểm đến mấy thì cũng không có ai dám có dị tâm, một khi đi sai bước, nhất định giáo vương sẽ lục soát khắp Tây Vực mà diệt trừ, tuyệt đối không có chốn dung thân.

“Cất đồ đi, chúng ta về nhà trọ.” Giơ tay đóng nắp rương, hắn xoay người ra khỏi căn phòng.

Tờ giấy trải trên bàn, năm người ngồi chung quanh.

Yên tĩnh một lúc lâu, hắn thấp giọng mở miệng.

“Ý của mật lệnh này là, phân chia châu báu, vĩnh viễn rời khỏi Tây Vực, không còn liên quan đến bất kỳ công việc nào ở trong giáo nữa.”

Dừng một hồi, tầm mắt sắc bén lướt qua bốn gương mặt trẻ tuổi.

“Việc đã đến nước này thì ắt trong giáo có biến, các ngươi có thể

nghĩ kỹ muốn đi hay ở.”

“Chỉ cần đi đến nơi không có thế lực của trong giáo. Đống của cải này có thể đủ để hưởng dụng cả đời, phung phí vô tận.”

“Bất kể thân phận của các ngươi có biến ảo thế nào thì đều là thuộc hạ của Tuyết sứ, một khi Ca Dạ đã thất thế, ắt sẽ bị tiêu diệt chung, tờ giấy này coi như là lòng nhân ái của nàng, cho một con đường sống.”

“Hôm nay tại Đôn Hoàng, cứ việc lấy kim châu thẳng tiến Trung Nguyên, không để lộ lai lịch ma giáo, trời cao biển rộng. Còn nếu muốn để lại mọi thứ quay về giáo, một khi đã vào núi thì dù có tốt xấu cũng phải nghe theo ý trời, các ngươi suy nghĩ cho kỹ.” Lời nên nói đã nói xong, hắn lặng lẽ đợi kết quả.

“Còn Tuyết sứ, thì sao.” Mặc Diêu đặt câu hỏi.

Hắn không trả lời, hắn còn muốn biết hơn so với bất kỳ ai.

“Không làm sát thủ thì sau này chúng ta làm gì?” Bích Chuẩn mờ mịt.

Những thiếu niên này từ nhro đã tiếp nhận huấn luyện làm sát thủ, chỉ có ký ức tại trong giáo, ngoài ra không hề biết những cách thức sinh tồn nào khác.

“Cũng không biết rời khỏi giáo thì ra sao nữa.” Lam Hiêu than phiền, song thần sắc lại có phần mong đợi, “Chẳng lẽ đi Trung Nguyên thật?”

“Không thể không đi, lão đại nói đúng, quay về giáo làm không tốt thì chính là tự chui đầu vào lưới.” Ngân Hộc bắt đầu kiểm tra phân lượng của kim châu.

“Vì sao lại để Xích Điêu Huyền Diên lại, đi cùng có phải tốt không.” Bích Chuẩn tiếc nuối thở dài.

“Mơ hay nhỉ, Tuyết sứ thả năm người đi đã là ân xá rồi, nếu bảy người đi cùng, chắc chắn giáo vương sẽ nghi ngờ ngay.” Ngân Hộc phản bác, “Động não chút đi, chút chuyện nhỏ ở Sa Xa cần gì phải điều động nhiều người đến thế.”

“Hy vọng Trung Nguyên là một nơi tốt.” Bích Chuẩn sờ đầu, thôi nói đề tài ấy.

“Tản ra hay đi chung đây.” Lam Hiêu hứng thú đề nghị, “Đi chung cũng tốt, các huynh đệ cũng vui mà.”

Kiểm tra xong số lượng, Ngân Hộc chặc lưỡi hít hà báo một con số, “Tuyết sứ rộng rãi thật, chỉ e là lấy đi toàn bộ rồi.”

Đột nhiên có tài sản kếch xù, lại không bị ràng buộc, bốn thiếu niên đều lấy làm hưng phấn.

“Ngày mai sẽ đi hả?” Ngân Hộc ngẩng đầu hỏi, nhìn về phía thủ lĩnh.

“Tuyết sứ nói càng nhanh càng tốt.”Lam Hiêu vừa nôn nóng lại sợ giáo uy, trong tiềm thức muốn rời đi sớm.

“Vào Trung Nguyên…” Bích Chuẩn đã bắt đầu mơ tưởng.

“Lão đại, huynh thấy nên đi đâu thì tốt.” Mặc Diêu hỏi câu trọng tâm, mọi người im lặng.

Bốn cặp mắt đợi hắn trả lời, song hắn lại chần chừ.

“Ngày mai các ngươi đi trước đi, tốt nhất là đi vào nội địa, là nơi giàu có và đông đúc nhất Trung Nguyên, cũng cách ma giáo khá xa.”

“Lão đại không đi sao?”

“Vì sao!”

“Thế thì bọn thuộc hạ cũng không đi.”

“Vì cổ độc Xích Hoàn? Không phải giải được sao?” Một lời khơi dậy kinh ngạc, mọi người mồm bảy miệng mười.

“Ta không cần kim châu, rương của cải này các ngươi cứ tự mà chia. Sau này bản thân phải cẩn thận, như thế mới được sung túc.” Hắn làm động tác tay ra hiệu bốn người im lặng, “Ta ở lại là có tính toán khác, các ngươi cứ làm theo kế hoạch đi.”

“Lão đại vốn là người Trung Nguyên mà, vì sao không đi cùng.”

“Ở lại Đôn Hoàng cũng không an toàn, ngộ nhỡ trong giáo phái người đến…”

“Bọn thuộc hạ vẫn luôn theo lão đại, không có lý gì phải tách ra.”

…

Khuyên mãi, gương mặt tuấn tú tối sầm đi, mọi lời nhao nhao nhất thời biến mất.

“Ta biết các ngươi có ý tốt, không cần nhiều lời, tự ta có chừng mực. Nghĩ một hồi, hắn hạ giọng bảo, “Không cần lo lắng, có lẽ mấy ngày tới ta sẽ về Trung Nguyên, đến lúc đó gặp lại cũng không phải việc khó gì, các ngươi nhớ làm việc khiêm tốn, đừng để người Trung

Nguyên phát hiện thân phận, cẩn thận chút.”

Giọng điệu kiên quyết không thể thương lượng làm mọi người không dám khuyên nữa, trơ mắt nhìn hắn đi ra.

“Vì sao lão đại không đi.” Lam Hiêu nghi ngờ khó hiểu.

“Chắc là lo lắng rồi.” Bích Chuẩn suy đoán, Ngân Hộc gật đầu.

“Tuyết sứ…” Mặc Diêu nói nửa câu.

“Thật ra người nên đi nhất là huynh ấy.” Bích Chuẩn thở dài.

“May mà Tuyết sứ còn đưa giải dược Xích Hoàn, chẳng qua chúng ta được thơm lây thôi.” Mặc Diêu đồng ý với hắn nhất.

“Thế hai người kia…” Lam Hào tiếp tục nghi hoặc.

“Có gian tình.” Bích Chuẩn tốt bụng nói cho biết, hắn đã quá quen thuộc với sự chậm hiểu của đồng bạn rồi.

“Khó nghe chết được.” Ngân Hộc không khách khí đâm hắn, “Đó gọi là cảm tình.”

“Cảm tình đúng là phiền toái.” Lam Hào hiểu biết lơ mơ đưa ra kết luận.

“Ngươi nói đúng.” Ba người đồng thanh.

Trong căn phòng vang lên tiếng thở dài.

Chương 34: Tập sát

Hôm qua mình post nhầm nội dung chương 34 thành 33, các bạn có thể đọc lại chương 33

Tung vó như bay chạy không ngừng nghỉ, hắn một đường vội vã, đến tối gấp gáp chạy về trong giáo.

Không nói được tại sao, tự do mong đợi đã lâu nay lại muốn buông bỏ, cam tâm quay về con đường chém giết, vào khoảnh khắc bao nhiêu trói buộc bị chém đứt, thứ âm thầm dâng lên trong lòng cũng chẳng phải là vui mừng như điên.

Bảy năm bị quản thúc, ngày ngày bị xua lùa, đáng lí giải thoát phải là thứ cầu mà không được, nhưng…

Hắn chỉ có thể quên đi ý muốn ban đầu, lao đầu về phía Thiên Sơn đang nguy hiểm trùng trùng.

Ca Dạ để hắn đi, Cửu Vi muốn hắn đi. Rõ ràng đây là lựa chọn chính xác, nhưng vẫn không ngăn được cõi lòng sốt ruột mà quay về. Mấy ngày đêm không chợp mắt, sợ hãi và lo lắng như ngọn lửa thiêu cháy lồng ngực, ép hắn không ngừng quất roi ngựa.

Ở miệng núi vẫn như thường, không có gì khác lạ.

Hắn dằn nỗi nghi ngờ phóng mình vào Thủy điện, hương sen xanh phảng phất trong gió, bốn bề tĩnh lặng.

Trong phòng Ca Dạ không một bóng người, Xích Điêu nằm sấp trên

đất, một kiếm xuyên áo đã chết từ lâu, trên sàn nhà còn lưu lại dấu vết chẳng cam lòng. Kiểm tra vết thương, chính là do đoản kiếm của Ca Dạ gây nên. Lại chưa tới mấy bước đã thấy Huyền Diên chết trên bậc thềm, giống hệt Xích Điêu. Không biết chúng người hầu đã tản đi phương nào, Thủy điện yên ắng đến mức rợn người.

Bất thình lình ở tòa lầu cao xa xa vang lên tiếng chuông vọng khắp núi, nhưng chỉ nửa tiếng thì ngừng, hắn đột ngột ngẩng phắt đầu, chính điện bên ngoài khung cửa cao vút như núi, mặt trời lặn ở chân núi nom như máu, thê lương chẳng lành.

Những mái hiên tầng tầng lớp lớp kéo dài đến vô tận, bảo vệ đại điện ở chính giữa cao hơn cả núi, chính điện nguy nga trang nghiêm nằm trên đài ngọc ngạo thị quần phong. Gió núi thổi mạnh cuồn cuộn, khiến chuông gió treo dưới thất bảo lung linh tháp không ngừng lay động, chuông reo ting tang lại như mang theo sát âm.

Khắp đại điện máu tươi xối xả, thi thể vô số, mùi tanh tưởi xộc thẳng chân trời, Thí Sát doanh hay Chiến Nô doanh đều ùa cả ra, khắp nơi là những đoạn tay chân cắt cụt. Chính điện không còn ai canh phòng, ngay cả mấy tên thị vệ đi theo giáo vương cũng nằm trong đó, có thể thấy được tình thế ác liệt đến cỡ nào. Đi không bao xa thì cảnh người đang chém giết đập vào mắt, bóng hình quen thuộc làm trái tim hắn thoáng yên tâm.

“Cửu Vi!” Mắt thấy đang ở vào thế dưới, hắn xông lên tiếp chiêu sóng vai chiến đấu.

Trên trán Cửu Vi rỉ mồ hôi to chừng hạt đậu, trên người đã bị thương mấy chỗ, mà kẻ địch cũng không dễ dàng gì, nếu không phải mấy tên tập hợp tấn công thì đã sớm rơi vào thế hạ phong rồi. “Ngươi về đây làm gì.” Chợt thấy người đến, Cửu Vi kinh ngạc phân tâm, suýt nữa đã trúng một kiếm, “Không phải Ca Dạ đã nói để ngươi về Trung

Nguyên ư, nàng ta chưa đưa giải dược sao?”

“Ta uống rồi, nhưng chính ta không yên tâm.” Nắm trường kiếm trong tay trái, kiếm thế sắc bén bức người, nhất thời đối phương bị cản lùi.

“Ngu ngốc!” Cửu Vi mắng, “Hiếm khi có cơ hội, ngươi lại…” Đối phương tung nội lực đánh tới, hô hấp cứng lại, không mắng nổi nữa.

“Bớt tranh cãi đi, giữ lại sức giết chúng rồi hẵng nói.” Mặt Cửu Vi sưng vù tím tái, hắn có phần cười cợt, “Ca Dạ đâu?”

“Biết ngay ngươi muốn hỏi nàng!” Cửu Vi cắn chặt răng, liều mạng công kích, thành công khiến đối phương phun ra máu, “Nàng ta với Thiên Minh Tử Túc đang đối phó giáo vương ở trong điện, ta phụ trách giải quyết Tu Di.”

Tu Di chính là ảnh vệ của giáo vương, bảy năm trước đã bắt hắn đến Thiên Sơn, giờ phút này đang một mình nghênh chiến với Cửu Vi và mấy tên sát thủ, thế mà vẫn có thừa lực phản kích, song đánh lâu nên đã bắt đầu mơ hồ.

“Liên thủ?” Hắn nhìn chằm chằm kẻ thù không chớp mắt, đã qua nhiều năm nhưng vẫn nhớ kỹ thân thủ quỷ thần khó lường của đối phương, đã từng âm thầm so chiến vô số lần ở trong đầu.

“Giống kiểu năm đó.” Cửu Vi nhổ một bãi nước bọt, trong con ngươi xẹt qua tia tàn nhẫn.

Chỉ chốc lát, hai luồng kiếm sáng tựa tuyết lóe lên như chớp đầy bất ngờ.

“Kiếm pháp cao minh lên đấy.” Cửu Vi khoác vai hắn nhạo báng, khắp người lỗ chỗ miệng máu, nhưng mồm miệng vẫn lải nhải như

thường, “Xem ra công phu ban đầu của ngươi không hề tệ.”

“Ngươi còn chịu nổi không?” Hắn thuận miệng hỏi nhưng cũng chẳng lo nghĩ lắm, trong lòng biết đa phần chỉ là vết thương ngoài da thôi.

“Chuyện nhỏ, bây giờ thì xem xem họ có giết chết giáo vương không.”

“Sợ là không dễ chết thế.” Một tên Tu Di đã phí sức như thế rồi, thì có thể tưởng tượng được giáo vương như thế nào.

“Thành thật mà nói ta cũng không ngờ, người muốn giết giáo vương nhất lại là Ca Dạ.” Cửu Vi cúi đầu bực bội cười mấy tiếng, “Nhất định ngươi không đoán được, tất cả những thứ này đều do nàng xúi bẩy.”

“Ngay cả ngươi cũng thế?” Hắn không đổi sắc, vừa ứng phó với Cửu Vi dài dòng, vừa giải quyết mấy tên canh phòng thi thoảng nhảy ra.

“Chúng ta đều thế cả.” Động đến chỗ đau, mặt Cửu Vi nhíu lại, “Nàng ta lợi dụng dã tâm kích động Thiên Minh, lại nắm nhược điểm của ta, ép ta không thể không động thủ với nàng, vì vẹn toàn, ta đành phải đi khuyên Tử Túc.”

“Vì sao không nói với ta.”

“Ca Dạ nói để ngươi về Trung Nguyên, ta cảm thấy như thế cũng tốt.”

Cửu Vi nói thẳng, “Ai biết chuyện này có thành công được không, đi được người nào hay người nấy.”

Hắn tức giận lườm sang.

Cửu Vi vờ như chẳng thấy, tiếp tục tố khổ, “Kết quả tên ngốc ngươi lại quay về, uổng phí một phen khổ tâm của ta.”

“Số kim châu đó ngươi cũng có phần sao?” Trước kia cũng đã đoán được, dù địa vị của Ca Dạ có ưu việt, nhưng nàng không lưu tâm đến tiền tài, sưu cao thuế nặng không nhiều, tất nhiên trong đó có Cửu Vi giúp đỡ.

“Gần một nửa, dù sao nếu thua thì giữ lại cũng vô dụng, còn chuyện thành thì sợ gì thiếu mấy thứ ấy.” Cửu Vi nào có vẻ đau lòng, chỉ hậm hực bảo, “Bây giờ vừa đúng lúc, chứ ngộ nhỡ không được làm huynh đệ ở dưới hoàng tuyền rồi.”

Dọc đường đi thi thể càng lúc càng nhiều, xém chút đã chẳng có chỗ đặt chân, chưa vào trong điện đã nghe thấy tiếng binh khí xé gió gầm vang, làm người ta phải giơ tay che tai.

Cảnh tượng bên trong thê thảm không nỡ nhìn, la liệt trên đất là tứ chi không nguyên vẹn, tường ngọc sáng bóng bị vết máu bắn khắp nơi, có nhiều chỗ còn dính nội tạng tung tóe, chất lỏng màu đỏ nhầy nhụa dày đặc, huyết khí bức bách tới nghẹt thở. Đội quân tinh nhuệ đã biến mất hầu như chẳng thấy, cả một căn phòng lớn như vậy mà gần như chỉ có ba người đối đầu với giáo vương.

Giáo vương cao quý lại không còn khí độ như thần nữa, tóc hoa râm tán loạn, đôi tay gầy gò nhuộm đầy máu tươi, trường giáp ghê rợn, sát khí đầy phòng, cười gằn hệt như ác ma.

Thiên Minh bị một chưởng đánh nát xương vai, kiếm của Tử Túc vốn đã chém xuống tay giáo vương nhưng lại bị trật ra, chỉ để lại vết cứa không sâu. Đoản kiếm của Ca Dạ bất ngờ đánh tới, ép giáo vương buông Thiên Minh ra mà xoay người tự vệ, lần đầu ba người liên thủ với nhau, bỏ đi hiềm khích đồng lòng đánh chết ma đầu trước mắt.

Tử Túc coi trọng bề ngoài nhất nay tóc tai bù xù, trên mặt bị trầy xước, có lẽ do công kích kéo dài quá lâu nên thở dốc liên hồi, tay cũng bắt đầu run rẩy, trong miệng nguyền rủa thâm độc.

“Yêu quái, vậy mà vẫn không chết.”

Vương giả bận đồ đen bị trúng một kiếm vào bụng, chân trái bị thương nặng, miễn cưỡng chống đỡ không ngã, nhưng chiêu thức vẫn đầy sát ý như thế, mắt đỏ ngòm như máu làm kẻ khác run sợ.

Thiên Minh mặt trắng bệch ho ra máu, một tay đã không thể nào nhấc lên nổi nữa, “Hắn sắp không xong rồi, không chống đỡ được lâu đâu.”

Thân pháp của Ca Dạ như ma quỷ, chợt tới chợt lui tập sát khó lường, dù đánh đã lâu nhưng vẫn như thoăn thoắt, lại ổn định hơn ngày thường nhiều. Còn ba người kia đều rất khổ sở, lỗ máu to nhỏ vô số kể, phải dựa vào ý chí mà chống đỡ.

Một thoáng bất cẩn, Ca Dạ bị đá bay ra ngoài, mắt thấy nàng sắp đụng vào tường ngọc, hắn lập tức lôi Cửu Vi xuống nhảy bật lên, đưa tay ôm vào lòng, lăn mấy vòng trên đất để giảm lực rơi, khiến cả người dính đầy máu đen.

Ca Dạ đau đớn run lên, hắn phát giác điều không đúng, nhẹ nhàng ấn lần lên, không ngờ giữa cánh tay bé nhỏ đã bị giáo vương bẻ gãy.

“Ngươi… quay về làm gì!” Dù nàng đau đớn đến mức nói đứt quãng, nhưng lời thốt ra lại giống hệt Cửu Vi.

Biết rõ không phải lúc, song hắn vẫn không tránh khỏi bật cười, kiểm tra vết thương ở cánh tay rồi mới nói, “Ta không yên tâm.”

“Ngu ngốc!” Nàng trợn lớn hai mắt nhìn hắn, lửa giận chiếm cứ tròng mắt đen, hiếm khi thấy nàng tức giận đến thế, nếu không phải bị ôm vào lòng không tiện cử động thì dù ăn phải một cái tát cũng không lạ gì.

Không kịp nói tiếp, Thiên Minh Tử Túc đã liên tục gặp nạn, hắn bèn nhặt kiếm gia nhập vào hàng ngũ chém giết.

Năm người dồn dập xuất ra tuyệt chiêu, tuy giáo vương có công lực thâm hậu cũng không cản được trận tấn công của bầy sói, cộng thêm đi đứng không vững, chẳng bao lâu đã bị thương liên tục, phát ra tiếng hét kinh thiên điên cuồng mà công kích, nội lực bộc phát, tường ngọc cứng cáp vỡ tan tành, đập vào người như búa nặng.

Nhân lúc đằng trước bao vây tấn công làm giáo vương phân tâm, Ca Dạ lặng im đi ra sau lưng, hàn quang chợt lóe chém phựt vào tay trái, song lại bị lực phản chấn làm bị thương nội phủ, hất văng xa mấy trượng, nôn ra ngụm máu tươi. Cửu Vi xoa người, lấy nội lực làm vỡ thân kiếm, hóa thành lưỡi đa bay đầy trời đánh úp đối phương, tuy mất tay trái nhưng uy lực vẫn còn đó, giáo vương xòe bàn tay ra, tay không cản vật bay đến phát ra tiếng kim loại đập vào nhau, bị trọng thương mà vẫn có công lực như thế, tất cả mọi người đều biến sắc.

Thiên Minh và Tử Túc cùng xông lên, dựa vào công phu ám sát nhiều năm tu luyện đánh liên tục, khó khăn lắm mới vào được thế tấn công, cũng để giáo vương lộ sơ hở trước ngực, hắn nhặt lấy trường kiếm rơi trên đất ném đi, ba kiếm liên tục bay đến như cầu vồng trắng vắt ngang mặt trời, rốt cuộc cũng có một kiếm cắm trúng chỗ sơ hở, đóng đinh giáo vương đau đớn muốn hóa điên vào trên ghế ngọc.

Trên thân kiếm của ma giáo có rãnh máu đặc chế, lưỡi kiếm sắc bén xuyên ngực làm máu tươi không ngưng tuôn ra, nhanh chóng mang

theo sức mạnh đáng sợ, lão nhân ngang dọc một đời nay đã suy yếu hẳn, nơi khóe miệng rỉ ra tia máu tím đen, đã đi vào đường cùng không thể vãn hồi.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển lẫn vào tiếng ho, mỗi lần ho là lại mất đi một phần sống, máu tuôn ra với tốc độ kinh ngạc, dưới ghế ngọc nhanh chóng tụ thành vũng máu.

Năm người lẳng lặng đứng nhìn, không ai ra tay nữa, đã thấy được sinh tử rồi, ai cũng biết đèn cạn dầu chỉ là vấn đề thời gian.

Sau hồi lâu thở dốc, ánh mắt sáng như yêu ma đã dần ảm đạm, âm thanh già nua vang lên.

"… Được, được lắm, bốn người cùng nhau… Ta đã coi thường rồi…"

"Lão bất tử, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay." Tử Túc cười nhạt, mũi kiếm hất đoạn tay cụt đến trước mặt giáo vương, "Oai phong ta đây đi đâu rồi hả."

"Chiếc ghế ấy ngươi ngồi quá lâu rồi, cũng đã đến lúc nhường cho người khác thôi." Dù rằng sắc mặt tái xanh, nhưng Thiên Minh vẫn sảng khoái chế giễu, bị áp bức đã lâu, cuối cùng ngày này cũng đến.

"Đáng đời ngươi có tội phải trả." Cửu Vi thoáng buông lỏng, "Không phải ngươi cũng giết giáo vương đời trước mới ngồi lên được ghế ngọc sao."

Ca Dạ không lên tiếng, chỉ dựa vào lòng Thù Ảnh, lạnh lùng nhìn lão nhân đang dần chết mòn.

"… Dã tâm.. Dục vọng… Mồi câu mê người…" Người không động đậy nổi ho khụ liên tục, khạc ra máu tươi, "… Các ngươi…"

Giữa chừng yên ắng, bỗng Cửu Vi bật cười.

“Đúng là bọn ta vì dã tâm, Ca Dạ cũng vậy thôi, hẳn ngươi chưa từng nghĩ sẽ thua trong tay nàng nhỉ. Tuy ta muốn giết ngươi nhưng cũng không đến nỗi nhanh như thế, vốn còn đang định để ngươi sống thêm mấy năm.” Nói rồi ngoái đầu nhìn cô gái không nói một lời kia, “Hôm nay cô được như ý rồi đấy.”

“… Ca… Dạ…” Ánh mắt hấp hối xoay một vòng, “… Vì… cái gì…”

Thiên Min Tử Túc không tránh khỏi hiếu kỳ, chờ nàng trả lời.

Ca Dạ vùng ngồi dậy, kiếm nằm ngay ngực, thân kiếm trong vắt như đầm thu thủy.

“Ngươi ban thanh kiếm này cho ta, cũng phải nghĩ xem rồi có một ngày nó sẽ đâm vào cơ thể ngươi.” Trong ánh mắt u ám dâng lên vẻ ác liệt, “Còn nhớ lai lịch của nó không?”

Một thoáng tĩnh lặng như chết, tiếng thở dốc càng lúc càng nặng, ánh mắt bất tỉnh dần ngộ ra.

“Là kiếm của mẹ ta.” Nàng rũ tay xuống, mũi kiếm rơi xuống đất vang lên tiếng kim loại, “Tưởng rằng một đứa trẻ năm tuổi không đáng uy hiếp sao? Lại dám ban nó cho ta.” Lời nói thốt ra như phảng phất tự đáy lòng, trên khuôn mặt tái nhợt là cừu hận thấy xương, tròng mắt đen đến đáng sợ.

“… Ngươi… không thể nào… nhớ được…”

“Ngươi quá xem thường mẹ ta rồi, tưởng bà là nữ nhân yếu ớt ngoài xinh đẹp thì không làm được gì sao.” Ca Dạ từng bước một tiến đến,

ngón tay đặt lên trường kiếm xuyên ngực, để lộ sự oán độc chưa bao giờ hiện ra, “Bà có cách khiến ta quên, thì càng có cách làm ta nhớ ra, ngươi dựa vào đâu cho rằng ta sẽ cam tâm bán mạng cho kẻ thù?”

“… Ngươi… sẽ…”

Năm ngón tay vặn chặt một phát, trường kiếm xoay ngược quấy bể tim phổi, một âm thanh suy yếu bật ra.

“Một kiếm này vì Hoài Y, cũng vì ngươi ép ta giết hắn, từ khoảnh đó ta đã thề sẽ muốn ngươi chết.” Lạnh lùng nhìn lão nhân co giật như nhìn miếng thịt thối rữa, “Không phải rất thích quyết định số mệnh của người khác sao? Bây giờ ngươi nên hiểu rồi!”

“Ngươi… tự tay giết mẹ, giết chủ… sẽ không có… kết quả tốt.” Miệng đầy bụm máu thốt ra những lời mơ hồ không rõ, tựa như nguyền rủa ác độc.

Ca Dạ bật cười thành tràng, cười tới nỗi chẳng thở nổi, suýt nữa đã đứng không vững.

“Ai thèm kết quả tốt, ta tâm tâm niệm niệm, cùng lắm thì chết chung với ngươi thôi, nay nhìn ngươi chết là đã hài lòng lắm rồi.” Âm thanh tàn khốc lại hả hê vừa dứt, đoản kiếm trong vắt lập tức chém xuống, cái đầu hoa râm lìa khỏi cổ, nhanh như chớp lăn xuống mặt đất bừa bãi, đôi mắt trên đấy vẫn còn lộ ra thù hằn.

Mặt mộc không chút biểu cảm, nhìn chằm chằm thi thể mất đầu, y phục trắng muốt nay loang lổ vệt máu, gần như đã không còn nhận ra màu sắc vốn có, chân yếu ớt lả đảo đạp vào vũng máu, khẽ vang lên tiếng tõm.

Hắn yên lặng nhìn, đi lến đỡ lấy nàng.

Dường như đã tiêu hao hết mọi sức lực, cơ thể nhỏ bé run rẩy trong ngực hắn.

Một hồi lâu sau, mới mệt mỏi nhắm mắt lại.

Chương 35: Đoạt thế

Kiếm dài một thước ba tấc*, rộng chừng hai ngón tay, thân kiếm nhẹ bẫng.

*(*Tức dài chừng 43,32 cm.)*

Dây vàng quấn quanh cổ, trên chuôi có khắc chữ viết kỳ lạ, nhìn mãi vẫn không nhận ra hàm ý. Mũi kiếm chợt lóe tia sáng lạnh lẽo khiến lông tơ trên người dựng đứng, không biết vỏ kiếm là làm bằng loại gỗ gì mà trông rất cổ, đen láy tinh tế, cứng hơn cả vàng đá, đưa tay gõ sẽ có tiếng vang trầm trầm. Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt hai chữ khắc nổi gồ lên kia, hắn lẳng lặng suy nghĩ.

Màn che trên giường khẽ động, Ca Dạ mở mắt, chống một tay ngồi dậy. Sắc mặt tái nhợt ngẩn ngơ, thử cử động song lại động đến vết thương trên tay.

“Đừng động.” Đỡ cơ thể mềm mại dựa vào lòng, “Mới nối xương xong, ít nhất phải đợi mấy chục ngày.”

“Giáo vương… chết thật rồi sao?” Giọng nàng rất khàn, dù ngủ đã lâu nhưng vẫn không đỡ uể oải.

“Ừ.” Không chỉ nàng, mà ngay cả hắn cũng cảm thấy không chân thực.

Yên tĩnh một hồi, hắn mở miệng, “Trán vẫn nóng,có muốn ngủ tiếp không?”

Ca Dạ lắc đầu, khi tâm nguyện nhiều năm được thỏa mãn, giờ đây chỉ còn lại mệt mỏi cùng trống rỗng, lại mất bình tĩnh ngẩn người, cả nửa buổi mới lên tiếng.

“Tứ Dực đâu, đi Trung Nguyên rồi à?”

“Bọn họ vốn định cùng về, nhưng ta sợ không ổn.”

Nàng mệt mỏi nở nụ cười, cũng không ngoài suy đoán, trái lại khiến hắn nhớ đến nghi vấn khác vẫn không cách nào xua tan.

“Ta biết Huyền Diên là người của giáo vương, nhưng còn Xích Điêu thì sao.”

Để mặc hắn nhẹ nắm tay, vẻ mặt Ca Dạ hết sức bình thản, “Xích Điêu cũng thế, mà so với Huyền Diên càng được giáo vương coi trọng, giấu sâu hơn.”

“Làm sao nàng biết?” Hắn nhớ lại từng chút một, nhưng không tìm ra được sơ hở nào.

“Thiên Minh nói.” Ca Dạ cười lạnh, “Còn nhớ lần ngươi đâm Thiện Thiện vương không?”

“Thất bại lần đó không liên quan tới hắn, là do ta thất thủ.”

“Không sai, nhưng nếu không thất thủ, hắn sẽ không mật báo chỗ ẩn thân với quốc sư của Thiện Thiện, tuyết đối sẽ không để ngươi còn sống về núi.”

“Giáo vương muốn giết ta.” Chợt nghe vào tai, hắn sửng sốt một hồi, “Là vì…”

“Ta.” Nàng khẽ nhắm mắt, Muốn làm giảm đi lực lượng của ta, dĩ nhiên ngươi phải đứng mũi chịu sào. Tất nhiên, tốt nhất là ám sát thất bại, giáo vương có thể khoan dung không truy cứu ta không làm tròn bổn phận, nhưng bằng cách này cũng đưa Lục Dực vào Thí Sát doanh, mất đi khả năng làm việc một mình, chắc chắn ta sẽ bị Cửu Vi kiềm chế.”

Giáo vương biết rõ quan hệ tâm đầu ý hợp giữa Cửu Vi và hắn, người vừa chết, tất Cửu Vi sẽ giận cá chém thớt với Ca Dạ, nàng tự lo không xong phải bớt việc, không cách nào giúp được Thiên Minh. Tính toán thật hay, thảo nảo Xích Điêu cứ một mực khuyên hắn về Trung Nguyên.

Mi tâm nhíu chặt thoáng giãn ra, hiện lên mấy phần ấm áp. Nàng cũng không ngờ, hắn thà mất đi cánh tay cũng lựa chọn quay về cùng nàng gánh vác.

“Làm sao nàng biết được.”

“Sau khi ngươi xuống núi, Thiên Minh đến mật báo cho ta, song đã không còn kịp.” Nàng thở dài một tiếng rất khẽ, “Ta… rất hối hận vì mình không đi.”

Một lần nguy kịch lại không thể vạch trần, bên ngoài còn phải giả vờ như thường, trọng dụng thân tín Xích Điêu, công phu nhẫn nại này quả thật đã tới đỉnh điểm. Không nhờ đó thì sao có thể giấu giếm được giáo vương, người đó xưa nay tâm cơ trùng trùng, nếu không phải tứ sứ cùng từ bỏ hiềm khích lúc trước mà hợp lực gây khó dễ, thì chưa chắc đã có thể ám sát thành công, lần làm việc này rất nguy hiểm, nghĩ lại mà vẫn còn hãi.

Hắn thầm thương xót, thấy nàng lấy đoản kiếm đến, vô thức hỏi.

“Chữ trên thanh kiếm này là gì?”

“Thốn Quang.” không ngờ nàng lại trả lời, “Là tên của thanh kiếm này.”

“Chữ viết nơi nào.” Ký tự ngoằn nghèo như dây mây, quả thật nhìn không ra.

“Một nước nhỏ nằm trong chỗ sâu khá bí ẩn ở tòa núi Nam Việt, có chữ viết tập tục bất đồng.” Ca Dạ chăm chú nhìn thanh kiếm đầy quý trọng, “Ta cũng không biết được, là mẹ nói với ta.”

“Lệnh đường là người nơi đó?”

“Bà là người trong một tộc còn sống.” Chuyện cũ đã qua lâu nay chẳng còn xúc động, chỉ còn lại vẻ bình thản tự thuật, “Còn lại đều bị nước láng giềng tiêu diệt cả, nhà bị san thành đống đổ nát, mọi thứ đều hóa tro bụi, không quay về được nữa.”

“Bà là người thế nào.” Hắn giấu nỗi thương xót, khẽ hỏi.

Trong con mắt đen láy thoáng mơ màng, rơi vào hồi ức xa xăm.

“Rất đẹp, lại rất dịu dàng, còn hát rất hay, đến khúc xúc động nhất thì chim bay qua cũng sẽ dừng lại, còn biết múa nữa, ta chưa từng thấy nữ nhân nào đẹp hơn bà cả. Vì dung mạo quá đẹp nên bình thường bà luôn cẩn thận che giấu, đưa ta lưu lãng vất vả nơi tứ xứ, song bà chưa bao giờ nổi giận với ta.”

“Bà luôn dùng lời nhỏ nhẹ dỗ ta, làm điểm tâm ngon, nằm trong lòng bà rất ấm áp, mà đối với cha ta cũng…”

Một tia sáng lạnh lẽo chợt hiện lên, nàng dừng lại không nói tiếp.

“Năm đó nàng chỉ mới năm tuổi, làm sao có thể giấu được giáo vương?” Hắn đổi câu hỏi.

“Không giấu.” Ca Dạ cúi đầu khẽ vuốt thân kiếm, “Ta quên thật.”

“Nàng…”

“Không nhớ gì cả, cho đến năm mười một tuổi, đột nhiên lại nhớ ra mọi thứ.”

Trong đôi mắt anh tuấn hiện lên vẻ nghi ngờ, nhưng hắn không hỏi nữa.

“Là mẹ ta làm.” Biết hắn không tin, Ca Dạ cười nhạt, “Trong tộc có một bí thuật hiếm gặp, một tên là Tỏa Hồn, một tên là Di Thức. Sau khi mẹ ta bị bắt lên núi, không biết làm sao lại dùng chúng với ta.””

“Bí thuật?” Nghe tên thôi đã thấy quá quỷ dị rồi.

“*Tỏa Hồn* có thể làm người ta quên đi chuyện đã chỉ định, trước khi xuất hiện ám thị bố trí sẵn, thì không có bất cứ manh mối nào để lần ra.” Nàng chỉ giải thích đơn giản, bỗng nhoẻn miệng cười, “Nghe nói vốn dùng để an ủi thiếu nữ si tình gặp phải kẻ phụ bạc, để các nàng quên đi đau đớn bị vất bỏ.”

“Còn loại kia?”

“*Di Thức* khá nguy hiểm.” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có mình, “Là dùng ý chí để khống chế người khác, ép đối phương làm việc theo chỉ thị, người bị khống chế sẽ giống bù nhìn, nhưng cách thức này lại gần như không có phòng ngừa, người có ý chí yếu sẽ hữu hiệu. Mẹ ta trúng độc không cách nào chạy trốn được, lại không

muốn bị chịu nhục, nên đã dùng với ta, để ta… giết bà.”

Trong nháy mắt gương mặt trắng nõn vặn vẹo, tuy giọng vẫn như thường, nhưng hắn yên lặng nghe mà đáy lòng nổi sóng cuồn cuộn, siết chặt bàn tay nhỏ bé lạnh như băng.

Lông mày Ca Dạ run lên, lại nói tiếp, “Dùng thời gian một đêm dặn ta những chuyện cần phải nhớ, rồi lại khóa đi trí nhớ, đến năm mười một tuổi mới được mở ra. Giáo vương thấy thanh kiếm kia có đôi nét kỳ lạ, nhưng lại không đoán ra được bí thuật, may mà hắn dò xét ban kiếm lúc ta mới mười tuổi, vẫn còn chưa nhớ gì, nên mới qua mặt được.”

“Đến năm nàng mười một tuổi là nhớ ra hết rồi sao?”

“Ừ.” Nàng cúi đầu, đầu ngón tay nhẹ nhàng di theo hoa văn ngoài vỏ, đó là một đóa hoa lớn, cánh hoa nhỏ nhưng rất đẹp, yếu ớt điểm đạm cuộn xoắn lại, giống tâm sự bí ẩn trong bóng tối.

“Bà dặn nàng trả thù ư?”

Cần cổ trắng như ngọc, đuôi tóc mềm mại khẽ vểnh lên, làm người ta rất muốn chạm đến.

Nàng nói rất nhẹ, “Mẹ chỉ hy vọng ta còn sống, tìm cơ hội chạy trốn.”

“Bà rất thương nàng.” Trái tim mềm ra, gần như muốn nghiêng đầu hôn lên gò má phấn nộn ấy, an ủi ưu thương kia.

Có lẽ bị giọng nói dịu dàng chạm thấu, Ca Dạ ngửa mặt cười một tiếng. Dung mạo như họa, nụ cười trong mắt, tròng mắt đen yêu kiều tựa nước, hồn nhiên ngây thơ, hoàn toàn không giống với vẻ mặt như đeo mặt nạ năm xưa, cứ như giai nhân trong tranh mỹ nữ đột

nhiên sống dậy, đôi mắt sáng rỡ lấp lánh, đẹp tới độ chẳng tưởng tượng nổi.

Một tiếng cười khiến ngàn hoa nở.

Đầu bỗng choáng váng, ngẩn ngơ quên đi tất cả, nếu không phải đè lên miệng vết thương bị đau thì suýt nữa…

Suýt nữa thế nào, hắn không biết.

Nụ cười kia thật đẹp.

***

Cửu Vi cùng Thiên Minh hợp lực nhấn cơn sóng trong giáo xuống, nói giáo vương bệnh nặng, do tứ sứ tạm thời quản lý công việc.

Một hồi mưu nghịch chấn động kia đã gần như gột rửa tất cả, tinh anh trên tay cả bốn người hầu như chẳng còn ai, ngoại trừ Cửu Vi tư lợi che giấu nửa số tinh anh trong Thối Phong doanh ra thì chẳng còn bao nhiêu. Điểm này là điều Thiên Minh nghi kị nhất, cục diên cùng quản lý với Cửu Vi trước mắt nhất định sẽ không kéo dài được lâu, cả bốn người đều biết rõ.

Dòng nước nhìn như bình lặng nhưng lại ngầm cuồn cuộn mãnh liệt, bất cứ lúc nào cũng có thể phá vỡ cân bằng.

Biến cố trôi qua ba tháng, bốn người lần nữa tụ tập, cùng phân quyền lực.

“Hôm nay các nước đều đang thăm dò chiều hướng trong giáo, ba tháng đã là cực hạn rồi.”

“Nếu không có một lý do chính thức, sợ tình thế trong giáo sẽ không vững vàng.”

“Có rất nhiều việc còn đình trệ, rất nhiều chấp sự hỏi thăm giáo vương…”

“Phải có giáo vương mới.”

Một lời của Ca Dạ đã vạch trần tâm tư của mọi người, trong nháy mắt tình cảnh lắng xuống. Nàng cười nhạt, làm như không thấy ánh mắt sáng quắc xung quanh, “Ca Dạ tự thấy vô đực, cũng không có ý định với ghế ngọc, chỉ chờ mong người có khả năng ngồi lên đấy, nhất định sẽ dốc toàn lực phụ tá, tuyệt không hai lời.” Một câu nói đã phủi sạch lập trường, lùi ra khỏi trung tâm tranh đoạt quyền lực chí cao.

“Tuyết sứ thoải mái thật đấy.” Hồi lâu sau, Tử Túc như cười như không, ánh mắt quyến rũ xoay vòng, “Nếu đã như vậy, Tử Túc cũng biết khả năng chưa đủ, không dám cạnh tranh ghế ngộc, đợi Phong sứ Nguyệt sứ định ra người kế vị.”

Ca Dạ không muốn nhúng tay, thực lực của Tử Túc lại yếu, hai người nhất quyết né tránh, nhất thời cục diện rõ ràng hơn.

Thiên Minh và Cửu Vi đưa mắt nhìn nhau, lộ ra đao kiếm.

Hai nam nhân xuất sắc muốn cho bằng được vị trí giáo vương, cũng biết lùi một bước là mặc cho người ta xẻ thịt, trong lời nói không chút nhượng bộ, lửa tóe khắp nơi, nói đến cuối lại gần như gườm nhau.

Ca Dạ nhấp nước trà, Tử Túc cười yếu ớt, ngồi nhìn hai hổ tranh đấu.

Giật xuống lớp khăn che cùng nhau nỗ lực, ranh giới thiệt hại đủ để chạm đến sát tâm, trước mắt lại lần nữa kéo ra tấm màn tranh quyền, toạc theo vết rạn, ngôn ngữ dần mất đi sức nặng, thái độ thù địch như đè nén mọi thứ.

Giằng co hồi lâu, không một ai mở lời.

Ca Dạ đậy nắp lại, “Giờ đã muộn, không còn gì để nói nhiều cả, hay là hai vị ngày khác cùng bàn lại đi.” Nói rồi xoay người rời đi, dường như chẳng chút quan tâm.

“Ca Dạ!”

Bỗng sát khí của Thiên Minh biến mất, đi đến bên cạnh kéo lấy bàn tay nhỏ bé trắng ngần, ống tay áo tuột xuống, đè lại cánh môi, khẽ liếm lấy vết đỏ thắm trên cánh tay, ánh mắt như thiêu đốt quét qua nam tử sau lưng nàng.

“Điều cô muốn, ta đã làm xong nhất nhất cả rồi, hôm nay nên đến lượt cô tuân thủ lời hứa.”

Trong phòng vô cùng yên ắng, luồng khí mập mờ di động, Tử Túc hứng thú nhướn mày.

“Việc gì phải gấp gáp đến vậy.” Con ngươi đen nhánh chẳng nhìn ra cảm xúc, “Ta đã đồng ý thì sẽ giữ lời.”

Cảm nhận được sự cứng ngắc, Thiên Minh cười, đôi môi mỏng như đùa giỡn lại như nghiêm túc.

“Con chó cô nuôi tốt thật đấy, đuổi đi rồi cũng có thể tự mình về, ta sợ chậm một chút nữa, thứ thuộc về ta sẽ rơi vào tay kẻ khác, thế thì đáng tiếc lắm.”

Trong mắt Cửu Vi nổi lên băng sương, nhưng vẫn im lặng không lên tiếng.

Ca Dạ đứng yên bất động, mặc hắn ta tùy ý, một hồi lâu sau mới dùng sức rút tay về.

“Tối nay, ta sẽ đến phòng ngươi.”

Chương 36: Cùng về

Hắn nhìn nàng xắn tay áo lên, dùng sức lau chùi nơi Thiên Minh đã động đến, chán ghét không chút nào che giấu, làn da mềm mỏng bị ma sát liên tục đã dần rỉ máu đỏ.

“Đừng lau nữa.” Đợi đến khi sực tỉnh thì hắn đã cầm tay nàng, giật lấy miếng vải.

Ca Dạ không phản kháng, sững sờ không nhúc nhích.

Ngẩn người rất lâu, tới tận khi sắc trời tối đi thì nàng mới đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm, gạt tóc ra, dùng lược cẩn thận chải chuốt, một lần nữa điều chỉnh vẻ mặt không rối loạn.

Mặt rất trắng, nàng lấy hộp phấn chưa từng dùng đến bao giờ, song hít thở mấy lần vẫn chẳng thể chạm tay tới, phiền loạn ném nó vào góc phòng. Bột phấn diễm lệ vương vãi đầy sàn, mùi thơm thoang thoảng khiến trong phòng thêm mấy phần dịu êm.

“Đừng đi.”

Hắn nắm lấy bờ vai mỏng manh, gương mặt trong kính trắng như sương tuyết, gần như trong suốt yếu ớt, “Nàng sẽ hối hận.”

Ngay trước mặt mọi người Thiên Minh yêu cầu thực hiện hứa hẹn, không phải vì ép Ca Dạ tỏ thái độ, mà là dưới tình huống Tử Túc và Cửu Vi liên minh, nàng quả thật quá lạnh lùng, trừ thời điểm bày tỏ quan điểm lên tiếng ủng hộ ra, thì đa phần chỉ khoanh tay đứng nhìn, khó tránh khỏi làm Thiên Minh hiểu lầm.

“Có thể giết chết giáo vương, ta đã không còn quan tâm thân thể này ra sao nữa rồi.” Hàng mi khẽ rung, giọng Ca Dạ trong trẻo lảnh lót, như băng chém tuyết, “Hắn ta có thể nhẫn nại đến lúc này, không thể nào lại nhân nhượng nữa.”

“Hoặc là rời đi, không cuốn vào cuộc thị phi này.” Biết nàng chưa bao giờ thay đổi ý chí kiên quyết, hắn thấp giọng khẩn cầu, ngũ tạng như thiêu đốt, “Nàng ghét nhất là bị người khác chạm vào mình kia mà, cần gì phải tự làm khó.”

“Ta đã đồng ý…” Nàng không nói tiếp nữa, chỉ nắm chặt lòng bàn tay.

Dẫu cho sát phạt không chút kiêng dè, Ca Dạ lại là người biết thủ tín không thất hứa, nếu không phải thế, Thiên Minh cũng sẽ không yên tâm đợi đến khi chuyện thành công mới chấm mút.

“Nàng đã có được điều mình muốn, không bằng rời đi đi.” Bí mật Bí ẩn che giấu chưa từng nghĩ đến bỗng ngờ bật thốt, hắn nhất thời nín thở, “Hay là từ bỏ quyền vị, cùng ta rời khỏi Thiên Sơn?”

Cúi đầu lúc lâu, Ca Dạ ngẩng đầu lên.

Con ngươi sâu như đầm đen láy khó dò, bỗng hiện lên tia châm chọc, “Đi cùng ngươi ư, ngươi tưởng mình là ai.”

Câu nói sắc bén như đao đâm vào lồng ngực, lập tức rỉ máu, lạnh tới nỗi làm đông cứng cảm tình.

“Quyết định của ta có liên quan gì tới ngươi.” Nàng chẳng liếc mắt nhiều, xoay người đi ra khỏi phòng, lúc đến cửa thì bước chân có hơi khựng lại, bóng người nhỏ bé có dáng vẻ quật cường nhu hòa.

“Ngươi chạy về ta rất vui, nhưng, điều đó không thay đổi được gì cả.”

Ra khỏi Thủy điện, dưới bóng đêm, lối đi lát đá trắng kéo dài tới tận phương xa.

Nàng dừng chân, dán mắt nhìn chăm chú bụi cây xanh um cao lớn, đã qua mùa hoa, những phiến lá xanh đong đưa theo gió, chim đêm dừng chân, vạn vật chìm trong yên tĩnh, dưới tàng cây có bóng mờ nặng nề, tựa như ẩn chưa một thế giới không nhìn thấy.

Hoài Y, nếu ngươi còn sống, nhìn thấy ta của hôm nay, liệu có thất vọng không.

Nếu năm đó ta không bất lực như thế, thì có lẽ…

Thiếu nữ đứng đấy rất lâu, rồi lặng lẽ cúi đầu.

Trong phòng đen kịt.

Tư thế chưa hề thay đổi, lần đầu tiên có nỗi tuyệt vọng đến rùng mình.

Đêm, từng phần sâu lắng, từng phần như nước và lửa giao hòa.

Hắn không muốn nghĩ đến tình cảnh của Ca Dạ lúc này, nhưng lại không thể nào không nghĩ tới.

Nghĩ đến làn da lành lạnh cùng mùi thơm cơ thể thanh mát của nàng, nghĩ đến cảnh nàng ở dưới thân người khác mặc chà đạp, nhất định lại cắn chặt môi, nghĩ đến lời nói tuyệt tình, ánh mắt châm chọc cùng một khắc khinh thường xẹt qua của nàng.

Cảnh tú sắc cô đơn tuyệt tình ấy, đâm vào người máu chảy đầm đìa.

Thân là kẻ hèn mọn đến đây, hắn không có cách nào rời đi, lại chẳng tìm được bất cứ ý nghĩa nào để tiếp tục gắng gượng, hắn chỉ hận không thể đánh bản thân một trận.

Ngoài cửa sổ mưa gió lại nổi lên.

Đêm dài như không có điểm cuối, tựa như một trăm năm đã trôi qua, rốt cuộc truyền đến tiếng bước chân cực khẽ.

Cửa nhẹ đẩy ra, Ca Dạ bước vào, trên áo dính đầy bùn đất, đôi giày bẩn thỉu không còn hình thù ban đầu, trong tay cầm một thứ đồ, máu tươi vẫn đang nhỏ xuống từ cổ tay, trên đất còn in dấu bùn ướt nhẹp. Không có áo khoác, trung y ướt đẫm dính sát vào cơ thể mềm mại, tóc đen bết lên gò má, giọt nước lăn dọc theo cằm, gương mặt trắng bệch vì lạnh khẽ run lên.

“Ngươi, vẫn còn ở…” Nàng nở nụ cười, song cả cơ thể lại lạnh như băng.

Hắn siết chặt tay nàng, đầu ngón tay nhỏ bé trắng trẻo đầy vết rạch nát, có bùn bẩn hòa vào. Lại vén tay áo lên, trên cổ tay ngổn ngang vết thương đầy đáng sợ, từ từ rỉ máu tươi.

Sát khí không kiềm chế bùng lên, hắn xoay người muốn đi nhưng lại bị nàng kéo lại.

“Ngươi đi đâu.”

“Ta đi giết hắn!” Hắn vung tay giằng ra.

Đi không được mấy bước thì đã bị nàng chụp lấy từ sau lưng, cánh

tay ướt đẫm vòng lấy bên hông, “Không liên quan đến hắn.”

Giọng nàng rất khẽ, hắn cúi đầu nhìn cánh tay bé nhỏ đang ôm chặt mình, lớp áo cũng dần thấm ướt, nhưng chẳng thấy lạnh mà chỉ thấy nóng. Thấy hắn không lên tiếng, nàng vén ống tay áo lên, thủ cung sa đỏ tươi vẫn còn đó, “Vết thương là do ta tự rạch.”

Cơ thể cứng ngắc quay lại, ánh mắt đầy kinh ngạc mê man, nàng cũng không giải thích gì thêm, đặt thứ xách trong tay xuống, “Y phục bẩn rồi, ta đi tắm trước đã.”

Đợi khi Ca Dạ bước ra khỏi phòng tắm, hắn vẫn đang nheo mắt nhìn thứ trên bàn.

Áo khoác của nàng xé thành hai mảnh, cùng bọc một đống hài cốt. Một đống là của nữ, có thể thấy thời gian đã khá lâu, một đống khác hẳn là di cốt nam tử vị thành niên.

Ca Dạ im lặng lôi hai vò ngọc ra, cẩn thận lau sạch từng hài cốt rồi bỏ vào.

“Hai bộ hài cốt này, một là mẹ ta, một là Hoài Y.” Không chê dơ bẩn mà chỉnh từng cái một, suối tóc đen của Ca Dạ che đi vẻ mặt bình tĩnh, cũng không có vẻ bi thương, “Ta đi đào trong đêm, năm đó mẹ chỉ được mai táng qua loa, tìm được lại không chắc chắn lắm, nên mới nhỏ máu nghiệm cốt, mất chút thời gian.”

“Nàng…” Thôi thắc mắc về vết thương, một nỗi thấp thỏm khác lại kéo đến.

“Ta không để hắn đụng vào mình.” Đã quen với việc để mặc hắn bôi thuốc, nhận ra vẻ mê mẩn, Ca Dạ khẽ cười một tiếng tựa như đóa hoa băng, “Dùng lợi ích làm mồi câu, đổi lại hắn đồng ý đợi thêm mấy

ngày.”

Mưa ngoài khung cửa đã ngớt, mở cửa sổ ra là cả một vùng trời đầy sao, luồng khí mát mẻ phả vào mặt.

Nàng cầm vò ngọc rồi bảo hắn đi theo, yên lặng nhẹ bước ra khỏi Thủy điện, băng qua đường đá vẫn còn vương nước, xuyên qua căn nhà tối om, đi tới Ti Tứ giám ở cửa sơn đạo.

Trong Ti Tứ giám rất yên tĩnh, một ngọn đèn treo trên chuồng ngựa vắng vẻ, tản ra ánh sáng tù mù. Đẩy cửa ra, một thớt tuấn mã trang bị hàm thiếc dây cương đầy đủ đứng nơi đó, trên lưng còn có hành lý, đang lười biếng nhai rơm cỏ.

“Thời gian gấp gáp, ta chỉ kịp chuẩn bị một con ngựa, có thể…” Nàng mất tự nhiên quay đầu đi.

Người đứng bên chẳng nói chẳng rằng, nàng đang tính mở lời tiếp thì đột nhiên nam tử xoay người lên ngựa, rồi lại kéo nàng ngồi trước người, cánh tay đầy lực vòng quanh, “Ngồi cho vững.”

Giọng nam trầm thấp vang bên tai, giật cương phóng ngựa đi, vó tung như mưa, nhanh chóng chạy ra khỏi sơn đạo tĩnh mịch.

Khi bóng núi trầm trầm cách xa, hắn mới dần dần thả lỏng giây cương.

Vầng trăng sáng ẩn hiện giữa tầng tầng núi nhọn tại Thiên Sơn, biển mây mênh mông trôi nổi dập dìu, ngay đến sao Mai cũng mất đi vẻ chói lọi. Gió lướt qua vạn dặm chẳng ngừng, như phất qua kỹ viện Giang Nam, như thổi qua trăng lạnh biên ải, cuồn cuộn không dứt, như lụa trắng sáng rực rải khắp đất trời, tạo nên một phong cảnh hùng tráng làm người đắm say.

Tuy đã quen được nuông chiều, người trong lòng vẫn bất giác khen ngợi, hắn ép chặt hai cánh tay, lồng ngực như có thứ gì đó đầy ắp, rồi đột nhiên tâm tình dâng trào, tiếng huýt sáo chợt vang lên.

Từ xưa bao kẻ chinh phu, đã ra đất chiến về ru mấy người?

Gió đâu muôn dặm chạy dài, thổi đưa trăng sáng ra ngoài Ngọc Môn.*

*(*Hai câu thơ trích trong bài Quan San Nguyệt của Lý Bạch, bản dịch của Tản Đà.)*

Trải qua bao lần sát hại, bảy năm binh biến, rồi cũng có ngày tung vó hồi hương, thoát khỏi ngục tù giam cầm bấy lâu.

Hắn cúi đầu hôn nhẹ lên đỉnh đầu nàng, một nỗi xúc động khó kiềm chế đang lan tràn.

“Chúng ta, về thôi.”

Chương 37: Giang Nam

Tháng ba trời xuân, Giang Nam cỏ mọc bát ngát, hoa nở cây lớn, yến oanh bay lượn.

Ngày xuân Giang Nam, cơn gió hiu hiu làm liễu rủ phất phơ, chính là thời tiết đẹp để ngàn hoa khoe sắc thắm tỏa hương thơm bay xa.

Nước chảy dưới cầu nhỏ, viện sâu nơi đường cong, ngói đen cùng tường trắng. Người đi đường qua lại như dệt cửi, lái buôn rộn ràng cửa tiệm mọc san sát nhau, bán đủ mặt hàng nhỏ bằng ngón tay, còn cả son phấn mà các thiếu nữ thích nhất, tranh thủy mặc trên giấy Sinh Tuyên* của văn nhân sĩ tử, giọng điệu cò kè mặc cả trả giá lại quá đỗi nhẹ nhàng chạm thấu lòng người, cánh hoa đào lơ lửng trong gió như lá cờ bay phấp phới.

*(*Sinh Tuyên là một loại giấy Tuyên, tính năng hút nước rất tốt, mực thấm đẫm, vết mực khỏe chắc, dùng để vẽ ý họa, phát mực rất tốt.)*

Khách từ phương Bắc dầm sương dãi nắng bước chân vào Giang Nam như đến một thế giới mới khác thường. Rửa mặt xong, Ca Dạ khoác áo choàng, để tóc ướt dựa vào khung cửa nhìn hồi lâu.

Hắn lấy khăn vải lau nước đọng trên tóc nàng.

“Nơi này đẹp thật.” Nàng nằm nhoài lên tay than thở, nơi khóe môi vương nụ cười nhạt.

“Thấy nhiều rồi cũng chỉ bình thường thôi.” Cảnh gió tuyết chiều tà lúc mới đến đại mạc cũng từng làm hắn thán phục.

“Về Trung Nguyên ngươi có mất hứng không?”

“Không.”

Nàng sẽ không hiểu. Rời nhà nhiều năm rồi, càng gần quê hương càng thấy sợ, vừa thấp thỏm nhớ mong lại vừa e dè, phải giải thích việc bỗng dưng biến mất bảy năm ra sao đây.

Con ngươi đen láy nhìn hắn một hồi, rồi bỗng nhìn đi nơi khác, “Chúng ta chia tay ở đây đi.”

Tay hắn khựng lại, nàng nói thẳng, “Ngươi có nơi mình phải đến, ta có chỗ ta đi, không cần phải đi chung nữa, sớm tách ra cũng tốt.”

“Nàng muốn đi đâu?” Im lặng một lúc, bàn tay sau lưng lại bắt đầu lau mái tóc đen nhánh.

“Ta ư?” Nàng cầm lấy lọn tóc rũ xuống, tỉ mỉ vân vê ở đầu ngón tay, “Ta chỉ đến đây ngắm phong cảnh mà thôi, những việc khác không liên quan đến ngươi.”

“Vậy đi cùng đi.”

“Không cần.” Nàng bình tĩnh phản bác. “Rời khỏi Thiên Sơn là ngươi được tự do rồi, không cần nghe lệnh ta nữa, huống hồ công lực bây giờ của ngươi đã cao hơn ta.”

“Nàng sợ ta?”

Biết rõ là là khiêu khích, nàng hừ khẽ một tiếng, “Ngươi ám chỉ điều gì đây.”

“Sợ võ công của ta đủ để uy hiếp nàng.” Khăn vải đổi thành lược thưa, hắn từ từ chải tóc, động tác cũng từ tốn như lời nói.

“Cần phải thế sao? Muốn giết ta, ngươi cũng phải trả giá đắt đấy.” Nàng nhắm mắt lại, tựa như đang phân tích việc không liên quan, “Coi như ngươi oán giận căm ghét mấy năm khom lưng làm nô dịch, tất cũng sẽ suy tính đến hậu quả, hận ta cũng không phải chuyện mạo hiểm.”

“Nàng cho rằng ta hận nàng sao?”

“Hận ta cũng không có gì quái lạ, không ai thích bị sai bảo cả, huống hồ là người như ngươi.” Nàng nhận lấy lược từ từ vén tóc đen lên, mắt vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nàng luôn đối xử không tệ với ta.”

“Nhưng ta không ngu đến nỗi cho rằng ngươi sẽ cảm kích.” Nàng cười giễu, giọng lạnh lùng, “Chẳng qua là lợi dụng lẫn nhau thôi, đến cuối có thể không còn liên quan gì là đã hiếm lắm rồi.””

Vì sao lại đồng ý đi cùng ta.” Ánh mắt sâu hoắm như đang dò xét.

“Ngươi muốn nghe điều gì?” Ca Dạ xoay người, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt hắn có đầy trào phúng, “Ta luôn muốn giết giáo vương, nhưng chưa nghĩ tới việc sau khi thành công sẽ thế nào, tình cờ khống chế của Thiên Minh cũng làm ta chán ghét, cũng không muốn nhận lời, thế nên chỉ có rời khỏi Thiên Sơn thôi, đồng hành cùng ngươi chẳng qua chỉ là thuận đường.”

Nàng cười lạnh, trông thật bạc tình, “Đừng có nghĩ nhiều, đưa ra quyết định sai là có thể chết người đấy.”

“Nghe vô tình thật.” Lời của nam tử tựa than thở lại như ca ngợi, chống hai tay lên bệ cửa nhốt nàng lại, “Thì ra thời gian bảy năm, nàng chỉ đơn giản lợi dụng ta.”

“Thế thì sao, đâu phải không đạt được điều ngươi mong muốn.” Nàng đẩy hắn ra, song đối phương chẳng mảy may nhúc nhích.

“Rốt cuộc nàng vẫn sợ ta.”

“Có ý gì.” Không thích tư thế hạ phhong, nàng dùng chân đá văng ra, đi tới mép giường dọn dẹp tay nải.

“Sợ ta tìm cơ hội trả thù, không bằng nhân lúc còn sớm mà trốn tránh.” Hắn vẫn tựa vào cửa sổ, không nghe ra trong lời có mấy phần chân thực.

“Ngươi muốn nói thế cũng được.” Nàng cũng chẳng quan tâm mấy, không ngẩng đầu.

“Hoặc là…” Yên tĩnh một thoáng, hắn đến gần giữ lại tay nàng, trong mắt lóe lên tia lạ lùng, “Sợ cùng ta lâu ngày, sẽ không thể rời bỏ?”

Mắt rất sáng, giữa hàng mi tuấn tú ẩn hiện khiêu khích, thần thái rực rỡ chói lòa, hắn nhìn vào mắt nàng đăm đăm, một thoáng ngẩn người, trong đầu nàng không tìm được từ ngữ để đáp.

Đến khi trả lời thì đã chậm, trên gương mặt anh tuấn chợt nở nụ cười, chói mắt như mặt trời phá mây tỏa nắng, kéo tay nàng không cho phép từ chối, “Nếu không phải cần chia tay lên đường thì đi thôi, ta dẫn nàng đi dạo Giang Nam.”

Đi giữa phố phường huyên náo, nàng âm thầm ngẫm nghĩ, không hiểu vì sao lại thất thần trong thoáng ấy.

Đỉnh đầu bị búng nhẹ, hắn cười tủm tỉm nhìn nàng, “Đi bộ thì phải ngắm cảnh, mặt đất Giang Nam có gì đẹp mà nhìn.”

Giọng điệu nhạo báng làm lòng khẽ động, chợt nhận ra không đúng ở chỗ nào rồi. Sau khi rời khỏi Thiên Sơn, hắn càng lúc càng mạnh mẽ, không còn là bóng dáng im lặng đi theo sau lưng nữa, cùng thay đổi với thân phận, có rất nhiều chuyện tuột khỏi tay, ví dụ như hắn. Cảm giác này không thoải mái chút nào, sớm ai đi đường nấy mới là lựa chọn sáng suốt nhất.

Trong lòng hạ quyết tâm không được mê mẩn nữa, nàng ngẩng đầu ngắm cảnh đường phố, nghe hắn giới thiệu cảnh vật Giang Nam, thưởng thức những thú vui khác hoàn toàn đại mạc, chỉ chốc lát đã bị cuốn vào.

Du khách kẻ qua người lại như nước, không ít cô gái đầu cài dương đội liễu, mặc đeo đỏ mặc xanh. Nơi đâu cũng có sạp hàng rao bán nào túi thơm nào đồ ăn vặt, thậm chí còn có rất nhiều loại diều, tinh xảo đủ kiểu, lại còn cả tranh vẽ mỹ nhân hồ nước chim én, khiến người ta yêu thích không buông tay.

“Nàng muốn sao?”

“Không ngờ Ca Dạ lại thích những món đồ chơi này, thấy nàng cứ ngơ ngác nhìn con diều hình bướm đến nỗi xuất thần, hắn liền đi mua rồi đặt vào tay nàng.

“Không, không phải…” Nhận trong tay, nàng hơi hoảng hốt.

Trên bờ sông là bãi cỏ xanh um, vô số con diều tung bay trên dưới cùng tranh hình đọ sắc, mùi hoa cùng tiếng người cười nói hòa quyện cùng nhau, cả một vùng trời chẳng dứt tiếng cười, vô cùng

náo nhiệt.

“Nàng không biết?” Thấy nàng không nhúc nhích, hắn kéo một con dèo, “Khung tre của diều bướm này rất mềm, chỉ để cho đẹp thôi chứ chẳng bay cao, hay đổi cho nàng cái khác nhé?”

Nàng bất giác siết chặt, buột miệng cự tuyệt, “Không cần, ta…” Do dự một lúc lâu, Ca Dạ nghiêng đầu, giẫm thềm đá chạy xuống bờ sông, thử đón gió mấy lần, con diều trong tay đã xiêu vẹo bay lên.

Không ngờ nàng lại đi thả diều thật, biểu cảm trên mặt không giống như vui mừng, trái lại lại mê man như mộng.

Nghĩ chắc hẳn đây là lần đầu chơi nên thả không giỏi, diều không bay cao, cứ chao đảo rồi rơi xuống. Nàng nắm nhẹ sợi dây, cắn chặt môi, tóc đen che trước trán nổi bật như quạ bay giữa tuyết, rất trẻ con đáng yêu, bên cạnh đã có vài người trẻ tuổi không nhịn được toan đi lên chỉ điểm.

Hắn thành thạo giữ dây cho nàng, lại lùi mấy bước, con diều cứ rơi mãi nay dần lảo đảo bay lên giữa không trung, đúng là khung tre hơi mềm, bay cao hơn nữa cũng không dễ.

Ca Dạ chăm chú nhìn, rất sợ bị dính dây với con diều khác, hắn chưa bao giờ thấy nàng vì một chút chuyện nhỏ mà hốt hoảng đến thế, không khỏi bật cười, đè lại giúp nàng, không để nàng dùng sức mà làm đứt dây.

“Có thể bay cao nữa không?” Nàng nhìn chấm nhỏ trên không trung chăm chăm, không dám ngoái đầu sang.

“Tháng ba gió lơn, lên cao nữa nguy hiểm lắm, chỉ sợ bị thổi rách thôi.” Hắn kéo lấy bàn tay bé nhỏ, ôm nàng lùi mấy bước, tránh bị

vướng dây diều.

“Trước kia ta thả diều còn cao hơn bây giờ nhiều.” Nàng buồn bã tiếc nuối, nửa dựa vào hắn đưa mắt nhìn trời.

Thả diều là tập tục Giang Nam, hẳn đó là chuyện hồi nàng còn bé.

Hắn im lặng kéo kéo, con bướm rực rỡ lại bay lên, nàng dần vui vẻ, vui mừng chỉ điểm, “Cao hơn chút đi, đừng có nghiêng, cẩn thận bên kia… Ôi chao!”

Tiếng reo hò đầy trẻ con đột nhiên im bặt, Ca Dạ lạnh lùng nhìn sang bên cạnh, bất ngờ khí tức đột ngột lạnh hẳn đi.

Một thiếu nữ váy vàng xinh đẹp khe khẽ cười, tiến tới an ủi: “Tiếc quá tiểu muội muội nhỉ, gió đã thổi đứt dây diều rồi.” Giọng đầy thân thiết, ánh mắt sáng rực nhìn nam từ sau lưng cô gái, gò má phiếm hồng.

Hắn cụp mắt, chỉ nhìn người trong lòng.

Cây kim xanh được che khuất nhanh chóng cắt đứt dây không gạt được hắn, cũng chẳng lừa được Ca Dạ. Con diều mất dây rơi thẳng xuống, thoáng cái đã rơi vào lòng sông, theo nước chảy đi.

Thiếu nữ váy vàng thấy hai người không ai tiếp lời thì có phần lúng túng, “Tỷ tỷ mua cho muội một con khác, rồi mình thả cùng có được không?”

Ca Dạ càng lúc càng rùng mình, hắn lặng lẽ đè lại vai nàng, nơi đây đông người, nếu động sát cơ, chỉ sợ sẽ đưa đến sóng gió.

Thanh niên áo gấm đứng cách xa thiếu nữ thấy tình thế không đúng, lập tức tiến lên.

“Thật xin lỗi, xin hai vị tha cho hành động trẻ con của xá muội.” Người thanh niên cúi người rất thấp. ống tay áo chạm dất, thái độ khiêm tốn nhã nhặn, khéo léo chặn trước người thiếu nữ váy vàng, “Xin để tại hạ chuộc lỗi.”

“Ca ca!” Thiếu nữ dậm chân, mặt đỏ bừng xấu hổ.

“Xin thứ cho đường đột, xá muội chỉ là thấy hai vị có nhân phẩm xuất chúng nên mới có ý kết bạn, cũng không phải cố ý đắc tội.”

Bầu không khí đông cứng cả buổi, bỗng Ca Dạ cười lạnh một tiếng.

“Công tử cần gì phải đa lễ, vốn chỉ là việc ngoài ý muốn, có thể vừa rồi không phải là trận gió xuân lớn.”

Xưa nay biết Ca Dạ giỏi ăn nói, nhưng hiếm khi thấy nàng châm chọc như vậy, làm người đối diện xấu hổ đỏ mặt tới nỗi muốn độn thổ, làm hắn suýt nữa bật cười.

“Ngươi!” Thiếu nữ trợn mắt giận dữ nhìn nàng, không ngờ đứa trẻ này lại lợi hại thế.

“Tiểu thư nên may mắn vì có người ca ca tốt.” Ca Dạ như cười như không gật đầu rồi xoay người rời đi, đến một câu cũng chẳng buồn nói thêm, ánh mắt của hắn dừng trên người thanh niên áo gấm một lúc rồi cũng đi theo.

Để lại huynh muội hai người, một ảo não thẹn thùng, một đăm chiêu suy nghĩ.

Chương 38: Đêm dữ

“Nàng có muốn mua thêm một cái không?” Yên lặng đi một đoạn đường, hắn nhỏ giọng hỏi.

Ca Dạ chán nản lắc đầu.

“Ngươi đúng thật là…” Nàng ngẫm nghĩ rồi mở miệng, nửa mỉa mai nửa đùa, “Đồ gây họa.”

Hắn dở khóc dở cười, tự biết rắc rối do mình mà ra nên cũng không nói được gì.

“Hai người kia sợ là con nhà thế gia, xem ra xuất thân không tệ.” Ca Dạ miễn cưỡng đi chậm lại, “Trước kia ngươi cũng tự cho là bất phàm thế à?”

“Nên mới bị bắt đến Thiên Sơn.” Hắn tự giễu đáp, “Ta bị phạt rồi.”

Bình ổn lại hơi thở, nàng lạnh lùng nhìn, có phần kinh ngạc trước sự thản nhiên của hắn, “Sao ngươi lại chọc phải giáo vương.”

“Lúc ấy còn trẻ dễ manh động, thấy chúng làm nhục một người bị thua trong võ lâm, thủ pháp quá tàn nhẫn.” Hắn thờ ơ nói, đã nhiều năm trôi qua, sớm không còn vướng bận rồi, “Kết quả lại quên ước lượng thân thủ của mình.”

Thiếu niên lần đầu rời khỏi nhà, có hùng tâm muốn đọ kiếm với thiên hạ, chẳng hay gặp phải ma đầu mạnh nhất.

“Vận may của ngươi không tốt chút nào.” Nàng im lặng, “Rất ít người dám đụng tới Tu Di.”

“Bây giờ đã biết ‘người giỏi có người giỏi hơn’ rồi đấy thôi.” Hắn nở nụ cười đầy thâm ý, “Bọn chúng cũng quá xem nhẹ rồi.”

“Ngươi lo điều gì?” Nghe ra ẩn ý trong lời hắn, trong mắt đen hiện lên vẻ châm chọc, “Sợ ta đi giết nàng sao? Ta không rảnh đến thế, loại thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé ắt có người đi hưởng, liên quan gì tới ta.”

Chấp chưởng Tây Vực nhiều năm, Ca Dạ chẳng hề thích giết chóc. Nhưng nói không chừng sẽ phải dạy dỗ chút, hai người kia ăn mặc sang trọng nói năng phải phép, tất không phải người tầm thường, vẫn nên bớt một chuyện thì tốt hơn.

“Ngươi nói cũng không sai, có một khắc đúng là ta đã động sát ý.” Nàng thấp giọng lẩm bẩm, giữa chân mày nhuốm vẻ buồn bã, “Ỷ thế kiêu căng dung túng vô cớ, thật đáng ghét, chẳng qua ta chỉ thả diều thôi mà, lúc nào cũng thế…”

Bàn tay vươn tới xoa đầu nàng, trong mắt hắn có vẻ thương tiếc và hiểu rõ, xóa tan uất ức.

“Giang Nam có nhiều thứ thú vị lắm, lần sau sẽ dẫn nàng đi ngắm từng cảnh một.” Tự nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hắn cười dịu dàng, “Có đói bụng không, nếm thử đồ ăn Giang Nam nhé.”

Hoàng hôn đương nồng, trên mỗi cửa tiệm đều treo ngọn đèn gió, vẫn đông đúc như trước.

“Buổi tối cũng náo nhiệt thế hả?” Nàng lấy làm mới lạ. Đèn sa treo trên thuyền phản chiếu lên mặt hồ, gió mát thổi đến, đẹp như không

phải nhân gian.

“Đây là nơi phồn hoa nhất Trung Nguyên, lại còn đang vào tết Thượng Tỵ nên người khá là đông.” Hắn dẫn nàng đi qua dòng người, khi thì hỏi có thích thứ đồ này không, song nàng không ngừng lắc đầu.

“Vì sao có nhiều người nhìn chúng ta thế?” Ở Tây Vực chưa từng bị xoi mói như vậy, nhịn một ngày, nàng dừng chân quan sát bản thân.

“Y phục.” Hắn nhìn lướt qua, nói ra nguyên nhân, “Ở Giang Nam rất ít khi có kiểu này.” Thường phục chỉnh tề là kiểu mà người Tây Vực đều thích, nhưng ở Giang Nam lại hoàn toàn xa lạ.

Không thích bị để ý, nhưng đặt làm bộ đồ mới cũng tốn một ngày, nàng ảo não chau mày, nhất thời mờ mịt. Hắn cười không nói gì, kéo nàng đi đến một con phố khác.

Chốn phấn son, thương mậu nườm nượp. Lúc này nàng mới biết Giang Nam có cửa hàng đồ may sẵn, ngoại trừ đặt làm cũng có sẵn quần áo trang sức để bán, nghe phụ nhân bên cạnh không ngừng tán dương, nàng cố sức kiềm chế kích động bịt miệng đối phương.

“Đây là bộ đồ may dự bị cho tiểu quận chúa của phủ quận vương, coi như cô nương đến đúng lúc đấy…”

“Trông cô nương thật khiến người ta yêu thích, mà bộ đồ này hình như là hàng sẵn có…”

“Nhắc đến đến y phục trong phường bọn ta mà đưa ra ngoài là nổi danh trong cung lắm…”

“Chưa tới mấy năm nữa nhất định sẽ là một giai nhân tuyệt sắc…”

“Bộ này hợp người cô nương quá, thử chút xem nào…”

Nàng thử mấy bộ, cuối cùng không chịu được om sòm mà chạy ra khỏi nội thất, sự kiêu ngạo không cho phép nàng dụng võ với một phụ nhân dốt nát, huống hồ đối phương ngoài dài dòng ra thì thái độ vô cùng thân thiết.

Tuy đang ở bên ngoài, hắn vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy âm thanh trong nội thất, thấy nàng đi ra như chạy trốn, có vẻ nhếch nhác, hắn không khỏi bật cười.

Váy lụa ống tay áo rũ phất phơ, màu xanh nhạt tôn lên nước da trắng như tuyết, bờ eo nhỏ nhắn không vừa một vòng ôm, toát lên vẻ long lanh lóng lánh của băng lạnh, khiến người ta thương xót lại không dám đến gần.

“Đẹp lắm.” Nhìn một hồi lâu, nam tử thấp giọng khen.

Ánh mắt ấy… Nàng bối rối nghiêng đầu đi, bên tai ửng đỏ, phụ nhân cùng đi ra ngoài sau lưng phá vỡ yên lặng, “Sao cô nương lại chạy ra ngoài, còn mấy bộ đồ chưa thử mà.”

“Mấy thứ này là đủ rồi.” Giọng nói oang oang làm nàng giật mình lùi đến bên cạnh nam tử, không biết phải ứng phó với nhiệt tình thế nào.

“Thế thì tiếc quá, dung mạo như cô nương đây dù có lấy thêm trăm bộ cũng không coi là nhiều…” Phụ nhân lại bắt đầu văng nước bọt tung tóe đề cử, hắn buồn cười cản lại trước người, ngắt lời.

“Đa tạ, gói lại mấy bộ nàng đã thử đi.”

Phụ nhân còn đang tính nói thêm thì mấy viên Kim Châu vàng óng

rơi vào lòng bàn tay, nhất thời im bặt, rồi liên tục đáp vâng vâng, “Cô nương đợi chút.” Ca Dạ nhấc chân toan đi, phụ nhân vội vàng ngăn lại, lấy một sợi lắc chân bạc trong ngực ra, “Xin tặng cô nương liên trụy đang thịnh hành hiện nay, y phục tinh xảo như thế há lại không có đồ trang sức đi kèm, chỉ cần cô nương cột lên, tất sẽ làm tăng phong thái.”

Thấy không thể từ chối, Ca Dạ cắn môi để mặc nàng ta điều chỉnh cho mình, suýt nữa đã không giấu được vẻ mất kiên nhẫn giữa chân mày. Ngang dọc ở Thiên Sơn nhiều năm, từ trước đến giờ nói một không nói hai, nào có kinh nghiệm đối phó với kẻ làm ăn, lại không tiện hành động, chỉ mong có thể nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi cửa hàng, lắc chân kêu vang ting tang một đường, cảm nhận được hắn đang cười khẽ ở sau lưng, cuối cùng nàng chẳng nhẫn nhịn nổi nữa, cúi người xuống kéo ra, đang tính vất đi thì bị hắn nhận lấy.

Lắc chân bạc chế tạo khá tinh xảo, được đeo đầy chuông bạc bé tí hin, chỉ cần chạm nhẹ là lại vang lên, xinh xắn đáng yêu, êm tai dễ nghe, đích thị rất hợp với nàng.

Hắn ôm nàng tới ngồi lên lan can, cúi người buộc chặt, sợi bạc nằm lỏng lẻo bên mắt cá chân, hắn kiên nhẫn sửa sang.

Thấy nàng muốn nói gì đó, hắn khẽ mỉm cười.

“Đẹp lắm, đeo đi.”

***

Nàng nằm trên gối, nheo mắt nhìn lắc chân trong tay.

Lần đầu tiên đeo loại trang sức nặng nề thế này, cũng không thích lắm, tiếng chuông bạc ngân vang rất kỵ với tính nết nàng, nếu như là trước đây, nàng sẽ không cho phép thứ này xuất hiện trên người mình, vì sao lần này lại có ngoại lệ?

Mãi mà vẫn không chìm vào giấc ngủ, nàng phiền loạn ném thứ đồ trang sức đi rồi xoay mình. Chợt một cơn đau nhói lướt qua chân, bỗng nàng gập người, không có tâm trí nghĩ nhiều.

Hắn đột nhiên tỉnh dậy từ trong giấc ngủ sâu, trong phòng rất yên tĩnh, nhưng tim đập rất nhanh, không biết là bất an nơi nào.

Không thấy điều khác thường, hắn đứng dậy rót ly trà nguội cho mình, chợt bên tai có tiếng chuông rất bé vang lên, nghe như ảo giác, nhưng khi ngưng thần nhắm mắt, bỗng nghe thấy tiếng rơi chạm đất ở phòng bên cạnh, hắn lập tức mở mắt, nắm lấy kiếm xông qua.

Trong phòng tối đen một mảnh.

Không có người nào khác, Ca Dạ nằm trên đất cuộn tròn lại, nhất thời không tìm ra manh mối, hơi thở nặng nề có vẻ khác thường.

Nàng co ro mình lại, hai tay nắm rất chắt, đầu ngón tay bấu vào cánh tay, máu đỏ chảy ra nhiễm ướt trung y, áo lót đã thấm ướt mồ hôi, mặt tái mét, căng thẳng như có thứ đâm xuyên qua cơ thể. Hàm răng nhỏ cắn chặt môi, đau tới nỗi bất tỉnh, nhưng lại không có âm thanh nào.

“Không đúng chỗ nào, là không đúng chỗ nào?” Hắn gập người dùng sức kéo tay nàng, không để nàng làm tổn thương bản thân, nước da trắng bệch khiến người ta phát hoảng, sờ vào đâu cũng thấy là mồ hôi lạnh.

Nàng lại gập mình lần nữa, thở dốc từng đột liên hồi, nơi khóe miệng đã bị cắn nát rỉ ra máu tươi, suýt nữa cô giật.

“Ta dẫn nàng đi khám đại phu.” Vừa ôm được mấy bước thì nàng đã dùng sức đẩy hắn ra, lăn xuống khỏi ngực, đụng một tiếng rên đau.

“Ca Dạ!”

Nơi khuỷu tay hiện lên vết bầm, nàng cố sức lắc đầu, “… Ta… không sao…” Âm thanh thốt ra giữa kẻ răng run run như lá rụng, nàng không nhịn nổi nữa, cắn lên tay mình.

Bỗng hắn phát hiện ra điều kỳ lạ, mọi động tác của nàng đều chỉ ở nửa thân trên, còn hai chân chẳng hề nhúc nhích.

Xé gấu váy ra, đôi bàn chân nhỏ nhắn làm người ta kinh hãi. Mạch xanh đột ngột hằn lên như có con rắn nhỏ bò ngoằn nơi chân, xúc tu nóng nhiệt, màu da tím tái như dung nham thầm ẩn náu, có thể cảm nhận được vân da dưới tay đang rung lên từng hồi, từ mũi chân cho đến bắp đùi.

“Chân nàng!” Nhìn nàng đau đớn tới cùng cực, lòng hắn rung động lại hốt hoảng.

“… Không cần đại phu… chịu đựng… là được…” Nàng khó nhọc nặn ra tiếng, đưa tay đẩy hắn, “… Ngươi… Đi ra ngoài…”

Nhưng hắn không rời đi, chỉ ôm chặt nàng ngăn nàng tự làm hại mình thêm lần nữa.

Đêm dài đằng đẵng biến thành cơn hành hạ khó lòng chịu thấu, nàng trăn trở giãy giụa, ấy vậy mà không hề rên đau.

Đợi tới khi cơn đau nhức rốt cuộc lắng xuống, cả người như vớt lên từ nước, kiệt sức mệt mỏi.

Cảm thấy người trong ngực dần thả lỏng, hắn thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng giãn ra.

Chân của Ca Dạ đã trở lại như ban đầu, mạch máu kinh mạch cũng đã ẩn vào dưới da, vẫn một màu trắng như ngọc, nhỏ nhắn xinh xinh, chẳng hề còn vẻ dữ dằn như lúc phát tác. Mồ hôi thấm ướt tóc dính cả vào mặt, hắn gạt ra giúp nàng. Ca Dạ rất mệt, đến thở thôi cũng như hao tổn rất nhiều sức lực, một đêm bị tra tấn đau khổ như thế trôi qua, nàng tiều tụy thấy rõ, môi nứt nẻ.

Nhắm mắt ồi lâu, nàng miễn cưỡng nói, “Ra ngoài, để ta nghĩ ngơi…”

Hắn nhìn giường nhỏ, chăn tơ đệm gấm đã bị mồ hôi thấm ướt, thế là dứt khoát ôm nàng về phòng mình. Trời đã sáng choang, trên phố xá có tiếng người qua lại. Hắn gọi người đưa một thùng nước nóng đến, thử độ ấm rồi cẩn thận đặt Ca Dạ vào, cơ thể lạnh băng được ngâm trong nước nóng, dần dần trên mặt đã có lại sắc máu.

Hắn để mặc nước chảy qua người mình, “Nếu xong rồi thì gọi ta.”

Có lẽ vì đã lấy lại được chút sức, câu trả lời của Ca Dạ đã không còn ngắt quãng.

Hồi lâu sau, nghe thấy tiếng nước chảy ào ào, tiếp đó là ùm một tiếng, hắn bất chấp lúng túng đến gần.

Có lẽ muốn đi về giường nhưng lại đi đứng không vững, Ca Dạ khổ sở ngã xuống đất, thất vọng lại tức giận. Vạt áo để mở, lộ ra xương quai xanh đẹp tuyệt, da thịt trơn lẫn như tơ, lại còn như ẩn như

hiện…

Hắn lấy lại bình tĩnh, ôm nàng lên giường, nghiêng đầu qua một bên, “Cởi y phục ướt ra.”

Nàng lẩm bẩm một câu không rõ ràng, nghe lời cởi y phục ướt đẫm ra, kéo chăn đắp lên mình, mệt mỏi không chống đỡ được, sau đó lại không nghe thấy tiếng nói nào nữa, nàng nhanh chóng rơi vào giấc ngủ say vô mộng.

Chương 39: Trả giá

Lúc tỉnh dậy, cánh tay bị trầy xước đã được bôi thuốc băng bó, cơ thể tách rời lại như lần nữa được nối lại, cảm giác vẫn giống thường ngày, yếu ớt trong đêm đã biến mất không dấu vết.

Nhưng hắn lại không cho là thế, đỡ nàng ngồi dậy đút cháo ấm, trong mắt không giấu được lo âu.

“Rốt cuộc hôm qua xảy ra chuyện gì vậy.” Lúc nàng ngủ say hắn có mời đại phu tới, nhưng lại không chẩn ra được nguyên nhân.

“Vết thương cũ tái phát.” Cháo mềm âm ấm trượt xuống cổ làm cơn đói dấy lên, vậy mà hắn lại dừng tay.

“Đã một ngày rồi nàng không ăn uống gì, chậm thôi.” Khuấy thìa cả buổi, hắn mới lại đút tiếp, “Ta không nhớ nàng có tật xấu này.”

Muốn giật lấy bát trong tay hắn, nhưng động một cái lại phát hiện cơ thể mềm như sợi bún, lập tức rụt về, có lẽ thần sắc thẹn thùng túng quẫn quá rõ mà trong mắt hắn thấp thoáng nụ cười, dịu dàng như nước xuân Giang Nam.

“Nàng vừa khôi phục, đừng nóng vội.” Hắn ân cần đút một thìa nữa, tiếp tục hỏi, “Vết thương cũ nào?”

“Do lúc luyện công.”

“Trước kia nàng không hề phát tác.” Hắn như quyết định không cho phép nàng đáp qua loa.

Nàng dừng lại, nói với vẻ rất không tình nguyện.

“Thứ ta luyện dĩ nhiên không phải Ma La Côn Na tâm pháp rồi, là bí thuật mẹ để lại cho ta.”

“Nói nhỏ thôi.” Ánh mắt sâu xa nhìn nàng chằm chằm, không cho trốn tránh.

Hoặc giả đêm qua quá yếu ớt, hoặc giả hiếm khi thấy hắn kiên quyết đến thế, nàng thoáng buông lỏng, miễn cưỡng bắt đầu giải thích, “Ta cũng không phải là kẻ võ học kỳ tài gì, có được thân thủ hôm nay là vì học thứ khá đặc biệt. Môn công pháp này luyện không dễ, nhưng hành công kỳ lạ, trong thời gian ngắn sẽ vượt lên hẳn mức người thường, cực kỳ nhẹ nhàng nhanh chóng, nhưng bệnh cũ cũng khiến kinh mạch bị tổn thương.”

“Một khi luyện tới đỉnh thì công pháp sẽ bị phản phệ, cứ một thời gian là kinh mạch lại đi ngược chiều, chính là cảnh tượng tối qua ngươi đã thấy.” Không phải là không lường tới, chẳng qua không ngờ nó sẽ đau đến vậy.

“Bao lâu phát tác một lần.”

Nàng trầm mặc, lánh nặng tìm nhẹ, “Hôm qua là lần đầu tiên.”

Suy tính theo đó thì chỉ mới luyện tới đỉnh cách đây không lâu, tất là để đối phó với giáo vương.

“Cách thời gian lần sau còn bao lâu nữa.” Hắn kiên quyết.

Nàng dứt khoát quay đầu đi.

Hắn cố kiềm chế cảm xúc, “Sẽ phát tác lặp đi lặp lại cho tới khi nào.”

Nàng không nhìn hắn, giọng bình bình như không có vấn đề, “Đến lúc ta chết.”

“Sao nàng lại biết luyện loại tà công này.” Hắn đột nhiên đứng phắt dậy, đặt bát xuống cái cạch.

Mày nhọn khẽ nhíu, nàng vờ như không thấy hắn đang tức giận, chỉ hờ hững sai bảo, “Cầm y phục đến đây.”

“Nàng không quan tâm mình sẽ biến thành gì sao?” Ánh mắt của nam tử khá phức tạp.

“Ta nguyện ý trả giá đắt, chỉ cần có thể thành công.” Ca Dạ lạnh lùng.

Hắn tái mặt nhìn nàng hồi lâu, rồi nghiêng đầu đi ra khỏi phòng. Đột nhiên căn phòng bên cạnh truyền tới tiếng bàn ghế đổ vỡ, không lâu sau lại quay về, mọi hành trang y phục đều được hắn đem tới.

“Làm gì đấy.” Bỏ qua vẻ mặt khó coi của hắn, nàng nhíu mày.

“Nàng tưởng ta sẽ còn để nàng ở một mình sao?” Con ươi u ám nhìn thẳng nàng, “Từ hôm nay trở đi, ta ở cùng một phòng với nàng.”

“Không cần.” Nàng lạnh lùng từ chối, “Ta tự chăm sóc mình được.”

“Nếu nàng biết cái gì là tốt thì đừng từ chối.” Hắn lại gần mép giường, vẻ mặt nghiêm túc, “Hoặc là ta cấm võ công của nàng.”

Trong nháy mắt hơi thở của nàng lạnh đi, đồng tử đen láy đến rùng mình.

“Đừng ép ta xem ngươi là kẻ địch.” Cánh tay nhỏ bé chống lên giường, khí tức ác liệt bùng phát, ngưng kết lại trong phòng, “Đó không phải là việc sáng suốt.”

“Nàng biết là ta quan tâm mà.”

“Chuyện của ta, không liên quan gì tới ngươi.” Nàng đáp từng chữ một, kiên định lại lạnh lùng, “Đừng có tự chủ trương.”

Đối diện một hồi, hắn giơ tay kéo chăn tuột xuống lên lại cho nàng, giọng chậm đi, thậm chí còn có mấy phần thỉnh cầu, “Ta không phải kẻ địch của nàng.” Hắn thở dài, “Nàng đã cứu ta nhiều lần, ta sẽ không quên.”

Vẻ mặt nàng vẫn lạnh lùng như thế, mặc cho hắn bao lấy cơ thể, “Vậy thì bớt can thiệp vào chuyện của ta đi.”

“Ca Dạ, vì sao nàng lại sợ.” Hắn nhìn thẳng vào mặt nàng, nói ra nghi ngờ cất giấu bấy lâu, “Nàng sợ đến gần người khác, càng sợ người khác đối tốt với mình, vì sao.” Chỉ cần có thoáng dịu dàng là nàng lại lấy thái độ lạnh lùng cứng rắn để kéo dãn khoảng cách.” “Xưa nay nàng không hề cho người khác con đường sống, cũng không cho bản thân có bất cứ nhược điểm gì, nàng… có mệt không?”

Âm thanh trầm thấp điềm đạm vang bên tai, như có ma lực bào mòn ý chí.

Nàng cụp mắt không đáp.

“Ta sẽ không chạm vào nàng, ta chỉ lo lần phát tác tiếp theo sẽ khiến nàng tự đả thương mình.” Kéo lấy tay nàng, đầu ngón tay xoa khẽ lên vết răng bầm tím, thở dài thật sâu, “Có thể, thử tin ta không?”

Yên tĩnh hồi lâu, cảm nhận được cơ thể cứng ngắc kia dần thả lỏng.

“Ta đói.”

Thế là bên gối có thêm một người.

Rất không quen, miễn cưỡng nín nhịn dục vọng của mình, nằm ngay đơ nhìn chằm chằm vách tường.

Rất muốn mắng bản thân tự tìm khổ sở, nghiêm túc cân nhắc hậu quả nếu đá người bên cạnh xuống thì sẽ thế nào. Vì sao không chịu mỗi người một ngã? Dính dáng trong vô hình càng lúc càng phiền toái, không nắm được chuyện trong tay, nàng rất không thích.

Sao lại thỏa hiệp đây?

Dù hắn biết giữ lễ, ở giữa lại chừa khoảng trống, nhưng nàng vẫn…

Cảm giác có người xâm nhập vào phạm vi phòng vệ cứ quanh quẩn không đi, dày vò đến tận trời sáng, nàng mới không chống cự nổi mệt mỏi mà dần thiếp đi, có lẽ vẫn nên… cách xa hắn chút..

Khi hơi thở đã đều đều, người bên mình yên lặng mở mắt, nhìn hàng mi vẫn chau trong lúc ngủ.

Ánh mắt lướt qua gương mặt mũm mĩm, hàng mi cụp xuống, đôi môi xinh xắn mềm mại.

Hắn thầm mỉm cười.

Sau đó vô cùng dịu dàng.

Mấy lần muốn nói lại không có cơ hội mở miệng, hắn thận trọng tránh

chạm đến ranh giới cuối cùng, tỉ mỉ bố trí cuộc sống, cố gắng chu toàn hết khả trong trong khoảng cách thích hợp, để nàng không phản bác được.

Còn việc ngủ cùng, nàng càng không nói gì.

Không chịu nổi mệt mỏi mà thiếp đi, khhi tỉnh lại phát hiện mình đã tiến sát vào trong lòng hắn, sau khi suy xét lặp đi lặp lại, nàng không thể không tình nguyện thừa nhận, đúng là hành động theo bản năng của mình.

Luyện công khiến thể chất chuyển thành âm hàn, dù là đêm hè thì nhiệt độ vẫn rất thấp, tay chân đã quen với cảm giác lạnh băng, nhưng khi bên cạnh có nguồn nhiệt, lại bất giác dịch đến gần.

Hắn cũng biết điều không làm gì, không làm nhục hay có cử chỉ quá đáng, mà chỉ ôm nàng thôi.

Nàng… lại tỉnh dậy trong ngực hắn.

Thân nhiệt người này, rất ấm.

Từ từ quen dần với hơi thở nam tử bầu bạn, thi thoảng lại có ảo giác không phải cô độc.

Có lẽ, có thể… tạm thời tin tưởng.

Chương 40: Thượng tỵ

Đêm tết Thượng Tỵ, đèn hoa rực rỡ, trên đường lớn đông nghịt người, nơi nơi đầy ắp tiếng nói cười.

Ngàn cây phồn hoa, vạn nhà đèn đuốc, trong thuyền hoa tiệm rượu toàn là bóng đỏ bóng xanh nghiêng ngả lẳng lơ, thiếu nữ tuổi xuân cầm phách đỏ tươi mơ hồ hát ca, nước hồ sóng sánh, ngỡ là quá nhân gian. Văn nhân sĩ tử nương dòng nước chảy nhấp chén rượu, lấy thơ tranh tài. Vô số người đẹp lụa là đọ nhau dung mạo mỹ miều, như hoa thơm cỏ lạ khoe sắc trong ngày xuân.

Mùi rượu bay khắp phố, sân khấu nơi nơi, nhìn cả con đường, mọi thứ đều sáng rực lên.

Ca Dạ không hứng thú mấy với thứ đồ bán trên phố, có quầy hàng bán ngọc bội cẩm thạch, dưới ánh trăng mặt ngọc lấp la lấp lánh, nhưng nàng cũng chỉ nhìn rồi thôi. Trái lại nàng có vẻ rất thích còi hình con chim nước, mua cầm chơi một lúc, không lâu sau lại đặt xuống, chụp lấy mặt nạ Côn Luân.

“Thứ này có vẻ giống lúc ta đeo khi giết Thiện Thiện vương.” Đầu ngón tay trắng muốt rờ lên mặt nạ đen bóng, “Thì ra Giang Nam cũng có.”

Cô gái nhỏ tức giận chu môi, đôi mắt lấp lánh phản chiếu, nhưng lời nói ra lại trái ngược hẳn với dáng vẻ. Nàng cười cười che đi phần trên cổ, nhanh nhẹn rẽ bước giữa đám đông, tóc đen da trắng, eo nhỏ gáy đẹp, đi đứng nhanh nhẹn không phát ra tiếng động, đeo mặt nạ đáng sợ vào, trái lại trông như yêu ma một mình đi trong đêm.

Trả tiền cho chủ quầy, hắn nhìn chằm chằm người phía trước rồi đi theo sau, đường phố quá chật không dễ đuổi theo. Chợt trước mắt mơ hồ xuất hiện mấy kẻ hành xử thô bỉ, một trong số đó đang đi về phía Ca Dạ.

Đột nhiên một tiếng hét thảm thiết vang lên, dòng người tản ra thành một vòng lớn, chạy tới nhìn xem thì đúng như dự đoán.

Ca Dạ lẳng lặng đứng một bên, một tên thô bỉ ôm tay phải, đau đớn lăn lộn trên mặt đất, kêu gào như giết heo, hẳn là thấy nàng ăn mặc sang trọng lại không có người hầu đi theo, nên mới nảy ý ăn trộm.

Người xung quanh nào thấy rõ nàng ra tay, chỉ loáng cái gã nam nhân đã vật ngã xuống đất kêu gào, trong chớp mắt đồng bọn xông tới, kêu la điên cuồng, văng lời tục tĩu trước mặt nàng, toan nhân dịp này mà chuyển từ lén cướp qua đe dọa để vơ vét tài sản. Người đi đường không rõ nguyên do, nên chỉ chỉ chỏ chỏ phóng đoán, đa số đều đồng tình với nữ tử yếu đuối.

Rất ít kẻ dám trêu Ca Dạ, người có thể sống lại càng ít hơn. Hắn không biết là đồng tình hay nên vui nữa, tên côn đồ kia đau tới nỗi sắc mặt tái xanh, tuyệt đối không phải là ngụy trang, nhất định đã bị gãy tay rồi. Nếu ở Tây Vực, Ca Dạ sẽ dùng luôn kiếm, nàng rất ghét động chạm với người khác, mà kiếm có thể giải quyết vấn đề này, nếu mấy tên đó tới gần chút thì…

Một bóng xanh vụt qua, mấy tên ác bá một khắc trước còn đang mắng chửi la lối đã liên tiếp nằm vật ngã ra, giữa vòng tròn lại có thêm một thanh niên tuấn tú. Chưa thấy rõ bóng mà đã nhanh chóng giải quyết xong trận ồn ào, người vây xem cổ vũ, kích động không thôi trước cảnh anh hùng cứu mỹ nhân, thậm chí còn lên tiếng ủng hộ.

“Vẫn ổn chứ?” Hắn hỏi Ca Dạ.

Vì đeo mặt nạ nên chẳng nhìn ra nàng đang vui hay giận, chỉ đưa tay lau lên tay áo, một động tác chán ghét rõ ràng lại khiến người ta dở khóc dở cười.

Từ nơi đằng xa, một nam thanh niên bị tiếng ồn huyên náo thu hút, rồi trong chớp mắt, hai mắt mở to.

Khó khăn lắm mới chen chúc ra đến bờ hồ, sóng người vẫn cứ nườm nượp như thế, chen chúc trên phố như những đụn mây. Cuối cùng bờ hồ cũng được yên ắng, tiếng sáo trúc theo gió bay tới, phối cùng trăng lạnh sao mờ, khiến khục nhạc như có như không được phen hứng thú khác.

“Có thể lên thuyền xem không?” Nhìn những chiếc thuyền hoa cao lầu treo đèn chập chờn nơi xa, Ca Dạ tò mò.

“Mấy chiếc thuyền hoa này đã sớm cho đạt quan quý nhân thuê rồi, giờ e không kịp nữa.”

“Bên kia cũng vậy sao?” Có mấy chiếc thuyền lầu rộng rãi khác biệt, cả mặt hồ như được thắp sáng bởi những chiếc đèn lồng đầy màu sắc treo trên thuyền, trên mũi thuyền là những thiếu nữ trang điểm xinh đẹp, y phục nhẹ nhàng tóc bối vân kế.

“Ở đó thì không.” Hắn chỉ liếc mắt một cái.

“Vì sao?”

“Các nàng…” Có phần lúng túng, giọng hắn hơi ngừng lại, “Không khác mấy ở Mị viên.”

Ca Dạ im lặng rất lâu.

“Nhắc đến Mị viên…” Bỗng nàng mở miệng, “Ngươi không lo cho Yên Dung à?”

“Yên Dung?” Hắn ngẩn người, không hiểu ý nàng là gì, “Cửu Vi sẽ tự chăm sóc.”

Ca Dạ rời đi, Cửu Vi và Tử Túc liên thủ, ắt Thiên Minh sẽ sa sút, vị trí giáo vương tiếp theo rơi vào tay ai không nói cũng biết, hắn cũng không lo cho tình cảnh của Cửu Vi lắm. Còn về phần Yên Dung, nàng là nữ tử tốt, nhưng với hắn mà nói cũng chỉ có vậy mà thôi, không có quan tâm quá mức.

“Không phải ngươi từng ngủ lại Thanh Gia các ư, sao giờ bạc tình thế, ta tưởng ngươi thích.” Ca Dạ hờ hững nhìn lướt qua, không nghe ra được cảm xúc nào trong câu nói.

Lập tức đầu đau nhức, không ngờ Ca Dạ lại biết được, toan giải thích thì lại không biết phải kể từ đâu, nhất thời cứng họng. Thấy hắn nói không ra lời, Ca Dạ rũ tay áo, trong tròng mắt đen láy phản chiếu ánh đèn sắc nước mơ màng, tươi sáng lại quỷ dị.

“Ngươi rất tin vào Cửu Vi nhỉ, chắc chắn hắn sẽ kế vị được?” Người đeo mặt nạ dường như cười lạnh, “Thiên Minh không dễ bị lật đổ vậy đâu.”

“Có ý gì.”

“Vào hôm Thiên Minh muốn tranh chấp đó, đoán xem ta dùng thủ đoạn gì để hoãn thời gian?”

Hắn vẫn luôn hoài nghi, Thiên Minh không phải hạng người dễ ủng hộ, nhưng lại cam tâm để nàng dùng kế hoãn binh, nhất định là có nguyên nhân.

“Rất đơn giản, là điều kiện trao đổi.” Phớt lời đi hắn yên lặng, Ca Dạ tự mình nói, “Ta nói cho hắn biết, nhược điểm của Cửu Vi nằm ở Sơ Lặc, khống chế Sơ Lặc vương là đủ khống chế nhất cử nhất động của Cửu Vi.”

“Một thoáng ngủ cùng vui vẻ và một đời được tôn sùng tối cao, bên nào nặng bên nào nhẹ. Thiên Minh rạch ròi rất rõ, huống hồ trong mắt hắn, một khi trở thành giáo vương, sớm muộn gì ta cũng thuộc về hắn ta.”

Bỗng lòng bàn tay hắn lạnh như băng, bên tai chỉ còn lại tiếng nước dập dềnh.

“Ngươi lo sao?” Đột nhiên Ca Dạ bật cười, tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, vui mừng mà ranh mãnh. Tháo mặt nạ ra, giữa mi mắt có nét đùa cợt.

“Ba năm trước ta đã cài mật thám vào triều đình Sơ Lặc rồi, trước khi rời khỏi giá được biết bệnh của Sơ Lặc vương đã vào giai đoạn cuối, nhiều nhất chỉ thêm mấy ngày thôi. Thiên Minh biết được thì sao, vẫn không dùng được quân cờ ấy, ngươi có thể yên tâm.”

“Nàng…” Lòng thoáng thả lỏng, nhìn nàng vui vẻ cười, thật chẳng biết nên vui hay giận nữa.

“Ta chỉ đùa ngươi thôi.” Ca Dạ nghiêng đầu, không khác gì chú mèo thất thường, không chịu trách nhiệm nói, “Nhưng lúc tức giận lại thật sự có chút dọa người.”

“Thú vị lắm à?”

Như không nghe ra sự không vui của hắn, nàng gật đầu, “Ngươi là quan tâm nên mới loạn, để Thiên Minh kế vị thì có gì tốt cho ta, vì sao ta có thể để hắn được như ý.”

“Nàng cũng không có ý tốt với Cửu Vi.”

“Nói đúng, nhưng Cửu Vi không có lòng tham như Thiên Mình, sau khi lên làm giáo vương tất sẽ dùng mấy năm để củng cố quyền vị…”

“Một khhi duỗi tay đến Trung Nguyên, nàng cũng có thể vui vẻ tự tại được sao?” Nam tử tức giận nói.

Nếu Thiên Minh nắm quyền hành, dựa vào chấp niệm nhiều năm và không cam lòng bị lợi dụng, nhất định sẽ ra tay vào Trung Nguyên tìm kiếm, tuy Ca Dạ không sợ nhưng cũng sẽ băn khoăn, chẳng bằng dứt khoát để Cửu Vi leo lên ghế ngọc.

Ca Dạ cũng không phủ nhân, cười khẽ, “Bây giờ lại thành người đứng xem sáng suốt.”

“Cửu Vi Thiên Minh vì quyền, Tử Túc vì tham sắc trọng lợi, còn nàng?”

Ngưng mắt nhìn người cũng đứng ngoài cuộc, hắn không nhịn được hỏi, “Giết chết giáo vương rồi, nàng muốn gì.”

“Ta?” nàng khẽ sửng sốt rồi bật cười, bớt đi vài phần hài hước mà thêm vào ít mệt nhoài, “Ta chỉ muốn ngắm những phong cảnh khác nhau mà thôi.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng thấp đi, tới nỗi chẳng nghe thấy, “Xem có khác gì… trong ấn tượng của ta không.”

Tim hắn thoáng động, đang định mở lời hỏi thì bỗng cảm thấy có người ở bên cạnh.

“Vân Thư!”

Cái tên nhiều năm không dùng bất ngờ được gọi, hắn suýt tưởng mình nghe nhầm.

“Vũ Thương!”

Nam thanh niên trước mắt khí thế dâng trào, chính là đồng bạn cùng ngao du giang hồ năm xưa. Y không tưởng tượng nổi, không che giấu được ngạc nhiên mừng rỡ, đấm một quyền lên vai hắn, “Là ngươi thật sao, ta cũng không dám tin, bảy năm qua ngươi đi đâu đấy!”

Tống Vũ Thương, là con nhà họ Tống ở Kim Lăng, một trong tứ đại thế gia Trung Nguyên.

Gia tộc hai bên có quan hệ tốt, thiếu niên quen biết cùng xắn tay áo xông xáo, cùng uống rượu mạnh nhất, cùng cưỡi ngựa lao vút đi, thề phải dẹp yên những chuyện bất bình trong thiên hạ. Tay cầm vũ khí phóng ngựa rong ruổi báo ân báo thù, bây giờ nhớ lại, đúng là nực cười.

Vui sướng khi trùng phùng qua đi, cả hai đều thấy khó tin, quan sát thay đổi của nhau. Từ biệt bảy năm, giờ gặp lại như cách một đời, may cơn đau nhức ở vai đã nhắc nhở sự tồn tại của thực tế, giơ tay lên tiếp lấy quả đấm khác, hắn không đáp mà chỉ hỏi ngược lại.

“Ngươi đến Giang Nam từ lúc nào thế?”

“Một tháng trước.” Bạn tốt truy hỏi liên tục, “Biến mất nhiều năm thế,

rốt cuộc là ngươi đi đâu vậy. Năm đó đại ca ngươi đi tìm đến nỗi sắp điên rồi."

Trong lòng dâng lên không biết bao nhiêu là lời, mạnh mẽ tới mức suýt nữa đã nói ra hết, nhưng rồi cuối cùng hắn cũng chỉ cười nhạt, "Đi Tây Vực, mới về." Rồi hắn hít hà một hơi, hỏi tiếp, "Ngươi có biết trong nhà ta ra sao rồi không?"

Có thể nhận ra hắn không muốn nói, Tống Vũ Thương nghi ngờ không thôi, "Tây Vực? Sao đột nhiên lại…" Rồi liếc thấy sắc mặt đối phương, y đổi lời, "Theo ta biết thì vẫn rất tốt, vì chuyện của ngươi mà những năm qua bác trai có phần tiều tụy. Đầu năm ta đến thăm còn nhắc tới, ngoài ra chỉ nghe nói thời gian này bác gái không tốt lắm." Nhớ lại trưởng bối cương nghị ít nói năm xưa nay chẳng thể che giấu được thương cảm trước chúng tiểu bối, Tống Vũ Thương không khỏi thổn thức.

Không khí nặng nề yên ắng, ngay đến tiếng nhạc cũng biến mất.

"Ngươi không cần phải thế đâu, chỉ cần về một vòng là bệnh tình của bác gái sẽ biến mất thôi, tất có thể khỏe mạnh như trước." Tống Vũ Thương vội lên tiếng an ủi.

"Là ta bất hiếu." Hắn lẩm bẩm nói nhỏ. Biết rõ cha mẹ còn đấy, nhưng sau khi rời giáo lại lần lữa không về, cơn đau như thủy triều ùa đến, che lấp mọi suy nghĩ.

"Nếu không phải mặt ngươi quá dễ nhận ra thì ta thật sự không dám nhận đâu. Lâu như vậy mà không có lấy một tin tức, đi Tây Vực thì cũng được thôi, nhưng sao đến cả thư từ cũng không có, đúng là làm người khác trông mong."

Hắn chỉ có thể cười khổ.

“Về là tốt rồi, à đúng rồi, đại ca ngươi cũng tới Hàng Châu rồi đấy, nếu biết nhất định sẽ vui lắm.” Tống Vũ Thương thấy hắn như có nỗi niềm khó nói, tạm thời không vặn hỏi nữa, chỉ vui mừng xúc động.

“Đại ca cũng ở Hàng Châu ư, sao hai người lại đi với nhau?”

Tống Vũ Thương thở dài ôm vai bạn, trong giọng tràn đầy đáng tiếc, “Cũng là vì ngươi đấy.”

“Ta?”

“Bảy năm trước vì sao ngươi tới Hàng Châu, còn nhớ không?”

Sao có thể quên được, hắn im lặng không nói.

“Bảy năm trước lần đầu ngươi đến Bạch gia, tính gặp đại tiểu thư Bạch giả đã đính hôn mà chưa gặp mặt, kết quả đột nhiên mất tích, không rõ sống chết, tìm không ra.” Giọng Tống Vũ Thương thấp hẳn, tựa như khó mở miệng, “Người ta đợi ngươi năm năm, cuối cùng bác trai nói không thể làm lỡ thanh xuân nữ nhi người ta, nên đích thân đến cửa thoái hôn…”

“Lần này ta đại diện Tống gia cùng đại ca ngươi tới Bạch gia chúc mừng, ba ngày sau chính là ngày lành của đại tiểu thư Bạch gia.” Cho đến hôm nay, Bạch gia vẫn còn tiếc nuối vì mất đi người con rể gia thế lẫn nhân phẩm đều tuyệt vời, chỉ vì trời xui đất khiến mà mất một đoạn lương duyên, sao có thể không khiến người ta than thở chứ.

“Hôm nay huynh ấy bị Bạch lão gia giữ lại phủ làm thượng khách, để ta dẫn ngươi đi.” Tống Vũ Thương là người nóng tĩnh, nghĩ đến đâu là hành động ngay.

“Đừng…” Hắn thoát khỏi lôi kéo của người bạn, “Giờ ta còn mặt mũi nào mà đến Bạch gia nữa.”

“Vậy chúng ta đổi nơi khác nói chuyện, để ta gọi người ra giúp người.” Tống Vũ Thương dừng lại, “Người đi với ngươi… Ủa, người đâu rồi?”

Hắn bỗng ngoái đầu, bóng người bé nhỏ đứng dưới tàng cây đã biến mất.

Chỉ còn lại liễu rũ đón gió, khúc ca mơ hồ.

Chương 41: Tình thân

“Nàng muốn đi sao?”

Dường như hắn muốn xác minh dự cảm nào đó của mình.

Người trong phòng xoa vò ngọc, khuôn mặt trắng muốt trầm tư suy nghĩ, mọi thứ đồ đạc đều đã sắp xếp gọn gàng, chỉ một tay nải đơn giản là có thể lên đường.

“Ngươi về cũng nhanh đấy, cũng tốt, coi như kịp chào cáo biệt.” Nàng không lưu luyến cũng chẳng hối tiếc, giọng điệu tựa như đang nói về chuyến xuất hành bình thường.

“Vì sao?”

Ca Dạ nở nụ cười thần bí, “Ngươi không cảm nhận được? Công tử của Tạ gia danh môn lại lui tới với người trong ma giáo, e rằng có nhiều bất tiện.”

Im lặng một hồi, vẻ mặt nam tử có phần phức tạp.

“Nàng biết ta họ Tạ từ lúc nào?”

“Trong lần đến Khâu Từ, lúc đánh nhau với đoàn kỵ mã trên đường quay về, ngươi dùng kiếm tay trái.” Nàng vô tư đáp, “Ta mới phát thực lực thật sự của ngươi hơn hẳn biểu hiện ngày thường, chiêu kiếm cũng khá đặc biệt, sau khi về ta có tìm đọc bí lục có liên quan đến võ lâm Trung Nguyên, rất giống kiếm pháp độc môn của Tạ gia.”

“Chẳng trách năm đó cả gan can thiệp vào như thế. Tuy đang ở Tây Vực, song ta biết Tạ gia dạy bảo vô cùng nghiêm khắc, anh tài xuất hiện lớp lớp, nếu chưa thực sự tài giỏi thì không được đặt chân vào giang hồ, nhưng ngươi mới mười lăm tuổi đã có thể đi ra ngoài, không hỏi cũng biết là mạnh cỡ nào.” Ca Dạ như không thấy nét âm u trong đôi mắt tuấn tú kia, “Nghe nói ngươi do trúng độc nên mới bị bắt, chắc hản Tu Di cũng không phát giác, lúc hắn chết dưới kiếm ngươi hẳn là rất kinh ngạc.”

Cười một tiếng, nàng chế giễu nói, “Bây giờ ngươi đã được tự do, tự mình quý trọng danh dự, vẫn nên sớm tránh đi thì hơn.”

“Nàng… Đã biết hết rồi.”

“Cũng không hẳn là vậy, vì nhờ địa vị nên có vài tư liệu lấy được dễ hơn ngươi nhiều.” Né tránh tầm mắt hắn, nàng lấy vải mềm bọc lại vò ngọc rồi nói tiếp, “Người Trung Nguyên rất căm thù ma giáo, bảy năm ẩn nấp vừa qua sẽ càng có lợi với ngươi. Ắt hẳn sau này sẽ không gặp lại nữa, ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi.”

“Nếu như ta nói không muốn nàng đi thì sao?” Hắn khẽ dời một bước, vô hình trung chặn đường lại.

“Ngươi không sợ thân bại danh liệt ư?” Nàng kinh ngạc nhướng mày, “Ta không nhìn ra ngươi có lý do gì để lại mạo hiểm như vậy nữa cả.”

Trong đôi mắt sâu hoắm nhuốm vẻ buồn bã, “Còn nàng? Vì sao lại nghĩ cho ta như vậy, sao phải gấp rút rời đi như thế.”

Ca Dạ nghe thế thì thoáng ngẩn ra, rồi bỗng bật cười, châm chọc nói, “Có lẽ Tạ công tử hiểu lầm rồi, chẳng qua ta nghĩ là ngươi xuất thân từ danh môn chính phái, qua lại với hiệp sĩ giang hồ, tiết lộ bí mật thì

chỉ thêm bất tiện mà thôi.” Chỉ một lời đã kéo dãn khoảng cách, giọng điệu lạnh lùng mỉa mai, “Bàn về thực lực thì dĩ nhiên ta không so được với Tạ gia rồi, sớm tránh đi cũng đỡ cho sau này hai bên phải khó chịu.”

“Nàng sợ ta xem nàng là người tốt đến vậy sao?” Hắn đến gần cúi mặt nhìn nàng.

Nàng tránh đi, “Đừng có hình dung ta với cái chữ buồn nôn đó.”

“Vậy thì đừng đi.” Hắn nhoẻn miệng cười, vui vẻ khó nói, “Dù sao nàng cũng chẳng cố kỵ tình cảnh của ta.”

“Ta có lý do gì mà phải ở chung với đám người bạch đạo như các ngươi chứ.” Nàng hỏi vặn lại.

“Rất nhiều lý do.” Hắn chậm rãi nói ra, con ngươi sáng ngời, nhìn nàng không hề chớp mắt, “Ví dụ như có thể do thám được bí mật của võ lâm Trung Nguyên, lại có thể có người thu xếp cho, yên tâm vui chơi chẳng cần lo nghĩ đến những chuyện vụn vặt. Không ai sẽ phát hiện ra thân phận nàng, nàng vẫn có thể ung dung nhàn nhã hưởng thụ, ta sẽ giới thiệu các nơi có phong cảnh đẹp nhất cho nàng.”

“Việc đó thì có lợi gì với ngươi.”

“Việc này…” Hắn ngẫm nghĩ, rồi như cười như không, “Có lẽ là để có thể tìm cơ hội trả thù? Dù sao nàng cũng nô dịch ta nhiều năm thế kia mà.” Nét mặt tươi cười có vẻ nhạo báng, “Nàng sợ không?”

“Khích tướng hay đấy, đáng tiếc tìm nhầm người rồi.” Nàng bình tĩnh xoay người đi.

Ngăn nàng lại, hắn chuyển đề tài, “Nếu muốn tìm ai, có lẽ ta có thể giúp một tay.”

Nàng dừng chân, bỗng vẻ mặt thoáng trở nên hư vô, “Ngươi ám chỉ điều gì.”

“Lúc rời khỏi Giang Nam nàng mới mấy tuổi? Chắc là còn người thân khác đúng không, không tò mò bọn họ sống thế nào à?” Thăm dò phản ứng của nàng, giọng rất nhẹ lại dịu dàng, “Có từng nghĩ đến việc gặp lại không?”

Lời của hắn như một giọt sương rơi vào vũng nước đọng u ám, chẳng có lấy một gợn sóng.

“Tự coi là thông minh không phải là chuyện tốt.” Nàng nhếch môi nhưng lại không có ý cười, “Nếu ta nghĩ đến những việc này thì đã không thể sống đến giờ rồi. Người thân duy nhất của ta đã chết hơn mười năm, nguyện vọng hiện tại của ta là tìm một chỗ an táng hài cốt của nàng, ngoài ra chẳng còn gì khác.”

Dưới khuôn mặt hờ hững cất giấu cảm xúc khó lòng chạm đến, như hồ nước lạnh đã đóng băng, muốn thăm dò lại gặp phải cách trở khó lòng vượt qua.

“Ta và ngươi là hai loại người.” Cằm tuyết trắng khẽ ngẩng lên, nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, “Đối với ngươi thì hồi ức là thứ cổ vũ ngươi sống tiếp, còn với ta lại đã mất ngay từ ban đầu, đừng có suy bụng ta ra bụng người.”

Giọng nói lạnh tanh như băng châu thốt lên, trong chớp mắt vạch ra khoảng cách rộng.

Không khí im ắng tràn lan, hắn khẽ than thở.

“Xin lỗi, là ta vô tình… Phải làm sao thì nàng mới chịu ở lại thêm một thời gian đây, dù là vì phong cảnh.”

“Ta biết nàng không thích thay đổi hiện giờ, mặc dù nàng chưa từng xem ta là nô lệ.”

“Ta sẽ không làm trái ý nàng, cũng sẽ không hỏi nhiều nữa, nàng có thể làm điều mình muốn.”

Nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn, da thịt lạnh băng trơn láng, hắn dịu dàng lại có vẻ như cầu khẩn.

“Hoặc là, để ta làm tròn chức trách chủ nhà nhé? Coi như báo đáp nàng từng cứu ta.”

Nàng không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, cụp mắt che đi tầm nhìn, rơi vào im lặng.

***

“Những năm qua đệ đều ở trong ma giáo?” Huynh trưởng Tạ gia là Tạ Khúc Hoành nghe xong những chuyện trong mấy năm qua, một hồi lâu sau mới có thể thốt ra lời. Nam nhân tuổi gần ba mươi ắt tự có khí chất chín chắn trầm ổn, có danh tiếng chính trực cương nghị, nhiều lần thay mặt Tạ gia giải quyết các công việc đối ngoại.

“Vâng.”

“Cuối cùng còn giết giá vương?” Chưa từng nghĩ mấy năm qua bạn thân lại gặp những chuyện như thế, Tống Vũ Thương cứng cả lưỡi.

“Là tứ sứ hợp lực làm ra, ta chỉ là một ảnh nô thôi.”

“Khó trách đệ mất tích không chút dấu vết như thế, lật tung cả Trung Nguyên cũng chẳng tìm ra.” Tạ Khúc Hoành thở dài, “Nếu mấy ngày trước đệ đã đến Giang Nam, thì vì sao không về nhà sớm hơn.”

“Đệ…” Hắn do dự, “Muốn về thăm một lát, chứ không tính ở lại Tạ gia.”

“Tại sao!” Tống Vũ Thương ngạc nhiên bật thốt, “Ngươi biết rõ người nhà ngươi nhớ nhung nhiều đến đâu mà.”

“Thử đoán xem trong những năm qua ta đã giết bao nhiêu người rồi?” Trên gương mặt tuấn tú có vẻ đắng chát, bí mật chồng chất, sát phạt liên miên, đã chẳng còn vẻ thuần túy của thuở thiếu thời nữa rồi, “Đếm không xuể, không về còn đỡ, chứ làm không khéo lại liên lụy đến danh tiếng nhà mình.”

“Ngươi không nói thì ai biết được.” Tống Vũ Thương lơ đễnh.

“Tam đệ.” Trưởng tử Tạ gia mở miệng, trong ân cần xen lẫn khiển trách, “Cha rất nhớ đệ, cả mẹ cũng thế, từ sau khi đệ mất tích đã chẳng biết lén lút khóc bao nhiêu lần.”

“Năm đó đệ gặp phải giáo vương ma giáo rồi bị bắt tới Tây Vực vốn là chuyện không mong muốn, hôm nay kẻ thù đã chết, cũng coi như ông trời có mắt, không uổng công nhiều năm nhẫn nhục mang nặng, cần gì phải nghĩ nhiều. Mà thế thì cũng đã sao, dù có người nhắc đến chuyện này, thì chẳng lẽ Tạ gia còn không bảo vệ được con trai mình ư? Quản làm gì lời đồn chỉ trách, phận làm con, chớ khiến song thần buồn bã mới là điều quan trọng.”

“Đại ca dạy chí phải.” Cổ họng hắn tắc nghẽn, chỉ đáp được một câu ngắn gọn.

“Sau này đừng nói những lời ngốc nghếch thế nữa, cha vẫn luôn coi trọng đệ, nói đệ là người có cơ sở tốt nhất, tâm tính mạnh nhất trong mấy huynh đệ, nếu biết đệ vẫn khỏe thì chắc hẳn ông vui lắm.”

Lời khuyên giải an ủi của người thân, hắn không thể phản bác, chỉ đành nghe lời.

“Ngày mốt là hôn lễ của tiểu thư Bạch gia, đệ đi cùng ta đi, cũng xin lỗi Bạch lão gia luôn, tuy nói là ý trời, nhưng suy cho cùng vẫn khiến người ta lỡ dở.”

“Sợ đệ đi lại lúng túng.”

Tạ Khúc Hoành ngẫm nghĩ, rồi gật đầu nói phải, “Vậy đợi sau ngày lành thì lại đến cửa vậy.”

“Phải tìm một lý do mới được.” Tống Vũ Thương xen vào, cười trộm khà khà, “Nếu không người ngoài còn tưởng rằng Vân Thư đào hôn, quay về lại quá khéo.”

Tạ Khúc Hoành rất tán thành, “Trừ người trong nhà ra, chuyện này chỉ có thể để một mình Bạch lão thái gia biết được, còn về bên ngoài…” Khổ sở nghĩ cả buổi, “Cứ nói những năm trước đệ bị bệnh nặng, được đưa ra ngoài tìm lương y, chữa trị mấy năm mới khởi sắc.”

“Nếu đã bệnh nặng, thì sao ngay cả người nhà cũng không biết?” Tống Vũ Thương lắc đầu chỉ ra chỗ vô lý.

“Cứ nói là bệnh cấp tính.”

“Thế cũng không đúng, dù gì cũng phải gửi thư chứ, sao đến mức

cắt đứt cả tin tức được."

"Lúc luyện công thì đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, không thể động đậy?" Vắt óc cả buổi, Tạ Khúc Hoành cố tìm được lý do hợp với suy luận.

"Luyện bí kíp gia truyền mà lại tẩu hỏa nhập ma? Đây cũng quá là… Chỉ sợ bác Tạ là người đầu tiên không thích nghe nhất."

"Bị kẻ thù truy đuổi, rơi xuống vực mất trí nhớ thì sao?" Từ bỏ có bao nhiêu sơ hở, lão đại Tạ gia đã lực bất tòng tâm với việc nói dối rồi.

"Cao thủ có thể ép Vân Thư vào đường cùng, tất trong chốn võ lâm phải có người, nên nói ai đây?" Tống Vũ Thương không khỏi buồn cười, dễ dàng chỉ ra điểm mấu chốt.

"Gặp phải thế ngoại cao nhân, bị đưa đến chỗ vắng người khổ tu?"

"Nhận lệnh ngụy trang lẻn vào thế gia đối nghịch thăm dò?"

"…"

Nhìn huynh trưởng đoan chính ngay thẳng vắt hết óc tìm lời giải thích hợp lý, đỏ mặt trai cãi với Tống Vũ Thương, chợt một luồng ấm áp bao trùm lấy tim hắn.

Nhà, thật tốt quá.

***

Nói chuyện kết bạn cùng con nhà thế gia học võ, có phần hoài niệm lại lạnh nhạt. Ngồi trong đây đều là thiếu hiệp hăng hái giang hồ, tất cả vì hôn lễ của Bạch gia mà đến đây. Ba ngày trước sau khi viếng thăm huynh trưởng, Bạch lão gia cứ khăng khăng giữ lại, phái

trưởng tử nhà mình đi theo, một lòng muốn tiểu bối gần gũi hơn.

Đã từng trải bảy năm, hắn đã trầm tĩnh hướng nội đi nhiều, đã không còn sức nhảy nhót như hồi trẻ, đa phần chỉ nghe người trong bàn bàn luận viễn vong, rất ít khi nói xen vào. Có điều trưởng tử Bạch gia tận tình tiếp đãi, cố ý kết bạn, vô hình trung khiến hắn nhìn chăm chú mấy lần, muốn khiêm tốn cũng không dễ.

Có điều so với Ca Dạ, hẳn đã ung dung lắm rồi.

Biết được hắn có người đồng hành, Bạch lão gia vô cùng nhiệt tình, mời hai người vào phủ không được từ chối. Nay hắn phải ở lại khách sảnh kết bạn, còn Ca Dạ… thân ở trong những danh môn khuê tú Giang Nam, rảnh rỗi tụ tập tại nhã đình.

Hơn nửa những danh môn thục viện này đều xuất thân từ võ lâm thế gia, có người biết công phu quyền cước, thậm chí còn có có cả hiệp nữ, hiên ngang oai hùng danh tiếng lan xa, Ca Dạ ngồi giữa đó như một thiếu nữ ngây thơ bé nhỏ yếu đuối, cực kỳ bắt mắt.

“… Cũng không quen Tạ công tử, thuận đường đồng hành ở Đôn Hoàng mà thôi…”

“… Người nhà qua đời cả rồi, có chút sản nghiệp nhỏ, ngưỡng mộ phong cảnh nơi đây…”

“… Không hiểu tính nết sở thích của hắn lắm…”

“… Tạ công tử chỉ có lòng tốt, mấy ngày nữa…”

“… Các vị tỷ tỷ nói đùa rồi… Không nghĩ đến những việc khác…”

Từng câu chữ trò chuyện ngắt quãng xuyên qua cửa sổ trên tường,

trước sau nàng luôn là trung tâm của cuộc nói chuyện. Dường như chúng nữ đều rất hứng thú với vị khách yêu kiều đồng hành cùng Tạ công tử, không ngừng vây quanh đặt câu hỏi, từ thân thế cho đến sở thích thường ngày đều bị hỏi một lượt, đối với nàng mà nói, tùy ý thêu dệt vài câu đối phó với đám nữ nhân này cũng chẳng mất sức là bao.

Ở giữa đám nữ hiệp ba hoa khoác lác, nàng trầm tĩnh trả lời, có vẻ ngoan ngoãn tốt tính, chỉ là… Hắn có thể cảm nhận được sự không kiên nhẫn ẩn nấp, đoán chừng không hề tập trung nói chuyện.

Chẳng trách nàng cảm thấy không thú vị, với tính tình của nàng mà phải qua loa lấy lệ với đám tiểu thư thế gia kiêu căng tự phụ thì đúng là nhàm chán, hắn cũng thấy đồng cảm. Lúc này chỉ có thể thầm cầu nguyện cd có đủ sức chịu đựng, không đến nỗi phất tay áo bỏ đi.

Cô gái xinh đẹp bên cạnh Ca Dạ có hơi cáu trước đống câu hỏi dồn dập.

“Các vị tỷ tỷ tốt hỏi nhiều như thế, cũng phải để Diệp cô nương nghỉ ngơi chút chứ.”

Chúng nữ khó xử bật cười, xung quanh vắng vẻ dần.

“Còn không phải là Bạch đại tiểu thư mới xuất giá, các tỷ muội thấy mất mát sao, nên mới bất giác hỏi nhiều như vậy.”

“Nói cũng phải, người kế tiếp xuất giá chắc hẳn chính là Nhị tiểu thư rồi.”

“Không biết là tài tuấn thế nào mới hợp tâm ý của nhị tiểu thư nhỉ.”

“Không phải trước mắt có một nhân tài đấy sao?”

“Nhắc đến mới thấy cũng thực là trai tài gais ắc.”

Năm mồm bảy miệng trêu đùa khiến thiếu nữ xinh đẹp đỏ bừng gò má, hờn dỗi ngắt lời, “Các vị tỷ tỷ lại giễu cợt Phượng Ca rồi, thấy tỷ tỷ gả đi rồi liền bắt nạt ta sao.”

“Ai dám bắt nạt nhị tiểu thư Bạch gia chứ, sợ chỉ có cô gia tương lai mà thôi.” Tỷ muội cầm khăn tay trêu đùa.

“Nói đi đâu chứ, Bạch gia và Tạ gia cũng coi là môn đăng hộ đối, Tạ tam công tử hữu lễ khiêm nhường, sợ Phượng Ca đè người ta ra ấy chứ.” Chỉ mặt gọi tên đùa bợt, song lại chỉ ra tâm tư bí ẩn.

“Tỷ tỷ xấu, còn nói nữa cẩn thận ta xé miệng tỷ đấy.” Thiếu nữ xấu hổ véo lấy, chúng nữ trranh nhau né tránh, cười nói ồn ào.

“Ôi chao, không dám nữa đâu.” Thiếu nữ lên tiếng cười tránh, “Muội muội ngoan, ngón này của muội nên để dành đối phó với tướng công tương lai mới phải, ghim ta làm gì chứ.”

Vừa nói vừa cười một trận, khiến cánh nam nhân trong khách sảnh rối rít nhìn sang, những nụ cười như hoa dưới nắng xuân rực rỡ, trông hệt giai cảnh giai nhân hoạt bát động lòng người.

“Nói nhiều cũng khô miệng rồi, nếu muội muội cho hái sơn trà thì có thể lấp miệng tỷ tỷ đấy.” Người nói chuyện là bạn chí cốt của Bạch gia, cố ý đùa bỡn để Bạch Phượng Ca xuất thân thủ.

“Bạch gia mà còn có thể thiếu quả tươi đãi khách ư, tỷ tỷ muốn ăn thì cứ dặn một tiếng là được.” Nhị tiểu thư Bạch Phượng Ca thuận miệng dặn dò kẻ dưới.

“Vậy đâu có được, nhất định phải là nhị tiểu thư tự tay hái mới ngọt.” Thiếu nữ chỉ vào chùm sơn trà lủng lẳng trên cây, “Chùm lớn nhất kia đi, cũng để ta xem Yến Xuyên Lâm của Phượng Ca đã luyện được đến tầng thứ mấy rồi.”

Bạch Phượng Ca cười tủm tỉm đứng lên, cố ý khoe tài, đứng trên lan can mượn lực, trông như chim én vút bay, nhanh chóng chụp lấy chùm sơn trà ở trên ngọn cây như én về tổ, rồi lại quay trở về trong đình, trong tay xách một chùm sơn trà vàng mọng, khí tức không hề rối loạn, ung dung chải tóc, dáng người uyển chuyển đã lấy được sự ủng hộ của cả đại sảnh.

Chương 42: Hoa độc

Mỹ nhân như ngọc, thân pháp nhẹ nhàng lại tuyệt diệu, mọi nam nhân trong phòng đều khen ngợi. Hắn thấy Ca Dạ nửa cười nửa không vỗ tay theo mọi người, bất giác cũng bật cười, công phu này chỉ để đẹp mắt thôi, chắc Ca Dạ đang coi như xem trò vui.

Nhìn theo ánh mắt hắn, Bạch Côn Ngọc đăm chiêu chốc lát, "Vị Diệp cô nương kia là người Đôn Hoàng?"

Trong mấy ngày qua đã phải giải thích vô số lần, hắn nhìn sang lễ phép đáp phải.

"Ngày đó không biết là Vân Thư huynh, tiểu muội đã đắc tội rồi, xin thứ lỗi cho." Nụ cười khiêm tốn hết sức chân thành, vẫn khéo léo như lần đầu gặp.

Bạch Côn Ngọc và Bạch Pượng Ca chính là đôi huynh muội lúc trước đã cắt đứt dây diều. Bảy năm trước khi đến thăm, họ vẫn còn đang ở trong núi học nghệ nên chưa gặp, nhưng sau khi về Giang Nam lại bất ngờ gặp gỡ. Cuộc gặp mặt không vui vẻ gì kia bị gác qua, tâm ý ân cần giao hảo hết sức rõ ràng.

"Diệp cô nương biết võ?" Bạch Côn Ngọc mơ hồ cảm thấy cô gái nhỏ kia không đơn giản. Mặc dù thủ pháp ám khí của Phượng Ca đã khá kín kẽ, nhưng vào một khắc ra tay đối phương đã nhìn sang, không giống tình cờ trùng hợp.

"Có biết một hai." Hắn không có ý định che giấu hết, ậm ừ đáp.

Bề ngoài của Ca Dạ sẽ không khiến người ta đề phòng nhiều, trừ bước chân nhẹ nhàng ra thì nhìn giống thiếu nữ bé nhỏ bình thường, tướng mạo xinh xắn lại dễ làm người khác có hảo cảm, cộng thêm nhạy cảm biết nhìn sắc mặt, nếu nàng muốn che giấu điều gì đó thì đúng là dễ như trở bàn tay, tuyệt đối không để lộ manh mối.

“Còn bé như thế mà đã không có nơi nương tựa rồi, đúng là thương xót cho cảnh đời, nếu Vân Thư đã dẫn theo nàng đồng hành thì cũng không nên phiêu bạt khắp nơi nữa, sau này định sắp xếp thế nào đây?”

“Hiện tại chưa nghĩ đến.” Phát giác được đối phương muốn dò xét, hắn cười đáp, “Chắc là đi cùng ta.”

“Diệp cô nương tính tình nhã nhặn, tiểu muội khá thích chơi với nàng, tuổi tác của tam công tử cũng cách xa nàng, nam nữ đồng hành có nhiều bất tiện, chẳng bằng để nàng ở lại Bạch gia, Phượng Ca cũng có thêm người tỷ muội.” Một làn hương thơm ùa đến, Bạch Phượng Ca vừa trổ tài đến gần, mỉm cười tiếp lời, yêu kiều cất chứa chút tình ý, đặt cả vào Tạ Vân Thư.

“Đa tạ ý tốt của nhị tiểu thư, ta đã đồng ý dẫn nàng đồng hành rồi, lời mình nói ra phải có chữ tín, không dám quấy rầy Bạch phủ.” Hắn bình tĩnh từ chối, rất khách khí.

“Diệp cô nương còn trẻ, sao nỡ nhẫn tâm để nàng ấy lặn lội trong mưa gió chứ. Huống hồ Tạ phu nhân bận rộn việc nhà, Vân Thư lại không có tỷ muội, không hiểu được mấy chuyện vụn vặt của nữ nhi, chưa chắc đã có thể thỏa đáng.” Bạch Côn Ngọc tiếp lời muội muội, “Tuy Bạch gia không bằng Tạ gia, nhưng cũng là cơm áo có dư, nhất định sẽ coi tiểu thư như nhà mình, tuyệt đối sẽ không khiến Vân Thư phải quan tâm.”

“Nếu tam công tử không yên lòng, thì có thể không ngại thường ghé thăm.” Bạch Phượng Ca dịu dàng lại nhiệt tình, “Tỷ tỷ xuất gia làm muội đang thấy cô đơn đây, có Diệp cô nương chơi cùng, đúng là không thể tốt hơn được nữa rồi.”

“Nàng đã quen tùy hứng rồi, lại không rành đối nhân xử thế ở Trung Hoa, đổi hoàn cảnh xa lạ e khó thích ứng, quả thực không dám làm phiền.” Hắn há lại không hiểu ý đồ quanh co trong đấy.

“Vân Thư nói gì thế, chẳng lẽ lo chúng ta chiêu đãi không chu toàn, làm Diệp cô nương phải tủi thân?” Bạch Côn Ngọc cười nói.

“Nhưng muội thấy cử chỉ lời nói của Diệp cô nương có vẻ giống xuất thân từ đại gia đấy chứ, là người vô cùng hiểu lễ có chừng mực, nào có như tam công tử nói đâu.” Bạch Phượng Ca khẽ quở, gò má ửng đỏ, “Chẳng lẽ giống như ca ca nói? Tam công tử chê Bạch phủ vụng về, không chứa nổi khách ư?”

Hai huynh muội này kẻ tung người hứng, tuyệt đối không cho qua loa lấy lệ.

Tống Vũ Thương ngồi cạnh bênh, “Nhị tiểu thư nghĩ nhiều rồi, ta đoán là sợ Diệp cô nương không muốn thôi, dù gì chuyện cũng liên quan đến chính chủ, ngay cả Vân Thư cũng không thể quyết định thay được.”

Đã âm thầm hỏi đến lai lịch của nàng, song Tạ Vân Thư chỉ nói là người trong ma giáo, từng có ơn với hắn, đồng hành tới Giang Nam, còn lại không chịu tiết lộ chút nào, khiến đại ca Tạ gia với hắn ta cực kỳ tò mò, nhưng từ đầu đến cuối lại miệng kín như bưng,làm lòng hắn ngứa ngáy rất muốn thăm dò để biết, có điều trước đó vẫn nên lên tiếng tương trợ đã.

“Một chút chuyện nhỏ lại khiến hai vị phí tâm, gia mẫu xưa nay vẫn tiếc nuối không có con gái, nay Vân Thư khỏe mạnh về nhà, lại dẫn theo vị khách đáng yêu, không biết sẽ vui đến chừng nào.” Tạ Khúc Hành cũng ra mặt giải thích, đồng thời cám ơn, “Đa tạ ý tốt của Bạch huynh.”

“Bằng vào giao tình của hai nhà chúng ta nào cần phải nhiều lời, lễ độ quá thành ra khách khí rồi.”

“Các ngươi nói có tiểu thư đồng hành cùng Tạ tam công tử, là vị nào thế?” Nghe bên này nói chuyện, một thiếu niên đưa đầu tới tò mò nói, nhìn theo hướng Tống Vũ Thương chỉ một hồi lâu, chẹp miệng không khỏi oán thán, “Không tới năm năm nữa nhất định là một đại mỹ nhân, đáng tiếc quá nhỏ, ta còn tưởng là ý trung nhân tam công tử dẫn về chứ.”

Lời nói vô tâm lại làm Bạch Phượng Ca cứng đờ, bất giác nhìn sang Tạ Vân Thư, chỉ thấy gương mặt tuấn tú ấy không có gì là không vui, cũng không phản bác, dường như thầm chấp nhận.

“Huynh đài nói sai rồi, vóc dáng Diệp cô nương còn chưa đến tuổi trưởng thành, sao có thể lấy ra nói đùa được.” Bạch Côn Ngọc khẽ trách.

Đối phương không phục nói, “Còn nhỏ tuổi thế mà đã đẹp vậy rồi, đợi thêm mấy năm nữa nhất định sẽ là quốc sắc thiên hương, chưa chắc đã kém hai vị tiểu thư Bạch phủ đâu. Nếu là ta, ta bằng lòng đợi đến ngày trưởng thành, sao có thể xem là nói sai được.”

“Đừng có so sánh tam công tử với tên quỷ háo sắc như huynh chứ, người ta là chính nhân quân tử đấy.” Vốn có quen biết nhau, Bạch Phượng Ca cũng lên tiếng trách, “Có ai như huynh, ngay đến tiểu muội muội cũng không tha cho, còn nói ra miệng nữa chứ.”

“Anh hùng mỹ nhân, có gì là không thể.” Thiếu niên lơ đãng trêu ghẹo, “Giai nhân hiếm thấy, tuy Tạ tam công tử đã bỏ lỡ đệ nhất mỹ nhân Giang Nam là Bạch đại tiểu thư, nhưng may là nhị tiểu thư vẫn còn ở trong khuê phòng, nếu không ngay cả người ngoài cuộc là ta đây cũng phải nắn cổ tay mà than thở thôi.”

“Đừng có nói bậy bạ, đó là gia tỷ của ta đấy.” Bị đùa bỡn ngay trước mặt ý trung nhân, trong nháy mắt khuôn mặt đẹp của Bạch gia tiểu thư đỏ bừng lên, mắc cỡ xoay người đi.

Bạch Côn Ngọc ngồi đối diện cười nhạt, thấy Tạ Vân Thư như không nghe thấy gì, lúc nào cũng để ý đến người ngoài cửa sổ, trong bụng không khỏi thầm than, có lẽ để đạt thành tâm nguyện của phụ thân… có hơi khó khăn rồi.

Cùng lúc đó, vẻ mặt của tam đệ đập vào mắt làm Tạ Khúc Hành khẽ nhíu mày.

***

“Mấy ngày nay thấy thế nào?”

“Chán.”

Ca Dạ vặn xoắn khăn tay, đôi lông mày thấm ướt càng trở nên đen bóng, tôn lên làn da trong suốt như băng tuyết.

“Chỉ thế thôi?” Hắn cũng không bất ngờ, mỉm cười nhìn nàng.

Liếc nhìn đối phương, nàng đi ra khỏi phòng ngồi trên lan can ngắm hoàng hôn, có vẻ tâm trạng không tệ.

Bên ngoài phòng là vườn hoa, Bạch đại tiểu thư thích hoa, khắp nhà đều có các loài hoa quý hiếm, phần nhiều đang vào mùa nở rộ, dị sắc rực rỡ, dưới tà dương đẹp chẳng bút nào tả xiết.

“Giá của ngươi không tệ đấy.” Liếc mắt nhìn nam tử cùng đi ra theo, nàng cười, răng trắng như ngọc, “Các vị tiểu thư ai ai cũng hỏi thăm ngươi, tam công tử Tạ gia đúng là quyền thế mạnh.”

“Nàng đối đáp thế nào.” Hắn nhướn mày, hứng thú hỏi.

“Cũng may ta không quen ngươi, nói thẳng không biết.” Nàng từ chối thẳng, “Nếu không chỉ sợ không được thanh tĩnh.”

“Không quen?” Hắn cười càng sâu hơn, nói đùa, “Ta tưởng mấy năm gần đây là sớm chiều sống chung chứ.” Mà những ngày gần đây càng có thể coi là ngủ cùng giường, dĩ nhiên, hắn tuyệt đối không dám nói ra vào lúc này.

“Khi ấy ngươi cũng không phải là Tạ Vân Thư.” Nàng nói, cụp mắt chăm chú nhìn đứa trẻ chạy vào cửa.

Cậu bé khoảng chừng ba bốn tuổi, mập mạp trắng trẻo đáng yêu, ăn mặc hoa lệ, trên cánh tay ngắn như ngó sen còn đeo vòng vàng, vừa nhìn là biết xuất thân từ nhà giàu sang, cười hì hì rất đáng yêu, thấy dưới hành lang có người cũng chẳng sợ, ngẩng đầu ngắm nàng.

“Ôm ôm.” Cậu bé kéo vạt váy nàng, không sợ chút nào, đôi mắt tròn vo tràn đầy ý gần gũi.

Ca Dạ không quen tình cảnh như thế, chỉ nhìn chứ không đưa tay ra.

Hắn liếc mắt nhìn đứa bé đòi ôm, có vẻ cậu bé không cam lòng, bàn tay nhỏ bé đẩy hắn, trong miệng bập bẹ, “Tỷ tỷ ôm, tỷ tỷ đẹp.” Lời nói

trẻ con không khỏi khiến người ta tức cười, cánh tay nhỏ bé quơ quơ lung tung, mới còn nhỏ đã thích gần người đẹp rồi.

Hắn cố nhịn cười, nhìn Ca Dạ đang trốn lui, nảy ý đùa dai đưa cậu bé đến, "Nó muốn ôm nàng."

Ngồi dưới hành lang không thể lùi được nữa, bất ngờ không kịp đề phòng bị bé trai dựa lại gần, nàng né tránh không ngừng tay chân luống cuống, một chưởng vung lên đẩy cậu bé về lại trong ngực hắn.

Mới mò đến áo lụa thì bắt hụt, bé trai thất vọng khóc toáng lên, tay chân mập mạp đá lung tung, cố chấp đòi tỷ tỷ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Hắn bế lấy khẽ dỗ, nhưng có làm thế nào cũng không lấp được cái miệng đang gào khóc kia, ồn ào tới mức khiến người khác muốn chạy trốn.

Khóc cả buổi, rốt cuộc Ca Dạ không nhịn nổi nữa, đành phải tiếp nhận, đôi tay cứng đờ treo giữa không trung, cứ như đang xách một tay nải phiền phức.

"Đừng khóc nữa." Nàng tức giận khẽ quát.

Cậu bé chớp mắt mỉm cười, đổi vẻ mặt rất nhanh, cố gắng đưa tay ra muốn sờ mặt nàng, thấy nàng không để ý đến, bàn tay ngắn lại không với tới nữa, giùng giằng muốn xuống đất. Vừa chạm đất, đôi chân ngắn ngủn đã chạy loạn trong vườn nhổ hoa lung tung, cũng chẳng quan tâm phải vất vả thế nào mới nuôi trồng được những loại trân phẩm này, chưa tới chốc lát đã hái đầy hoa, lấy lòng dâng lên.

"Tỷ tỷ, hoa, ôm."

Quả thực khó lòng hình dung nổi sắc mặt Ca Dạ vào lúc này, hiếm khi thấy nàng bực dọc không nói gì như thế. Hắn không nhịn nổi phá

lên cười, làm nàng lâm vào thế khó xử. Nàng thở dài thất bại, đành để cậu bé leo lên đầu gối dựa vào người nàng, dở khóc dở cười với bó hoa, cố nén vẻ mất tự nhiên.

Nguyện vọng được thực hiện, bé trai bắt đầu ngoan ngoãn hơn, nhổ cánh hoa ra chơi, lúc thì nhét vào trong miệng, lúc thì vất xuống đất, Chân mày Ca Dạ giật giật, như muốn ngăn cản nhưng rồi lại thôi.

Tự chơi vui vẻ cả buổi, đứa bé vươn cổ trắng ngần ra như đánh hơi được gì đó.

“Tỷ tỷ thơm.” Xác định được sự thật, đứa bé cố trèo lên chu môi lại gần, đến khi sắp dán lên gò má hồng thì người bỗng nhẹ bẫng đi, bị nam tử đứng bên nhìn xách ra, đứa bé trộm thơm không được lại còn bị treo giữa không trung, lúc này mới ý thức được mình lại rời khỏi trong ngực mềm mềm thơm thơm, lần nữa khóc toáng.

Lúc này Tạ Vân Thư không hề đồng tình, để mặc đứa bé vung tay vung chân, mặt lạnh tanhh không hề để ý. Đưa ra khỏi nguyệt môn, nghe thấy tiếng khóc càng lúc càng nhỏ, chỉ chốc lát sau đã hai tay không quay về, hẳn là đã đưa cho a hoàn nào đó ôm đi rồi.

“Đó là con nhà ai thế.”

“Con út của Bạch lão thái gia, còn nhỏ đã làm trò quỷ.” Trên váy dính một đóa hoa, hắn gỡ xuống, phủi sạch rồi đưa cho nàng. Cánh hoa mềm mại nở bung, thoang thoảng tung bay theo gió đêm, chính là loài hoa Ca Dạ thường hái ở trên núi, hắn từng nếm qua một lần, trong vị đắng có cái ngọt nhàn nhạt.

Nhận lấy hoa, nàng xé một cánh cho vào miệng ngậm, nét mặt có chút kỳ lạ, “Giao tình giữa ngươi với Bạch gia là gì?”

“Thế gia qua lại nhiều năm, cũng không tệ lắm.” Hắn không hiểu sao nàng lại hỏi.

“Vậy khuyên y nhổ hết hoa này đi đi, có độc.” Cụp mắt nhìn đóa hoa trong lòng bàn tay, lơ đãng buột miệng nói, đầu ngón tay lại xé một cánh chơi.

Hắn ngạc nhiên nhìn nàng chăm chú, sợ run lên, “Là độc gì?”

Nàng như cười như không ngước mắt lên, “Cũng không phải kịch độc, về lâu dài mới biểu hiện ra ngoài.”

“Sẽ thế nào?”

“Người trưởng thành thì không sao.” Nàng thờ ơ ngủi cánh hoa, “Nhưng có hại với trẻ con, thời gian dài sẽ ngừng sinh trưởng, suốt đời như đứa bé.”

Hắn im lặng rất lâu, rồi bỗng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh, ngăn nàng nhổ cánh hoa.

“Nàng không phải bị kinh mạch làm tổn thương!”

“Dĩ nhiên không phải.” Nơi cổ tay truyền tới cơn đau nhói, song nàng cũng mặc hắn nắm, vẻ mặt không đổi, “Đó là giải thích của giáo vương, do ta quanh năm ăn hoa mới có thể như vậy.”

“Nàng biết rõ có độc, vì sao lại…” Chợt trong đầu lóe lên suy nghĩ, cơn giận đột ngột dừng lại, trong lòng đã biết tám phần.

“Ngươi đoán không sai, ta cam tâm tình nguyên ăn, để tránh đi theo vết xe của mẹ ta.” Ca Dạ cười, ngẩng đầu nhìn trời sao lấp lánh, mặt bên tuyệt đẹp dịu dàng như trăng, “Đáng tiếc phải mất khá nhiều thời

gian mới tìm được loại hoa ghi trong cổ tịch tàn quyển, nếu không thì đã nhỏ hơn rồi, có thể lược bớt nhiều phiền toái."

"Không chê mất công thì bảo Bạch gia nhổ nó đi, không nhắc đến cũng không sao, dù gì chẳng liên quan tới ta." Nàng quay đầu đi, cơ thể bé nhỏ dựa vào lan can, bỗng sinh ra cảm giác yếu ớt không nơi nương tựa.

Nàng nói rất ung dung chẳng hoài để tâm, thế nhưng hắn lại khó dằn được sự kinh hãi, biết rõ hậu quả nhưng vẫn dùng độc quanh năm, rốt cuộc là xuất phát từ ý nghĩ nào đây. Mỗi lần nuốt cánh hoa xuống là lại chặt đứt một phần cơ hội bình thường, mãi mãi duy trì dáng vẻ như đứa trẻ, lưng đeo lời đồn yêu quái…

"Ca Dạ." Hắn im lặng hồi lâu.

"Ừ?"

"Chẳng lẽ về sau cứ mãi như thế, không khôi phục được?"

"Có lẽ vậy, cũng không quan trọng." Nàng không coi trọng tí nào, "Đây là giá cao ta nguyện ý trả."

"Nàng… không hề quan tâm chút nào sao?"

"Còn tốt hơn là phục dịch kẻ thù." Nàng khẽ mỉm cười, thẳng thắn thừa nhận, "Trong hai cái dở, phải chọn cái ít dở hơn."

…

"Vẻ mặt đó của ngươi là gì, không liên quan tới ngươi." Kỳ quái quét qua mặt hắn, nàng nghi ngờ hỏi, tròng mắt đen mù mịt không hiểu.

Chụp lấy tay nàng, dán môi lên lòng bàn tay lạnh như băng, âm thanh khô ráp.

“Ta đang nghĩ… Trả giá này có vẻ lớn quá…”

“Ta thấy đáng giá.” Tâm thần hơi hoảng, cảm xúc dịu dàng trong lòng bàn tay khiến nàng xa lạ, chẳng biết vì sao lại không rụt về, “Dù có kèm thêm cái mạng này của ta.”

“Không đáng giá… Hoàn toàn không đáng giá…” Đến cuối câu lại trở nên mơ hồ, nàng nửa đoán ra, kinh ngạc nhìn lên.

Trời đã tối, đứng ngược chiều trăng sáng, không thấy rõ biểu cảm trên mặt.

Dường như hắn… rất khó chịu?

—

Đã đi được 1/3 quãng đường. ~

Chương 43: Khuê oán

Mấy hôm sau, trưởng nữ Bạch gia Bạch Anh Lạc mới xuất giá quay về thăm viếng.

Từ trên xuống dưới là không khí vui mừng náo nhiệt, khiến tân khách tạm ở cũng xôn xao. Không ít thiếu hiệp giang hồ ngưỡng mộ đã lâu lấy làm tiếc nuối khi Bạch Anh Lạc xuất giá, nay kiễng chân mong đợi một lần nữa gặp lại đệ nhất mỹ nhân Giang Nam này.

Hắn cũng không đến tiền sảnh, mà ở lại trong vườn hoa đánh cờ cùng Ca Dạ.

Đã nhiều năm rồi Ca Dạ không đụng đến cờ, ngay cả cách hạ cờ cũng không quen tay, có điều tư chất thông minh tiến bộ rất nhanh, thêm thế cờ tỉ mỉ không dễ khuất phục, không giống người mới tầm thường, trong sân im ắng ngoài tiếng cờ đặt xuống thì không còn âm thanh nào khác.

Hắn đặt quân cờ trắng xuống, nhìn nàng suy tư.

Lông mi dài chớp động, nghiêm túc chăm chú nhìn bàn cờ, một tay chống cằm, gương mặt nhỏ nhắn thanh tú đầy non nớt, trông rất đáng yêu, cứ như khiến nàng khổ sở cũng là một lỗi lầm vậy. Cẩn thận nhìn rồi nhìn, còn đang suy nghĩ thì tròng mắt trắng đen rõ ràng ngước lên, giọng thảnh thót lại dễ nghe.

“Ta thua rồi.”

Nghe như kinh phá từ trong mộng, hắn lấy lại tinh thần thu dọn bàn

cờ, Ca Dạ kiêu ngạo không cho phép người khác nhường cờ, đây đã là ván thứ tư nàng đánh thua, cũng dần dần nghiêm túc đối phó.

Đương lúc dọn cờ, hắn như lơ đãng mở miệng.

“Ca Dạ.”

“Ừ?”

“Mấy ngày nữa đi Dương Châu được không.”

Bàn tay treo giữa không trung khựng lại, rồi nhẹ nhàng đặt quân cờ đen xuống, “Đến đó làm gì.”

“Ba phần trăng chiếu canh thâu, hai phần dành trọn Dương Châu đêm nào*, không muốn đi xem sao?”

*(*Trích hai câu từ trong bài thờ Ứng Dương Châu của Tử Ngưng, dịch thơ Nguyễn Minh.)*

“Nghe có vẻ là nơi tốt nhỉ.”

“Quả thực không tệ, ta có thể bảo đảm.”

“Có điều ta cũng nghe nói đến tứ đại gia ở Trung Nguyên, đứng đầu là Tạ gia Dương Châu.”

“Nàng còn nghe được gì nữa?”

“Nghe nói nhân sĩ võ lâm đến Dương Châu đều sẽ đến viếng thăm Tạ gia, uy tín của lệnh tôn còn cao hơn cả thái thú.” Vừa nói vừa đánh cờ, giọng nhàn nhạt không hứng thú, “Cũng may ta không phải là người võ lâm Trung Nguyên.”

“Nàng không muốn đi?”

“Cần phải đi à?”

“Hay là không đến nhà ta nữa, mà chỉ ngắm cảnh thôi?”

“Cảnh thì đâu không có, cần gì phải tự tìm phiền não.”

“Ta sẽ không để nàng cảm thấy phiền não.” Hắn kiên nhẫn thuyết phục.

“Dính dáng với Tạ tam công tử chính là phiền não.” Nàng không nhúc nhích.

“Không phải đến giờ đều bình yên à?”

“Là vì đám nữ nhân kia không mặt dày vây quanh ngươi hỏi đông hỏi tây.” Nàng lạnh lùng liếc xéo, “Nhất định đầu óc ta mụ mị rồi mới có thể đồng hành với ngươi.”

“Nàng hối hận?” Hắn nheo mắt, thấp giọng hừ khẽ.

“Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.” Vờ như không thấy sự bất mãn của hắn, nàng vùi đầu vào đánh cờ.

“Một mình độc hành khó tránh khỏi cô đơn.”

“Không thành vấn đề, quen rồi sẽ tốt.”

“Ta đang nói mình.” Hắn nhạo báng, hạ cờ xuống.

“Ngươi có cô đơn hay không thì liên quan gì đến ta, hơn nữa đã có

huynh trưởng ngươi đi cùng rồi.” Nàng nhíu mày cẩn thận suy tính.

“Vậy chúng ta lấy ván này đánh cược đi, nếu thắng thì đi cùng ta.”

“Ta không bao giờ lấy chuyện không có phần thắng để cược cả.”

“Thế thì đổi lại, ta nhường nàng bốn quân.” Hắn thả mồi, “Vậy là vừa đúng năm – năm rồi.”

“Ngươi thua thì sao.”

“Ta cùng nàng đi du lịch khắp nơi, không về Dương Châu nữa.”

“Ngươi tự tin nhỉ.”

“Chẳng lẽ nàng thì không?” Hắn nhếch môi, tủm tỉm nhìn nàng, “Ta đã đồng ý sẽ nhường bốn quân.”

Ca Dạ giương mắt nhìn hắn một hồi lâu, rồi đẩy quân cờ.

Hai giờ sau.

“Ngươi giở trò.” Nàng nhìn chằm chằm bàn cờ chi chít, giọng lạnh băng.

“Chịu thua đi.” Tâm trạng hắn rất tốt, cầm lấy quả hạnh trong khay lên ăn, răng trắng như tuyết như đang cười nhạo.

“Ngươi cố ý giấu giếm thực lực.” Nàng trực tiếp vạch trần.

“Binh giả quỷ đạo*.” Hắn sảng khoái thừa nhận, “Là điều nàng đã dạy ta.”

*(*Một trong những kế sách trong Tôn Tử Binh pháp, nếu có thể tấn công thì giả như không thể tấn công, muốn đánh như giả như không muốn đánh.)*

“Ngươi giỏi hơn ta rồi đấy.” Nàng móc mỉa.

“Còn cầu tiến hơn bước nữa.” Song hắn vẫn làm ra vẻ khiêm tốn.

Suýt nữa thì nổi đóa rồi, nàng trợn mắt nhìn nam tử trước mắt, lần đầu tiên nghẹn họng không nói được gì.

***

Sau nhiều năm, đôi trai gái vô duyên đã từng đính ước lần nữa gặp nhau, lúng túng vô cùng.

Vốn định né tránh, nhưng ở trong đình vô tình bắt gặp phải Bạch Anh Lạc từ trong nhà đi ra.

Từ biệt mấy năm, nữ nhân đoan trang thanh nhã nay đã trưởng thành quyến rũ, mắt liễu mày phượng, môi đỏ như củ ấu, dáng vẻ lả lướt cao gầy động lòng người, cử chỉ đi đứng đầy ắp phong tình. Tiệc tân hôn vốn phải nên vui mừng mới đúng, nhưng nàng lại có vẻ tái nhợt hoảng hốt, ánh mắt dời qua Tạ Khúc Hành, nhìn thấy người đi theo sau.

Trong chớp mắt thời gian như chảy ngược.

Nàng vẫn là thiếu nữ xinh đẹp thủ lễ nơi khuê phòng, đỏ mặt trước lời tán dương của cha dành cho trượng phu tương lai, vì một lần đường xa đến gặp mà tim đập thình thịch, cẩn thận lựa chọn y phục, soi đi soi lại trước gương, tâm tư thiếu nữ thoáng động lòng trước lời khen chuyện trò của hạ nhân, rồi trong khoảnh khắc nấp sau rèm lén

nhìn mà mất lòng, cũng mất hồn.

Thiếu niên cưỡi bạch mã nhẹ nhàng đi đến, mặt mũi tuấn tú cử chỉ ưu nhã, thân hình cao ráo đứng trước mặt phụ thân, phong tư phi phàm, lúc nói đến chỗ hưng phấn thì thần thái tăng vọt, tự tin sôi sục, chói lòa đôi mắt. Tiến lùi có chừng mực với trưởng bối, tự nhiên hào phóng, ngay cả các thúc bá kén chọn cũng không che giấu tán thưởng, nhất thời đám nam nhân truy đuổi lâu dài như bị mất đi màu sắc, so ra ảm đạm vô cùng.

Phụ thân nói sẽ chọn một người xứng với nàng, cuối cùng so đi so lại, chẳng ai có thể hợp tâm ý mình hơn hắn cả.

Chỉ là vận mệnh trêu người.

Búng tay một cái, nàng đã gả làm vợ người ta, phu quân thay nàng điểm trang cũng đã là người khác.

Mà người vốn nên quên đi… cũng đã thay đổi.

Cao ráo thẳng tắp, tuấn mạo phi phàm, khí chất trầm lắng nội liễm, như thanh kiếm sắc bén bị giấu đi, hào hứng chói mắt đã biến thành cú tập kích khó đoán, song lại càng có thể chết người hơn. Lúc thấy nàng, con ngươi sâu hoắm kia lập tức rủ xuống, che đậy đi tâm trạng vốn có, khiến người khác chẳng thể nào ngó nhìn.

Xung quanh yên lặng đi, tình cảnh bất ngờ trở tay không kịp, cũng không ai biết phải phản ứng thế nào.

Rõ ràng là ngày xuân ấm áp, song nàng lại thấy lạnh run người, nhìn hắn hành lễ chào hỏi theo huynh trưởng Tạ gia mà như nhìn một người xa lạ chưa từng gặp gỡ, đôi mắt thờ ơ lướt qua, không có lấy một gợn sóng.

Như có con dao sắc bén đâm vào đáy lòng.

Vốn nên là phu quân nàng phó thác suốt đời, nay đã là người lạ xa cách nghìn trùng.

“Tam công tử… Quay về Giang Nam hồi nào?” Nàng nghe thấy mình hỏi.

“Mấy ngày trước mới đến, chưa kịp chúc mừng, xin thứ lỗi.” Giọng nam trong trẻo bình tĩnh.

Từng bỏ lỡ, cuối cùng lại lướt vai nhau, dù rằng mọi thứ đều không cam lòng…

“Sao huynh lại quay về!” Một giọt nước mắt rơi xuống, tâm trạng không thể nào giấu được, như xuyên thủng cấm chế gắn bó, “Vì sao lúc này… vì sao phải xuất hiện!”

Hắn có vẻ ngạc nhiên.

“Nếu mãi mãi không về thì hay biết mấy.” Trưởng nữ Bạch gia khóc như mưa rơi, rồi lại dằn lòng, “Mãi mãi không gặp, ta…” Giọng nói dần nghẹn ngào thưa thớt, khó lòng nói ra được nhiều lời nữa, nàng cố kìm nén lảo đảo rời đi. Nha hoàn bà tử đi theo lúc này mới giật mình hoàn hồn, vội vã chạy đi, còn không quên đồng cảm nhìn hắn mấy lần.

Huynh trưởng bên cạnh im lặng vỗ vai hắn.

Thiếu nữ thướt tha của mấy năm trước, cũng từng là một trong những người ủng hộ hắn chống đỡ tiếp.

Giờ này đây, tình ý ngọt ngào kia đã biến mất, gương mặt thờ ơ không còn trong trí nhớ, bóng người vương vấn trong lòng đã sớm là người khác.

Thấy nàng khóc, không phải hắn không áy náy, nghe thấy nàng đã tìm được lang quân thích hợp xuất giá, hoa nở hoa tàn, hắn cứ ngỡ là sẽ không còn liên lạc nữa. Nếu không phải bất ngờ gặp được, nào ai biết nàng ai oán đến thế, ngồi một mình dưới tàng cây, thử nhớ lại ấn tượng trong nhiều năm trước, cuối cùng đành từ bỏ.

Bóng người nhỏ nhắn dần dần tiến đến, quan sát vẻ mặt hắn.

“Vẫn ổn chứ?”

“Ừm?”

“Ta nghe đám nữ nhân kia nói rồi.” Câu chuyện gặp lại rung động đến tâm cam như thế được truyền đi, mọi người trong Bạch phủ đều biết rồi, dĩ nhiên nàng cũng không phải ngoại lệ, “Thấy ngươi không có vẻ là đau lòng lắm.”

Hắn nhất thời bật cười, chút thương cảm hóa thành khói sương.

“Nàng an ủi ta đấy à?”

“Dĩ nhiên không.” Nàng không khách khí ném một vò rượu qua, “Nếu khổ sở thì uống nhiều vào.”

Tay nặng xuống, hắn nhìn một cái, mở nắp ra uống một hớp.

Mùi rượu di tán giữa không trung, ngà ngà muốn say, nàng lùi lại, tránh để mùi thơm xộc vào mũi.

“Rượu nhẹ quá, không giống phía Bắc Trường Thành.”

“Cũng có lợi hại đấy, nàng chưa uống mà.” Hắn để vò rượu xuống, chỉnh lại lời bình luận của nàng, “Mới vào miệng có vị ngọt dịu, tác dụng cực kỳ chậm, trong lúc vô tình rất dễ uống say, đặc biệt là Nữ Nhi Hồng, trước khi uống hết bình ủ mười mấy năm còn phải đổi rượu mới, lần sau ta đem đến cho nàng nếm thử.”

Nàng sửng sốt, như nhớ ra gì đó.

“Quên mất nàng không thích uống rượu.”

“Cũng không phải…” Nàng không nói thêm gì nữa, đẩy bàn cờ ra ngồi lên bàn đá, mũi chân đong đưa, vẻ mặt buồn bã.

“Cám ơn ý tốt của nàng.” Hắn đổ đầy bát rượu, trong lòng vui vẻ.

“Ngươi không quan tâm thật sao?” Nàng hơi tò mò, “Đệ nhất mỹ nhân Giang Nam đấy.”

“Ta chỉ mới gặp nàng ấy một lần.” Hắn cũng không có vẻ ấm ức, “Chuyện đã định trước là vô duyên thì cần gì phải nghĩ nhiều.”

“Ngươi có vẻ nghĩ thoáng nhỉ.”

“Sao lại nói thế.”

“Tam công tử của Tạ gia Dương Châu, gia thế siêu việt nổi bật, anh tuấn trẻ tuổi thân thủ cao cường, lại có một mối nhân duyên tốt được người người ca ngợi, đáng tiếc họa từ trên trời rơi xuống đã bỏ lỡ mấy năm, quay đầu nhìn giai nhân đã xuất giá, không có hối hận, hai bên vẫn còn tình…”

“Nàng nghe ai nói hả.” Hắn tức giận cắt ngang màn chế nhạo của nàng.

Nàng nhún vai, bình thản cười trêu ngươi, “Tất cả nữ nhân đều nói thế, cũng không ít người vì ngươi mà khóc, nói là bắt kịp cả truyền kỳ thoại bản rồi.”

“Bớt nghe mấy thứ nhảm nhí ấy đi.” Nhất thời rất muốn mài răng trên người nàng.

“Là ngươi dẫn ta đến.” Nàng không quên nhắc nhở kẻ cầm đầu.

“Ta tưởng nàng định khuyên giải an ủi ta.”

“Thực ra ta đến để cười nhạo ngươi.”

Bỗng phát giác ra chỗ tức cười trong cuộc tranh cãi, cả hai đồng thời bật cười.

“Ca Dạ.”

“Hát một bài đi.” Giọng hắn rất thấp, mang theo lời thỉnh cầu dịu dàng, “Bài hát nàng hát ở biên giới Khâu Từ đấy, ta rất muốn nghe.”

Yên tĩnh hồi lâu.

Dưới tán cây, giọng ca lảnh lót vang lên, vượt qua cành lá rậm rạp xum xuê, phiêu tán dưới bầu trời trong xanh. Thiếu nữ trên bàn đá khẽ ngửa ra sau, nhìn đám mây biến ảo mà ngâm nga ca dao thần bí.

Giọng ca như có sức mạnh kỳ lạ, vỗ về hết mọi đau thương, đi thẳng vào đáy lòng.

Ánh nắng rơi lên trán Ca Dạ phủ một lớp sáng vàng, gò má mịn màng cũng ửng đỏ, trông như trái đào ngày xuân tươi non xinh xắn, khiến người ta sinh lòng thích thú.

Tiếng hát chậm rãi biến mất, khi nốt nhạc cuối cùng dần tắt, nàng cúi đầu nhìn hắn cười khẽ.

Hắn im lặng nhìn chăm chú, rồi đưa tay ra nắm lấy cổ tay bé nhỏ, dùng sức kéo ngã người vào lòng, cú va mạnh khiến cây sau lưng cũng rung lên, cánh hoa rơi xuống đầy trời.

Bỗng bị thay đổi, nàng căm tức ngẩng đầu lên.

“Ngươi làm gì đấy.”

Cánh hoa bay tán loạn rơi đầy người như bông tuyết, quên đi tức giận, nàng sững sờ ngửa mặt trông lên, tròng mắt đen phản chiếu hoa rơi đầy đất, như cất chứa vô số đốm sao.

“Đẹp quá.”

Tiếng than thở vang lên bên tai, còn chưa kịp trả lời, một cái hôn ấm áp đã rơi xuống.

Chương 44: Âm phật

Mùi rượu thanh ngọt quanh quẩn giữa răng môi, ý thức nàng đã dần mơ hồ, bất giác vòng tay ôm lấy cổ hắn.

Mạnh mẽ qua lại trên môi nhiều lần, tùy ý tìm tòi vui vẻ, con ngươi u ám như lửa cháy rực, hơi thở quen thuộc mang lại yên tâm trong vô hình, ngay đến nàng cũng nóng lên, càng thêm mơ màng.

Hôn càng lúc càng sâu, dây dưa khó phân, hô hấp dần trở nên rối loạn. Bàn tay phủ sau cổ nàng rất nóng, cánh tay cường tráng dần siết chặt, hơi thở quấn lấy nhau như quên đi tất cả thế gian.

Cho tới khi tiếng kêu đầy sợ hãi phá vỡ yên tĩnh.

Ngước mắt nhìn lên, Bạch Phượng Ca đứng ở cạnh cửa khiếp hãi nhìn hai người, tay ngọc bịt miệng.

“Nhị tiểu thư có chuyện gì à?” Hắn buông Ca Dạ ra, khách sáo hỏi, cũng không có chút lúng túng khó chịu, trái lại còn cảm thấy buồn cười trước vẻ kinh hoàng thất thố của đối phương.

“Tam công tử, Diệp cô nương… hai… hai người…” Đôi mắt xinh đẹp trào dâng màn hơi nước thất vọng, nghi hoặc khó hiểu. Nữ hài bé nhỏ đứng dậy phủi hoa trên váy, vẫn thản nhiên như thường, con ngươi đen bóng nhìn thẳng sang.

“Bạch tiểu thư có gì chỉ giáo.”

Rốt cuộc vẫn là nữ nhi thế gia, sau màn khiếp sợ thì nhanh chóng lấy

lại bình tĩnh, có điều vẫn không giấu được chua xót, hốc mắt đỏ lên, chần chừ hồi lâu mới miễn cưỡng nói ra.

“Có nhiều bằng hữu ở ngoài sảnh bàn nhau đến Linh Ẩn tự dâng hương du xuân, ta nghĩ Diệp cô nương mới đến, có lẽ sẽ muốn đi xem…”

“Đa tạ ý tốt của nhị tiểu thư.” Hắn nhìn sang Ca Dạ.

“Ta không hứng thú với việc dâng hương lễ phật.”

“Cảnh trí ở đó không tệ, ngoài đại diện ra thì vẫn có không ít nơi để ngắm cảnh.” Hắn lên tiếng khuyên nhủ, “Trời chan hòa gió hây hây, ra ngoài cũng tốt.”

Ca Dạ nghĩ ngợi rồi gật đầu. Xem nhẹ đôi mắt sáng tỏ phức tạp bên cạnh, hắn nắm lấy tay nàng bước đi.

Trên tiểu lâu ở bên ngoài mười mấy trượng, Tạ Khúc Hành và Tống Vũ Thương liếc mắt nhìn nhau, ai nấy đều kinh hãi ra mặt.

Thân ở giữa đám nam nữ hò hét ầm ĩ, bầu không khí đúng là quái dị.

Huynh trưởng đi theo hắn nói đủ chuyện, ngó chừng không rời; Bạch Phượng Ca bị một đám bạn tốt khuê phòng vây quanh, thi thoảng lại liếc mắt nhìn sang, không che giấu được ai oán khổ sở; Bạch Côn Ngọc khi thì nhìn bên này, khi thì lại để ý đến Ca Dạ, tựa như đang suy nghĩ điều gì đấy; Tống Vũ Thương hở ra là nhìn hắn, giữa chừng cũng không quên để mắt nhìn kỹ những mỹ nhân đến dâng hương.

Lúc này Ca Dạ rất nhàn rỗi, một thân một mình lạc lõng cũng chẳng thấy ngại, vẫn bừng bừng hứng thú ngắm cảnh. Cưỡi ngựa cắm hoa

một lượt, quả nhiên không vào Phật điện mà nàng đi thẳng ra sau núi, để lại đám con cái thế gia náo nhiệt cầu khấn.

So với tiền điện nồng đậm hương khói, sau núi đúng là yên tĩnh hơn nhiều.

Rừng rậm khắp núi, suối trong bào mòn đá thạch, giữa một màu xanh lá bao la bát ngát là bảo tháp tượng Phật vô cùng cổ xưa, thỉnh thoảng lại có tiếng gõ tụng kinh truyền đến làm lòng bình an. Nàng chuyên chọn những nơi vắng người để đến, càng đi càng yên tĩnh, chim hót líu lo vang vọng trong rừng, véo von êm tai, trên con đường núi mọc đầy rêu xanh, đại thụ to lớn cao chọc trời che lấp thái dương, chẳng hay đã mấy tuổi rồi.

Chốc chốc lại nhác thấy tượng Phật sứt mẻ cũ nát đứng bên đường, nàng cũng chỉ cười lạnh coi như không thấy gì, rồi lại lững thững đi vào sâu hơn. Nhưng còn chưa được bao xa thì trời bắt đầu đổ mưa tí tách.

Mưa xuân Giang Nam như khói, không ồ ạt nhưng cũng đủ thấm ướt vạt váy. Trong chốc lát chần chừ, sau lưng có tiếng người truyền đến, ngoái đầu nhìn lại, chính là người cùng mình tới đây.

Không tới hai bước, tay áo rộng lớn che trên đỉnh đầu, ngăn mưa thay nàng.

“Nghe nói gần phía trước có đình đánh cờ, tới trú mưa đi.” Đôi mắt đẹp ẩn chưa nụ cười, cũng chẳng màng tới ánh mắt của người ngoài, che chở nàng bước đi, để lại những mối tâm tư rối loạn đằng sau.

Bạch Phượng Ca được huynh trưởng che chở, cắn môi đi theo, Tạ Khúc Hành nhíu mày song lại không tiện nói gì, Tống Vũ Thương

nhìn bóng lưng hai người với vẻ khó hiểu.

Đúng là có đình thật.

Rẽ qua ngã rẽ trên đường, một góc mái cong đập vào mắt, vừa vặn tọa lạc ở ngay trên dốc hiểm.

Chảy dọc bên đình là dòng suối mát.

Nước suối cuồn cuộn chảy xuống từ trên dốc cao, hơi nước mù mịt bốc lên khiến cả thác nước như khói.

Dưới đình có người.

Một lão tăng cùng một thanh niên đang đánh cờ.

Có tiểu đồng áo xanh xuôi tay hầu hạ, thỉnh thoảng lại chêm trà.

“Xin lỗi đã quấy rầy nhã hứng của chư vị, mưa rơi bất chợt, trước sau không có chỗ trú nên bất đắc dĩ tạm lánh ở đây, mong lượng thứ cho.”

Hai người đang đánh cờ ngẩng đầu lên, trong lòng cùng cảm thán khen ngợi.

Nam tử tuấn tú phi phàm, nữ hài dung nhan tựa ngọc, tuy bị dính mưa nhưng vẫn chẳng che lấp được xán lạn rực rỡ.

Nam tử mặc đồ đen, rõ ràng là ẩn giấu khiêm tốn, nhưng lại tôn lên ưu việt lạnh lùng.

Nữ hài mặc váy trắng, vốn phải tinh khiết không vương bụi trần, song lại có vẻ băng giá.

Điểm sai biệt chính là chênh lệch tuổi tác, nếu không đúng là đôi trời sinh.

“Công tử nói gì thế, đình này cũng không phải là của tại hạ, cần gì phải khách khí, mau mau vào trú mưa đi.” Nam tử đánh cờ giơ tay thi lễ, lão tăng im lặng không nói, ánh mắt dưới lông mày trắng muốt đánh giá nữ hài, dường như rất lưu ý đến hai người.

Đoàn người nối đuôi nhau vào, nhất thời tiểu đình chật chội thấy rõ.

Mưa xuân dần rả rích, như tấm rèm châu treo bên mái hiên. Ca Dạ đứng cạnh đình, lâu lâu lại giơ tay ra hứng nước mưa, giọt nước rơi xuống bàn tay trắng nõn, đẹp mắt như ngọc. Tạ Vân Thư đứng một bên cũng không ngăn, chốc chốc lại che nước mưa rơi xuống hộ nàng.

Mọi người rảnh rang chẳng có việc làm, Tống Vũ Thương dịch lại gần bàn cờ nhìn hai người đánh, cũng không để ý đến quy tắc không được nói gì khi xem người khác chơi cờ, Tạ Khúc Hành nghiêng đầu, cùng Bạch Côn Ngọc đánh giá người chơi cờ, trong bụng thầm ước lượng.

Còn Bạch Phượng Ca thì ngạc nhiên nhìn Tạ Vân Thư, nhất thời ngây ra.

Lão tăng chơi cờ có râu tóc bạc trắng, đạm bạc ôn hòa, từ từ nhấp hớp trà, đợi đối phương ra tay.

Thanh niên đánh cờ mặc cẩm y ngọc phục, bình tĩnh tao nhã, cử chỉ đầy cao quý, ban chỉ trên tay trong suốt như sơn.

Giang Nam vốn là nơi đầm rồng hang hổ, tất hai người đang đánh cờ

đây cũng không phải hạng tầm thường. Có điều Ca Dạ không quan tâm thì hắn cũng chỉ coi như tình cờ gặp.

“Quả nhiên đại sư thật lợi hại, thế cờ đến nước này, ta đành phải bó tay chịu thua.” Người thanh niên nhận thua, nở nụ cười tươi rói, không hề có vẻ ấm ức khi bại trận.

“A di đà phật.” Lão tăng chắp tay thành hình chữ thập niệm, “Công tử đánh mạnh mẽ, sắc bén khó đỡ, đáng tiếc duy nhất chính là khinh suất, nếu không lão nạp đã không thắng nổi.”

“Đúng là có khuyết điểm ấy, tuệ nhãn của đại sư sáng như đuốc, nói chí phải.” Người thanh niên rút khăn ra lau tay.

“Cứng khó bền lâu, mạnh tất tàn suy, sinh sát có độ mới nên lẽ trời.” Lông mày dài trắng như tuyết gần như che kín mắt, lão tăng trả lời chứa thiện ý, “Thành ma hay thành phật, mọi thứ chỉ diễn ra trong tích tắc.”

“Người thì sao mà phật thì sao.” Tống Vũ Thương cười khì phản bác, “Ta nghĩ phật ma vốn là một nhà.”

Lấy phật tổ ra đùa thực không kính cẩn chút nào, Bạch Côn Ngọc khẽ trách vô lễ, có điều lão tăng lại không cho ấy là ngang ngược.

“Vị công tử này nói thế cũng không sai. Phật gia có câu ‘buông đao thành Phật’, vốn cũng là có ý này.” Nói tới đây, lão tăng giương mắt nhìn đến trước định, “Vị cô nương này có cho là thế không?”

Ca Dạ đang xuất thần, chợt nghe có người hỏi thì ngạc nhiên ngoái đầu.

“Lão nạp xin hỏi cô nương, đã từng nghe qua câu buông đao thành

Phật chưa?" Lão tăng nhìn nàng, trầm giọng hỏi.

Tăng nhân lớn tuổi có phẩm đức đột nhiên chất vấn một cô gái bé nhỏ, không nói người ngoài, mà ngay cả thanh niên cùng chơi cờ cũng ngạc nhiên.

Ca Dạ ngẩn người, tròng mắt đen dần lạnh xuống, dừng lại bên Tạ Vân Thư rồi chậm rãi bước lên.

"Đại sư nói lời này là có ý gì?"

"Lão nạp cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn khuyên nữ thí chủ đây, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ."

Trong đình chợt lặng đi thấy rõ, chỉ còn lại tiếng thác chảy. Nàng trầm ngâm rồi đi lên mấy bước.

"Chúng ta từng gặp nhau sao?"

"Mấy năm trước, lão nạp may mắn được làm khách trong đại yến mừng đầy tháng của công chúa Sa Xa."

"Trí nhớ của đại sư tốt thật đấy, khó trách có ý ám chỉ, thì ra là lại nhằm vào ta." Bừng tỉnh hiểu ra, Ca Dạ khẽ vỗ tay, loáng cái trong mắt đã ngưng tụ thành băng.

"Diệp cô nương… nói lời này là có ý gì." Bạch Phượng Ca ngập ngừng hỏi, nhìn quanh mấy người ở trong đình.

Tạ Vân Thư không có biểu cảm nào khác, nhìn chằm chằm lão tăng.

Người thanh niên ngồi đối diện cũng khá bất ngờ, hứng thú nhướn mày lên, dường như cảm thấy rất thú vị.

Tống Vũ Thương và Bạch Côn Ngọc không hiểu, ngạc nhiên nhìn Ca Dạ rồi lại nhìn Tạ Vân Thư.

Chân mày Tạ Khúc Hành nhíu lại, bước lên trước một bước, làm như vô tình chắn trước người đệ đệ.

“Ở lâu nơi buồng tối, dễ gì nhận ra ánh sáng nhật nguyệt; Ở lâu tại tiệm cá, khó lòng ngửi được mùi hương lan. Bằng vào hiểu biết tường tỏ của cô nương, hẳn là biết đúng sai phải trái…”

Còn chưa nói xong, Ca Dạ đã búng ngón tay cắt đứt lời đối phương. Với tuổi tác của nàng mà làm hành động này thì khá vô lễ, thế nhưng lại không có ai nói gì, sát ý mù mịt giữa chân mày che lấp đi phần nào non nớt, tà khí rét lạnh mơ hồ thẩm thấu.

“Rốt cuộc đại sư muốn gì?” Nàng không khỏi cười giễu cợt, “Muốn ta xuất gia làm ni cô là chuyện tuyệt đối không thể.”

“Không dám, lão nạp chỉ hy vọng cô nương có được tấm lòng từ bi, thỉnh thoảng đến chùa rách này nghe văn giảng kinh, về lâu dài nhất định sẽ có ích.”

“Quá nhiều thiện chí, có khác gì thừa thãi.” Nàng hứng thú ngắm nghía quân cờ trắng đen, “Đại sư giữ lại mặt mũi, ý trong đó ta cũng đoán được một hai, chỉ là…”

Quân cờ rơi xuống giữa kẽ tay nàng, đập vào bàn trúc khẽ vang cái *cộp*, “Thực sự quá lo.”

“Lớn tuổi rồi khó tránh khỏi nghĩ nhiều.” Nàng như cười như không, nét mặt trong trẻo lạnh lùng có phần châm chọc, “Rõ ràng đã đánh cờ xong, đại sư còn tưởng đang ở trong cuộc?”

“Cô nương ám chỉ điều gì?” Lông mày trắng nhướn lên, lão tăng hơi do dự.

“Ta không muốn nhập cuộc, cần gì phải lấy mình mà độ ta, thế sự nào liên quan gì đến ta.”

“Quả đúng là vậy, lão nạp nói bừa rồi.” Im lặng hồi lâu, lão tăng ngước mắt lên, “Nhưng nếu…”

“Nhưng nếu cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, thì xin thứ cho ta vô lễ.” Nàng khẽ gật đầu, “Đại sư cảm thấy như thế thì có thể xem là công bằng?”

“A di đà phật, cầu mong cô nương có rảnh thì hãy ngắm cảnh núi non Giang Nam nhiều hơn.” Lão tăng dừng lại, rồi bổ sung một câu, “Nếu có nhã hứng đánh cờ, tất nhiên lão nạp sẽ thắp hương đợi.”

“Đa tạ.” Ca Dạ cười nhạt, lần đầu tiên chấp lễ.

“Mưa đã ngừng rời, không dám quấy nhiễu nữa, mời hai vị tiếp tục.”

“Vì sao đại sư lại thận trọng với nữ tử này như thế.” Chêm trà nóng, trên bàn cờ lại bày một ván khác.

Cờ hạ xuống, lão tăng mới chậm rãi lên tiếng.

“Người này có thể coi là nhân vật lật mây che mưa ở Tây Vực, không biết vì sao lại đến Giang Nam.”

“Lật mây che mưa? Đại sư nói đùa, bằng vào tuổi tác của nàng…”

“Năm năm trước ta đã gặp nàng ta ở Tây Vực, cũng là dáng vẻ như

thế.” Lông mày dài bị trà nóng xông, hơi nước bám vào, tương phản hẳn với mây khói khắp núi rừng.

“Ý ngài muốn nói đã năm năm mà nàng ta không hề thay đổi?”

“Chưa chắc là chỉ có năm năm.”

“Làm sao có thể, rốt cuộc thân phận của nàng ta là gì.”

Lão tăng lắc đầu nói, “Ta vốn lo nàng ta sẽ gây rắc rối ở Trung Nguyên, xem ra hiện tại không có ý này, cũng coi như là vận may. Thế tử không cần hỏi nhiều, vẫn nên mỗi người tự sống yên ổn vô sự là tốt.”

“Đại sư chớ lo, Giang Nam và Tây Vực cách nhau vạn dặm, dù có lợi hại đến mấy thì có được gì.”

“Thế tử đừng có ý nghĩ muốn tranh đấu.” Tựa như nhìn thấu nội tâm y, lão hòa tượng lên tiếng khuyên bảo, “Tuy nàng ta có lai lịch, nhưng rốt cuộc vẫn trông như trẻ nhỏ, thắng cũng chẳng vui vẻ gì, vẫn nên thôi đi.”

“Rốt cuộc nàng ta bao nhiêu tuổi?” Cuối cùng vẫn chẳng ngăn được tò mò.

“Việc này thì…” Lão tăng mỉm cười, “Sợ là chỉ có Phật tổ mới biết.”

Cộp! Tiếng cờ hạ vang lên giữa núi rừng.

Chương 45: Tình trung

Rốt cuộc nàng ta là ai?" Tạ Khúc Hành nghiêm túc chất vấn, "Xem ra không phải là giáo đồ ma giáo bình thường, nếu không Huyền Trí thiền sư đã chẳng nói như vậy."

"Huyền Trí thiền sư?"

Hắn có nghe chuyện cao tăng đắc đạo nổi danh thiên hạ từ mấy chục năm trước. Nghe nói có một thân bản lĩnh kiến thức thất truyền của phái Thiếu Lâm, thích dạo chơi tứ phương, nhiều năm qua hành tung bất định hiếm gặp, thậm chí còn có người đồn bảo đã viên tịch ở nơi nào đó rồi, nhưng ngày hôm trước lại vô tình gặp gỡ ở Linh Ẩn tự, còn nhìn thấu Ca Dạ…

"Không sai đâu, Bạch Côn Ngọc đã thăm dò rồi. Người chơi cờ với ông ta cũng không đơn giản, đến nay vẫn chưa lộ."

Với thế lực của Bạch gia ở Hàng Châu mà không điều tra ra, thì ắt là nhân vật có lai lịch.

"Còn cả thần thái của nàng ta hôm đó nữa…" Tạ Khúc Hành không biết phải miêu tả thế nào, còn nhỏ mà lại có sát khí đáng sợ như vậy, lời nói ra ngập tràn kiêu ngạo, khác hẳn với dáng vẻ ngày thường, khí thế sắc bén như thế, quyết không phải chỉ là hạng người bình thường.

"Ta cứ ngỡ nàng ta là hạ dịch ma giáo, được đệ tốt bụng đưa đến Giang Nam." Tuy cũng lờ mờ nhận ra quan hệ giữa hai người sâu hơn tưởng tượng, nhưng lại chẳng ngờ đến nỗi đó. "Ta thấy đệ, đệ…

Dù Tạ gia không so đo xuất thân của nàng ta, nhưng tuổi tác của hai đứa cũng… khụ…”

Đại ca nhìn thấy rồi? Hèn gì biểu cảm quái lạ như vậy, vẻ lúng túng khó tả của Tạ Khúc Hành lại khiến hắn bật cười.

“Ca Dạ không phải đứa trẻ, nàng chỉ nhỏ hơn đệ hai tuổi.”

“Sao có thể chứ, rõ ràng trông nàng ta vẫn còn nhỏ.” Khó tin không ngoài dự đoán.

“Vì… Một vài nguyên nhân đặc biệt, nên nàng không lớn lên được, nhưng tính tình kinh nghiệm thì lại là của nữ tử trưởng thành.” Hắn giải thích qua loa, rồi nhoẻn miệng cười, “Đại ca yên tâm, đệ chưa đến mức ra tay với một đứa bé đâu.”

“Quả nhiên ma giáo quá tà ác.” Tạ Khúc Hành ngạc nhiên nói, chỉ cảm thấy bí hiểm khó hiểu, “Tên thật của nàng ta là Ca Dạ? Rốt cuộc có lai lịch như thế nào.”

“Nàng là một trong tứ sứ ma giáo, là Tuyết sứ chấp chưởng sự vụ của ba mươi sáu nước Tây Vực tại Thiên Sơn, là chủ nhân của đệ trong mấy năm qua.”

Tạ Khúc Hành hoảng sợ biến sắc, đứng bật dậy, “Ả ta coi đệ là nô dịch?!”

“Ừm.”

“Loại người như ả giữ lại làm gì, lại còn đưa đến Giang Nam.” Tạ Khúc Hành nổi giận, lên tiếng chỉ trích, “Có phải đệ còn muốn đưa mầm họa này về Tạ gia không hả, lại còn bao che khắp nơi, chẳng lẽ đệ điên rồi sao!”

“Nàng không như huynh nghĩ đâu.”

“Chính mắt ta thấy ả và Huyền Trí thiền sư đối đáp ra sao, cuồng vọng càn rỡ, hung hăng không e dè, không có điểm nào là đáng khen cả, ả đầu độc đệ thế nào mà đến cả lời của đại ca cũng không nghe lọt hả!”

“Nếu không có nàng thì đệ đã chết vô số lần rồi, đâu còn sống mà về nữa.” So với Tạ Khúc Hành tức giận, hắn vô cùng bình tĩnh, vẫn rất kiên quyết, “Nàng là một cô gái tốt, nếu nhắc đến thì đệ cũng không xứng với nàng.”

Dù lòng dạ ác độc trở tay vô tình, song nàng vẫn là nữ nhân tốt khó gặp, hắn vẫn luôn xem là như thế.

“Ta biết những năm qua đệ đã chịu nhiều hành hạ nên mới tự coi mình là đầy tớ, rõ ràng năm xưa không như thế.” Thấy đệ đệ giãi bày thay cho ma nữ, Tạ Khúc Hành vô cùng khổ sở, “Lão Tam à, đệ làm ta thất vọng quá.”

Hắn im lặng, những chuyện đã qua rối ren phức tạp, đâu dễ gì nói rõ. Giữa hắn và Ca Dạ đã sớm không còn là quan hệ chủ-tớ đơn thuần, ngay đến người thân cũng không cách nào hiểu được, “Nàng đã rời khỏi ma giáo rồi, đến Giang Nam cũng chỉ là ngắm cảnh, vô tính cuốn vào phân tranh giang hồ, đại ca không cần lo lắng.”

“Rốt cuộc quan hệ của hai người là thế nào.”

Hắn sửng sốt, liếc thấy sắc mặt Tạ Khúc Hành thì lập tức hiểu ra, gần như buồn cười.

“Tạm thời bọn đệ không có quan hệ gì hết, nàng vẫn là…” Hắn không

nói, Tạ Khúc Hành cũng đoán được sơ lược, có phần bất ngờ, “Đệ nói nàng ta… Không phải ma giáo…”

“Trung Nguyên không biết gì về ma giáo, đa số lời đồn đều có sai lệch, toàn ám chỉ cùng một loại dâm ma yêu tà. Thật ra nó cũng có tổ chức như các môn phái khác thôi, điểm khác biệt là có đẳng cấp nghiêm ngặt, hình phạt tàn bạo, thủ đoạn quỷ quái. Nàng tuyệt đối không như đại ca nghĩ, đều dựa vào chính thực lực bản thân mới có được địa vị thân phận ngang hàng.”

Có nghĩ thế nào đi nữa thì cũng không nghĩ ra một người dáng vẻ mười ba tuổi thì truyền lệnh thế nào. Tạ Vân Thư chỉ nói đơn giản sơ qua để đại ca hiểu được đại khái, tuy chỉ nói tóm tắt, nhưng đợi nói xong thì trời cũng đã tối rồi.

Còn chưa nói sâu vào, song chỉ mới mỗi phần ngoài là đã đủ để Tạ Khúc Hành kinh hãi rồi. Kiểu tuyển chọn sát thủ đẫm máu, lần lượt cướp đi tính mạng của vua chúa các nước, từng trận mưu nghịch rối ren hòng lật đổ đã vượt xa khỏi tưởng tượng của mình.

“Nàng vốn là người Giang Nam, cũng như đệ trời xui đất khiến lưu lạc tới Thiên Sơn, tìm trăm phương ngàn kế báo thù. Đến khi giết được giáo vương thì chẳng còn gì lưu luyến, để lại quyền vị đi xa…”

Tạ Khúc Hành nghe xong, im lặng một hồi lâu, “Có thể là đại ca nghĩ nhầm rồi, nhưng dù nàng có ơn với đệ thì trả cũng trả đủ rồi, hà tất phải…”

“Đại ca, đệ đã không còn là đệ của bảy năm trước nữa rồi, tay đầy máu tanh giết người như ngóe, không dám tự nhận vẫn là người Tạ gia, có lẽ trong mắt huynh đệ vẫn như thế, nhưng sâu trong đáy lòng đệ biết mình khác gì Ca Dạ.”

“Nên đệ mới cam nguyện sa đọa, không lui tới với danh môn khuê tú mà qua lại với ma nữ ư?”

“Trong mắt đệ, nàng là người tốt nhất.” Hắn nói đã mệt đã lâu mà đối phương vẫn không hiểu, đại ca không xem thường mình mà lại cứ xem thường Ca Dạ, “Đệ thích nàng, không quan tâm người khác nhìn như thế nào.”

“Vậy đệ cũng phải nghĩ cho Tạ gia chứ, thanh danh một đời của cha sao có thể gánh được phiền lụy này.”

“Nên đệ mới không định về, vốn tính âm thầm quay về Dương Châu thăm thôi.”

“Chỉ cần chia tay với nàng ta thì đệ vẫn là tam công tử Tạ gia người người ca ngợi, những chuyện trong quá khứ, cha nhất định sẽ không trách đệ.”

Ánh mắt tha thiết của đại ca làm hắn không chống đỡ nổi.

Dù người nhà có trông mong thì những chuyện đã trải chẳng thể nào xóa nhòa, hắn không muốn giả dối nữa, vờ như mọi chuyện chưa từng xảy ra, đóng vai một người con Tạ gia hoàn mỹ. Những mẫu mực từng tôn sùng đã sập đổ trong bảy năm qua, không thể nào hồi phục.

Đẩy cửa ra, một mình Ca Dạ ngồi trước bàn, tự mình chơi cờ với mình, nhàm chán cầm quân cờ chơi đùa, quân cờ trắng đen ẩn hiện tia sãng giữa kẽ tay.

“Chưa đến giờ hẹn nên chơi cờ dưới đèn sao?” Hắn ôm lấy cơ thể mềm mại từ đằng sau.

Nàng liếc nhìn, “Ta không nhớ là có hẹn với ngươi đấy.”

“Ca Dạ.”

“Ừ.”

Nghĩ một hồi lâu lại nuốt lời về, hắn buông nàng ra ngồi xuống đối diện.

“Để ta đánh cờ với nàng.”

Im lặng nhìn hắn dọn dẹp bàn cờ, một bàn tay lạnh băng lướt qua giữa chân mày.

“Nhìn ngươi có vẻ có chuyện.”

“Vẫn bình thường.”

“Vì ta sao?”

Hắn cười một tiếng, kéo tay nàng qua dán lên môi.

“Nàng quan tâm sao?”

“Là ngươi tự tìm.” Nàng dùng sức rút về.

Hắn giữ chặt không buông, thậm chí còn tiến lên nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn, “Đúng thế, nàng có thể cười nhạo được rồi.”

Đã dần quen với hành động ấy của hắn, nàng cũng nhắm mắt làm ngơ, “Lúc ấy cần phải giết lão già đó.”

“Ông ta không phải là nhân vật bình thường.”

“Ừ.” Nếu không phải không thể giết chết trong một kích thì sao có thể để lại mầm họa, “Có điều ông ta không nhận ra ngươi, ngày mai ta sẽ rời đi.”

“Ca Dạ.” Hắn ôm lấy cơ thể nhỏ bé đặt lên đầu gối, giọng thoáng nặng nề, “Nàng đã đồng ý đi Dương Châu với ta rồi.”

“Ngươi chắc chắn sao?” Nàng im lặng cuộn tròn trong vòng tay, “Thân phận của ta đã để ngươi phải nhức đầu rồi.”

“Không sao.”

“Ta tưởng ngươi là người thông minh.”

“Suỵt, đừng nói nữa.” Hắn nhẹ nhàng ra dấu bên môi nàng.

Nàng nghiêng tai lắng nghe, “Vì sao, bên ngoài đâu có ai.”

“Vì ta muốn hôn nàng.”

Vừa dứt lời, hắn liền in dấu lên cánh môi mềm mại lạnh lẽo.

Chương 46: Loạn vân

“Tam ca!”

Một thiếu niên nhào vào lòng Tạ Vân Thư, ôm thật chặt.

“Thanh Lam.” Hắn bất ngờ nhìn ấu đệ, “Sao đệ lại đến Hàng Châu?”

Gặp lại huynh trưởng đã lâu không gặp, mắt Tạ Thanh Lam đỏ lên.

“Đệ thật không dám tin, đại ca dùng bồ câu đưa thư nói huynh đã về, nên đệ xin cha cho đệ đến đón các huynh.”

“Cha cho đệ ra ngoài rồi sao, đệ đã qua bài kiểm tra rồi?” Hắn kéo giãn khoảng cách quan sát từ đầu đến chân, đứa bé năm đó chỉ mới mười tuổi nay đã là thiếu niên bừng bừng khí thế, gần như không còn giống lúc xưa.

“Mới qua được tháng trước, nằm trên giường hết hai mươi ngày, vừa bò dậy đã chạy ra ngoài ngay, may có mẹ nói đỡ.” Tạ Khúc Hành vỗ đầu Thanh Lam, mỉm cười đầy trìu mến.

“Mẹ có khỏe không.”

“Vừa nghe nói huynh lành lặn quay về là khá hơn rất nhiều, giờ đang ngày đêm mong ngóng huynh mau về Dương Châu.”

Hắn im lặng, Tạ Thanh Lam vội mở miệng.

“Chuyện của huynh đại ca đều nói trong mật thư hết cả rồi, cha chỉ

nói quay về là tốt.” Rồi lại đảo mắt một vòng, thiếu niên tiến đến bên tai nói nhỏ, “Đệ lén thấy tay cha run giữ lắm, đọc bức thư kia rất nhiều lần.”

Phụ thân xưa nay luôn nói năng thận trọng…

“Tam ca, huynh không biết trong nhà vui thế nào đâu, mấy năm qua ngày nào mẹ cũng ngồi ngẩn người trong phòng huynh, nước mắt vòng quanh, ai khuyên cũng vô dụng, cuối cùng bây giờ đã cười rồi.”

Hắn hít sâu một hơi, “Cha có dặn bảo gì không?”

Tạ Thanh Lam gãi đầu, thậm thà thậm thụt nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Xung quanh không có ai, đệ nói đi.”

Quả nhiên không ngoài dự đoán, dựa vào tính tình của phụ thân thì dù có nghe được tin tốt cũng không kích động tới mức để Thanh Lam chạy đi, chỉ cần đợi thêm hơn mười ngày là có thể quay về cùng đại ca, há lại uổng công vô ích như thế.

Tạ Khúc Hànhh hồ nghi nhận lấy mật thư Thanh Lam đưa tới, mở ra đọc nhanh.

“Có dặn bảo thật sao? Sao không dùng bồ câu đưa tin?”

“Cha nói sự việc trọng đại, dù gì đệ cũng muốn đi nên đem đi luôn.” Thanh Lam cười khì khì khoe công, “Hơn nữa đệ đến cũng có thể giúp đại ca tam ca một tay, nhất cử lưỡng tiện mà.”

Tạ Khúc Hànhh đọc xong liền giao thư cho hắn.

Đập vào mắt là những con chữ quen thuộc, lòng đột nhiên giật thót,

lại cố kiềm chế đọc hết, đọc lướt rất nhanh rồi nghi ngờ hỏi, “Nam quận vương thế tử này có lai lịch thế nào.”

“Mấy năm trước Nam quận vương là một trong những vương khác họ được hoàng đế sắc phong, thánh quyến hưng thịnh, quyền thế bất phàm, vì có quan hệ với triều đình nên quan phủ giang hồ đều né tránh ba phần. Vốn quan dân không liên quan gì nhau, nhưng thế tử có dã tâm bừng bừng, cố ý thống nhất võ lâm Giang Nam, có không ít bang phái đã bị gã san bằng rồi. Chướng ngại đứng mũi chịu sào chính là Tạ gia chúng ta, tự dưng thành cái đinh trong mắt gã.”

“Thủ đoạn của gã thế nào?” Từ lúc nào lại xuất hiện nhân vật như thế này.

“Tàn nhẫn ác độc, phần lớn các thủ lĩnh bang phái bị gã để ý đều bị diệt khẩu cả nhà, già trẻ không lưu. Quan phủ thì kết luận là giang hồ giết trả thù, trong chốn võ lâm lại không tiện xung đột chính diện, nhiều lần cũng có trả thù, nhưng đến nay không có mấy người ra tay được. Gã lấy địa vị danh lợi để dụ dỗ, thu nhận một nhóm cao thủ tiếp tay cho giặc, thực lực không thể coi thường.” Tạ Khúc Hànhh trầm mặt nói.

“Xem ra là muốn học Quân vương phủ đây mà, nhưng không chịu nhìn xem người ta dùng thủ đoạn bậc nào, há làm ba trò tiểu nhân như gã.” Tạ Thanh Lam chen miệng vào, rất khinh thường.

Tạ Khúc Hànhh gật đầu đồng ý, cười lạnh bảo, “Ta thấy đúng là gã có ý đó đấy, một lòng muốn làm bá chủ võ lâm phương Nam, muốn thay thế Tạ gia, sánh vai cùng Bắc quân vương phủ, tiếc là chưa chắc có thể được như mong muốn.”

“Đã từng giao thủ rồi sao?”

“Từng ngầm giao thủ rồi, hai bên đều có hao tổn, không phải cùng một hạng người.” Tạ Khúc Hànhh thoáng ước lượng, “Chỉ sợ gã đã sớm có mưu đồ với Tạ gia, trong thư cha nói gần đây gã có động tĩnh khác thường, âm thầm ra tay, nhất định là hướng về Dương Châu.”

Nam quận vương thế tử…

Lại một hồi sóng gió nổi lên, hắn im lặng suy tư rất lâu, chợt bên tai nghe thấy tiếng trẻ con cười ồn, theo bản năng lại gần trước cửa sổ.

Đã vào cuối xuân, hoa trong vườn rơi lả tả.

Giữa tầng tầng lớp lớp hoa lá có bóng người yếu đuối đứng đấy, đỡ một bé trai đao nghiêng ngả ôm lấy chân nàng, tuy có mất kiên nhẫn song lại không né tránh, để mặc đứa trẻ làm nũng, đôi ba chú bướm chập chờn bên cạnh, nắng chiều ửng đỏ, tuyệt mỹ như một bức họa.

Đôi mắt đen lơ đãng nhìn sang rồi nhanh chóng xoay người đi, dường như có phần hỗn loạn.

Trong khoảnh khắc ấy, cõi lòng vốn nặng trịch bỗng nhẹ đi rất nhiều.

Trong đình giữa đêm hè, trăng non như hàng mi.

“Mi là ai.” Thiếu niên trợn to hai mắt, giọng không thân thiện.

Trợn mắt nhìn nữ hài khoan thai đi vào ngồi, rồi lại nhìn Tạ Vân Thư. Tam ca cậu đang bóc anh đào cho nó, anh đào màu đỏ tươi rói được bỏ sạch hột đặt vào trong chén nhỏ, nó miễn cưỡng ăn mấy quả, hàng mi nhọn chau lại vì vị chua ngọt.

Cái dáng vẻ hưởng thụ đầy tự nhiên như thế khiến người khác rất

không thuận mắt.

Tạ Khúc Hànhh thì thôi, đã có thể làm như không nhìn thấy, nhưng Tạ Thanh Lam còn trẻ tuổi xốc nổi, rất không thích tam ca như thần tiên trong lòng lại phục vụ một nha đầu còn nhỏ tuổi hơn mình.

“Hắn là ai đấy.” Ca Dạ liếc đối phương, lười biếng hỏi.

“Ngũ đệ Thanh Lam.”

“Huynh đệ nhà ngươi nhiều thật đấy.”

Tuy không có ác ý nhưng lại khiến người ta không vui, Thanh Lam không kiềm chế được.

“Rốt cuộc mi là ai, dựa vào đâu lại để tam ca phục vụ mi, mi không có tay hả?” Âm thanh đầy thịnh nộ vang lên trong đình, trong đêm tối thu hút bao người chú ý.

Ca Dạ khoát tay, ý nói với Tạ Vân Thư, “Đừng làm nữa, ồn quá.”

Câu từ chậm rãi suýt nữa làm Thanh Lam tức nổ phổi, không chịu nổi bị coi thường lần nữa.

“Rốt cuộc ngươi là ai, vì sao không phải là Phượng Ca tỷ ngồi ở đây.”

“Nhắc mới thấy hắn có điểm giống ngươi lúc vừa lên núi đấy chứ, cũng may ngươi không dài dòng như hắn.” Nhìn lướt qua, nàng thờ ơ bình luận như không nghe.

“Thanh Lam, ngồi xuống.” Tạ Vân Thư tủm tỉm nhìn đệ đệ phồng mặt đỏ ửng, lấy khăn ướt ra chùi đầu ngón tay.

“Không được vô lễ với Diệp cô nương.” Tạ Khúc Hànhh trách một tiếng cho có.

Ca Dạ chán chường tính rời đi, nhưng lại bị Tạ Vân Thư kéo cổ tay lại, “Ngồi thêm lát nữa đi, đúng lúc trời tối.”

Ca Dạ nhìn một vòng, đèn lồng treo cao chiếu rọi nào hoa nào cỏ trong làn gió đêm, quả thật không tệ, có điều…

Nàng lắc đầu, “Ồn quá.”

“Mi ——” Một tay bịt miệng thiếu niên, ngăn lại những lời sắp thốt ra.

“Thanh Lam, bắt đầu từ bây giờ không được lên tiếng, muốn biết chuyện thì sau này ta sẽ kể với đệ, nếu không chịu thì về phòng trước đi.” Im lặng trong chốc lát, thiếu niên buồn bã gật đầu, lúc này Tạ Vân Thư mới buông tay, vờ như không thấy ánh mắt ấm ức của đệ đệ.

Tạ Khúc Hànhh ho khan, không nói gì.

Ca Dạ bình thản ngồi xuống.

Một lúc lâu sau, Tạ Thanh Lam nặng nề ngồi xuống, hậm hực nhìn nàng chăm chú.

“Ta ghét mi.”

Ca Dạ lật sách, dựa vào cột trụ nửa lim dim như không nghe thấy.

“Ngươi nghe không thế hả!” Thiếu niên lớn tiếng quát.

Ồn ào chết đi được, Ca Dạ thở dài, gập sách lại toan đổi chỗ.

Thiếu niên không chịu buông tha, cản đường lại, “Ta đang nói chuyện với mi đấy.”

“Nói gì.”

Thiếu niên cứng họng, nghĩ mãi vẫn là một câu kia, “Ta ghét mi.”

“…”

“Tốt nhất mi nên tránh xa tam ca ra.”

“…”

“Mi không hề xứng với huynh ấy, danh môn thùy mị như Anh Lạc tỷ với Phượng Ca tỷ mới xứng.”

“…”

“Tà ma ngoại đạo như mi nên thức thời nhanh chóng rời đi đi, đừng hòng leo lên cửa Tạ gia.”

“…”

Thấy cậu ta vắt hết não suy nghĩ, nửa buổi cũng không nói tiếp được, nàng nhướn mày, rốt cuộc cũng hết rồi, tốt lắm.

Xoay người đi sang hướng khác, dù gì sân Bạch gia cũng lặp đi lặp lại, đi vòng một hồi rồi cũng về được phòng mình.

“Rốt cuộc mi có nghe thấy không đấy hả.” Thiếu niên sửng sốt, chạy đuổi theo.

“Nghe rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa.” Nàng hơi cụp mắt, một đứa bé mập mạp thò đầu ra từ cạnh cửa, cười hì hì để lộ mấy chiếc răng nhìn buồn cười, trong chớp mắt nàng thầm kêu không ổn.

Thấy nàng có vẻ chột dạ, Tạ Thanh Lam đắc ý, rốt cuộc cũng có cảm giác thành tựu rồi.

“Biết thân phận của mình đi, tốt nhất là ngày mai, à không, hôm nay đi luôn đi. Như thế ta sẽ tha cho mi một mạng, không nêu lai lịch của mi ra ngoài, bằng không ngay đến cửa Bạch gia mi cũng không vào được đâu, người của Ma giáo thì đều là kẻ thù chung của võ lâm cả, dù tuổi có nhỏ đi nữa…”

“Lúc này ta còn cảm thấy các ngươi có điểm giống nhau, giờ ta rút lời.”

Ca Dạ lạnh lùng ngắt lời cậu ta, chẳng còn mấy kiên nhẫn, “Ngươi ngu xuẩn hơn ta nghĩ nhiều, thỉnh thoảng cũng phải nên dùng đầu óc đi, nếu không ta thật nghi ngờ không biết ngươi rời khỏi Tạ gia thì có thể sống được bao lâu.”

Nói xong một mạch, nàng lập tức nhấc tiểu quỷ bên chân lên nhét vào lòng cậu ta, “Nếu đã thích Bạch gia như thế thì ngươi đưa tên tiểu quỷ này về đi, ngươi muốn khoe khoang gì cũng được, thứ ta không thể phụng bồi.”

Còn chưa nói xong thì người đã biến mất.

Không rõ hướng đi, Thanh Lam sửng sốt hồi lâu, lại nhìn đứa bé trong ngực, mắt to mắt nhỏ nhìn cả buổi, rồi đứa bé há miệng.

“Muốn tỷ tỷ cơ, ta ghét nhà ngươi, oa…”

***

“Có thể ta phải rời đi mấy ngày.”

Nữ hài nằm trên giường không ngẩng đầu, vùi đầu vào mấy cái thẻ đếm làm bằng trúc.

“Nhà có một số việc.” Hắn giơ tay vuốt suối tóc đen nhánh, “Chắc sẽ không lâu đâu.”

“Khó giải quyết lắm à?”

“Sao nàng biết.”

“Có thể để lệnh tôn điều động cả ba người con mà chuyện nhỏ ư?” Bên khóe môi xinh đẹp khẽ cười giễu, “Ngươi quay về đúng lúc nhỉ.”

Hắn chỉ mỉm cười, ngồi xuống cạnh nàng.”

“Năm huynh đệ nhà ta, đại ca tính tình cương trực giống cha nhất, nhị ca yếu đuối từ nhỏ, được trưởng bối thân thiết đưa vào núi học y thuật, nghe nói đã có thành tựu rồi; tứ đệ theo tam thúc không có con ở lại Tuyền Châu, nhỏ tuổi nhất chính là Thanh Lam.”

“Sau khi ta mất tích, dưới đầu gối mẹ cũng chỉ có Thanh Lam nhỏ tuổi có thể đùa bà cười. Cha không đành lòng nên cũng không quản nghiêm, dù đệ ấy đã vượt qua bài kiểm tra mà ra cửa, nhưng tính tình vẫn như đứa bé, nếu ăn nói có chỗ đắc tội, nàng cũng đừng thấy lạ.”

Ca Dạ nhếch môi coi như cười.

“Cha cho đệ ấy ra ngoài có lẽ là muốn tôi luyện, nhưng lần này rất nhiều phiền toái, ta và đại ca đã bàn xong rồi, vẫn để Thanh Lam lại Bạch gia, có vô lễ với nàng thì cứ trừng phạt. Đệ ấy còn nhỏ, thỉnh thoảng cũng nên biết đúng mực.” Có rất nhiều người nhắm vào Tạ gia, còn trẻ tuổi mà mắt cao, kiêu căng không tự biết, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

“Nếu hắn ta có thể khiến ta tức giận thì cũng coi là bản lĩnh đấy.” Nhàm chán rút thẻ đếm ra, đứa trẻ dốt nát đó nàng đâu coi là gì, “Huống hồ ta cũng không có nghĩa vụ thay ngươi dạy hắn.”

“Biết là nàng sẽ nói vậy mà.” Hắn khẽ mỉm cười, đầu ngón tay vuốt ve gương mặt trắng noãn.

Ca Dạ nhìn vẻ mặt hắn, bỗng nói: “Tự ngươi phải cẩn thận, không chết trên Thiên Sơn mà thua ở Giang Nam thì đúng là châm chọc.”

“Còn chưa đến mức đó.”

Gạt mái tóc dài rối loạn qua một bên, Ca Dạ chuyển đề tài, “Khát nước rồi, bóc mấy quả anh đào cho ta đi.”

“Ta tưởng nàng không thích.” Hắn cầm chén đến, rạch một đường trên anh đào, trái cây bóng loáng bổ đôi, hạt nhỏ bé rơi ra, chỉ còn lại múi thịt nhiều nước.

Ca Dạ miễn cưỡng nằm trên giường, thưởng thức anh đào trong miệng như chú mèo đợi đút ăn.

“Phải đi mấy ngày?”

“Chừng mười lăm ngày.”

“Trong vòng hai mươi ngày nếu ngươi không về, ta sẽ không đợi nữa.” Cũng ngắm cảnh đủ rồi, dần thấy chán.

Hắn nghĩ ngợi, “Giúp ta trông nom Thanh Lam, đừng để đệ ấy gây họa.”

Nàng hừ khẽ, “Ta ghét làm bảo mẫu.”

“Lần sau không được thế nữa.” Hắn mỉm cười.

Quả anh đào đỏ tươi nằm trên môi bị hàm răng trắng cắn lấy, cuốn vào đầu lưỡi, mềm mại mê người.

“Vị anh đào thế nào?”

“Tự ngươi nếm đi.” Nàng đáp bâng quơ, bàn tay nhón lấy một quả.

Bỗng môi bị liếm lấy, nàng trợn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc.

“Quả thật không tệ.” Hắn cười như có thâm ý khác, rồi lại cúi đầu xuống lần nữa.

Chương 47

Tạ Thanh Lam vừa ra ngoài thì chợt trông thấy bóng người lách mình đi vào viện bên kia.

Trong đêm tối, cậu ta nhíu mày. Ả nữ nhân mặt dày đó vẫn chưa chịu rời đi, cứ đi ra ngoài là lại lắc lư trước mặt cậu. Nếu không phải tam ca và đại ca dặn dò mấy lần thì cậu thật sự rất muốn sút bay ả ta, không thì nói thẳng cho Bạch gia biết xuất thân lai lịch của ả, chắc hẳn đến lúc ấy sẽ khóc lóc cầu xin cho xem.

Đại ca nói ả còn lớn hơn mình.

Thấy ả ỷ vào dáng vẻ nhỏ bé giả danh lừa bịp là lại ghét cay ghét đắng, vẻ mặt lúc nào cũng là một cái kiểu hời hợt lạnh lùng kiêu ngạo, nhìn sao cũng không vừa mắt, không hiểu sao tam ca cứ theo ả thế, lại còn rất dịu dàng nữa chứ. Dáng vẻ sa sút ảm đạm của Phượng Ca tỷ khiến cậu cảm thấy áy náy giùm, suýt nữa đã nói tuột ra tất cả những gì mình biết rồi.

Không phải có chuyện năm xưa thì hẳn tam ca đã cưới Bạch Anh Lạc, dù vô duyên bỏ lỡ, nhưng may mà còn có Bạch Phượng Ca, cậu rất hy vọng có một tam tẩu như thế, gia thế tốt lại xinh đẹp điềm đạm, tri thư đạt lễ, tin rằng cha và Bạch lão thái gia cũng nghĩ vậy.

Nếu không có yêu nữ kia thì tốt rồi, mọi thứ sẽ giống như trước.

Mỗi lần thấy huynh trưởng lỗi lạc bảo vệ chiều chuộng hạ mình trước yêu nữ ma giáo, người ưu tú lại bị mê muội đến thế khiến cậu ta bực mình không chịu nổi.

Nghe được tin nhân sĩ giang hồ ở tạm Bạch gia, gia đinh hầu gái lén lút bàn luận, thậm chí còn không kiêng dè nói bóng nói gió hay giễu cợt cay nghiệt ở gần ả, bụng nghĩ sao là nói ra vậy. Đáng tiếc có mắng chửi thế nào thì cũng chỉ như gió thổi qua tai với yêu nữ mặt dày vô sỉ này, không để tâm đến chuyện gì, chỉ biết tự mình ra cửa tìm vui, thậm chí còn không chịu nổi cô đơn biến mất mấy ngày. Đợi tam ca về nhất định cậu sẽ tố cáo, tốt nhất là làm ả nhục nhã đuổi quách đi, nếu không phải đại ca đã dặn không được vọng động, thì cậu rất vui lòng làm hộ.

So ra thì, rốt cuộc nữ nhi Giang Nam vẫn khiến người ta thương xót hơn.

Nhớ đến giai nhân vừa cứu ở trà lâu mấy hôm trước, cậu ta bất giác bật cười. Nữ hài điềm đạm bị ác bá ức hiếp buồn bã nức nở, được cậu ta ra tay tương trợ thì không khỏi xấu hổ cám ơn, rồi lại được Bạch gia thu nhận thì làm người hầu thông minh lanh lợi, nhìn đâu cũng thấy đáng yêu, làm người ta xót xa từ tận đáy lòng. Đáng tiếc cha trị gia nghiêm quá, nếu không…

Mặt thoắt cái đỏ bừng, cậu bước nhanh đến nhà bếp.

***

Tháo túi nải trên vai xuống, thị nữ dâng khay hoa quả và một bình trà nóng lên.

Có lẽ vì nể mặt Tạ Vân Thư, nên dù ánh mắt có khinh bỉ thế nào thì Bạch gia vẫn chu đáo về khoản phép tắc.

Hắn rời đi đã được một thời gian rồi, đoán chắc có nhiều chuyện cần làm lắm, qua hai ngày nữa là đến kỳ hạn hai mươi ngày rồi, nếu

không về nàng cũng không có kiên nhẫn đợi thêm. Dựa vào kinh nghiệm có được trong mấy năm qua, tuy khó giải quyết nhưng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, nếu sớm muộn gì cũng chia tay nhau thì đây lại là thời cơ tốt, không tính là nuốt lời.

Ngẫm nghĩ hồi lâu, nàng rót một ly trà, nhấp một ngụm.

***

Trên đường cái, mấy con ngựa khỏe mạnh tung vó phóng như bay, mồ hôi dưới lớp da đen bóng tiết ra liên tục, thở dốc như sấm.

“Không được, phải nghỉ ngơi thôi, ngựa không chịu nổi nữa rồi.” Người cưỡi con ngựa thứ ba cất giọng ghìm cương, ngựa hí dài một tiếng, tốc độ nhanh chóng chậm đi, chân ngựa không ngừng run rẩy.

Mấy ngày liên tục phi nước đại đã khiến mọi người thấm mệt, ấy mà khi dừng lại lại không giấu được vẻ lo lắng.

“Nói không chừng đối phương còn chưa ra tay, có lẽ chúng ta có thể chặn đầu được.” Tống Vũ Thương lạc quan nghĩ.

“Sợ không kịp, nếu tin tức chúng ta điều tra được ở Nam quận là thật.” Tạ Khúc Hành nhíu mày.

“Trước khi đi đệ đã nhờ Ca Dạ trông nom Thanh Lam rồi, đệ ấy sẽ không sao đâu.” Tạ Vân Thư lên tiếng trấn an, song trong lòng cũng rất lo.

“Điều ta lo nhất không phải là đệ ấy, không ngờ mưu đồ bí mật lần này không phải nhằm vào Tạ gia mà là muốn nhổ sạch Bạch gia ở Hàng Châu, bằng vào thủ đoạn của Nam quận vương thế tử, quả thật không dám nghĩ tình hình bên kia ra sao rồi.”

“Có Tuyết sứ ở đấy, công tử có thể yên tâm.” Người đầu tiên ghìm cương lên tiếng khuyên nhủ, rồi lại quay đầu nhỏ giọng lẩm bẩm với đồng bạn, “Nếu nàng thật sự quản mấy chuyện đâu đâu này.”

“Ta thấy khó đấy, đâu phải ngươi không biết tính tình của nàng.” Người sau nghe vậy thì nhún vai, có vẻ không lạc quan mấy, “Có thể che chở đệ đệ lão đại là rất nể mặt rồi, chứ đâu rảnh mà lo mấy chuyện không liên quan.”

“Không ngờ lão đại có lai lịch thật.”

“Ta càng không ngờ huynh ấy có thể cùng với Tuyết sứ quay về.” Người Người như tòa băng luôn lạnh lùng bàng quan, vất đi địa vị quyền hành của ma tôn mà đi về nơi xa, thật không thể tưởng tượng nổi.

“Hơn nữa còn đã giết giáo vương.”

“Chúng ta bỏ lỡ không ít kịch hay rồi.”

Hai người xì xào bàn tán, cũng thấy được tiếc nuối trong mắt đối phương.

Tống Vũ Thương dỏng tai lắng nghe, tò mò đến nỗi không thể nghe ngóng được hết, cứ như thể muốn mở miệng hỏi thăm.

“Ngân Hộc Bích Chuẩn!” Một tiếng quát khẽ truyền đến.

“Có!” Hai người bất giác đứng thẳng.

“Ăn nhiều vào, lát nữa còn phải lên đường.” Tạ Vân Thư thờ ơ nhìn lướt qua, “Bớt nói nhảm đi.”

***

“Sương Nhi.” Tìm được thân hình yểu điệu, Tạ Thanh Lam thấp giọng gọi.

Gương mặt đáng yêu quay sang, thoáng hốt hoảng, “Tạ công tử.”

“Nàng đang làm gì thế?” Tạ Thanh Lam không nghi ngờ gì, chỉ xem là mình lỗ mãng dọa giai nhân sợ.

“Tiểu tỳ chuẩn bị canh nấm tuyết, đang tính đưa đến phòng Tạ công tử.”

“Vậy ta tiết kiệm sức cho nàng vậy, để tự ta nào.” Thiếu niên cười hì hì trêu, “Cám ơn ta thế nào đây?”

Thiếu nữ khó xử cúi đầu, “Tiểu tỳ do Tạ công tử cứu, ơn như tái sinh, báo đáp thế nào cũng được.”

“Thế à, vậy ngươi uống canh nấm tuyết thay ta đi.” Tạ Thanh Lam trêu chọc.

Trong con mắt sáng rực thoáng vụt qua tia hoài nghi, “Ý công tử là…”

“Từ nhỏ ta đã không thích đồ ngọt, ngươi uống đi là giúp ta rồi.” Cậu chìa tay ra như nhờ cậy, nữ hài che miệng bật cười.

“Vậy đâu có được, tỳ nữ sao có thể uống thứ này được.” Sương Nhi yêu kiều cười một tiếng, “Hơn nữa tỳ nữ còn chưng nó vì Tạ công tử đấy.”

“Chưng vì ta sao?” Hai mắt thiếu niên sáng lên, lòng khấp khởi mừng

thầm.

“Nếu công tử chê thì thôi vậy, dù sao đây cũng không phải của hiếm lạ.” Nữ hài cắn môi, có mấy phần ai oán.

“Nếu đã là món Sương Nhi chuẩn bị vì ta thì chắc hẳn mùi vị ngon lắm, phải nếm thử mới được.” Tạ Thanh Lam nhấc lấy bát, múc một muỗng đưa lên miệng, nữ hài tủm tỉm nhìn.

Đột nhiên xoảng một tiếng, bát trong tay thiếu niên vỡ tan tành, biến hóa bất ngờ làm cả hai giật mình.

Ca Dạ lẳng lặng đứng ở cửa phòng bếp, sâu kín nhìn chằm chằm thiếu nữ ngạc nhiên ra mặt.

“Ngươi làm gì đấy hả!” Tạ Thanh Lam sửng sốt, cơn tức giận phun trào, gầm lên một tiếng.

Loáng cái đã thấy nàng phóng mình đến trước người, theo bản năng cậu giơ tay ra cản lại, cổ tay sít chặt như có vòng sắt, cả nửa bên vai lập tức tê rần, người nhẹ bẫng ngã ra sáu bảy tám bước, miễn cưỡng đứng vững nhìn, ả ta và Sương Nhi đã động thủ với nhau rồi.

Thì ra Sương Nhi biết võ.

Thiếu nữ yêu kiều đáng yêu mà ra tay lại rất ác liệt, chiêu nào chiêu nấy đều như đòi mạng. Đáng tiếc là gặp nhầm đối thủ, chưa tới mấy hồi đã bị Ca Dạ áp chế, bị điểm chính xác vào yếu huyệt, rõ ràng là ra tay không nhẹ, Sương Nhi trợn trắng mắt, mặt phồng lên đỏ bừng.

“Yêu nữ, buông tay ra!” Run rẩy cả buổi, rồi thấy người mình cứu về bị chịu khổ thì xông đến. Một viên đá bắn ra rạch ngang gò má cậu để lại một đường máu, cũng ngăn hành động của cậu lại.

“Ngươi muốn cứu ai?” Ca Dạ chế giễu, “Không tự xem xem bản thân còn lại bao nhiêu chân khí.”

Nghe thế thì rất đỗi kinh ngạc, Tạ Thanh Lam âm thầm đề khí, nhưng trong đan điền lại trống rỗng, chân khí hầu như đã tiêu tan.

“Ngươi đã làm gì.” Nhất thời không khỏi kinh hãi, nhìn Sương Nhi rồi lại nhìn nàng, một suy nghĩ mơ hồ hiện lên, khó có thể tin nổi.

“Ngu ngốc.” Ca Dạ thốt ra hai chữ, con ngươi đen láy nhìn thẳng vào tù binh trong tay, “Ai phái ngươi đến.”

Sương Nhi không mở miệng, bỗng giữa chân mày hiện lên vẻ kiên quyết đầy hung tàn, Ca Dạ tát một phát nặng nề khiến con nhỏ lệch cả mặt, môi bật ra máu.

Tạ Thanh Lam không đành lòng, toan mở miệng nhưng Ca Dạ đã giơ tay cạy cằm Sương Nhi, một chiếc răng dính máu rơi ra ngoài, nàng đưa mắt nhìn, cười nhạt một cái.

“Tử sĩ, đúng là được dạy không tệ, khiến ta càng tò mò hơn đấy.” Tiện tay khép xương hàm lại, “Chủ nhân của ngươi là ai.”

“Còn lâu ta mới nói, tốt nhất ngươi ngươi dẹp suy nghĩ này đi.” Gương mặt xinh xắn vặn vẹo, hiện lên vẻ oán độc chưa bao giờ để lộ, “Chủ nhân ắt sẽ trả thù thay ta.”

“Ngươi không nói, chẳng lẽ ta còn không biết?” Ca Dạ đâu phải kẻ không có não, tay khẽ dùng sức, nhìn mặt đối phương dần tái mét, “Cố ý hạ độc từ từ lâu như thế, ắt không phải vì ngày hôm nay.”

“Nhịn đau được thì ngươi cứ đừng nói.” Nàng lạnh lùng nhìn thiếu

niên ngây ngô run rẩy bên cạnh, “Nếu ngươi không muốn xem tiếp thì cút ra ngoài cho ta.”

“Ngươi muốn làm gì, cô ta muốn hại ta, có thể dụng hình…” Khiếp sợ và khủng hoảng xen lẫn nhau, dung nhan kiều diễm đầy địch ý khiến cậu không tài nào tin nổi, song lại không tài nào oán hận được.

“Ngươi tưởng cô ta muốn hại ngươi?” Nụ cười khinh thường nở trên gương mặt lạnh lùng. “Ngươi có giá trị gì đáng để cô ta tốn tâm tư như thế, nếu chỉ vì giết ngươi thì dù có mười Tạ Thanh Lam cũng chết cả rồi, việc gì phải dùng đến lệ Đoạn Trường ngàn vàng khó mua này?”

“Sao ngươi biết đó là Lệ Đoạn Trường, rốt cuộc ngươi là ai.” Sương Nhi cắn răng nói, rất không cam lòng.

“Có nên khen ngươi may mắn không nhỉ? Nếu ta không ra ngoài thì từ ngày đầu tiên ngươi hạ thủ đã bị phát hiện rồi; nếu không phải hôm nay ta quay về, ngươi đã có thể rút lui an toàn.” Câu nói thờ ơ đủ khiến người rùng mình, nàng nhìn đối thủ bất lực giãy giụa.

“Trung thành ư? Nếu phải chết thì để ta xem rốt cuộc ngươi cứng đầu đến mức nào.”

Chương 48: Trò chơi

Nhìn người nằm ngã trên đất yếu ớt vô lực, mồ hôi rỉ ra từng giọt. So với màn bi thảm khiến người ta sợ hãi lúc trước, tin tức nghe được lại càng khiến cậu suýt nữa không đứng vững.

Rốt cuộc cậu cũng đã rõ Lệ Đoạn Trường là độc gì. Không màu không mùi, hòa vào nước thì chẳng một ai hay, nhưng dùng nhiều lần thì sẽ hao mòn nội lực của người luyện võ, bất tri bất giác sẽ biến thành người bình thường, dù là cao thủ đến đâu thì khi trúng độc cũng trở thành cá trên thớt, mặc người mổ xẻ.

Màn anh hùng cứu mỹ nhân buồn cười ấy chẳng qua chỉ là cái bẫy người khác bày ra, mục đích thật sự là mượn sự hồ đồ của cậu để vào Bạch gia, thành công hòa độc xuống giếng.

Bạch gia rất khắt khe với hạ nhân, không tùy tiện tuyển người ngoài nên không lợi dụng được sơ hở. Nhưng nếu là người do ngũ công tử Tạ gia đem về thì khác, Bạch Côn Ngọc cố ý qua lại nên không đề phòng âm mưu tính toán, thành ra mới có họa hôm nay.

Nạm quân vương thế tử là chủ nhân của Sương Nhi.

Dày công sắp đặt mọi thứ chỉ vì để nhổ sạch đồng minh mật thiết nhất của Tạ gia, thủ lĩnh của xứ Hàng Châu – Bạch gia.

Ngoài hiên bỗng ồn ào hẳn, như thể có rất nhiều người đến, tiếng quát mắng liên tục vang lên, thỉnh thoảng truyền đến tiếng hét chói tai.

“Đến nhanh thật đấy.” Ca Dạ nhíu mày, một tay giữ lấy người đang định xông ra.

“Buông ra!” Vành mắt Tạ Thanh Lam như muốn nứt ra, bao phen tự trách cùng ảo não gần như nhấn chìm cậu.

“Giờ ngươi đã mất hết võ công, ra ngoài để chịu chết ư?” Ca Dạ chế giễu ra mặt, rút kim châm ra châm vào mấy yếu huyệt. Tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, cậu nổi điên giãy giụa, đan điền lại khôi phục chút chân khí.

Ca Dạ rút kim châm về, nhưng vẫn bấm vào mạch cổ tay cậu: “Tạm thời áp chế được chút, nhưng không có thuốc giải thì vẫn không được.”

“Buông ta ra!” Không vùng ra được, Tạ Thanh Lam nổi điên lên.

“Bớt nói nhảm đi.” Ca Dạ làm như không nghe thấy, vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh, “Ta chỉ đồng ý là trông nom ngươi thôi.” Nói cách khác, người Bạch gia sống chết thế nào không liên quan tới nàng.

“Ngộ nhỡ Bạch gia có bất trắc gì, ta thà chết chung với họ.” Tạ Thanh Lam cắn răng nghiến lợi, giậm chân giận dữ, “Yêu nữ như ngươi làm sao hiểu được, không cần ngươi phải giả mù sa mưa cứu ta!”

“Tiếc là ta đã đồng ý với Tạ Vân Thư rồi.” Tiểu quỷ thất thường đúng là đáng ghét, nàng cũng lười nói nhiều, điểm vào mấy huyệt đạo rồi ném đến trong góc tường, mặc cậu ta giận dữ trợn mắt, nàng đổi chỗ nấp rồi quan sát động tĩnh bên ngoài.

Đợi tiếng ồn ào nhỏ bớt thì kéo mấy người lại vặn hỏi, đại khái đoán được tình hình.

Dùng Lệ Đoạn Trường rất hữu hiệu, hầu như không có gì cản trở. Duy chỉ có Bạch Côn Ngọc vì xã giao bên ngoài nên mới trúng ít độc, nhưng khi thấy thanh đao gác trên cổ phụ thân và muội muội thì đã buông tay chịu trói, sau khi lĩnh một đao thì bị kéo đến võ trường của Bạch gia cùng người nhà.

Chỉ có đệ tử với mấy hộ vệ đi cùng ở bên trong là chết, còn thành viên Bạch gia tạm thời không sao, nhưng tạm thời bao lâu thì không biết, lần này Nam quận vương thế tử đích thân đến, dốc hết tinh nhuệ có ý giết gà dọa khỉ ở Giang Nam. Suy đoán từ cách hành sự, chỉ e là kết cục buồn.

Im lặng nhìn quanh một vòng.

Có không ít kẻ đến, nhân lúc đêm tối giơ đuốc cầm gậy. Kỷ luật nghiêm khắc huấn luyện nghiêm chỉnh, phân rõ chức trách.

Đèn đuốc hừng hực chiếu sáng võ trường rộng lớn. Trên sân rất tĩnh lặng, người nhà họ Bạch ngồi trên mặt đất, dù là Bạch lão gia tử vốn hào sảng thì nay cũng nhếch nhác vô cùng, râu dính đầy máu. Một trai một gái quỳ bên cạnh, đoàn thê thiếp run run nấp sau lưng, Bạch gia ở Hàng Châu rất có danh tiếng, nay gặp phải tình cảnh này, các cô nương nhát gan đã sụt sịt nước mắt nước mũi, khóc không ngừng nghỉ.

“Thật sự đã thất lễ.” Một thanh niên quý phái nho nhã gật đầu, như cảm thấy rất áy náy, “Hạ nhân ra tay hơi quá, đã dọa các vị phu nhân sợ hãi rồi.”

“Tiêu Thế Thành.” Ba con chữ thốt ra giữa kẽ răng, như ba miếng sắt đập mạnh xuống đất.

“Mới lần đầu gặp mà Bạch lão gia đã nhận ra rồi, Tiêu mỗ lấy làm

vinh hạnh.” Nam quận vương thế tử vẫn ung dung mỉm cười.

“Ngươi và ta không thù không oán, vậy mà lại hạ độc ám hại cả nhà ta, chém giết người vô tội, đúng là xứng với thân phận ngươi.”

“Hôm nay tại hạ lấy thân phận người giang hồ làm việc.” Tiêu Thế Thành thong thả đáp, “Bạch lão gia cũng nên biết rõ quy tắc giang hồ là thắng làm vua thua làm giặc chứ nhỉ.”

“Đuổi người hạ độc thì anh hùng cái gì.” Bạch Phượng Ca tức giận mắng chửi, “Thì ra hôm đó ở trong đình ngươi đã nhận ra chúng ta, nên mới nghĩ trăm phương ngàn kế hãm hại.”

“Danh tiếng Bạch gia nổi như cồn, nhiều năm tổ chức đúng là có chỗ hơn người, không dùng kế này chẳng phải uổng mạng của thuộc hạ ư. Nhị tiểu thư phải biết ‘việc quân cơ không nề dối trá’ chứ.” Tiêu Thế Thành đáp, tự có cái rộng lượng của kẻ thắng, “Lần gặp gỡ ở đình trú mưa chỉ là vô tình mà thôi, đúng dịp ta có hẹn đánh cờ với Huyền Trí đại sư, là do các ngươi đến đấy chứ.”

“Bây giờ các hạ muốn thế nào.” Bạch Côn Ngọc che cánh tay bị thương, mơ hồ choáng váng, mà cũng chẳng thể trách hắn được, tình thế tệ hại thế này, hơn phân nửa đã mất đi may mắn.

“Ta và Bạch gia nước sông không đụng nước giếng.” Tiêu Thế Thành tiến lên mấy bước, nói với vẻ tiếc nuối, “Tạ gia ở Dương Châu mới là họa của ta, mà Bạch lão gia cứ kiên quyết từ chối ý tốt của ta, cố ý dựng đồng minh với Tạ gia, Tiêu mỗ không biết làm sao nên mới đưa ra hạ sách này.” Hắn lại nhìn mọi người với ánh mắt ra chiều suy nghĩ, “Trừ Tạ trước rồi đến Bạch, dù gì cũng phải làm, Bạch công tử cảm thấy có lý không?”

“Đồ tiểu nhân bỉ ổi.” Bạch Phượng Ca mắng chửi, trong mắt tràn

ngập vẻ khinh thường.

“Rốt cuộc vẫn là người Bạch gia, dù là cá trên thớt vẫn chẳng hề sợ hãi, đúng là khiến người khác bội phục.” Tiêu Thế Thành nhẹ vỗ tay, không khỏi tán thưởng, “Trong quý phủ người đông môn đồ nhiều, mai này diệt hết cũng tiếc lắm.” Nói rồi đổi lời, “Nếu lão gia bảo đảm từ nay thành tâm giúp sức Nam quận vương phủ, thề không lưỡng lập với Tạ gia, giup ta hoàn thành nghiệp lớn là thống nhất võ lâm Giang Nam, thì ta sẽ lập tức cởi trói, tôn làm trưởng giả.”

Râu tóc hoa râm song khí thế vẫn còn đó, yên lặng một hồi, Bạch lão gia phá lên cười, tiếng như đá vàng.

“Bạch mỗ há là người thất tín bội nghĩa.” Lời nói ra kiên định rạch ròi, hào khí không giảm, “Đừng nói đến ta và Tạ gia có mấy chục năm giao tình, mà dù là lúc này, cũng sẽ không cúi đầu trước lưỡi dao, chôn vùi thanh danh một đời của Bạch mỗ. Dã tâm của ngươi có ai không biết, hôm nay diệt Bạch gia ta, sau này nhất định sẽ bị quả báo, chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, Bạch mỗ ở dưới cửu tuyền mỏi mắt trông chờ.”

“Bạch lão gia phải biết, loạn hôm nay tất cả đều do ngũ công tử Tạ gia dẫn sói vào nhà, nên ta mới có cơ hội.” Tiêu Thế Thành chắp tay, khẽ khích bác.

Ông lão hừ một tiếng, “Tiểu bối ngốc nghếch, đâu địch nổi mưu hại của ngươi, lão phu chết thì chết thôi, không có gì trách móc đời sau cả.”

“Lão gia không tiếc mình thì thôi, nhưng chẳng lẽ con cũng không lo sao? Thằng bé này chỉ mới bốn tuổi nhỉ.” Thuận tay nhấc con thơ của Bạch gia lên như xách một vò rượu, bất cứ lúc nào cũng có thể ném đi.

“Đồ cầm thú!” Trong sân gào to, Bạch Côn Ngọc lẫn Bạch Phượng Ca đều hốt hoảng, nhìn chằm chằm ấu đệ lắc lư lảo đảo. Ấy vậy mà thằng bé không hề khóc, còn cố ngẩng đầu lên, bĩu môi ra vẻ rất không thích tư thế hiện tại.

Ông lão đỏ mắt, “Dù gì Bạch gia cũng không còn khả năng sống, cần gì phải ra vẻ, cứ làm cho sảng khoái đi.”

“Được.”

Tiêu Thế Thành dừng một chốc, rồi cười với vẻ đầy tàn nhẫn.

Đứa bé lập tức bị ném về phía cối xay đá bên cạnh, song ngay lúc thê thảm không nỡ nhìn thì một bóng người vụt ra đỡ lấy đứa bé, chặn thảm kịch lại.

Ca Dạ bất đắc dĩ thở dài, xem ra ra tay quá nhẹ, tên kia phá được cấm chế mà xông lên.

Người đứng trong sân ôm chặt đứa bé suýt nữa bỏ mạng, khuôn mặt trẻ tuổi nổi giận đùng đùng.

Chính là Tạ Thanh Lam.

“Tạ ngũ công tử.” Tiêu Thế Thành nhướn mày như không ngoài suy đoán, giọng đầy chế nhạo, “Rốt cuộc cũng chịu ra rồi? Ta đang đoán xem ngươi còn muốn nấp đến khi nào đây.”

Thiếu niên không đáp, đẩy đứa bé vào trong góc, hình như nó cũng biết không ổn nên ngoan ngoãn không vùng vẫy.

“Chạy trốn mới sáng suốt chứ nhỉ.” Đối phương vẫn là cái dáng vẻ

thờ ơ đấy, “Dựa vào mình ngươi thì cứu được ai? Theo như mật báo thì ngươi cũng đã trúng Lệ Đoạn Trường, còn lại bao nhiêu công lực hả?”

“Cháu không cần phải quan tâm đến nhà ta, có thể thoát được thì cố gắng mà thoát, dù gì cũng phải giữ lại một mạng, như thế sau này còn có cơ hội trả thù thay Bạch gia.” Người Bạch gia mơ hồ dấy lên hy vọng thì đã bị lời nói vô tình dập tắt, lão nhân tinh thông hiểu đời, sớm biết vô vọng nên cất giọng nhắc nhở.

Tạ Thanh Lam rút kiếm ra, mặt mũi tức giận, thề quyết tâm liều chết.

“Trưng cái điệu bộ đấy ra làm gì.” Tiêu Thế Thành chỉ cảm thấy buồn cười, hết sức đả kích, “Trừng ta làm gì, họa là do ngươi ra cả. Tạ ngũ công tử học người ta đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng không ngờ lại dẫn vào mầm họa giết nhà diệt tộc, món nợ này nên tính trên đầu ngươi mới đúng. Nhắc đến cũng phải cám ơn, nếu không có ngươi ngây thơ thì kế hoạch này không dễ thi triển thế đâu.”

Thân hình thẳng tắp bắt đầu run lên, như bị sức mạnh vô hình giày vò.

“Ngươi tưởng giang hồ là gì, là trò chơi gia đình ư? Để ngươi thỏa sức chơi trò hành trượng nghĩa? nếu võ lâm Giang Nam đều như ngươi thì ta đã không cần hao tâm tổn trí xâm chiếm từng bước.” Tiêu Thế Thành chế giễu, giơ tay chỉ vào từng người Bạch gia, “Thấy gì không, những cái mạng này đều thắt trên đầu ngươi cả, kẻ hại chết họ không phải ta, mà là ngươi.”

“Im miệng!” Tạ Thanh Lam lạc giọng quát to.

Lời của Tiêu Thế Thành rất có hiệu quả, thiếu niên vừa bước chân

vào đời bị một áp lực nặng như núi đè bẹp. Dùng sức nắm chặt kiếm, khớp xương trắng bệch hiện lên vết xanh.

“Rút kiếm ra đi.” Từng chữ từng chữ thốt lên qua kẽ răng.

“Đấu với ngươi, còn chưa đến lượt ta phải ra tay.” Tiêu Thế Thành khinh miệt nhìn cậu, chỉ coi như là châu chấu đá xe, “Đừng có nói ta không cho cơ hội đấy.” Đùa bỡn như mèo vờn chuột, có vẻ sảng khoái như nắm chắc phần thắng, “Nếu có thể luân phiên thắng được năm người trong tay ta, ta sẽ thả toàn bộ Bạch gia. Thế nào?”

“Ngươi nói rồi đấy.” Đột nhiên có cơ hội, hai mắt thiếu niên sáng vụt lên.

“Dĩ nhiên, ta lấy danh nghĩa Nam quận vương phủ bảo đảm.” Nam tử tủm tỉm chắp tay, “Ngươi cứ thể hiện bản lĩnh đi, để ta xem con cái Tạ gia có công lực thế nào.”

Bạch Phượng Ca như ngừng thở, Bạch Côn Ngọc và phụ thân lại cùng cúi thấp đầu.

Lấy một địch năm, chẳng qua chỉ là trò chơi tàn nhẫn đến đỉnh điểm. Có lẽ đối với Tiêu Thế Thành mà nói, giày vò ý chí tinh thần của Tạ Thanh Lam mới thực sự là thú vui.

Theo tiếng vỗ tay, tùy tùng đầu tiên bước ra.

Chương 49: Xuất chiến

Thời gian lẳng lặng chuyển dời, nhưng trên sân lại đông cứng.

Kẻ xông đến bất ngờ văng ra, không bò dậy nổi, đã phân được thắng bại rồi.

Ngưng mắt nhìn thiếu niên loạng choạng chực ngã, Tiêu Thế Thành gật đầu tán thưởng, "Không tệ, đã trúng Lệ Đoạn Trường mà vẫn có thân thủ như thế, không hổ là người của Tạ gia Dương Châu." Không đợi đối phương thở gấp bình phục, hắn đã lạnh lùng hét ra lệnh.

"Lượt thứ hai, lên!"

Người thứ hai tấn công rất mạnh, Tạ Thanh Lam vốn không có nhiều chân khí, sau lượt thứ nhất thì gần như cạn sạch, dần dần ngay đến chống đỡ cũng khó, thoáng cái đã có thêm mấy vết thương. Người Bạch gia cũng tự biết, không đành lòng nhìn nữa, cúi đầu xuống hết.

"Nỏ hết đà còn không bắn xuyên được lụa mỏng*, huống hồ ngươi cùng lắm chỉ được xem là mũi tên lạc." Tiêu Thế Thành ác độc nhận xét, thiếu niên đỡ trái thì hổng phải, thế yếu rõ rệt, trái ngược hẳn với đối thủ.

*(*Câu này xuất phát từ "Gia Cát Lượng truyện".)*

"Phế gân tay hắn đi, giữ mạng lại." Đến cuối trò chơi, Tiêu Thế Thành mới cất giọng sai bảo, "Ta muốn xem xem lão đầu Tạ gia thấy con trai trở thành kẻ phế thì sẽ có phản ứng gì."

Tên thuộc hạ thưa đáp, kiếm như nước chảy, thuận thế quét lên tay phải của Tạ Thanh Lam, không khỏi đắc ý kết thúc trận đấu không chút hồi hộp, song vào khoảnh khắc mũi kiếm rạch đứt vải áo thì cơ thể bỗng nhói đau, nhất thời tay mềm oặt, nhìn chuôi kiếm trước ngực với vẻ không tin nổi.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt, giữa hai người đang công kích đột nhiên xuất hiện bóng người thon nhỏ.

Cổ tay trắng ngần của Ca Dạ vỗ nhẹ một phát, lập tức ngăn cách Tạ Thanh Lam ra sau lưng, còn gã nam tử kia lảo đảo vô lực, không biết đoản kiếm ghim vào ngực từ lúc nào, chỉ trong nháy mắt đã cướp đi sinh mệnh.

Bất ngờ chợt đến, tất cả đều kinh sợ.

“Sao lại là, Diệp cô nương…” Bạch Phượng Ca kinh ngạc thốt lên rồi tắt ngúm.

Bạch Côn Ngọc ngẩn người, Bạch lão thái gia nghiêm túc quan sát thiếu nữ, càng nhìn càng sửng sốt.

Nữ hài tiến lên như không có chuyện gì, rút kiếm trên người chết ra, nhẹ nhàng vung lên, máu nhỏ xuống đất tong tong, thân kiếm trong veo không nhiễm chút bẩn.

“Là ngươi.” Hồi lâu sau, Tiêu Thế Thành chậm rãi mở miệng, “Mật báo nói ngươi đã rời khỏi Bạch gia rồi.”

“Tình báo của ngươi không sai, ta chỉ mới về một canh giờ trước.” Nữ hài gật đầu, cũng có chút tiếc nuối, “Đúng là không khéo.”

“Ta vốn không muốn đối phó với ngươi.” Nam tử cẩn thận nhìn nàng, vui giận khó lường, “Huyền Trí đại sư có khuyên ta rồi.”

“Là lão hòa thượng kia sao?” Nàng bật cười, không khỏi chế giễu, “Người lão ta chịu chơi cờ cùng quả nhiên đều là yêu ma quỷ quái.”

“Phật tâm từ bi, muốn độ ma kiếp.” Tiêu Thế Thành cũng cười, rồi chuyển qua quan sát không che đậy, “Ta rất tò mò, nhìn sao cũng không thấy ngươi có thể hô mưa gọi gió ở Tây Vực.”

“Lão ta nói quá thôi.”

“Ngươi muốn nhúng tay vào sao?” Hắn khách khí hỏi.

“Ta đã nhận lời trông coi cậu ta, không thể để ngươi phế đi được.” Nàng cũng chẳng muốn.

“Ngươi và Tạ gia có giao tình gì?”

“Không có gì cả.”

“Vậy có thể lùi một bước được không?” Nam tử nho nhã lễ độ, “Ta sẽ xem như ngươi chưa từng xuất hiện.”

Nàng liếc mắt nhìn người chết trên đất, Tiêu Thế Thành thức thời tỏ thái độ, “Ta có thể không so đo.”

“Không được, ta không thể để cậu ta gặp chuyện được.” Nữ hài ngẫm nghĩ một lúc rồi phiền não thở dài, giơ chân đá lên người nằm trước, “Ngươi từng nói nếu đánh thắng năm người thì sẽ bỏ qua cho Bạch gia, đây cũng coi như là một trong số đó nhỉ.”

Con ngươi của gã nam tử co lại thành một chấm sắc bén, nhìn chằm

chằm thiếu nữ đang đứng xuôi tay.

Tạ Thanh Lam tỉnh táo, “Yêu nữ, ngươi…” Còn chưa nói hết câu thì đã bị luồng lực mạnh ném văng đi, đập phải tường đất bên ngoài, tứ chi tê rần trượt xuống.

“Con nít đừng có chen miệng vào.” Vẻ mặt Ca Dạ thực hờ hững, thuận tay xốc đứa bé gần đó lên nhét vào ngực cậu chàng, sức mạnh đến nỗi làm cậu suýt đứt hơi.

Nếu không phải tình hình đang nguy cấp…

Tiêu Thế Thành đã cười phá lên rồi, tùy tùng sau lưng cũng đang nín cười.

Nhìn lại trong sân, người nhỏ nhất chính là thiếu nữ yêu kiều đứng thẳng, vóc dáng còn chưa tới đầu vai nam nhân, nhưng lại trịnh trọng mắng thiếu niên cao hơn mình, quả thực vô cùng quái dị.

“Cười xong chưa? Ngươi có thể bắt đầu.”

Thấy Ca Dạ ra tay, không còn ai có thể cười được nữa.

Tất cả đều ngơ ngác nhìn bóng người như ma quỷ, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh trăng cùng ánh đuốc, xuất hiện với góc độ không thể nào tưởng nổi, chiêu thức kỳ quái, chỉ trong vòng mấy chiêu đã ép đối thủ phải xoay người tự vệ, rồi qua thêm mười chiêu nữa, máu tươi phun trào, một kiếm lưu loát cắt đứt cổ họng đối phương.

Cơ thể cao lớn ngã xuống cái rầm, máu nhuộm cát thành một màu đen như bóng tối.

Nữ hài đứng cách xa, vạt váy trắng ngần phất phơ trông như đóa

hoa vừa hái, hai tay giấu trong ống tay áo, không hề giống vừa cắt đứt cổ họng của mội người.

“Người tiếp theo là ai?” Lông mi khẽ nướn, dung nhan trong như nước.

Trong bóng đêm, năm thớt ngựa phóng vùn vụt, phi vào thành Hàng Châu.

Tiêu Thế Thành đúng là có thủ đoạn, tùy tùng đưa đến cũng không phải là hạng tầm thường, nếu ở nơi khác thì hẳn là cường hào một phương, thế nhưng lại cam tâm làm thuộc hạ cho hắn.

Kẻ thứ ba rõ ràng mạnh hơn nhiều, song vẫn chẳng địch lại nàng, trong chớp mắt đoản kiếm đâm vào ngực ba lần, nằm phịch xuống đất.

Ca Dạ không kịp rút lui, trên cánh tay xuất hiện vết thương, máu tươi chảy ra thấm ướt nửa ống tay áo. Nàng dứt khoát xé ống tay áo, răng trắng cắn đầu vải, siết lại vết thương.

“Lam Hiêu, lần này ngươi lên đi.”

Nghe thấy giọng của Tiêu Thế Thành, nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Từ sau lưng Nam quận vương thế tử, một bóng người bước ra khỏi chỗ tối, sắc mặt thay đổi liên tục, vừa lúng túng lại khó xử, bứt rứt không biết đặt chân ở đâu.

Ca Dạ nghiêng đầu nhìn một lúc, rồi nhếch môi như cười như không.

“Ngươi muốn động thủ với ta hả?”

Nơi cổ họng vang lên mấy tiếng, trên chóp mũi thiếu niên đổ mồ hôi, rồi bất thình lình quỳ xuống.

“Thuộc hạ không dám!”

Người trong sân trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, ngay cả Tiêu Thế Thành cũng không ngoại lệ: “Lam Hiêu!”

Vẻ mặt thiếu niên đầy đau khổ, song cũng chẳng dám đứng dậy.

“Thuộc hạ không biết Tuyết… chúa thượng đến Giang Nam lúc nào, không thể chào đón, xin thứ tội.” Dừng lại một lúc, cuối cùng cắn răng khẽ gọi, “Mặc Diêu, ngươi cũng lăn ra đây cho ta.”

Lại một bóng đen xông đến quỳ xuống, “Mặc Diêu tham kiến chúa thượng.”

Bất chấp ánh mắt như đao ở sau lưng, cả hai đều mồ hôi đầm đìa, chẳng dám ngẩng đầu lên.

Tĩnh lặng một hồi, giọng nói thanh lạnh vang lên.

“Từ ngày thả các ngươi đi thì không còn là chủ tớ nữa rồi, các ngươi không cần gọi ta là chúa thượng.” Nàng nở nụ cười đầy ẩn ý, “Có điều không ngờ các ngươi lại đổi môn đình nhanh thế đấy, các ngươi không dùng rương kim châu kia sao?”

“Xin chúa thượng thứ tội, chúng thuộc hạ vốn đang du ngoạn, bỗng gặp thế tử đang chiêu nạp, nhất thời ham vui nên gia nhập vào Nam quận vương phủ, chứ không phải vì cống hiến tiền tài.” Mặc Diêu thầm hối hận, tinhd cảnh quẫn bách thế này lại chưa kịp chuẩn bị.

“Thì ra là nhiều năm giết người, nay không quen cảnh thanh tịnh.” Ca

Dạ gật đầu, châm biếm, “Ta còn tưởng thế tử cao minh, chưa gì đã thu phục được các ngươi.”

“Thuộc hạ không dám.” Cả hai đồng thanh đáp, không hẹn mà da đầu cùng phát rét.

“Bọn chúng là thuộc hạ của ngươi?” Sắc mặt Tiêu Thế Thành tái xanh.

“Bây giờ là của ngươi rồi.” Nàng cười cười, tiếp tục băng bó cánh tay, cho đến khi chắc chắn không có gì đáng ngại.

“Ngân Hộc Bích Chuẩn cũng thế?” Từng vui mừng vì chiêu mộ được bốn cao thủ, nay lại thành trò hề.

“Có thể chiêu nạp được bốn người bọn hắn, thủ đoạn của ngươi cũng không tệ.” Tuy là tìm kiếm kích thích, nhưng để Tứ Dực chịu cống hiến thì cũng không phải là người thường, nàng khen ngợi một câu, nhưng Tiêu Thế Thành nghe vào lại như châm chọc.

“Ta thực nghi ngờ có phải ngươi đã chú tâm sắp đặt từ sớm rồi không, hay cho một trò hề.”

“Nếu là như thế thật, thì ngươi không có cơ hội ép ta phải ra tay đâu.”

Chất giọng lạnh lùng đầy tự giễu, “Có lẽ đây là chuyện ngu xuẩn nhất ta từng làm.”

Trong lòng biết lời đối phương nói là thực tế, liếc nhìn hai người đang quỳ thẳng sống lưng, Tiêu Thế Thành không nén được lửa giận, sắc bén nói, “Các ngươi nghĩ cho rõ đi, hay là muốn đi theo chủ cũ?”

Lam Hiêu mặc Diêu im lặng không lên tiếng.

Ca Dạ xem thường, “Đừng ép chúng và ta phải động thủ, vì như vậy rất ngu ngốc.”

“Bằng quan điểm của ngươi?” Hắn giận dữ cười ngược lại.

Nàng trầm ngâm, “Các ngươi đứng lên đi, đứng qua một bên không được phép nhúng tay vào, đợi chấm dứt chuyện rồi quyết định đi theo ai.”

Bất ngờ ập đến, cả hai không ai dám tin, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Đi.”

Nàng quát một tiếng, cả hai lập tức đứng dậy lùi ra theo bản năng, trưng ra tư thế đứng ngoài cuộc.

Tiêu Thế Thành lạnh mặt.

“Ngươi cũng săn sóc thuộc hạ đấy nhỉ.” Hắn ta cười trơ tráo, vừa chọc giận liền động sát ý, “Sao không để chúng giúp ngươi một tay.”

“Miễn cưỡng ép buộc là sao, thế tử không cảm thấy vậy à?” Nàng hời hợt bóc trần, “Coi như Lam Hiêu nhận thua, mời người kế tiếp.”

“Chúc mừng cô nương không phí nhiều sức đã thắng được một trận.” Tiêu Thế Thành mỉa mai.

“Nhờ có thế tử tác thành cả.” Làm như không nghe thấy châm chọc, nàng bình tĩnh mỉm cười.

Tính ra thì đối thủ cuối có thực lực vượt xa những người trước. Ca Dạ đấu rất lâu, dụ mãi đối phương mới để lộ sơ hở, lập tức từ phía sau đâm xuyên qua phủ tạng. Nàng cũng bị thương nhẹ mấy chỗ, sắc mặt trắng bệch, trên trán rướm mồ hôi, liên tục giao chiến đã hao không ít khí lực, dù nàng cũng đã khá cố hết sức.

Mắt thấy chiến thắng, người Bạch gia đều lộ vẻ vui mừng.

“Đúng là thân thủ tốt thật, ta không nghĩ ra được ngươi luyện như thế nào.” Tiêu Thế Thành không bỏ qua nhất cử nhất động của nàng, “Huyền Trí đại sư nói vẻ ngoài của ngươi chưa từng thay đổi, rốt cuộc đã mấy tuổi rồi.”

“Không liên quan đến ngươi.” Nàng điều chỉnh hô hấp, thu kiếm vào ống tay áo.

“Chẳng lẽ ngươi đã là bà già rồi?” Hắn ta ác ý suy đoán, mắt sắc quét một lượt từ trên xuống.

“Có lẽ ngươi đoán đúng đấy.”

“Rốt cuộc là được ai nhờ, Tạ tam công tử?” Tiêu Thế Thành tỏ ra trang nhã, “Hắn đưa ra điều kiện gì, ta có thể trả gấp đôi.”

“Điều kiện là đưa Tạ Thanh Lam về nhà, thế thôi.” Nàng dửng dưng cười, ứng đáp trôi chảy.

“Ta sẽ để hắn và ngươi rời đi, chỉ cần không nhúng tay vào chuyện Bạch gia.”

“Ngươi đừng hòng, ta thà chết chung với Bạch gia, còn hơn là sống tạm bợ trong hổ thẹn!” Tạ Thanh Lam hét lớn, “Nếu bọn ta đều chết cả, ta xem ngươi sẽ ăn nói gì với tam ca…” Kiềm chế đã lâu, lời nói

thao thao bất tuyệt thốt ra, đứa bé trong ngực bị âm thanh vang lên bất ngờ dọa giật mình, đạp chân vùng vẫy.

“Ngươi nghe rồi đấy.” Nàng thở dài với vẻ đáng tiếc, rồi bỗng cao giọng, “Mặc Diêu, làm cậu ta ngậm miệng đi.”

“Vâng.”

Động thủ dứt khoát, đừng nói Tạ Thanh Lam không lên tiếng, ngay đến đầu ngón tay cũng không nhúc nhích, chỉ có thể trợn mắt giận dữ nhìn nàng.

“Sao chúa thượng cứ phải cứu tên này thế, đánh ngất hắn đi không phải là được sao.” Lam Hiêu lẩm bẩm, nhanh chóng điểm huyệt đạo cho cả đứa bé, tránh bị nó quẫy, “Nàng chưa bao giờ làm chuyện phiền toái như thế này cả.”

“Ta cũng không nghĩ ra, người này đúng là đáng ghét, được cứu mà còn ra vẻ phách lối, như nợ gì hắn vậy.” Mặc Diêu khó hiểu lắc đầu, nặng nề đạp một phát.

“Đã đấu xong năm lượt, liệu thế tử có chịu thả người như đã hứa không?” Người trong sân không để ý đến màn trao đổi bên này, vẫn điềm tĩnh nói chuyện.

Giả vờ suy ngẫm một hồi, Tiêu Thế Thành lắc đầu không chút xấu hổ.

“Xin lỗi, cô nương chỉ mới đấu bốn hiệp, tạm thời khó giữ lời hứa được.”

“Ồ?”

“Người đầu tiên cô nương giết là vì cứu Tạ ngũ công tử, sao có thể coi là chính thức được.” Hắn giải thích, “Nên phải đấu với một người nữa, thì Tiêu mỗ mới có thể thả người.”

Rất nhiều người ở Bạch gia đã nổi đóa, không ít đệ tử môn hạ lên tiếng mắng chửi, đủ dạng lời tục tĩu, thậm chí có người giơ chân đấm đá liên tục.

“Vậy đối thủ của trận cuối là?” Nàng lễ độ hỏi.

Tiêu Thế Thành im lặng rồi nhe răng cười, đầy sắc bén lại tự phụ.

“Ta.”

Ca Dạ cũng mỉm cười, nụ cười khẽ như nhìn chú bướm nô đùa trên đầu ngón tay.

“Ngươi đúng là không để ta thất vọng.”

Chương 50: Câu thương

(Mình xin phép thay đổi lại xưng hô của Tiêu Thế Thành gọi Ca Dạ, các chương trước mình sẽ sửa từ từ.)

“Cô không thắng được ta đâu.”

“Ngươi tự tin nhỉ.”

“Ta đã nắm rõ thân pháp của cô rồi, quả thật vừa quỷ quái lại đầy sát ý, cô là một người rất khó đối phó. Nhưng nội tức không mạnh thì không thể kéo dài, cộng thêm vừa nãy cô đã đánh liên tiếp dẫn tới mệt mỏi, sẽ không phải là đối thủ của ta.”

“Ngươi đúng là đã chiếm được thế thượng phong.” Nàng gật đầu thừa nhận.

“Nếu chịu đi theo ta, nhất định sẽ được đối đãi như khách quý, cần gì duy trì cuộc chiến tất bại, tự nhảy vào chỗ chết.”

“Đa tạ đã cất nhắc.”

“Cô…”

“Mời.”

Hai bóng người một lam một trắng như đang nhảy múa dưới ánh trăng.

Tiến lùi công kích, lưỡi kiếm sắc bén lên xuống qua về, rõ ràng rất

nguy hiểm song lại như đang ngắm cảnh.

Bóng trắng nhẹ nhàng như mộng tiến lùi không một tiếng động, đoản kiếm xuất quỷ nhập thần tấn công vào chỗ hiểm. Còn Tiêu Thế Thành dù là thế tử cũng không thể dám xem nhẹ công phu của hắn, sau khi tìm được nhược điểm của Ca Dạ, dựa vào nội lực thâm hậu để tiếp cận, hắn lấy tĩnh chế động, dần dần chiếm thế thượng phong.

Thời gian dần trôi qua, dấu hiệu mệt mỏi dần xuất hiện, lại thêm một lát nữa, trên áo trắng đã điểm mấy vết đỏ như mai rơi trên nền tuyết, tràn đầy sợ hãi bất an.

Nàng từ từ lùi đến bên sân, hắn ép sát từng bước một, kiếm pháp ngày càng ác liệt. Đoạn mắt thấy suýt xảy ra tai nạn, bóng người bé nhỏ như được cơn gió đêm thổi lên bay vút lên trời. Tiêu Thế Thành lao người đến tấn công, giữa không trung chỉ nghe thấy tiếng kim loại giao nhau, đoản kiếm rời tay vạch một vòng cung rồi cắm xuống bãi cát, nửa thân kiếm hắt lên ánh sáng lạnh lùng trong gió đêm.

Trái tim của tất cả mọi người đều rơi xuống, Ca Dạ bị thế kiếm ép vào một chỗ, bí quá hóa liều, đúng lúc này người nhào đến, trường kiếm của Tiêu Thế Thành rung lên, bóng kiếm chập chờn chợt đâm thẳng đến. Sau một hồi vang dội, kiếm sắc xuyên qua cơ thể bé nhỏ đâm ra sau lưng, máu tươi dính trên thân kiếm sáng như tuyết, chảy đến tận chuôi.

Trong sân yên tĩnh đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng từng giọt máu tươi nhỏ xuống.

Ca Dạ tái mặt bợt bạt, cắn môi thật chặt.

Hai người áp sát nhau, nhìn từ mặt bên trông như đôi tình nhân đang ôm ấp.

Nàng ngẩng đầu lên, khó nhọc đưa mắt nhìn gương mặt bên trên – gương mặt không chút biểu cảm đang cúi đầu nhìn nàng.

Một lúc lâu sau, lộ ra nụ cười đắng chát.

Vì bàn tay nhỏ bé trắng nõn đã túm lấy cổ hắn.

Lạnh băng mềm mại như tay của tình nhân, ấn xuống một cách dịu dàng đa tình.

Huyết mạch phập phồng làm hắn đánh mất tất cả sức lực.

“Ngươi thua rồi.”

Con ngươi đen bóng cực kỳ yên tĩnh, lời nói nhẹ hẫng lạnh lùng tuyên cáo hắn đã thất bại.

Máu theo thân kiếm nhỏ xuống chảy qua bờ vai bé nhỏ.

“Giết người, không nhất thiết phải dựa vào kiếm.” Nàng nhếch mép, lạnh lùng nhắc nhở, “Có lúc ta cũng dùng tay không.”

“Ngươi thật độc.” Hắn chỉ nói ra ba chữ, ả nữ nhân này hy sinh cả nửa vai để đổi lấy cơ hội đến gần hắn.

“Không ác thì làm sao thắng được ngươi.” Nàng bình tĩnh mỉm cười, như thể người bị đâm kiếm không phải là nàng, “Ta đã thế suy sức yếu.”

“Có đáng không?” Tiêu Thế Thành rất khó hiểu, “Người như ngươi cần gì phải bán mạng vì kẻ không liên quan.”

“Ta cũng muốn hỏi ngươi.” Trán nàng lấm tấm mồ hôi, song vẻ mặt vẫn trấn định.

“Gì.”

“Vì dã tâm mà trả cả mạng của mình, có đáng không?”

Gương mặt mộc không chút huyết sắc, trắng như sương tuyết, bàn tay đè trên cổ càng lúc càng lạnh. Tiêu Thế Thành cúi đầu nhìn người tái nhợt khẽ run nhưng vẫn kiên định, nhất thời thất thần.

“Mời thế tử lấy danh nghĩa Nam quận vương ra thề, trong vòng năm năm không được động thủ với hai nhà Bạch – Tạ, được không.”

“Nếu không thì sẽ giết ta sao?” Tiêu Thế Thành thôi cười, “Ngươi có biết hậu quả khi giết chết quận vương thế tử là gì không.”

“Quả thực ta không biết, hay là thử xem sao?” Sát ý xoay vần trong tròng mắt đen, tản ra sát khí câu hồn cướp phách, “Dù kết cục có là gì thì ngươi cũng không thấy được.”

Giằng co trong yên tĩnh.

Mặc Diêu hắng giọng, “Thế tử, ta khuyên ngài chớ nên mạo hiểm, chúa thượng của bọn ta… không biết đã từng giết bao nhiêu người có địa vị cao hơn ngài.”

Lam Hiêu đứng bên gật đầu làm chứng.

Bàn tay đầy sát ý đặt ngay cổ không cho phép khinh thường, hắn cười khổ mở miệng.

“Ta xin thề trên danh nghĩa của Nam quận vương, trong vòng năm

năm sẽ không động thủ với hai nhà Bạch – Tạ. Nếu trái lời thề cả người lẫn trời sẽ quay lưng, được chưa?" Giọng nói vang khắp Bạch phủ, tất cả mọi người có mặt đều trở thành nhân chứng.

"Hôm nay rút người lui xuống, quyết không động binh nữa, nếu làm trái lời thề này thì liệt tổ liệt tông trọn đời không được bình an, trong một đêm gia môn sẽ hóa thành tro bụi." Ca Dạ cười nhạt bổ sung, "Nếu thế tử có thành ý, thì thề độc thêm lần nữa cũng không sao."

Tiêu Thế Thành chưa bao giờ bị người ta uy hiếp như thế cả, hai mắt như muốn bốc lửa, nhưng Ca Dạ chỉ vận nội lực vào tay là hắn lập tức không thở nổi, mặt càng lúc càng tái mét, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu, dựa theo đó lặp lại một lần.

Theo lời nói, tiếng vó ngựa như trống đánh truyền vào tai, chỉ chốc lát sau năm bóng người đã lao vào, nhìn tình cảnh trong sân mà ngớ người.

Tạ Vân Thư há mồm muốn gọi như giọng lại biến mất, từ từ đến gần, máu từ mũi kiếm nhỏ xuống đọng lại thành vũng nhỏ, đỏ đến mức đau mắt.

"Tới quá chậm." Ca Dạ thấp giọng than phiền, đè nén cơn run rẩy rồi dần buông tay ra.

"Xin thế tử buông tay." Cho đến khi nàng nhắc nhở, Tiêu Thế Thành mới phát hiện mình vẫn đang nắm chuôi kiếm, nửa cánh tay đều bị mồ hôi lạnh của nàng thấm ướt.

Nam tử chạy đến đỡ lấy nàng, thận trọng không chạm đến trường kiếm.

"Không sao, ta tránh được chỗ hiểm." Cơ thể bé nhỏ dựa vào lòng,

nàng khẽ nói bên tai, không kiềm chế được cơn run rẩy.

“Kiên nhẫn nào, cắn bả vai ta đi.”

Nhìn chằm chằm thanh trường kiếm đầy đáng sợ, hắn khàn giọng nhắc nhở, mặt còn trắng hơn người bị thương.

Hai tay đặt lên thân kiếm, theo tiếng *rắc* giòn giã, trường kiếm làm bằng thép ròng gãy làm hai, ngón tay bị lưỡi kiếm sắc bén lướt qua, máu chảy xuống.

Chỉ một chấn động nhẹ như thế đã làm nàng đau tới mức suýt nữa ngất đi, hai hàm răng bé nhỏ cắn chặt vào đầu vai. Tạ Vân Thư dứt khoát rút kiếm gãy ra, máu nhanh chóng chảy ra, thuốc bột rắc lên cũng không đủ, hắn liền xé ống tay áo buộc chặt lại, miễn cưỡng khống chế thương thế.

Mọi người im lặng nhìn cảnh này, Tiêu Thế Thành lấy lại tinh thần sớm nhất.

“Sự gan dạ thông minh của cô nương thật khiến người ta cảm phục, đáng tiếc lại không làm đến cùng.”

Mọi người Bạch gia trợn mắt nhìn hắn đầy giận dữ.

Hắn ho khan, xem thường ánh mắt phẫn nộ, “Ta sẽ rời khỏi Bạch gia như đã hứa, nhưng Lệ Đoạn Trường nếu không có thuốc giải…”

“Kẻ ác độc nhà ngươi còn muốn thế nào nữa!” Bạch lão thái gia mạnh mẽ lên án, chỉ hận không thể lóc thịt hắn ra, “Dẫn người của ngươi cút xéo đi!”

“Nếu không có thuốc giải, ba ngày sau công lực tiêu tan trở thành

phế nhân, suốt đời không lấy lại được.” Khôi phục bình tĩnh, Tiêu Thế Thành hỏi ngược lại, “Võ công khổ luyện nhiều năm cứ thế trôi theo dòng nước, Bạch lão gia tử không thấy tiếc ư?”

Tạ Khúc Hành và Tống Vũ Thương rút kiếm bước lên, tùy tùng của Tiêu Thế Thành ngay lập tức ứng biến, vây quanh Tiêu thế tử rút kiếm chống đỡ, bầu không khí gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây như thể chạm một phát sẽ bùng nổ, cục diện lại lần nữa rơi vào thế căng thẳng.

“Nếu như Tạ tam công tử chịu giao Diệp cô nương cho tại hạ, tại hạ sẽ tự mình dâng thuốc giải lên.” Rốt cuộc Nam quận vương thế tử cũng đưa ra điều kiện trao đổi.

Điều kiện khá cám dỗ. Mặc dù mấy người đã đến kịp thời, nhưng so ra thực lực vẫn khác xa, dù Tiêu Thế Thành không ra tay với người của Bạch phủ thì cố cướp lấy thuốc giải từ trong tay hắn vẫn vô cùng khó khăn, Nam quân vương phủ đã dốc hết tinh nhuệ vào chiến dịch này, tuyệt đối không thể tùy tiện bị đuổi đi được.

Bầu không khí đông cứng.

Tạ Khúc Hành chần chừ nhìn tam đệ.

Tạ Vân Thư không ngẩng đầu, đưa tay bảo vệ người trong lòng, tay trái cầm kiếm gãy, Ngân Hộc Bích huẩn đứng đằng sau đợi lệnh.

Bỗng Ca Dạ bật cười, động đến chỗ đau mặt thoắt tái mét.

Tạ Vân Thư nhẹ nhàng ôm chặt, cố giảm bớt cơn chấn động của nàng.

“Diệp cô nương không cần phải lo lắng.” Tiêu Thế Thành nhìn nàng

với ánh mắt khá phức tạp, “Ta nhất định sẽ đối xử tử tế, nhất quyết không để cô nương khó chịu nửa phần.”

Nàng vẫn cười rất dữ, một lúc lâu sau mới nói được.

“Ngươi tưởng…. ngươi có tư cách gì đưa ra điều kiện.” Khẽ hít hơi lạnh, nàng trào phúng châm chọc, bàn tay không bị thương cố vươn ra, trong tay cầm một bình ngọc tinh xảo, trông rất quen mắt.

Tiêu Thế Thành theo phản xạ sờ lên ngực, nhưng nơi ấy đã trống trơn, “Từ lúc nào mà ngươi…”

Rồi trong chớp mắt đã nghĩ thông, hắn đổi câu hỏi: “Làm sao ngươi biết trên người ta có thuốc giải?”

Ca Dạ khẽ cười hất tay ném đi, bình ngọc vạch nên một đường cung rồi rơi vào trong tay Lam Hiêu.

Lam Hiêu nhận lấy, lập tức mở nắp ra đặt trước chóp mũi Bạch lão thái gia, chỉ cần ngửi một lần là giải được độc. Mọi người rối ren nhanh chóng truyền tay nhau bình ngọc.

“Lúc chúa thượng bảo chúng ta lui ra đã có hỏi, khi đó ta đã bẩm báo thuốc giải ở trên người Tiêu thế tử.” Mặc Diêu giải thích, đứng một bên đề phòng bị cướp lại.

“Chúng ta đi theo chúa thượng mấy năm, chỉ dựa vào động tác tay là có thể truyền đạt được tin tức.” Lam Hiêu bổ sung, quay lại đi đến sau lưng Tạ Vân Thư.

“… Được… Được lắm…”

Tiêu Thế Thành dán mắt vào gương mặt tái nhợt như hoa rơi, yếu ớt

như thể không chịu nổi sức lực của một ngón tay.

“Tiêu mỗ thua tâm phục khẩu phục.”

Kế hoạch dày công tính toán từng bước một, không có một kẽ hở, cuối cùng lại bất tri bất giác rơi vào bẫy rập.

Nàng cũng không nói gì thêm, người mềm oặt dựa vào lòng Tạ Vân Thư, cười chế giễu. Trả ra cái giá như vậy, sao có thể chỉ vỏn vẹn vì một lời hứa vô dụng.

Tạ Vân Thư ôm nàng rất dịu dàng, cẩn thận né tránh vết thương, đến khi đảo mắt nhìn sang Tiêu Thế Thành thì đã lạnh lùng như băng, “Tốt nhất thế tử nên về lại Nam quận đi, có lẽ sẽ bất ngờ đấy.”

Tiêu Thế Thành tái mặt.

Nam quận là bản doanh của hắn, lần này dốc hết tinh nhuệ, toàn quận trống trơn, mới nghe không thể không kinh hãi, “Tạ công tử đến Nam quận?” Mật báo chỉ nói bọn họ đã rời Dương Châu, nhưng không thể tra xét được hướng đi.

“Thuận đường thôi.” Tuấn nhan cười lạnh, như đao phong lướt qua, “Nghe nói là cửu môn tam phái ở khu vực kia luôn bất mãn trước việc thế tử làm việc không chừa thủ đoạn nào đã lâu, thề liên minh lại, có xảy ra chút rắc rối đấy.”

Nói xong một câu ngắn ngủi, Tạ Vân Thư ôm cô gái trong lòng rời đi.

Bạch lão gia hiểu ý đi đến trước mặt con trai, rồi lại nhìn Tạ Khúc Hành và Tống Vũ Thương, bỗng nở nụ cười.

“Tiêu Thế Thành, ngươi cũng có ngày hôm nay!” Cắn răng nghiện lợi

mắng, ông lão cười to một tràng, bao khuất nhục nín nhịn lúc trước đều đã quét sạch.

Tiêu Thế Thành cắn chặt răng.

Trong đêm xuân, hắn hít sâu một hơi.

Chương 51: Trừng phạt

“Xin lỗi.” Đút xong một muỗng thuốc, hắn thấp giọng mở miệng, đau lòng xen lẫn áy náy.

“Ừ?”

“Đã để nàng phải bị thương nặng đến thế.” Không ai ngờ lời nhờ vả ban đầu lại thành ra nghiêm trọng tới vậy, vừa vui mừng vì sự đảm đương của nàng, lại vừa đau lòng khi thấy nàng đổ máu, áy náy khó xử.

Ca Dạ ngẫm nghĩ rồi cười nhạt, “Cũng may ngươi không thực sự lấy ta để đổi thuốc giải.”

Nhìn chăm chú gương mặt mất quá nhiều máu, hắn đè nén phẫn nộ.

“Ta sẽ không làm vậy.” Dù rằng Bạch gia và Tạ gia kết giao nhiều năm, dù rằng tai họa bất ngờ này có thể khiến Thanh Lam không gượng dậy nổi, “Đến giờ nàng vẫn không tin ta.”

“Đối với ta chữ kia quá xa xỉ.” Ca Dạ thờ ơ đáp, “Huống hồ là chuyện liên quan đến người thân, dù đồng ý yêu cầu của đối phương cũng không lạ gì.”

“Nàng cảm thấy ta sẽ phản bội sao?”

“Không phải là sẽ hay không, tự ngươi cân nhắc hậu quả là được rồi.” Nàng hít khẽ, đè lên vai nói, “Đây coi như cái giá cho việc ta nợ ngươi nhiều năm, sau này không còn thiếu nợ gì nhau nữa.”

“Nàng nợ ta lúc nào, vẫn là ta nợ nàng mới đúng.” Sóng lòng lên xuống không nói rõ là tư vị gì.

Không thấy được vẻ mặt của hắn, nàng từ tốn nuốt ngụm thuốc đắng chát.

“Ngươi khác xa hiện nay rất nhiều.”

Không cần hồi tưởng nàng vẫn nhớ thiếu niên hai mắt sáng bừng, chính trực kiên trì, kiêu ngạo lại tự hạn chế, là nhân vật hoàn mỹ nhất trong thế hệ con em thế gia.

“Không trách nàng được, là lựa chọn của chính ta.”

“Những nhiệm vụ ngươi thi hành đều xuất phát từ lệnh của ta.” Nàng bình tĩnh nói ra sự thật, “Là ta đã biến ngươi thành kẻ sát nhân.”

“Không phải nàng đã nói ai gây tội phải tự gánh vác ư, vì sao phải chối bỏ trách nhiệm thay ta.”

Ca Dạ không trả lời.

“Không phải nàng cũng nhận chỉ thị của giáo vương sao, vì sao không dùng lý do đó để thuyết phục mình?” Hắn nhẹ nhàng giữ lấy mặt nàng, không cho phép trốn tránh.

Yên lặng nhìn một lúc lâu, Ca Dạ hờ hững dời mắt, “Ngươi và ta không giống nhau.”

“Không giống chỗ nào?”

Đối mặt với màn truy hỏi, nàng trước sau vẫn một vẻ thản nhiên.

“Xuất thân, giáo dưỡng, người nhà, bạn bè của ngươi. Trong mắt bọn họ, ngươi vẫn là người như xưa, bất cứ lúc nào cũng tìm lại được thân phận, bảy năm trong giáo chỉ là một biến cố bất ngờ. Quên nó đi, ngươi vẫn là Tạ gia công tử người người khen ngợi, một lần sa ngã ngắn ngủi không tạo nên ảnh hưởng gì đến ngươi.”

“Còn nàng thì sao?” Hắn nhìn tròng mắt đen lạnh lùng không gợn sóng, dường như muốn nhìn thấu lòng nàng.

“Ta ư?” Cơ thể mệt mỏi, Ca Dạ yếu ớt trả lời, “Từ nhỏ ta đã lăn lộn trong dơ dáy, những âm mưu tính toán tàn nhẫn kia đã sớm hòa vào trong xương, sau này cũng thế, chúng ta vốn là hai loại người.”

Lần này đến lượt hắn im lặng.

“Trước đây ngươi chưa từng lựa chọn trốn tránh mà luôn cố gắng để có thể sống, như thế rất tốt.” Nàng giơ tay mình ra, tự lẩm bẩm, “Bây giờ ngươi có thể lấy lại tất cả, làm một người tốt trong sạch, ngươi có cơ hội như thế.”

“Nếu không phải gặp được nàng, ta đã không sống đến ngày hôm nay.”

“Không liên quan gì đến ta cả, đó là tự ngươi đạt được.”

“Nàng hy vọng ta sẽ quên đi bảy năm này ư?”

“Nếu ngươi đủ thông minh thì sẽ biết phải làm thế nào để bản thân được tốt nhất.”

“Có lẽ ta ngốc hơn nàng tưởng.” Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, sự mềm mại trắng nõn khiến người ta động lòng trân trọng.

Ca Dạ rút tay về, lạnh giọng nói, “Đừng làm ra chuyện phải khiến mình hối hận.”

“Nàng muốn nói điều gì?”

“Không gì cả.” Bả vai bắt đầu đau, nàng trượt xuống mệt mỏi nhắm mắt, không muốn nói chuyện thêm.

“Ca Dạ.”

Không nhúc nhích, nàng ngủ rồi.

“Ca Dạ?”

Đầu ngón tay chạm nhẹ vào mặt nàng, vẫn chẳng chút động tĩnh.

“Ca Dạ…”

Mỗi lần thốt ra cái tên này đều như nỉ non tận nơi sâu nhất ở đáy lòng. Hắn thở dài một hơi rất nhẹ, rồi đặt nụ hôn xuống giữa chân mày.

Lông mi rậm run rẩy, nhưng vẫn không mở ra.

Hắn cũng không dừng lại, từng chút từng chút hôn lên hàng mi thanh tú, đôi mắt khép chặt, chóp mũi cao vút, gò má mũm mĩm… Rồi triền miên lên bờ môi lành lạnh, mùi thuốc đắng gợi lên bao thương đau, càng khiến hắn cực kỳ dịu dàng.

Mùi thơm thanh lạnh làm tâm thần chập chờn, si mê khó dừng.

Nàng không thể ngó lơ được nữa, bất ngờ mở mắt ra.

Hắn không cho nàng né tránh, khéo léo giữ lấy, từ từ dụ nàng chìm đắm trong tay mình.

Vì bị động cho đến kìm lòng không đậu, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng ửng đỏ, ngón tay bé nhỏ vô thức níu lấy ống tay áo, con ngươi đen nhánh dần mơ hồ.

Chẳng biết tự lúc nào, môi hắn đã hôn lên vành tai nhỏ xinh cùng dái tai gần như trong suốt, khiến nàng khẽ run như bông sen trong gió; rồi những chiếc hôn lại rơi xuống cần cổ trắng ngần, kiểm chứng xem có trơn mềm như trong tưởng tượng lần không; xương quai xanh mê người hõm xuống, hắn lại in dấu lên đấy. Tóc đen tán loạn như nước, ngón tay thon dài qua lại trong tóc, thỏa sức khiêu khích gây nóng…

Ngón tay càn rỡ theo mép y phục không an phận trượt vào, rồi hắn bỗng bất động, vùi đầu vào suối tóc mát lạnh, một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên, con ngươi u ám ngậm ý cười.

“Xin lỗi, ta quên mất.”

Cúi đầu nhìn vạt áo mở phân nửa, hai má nàng bỗng đỏ lên. Ngón tay hắn đặt trên tầng tầng lớp lớp băng vải, lòng bàn tay… phủ lên bờ ngực mềm mại như bồ câu.

Cách một lớp áo lót, nơi mềm nhuyễn nhô lên gần như khiến hắn đánh mất lý trí trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc ấy, gương mặt lạnh nhạt quật cường đã tháo gỡ lớp phòng vệ, bất lực để mặc hắn thả lỏng, yếu đuối lẫn luống cuống, đẹp đến nỗi khiến người ta không nỡ rời tay.

Dáng vẻ xấu hổ như vậy.

Mỗi lần sắp lại gần là lại kéo giãn khoảng cách, lạnh lùng như thể không đếm xỉa gì. Trái tim đa nghi cảnh giác đầy phòng bị, từ chối bất cứ mọi thăm dò, bất cứ lúc nào cũng có thể rời xa dương thế trong chớp mắt, chỉ có vào một khắc động tình mới có thể loáng thấy chút chân thực.

Nhớ đến vẻ thẹn thùng nói không nên lời của Ca Dạ, bên bờ môi vạch nên một nụ cười, tuấn nhan hài hòa vui vẻ.

Chí ít trong mắt Tạ Thanh Lam là vậy.

“Đại ca, tam ca.” Cậu khẽ ngẩng đầu, “Chuyện hôm đó chính là như vậy.”

Tạ Khúc Hành thở dài, vừa thương lại vừa trách đệ đệ nhỏ hơn nhiều tuổi này, “Đệ có biết mình sai ở đâu không.”

“Thanh Lam không nên sơ suất dẫn sói vào nhà.”

“Còn gì nữa?”

Ngẫm nghĩ một lúc lâu, Tạ Thanh Lam lắc đầu.

“Lấy đệ tự suy ngẫm, phải nên phạt thế nào đây.”

Thiếu niên chần dự do dự, mãi vẫn không thể nào đáp lời.

Bạch gia không quá trách mắng cậu, dễ dàng tha thứ sai lầm lần này. Bạch Côn Ngọc chỉ nói bản thân không xem xét kỹ, ôm hơn nửa trách nhiệm, trái lại còn khuyên giải an ủi trước sự áy náy của cậu.

“Quay về Tạ gia đến hình đường lĩnh hai mươi trượng, bồi dưỡng thêm đạo đức, phạt phải tập luyện cùng đệ tử mới học, trong vòng ba năm không được phép ra ngoài.” Tạ Vân Thư đưa ra quyết định thay cậu, Thanh Lam biến sắc.

“Tam ca!”

Tạ Khúc Hành cũng nhíu mày, chần chừ, “Có phải nặng quá rồi không.”

Từ nhỏ Thanh Lam đã quen được nuông chiều, chưa bao giờ nhận hình phạt nặng đến thế, nhất là còn biếm xuống làm đệ tử mới học, lại thêm nhục mặt.

Tạ Vân Thư nhìn gương mặt không phục, khẽ cười, “Đệ tưởng mình chỉ sai mỗi chuyện đấy sao?”

“Thanh Lam không hiểu ý của tam ca.” Thiếu niên ngẩng đầu, giọng cố chấp.

“Không phân biệt đúng sai, ngông cuồng ra tay càng thêm tranh chấp, đây là thứ nhất.”

“Cậy vào gia thế mà tự tiện quyết định, tự tiện đưa kẻ địch vào Bạch gia, đây là thứ hai.”

“Từng có qua lại nhưng không hề quan sát kỹ hành tung của kẻ địch, không hề có lòng cảnh giác, đây là thứ ba.”

“Không phân rõ thiện ác, sau khi biết được thân phận của đối phương vẫn mềm lòng, thiếu quyết định, đây là thứ tư.”

“Không nhận biết được tình thế, kích động vô mưu để kẻ địch tấn

công tâm lý, đây là thứ năm.”

“Ăn nói vô lễ, dám nói xấu người đã cứu mình, không phân biệt được cám ơn oán trách, đây là thứ sáu.”

“Đã không khoan dung lại còn trách người, bản thân tự buông thả, không có lòng sám hối, đây là thứ bảy.”

“Với các điều bên trên, có lý do gì để biện giải cho việc phạt nặng, không cấm túc đệ trong núi mười năm đã coi là nhẹ rồi.” Từng tiếng từng tiếng đầy nghiêm nghị, nói xong câu cuối mặt mũi Tạ Vân Thư như hàn băng, không cho cơ hội xoay chuyển.

Tạ Khúc Hành im lặng.

Cuối cùng Tạ Thanh Lam không phục: “Chỉ sợ trong lòng tam ca, điều thứ sáu mới là điều không thể tha thứ nhất.”

“Đệ còn mặt mũi mà cãi lại hả?” Tạ Vân Thư không hề tức tối, chỉ lạnh lùng nói: “Ta hỏi một câu, giả sử hôm đó không có nàng ấy thì hậu quả sẽ thế nào.”

Tạ Thanh Lam ngừng nói, nhưng vẫn không nén được bất mãn.

Tạ Vân Thư thấy cả, lại nói, “Ta hỏi lại đệ, nếu người làm sai không phải là đệ mà là đệ tử Bạch gia, vậy đệ thấy Bạch lão gia tử sẽ trừng phạt thế nào.”

Thiếu niên ngẩn người, yên lặng cúi đầu.

“Dẫn đến đại họa cho cả gia tộc, dù là người thân của Bạch gia cũng quyết sẽ không tha. Hôm nay Bạch gia không nhắc đến chẳng qua là nể tình giữa hai gia tộc, lại nhờ có người bạn của Tạ gia diệt trừ mối

họa, dù có kinh hãi song không gặp nguy hiểm, ai dám nói bọn họ thật sự không hề oán trách đệ."

"Chuyện này mà truyền ra ngoài, trên giang hồ lại nói Tạ gia không biết dạy con, làm việc không biết trời cao đất rộng. Kẻ không biết chuyện sẽ nói Bạch gia hùa theo Tạ gia, đại họa lớn đến thế cũng không nhắc đến, quá giữ mặt mũi. Đến lúc đó giao hảo mấy đời hai nhà Bạch – Tạ lại vì đệ còn sống mà nảy sinh hiềm khích, đến mức ấy thì phải xử phạt vì tội gì hả."

Sắc mặt Tạ Thanh Lam tái nhợt, mồ hôi rơi nhễ nhại.

"Cha mẹ thương đệ còn trẻ nên bệnh vực không nỡ trách mắng, nhưng cũng không nên để đệ biến thành kẻ dốt nát ngông cuồng, đệ còn có đường thanh minh, quay về tự mình học cách bớt phóng túng đi, đừng ỷ vào gia thế buông thả mà coi trời bằng vung, tưởng trên giang hồ ngoài thế gia không có ai hơn."

Tạ Thanh Lam há miệng, không cách nào đáp lời. Từng câu từng chữ không chút lưu tình quất mạnh vào tim cậu, cảm giác xấu hổ đè nặng như núi, ép cậu suýt nữa nghẹt thở.

Rốt cuộc Tạ Khúc Hành cũng không đành lòng, "Đệ lui xuống nghĩ kỹ đi, đợi về Dương Châu để cha cân nhắc."

"Đừng nuông chiều tiểu đệ, đệ ấy không còn nhỏ nữa." Tạ Vân Thư nhìn theo bóng lưng còng của đệ đệ, trong bụng có phần thương xót, "Cha để đệ ấy ra ngoài chính là muốn để đệ ấy nếm khổ, nếu không sau này sao có thể hành sự."

"Đệ ấy mới chỉ mười bảy tuổi." Huynh trưởng như cha, Tạ Khúc Hành nhìn ấu đệ trưởng thành, thấy đệ ấy chán nản, bản thân cũng không biết làm thế nào cho tốt.

“Lúc đệ mười lăm cũng vì ngu xuẩn không biết tự lượng sức nên mới bị bắt đến Thiên Sơn, đệ không hy vọng đệ ấy dẫm theo vết xe đổ.” Sao Tạ Vân Thư không hiểu được tâm tình của đại ca, “Kẻ địch sẽ không vì tuổi nhỏ mà chừa đường lui cho đệ ấy.”

“Lần này may có Diệp cô nương, nếu không không biết hậu quả sẽ ra sao.” Hễ nhớ đến Tạ Khúc Hành vẫn còn sợ hãi, Thanh Lam bị lợi dụng, ngộ nhỡ Tiêu Thế Thành thuận lợi thì Tạ gia thật sự không có đất dung thân.

“Diệp cô nương bị thương có nặng không?” Tuy hỏi thế nhưng trong bụng biết câu trả lời, tình cảnh lúc ấy có thể thấy rõ.

“Ừ.” Trong mắt lướt qua tia đau thương, giọng nhẹ bẫng đi, “Nàng rất ít khi bị thương nặng như vậy.”

“Huynh tưởng cùng lắm nàng ấy chỉ cứu Thanh Lam, không ngờ…”

“Nếu Bạch gia bị diệt, Thanh Lam cũng sẽ chết.” Tiêu Thế Thành cố ý mượn chuyện này hòng công kích danh dự của Tạ gia, một lần diệt gọn. Một khi trở thành kẻ đầu sỏ hủy diệt đồng minh, bất kể là tự trách mình hay Tạ gia trừng phạt, cũng sẽ không thể nổi danh tiếp nữa, bao lời nói bên ngoài cũng đủ dìm một thiếu niên chưa lớn, “Nàng đã đồng ý sẽ để mắt, cũng sẽ không để chuyện tệ nhất phải xảy ra.”

“Đúng là may mắn, haiz.” Tạ Khúc Hành không nói gì thêm, chỉ vỗ vai tam đệ.

“Gần đây có vài lời đồn có liên quan đến Diệp cô nương đấy.” Tống Vũ Thương đi vào, cả ngày đi vòng vòng lượm nhặt tin tức, giờ phút này giữa chân mày ẩn giấu sự tò mò, chắc chắn là đến để dò hỏi

thông tin đầu tiên.

“Là gì?” Vẫn ngồi bên sạp không rời, Tạ Vân Thư nghe nói thế, trong lòng thoáng chốc trầm xuống, chẳng lẽ…

“Đồn rằng nàng có nhân duyên với Tuyết Y nữ, rất có thể là thầy trò.”

“Căn cứ?” Một câu không đầu làm Tạ Vân Thư mờ mịt, “Còn nữa, Tuyết Y nữ là ai?”

“Kiếm của nàng ta.” Tống Vũ Thương so kiếm, “Hiện lên tia sáng dưới trăng, cả thanh kiếm thuần một màu trắng, nói là giống hệt kiếm của Tuyết Y nữ năm đó.”

Kiếm của Ca Dạ?

“Năm đó Tuyết Y nữ là nhân vật thần bí trong võ lâm Trung Nguyên, thích mặc đồ trắng, thân phép nhẹ nhàng như ma quỷ, chưa ai từng thấy được mặt nàng ta. Trên giang hồ phù dung sớm nở tối tàn, từng giết mấy tướng quân, không nói được là chính hay tà.” Tống Vũ Thương đi nghe ngóng rất đầy đủ, “Theo lý Diệp cô nương đến từ Tây Vực, cách xa Trung Nguyên tới vạn dặm, hẳn sẽ không liên quan gì, nhưng quả thật thanh kiếm ấy rất kỳ quái.”

“Tin tức truyền ra ngoài rồi à?”

“Ừ, Bạch gia xảy ra chuyện lớn đến vậy, có rất nhiều người đang suy đoán lai lịch của nàng.” Dựa vào sức lực của một người có thể lệnh cho Nam quận vương thế tử rút lui, lại chưa bao giờ lộ vẻ trẻ con, sao không khiến người ta suy đoán được. Tống Vũ Thương không quên nhắc nhở, “Tốt nhất ngươi nên cẩn thận, Tuyết Y nữ hành sự quỷ quái, làm không tốt sẽ dẫn kẻ thù đến cửa.”

Mơ hồ có dự cảm vô hình, hắn nhíu mày.

Đồ gia truyền chưa từng rời khỏi Ca Dạ là thanh đoản kiếm có chuôi kỳ lạ, rốt cuộc là…

Chương 52: Đi thuyền

Đêm hè, gió quyện theo hương hoa lướt qua mặt sông.

Tuy nhiệt độ không thấp, nhưng hắn vẫn phải phủ áo khoác cho người bị trọng thương mới khỏi.

“Thích phong cảnh ở hai bên bờ không?”

Nàng gật đầu dựa vào lòng hắn, dung nhan trắng như tuyết được đèn bên bờ nhuộm sắc, “Ban đêm có nét phong tình khác hẳn.”

Bạch Phượng Ca cùng thị nữ được Tống Vũ Thương Tạ Khúc Hành tháp tùng đang ngắm cảnh ở cách đó không xa.

Nét mặt của nhị tiểu thư Bạch gia có vẻ ai oán, dù cho phong cảnh đẹp như tranh thì vẫn cứ buồn bực hoài. Tống Vũ Thương liên tục nhìn quanh, rất chú ý về tình hình bên này, nếu không phải ngại vì xấu hổ thì nhất định đã lại gần rồi.

Còn Tạ Thanh Lam, từ sau hôm đó vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài, dù lên thuyền trở về Dương Châu cũng không bước chân ra khỏi cửa, Tạ Khúc Hành khuyên nhiều lần, biết tâm trạng cậu đang rất tệ nên cũng đành từ bỏ.

Tứ Dực đứng ở đầu kia của thuyền, ngồi quanh một chỗ thấp giọng cười cười nói nói đùa giỡn nhau.

Nàng liếc mắt sang, vui vẻ mỉm cười.

“Nhắc đến cũng thật trùng hợp, không ngờ lại gặp được nhau ở Vân Nam.” Cứ tưởng rằng từ biệt nhau sẽ không còn gặp lại nữa.

“Đúng là may mắn, nhờ đấy mà kích động tấn công Nam quận vương phủ cũng thuận lợi hơn nhiều.”

“Cứ để bọn chúng theo ngươi đi, tránh gây sự trên giang hồ rồi lại rước họa vào thân.” Nàng nhón lấy một quả nho cho vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt được ướp lạnh làm nàng híp mắt.

“Ta cũng định vậy.” Hắn thuận thế nhìn xuống, thoăn thoắt gỡ nút rồi đeo một miếng ngọc bài lên vạt áo nàng.

“Đây là gì?” Ấm áp trơn bóng, được điêu khắc một cách tinh xảo lại phức tạp, có thể thấy giá trị không hề rẻ.

“Tặng nàng.” Hắn khẽ cười, dịch lại gần hôn lên gò má mũm mĩm, “Hợp lắm.”

“Đồ của Tạ gia sao?” Nàng xách trong tay xoay một vòng, lấy làm bất ngờ.

“Là đồ của ta.” Hắn sửa lại, “Mỗi người Tạ gia đều có một miếng, may năm đó ta còn ở nhà.”

“Ta không nhớ ngươi có đem về.”

“Thanh Lam đem đến cho ta.” Hắn dắt ngón tay nàng lướt qua vết khắc lồi lõm, “Nàng xem, của ta là hoa văn hình mây, còn của Thanh Lam là hình gió.”

“Dùng để làm gì?”

“Dựa vào tấm bài này có thể vào ở các đại môn phái tại Giang Nam không hề trở ngại, cũng có thể điều động tiền vàng ở các ngân hiệu.” Nói rất đơn giản, nhưng ắt không đơn giản chỉ có tác dụng ẩn nấp, nàng quan sát một lúc rồi giơ tay lên định tháo ra, song lại bị hắn đè lại.

“Ta không muốn thứ đồ phiền phức như thế này.”

“Cứ đeo đi, coi như đồ trang sức bình thường thôi.” Hắn khẽ dỗ, kéo tay nàng ra.

“Ta không cần.”

“Có trở ngại gì đâu, nếu thấy bất tiện thì nàng trả lại cho ta.”

“Nói không chừng mai sẽ ném đi.” Nàng rất không thích ngọc bài nằm ở bên hông, thuận miệng lẩm bẩm.

“Ném cũng không sao.” Hắn tỉm tỉm nhìn nàng, tâm ý rõ ràng, “Ta muốn tặng cho nàng mà thôi.”

Như bị đeo lên thứ đồ chứa trách nhiệm, nàng dẩu môi, uể oải dựa vào ghế mềm.

“Ca Dạ.”

“Ừ?”

“Võ công của nàng là học từ lệnh đường sao?”

“Bà ấy để lại tâm pháp khẩu quyết và cả mọi chuyện nên biết, để ta học đi học lại nhiều lần.” Gương mặt trắng muốt có phần hoài niệm, nàng lẳng lặng nhìn sóng nước dập dềnh.

“Bao gồm cả cái giá này?”

“Tất cả, bà ấy cũng từng cảnh cáo không được luyện đến đỉnh.”

“Nhưng nàng không nghe.” Giọng điệu bình tĩnh có phần trách cứ.

“Hết cách rồi. Muốn sống mà giết giáo vương thì phải có đầy đủ công lực.” Nàng thờ ơ vén ống tay áo lên để lộ cổ tay mảnh khảnh, “Gân cốt yếu đuối thế này, dựa vào tốc độ ắt không đủ, làm Thất Sát đều rất miễn cưỡng.”

Dù đã cố gắng rất nhiều song vẫn suýt nữa phải bỏ mạng, nếu như hắn không quay về… Cơ thể như một đứa trẻ có thể trợ giúp trong việc tránh né tầm nhìn của đối phương, song cũng khiến thể lực kém xa người thường.

“Kế hoạch của nàng là lấy mạng đổi mạng với hắn ta?” Hắn nhìn vào đôi mắt long lanh, nơi ấy không hề có vẻ sợ hãi.

“Kết cục như thế không tệ.” Nàng thừa nhận, đầu ngón tay nhón vạt váy lên, “Đã là khả năng tốt nhất trong hy vọng của ta rồi.”

“Vì sao lại không chạy trốn?” Hắn thấp giọng hỏi, “Mẹ nàng cũng không hy vọng trả thù, chỉ muốn nàng sống khỏe.”

Ca Dạ sững sờ.

“Trước kia cũng có người nói với ta như thế.” Nàng cúi đầu, nước sông vỗ nhẹ làm con thuyền cũng lên xuống theo, thần trí hốt hoảng, nhất thời không biết bản thân đang ở đâu.

“Là Hoài Y?”

Lần nào có điểm khác biệt cũng là vì người kia, không hề khó đoán, "Y là người như thế nào?"

Ánh mắt đen láy có sương mù bao phủ tựa lớp khói mỏng mông lung, như thể xuyên qua hắn nhìn một người khác.

"Y cũng như ngươi." Đang nói, chính nàng cũng bắt đầu ngẩn người, "Là một người rất tốt, cực kỳ…"

Hắn khẽ lên tiếng, đợi nàng nói tiếp.

"Chỉ có một mình y cứu ta." Nàng rụt hai chân về, ôm đầu gối hồi tưởng lại, "Cũng như ngươi và Cửu Vi, bọn ta xuất thân từ Tôi Phong doanh mà ra, lúc ta chưa đủ kinh nghiệm suýt nữa đã bỏ mạng, chính y đã cản một kiếm thay ta. Ta trở thành Thất Sát, còn y ngại vì thân phận nên làm ảnh vệ, luôn săn sóc ta hết mực, rồi sau đó…" Như bị thứ gì đó đập vỡ, nàng cắt đứt cơn hồi tưởng.

Ngắm nhìn mặt nàng, hắn thôi truy hỏi.

Từ trên thuyền lâu xa xa vang vọng tiếng hát, du dương đa cảm, thê lương oán trách như giọt mưa rơi trên tỳ bà.

Bỗng một ý nghĩ nảy sinh, hắn mở miệng nói.

"Không phải vì ta giống y nên nàng mới…" Mới đặc biệt quan tâm đến hắn như vậy. Một khi khả năng này xuất hiện, tim thít chặt khó chịu, lại sợ nàng thừa nhận.

Ca Dạ không trả lời mà chỉ giương mắt nhìn hắn, rồi sau đó lại cụp xuống.

“Y cũng muốn về Trung Nguyên như ngươi, ở đây có người đang đợi y.” Mơ hồ tự thoại như chôn giấu trong đáy lòng đã lâu, “Nên ta mới thay y đến đây xem sao, nếu có thể đổi với y thì tốt quá, dù gì thì…” Dù gì cũng không có ai chờ nàng. Non nước Giang Nam vẫn như in trong trí nhớ, song chẳng còn quyến luyến mà chỉ còn lại muộn phiền, như đi vào giấc mộng đã sớm mất, dẫu có tỉnh cũng không thể quay về.

Dung nhan tựa tuyết, hắn không kìm được ôm chặt nàng. Dù cơ thể mềm mại đang nằm trước ngực, nhưng lại có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, nỗi bất an lan tràn. Không gì quan trọng hơn cả, dù nàng chỉ thông qua hắn để bồi thường cho một người khác, có day dứt thế nào hắn cũng không quan tâm. Bực bội ban nãy bỗng hóa hư vô, trái lại còn sinh ra vui mừng.

Trên con đường đẫm máu bóng đêm bủa vây lạnh băng, đã từng có một người trao cho nàng sự ấm áp như thế, giành được tin cậy tuyệt đối, để lại sự mềm mại nơi đáy lòng nàng.

Thật là may mắn.

“Đêm tối đi thuyền, Tạ tam công tử và Diệp cô nương đúng là hăng hái.”

Một giọng nói đột ngột phá vỡ yên lặng.

Cách mười mấy trượng, một chiếc thuyền lâu sang trọng đèn đuốc sáng choang từ từ đến gần, gã nam nhân ăn mặc quý phái đứng tựa vào lan can, lời nói lại như quanh quẩn bên tai.

Hai mắt nhìn nhau, Tạ Vân Thư buông giai nhân ra, đứng dậy chắp tay.

“Từ biệt hơn một tháng, không biết thế tử đến Dương Châu lúc nào.”

Người đứng trên mũi thuyền chính là Nam quận vương thế tử Tiêu Thế Thành. Đã từng trong tình cảnh gươm tuốt vỏ nỏ giương dây, tuy nhiên gặp mặt vẫn khách khí lễ độ hàn huyên, người không biết chuyện lại cho là rất tâm đầu ý hợp.

Ca nhạc trên thuyền lâu cao lớn vô cùng náo nhiệt, vô số người đẹp vây quanh cười nói lanh lảnh, không khác gì kỹ viện trên nước. Mấy người bên này cũng đi đến, Bạch Phượng Ca oắn hận nhìn chằm chằm đối phương, là kẻ thù hơn tháng trước có ý đồ hủy gia diệt môn, bất kể thế nào cũng không giả bộ nổi.

Tống Vũ Thương thầm để ý mọi thứ trên thuyền, bóng người Tạ Khúc Hành thẳng như núi, dù đang chắp tay nhưng thực chất là lên tinh thần phòng bị.

Tiêu Thế Thành cười nhạt đáp lễ, đám mỹ nhân sau lưng tò mò nhìn sang, dạt dào hứng thú nhìn huynh đệ Tạ Thị cùng Tống Vũ Thương, rối rít bàn luận không ngừng, khẩu âm phương ngôn đan xen nhau, không thiếu son phấn nơi đất lạ, chắc hẳn là được Nam quận vương tử thu góp từ tứ phương về.

“Nhờ có phúc của Tạ tam công tử, vất vả lắm mới xử lý xong đống chuyện vặt ở Nam quận, giờ cùng gia phụ đến Dương châu làm việc, không ngờ lại vô tình gặp được ở đây, đúng là có duyên.”

Tuy nói nghe rất hời hợt, nhưng chẳng biết đã nghiến răng mấy bận.

Ca Dạ che đi nụ cười thoáng qua, miễn cưỡng dựa vào ghế mềm, không định đứng dậy. Tứ Dực đã biến mất tăm hơi, chắc là trốn vào trong khoang theo dõi qua khe cửa rồi.

Tán gẫu qua lại mấy câu, Tiêu Thế Thành gật đầu với Ca Dạ.

“Vết thương của Diệp cô nương đã đỡ hơn chưa? Nhìn có vẻ gầy đi rất nhiều.”

Nàng không cười, chỉ đáp, “Xin thế tử thứ cho ta không khỏe nên không thể hành lễ, gần đây trời nóng, mấy chỗ đau cứ nhức nhối, mãi vẫn không khỏe.”

“Là sai lầm của Tiêu mỗ, hôm khác sẽ đưa linh dược đến để cô nương bồi bổ.” Gã nam nhân nhoẻn miệng cười như có ý xin lỗi thật.

“Đa tạ ý tốt, không dám phiền thế tử quan tâm.” Nàng nhếch môi, không có hứng thú đối đáp.

“Xem chừng mấy vị đây cũng đi đến Dương Châu, liệu có thể nể mặt ta đây cùng đi chung đường được không, nhiều người cũng náo nhiệt hơn.” Tiêu Thế Thành mỉm cười hỏi, người đẹp bên cạnh nghe thế liền hân hoan, không chút xấu hổ phóng tầm mắt qua, to gan mở miệng mời mấy người Tạ Vân Thư.

“Thịnh tình của thế tử từ chối thì bất kính, nhưng chỉ tiếc là người mệt nhọc không hưởng thụ được, không dám phá hỏng hứng thú của thế tử.” Không mặn không nhạt nói lời khách sáo, Ca Dạ cười thầm trong bụng. Từ chối ngay tắp lự khiến chúng người đẹp hờn dỗi không vui, ngoài miệng không nói, nhưng ánh mắt xem thường quá mức rõ ràng, cho đến khi quét qua hai nam nhân lân cận mới biến thành ái mộ.

Tạ Vân Thư làm như không thấy ánh mắt cháy bỏng, chỉ đứng bảo vệ cạnh nàng, nét mặt hờ hững.

“Nếu đã thế, Tiêu mỗ đợi đến Dương Châu tìm cơ hội mở tiệc mời

vậy, đến lúc đó kính mong chư vị nể mặt.”

“Thế tử khách khí, đến Dương Châu ắt do Tạ gia làm chủ.” Lời nói của Tạ Khúc Hành ẩn chứa sắc bén, “Sao dám để thế tử phí công.”

“Vậy nếu có duyên sẽ gặp lại ở Dương Châu.”

Tiêu Thế Thành chắp tay với Tạ Khúc Hành, cười cười nhìn lướt qua Ca Dạ rồi quay đầu bảo phu thuyền lái đi. Thuyền lâu xa hoa lộng lẫy dần rời xa, Tạ Vân Thư cúi đầu nhìn Ca Dạ, nàng vẫn bình tĩnh rút đá cục đã chuẩn bị ra, không hề để trong lòng.

“Hình như Tiêu Thế Thành rất hứng thú với Diệp cô nương.” Tống Vũ Thương không nhịn được nói ra, để ý đến phản ứng của nàng.

“Có vẻ như Tống công tử rất hứng thú với đám mỹ nhân kia.” Nàng giơ tay chống má, nhẹ nhàng trào phúng.

Bị bẽ mặt, Tống Vũ Thương lúng túng, Tạ Vân Thư kiềm chế nụ cười làm như không nghe thấy.

Tứ Dực đi ra khỏi khoang thuyền, lẩm bẩm bàn bạc vứi bóng thuyền khuất xa.

“May mà trốn nhanh.”

“Thấy thì đã sao, dù gì cũng đắc tội rồi.”

“Ngươi sợ hắn à?”

“Ta thấy người sợ là ngươi thì có.”

“…”

Chương 53: Về quê

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường Dương Châu gió xuân vạn dặm, trên kênh đào, thuyền nhẹ lướt qua liễu phất phơ, đập vào mắt là hình ảnh phản chiếu của chùa cổ ở hai bên bờ sông. Cầu nhỏ cong cong treo nửa trên vùng sông nước, con đường lát đá hợp cùng những căn nhà nông dưới hàng trúc xanh. thuyền qua lại như thoi, chim ưng đậu trên thuyền cá kêu lảnh lót, lúc thì lao vụt xuống sông như mũi tên, lúc lại vỗ cánh lướt mặt nước.

Tiếng người càng lúc càng náo nhiệt, bóng cây nối liền nhau, nắng hè xuyên xuống trải lớp thảm vàng, người nào người nấy đều mặc đồ tơ tằm mát mẻ. Mũi thuyền rẽ sông vào thành, dọc theo đường thủy neo lại nơi sầm uất nhất. Tạ Vân Thư đỡ nàng lên bờ rồi đi thẳng đến khách điếm sang trọng bậc nhất.

Quản sự nghe tin đi ra, khéo ăn khéo nói nhanh chóng đón hai người vào trong phòng, cung kính quỳ một chân xuống đất.

“Thuộc hạ bái kiến tam thiếu gia.” Giọng nói kiên nghị là thế, nhưng đến cuối lại trở nên run run. Tạ Vân Thư đỡ ông dậy, cảm khái, “Lý thúc cần gì phải lễ độ, từ biệt mấy năm, thúc vẫn khỏe chứ?”

“Mọi thứ vẫn bình thường, chỉ có điều vì bận tâm an nguy của tam thiếu gia, phu nhân buồn bực không vui, nội tử thường xuyên ở bên rơi lệ.” Ít khi bộc lộ cảm tình, nhưng khi nhìn thấy đứa trẻ lớn lên dưới mi mắt mình bình an quay về, ông không nén nổi xúc động,

“Bây giờ thì đỡ rồi, tam thiếu gia bình an vô sự, thật đúng là chuyện vui.”

“Đã khiến Lý thúc lo lắng rồi.” Tạ Vân Thư gật đầu, giơ tay dẫn người đằng sau đến, “Đây là Diệp cô nương, sẽ tạm nghỉ ở đây một thời gian, nàng đang không được khỏe nên phiền Lý thúc quan tâm hơn.”

“Tam thiếu gia nói gì vậy, Diệp cô nương đến chính là khách quý, phải cẩn thận hầu hạ, sao dám có sơ suất.” Mỉm cười ôn tồn, đôi mắt từng trải đồng thời âm thầm quan sát nữ hài bé nhỏ này. Liếc thấy ngọc bội treo trên váy, dẫu có thất kinh cũng không để lộ ra.

“Thiếu gia định để Diệp cô nương ở…”

“Hạ Sơ uyển.” Tạ Vân Thư ngắt lời, “Cảnh trí vẫn như cũ chứ?”

“Sao dám khiến thiếu gia thất vọng, hai năm nay có trồng thêm ít sen mới, còn đẹp hơn trước.” Lý thúc mỉm cười đáp, không dám có chút lười biếng, đích thân dẫn hai người đến trước uyển rồi mới lui xuống.

“Không đến Tạ gia với ta thật à?”

“Ừ.”

Hắn im lặng dẫn nàng đi qua trùng trùng lớp rèm, bước lên cây cầu cong.

Hơi mát của nước đập vào mặt, hai bên cầu là những đóa sen lớn nở rộ, màu hồng tươi vô cùng xinh đẹp, lá sen xanh mướt tròn trịa che phủ khắp mặt nước, hoa dao động theo gió, chỉ chớp mắt lại nhuốm đầy hơi nước.

Cầu dài nối thẳng đến thủy uyển, thủy các xinh xắn được trang trí rất

ưu nhã, tinh tế phóng khoáng, khiến người ta vừa nhìn đã thích, rèm râu tôm rũ xuống dưới mái hiên, mỏng tựa sợi tơ quấn quanh, như một màn khói nhạt treo giữa bầu trời, từ cửa sổ nhìn ra trông không khác gì đang ngắm hoa cách một làn sương, thi ý mê ly càng thêm đậm.

“Đây là sản nghiệp của Tạ gia à?” Vuốt nhẹ phù dung cắm trong bình ngọc, nàng lấy làm bất ngờ.

“Đúng là của Tạ gia, nhưng là bí mật, người ngoài không biết.” Hắn vén rèm lên, luồng hương hoa sen thoang thoảng, không quá nồng đậm nhưng đủ khiến người khoan khoái, “Để ta gọi Ngân Hộc Bích Chuẩn đến phụng bồi nàng.”

“Thôi khỏi, ở một mình yên tĩnh hơn.” Nàng không khách khí từ chối. Biết rõ không thể lay chuyển, song hắn vẫn không yên tâm, mặc dù sau lần đó vết thương cũ không phát tác nữa, nhưng suy cho cùng…

“Về đi, thuyền còn đang đợi ngươi đấy.” Nàng dửng dưng lên tiếng, vờ như không thấy hắn do dự, “Đúng hẹn đến Dương Châu là coi như giữ chữ tín rồi, đừng tìm cách chi phối ta.”

“Ta sẽ nhanh chóng quay về thăm nàng.” Hắn bất đắc dĩ cau mày, “Đang bị thương đừng nên đi lung tung, có thiếu gì thì cứ dặn Lý thúc.”

Chính mắt nhìn tỳ nữ đem khay trà xanh cùng trái cây đến, hắn mới ra ngoài dặn bảo quản sự, rồi lại nhìn thủy uyển. Nàng miễn cưỡng dựa vào lan can, chỉ thấy được nửa bên suối tóc đen như mực.

Ca Dạ… hình như cũng có tâm sự.

Chuyện xa xăm lần nữa bày ra trước mặt như một bức tường ngăn,

không muốn nói ra.

***

Tạ Thanh Lam lặng lẽ đứng bên cạnh, vượt lên trước đập cửa.

“Mở cửa, tam ca đã về rồi.” Giọng lanh lảnh vang vọng trước thâm trạch đại viện.

Còn chưa gõ xong hai cái thì cánh cửa sơn son đã ầm ầm mở ra, hạ nhân hộ viện xếp đều hai dãy, nghênh đón thiếu gia xa quê trở về. Một phụ nhân duyên dáng yếu ớt đứng giữa thị nữ nha hoàn, mắt ươn ướt, nhìn chăm chú ái tử đã xa cách lâu năm.

“Mẹ!” Bàn tay run run sờ tay hắn, vai hắn, như thể khẳng định chân thật trước mắt. Hai mắt Tạ Vân Thư cũng đỏ lên, hắn quỳ gối xuống, “Vân Thư bất hiếu, đã để mẹ phải lo âu nhiều.”

Phụ nhân ôm chầm hắn khóc òa, như một giấc mộng không dám tin, Thanh Lam đứng cạnh thập giọng an ủi. Tạ Khúc Hành đa cảm, Tống Vũ Thương xót xa nhìn, Bạch Phượng Ca ở bên cũng rơm rớm nước mắt. Khóc lóc hồi lâu, thị nữ cùng họ hàng khuyên nhủ một phen, cuối cùng Tạ phu nhân cũng thu lại nước mắt, kéo tay hắn đi vào phòng khách hàn huyên, cho đến lúc thấm mệt thì Tạ Vân Thư mới lui ra.

Có thể vì đã nghĩ thông nên Thanh Lam không im lặng như mấy ngày vừa qua nữa, cậu khôi phục bản chất bướng bỉnh thích quậy, “Hôm nay tam ca về, nghe nói mẹ mất ngủ cả đêm, cuối cùng bây giờ cũng yên tâm rồi.”

“Cha đâu?”

“Cha đang chờ huynh ở thư phòng, đại ca đi thông báo trước rồi.” Đột nhiên thiếu niên thổn thức, nhăn nhó mặt mày, “Cha cũng xử phạt đệ giống y hệt tam ca, hèn gì người ta hay nói tam ca hiểu rõ cha nhất.”

Thấy ấu đệ ủ rũ cúi đầu, hắn không khỏi cười khẽ, “Đệ không phàn nàn chứ?”

“Đệ đây là phạt đúng tội.” Thanh Lam buồn rầu thở dài, “Không gây ra đại họa là may lắm rồi, cha mắng đệ một trận té tát luôn.”

“Qua vài hôm nữa cha sẽ nguôi giận thôi.” Hắn ôn tồn an ủi.

“Đệ phải vào hình đường chịu phạt hai mươi trượng rồi, đoán chừng nửa tháng cũng không xuống giường được, tam ca nhớ đến thăm đệ đấy.”

Nghĩ tới cơn đau kia, Thanh Lam bĩu môi khổ sở, tay bất giác sờ ra sau lưng.

Tạ Vân Thư muốn nói lại thôi, lấy ra chai thuốc kín đáo đưa cho cậu, “Hiệu quả giảm đau của thuốc này không tệ, bảo người thoa cho đệ là sẽ chóng lành.”

Tạ Thanh Lam cảm động chớp mắt, “Cám ơn tam ca, đệ cứ tưởng huynh sẽ không ngó ngàng gì đến đệ nữa.” Rồi cậu giả vờ lau nước mắt, nhìn Tạ Vân Thư vừa giận vừa cười.

“Ta phớt lờ đệ lúc nào hả.”

“Ểu là tại đệ hại Diệp cô nương bị thương, huynh cưng nàng ta như vậy, đệ nghĩ chắc chắn huynh sẽ rất giận đệ.” Thanh Lam vừa nói vừa quan sát sắc mặt huynh trưởng, “Dù đệ không thích lắm, nhưng

nàng ta đúng là rất có thực lực, tuy người có vẻ hơi kỳ quái chút, có điều tam ca xem trọng cũng không sai, thôi thì đệ cứ xem như có thêm một tẩu tử lập dị vậy, dù người khác có nói tam ca luyến đồng thì đệ cũng…" Nhác thấy vẻ mặt Tạ Vân Thư có vẻ khác lạ, cậu lập từng dừng lại.

"Không nói nữa, tam ca đừng trách đệ nói lung tung, cha đã đợi ở thư phòng lâu rồi đấy."

Đưa mắt nhìn bóng lưng của đệ đệ, Tạ Vân Thư bất ngờ phát hiện ra một sự thật.

Tiểu tử này, học khinh công khá đấy chứ.

***

Trong phòng bày biện thanh nhã, có giá đàn có bàn sách, như thể đợi người nâng bút phác họa lại cảnh đẹp ngoài khung cửa bất cứ lúc nào. So với Thiên Sơn, hoa sen ở Hạ Sơ uyển nhiều hơn, và cũng đằm hơn. Bỏ đi đại điện trống rỗng lạnh băng, thêm vào nét thú vị nhã dật.

Ao sen xanh ở thủy điện luôn có cảm giác không hòa hợp, không thể so được với cảnh đẹp rực rỡ phô trước mắt đây, làm người ta thả lỏng khoan khoái đến vô tận vô biên.

Bóng đêm đen như mực, đèn sa trên cầu thắp sáng, chiếu xuống ao như những viên minh châu, cảnh phù dung trong đêm càng có một vẻ đẹp không chân thực. Oi nóng thuở ngày đã tan, vẫy tỳ nữ lui xuống, nàng xõa suối tóc nghịch nước bên ngoài hành lang, chốc chốc lại có cá nhỏ tưởng chân ngọc là ngó sen như tuyết, vui đùa gặm rỉa.

Ngắm nhìn đóa hoa nở rộ đến ngẩn ngơ, rời khỏi Thiên Sơn, đời sống trở nên rảnh rỗi đến nhàm chán, chẳng trách Tứ Dực không chịu an phận. Hơn mười năm trăm phương ngàn kế từng bước mưu đồ cẩn thận, nay bỗng đến vùng sông nước khói sắc mơ màng, được quan tâm chăm sóc như một đứa trẻ, thực sự không thích ứng nổi.

Dương Châu… Trời xui đất khiến lại đến nơi này, luôn nhớ đến rất nhiều chuyện không nên nhớ, vẫn nên sớm rời đi thì hơn.

Dây dưa vướng víu cũng lâu rồi, tiếp theo nên đi đâu đây?

Có nên đi tìm Nam Việt, ngắm nhìn cố hương mà trước khi chết mẫu thân vẫn nhớ mãi không quên không?

Quê nhà cũ chưa bao giờ đặt chân đến, lại còn chỉ là một mảnh đất khô cằn, quả thực chẳng gợi lên được bao nhiêu hứng thú.

Không biết còn bao lâu nữa, phải rời đi như thế nào mới ổn, nàng bất giác cắn móng tay, tính toán mục đích tiếp theo. Ở phía bên kia cây cầu, nam tử lẳng lặng đưa mắt nhìn, trong đêm tối mơ hồ khó nhận ra tuấn nhan.

“Đang nghĩ gì vậy?” Giọng nói ấm áp vang lên, hắn ngồi xuống cạnh nàng, lúc này ngoài tường vừa vang tiếng gõ báo canh ba.

“Không có gì.” Nàng miễn cưỡng túm tóc lại, không quá mức kích động, “Đã khuya rồi sao còn đến đây.”

“Ban ngày hơi bận.” Không để ý đến sự lạnh lùng của nàng, hắn mở túi giấy xách đến ra, “Nếm thử xem, xíu mại phỉ thúy cùng bánh ngân ti quyển*, có thể coi là món ngon nhất Dương Châu đấy.”

*(*Hình ảnh minh họa. Món sau mình không tìm được tên chính xác*

nên giữ nguyên Hán Việt.)

Click để xem ảnh

Nhón lấy miếng điểm tâm vẫn còn hơi nóng, nàng thờ ơ cắn một cái.

“Phòng bếp Tạ gia làm à? Tay nghề không tệ.”

Thấy nàng cho vào miệng, hắn cũng sáp đến gần cắn một miếng, vụn thức ăn rơi xuống cần cổ trắng mịn, Ca Dạ rụt lui, suýt nữa làm rớt đồ trong tay.

“Đừng làm bậy.” Nàng xấu hổ khẽ mắng, hắn né tránh khuỷu tay, nắm lấy bờ vai gầy yếu.

“Ca Dạ.”

“Ừ.”

“Vì sao không muốn trở về với ta?”

“Vì không cần thiết.” Người trong lòng cứng đờ, nàng đặt điểm tâm xuống, giọng cứng ngắc.

“Là xem thường, hay là không muốn?”

“Tùy ngươi nghĩ sao thì nghĩ.”

“Nàng sợ phiền à?” Yên tĩnh một hồi, hắn ôm chặt người đang muốn vùng vẫy.

“Còn ngươi thì không hả?” Nàng tức giận hỏi vặn lại.

“Ta không sợ.”

Câu trả lời trầm ổn đầy kiên định như một lời cam kết, nhưng nàng lại xoay đầu đi làm như không nghe thấy.

“Nàng không tin à?”

“Bây giờ nói như thế vì chẳng qua phiền phức chưa có, ai biết được đến lúc đó sẽ ra sao.” Nàng cười lạnh, “Chớ nói lời quá chu toàn.”

“Lúc nào nàng cũng thế cả.” Hắn khe khẽ thở dài, thất vọng mệt mỏi.

“Ta nghĩ thế nào thì có gì liên quan đến ngươi.”

“Nàng không hiểu thật ư?” Hắn nhìn mắt nàng, đen trắng rõ ràng, như u mê tuyết xuân, cũng vô tình như đầm đen.

“Khuyên ngươi tiết kiệm chút khí sức đi, đừng quá lãng phí cảm xúc trên người ta.” Nàng cụp mắt, lần đầu tiên điểm phá mê cục.

“Vì sao?”

“Vì không đáng.”

Chỉ ba chữ hời hợt đã khơi dậy cơn giận trong hắn, “Nàng nói rõ hơn đi!”

“Ngươi là ai, còn ta là ai, phải hiểu rõ chứ.” Giọng nói không hề có chút tình cảm chút, lạnh lùng đến độ khiến người khác phát rét, “Rời khỏi Thiên Sơn tức là phải phân biệt rõ ràng, vốn cũng không hợp ở chung với nhau.”

“Nàng nghĩ vậy thật ư?” Âm thanh trầm thấp dồn nén tức giận.

Nàng cựa khỏi trói buộc của hắn, đứng lên, “Ngươi là người tốt, đáng tiếc ta không phải là loại nữ nhân thích hợp với ngươi, thân mật trước mắt là do nhiều năm chung đụng nên mới nhất thời mê muội, hoặc là…” Phớt lờ đi sức mạnh trên cổ tay càng lúc càng nặng, nàng nhẹ trào phúng, “Bị ta quản nhiều năm, nên muốn chinh phục để lấy lại thống khoái.”

“Bất kể xuất phát từ ý đồ nào, thì tiếp tục dây dưa đều không tốt cho cả hai, điểm này trong lòng ngươi phải biết.”

Cơn giận trong ngực càng lúc càng bành trướng, mắt thấy lời nói ra càng tuyệt tình, hắn túm mạnh nàng nặng nề hôn lên, phong bế mọi lời noi kích động phẫn nộ.

Vì sao không chịu buông?

Biết rõ có hằng hà rắc rối, rồi trong tương lai có muôn vàn lo lắng, nhưng vẫn không muốn buông tay.

Vắt óc tìm kế kéo lại người muốn rời đi, tình nguyện đeo lời trách cứ của bậc cha huynh, trói buộc mệt mỏi của cái danh gia thế, nhất quyết giữ lại kiều nhan trong lòng.

Ấy vậy mà nàng chỉ biết lùi bước.

Lần nào cũng đẩy hắn ra, dùng lời nói lạnh băng từ chối sự tiếp cận của hắn, một mực đẩy hắn về cuộc sống bảy năm trước. Tất cả mọi người đều phản đối, chỉ có mình hắn cố chấp, như tùy hứng vô nghĩa.

Hắn thật sự không nhịn được mà sinh hận.

Có thể bị cơn giận làm giật mìn, nàng không né tránh, mặc cho hắn ôm chặt.

Bóng sao di chuyển về phía Tây, hắn khẽ khàng đặt nàng ngồi lên đệm ngọc, rồi mình cũng nằm xuống, hai tay vẫn ôm vòng eo nhỏ nhắn không buông, không một ai nói lời nào.

Một vòng trăng tàn in trên rèm mảnh, mờ ảo mông lung một màu vàng nhạt như giọt lệ.

Cho đến khi sắc trời hửng sáng thì hắn mới buông tay, nhìn đôi mắt khép lại một lúc lâu rồi mới rời đi.

Nàng lẳng lặng mở mắt ra.

Trở mình, đầu ngón tay trắng mịn lần tìm hơi ấm còn vương trên đệm.

Không tiếng động cắn môi.

Chương 54: Kính mời

Túy Tiên lâu nổi tiếng nhất Dương Châu vốn nên đông khách như thường mới phải.

Nhưng nay trên tầng ba lại khá yên tĩnh, chỉ có một vài vị khách quý.

Mấy thùng băng to tỏa ra hơi lạnh xua đi khí nóng, trái cây ướp lạnh đặt ngay ngắn trên khay, nước đọng ngoài vỏ trông càng tươi ngon, khiến cơn thèm thuồng như tăng gấp bội.

Tứ Dực ngắm nhìn phố xá bình phẩm đủ điều, Bạch Phượng Ca cùng thị nữ dựa vào lan can cười đùa lanh lảnh, Tạ Khúc Hành đứng cạnh bên, Tống Vũ Thương phe phẩy quạt xếp trò chuyện câu được câu chăng.

“Lão đại đi đón chúa thượng ở đâu vậy, sao lâu thế mà vẫn chưa đến.” Lam Hiêu sốt ruột.

“Sắp rồi.” Mặc Diêu tính toán thời gian.

“Vì sao chúa thượng không đi Tạ gia với chúng ta?” Bích Chuẩn hỏi ra nghi vấn đã lâu.

“Ai mà biết được nàng nghĩ gì chứ, càng ngày càng kỳ quái.” Lam Hiêu nhún vai, thôi tìm hiểu, “Ít nhất trước kia còn có thể hiểu được.”

“Ngươi thấy lạ lắm à? Trái lại ta thấy nàng bây giờ mới giống người thường hơn.” Mặc Diêu phản bác, “Không còn vẻ khác người như trước.”

“Nói thế thì… nàng ta có từng bình thường à?” Ngân Hộc sờ cằm ra vẻ đăm chiêu.

Tứ Dực trố mắt nhìn nhau, xúc động lắc đầu.

“Các ngươi đang nói Diệp cô nương hả? Sao lại sợ nàng ta, trước đây nàng ta dữ với các ngươi lắm à?” Không cam lòng khi không biết gì, Tống Vũ Thương lắm chuyện chen vào.

“Không dữ.” Lam Hiêu thành thực trả lời.

“Thủ đoạn tàn nhẫn?” Tống Vũ Thương kiên nhẫn.

“Bình thường.” Mặc Diêu lên tiếng loại bỏ.

“Điểm yếu của các ngươi nằm trong tay nàng?”

“Không có.” Bích Chuẩn gãi đầu, “Nàng để bọn ta được tự do từ lâu rồi.”

“Vậy sao các ngươi lại sợ?” Tống Vũ Thương không lý nào hiểu nổi, sự sợ hãi của Tứ Dực với cô bé lạnh lùng ấy đã vượt quá mức bình thường, theo lý mà nói bọn họ vốn là thuộc hạ của Tạ Vân Thư, thế nhưng lại sợ nàng ra mặt.

“Vì đó là do huynh không biết nàng là người thế nào.” Bích Chuẩn tốt bụng đáp.

“Nàng là người như thế nào?” Tống Vũ Thương theo đó hỏi lại.

Bích Chuẩn bật cười, đưa mắt nhìn sang Ngân Hộc, đồng bạn hiểu ý mỉm cười đi qua.

“Nhắc đến đây bọn ta cũng tò mò thật, té ra lão đại là người của Tạ gia. Tống công tử có biết quá khứ của huynh ấy không?”

“Dĩ nhiên ta biết rõ rồi, dù gì ta cũng chơi với hắn nhiều năm mà.” Tống Vũ Thương rất biết nắm cơ hội, hào phóng cung cấp câu trả lời mà đối phương muốn biết. Song phương trao đổi thông tin nóng hổi, rồi lại lấy được thông tin mình muốn biết, đúng là người người hân hoan.

Tạ Khúc Hành đứng bên vừa cười vừa lắc đầu.

Đúng lúc này Tạ Vân Thư dắt Ca Dạ bước vào, nhìn thấy cảnh hòa hợp thân mật thì bất giác thoáng kinh ngạc. Ca Dạ liếc nhìn, mím môi nửa cười nửa không.

Tứ Dực trông thấy hai người bèn lập tức đứng thẳng lên theo phản xạ, vừa ngượng vừa chột dạ.

Tạ Vân Thư cười, dẫn mọi người ngồi xuống.

Tiểu nhị nhanh chóng đem thức ăn lên, đào kép ở phòng bên cũng bắt đầu gảy tỳ bà thổi đàn sáo, tiếng hát du dương trầm bổng mang theo tình trí triền miên.

Màu sắc thức ăn vô cùng tinh tế.

Phối màu rất hợp, thanh nhưng không đạm, mỡ mà không ngấy, tươi ngon vừa miệng. Thậm chí còn cắt tỉa hoa thành hình chim hạc trang trí, để màu sắc được thêm phần phong phú. Đồ ăn nửa mặn nửa ngọt như vậy rất hợp khẩu vị của Ca Dạ, nàng bèn gắp thêm mấy đũa.

Bản thân Ca Dạ khá bắt bẻ kén chọn.

Ngồi ở chốn cao đã lâu, thành ra tiêu chuẩn thường ngày cũng trở nên cao hơn, dù bình thường chưa bao giờ để tâm việc ăn mặc, nhưng mọi món đồ đều thuộc hàng trân quý. Có điều nàng rất biết nhẫn nại, lúc xuất hành dù ăn uống qua loa, mặc áo bông áo vải, mấy ngày không ngủ không nghỉ thì cũng là điều bình thường, chưa bao giờ than phiền. Dù đến Giang Nam có rất nhiều điều không hợp ý, song cũng chẳng thấy nàng cằn nhằn, chỉ có người vô cùng thân mật mới có thể phát giác được một hai.

Bạch Phượng Ca ngồi gần nàng có ý lấy lòng, hơi cười cười bắt chuyện, Ca Dạ nhàn nhã đáp lại, bầu không khí cũng coi như hòa hợp. Tứ Dực rất ít khi ngồi cùng bàn với nàng nên vừa thận trọng lại mất tự nhiên, không còn vẻ cười đùa như ban nãy, gần như ngậm chặt miệng. Chỉ còn lại huynh đệ Tạ Thị và Tống Vũ Thương nói đủ thứ chuyện, khung cảnh thoạt nhìn khá yên tĩnh.

Bạch Phượng Ca gắp một miếng thịt viên cho Ca Dạ, hiền hậu mỉm cười.

“Gầy quá không tốt lắm đâu, Diệp cô nương phải nên ăn nhiều vào.”

Ca Dạ cụp mắt nhìn thịt viên trong bát, Tạ Vân Thư ngồi cạnh lập tức gắp ra thay nàng.

“Đa tạ ý tốt của Bạch tiểu thư, có điều xưa nay nàng không thích ăn mặn, để ta thay mặt vậy.” Vẻ mặt bình thường song lại vô cùng ăn ý, không có lấy một tia gượng gạo.

Đôi môi anh đào bỗng trắng bệch, Bạch Phượng Ca miễn cưỡng mỉm cười, nhưng bàn tay giấu dưới bàn đã siết chặt váy. Tỳ nữ bên cạnh thấy tiểu thư có vẻ u oán đau lòng, không khỏi bất bình thay.

Tạ Khúc Hành âm thầm thở dài, đổi đề tài cố hóa giải bầu không khí gượng gạo.

Ca Dạ như thể không nhận ra, nhấp thêm chút canh rồi không ăn nữa, đi qua chỗ khác uống trà.

Nàng vừa rời chỗ, Tứ Dực lập tức thả lỏng, lại bắt đầu tụm đầu ghé tai với Tống Vũ Thương. Tạ Vân Thư lễ phép chuyện trò với Bạch Phượng Ca mấy câu, dù sao cũng là Tạ Khúc Hành thay mặt phụ thân mời tới Dương Châu, không thể lạnh nhạt được.

“Mấy ngày nay đi đây đi đó ngắm cảnh, Bạch tiểu thư đã thích ứng được với phong cảnh ở đây chưa?”

“Phong cảnh Dương Châu rất đẹp, Phượng Ca nhìn đâu cũng toàn là cảnh đẹp, sao có thể không thích được.” Bạch Phượng Ca yêu kiều mỉm cười, dè dặt lại nho nhã. Mấy ngày du ngoạn liên tục đều là mọi người đi với nhau, nhưng tâm tư của Tạ Vân Thư chỉ đặt vào Ca Dạ, ít khi lại gần nói chuyện, hiếm lắm mới có được giây phút gần nhau như lúc này, tuy nàng đã cố trấn định song mặt vẫn ửng đỏ, “Là nhờ có thế bá thương yêu nên mới có cơ duyên này.”

“Mấy ngày gần đây gia mẫu thường xuyên tán dương, khen Bạch tiểu thư điềm đạm dịu dàng làm người hài lòng, đã làm khuây khỏa nỗi tiếc nuối vì không có con gái của bà, nên rất hy vọng có thể hay lại Tạ gia chơi.” Tạ Khúc Hành tiếp lời đầy thâm ý.

Tạ Vân Thư đưa mắt nhìn sang đối diện, Ca Dạ ngồi dựa ở đầu kia lan can, tay nâng tách trà thơm ngắm hoa, bông lan trong chậu vô cùng đẹp, hoa lá bung cánh rực rỡ.

“Nếu Bạch tiểu thư có rảnh thì cứ ở lại thêm ít hôm, vẫn chưa đi hết

Dương Châu mà.” Bỗng hắn phụ họa.

Tứ Dực ngơ ngác, nhất thời đồng loạt nghiêng đầu nhìn sang.

Bạch Phượng Ca khá bất ngờ, đôi mắt trong trẻo sáng lên, “Đa tạ tam công tử, nếu như không phiền, muội muốn mời tam công tử chỉ cho chút danh lam thắng cảnh.”

“Chuyện này đâu có gì khó, để Vân Thư đi cùng đó đây là được mà, cũng có thể nếm thử chút điểm tâm nổi tiếng trên phố.” Tạ Khúc Hành mừng rỡ, lập tức ôm đồm thay tam đệ.

“Nếu tam công tử thấy tiện.” Vì mong đợi mà có vẻ thẹn thùng.

Tạ Vân Thư chớp mắt, đột nhiên mỉm cười, “Chuyện trong bổn phận thì sẽ làm hết sức.”

Nữ hài ở xa xa cúi người ngắt một phiến lá đã mục, xoay vòng trong tay rồi để nó bay theo gió, phiến lá ngả vàng bồng bềnh xoay tròn rơi xuống ban công.

Một con khoái mã giẫm lá rụng dừng lại trước lầu.

Người cưỡi nhanh nhẹn xuống ngựa, sải bước vào Túy Tiên lâu.

“Thuộc hạ của Nam quận vương thế tử xin gặp hai vị công tử Tạ gia, Diệp cô nương, Tống thiếu hiệp cùng Bạch tiểu thư.” Kẻ truyền đạt vang giọng ồm ồm ở dưới cầu thang, làm bầu không khí nhất thời đông cứng.

Đảo mắt nhìn chằm chằm lai sứ, tên hán tử kia vẫn ôm quyền đặt trước ngực.

“Thế tử lệnh cho tại hạ đến đưa thiệp mời khách, thành ý kính mời chư vị mười ngày sau nhất định phải đến dự quỳnh hoa yến.” Vừa nói vừa chìa thiệp vàng được chế tạo xinh xảo ra, mấy người trên bàn âm thầm đưa mắt nhìn nhau, có vẻ kinh ngạc.

Ca Dạ lật qua lật lại tấm thiệp, không có hứng thú nên từ chối luôn.

“Cám ơn đã cất nhắc, nhưng vết thương cũ vẫn chưa lành nên không tiện dự tiệc, thay ta khước từ vậy.”

Lai sứ cũng đã lường trước được, lập tức khom người đáp, “Trước khi đến thế tử có dặn rằng, vết thương của Diệp cô nương là do một tay ngài ấy gây ra, lúc nào cũng áy náy trong bụng, nên kính xin cô nương nhất định phải nể mặt nhận lời xin lỗi.” Không đợi nàng mở miệng, y đã lấy ra một vật dâng lên hai tay, “Vật này là tuyết sâm nghìn năm, xin đem ra bày tỏ thành ý, nếu có thể bồi bổ ngọc thể thì cũng coi như điều đáng tiếc trong lòng thế tử vơi đi được phần nào, xin cô nương đừng từ chối.”

Mọi người ngạc nhiên khó hiểu, không đoán ra được là dụng ý gì.

Tuyết sâm nghìn năm vốn là trân vật, Tiêu Thế Thành lại đưa cho đối thủ đã hại y một cú đau điếng, lại còn thành khẩn kính mời, rốt cuộc là vì sao chứ, chẳng lẽ thật sự là vì xin lỗi – lời xin lỗi mà ngay đến cả đứa trẻ ba tuổi cũng chẳng tài nào tin nổi?

“Đò này là đồ tốt, đáng tiếc ta không dùng được, cả thiệp mời này nữa, cũng đem về luôn đi.” Ca Dạ chẳng thèm ngước mắt lên nhìn, búng tay một cái đẩy thiệp về.

Chẳng ngờ lại cự tuyệt dứt khoát đến thế, lai sứ thoáng lúng túng rồi lại mở lời lần nữa.

“Diệp cô nương cần gì phải tỏ ra xa cách như vậy, ở quỳnh hoa yến ngoại trừ thế tử ra, còn có một vị cố nhân khác cũng đang mòn mỏi ngóng trông, rất mong được gặp lại cô nương.”

“Ta không nhớ mình có cố nhân gì ở Giang Nam cả.”

“Vị cố nhân này là đến từ Tây Vực, từng có duyên gặp cô nương một lần.” Cảm nhận được áp lực vô hình, lai sứ bất giác lùi một bước, “Ấn tượng rất sâu trước phong thái của cô nương, dù đã nhiều năm nhưng vẫn không quên.”

“Tên họ người kia là gì.” Tạ Vân Thư lạnh giọng chất vấn, nụ cười đã sớm biến mất.

“Đến lúc đó gặp sẽ tức khắc biết.” Trên chóp mũi lai sứ lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn cố thẳng lưng.

“Ta muốn biết ngay bây giờ.” Tạ Vân Thư tiến lên trước một bước, dù không rút kiếm nhưng sát khí đã đủ giết người.

“Tạ gia có thanh danh bậc nào, hẳn tam công tử sẽ không dụng võ với lai sứ, tại hạ tin tưởng.” Sứ giả biến sắc lùi một bước nữa, cố gắng trấn định.

Đem danh dự của gia môn ra nói, Tạ Vân Thư không thể không do dự.

Cứng đờ chốc lát, Ca Dạ đứng dậy động một cái, thiệp vàng lại quay về trên bàn tay bé nhỏ trắng múp.

“Quay về nói với Tiêu Thế Thành là ta rất mong đợi.”

Chương 55: Hán Quảng

Mặt trời lên cao ba sào mà Ca Dạ vẫn chưa dậy. Gõ cửa không nghe thấy tiếng đáp lại, hắn vén rèm đi vào.

Suối tóc đen nhánh xõa dài trên giường, cơ thể cuộn tròn đang lật xem một cuốn sách thuốc, tóc mái phủ xuống che lấp chân mày, dung nhan tựa tuyết còn trắng hơn ngày thường, hàng mi run run, hai mắt tập trung nhìn vào cuốn sách.

“Sao vẫn chưa dậy?”

“Ngủ muộn.” Nàng chỉ đáp đơn giản rồi vất sách qua một bên, mệt mỏi nằm phịch xuống đệm trắng, chăn trên người đắp xốc xếch.

Hắn vừa đưa tay toan vén tóc thì đã bị nàng đẩy ra.

“Sao thế.” Ngón tay hơi đau, hắn khó hiểu hỏi.

Ca Dạ không lên tiếng.

Sửng sốt hồi lâu, một suy nghĩ khác thường len lỏi bên trong, “Nàng đang giận sao?”

Hắn không dám tin, nhưng lại không tìm được lý do nào khác giải thích cho sự khác thường vô hình của nàng.

“Chẳng hiểu ngươi đang nói gì cả.” Nàng cau mày vén chăn ngồi dậy, y phục chỉnh tề nhăn nhúm – nàng mặc nguyên quần áo đi ngủ.

Mơ hồ cảm thấy có điều kỳ lạ, có điều hắn chỉ đổi câu hỏi.

“Tiêu Thế Thành mở tiệc mời, nàng định làm gì đây?”

Ca Dạ ngồi trước gương chải tóc, giọng điệu vẫn lạnh lùng, “Đi xem sao rồi tính.”

“Rành rành là tiệc có chủ đích.”

“Vậy thì phải thế nào?” Nàng liếc nhìn qua mặt gương đồng, “Ngươi không cần đi, chuyện này không liên quan gì tới ngươi.”

Lại kéo giãn khoảng cách nữa rồi, hắn vờ như không nghe thấy, “Nàng đoán xem người kia là ai.”

“Quan tâm làm gì.” Nàng thờ ơ đáp, thậm chí giữa chân mày còn có vẻ giễu cợt, “Dù sao thì ta vốn có nhiều kẻ thù, có đếm cũng không hết.”

“Có phải là mồi nhử không?”

“Có lẽ, có cố nhân thật thì ta ngạc nhiên lắm đây.” Nàng nhếch mép nói, “Ngươi không cần phải nghĩ nhiều, suy cho cùng đây cũng là địa bàn của Tạ gia, hắn sẽ có chừng mực.”

“Hắn biết chỗ của chúng ta nhưng không nói ra…”

“Nếu ở vào địa vị của hắn thì ngươi sẽ làm gì?”

“Giữ bí mật hết mức có thể, rồi lấy đó để lợi dụng điểm yếu.” Lẳng lặng nhìn nhất cử nhất động của nàng, đôi mắt sâu hoắm không hề chớp, “Nếu quả thực không thành thì tung tin ra ngoài, mượn thế lực võ lâm Trung Nguyên thắt cổ.”

“Nói rất hay, theo ý của ngươi thì nên hóa giải thế nào?”

“Giết kẻ biết rõ tình hình.” Nhổ cỏ tận gốc, diệt trừ nhân chứng duy nhất, chỉ dựa vào một phía Tiêu Thế Thành thì có thể làm giảm mức độ đáng tin, bỏ được ứng đối là khống chế được.

“Đúng thế, nên chuyện lần này ngươi không cần ra mặt, ta tự xử lý được.”

“Nàng muốn ta khoanh tay đứng nhìn ư? Sau khi nàng rước lấy phiền toái vì ta?” Hắn khó tin chất vấn, ngưng mắt nhìn khuôn mặt trong trẻo trong gương, “Đây có tính là một kiểu quan tâm bảo vệ không? Nhưng sao ta không hề cảm thấy vui vẻ.”

“Vậy ngươi muốn thế nào hả, theo ta đến hành cung của Nam Quận vương để giết người?” Ca Dạ lạnh lùng châm biếm, “Tưởng mình còn là Thù Ảnh vô danh không họ của quá khứ à? Thân phận bây giờ của ngươi chỉ tổ đem rắc rối tới.”

Người phía sau nhất thời im lặng.

Nàng dừng lại rồi nói tiếp, “Giải quyết được lần này thì về sau sẽ không còn gì đáng ngại nữa, sắm vai Tạ tam công tử rồi chọn một cô vợ thích hợp như trước, ngươi sẽ có được mọi mong muốn.” Lời nói khẽ thốt mang theo mấy phần chân thành, ngón tay nhỏ xoa nhẹ trán, hơi có vẻ mệt mỏi, “Đây là lời khuyên chân thành cuối cùng ta dành cho ngươi.”

“Rồi sau đó nàng sẽ rời đi.” Tĩnh lặng một hồi, hắn chống tay lên bàn trang điểm, vô hình vây nàng vào trong ngực: “Sắp xếp xong cho người khác, nàng định trù tính cho mình à?”

Nàng nhắm mắt lại, cánh môi run run.

“Đừng nói là không liên quan đến ta!” Cắt ngang lời sắp thốt ra, cơn giận trong hắn đã kế cận ranh giới bùng nổ, “Nếu bố trí ổn thỏa cho người khác thì cũng nên công bằng với mình.”

“Ngươi không có tư cách hỏi đến chuyện của ta.”

“Cũng vì nàng từng là chủ nhân của ta, nên nàng có tư cách phớt lờ tâm ý của ta mà tự tiện quyết định, ép ta phải sống cuộc sống mình không muốn hả?” Sự từ chối lạnh lùng kia càng khiến cơn giận bốc cao, “Nàng từng nói ra khỏi Thiên Sơn thì không còn phân chia trên dưới nữa.”

“Ngươi không muốn?” Nàng cũng bắt đầu nổi giận, “Không phải lúc ở trên Thiên Sơn ngươi ngày nhớ đêm mong muốn quay về Giang Nam, muốn tìm lại thân phận địa vị à, bây giờ thực hiện được hết rồi, còn bất mãn gì nữa.”

“Nàng thật sự biết ta muốn gì sao?” Bấu lấy cằm dưới nhỏ bé, đôi mắt hắn tối tăm, “Có lẽ còn nhiều hơn nàng đoán.”

“Đó không phải là thứ ta có thể cho được.” Hàng mi run rẩy ấy nhưng giọng nói vô cùng đanh thép, không một chút do dự.

“Nhưng thứ ta muốn chỉ mình nàng mới có thể cho được.” Hắn cắn răng đáp, yêu hận đan xen như mất đi khống chế, “Vì sao lại cứ là nàng, vì sao ngoài nàng ra thì người khác không được, vì sao nàng cứ khăng khăng muốn rời đi. Đừng bảo ta quên đi, ta không làm được, nếu có thể ta cũng muốn quay về bảy năm trước, quay về thời điểm chưa gặp nàng. Cửu Vi nói nàng là đồ vô tâm, ác với người khác mà cũng ác với cả mình, không lưu lại nửa con đường sống, ta thật sự bội phúc sát đất, sao nàng có thể làm được như vậy hả?!”

Sắc đỏ dần xuất hiện trên gương mặt trắng nõn, nàng mím chặt môi không nói lời nào.

“Tốt với nàng thì là chuyện đương nhiên, không tốt với nàng thì nàng cũng chẳng sao cả, trong mắt nàng dù làm gì cũng là phí công, rốt cuộc muốn ta phải như thế nào đây. Vì sao đã để mặc ta hôn mà vẫn đẩy ta ra.” Đầu ngón tay mơn trớn lông mày, không đoán ra nội tâm phức tạp ẩn sâu.

Ca Dạ hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng mở miệng, “Những thứ kia, là ta nhất thời…”

Còn chưa nói hết thì hắn đã ấn đầu nàng vào lòng ngắt lời, nửa tuyệt vọng nửa đau lòng.

“Đừng nói nữa, ta biết nàng sẽ không bao giờ nói ra lời thật lòng.”

Dường như người trong lòng còn lạnh hơn bình thường.

Cơ thể mềm mại tựa hàn băng không bao giờ tan, trái lại còn từng chút từng chút đóng băng trái tim nóng bỏng của tuổi trẻ.

***

“Đang đi đâu đây.”

Xe ngựa chạy qua con đường lát đá thênh thang, tạt qua phố phường huyên náo, cảnh đường phố khá là xa lạ. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng nàng buông rèm xuống trực tiếp hỏi người đối diện.

Gương mặt tuấn tú không chút biểu cảm, giọng điệu lạnh lùng song vẫn kịp thời trả lời.

“Không phải nàng nói muốn tra sách à, ta biết có một nơi có rất nhiều sách thuốc.”

“Ở đâu?”

“Đi thì biết.” Tránh né câu hỏi của nàng, hắn nghiêm túc nhìn ra ngoài xe.

Nàng im lặng không nói gì nữa, bên trong xe chỉ còn lại tiếng lộc cộc đơn điệu.

Hai mắt u ám, đôi lông mày khẽ nhíu, cảm xúc vừa nãy vẫn còn ảnh hưởng đấy, khóe môi mím chặt đầy cố chấp, vì tâm sự mà nam nhân đối diện trở nên im lặng, chẳng hiểu sao nàng lại thấy áy náy.

Cẩn thận nhìn lòng bàn tay của mình có chi chít các dấu vết nhỏ bé, gần như không tìm được đường sinh mệnh ngắn, cộng thêm cầm kiếm nhiều năm nên những đường vân ở hai bên càng sâu, còn đường chỉ tay thì lại không rõ. Nàng từng xem qua sách tướng, phần lớn đều bảo là có tướng chết yểu, nếu qua được mấy năm thì không cần phải lo lắng nữa.

Cảm nhận được ánh mắt ở đối diện, nàng bình thản thu tay về.

Ngón tay chạm vào đoản kiếm trong tay áo, xúc cảm lạnh băng vừa quen thuộc lại thân thiết. Nhiều năm cận kề bên người, không có thứ gì có thể khiến nàng an lòng hơn thanh bảo kiếm này, là thứ duy nhất bất ly bất khí, cùng chung sinh tử. Nàng vuốt nhè nhẹ như thể làm vậy thì có thể khôi phục lại kiên định trước sau như một, loại trừ đi sự yếu đuối.

Cuối cùng xe ngựa dừng lại bên dãy tường thấp kéo dài, nhìn thế

nào cũng giống cửa hông của một gian trạch.

Nam tử gõ cửa cốc cốc, lập tức cánh cửa đóng chặt mở ra, hắn nghênh ngang dắt nàng đi vào.

Sau cánh cửa nặng nề là con đường ngoằn ngoèo, băng qua mấy vòm cửa cong cong là cảnh nước non dập dềnh. Mặt hồ lung linh, hành lang uốn lượn, trúc xanh xuất hiện sau cửa sổ trống. Bóng mát ở khắp nơi, cây tử đằng ở bên bờ nghiêng mình rủ xuống, tài tình khâu liền núi đá mặt nước vào với nhau, nom vẻ thanh cao lại cổ kín, làm nổi bật tường trắng ngói đen trùng điệp, không biết có mấy phần sâu xa.

Đi qua từng cửa uyển một, lại rẽ qua từng hành lang gấp khúc, cảnh trí dần thay đổi theo bước chân. Hắn nắm rõ đường tắt phức tạp như lòng bàn tay, càng lúc nàng càng cảm nhận được khác thường, lập tức dừng bước.

Gương mặt tuấn tú quay lại, tràn đầy thắc mắc.

“Đây là đâu?” Nàng trợn mắt nhìn hắn.

“Nhà ta.” Hắn chợt bật cười, không còn vẻ lạnh lùng nữa.

Nàng lập tức lạnh mặt, nhấc chân rời đi.

Tạ Vân Thư chụp lấy tay nàng, “Không phải nàng nói muốn xem sách thuốc à, ở thành Dương Châu nơi này có nhiều nhất.”

“Không cần.” Nàng giãy giụa muốn thoát nhưng cứ bị hắn nắm chặt không thả.

“Không có người khác đâu, nàng đợi trong phòng đi, ta đem sách

đến cho nàng.” Hắn thấp giọng dụ dỗ, vô cùng nhẹ nhàng, “Ta không có ý khác, nhị ca học y nên có đủ bản tốt nhất, nếu nàng muốn tra thì nhất định có thể tìm được.”

“Vì sao ngươi không nói sớm.” Lực trên cổ tay rất mạnh, nàng vô cùng hối hận.

“Đỡ nàng phải nghĩ nhiều.” Hắn ôn tồn giải thích, “Ta biết nàng không thích gặp người lạ nên đã cố ý chọn đường tắt rồi, nàng có thể yên tâm.”

Nếu không phải vì để tra sách thuốc, nhất định nàng sẽ liều mạng tránh né chứ sao có thể bị dụ vào Tạ gia được.

Ngồi một mình trong phòng, nàng miễn cưỡng kìm nén cơn sốt ruột mà quan sát xung quanh.

Gạch vuông mài nước, bình phong họa trúc, trường kiếm treo trên tường. Bài trí đơn giản nhưng không mất đi sự mạnh mẽ, không trang trí dư một món đồ nào. Nóc nhà lợp ngói lưu ly sáng choang, ánh nắng trên đỉnh đầu tạo thành một chùm tia sáng làm căn phòng thêm sáng sủa, hắt lên bụi trúc xanh um tùm ngoài nhà, ngập tràn hơi thở nam nhân.

Trong góc tường có ống đựng tranh. Nàng tiện tay rút một tờ ra, là tranh vẽ cảnh sắc của núi Giang Nam, sương mù mờ ảo liễu nghiêng nghiêng thuyền nhẹ trôi, chữ đề ở lạc khoản lại là mấy năm trước. Trên bàn gỗ màu đen còn đang trải một tờ thư pháp chưa viết xong, nét chữ rồng bay phượng múa, đang viết dở một cuốn Hán Quảng.

… Núi nam có cây trụi cao, mọi người chẳng thể tựa vào nghỉ ngơi. Các cô sông Hán dạo chơi, đoan trang chẳng thể trao lời cầu mong… Bụi cây lộn xộn đẹp xinh, tôi lo cắt loại cây kinh mà dùng. Nếu nàng

*nay đã theo chồng, xin nuôi giùm ngựa cho lòng đẹp vui…**

*(*Hai đoạn trên trích trong Kinh thi Chu nam – Hán quảng, bản dịch của Tạ Quang Phát.)*

Vừa nhìn lướt qua, trong nháy mắt nàng trở nên hốt hoảng.

Nét chữ kia phóng khoáng tùy ý, từng con chữ như nhảy lên trước mắt, thâm ý ẩn chứa trong đó nàng không dám nghĩ tới, là mãi mãi không cách nào thực hiện được.

Lòng dạ rối bời, vết thương trên bụng xuất hiện làm nàng khó lòng chịu đựng.

Sắc mặt càng lúc càng trắng, trán lấm tấm mồ hôi, bất chợt nàng đẩy cửa xông ra ngoài.

Chương 56: Dịu dàng

Vốn đã định rời đi, nhưng tới ngoài sân thì nàng lại bị lạc phương hướng, chỉ thấy đình viện yên tĩnh sâu thẳm tầng tầng lớp lớp, nào tìm được đường mòn lúc tới. Nàng tuyệt đối không thể nào lạc đường được, nhưng tại lâm viên tú lệ quanh co Giang Nam này, chuyện đấy đã trở thành sự thật vô cùng chắc chắn.

Như bị sức mạnh vô hình dẫn dắt, nàng cứ lởn vởn quanh địa phương không lớn, không khác gì rơi vào mê chướng. Nàng bình tĩnh thận trọng xem xét, bày biện một đá một gỗ thoạt nhìn khá tùy tiện, nhưng lại ngầm hàm chứa quy luật, rõ ràng là một loại trận pháp không biết tên.

Hay cho một Tạ gia Dương Châu!

Nàng đạp núi đá bên cạnh nhảy lên giữa không trung, né tránh mũi trúc bay đến tấn công, không nhịn được khẽ nguyền rủa.

Khắp nơi toàn là mê trận, cơ quan trùng trùng, người lạ một khi rơi vào sẽ khó lòng thoát nổi, không khác gì một nhà tù ẩn hình.

“Ai!” Một tiếng quát vang lên.

Ánh mắt nam nhân sắc bén bắn đến, đứng sau lưng là một nam nhân trung niên râu tóc hoa râm, nhìn chằm chằm người bên bờ hồ: “Các hạ là người nơi nào, sao lại xông vào đây!”

Nàng chỉ nhìn lướt qua mà không trả lời, lần theo ấn tượng thử tìm đường ra, thầm hối hận vì năm xưa chỉ học trận pháp qua loa mà

không toàn tâm tìm hiểu.

Chợt luồng kình phong ập đến từ phía sau, nàng xoay mình né thoát đổi sang hướng khác, ngăn cách trước mắt bỗng biến thành ngọn núi giả, nàng nhanh chóng trở tay lách mình khiến cái chưởng ở phía sau rơi vào khoảng không.

Kinh ngạc thốt lên một tiếng rất nhỏ, nam nhân càng đấu kịch liệt hơn, còn người trung niên chỉ chắp tay đứng ở xa xem, trên nét mặt uy nghiêm có vẻ rất ngạc nhiên.

So chiêu mấy hiệp, nàng bắt đầu mất kiên nhẫn. Tuy đối thủ có bản lĩnh cao nhưng cũng không làm gì được nàng, có điều lần nào cũng mượn trận pháp công kích nên không dễ đề phòng, bị ép đến độ thảm hại. Nàng dứt khoát nhắm mắt, dựa vào thính giác xác định biến đổi rất nhỏ trong không khí để ứng đối, đoản kiếm tùy thân rời khỏi vỏ, trong nháy mắt một tia trắng rạch một đường dài trên ngực đối phương.

Khí lạnh xâm nhập khiến nam nhân chỉ cảm thấy chợt lạnh, cúi đầu nhìn lại không thấy có vết máu, hẳn là đối phương đã nương tay. Còn chưa kịp hồi hồn thì nghe thấy một tiếng hừ lạnh, chẳng biết cô gái nhỏ bé đã đi đâu, thoáng cái đã biệt mất tăm tích.

Lướt qua sân giữa, nàng trốn vào sau hàng rào thấp, bỏ lại hết truy đuổi sau lưng. Bụng càng ngày càng quặn đau, nàng không chịu nổi gập người lại, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống từng giọt. Ca Dạ cố cuộn tròn người hết mức có thể, hy vọng không kinh động đến kẻ khác, nhưng cơn đau lại như không có điểm dừng, nàng cắn chặt môi, ý thức dần mơ ồ.

Trong cơn mơ màng nghe thấy bên tai có tiếng ồn ào, có người sợ hãi hét lên, còn có người đùn đẩy nhau. Nàng rất muốn mở mắt

nhưng cơ thể đã không còn khí sức, đau đớn ăn mòn đi tất cả. Giá rét không ngừng bao trùm như thể nàng đã rơi xuống vực sâu vô biên, ngã vào đáy hồ đóng băng, đến suy nghĩ cũng trở nên gián đoạn.

Trong mê man có đôi bàn tay dịu dàng tiến đến, chạm nhẹ vào mặt rồi lại nâng đầu nàng lên, mùi thơm thanh nhã len vào mũi, là sự dịu dàng của những ngày xa xăm. Tựa như rất nhiều năm trước, cũng có người ấm áp chăm sóc nàng như thế, xem nàng là châu báu trong lòng mà yêu thương hết mực, mọi tâm nguyện đều được thỏa mãn, đến nỗi nàng còn ngây thơ cho rằng niềm vui này có thể kéo dài vĩnh viễn.

Ký ức luôn cố quên đi lại xuất hiện đập tan hàng phòng vệ, cuối cùng nàng cũng buông mình rơi vào bóng tối.

Trong phòng của vị thầy thuốc duy nhất ở Tạ gia toàn là dược thảo, trông khá bừa bộn, trong phòng chỉ có tiểu đồng đang sắc thuốc trồng cỏ. Hắn đến gần giá sách chọn lựa cả buổi, không biết Ca Dạ cần những loại gì, nàng không nói là muốn tra cái gì nên hắn cũng mù tịt không biết.

“Đệ đang tìm gì đấy?” Tạ Cảnh Trạch vừa về thì thấy tam đệ chọn lui chọn tới trước giá sách, không khỏi ngạc nhiên, “Đệ có hứng thú với những thứ này từ bao giờ vậy?”

“Nhị ca về đúng lúc quá, giúp đệ tìm ít sách quý đi, đệ có người bạn muốn đọc tham khảo.” Trước đây Ca Dạ có ép hắn đọc sách thuốc về độc, cái hiểu cái không, mức hiểu biết chỉ vỏn vẹn dừng lại ở phương diện đề phòng độc, rốt cuộc vẫn không đủ dùng.

“Chà hiếm đấy, là bạn thế nào?” Tạ Cảnh Trạch thuận miệng hỏi, giơ tay lên rút ra mấy cuốn cổ tịch màu vàng sẫm, “Ta không cho người

ngoài mượn đâu.”

“Thỉnh thoảng cũng có ngoại lệ một lần chứ?” Hắn nửa thỉnh cầu.

Tạ Vân Thư nhìn nét mặt của đệ đệ, nở nụ cười không rõ hàm ý rồi lại lựa ra mấy cuốn sách thuốc không lành lặn, “Có phải là người mà Thanh Lam nhắc đến không?”

Gương mặt tuấn tú có vẻ lúng túng, “Bây giờ trong nhà còn ai không biết không?”

“E là không đâu.” Tạ Cảnh Trạch cười thành tiếng, “Dù thái độ của cha có thế nào thì ta với mẹ cũng rất tò mò, bao giờ đệ mới dẫn người về để gặp đây?”

“Nang đang đợi trong phòng đệ, không muốn gặp người lạ.” Hắn cũng bất đắc dĩ.

“Bảo bối đến thế à? Ta còn tưởng lão Ngũ nói quá nữa chứ, đệ thích một cô bé thật hả?”

“Nhị ca, huynh đã từng nghe đến một loài hoa độc có thể khiến con người ngừng lớn lên, hình dáng như đứa trẻ chưa?” Thường xuyên ra ngoài hành nghề chữa bệnh nên Tạ Cảnh Trạch hiếm khi ở nhà, lúc này hắn tranh thủ hỏi ra nỗi thấp thỏm đã lâu, nhân tiện nói qua tình hình của Ca Dạ.

Tạ Cảnh Trạch thu lại ý cười đăm chiêu suy nghĩ, nghiêm túc trả lời.

“Ta từng nghe có người đề cập rằng ở Tây Vực có một loại cây kỳ lạ như thế, được đặt tên là Ngọc Diên la hoa, chắc chắn là gần như tuyệt chủng rồi, sao nàng lại uống nhầm thế, theo như đệ nói thì phải uống lâu dài nên mới có thể bị như vậy.”

Dĩ nhiên không phải uống nhầm rồi, hơn nữa còn là nàng trăm phương ngàn kế tìm cho bằng được hoa độc này, nhưng điều cần giải thích quá nhiều, nhất thời chỉ có thể cười khổ, “Có cách giải độc không huynh?”

“Còn phải xem tình hình cụ thể đã, nếu đã uống nhiều năm thì e là không dễ, dù có biết thì cũng đã qua giai đoạn trưởng thành, khả năng trở lại bình thường là rất nhỏ.” Tạ Cảnh Trạch phân tích đúng trọng tâm, “Năm nay nàng bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tuổi.” Hắn nghĩ ngợi rồi lại bổ sung, “Khoảng chừng ấy.”

“Phải bắt mạch đã rồi mới chắc chắn được.” Bản tính tò mò của thầy thuốc trỗi dậy, Tạ Cảnh Trạch nhã nhặn muốn thử, “Hay là đệ dẫn nàng đến đây đi?”

“Để đệ nghĩ cách.” Thuyết phục Ca Dạ là một vấn đề khó giải quyết, hắn bắt đầu thấy nhức đầu.

Đúng lúc này có bóng người chợt xuất hiện ở cửa phòng, Thanh Lam xông đến, vừa chạy vừa hô nhị ca, tới khi thấy Tạ Vân Thư thì lập tức kêu lên.

“Đệ còn không biết tam ca đi đâu, thì ra là ở đây, hại đệ tìm một lượt.” Giọng cậu có vẻ gấp gáp, “Diệp cô nương xảy ra chuyện rồi, mẹ bảo đệ đi tìm nhị ca xem.”

Tạ Vân Thư lập tức biến sắc, túm lấy tiểu đệ, “Xảy ra chuyện gì rồi, nàng ấy làm sao!”

Rõ ràng vẫn đang ở trong phòng đợi hắn về mà, sao lại…

“Đệ cũng không biết nữa, cũng không biết tam ca dẫn người về lúc nào. Mẹ phát hiện ra nàng ấy ở trong vườn hoa, hình như là bị ngất rồi, cũng không thấy ngoại thương đâu, không biết đã xảy ra chuyện gì. Nếu không phải trên váy có ngọc bội hình mây thì mấy thím mấy cô còn muốn đưa nàng ấy đến hình đường thẩm vấn, sợ là gian tế gì đấy, mẹ cho người đi hỏi đệ thì mới nhận ra là nàng, còn dặn để nhị ca bắt mạch xem…”

Còn chưa nói hết câu thì Tạ Vân Thư đã bỏ lại câu xông ra ngoài.

Trước mặt trống trơn, thiếu niên đứng sững ra, lập tức gáy bị vỗ một phát, Tạ Cảnh Trạch khẽ cười.

“Còn không mau dẫn ta đi, đệ không thấy dáng vẻ của lão tam hả?”

Ngoài phòng Tạ phu nhân rất ồn ào, không biết có bao nhiêu người chen lấn nhau, chú thím cô bác ở các phòng dẫn theo nha hoàn hứng thú đứng coi, rõ rành rành sự việc người lạ bỗng xuất hiện đã đem tới chủ đề đầy kích thích, thấy Tạ Vân Thư đến thì tự giác tránh đường. Không rảnh nghe mấy lời xì xào che sau khăn tay, hắn chỉ đăm đăm nhìn cơ thể cuộn tròn trên sạp.

Trán Ca Dạ rất lạnh, đến nước da cũng lạnh như băng, không giống lần phát tác trước đó, nàng hôn mê co chặt người, lông mày cau lại, mồ hôi nhễ nhại. Hắn kéo vạt váy lên trong tiếng hít hơi xung quanh, bắp chân trắng nõn không có gì khác thường, không giống kinh mạch nghịch chuyển, vậy là bất chấp cái nhìn của người ngoài, hắn ôm lấy nàng một tay đè xuống áo lót.

Thời gian dần trôi, nội lực truyền vào làm gương mặt trắng bệch dần có chút huyết sắc.

Tạ Cảnh Trạch cũng đã chạy tới, Thanh Lam nhìn một cái rồi khuyên

mọi người tản đi, chắp tay cung kính mời các thím các cô tránh cho, rồi lại đuổi đám nha hoàn nô tỳ đi, cuối cùng dứt khoát đóng cửa lại, chặn mọi tầm mắt ở bên ngoài.

“Cảnh Trạch mau nhìn xem, rốt cuộc đức bé này bị gì thế.” Tạ phu nhân nhẹ nhàng thúc giục, cũng không mắng Tạ Vân Thư hành động quá trớn, “Không biết làm sao lại ngã trong vườn, lại còn ở nơi kín đáo như vậy, nếu không phải Ngọc Điểm giật mình sủa thì e không ai phát hiện ra.”

Ngọc Điểm là chú cún mà Tạ phu nhân nuôi, lúc này đang ngoan ngoãn nằm bên chân chủ nhân thở phì phò.

Tuy đã vào lứa tuổi trung niên, nhưng thoạt nhìn Tạ phu nhân vẫn xinh đẹp mỏng manh, hoàn toàn không giống mẫu thân của năm người con. Bà ngồi bên sạp nắm lấy tay Ca Dạ, trong mắt viết đầy thương tiếc.

“Tay lạnh thế này, không lẽ là bị phong hàn sao, có cần lấy nhiều áo ấm đến không?”

Tạ Cảnh Trạch đè tay lên cổ tay bé nhỏ, một lúc sau lại đổi qua tay kia, nhưng vừa mới đặt lên thì bị đánh văng ra, Ca Dạ đã mở mắt.

Cảm thấy nàng muốn ngồi dậy, Tạ Vân Thư che giấu sốt ruột dỗ dành, “Đây là nhị ca ta, từ nhỏ đã theo danh y, y thuật rất cao minh, cứ để huynh ấy xem cho nàng đi.”

Sớm nên phát hiện sự khác lạ của nàng mới phải, từ sáng đã thấy có chỗ không đúng nhưng lại bị nàng che đi, chỉ nói là muốn xem sách thuốc. Với cảnh giác đa nghi của Ca Dạ, nhất định cảm thấy trên người rất khó chịu nên mới như thế, ấy vậy mà hắn lại xem nhẹ, hối tiếc tự trong đáy lòng.

Ca Dạ tái nhợt mặt mày, mệt nhọc lắc đầu, “Ta muốn về.”

“Sao được cơ chứ, cô bé con không thương tiếc cơ thể sao.” Tạ phu nhân khẽ trách, rút khăn ra lau mồ hôi trên trán nàng, “Ngay đến bệnh tình cũng không lo, xem đau đến mức nào rồi kìa. Nếu đã là bạn của Thư Nhi, lại từng cứu Lam Nhi, chẳng lẽ còn sợ Tạ gia ăn thịt con sao, yên tâm ở đây cho khỏe đã rồi nói tiếp, nếu cứ tiếp tục hành hạ mình như vậy, thì đừng nói đến lệnh tôn lệnh đường, chính ta cũng tức giận đấy.”

Người trong lòng bất động, Tạ Vân Thư ngạc nhiên nhìn Ca Dạ thu hồi tính tình bướng bỉnh, im lặng để mặc Tạ phu nhân nói liền tù tì, không phản đối nữa.

Chương 57: Lưu lại

“Nhị ca có chẩn ra nguyên nhân không?” Tạ Vân Thư lo lắng vết thương cũ của nàng lại tái phát.

Tạ Cảnh Trạch chần chừ, không biết phải nói từ đâu.

Tạ phu nhân thúc giục, “Cảnh Trạch nói mau đi chứ, mẹ thấy Diệp cô nương đau lắm rồi đấy, chẳng lẽ là bệnh gì nghiêm trọng?”

Tạ Cảnh Trạch lúng túng ho khan, kéo tiểu đệ đang dỏng tai ra ngoài rồi mới quay sang nhìn mẫu thân và tam đệ, “Diệp cô nương đau bụng không có gì đáng lo, chỉ là…” Ấp úng một hồi, y thấp giọng nói, “Đến kỳ kinh nguyệt.”

Sau một chốc sửng sốt, Tạ Vân Thư bất giác đỏ mặt.

“Có phải nhầm rồi không, dù quý thủy đến thì cũng không thể đau như vậy được.” Tạ phu nhân nghi hoặc không hiểu.

“Việc này có liên quan tới chuyện nàng luyện võ.” Tạ Cảnh Trạch lúng túng ho liên tục, “Không biết nàng luyện võ gì nhưng chắc chắn là võ công thuần hàn, nên nhất định đó là nguyên nhân của việc mãi hai mươi tuổi nàng mới có kinh lần đầu tiên, bởi vậy cũng trầm trọng hơn những cô gái khác. Hơn nữa chân khí băng hàn thì càng vận công sẽ càng đau hơn.” Đang nói thì đột nhiên y nghĩ đến điều gì đấy, “Thanh Lam nói cha và tứ thúc gặp nàng ở vườn trúc, lại còn động thủ nữa, có lẽ không nhầm được đâu.”

“Có cách để con bé bớt đau được không?” Chỉ biết được đại khái, Tạ

phu nhân hỏi.

Tạ Cảnh Trạch gật đầu, “Con sẽ viết toa thuốc lưu thông máu ngừng đau, ngoài ra còn phải cẩn thận đừng để nàng chịu lạnh, nàng rất yếu cần phải chú ý nhiều, nếu không sẽ rất dễ sinh bệnh.”

“Viêc này còn cần con phải nói hả, mẹ sẽ dặn dò cô ấy, mẹ con bé không có ở bên, mẹ sẽ thay mặt chăm sóc.” Rồi Tạ phu nhân quay sang than với Tạ Vân Thư, “Nhắc đến cũng phải trách cha mẹ cô ấy, sao lại nỡ lòng để con gái luyện võ công tà môn như vậy chứ, rốt cuộc bọn họ ở đâu vậy.”

Câu hỏi của mẫu thân khiến hắn thoáng sửng sốt, “Song thân nàng đã qua đời lúc nàng lên năm.”

Tạ phu nhân ngẩn người, đau lòng thở dài, “Đúng là đứa bé đáng thương.” Nói rồi hai mắt đỏ lên, “Để mẹ đi nói chuyện với cô ấy, Cảnh Trạch viết toa xong thì dặn hạ nhân mau đi sắc thuốc đi, Thư Nhi đi bảo phòng bếp chưng bát canh gừng đường đỏ cho mẹ.”

Thấy mẫu thân đi vào phòng bên cạnh, Tạ Cảnh Trạch vung bút kê đơn rồi dặn dò đệ đệ.

“Vừa rồi bắt mạch phát hiện quả thật nàng trúng độc, thời gian cũng lâu lắm rồi, có lẽ chính là Ngọc Diên la hoa đã nhắc đến, loài hoa này rất hiếm, về phương pháp rút độc cụ thể thì để huynh nghiên cứu kỹ đã, nếu không cũng không chắc được.”

“Làm phiền nhị ca rồi.” Tạ Vân Thư thử phào.

“Có điều…” Tạ Cảnh Trạch nhíu mày, không hiểu được nghi ngờ, “Kinh mạch của nàng có vấn đề.”

“Nhị ca ám chỉ điều gì?” Trái tim lại nảy lên cao, hắn dán mắt nhìn mãi người đang trong cơn đau đớn.

“Vẫn liên quan đến võ công nàng luyện, kinh mạch khắp người nàng khá yếu, không giống người thường, gần như toàn chống đỡ bằng chân khí.”

Tim hắn run lên, vậy là nói ra hết chuyện vết thương cũ của Ca Dạ phát tác định kỳ rồi cả những gì mình biết về công pháp.

Tạ Cảnh Trạch im lặng rất lâu, nét mặt cũng nghiêm trọng dần.

“Theo như đệ nói thì võ công này rất nguy hiểm, hao tổn kinh mạch trong thời gian ngắn để cấp tốc thành công, lâu dài tất sẽ thành họa, là hậu quả khó lường, biết rõ kết quả mà nàng lại lỗ mãng đến thế. Không nói chuyện khác, chỉ riêng việc phản phệ định kỳ là điều mà người thường đã khó chấp nhận nổi rồi, càng kéo dài phát tác dĩ nhiên sẽ ngày càng nghiêm trọng.”

Một lúc rất lâu hắn không nói gì, cuối cùng lại chỉ có thể hỏi điều mấu chốt nhất.

“Có phương pháp điều trị không?”

“Vừa rồi huynh đang bắt mạch dở thì bị nàng gạt đi, phải xem kỹ mức độ tổn thương thì mới nắm chắc được.” Tạ Cảnh Trạch dừng lại, không khỏi do dự, “Trước mắt đến xem thì cần phải bổ túc nhiều, chí ít phải phế môn võ công này đi.”

Phế bỏ võ công khổ cực tu luyện nhiều năm mới thành, đối với nàng chỉ e còn đàng sợ hơn cái chết.

Ca Dạ kiêu ngạo như vậy, chắc chắn sẽ không cho phép mình mất đi

khả năng tự vệ, trở thành người thường tay trói gà không chặt…

Hắn dựa vào cửa ôm mối tâm sự nặng nề.

Tạ phu nhân đang nhỏ nhẹ dặn dò là con gái thì nên chú ý cái gì, hiếm khi thấy Ca Dạ im lặng lắng nghe, không biết là vì đau hay vì xấu hổ. Sương mù giăng phủ đôi mắt đen mềm mại, thoạt nhìn như cô bé ngoan ngoãn biết nghe lời, lại yếu ớt đến mức làm người khác không kìm được thương yêu.

Dáng vẻ nhỏ con như vậy, nhưng cơ thể lại đầy vết thương, chỉ biết gắng gượng trong đau đớn mà không quan tâm hậu quả về sau. Hắn không có tư cách trách nàng khinh suất, cũng không dám nghĩ đến để có được tự do hôm nay nàng đã bỏ ra cái giá bao nhiêu, nhiều hơn bảy năm của hắn nhiều, và cũng trầm trọng hơn.

Nha hoàn đưa lò ấp cầm tay đến, Tạ phu nhân tự mình đặt vào lòng cho nàng rồi đắp chăn lại. Thấy hắn đứng cạnh cửa nhìn đến đờ đẫn thì bật cười, dẫn nha hoàn lui ra, còn thuận tay kéo Thanh Lam đang ngó dáo dác xuống.

Thấy hắn lại gần, mặt Ca Dạ thoắt cái ửng đỏ, lại không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, đáng sợ hơn là biết mình đỏ mặt, càng muốn chui xuống đất. Cứ tưởng luyện công nên nội phủ bị tổn thương, đâu ngờ là vì lý do này. Lúc biết được nàng rất xấu hổ, nếu sớm biết thì thà chịu đựng còn hơn là phải mất mặt trước mọi người.

“Còn đau không?” Giọng nam trong trẻo rất dịu dàng, bàn tay ấm áp đặt lên trán, đã uống thuốc còn ôm lò ấp nên nhiệt độ đã trở lại bình thường, không còn lạnh tới mức dọa người nữa.

Thể chất Ca Dạ thiên lạnh, lúc này hắn mới biết là do hư khí huyết, hậu quả của việc âm hàn thấm tận xương, và dĩ nhiên nguyên nhân

vẫn là do tập loại võ công đặc biệt ấy.

“Người nàng rất yếu, nhất định phải chú ý nhiều vào.” Hắn đè nén tâm trạng, tận tình khuyên nhủ, “Trước kia lại bị thương nhiều như vậy, ta đã để nhị ca kê đơn cho nàng điều dưỡng rồi.”

Rốt cuộc ánh mắt đen láy cũng nhìn sang, sắc đỏ vì xấu hổ dần nhạt đi, “Đã tốt hơn nhiều rồi, mai ta sẽ về khách điếm.”

“Đừng nói mấy lời ngốc nghếch thế nữa, phải uống thuốc liên tục mấy ngày.”

“Ta định bảo ngươi đưa ta về bây giờ, mà cũng đoán được nhất định ngươi sẽ không chịu.” Nàng tự giễu nhếch môi, “Không cử động được, không ai đưa ra khỏi mê trận ở Tạ gia, chỉ có thể đợi đến ngày mai.”

“Có liên quan với Tạ gia khiến nàng khó chịu đến thế sao?” suýt nữa đã quên nàng rất biết cách dễ dàng khơi lên cơn giận của hắn.

Hàng mi run run, nàng cuộn tròn mình lại, “Ta không thích ở lâu ở chỗ của người khác.”

“Nàng có nơi thuộc về mình à?” Vừa dứt lời hắn đã lập tức hối hận.

“Đa tạ đã nhắc nhở, không nhọc ngươi phải phí tâm về chuyện này.” Bỗng mặt Ca Dạ mất đi biểu cảm, chỉ còn lại nét hờ hững.

Hối hận đã không kịp nữa rồi, không khí trong phòng đông cứng.

“Nàng cứ phải bướng bỉnh như vậy, để mình khổ sở thế sao?”

“Ta vẫn luôn như vậy đấy, không có gì không tốt cả.” Nàng đặt lò ấp

qua một bên, ngồi dậy vén tóc, hơi lạnh quanh thân khiến người khác khó lòng tiếp cận, “Cám ơn đã giúp, thay mặt ta xin lỗi các vị trong phủ giùm, thứ cho ta không thể tới cửa cám ơn.”

“Nàng muốn đi giờ sao, đã quên mình vẫn còn đang bệnh hả?” Hắn lập tức nổi đóa kéo tay nàng lại, tay phải nàng khẽ nhúc nhích, đầu ngón tay lướt qua ép hắn không thể không rụt về.

“Đừng cậy mạnh nữa, nếu không nàng sẽ đau hơn đấy.” Hắn nín nhịn quát nhẹ, không dám tiến lên nữa, “Nàng biết rõ lúc này không thể động đến chân khí nữa mà.”

“Vậy thì sao, nhịn là được.” Đôi mắt đen không hề có lấy một gợn sóng, “Ngươi chịu đưa ta đi là tốt, còn không chịu thì cuối cùng ta vẫn có thể tìm được đường ta.”

Hắn rất tức giận, nhìn nàng rời đi với vẻ không tưởng tượng nổi, dẫu đau lòng lại chẳng biết làm gì.

Chuyện gì nàng cũng có thể nhịn được, dù đau tới mấy vẫn tự chịu đựng, hoàn toàn không quan tâm đến cơ thể đầy thương tật, nhưng lại khiến người ngoài đau thấu tim gan.

Ra khỏi cửa phòng là có thể phân rõ phương hướng, nàng đi thẳng đến nguyệt môn ở bên phải, nhưng đi chưa được mấy bước thì đã bị chặn lại. Tạ phu nhân dẫn hai nha hoàn thiếp thân đến, ngạc nhiên khi thấy người đáng lý đang nằm trên giường lại đứng trước mặt mình, nỗi thương con vừa tức vừa giận cuối cùng lại không biết làm thế nào cho phải.

Bầu không khí chợt đông cứng.

Phu nhân yếu ớt mỉm cười, tiến lên kéo tay Ca Dạ, “Đứa bé con dậy

làm gì, thiếu gì thì cứ bảo Thư Nhi đem đến cho con là được. Con còn đang yếu mà, xem tay lạnh chưa kìa, phòng bếp có hâm cháo gà cho con bồi bổ đấy, mau về ăn thôi, đừng để ta phải không yên lòng nữa."

"Đa ta ý tốt của Tạ phu nhân, hiện tại đã khỏe hơn nhiều rồi, quả thực không dám quấy rầy…" Bàn tay ấm áp nắm chặt khiến nàng không tiện giãy ra, lời từ chối ngắc ngứ bị cắt ngang, Tạ phu nhân vừa ân cần lại oán trách.

"Con còn nhỏ nên không hiểu, con gái bị bệnh không phải là chuyện nhỏ đâu, đợi lúc nào con đến tuổi như ta là sẽ hiểu. Đừng chê ta nói nhiều, ít nhất cũng phải nghỉ ngơi mấy ngày, giường ở Tạ gia cũng không mọc đinh, sao cứ phải đòi về? Nếu còn như thế thì ta sẽ thay lệnh đường mắng con đấy." phu nhân vừa khẽ cằn nhằn vừa kéo nàng về phòng, Ca Dạ không thể vận nội công chống đỡ, bị bà kéo về, rồi lại bị ấn xuống giường đắp chăn, từ đầu tới cuối không chen miệng được.

"Mấy đứa các con cứ thích ỷ mình có chút công phu là tự cam chịu, cứ phải ép không được nghỉ ngơi, làm trưởng bối nhìn mà đau lòng. Canh do phòng bếp chưng theo cách của ta hay dùng, có cho thêm ít dược liệu, còn bổ hơn thường nhiều, nhớ uống nhiều vào nhé."

Tạ phu nhân không cần nói thêm thì hai tiểu nha hoàn lanh lợi đã phụ họa, ba nữ nhân luôn miệng ồn ào làm nàng không thể tiếp tục lạnh lùng nổi, khó khăn lắm mới thấy dừng nói thì miệng nàng đã bị đút một thìa cháo gà, thảm hại vô cùng.

Tạ Vân Thư đứng cạnh nhìn tới mức đờ đẫn, cơn giận lúc trước đã bay lên khỏi chín tầng mây, nếu không phải sợ Ca Dạ thẹn quá hóa thì suýt nữa hắn đã bật cười rồi. Sao không sớm phát hiện Ca Dạ cũng có khắc tinh nhỉ, mẫu thân hiền dịu chính là người khắc chế

được nàng. Hắn cũng từng bị mẫu thân bắt ăn cháo gà như thế, dù có dinh dưỡng nhưng mùi vị thực không ngon lành lắm, ấy vậy mà Ca Dạ xưa nay không ăn chay lại ăn hết bát cháo to như vậy…

Quả nhiên, chẳng mấy chốc Ca Dạ đã không đỡ nổi, bắn ánh mắt lúng túng cầu viện sang, thế mà hắn lại còn nhìn về với ánh mắt dẫu đồng tình cũng không giúp được gì, nén cười tới nỗi nội thương.

Chương 58: Từ chối

Bị một đám nữ nhân bao vây không nhúc nhích được là tư vị thế nào?

Trước đây nàng không biết, cho tới khi Tạ phu nhân có lòng tốt ân cần hỏi đến chỗ ở.

Ban ngày bà thường xuyên ở cạnh nàng chuyện trò thuê thùa, đến tối lại phái thiếp thân nha hoàn đến lo liệu chuyện sinh hoạt, tới nỗi phòng nghỉ của nàng đã biến thành phòng giải trí của nữ quyến Tạ gia rồi.

Được Tạ phu nhân coi trọng nên nàng bỗng trở nên đặc biệt, cũng vì thế mà có nhiều ánh mắt tò mò hơn, chuyện duy nhất mỗi ngày đều làm là cứ phải nhìn đám cô thím mợ dì đông đảo ở Tạ gia quanh đi quẩn lại, rồi lại vô cùng kiên nhẫn trả lời đủ mọi câu hỏi đi hỏi tới, chưa bao giờ nàng thấy mệt mỏi đến vậy.

Lai lịch xuất thân, kinh nghiệm học nghệ, nguyên nhân gặp nhau, tình cảm cá nhân, làm thế nào vào phủ, bị bệnh ra sao, sở thích thế nào… Dĩ nhiên việc mà họ cảm thấy hứng thú nhất cũng là miếng ngọc bội nho nhỏ đeo bên hông.

Đấy là sở hữu riêng của mọi nam nhân Tạ gia, là tín vật chứng minh thân phận ngay đến vợ cũng không được tặng, có điều cũng nhờ được tặng ngọc bội nên nàng mới không bị xem là gian tế ném vào hình đường Tạ gia. Song nàng chỉ xem như hắn tạm thời gửi nhờ, chưa từng để ý đến tầm quan trọng của vật này, hèn gì Bạch Phượng Ca nhìn nàng lại u oán đến thế.

“Đệ đang nghe gì vậy?” Tạ Vân Thư đứng sau lưng đệ đệ hỏi, Thanh Lam ngoái đầu lại xấu hổ cười.

“Nhị ca tam ca.” Cậu làm mặt quỷ, thấp giọng gọi, “Đệ đang nghe bọn họ nói chuyện, Diệp cô nương thê thảm thật đấy, ngày nào cũng bị một đám nữ nhân năm mồm bảy miệng hỏi liên tục.”

“Hôm nay là ai? Mẹ cũng ở đây hả?” Tạ Cảnh Trạch liếc nhìn, bỗng có phần lúng túng.

“Là đại tẩu với nhị tẩu, còn cả Bạch cô nương nữa.” Tạ Thanh Lam báo đúng sự thật.

“Có vẻ sắc mặt không tệ lắm.” Tạ Cảnh Trạch xấu hổ nói lảng sang chuyện khác.

“Thế à? Đệ thấy nàng có vẻ lạ thì có.” Tạ Thanh Lam quay đầu lại nhìn, “Có điều cũng có thể vì mẹ bắt nàng ấy phải uống canh.”

“Lại là canh gà hả?”

“Vâng.” Tạ Thanh Lam giơ tay lên, “Mỗi ngày hai lần, đệ thấy nàng như muốn nôn tới nơi rồi.”

Trên mặt cả ba đều có vẻ thông cảm.

“Lúc trước cũng không thấy mẹ nấu cho đệ.” Nhớ như in tiểu đệ bị đánh hai mươi trượng đến mức thê thảm, cũng là mẫu thân tự chăm sóc.

“Lúc ấy đệ cố chết cũng không uống, còn hối lộ thị nữ đổ giúp đệ.” Nói đến đây, Thanh Lam dương dương đắc ý, “Đáng tiếc Diệp cô

nương lại không xài được chiêu này, mẹ phải nhìn tận mắt nàng uống thì mới vừa lòng rời đi.”

“Hay là nói với mẹ là bệnh nàng không thể uống canh gà.” Nếu còn uống nữa chỉ sợ hậu quả không kham nổi, Tạ Vân Thư đánh mắt nhìn sang nhị ca.

Tạ Cảnh Trạch lại có vẻ thực tế hơn, “Trên tay mẹ còn có một đống toa thuốc bồi bổ đấy.”

Ba người đồng thời im lặng.

Vợ của Tạ Khúc Hành là danh môn khuê tú chốn Giang Nam, không giỏi võ công, dịu dàng điềm đạm, chung sống với chị em dâu rất hòa hợp. Vợ của Tạ Cảnh Trạch xuất thân từ võ lâm thế gia, là bạn thân của hai tiểu thư Bạch gia, xưa nay qua lại rất thân thiết, lần này Bạch Phượng Ca tới Dương Châu cũng đều do các nàng dẫn đi du ngoạn khắp nơi, hôm nay đến nói chuyện phần là tò mò, mà cũng có phần ôm lòng bất bình thay Bạch Phượng Ca tìm hiểu đúng sai.

Mắt thấy trong phòng không còn người ngoài, đại tẩu còn đỡ, chứ mấy câu hỏi của nhị tẩu Tô Cẩm Dung dần lộ ý đả kích thấy rõ.

“Nghe nói Diệp cô nương bị trúng độc, suốt đời luôn mang tướng mạo như thế này?” Dù chồng đã dặn dò không được nói nhiều, nhưng Tô Cẩm Dung vẫn nói thẳng ra.

“Quả thật là vậy.” Ca Dạ thuận miệng đáp, khẽ nhếch môi cười nhạt, mấy ngày nay cười như thế đã thành quen rồi.

“Vậy cũng không tệ, sau này không cần lo dung nhan sẽ già đi.” Tô Cẩm Dung cười chế giễu, “Dù sao nhìn giống trẻ con vẫn khiến người khác đau lòng mà.”

“Đó là nhờ Tạ phu nhân nhân hậu.” Ca Dạ vờ như không nghe ra châm chọc.

“Là mẹ mềm lòng trước người gặp nạn mà không để ý đến thật giả, hôm qua còn cãi mấy câu với cha vì việc này đấy.” Phớt lờ hành động kéo áo mình của đại tẩu, Tô Cẩm Dung lại thêm một câu, “Đã nhiều năm cha mẹ không cãi nhau, bọn tiểu bối chúng ta cũng có phần bất an.”

Dù Ca Dạ không vui nhưng vẫn không nhìn ra manh mối, “Là ta khiến Tạ gia thêm rắc rối.”

“Nào dám nói vậy, phải là chúng ta cảm ơn mới đúng, nhờ có Diệp cố nương cứu cả Bạch gia với ngũ đệ.” Đại tẩu không khỏi áy náy, dịu dàng nói sang chuyện khác.

“Diệp cô nương làm gì ở trong Ma giáo? Hẳn chức không thấp đâu nhỉ.” Không cam lòng bỏ qua, Tô Cẩm Dung khơi ra đề tài khác.

“Chỉ là chức hão không đáng nhắc tới.” Ca Dạ giơ tay chống má, tròng mắt đen lạnh lùng như nước, Tô Cẩm Dung bị nàng nhìn mà lòng chợt thắt lại, song nhớ đến đang ở đâu thì lại lớn lối.

“Nữ tử một giới lại muốn sống như người thường, chắc hẳn cái giá bỏ ra không nhỏ.” Mắt Tô Cẩm Dung chợt lóe lên, lời nói ra lại vô cùng u ám, “Nhất là Diệp cô nương có dung mạo như vậy.”

“Dĩ nhiên rồi, với hiểu biết của nhị thiếu phu nhân đây, cũng nên biết Ma giáo không phải là nơi thiện nam tín nữ.” Ca Dạ sảng khoái thừa nhận khiến đối phương nhất thời không nói được gì.

“Sao lại nghĩ tới việc đến Giang Nam cùng Vân Thư?”

“Tình cờ đồng hành.”

“Nếu đã là tình cờ, vậy tiếp theo Diệp cô nương định đi đâu?” Chỉ thiếu nước không hỏi lúc nào thì rời đi mà thôi, Tạ Cảnh Trạch đứng ngoài nghe thấy vậy thì cau mày, áy náy nhìn tam đệ.

Thanh Lam âm thầm lắc đầu, thấy nhị tẩu càng lúc càng quá đáng thì ít nhiều cũng bất bình.

“Sắp rồi, nhị thiếu phu nhân không cần phải lo lắng.” Biết rõ ý khác của đối phương, Ca Dạ như cười như không.

“Diệp cô nương đừng gấp gáp thế, vẫn nên nghỉ dưỡng cho khỏe đã rồi hẵng tính tiếp.” Đại tẩu tức giận liếc em dâu, không khỏi khó xử.

“Ta xin nhận ý tốt của thiếu phu nhân, ngày mai là ngày Nam quận vương thế tử thiết yến, ta ở đây làm phiền lâu rồi, cũng nên cáo biệt rồi.”

“Ai cũng nói Tiêu Thế Thành lòng dạ ác độc, nhưng có vẻ gã rất có thiện cảm với Diệp cô nương nhỉ, sâm tuyết ngàn năm kia cũng không phải là thứ người thường có thể nhìn thấy, có thật hôm ấy đã giao chiến kịch liệt không vậy?”

Câu này thật sự quá đáng, Thanh Lam không nhịn được toan mở miệng nhưng lại bị Tạ Vân Thư bịt lại, hắn lắc đầu ánh mắt nặng trĩu, Tạ Cảnh Trạch ở bên rất khó xử song lại không tiện nói gì.

Ca Dạ vung vạt áo như không có chuyện gì, “Trong chốn giang hồ nào phân rõ ràng, địch hóa thành bạn cũng là điều bình thường, nhị thiếu phu nhân đã nghĩ nhiều rồi.”

“Nhưng người khác lại không cho là vậy, không phải quỳnh hoa yến là mời được mỗi cô nương đi à, nếu đổi lại là Phượng Ca thì tuyệt đối sẽ không nể mặt gã.” Bị điểm tên, Bạch Phượng Ca ngước mắt lên nhìn rồi nhanh chóng cụp xuống, từ đầu đến cuối chẳng nói một lời, như thể bị kéo đến để làm vật trang trí vậy.

“Bạch tiểu thư là danh môn hiệp nữ của bạch đạo, dĩ nhiên khác với ta rồi.” Mắt thấy nha hoàn của Tạ phu nhân bưng canh sâm đến, nàng lại bắt đầu thấy đắng miệng.

“Bọn ta không có ý đó.” Nghe thấy lời nói hùng hổ dọa người của em dâu, đại tẩu áy náy đích thân nhận bát canh trên đĩa đem đến.

Ca Dạ cầm bát canh một chốc rồi nhắm mắt nuốt hết.

Dù khẩu vị không tốt, nhưng bồi bổ liên tiếp mấy hôm rất có hiệu quả, gương mặt vốn trắng bệch nay đã có sắc hồng, trông mỏng manh như trẻ sơ sinh, khiến người khác sinh lòng thương cảm từ trong thâm tâm.

“Diệp cô nương đẹp thật, nếu lớn thêm mấy tuổi nữa thì ắt sẽ nghiêng nước nghiêng thành, thực là…” Đại tẩu thở dài rồi không nói gì thêm, có vẻ tiếc nuối.

Ca Dạ lại thấy chẳng có gì đáng tiếc, nhưng Tô Cẩm Dung nghe thế thì bèn tiếp lời.

“Đại tẩu nói không sai, tương lai cưới gả đúng là vấn đề khó khăn, khoan nói tới việc đứng bên người chồng, nội việc sinh đẻ thôi cũng khó khăn lắm rồi, cái này…”

“Đa tạ nhị thiếu phu nhân đã chiếu cố, kiếp này ta không định cưới gả.” Ca Dạ ngắt lời cười nhạt, ánh mắt lạnh đi thấy rõ, “Gió sương

nhiều năm có vô số kẻ thù, dù hôm sau mất mạng cũng chỉ là chuyện bình thường, ta chưa bao giờ nghĩ sẽ có cái phúc phận ấy. Ý tốt của nhị thiếu phu nhân thành lãng phí rồi, nhị thiếu phu nhân vẫn nên quan tâm Bạch tiểu thư nhiều hơn mới phải, nếu có thể thành chị em dâu thì đúng là niềm vui của quý phủ."

Có ai không nghe ra được châm chọc, nữ nhân lảu chảu miệng mồm bị nghẹn họng, nhất thời cứng người đứng sững ra.

Tạ Cảnh Trạch nhân cơ hội kéo nha hoàn đi ngang qua gọi vợ ra ngoài.

Tạ Vân Thư bỗng thả đệ đệ ra rồi bước nhanh ra ngoài, đến cạnh bích trì ở viện bên ngoài mới dừng lại, sắc mặt vô cùng khó coi, Thanh Lam đuổi theo cẩn thận nhìn ngó, ngập ngừng tính khuyên nhủ.

"Tam ca chớ phiền lòng, nhị tẩu không phải…" Không phải có ý tố khổ? Hay không phải cố ý châm chọc người ta? Thiếu niên ngẫm nghĩ một lúc lại thấy không nói ra được, đành im lặng đưng bên.

Dù không thích nữ nhân liên lụy đến tam ca đó, nhưng cũng không nhìn nổi nhị tẩu cứ châm biếm mỉa mai như vậy, lại càng thất vọng trước sự im lặng của tiểu thư Bạch gia. Khoan nói tới việc khác đã, dù gì Bạch gia cũng nhờ một mình nàng ta cứu được, thế nhưng lại không một câu cảm kích, ngay đến biện giải hộ cũng không có mà chỉ một mực im lặng, không khỏi khiến người ta thấy lạnh buốt. Lần đầu tiên cảm thấy thế gia chính phái cũng chỉ vậy mà thôi, còn không thẳng thắn bằng người trong Ma giáo.

Dẫu nữ nhân kia lạnh lùng thật, song lại có phong thái người khác khó đuổi kịp, hèn gì tam ca…

Một lúc lâu sau, gương mặt tuấn tú mới trở lại bình thường, hắn vỗ vai đệ đệ nói, “Ta không sao, về thôi.”

“Tam ca còn giận nhị tẩu không?”

“Ta không giận.”

“Vậy huynh…” Thanh Lam vẫn lo lắng.

“Đệ không hiểu đâu.” Tạ Vân Thư gượng cười, giữa chân mày toát lên vẻ chua chát, “Đó là nàng nói cho ta nghe, nàng biết ta đang ở đấy.”

Nàng? Là chỉ nhị tẩu hả? Hay là… Thanh Lam nhớ đến cuộc đối thoại vừa rồi, dần không dám tin.

“Là Diệp cô nương ạ? Nàng ấy với tam ca…”

Những lời đó là cự tuyệt sao?

Có người còn có thể cự tuyệt người ưu tú như tam ca ư? Thậm chí còn ám chỉ huynh ấy đi cưới Bạch Phượng Ca đi?

Tạ Vân Thư không nói gì mà chỉ mím chặt môi, che đi cơn nhói lòng.

Đúng thế, nàng không muốn hắn, từ trước đến nay nàng chưa từng nghĩ đến việc ở bên hắn.

Người cố chấp chẳng chịu buông tay, chỉ có hắn mà thôi.

Đêm khuya thanh vắng, cánh cửa bật mở không tiếng động, Ca Dạ mở bừng mắt ra.

Xác định được người đi đến, bàn tay trắng nõn đặt trên chuôi kiếm buông lỏng, tháo xuống phòng bị.

Người cao ráo im lặng tiến đến, đi qua nha hoàn gác đêm thì vung tay lên, khiến người đang mơ màng lập tức ngủ say.

“Có chuyện gì à?” Nàng chống người nhỏm dậy, thấp giọng hỏi.

Hắn không trả lời mà chỉ tiến đến hôn sâu lên cánh môi mềm mại, hai tay ôm chặt nàng vào lòng, chặt tới mức thở không nổi. Ca Dạ muốn đẩy ra nhưng không được, bèn đập mạnh xuống thắt lưng, song hắn cũng không hừ lấy một tiếng. Tay nắm chặt kiếm lại không biết phải ra tay thế nào, cứ thế chần chừ đã khiến đầu óc dần mơ màng.

Trong đêm tối, ánh mắt cố chấp sáng như sao, đòi hỏi từng chút từng chút một, hơi thở nóng bỏng làm cơ thể cứng ngắc dần mềm ra, tay nàng từ từ đưa lên ôm lấy hông hắn.

Môi hắn dời xuống từng tấc một, kéo áo lót mỏng ra hôn lên bờ vai gầy gò trắng nõn. Đầu ngón tay gảy nhẹ một phát, thắt lưng nhỏ nhắn đứt làm hai, lớp áo che chắn cuối cùng cũng tuột xuống để lộ bờ ngực như nụ hoa, trong khoảnh khắc lòng bàn tay chạm vào, cổ họng nam tử phát ra tiếng rên như thở dài.

Nàng bỗng khôi phục lý trí song lại không có sức để ngăn cản, cơ thể như phản bội hoàn toàn. Hắn nắm lấy bàn tay nhỏ bé, hôn lên từng ngón tay ngọc, đầu lưỡi khẽ liếm lòng bàn tay, nàng không nhịn được run bắn mình, vừa sợ hãi lẫn mê loạn lại vừa luống cuống.

Hắn không tiến thêm một bước nữa, trong con ngươi trong trẻo trầm tĩnh mơ hồ có ngọn lửa nguy hiểm. Hắn nhìn kỹ mặt nàng như muốn tìm ra mọi điều cất giấu trong đó, rồi như phát hiện được câu trả lời mình muốn, vẻ mặt hắn dần dịu đi, không còn mãnh liệt như ban nãy

nữa.

Hôn phớt lên gò má như chú bướm chạm nhẹ, chỉnh lại vạt áo cho nàng, hắn dịu dàng đặt cơ thể mềm mại xuống giường.

“Ngươi…” Đầu óc nàng trống rỗng.

“Chúc ngủ ngon.” Ngón tay đặt lên môi, hắn bật cười một tiếng, gương mặt đẹp đẽ khiến người ta như ngừng thở. Đợi đến khi sực tỉnh thì người đã đi mất rồi, nàng đỡ đầu ngồi dậy, không rõ có phải mình vừa gặp mơ không – một giấc mơ kỳ lạ.

Vạt áo chưa thắt kỹ tuột xuống lần nữa, những vết đỏ chi chít trên làn da trắng như tuyết nhắc nhở nàng chuyện hoang đường ban nãy, nàng ngạc nhiên ngây người nửa buổi, gò má nóng rực.

Chương 59: Bạn cũ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mượn cớ dự tiệc, cuối cùng nàng cũng rời khỏi Tạ gia sau gần mười ngày 'bị đày đọa'.

Tạ phu nhân ân cần căn dặn nhiều lần mới chịu buông tay, từng câu từng chữ bộc lộ tình cảm quan tâm, làm nàng chỉ có thể mỉm cười đáp lại. Tạ Vân Thư đỡ nàng lên xe ngựa, Tạ phu nhân vẫn còn cố nhét thêm mấy gói thuốc bổ điều dưỡng, nàng tiện tay nhận lấy, nét mặt có phần phức tạp.

"Để đấy ta sẽ dặn Lý thúc bảo người nấu cho nàng uống." Trên gương mặt anh tuấn ngậm ý cười, hắn không bất ngờ khi thấy nàng lắc đầu ngay lập tức.

"Không cần, mấy ngày qua ta uống nhiều lắm rồi." Giờ nhớ lại thôi nàng cũng thấy sợ.

Ngón tay thon dài vuốt ve gương mặt, xúc cảm mềm mềm khiến người quyến luyến, "Hiệu quả không tệ, giờ trông nàng khá hơn rất nhiều."

Ca Dạ lườm một phát, "Đệ đệ ngươi cũng có chịu uống đâu."

Hắn bật cười một tiếng, rất tự nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn, "Mẹ đúng là quá nhiệt tình rồi."

Xe ngựa chạy qua mặt đường lát đá, buồng xe rung lắc liên tục, nàng hơi thả lỏng người dựa đầu vào ngực hắn, “Ngươi có một mẫu thân rất tốt.”

Khuôn mặt xinh xắn có nét thương cảm, hắn dịu dàng nhìn nàng đáp: “Ừ.”

“Mẹ ta cũng rất tốt.” Nàng khẽ lẩm bẩm, ngẩn ngơ nhớ lại, “Chẳng qua bà qua đời sớm quá, nếu năm đó không xảy ra chuyện gì…”

“Nàng trước năm bốn tuổi là như thế nào?”

Ca Dạ khép hờ mắt, nở nụ cười có phần nào ngây thơ.

“Nghịch ngợm lắm, ta rất thích chơi, lần nào cũng quấn quít không buông. Lại còn tùy hứng cẩu thả, mấy thúc thúc tỷ tỷ không có cách trị được ta, chỉ cần ta cười là bọn họ không nỡ mắng ta rồi, nếu không được nữa thì sẽ khóc. Mẹ nói ta giỏi nhất là gạt người, nước mắt cứ chảy không ngừng.”

“Nàng thích khóc à?” Hắn thực khó lòng tưởng tượng nổi ra cảnh đấy.

“Đã từng thôi, vì khóc rất hiệu quả.” Nàng thấp giọng, vô thức đùa nghịch tay hắn.

“Ta chưa thấy nàng khóc bao giờ.”

“… Ta quên rồi.” Ánh mắt mơ màng dần phai hòa, hắn không muốn thấy vẻ mặt ấy, bèn cúi đầu hôn lên hàng mi cong cong.

“Trước kia nàng thích cái gì nhất?”

Ca Dạ nghĩ ngợi một hồi, tròng mắt đen như đầm nước dịu dàng.

“Ta hay làm tổ trong lòng mẹ, không chịu học tập, có rất nhiều sư phụ phải thở dài vì ta, thấy bọn họ lắc đầu ảo não là ta lại thấy thú vị.”

Gần như có thể hình dung ra được một cô bé nghịch ngợm, hắn không khỏi bật cười, “Không ngờ nàng còn ghê gớm hơn cả Thanh Lam.”

“Dù gì cha cũng không đánh ta.” Nàng đắc ý cười, “Ông ấy còn mềm lòng hơn cả mẹ nữa.”

“Ông chiều nàng lắm hả?”

“Ta muốn gì ông ấy cũng sẽ cho cả, có một lần ta làm vỡ bát rượu Hán ngọc Hòa Điền* mà ông ấy thích nhất, nhưng ông không hề nổi giận với ta, trái lại chỉ lo ta có bị thương hay không.”

*(*Từ gốc là “nhĩ bôi”, xuất hiện từ sau thời Chiến Quốc, có hình tròn hai bên có quai cong, có thể dùng để uống rượu, cũng có thể dùng để đựng canh. Hòa Điền là quê hương của ngọc quý, ngọc Hòa Điền hay có tên khác là ngọc Vu Điền, ngọc Côn Luân.)*

Bát rượu Hán ngọc Hòa Điền ư…?

“Có lẽ có nhiều đồ, nên một chiếc bát rượu không tính là gì.” Hắn bình thản đáp.

“Không phải, dù đồ trong nhà đều rất quý, nhưng cái bát rượu ấy lại có màu ngọc đẹp nhất ta từng thấy, ngay cả đồ trên Thiên Sơn cũng chưa chắc đã…” Rồi chợt phát hiện bản thân nói hớ quá nhiều, Ca Dạ im bặt.

Đúng lúc này xe ngựa dừng lại, im lặng một lúc rồi nàng đẩy hắn ra nhảy xuống xe, có vẻ chán nản vì đã lỡ lời.

Dù chưa nói hết nhưng Tạ Vân Thư vẫn đoán được.

Trên Thiên Sơn đều là những món đồ quý giá có một không hai, gia cảnh như thế thì sao lại để hai mẹ con lưu lạc đến Tây Vực?

Tuổi thơ được chiều chuộng đến thế, nhưng vì sao Ca Dạ chưa từng muốn quay về?

***

Gió xuân ôm ấp ngàn hoa,

Cùng nhau khoe sắc tranh qua bao ngày.

Ấy nhưng trong thiên hạ này,

Mỗi quỳnh hoa đấy là lay chân tình.

*(*Bản gốc là hai câu thơ của Lưu Sưởng tả hoa quỳnh.)*

Cái đẹp của hoa quỳnh cả thế gian đều biết, Tùy Dạng đế mất ba tháng đến Giang Nam, ra lệnh khai Đại Vận Hà chỉ để ngắm loài hoa này.

Là loài hoa nổi tiếng độc nhất vô nhị ở Dương Châu, thanh danh vang dội đến mấy trăm năm. Thời kỳ nở hoa thường rơi vào độ tháng tư tháng năm trong năm, nhưng vì Nam quận vương xây hành cung trong núi, nhờ có khí núi thanh lạnh nên hoa mới nở muộn hơn so với những nơi khác, bởi vậy mới có dịp ngắm quỳnh nở ngày hè.

Cây cao mấy trượng, hoa trắng như tuyết điểm xuyết trên những chạc cây, óng ánh sáng rực. Mùi thơm dìu dịu thoang thoảng, ngắm từ xa nom như tuyết y tiên tử sắp hạ phàm, nhánh hoa to như chậu ngọc, tám bông năm cánh làm thành một vòng, ôm xung quanh nhụy vàng tô điểm như đàn bướm dập dờn, gió khẽ thổi qua lay động cánh hoa băng thanh ngọc khiết.*

*(*Cảnh trên tả loại hoa quỳnh như ảnh dưới, nhưng theo wiki lại là hoa thuộc họ Tú Cầu…)*

Click để xem ảnh

Tiêu Thế Thành đội ngọc quan mặc áo gấm, từ trên xuống dưới toát lên vẻ phú quý. Hắn cười nói đon đả, cử chỉ khéo léo, không hề có vẻ uy sát như lúc ở Bạch gia, trái lại trông như công tử nhà giàu phong lưu tự thưởng.

Nam quận vương trầm mê trong tửu sắc lâu ngày khiến vóc dáng mập mạp, mặt mũi chảy xệ, ông ta chỉ lộ mặt trên tiệc một chốc rồi quay về tẩm điện, giao cả công việc đón tiếp khách khứa lại cho đứa con trai khôn khéo. Đa phần khách đến đều là người trong quan trường, lúc nào cũng có thể nghe thấy lời khách sáo xã giao, Tiêu Thế Thành đối đáp thành thạo, nếu huân tước có cơ hội cha truyền con nối, thì nhất định hắn sẽ còn cao minh hơn cả cha mình.

Không đến đình Vô Song để ngắm hoa mà Ca Dạ chọn lấy một nơi vắng vẻ, im lặng thưởng thức ngọc thụ quỳnh hoa dưới ánh đèn sáng choang, còn Tạ Vân Thư chỉ lẳng lặng nhìn nàng.

Mặc lụa mỏng nhạt màu, tóc đen láy dung mạo thuần khiết toát lên vẻ đẹp trầm tĩnh, tay áo phất phơ theo cơn gió hè, trông nàng như biến

hóa từ đóa hoa quỳnh, đẹp đến mức không chân thực.

Ngay đến cả Tiêu Thế Thành cũng ngẩn ngơ, rồi sau đó hắn lập tức cười một tiếng, cầm lấy bông quỳnh trong khay của hạ nhân đưa đến, “Ca yến rộn ràng là thế mà cô nương lại chỉ ngồi ở góc khuất này, người khác sẽ nghĩ là ta không tiếp đãi chu toàn đấy.”

Ca Dạ đưa tay nhận lấy, ngón tay trắng muốt như ngọc tiệp cùng sắc hoa.

Hoa quỳnh trong tay có mùi thơm tinh khiết, bông còn to hơn mặt nàng nhiều, Ca Dạ không khỏi bật cười, “Hoa đẹp.”

“Nhưng vẫn thua xa dung mạo của cô nương.” Lời khen tuy ngả ngớn nhưng cũng xuất phát từ bản tâm, Tiêu Thế Thành lại khen tiếp, “Hèn gì Tạ tam công tử cứ quấn lấy không rời.”

Trong câu nói có vẻ châm chọc, có điều không hề ảnh hưởng gì tới hai người họ, cả hai làm như không nghe thấy.

“Đa tạ thịnh tình của thế tử, hoa cũng đã ngắm rồi, nếu không có chuyện gì khác thì xin phép chúng ta được cáo lui trước.” Tạ Vân Thư lễ phép lên tiếng, nhắc nhở đối phương nên đi vào trọng điểm.

“Là sơ sót của ta, quên mất ngoài ngắm hoa ra còn có cố nhân muốn gặp mặt cô nương.” Tiêu Thế Thành vờ sực nhớ lại, sau đó ra hiệu với tùy tùng sau lưng. Chẳng bao lâu sau, một bóng người đi tới từ con đường chằng chịt trong vườn hoa, nhìn thân pháp thì võ công không cao, lại cẩn thận quan sát mặt mũi đối phương, chỉ là thiếu niên Tây Vực thông thường, không hề có chút ấn tượng nào. Hai người đưa mắt nhìn nhau với vẻ khó hiểu.

Người thiếu niên cũng không để ý mà chỉ cung kính hành lễ với Tiêu

Thế Thành, nói tiếng Hán rất trôi chảy.

“Sách Phổ, ngươi có nhận ra vị cô nương kia không?”

Lúc này người thiếu niên mới ngẩng đầu nhìn sang, đôi mắt sáng sửng sốt hồi lâu rồi bất ngờ kích động.

Ca Dạ đã nghĩ đến trăm ngàn tình huống, song lại không ngờ đến tình hình trước mắt. Người thiếu niên bỗng khuỵu gối quỳ xuống đất, lệ trào ra từ hốc mắt đầy cảm kích chân thành, không hề che giấu chút quý mến nào.

“Cứ tưởng kiếp này sẽ không còn được gặp lại tiên nữ cô nương, để Sách Phổ được nói lời cám ơn.” Khẩu âm Khâu Từ trong miệng thiếu niên đánh thức một hồi ức bị quên lãng, Tạ Vân Thư nhanh chóng nhớ lại gương mặt dính đầy máu tanh của một đứa trẻ.

Ca Dạ lùi một bước, trong chớp mắt kinh ngạc cứng người.

“Ta không nhớ…”

Người thiếu niên lau nước mắt mỉm cười, “Ở thôn nhỏ sát biên giới Khâu Từ, may nhờ có tiếng hát Ca Lăng Tần Già* của tiên nữ cô nương mới cứu sống được đệ, đệ vẫn nhớ khuôn mặt của cô nương, đẹp y hệt hoa tuyết liên trên Thiên Sơn.”

*(*Ca Lăng Tần Già/Kalavinka hay còn gọi là Diệu Âm Điểu, là một sinh vật bất diệt trong huyền thoại Phật Giáo, có tiếng hót rất hay, được cho là mô phỏng giọng nói của chính Đức Phật.)*

Trong mắt cậu là vẻ chân thành không giả dối lẫn đong đầy cảm kích, Tạ Vân Thư bắt đầu nhức đầu.

Tiêu Thế Thành tủm tỉm nhìn cảnh này, có vẻ khá hài lòng.

Ca Dạ hít sâu một hơi, cụp mắt nhìn vào lòng bàn tay mình.

“Quả nhiên là ngạc nhiên mừng rỡ, ngoài cậu ta ra hẳn còn có một cố nhân khác đúng không, sao không mời ra luôn?”

Im lặng một chốc, Tiêu Thế Thành chợt bật cười sang sảng.

“Cô nương đúng là thông minh, kính mời Xích Truật vương tử.”

Một người cao lớn anh tuấn bước ra theo giọng nói, dẫu đã mặc y phục người Hán song vẫn không che giấu được khí chất hung hãn – chính là đại vương tử Khâu Từ năm đó kết thù khá sâu.

Cần cổ xinh đẹp trắng như lau sậy, Ca Dạ khẽ ngước đầu lên, vừa nghĩ tới người đứng bên mình thì lại càng thêm ưu phiền.

Xích Truật mở miệng trước, hai mắt lóe sáng.

“Không ngờ có thể gặp được Tuyết sứ Thiên Sơn ở Giang Nam, đúng là có duyên.”

“Điện hạ đến Trung Nguyên từ bao giờ thế?” Ngay đến nụ cười nàng cũng lười xã giao.

“Đều là nhờ Tuyết sứ ban tặng cả.” Xích Truật bật cười, hàm răng như sói trắng muốt, “Diệu kế ngày nào của Tuyết sứ đã khiến phụ vương vô cùng phẫn nộ, dưới cơn tức giận đã đưa ta đến Trung Nguyên làm con tin, thế nên giờ mới có thể gặp nhau.”

Từ thái tử một nước biến thành con tin, có thể hình dung ra được cơn thù hận của Xích Truật tâm cao khí ngạo. Hai tay nàng giấu

trong tay áo, song ngoài mặt vẫn hờ hững, “Ngươi thấy ta lúc nào?”

“Trên thuyền lâu đến Dương Châu của thế tử, trùng hợp ta cũng ở đây.” Xích Truật phối hợp trả lời, như thể vui mừng thật, “Dung nhan của Tuyết sứ mấy năm qua vẫn không đổi, chẳng lẽ đúng là tiên nữ mà Sách Phổ nói?”

Thiếu niên kia đã lùi xuống dưới mệnh lệnh của Xích Truật, Ca Dạ liếc nhìn một cái.

“Không ngờ ngươi lại nhận nuôi cậu ta thật.”

“Dù gì cũng là đồng tộc với ta.”

“Vì sao không nói cho cậu ta biết chân tướng?” Nàng rất ghét cái loại cảm kích này, thà rằng đối mặt với thù hận còn hơn.

“Cần gì phải đập vỡ mộng đẹp của cậu ta.” Xích Truật cười sâu xa, ánh mắt khẽ biến, “Với cả, quả thật lúc đó cô rất giống tiên nữ.”

Bài ca du dương thánh thót, con người tựa như ảo mộng, nào chỉ mỗi Sách Phổ nhận sai, có một thoáng hắn cũng đã ngỡ ma nữ là tiên tử.

Ca Dạ thở dài, quay qua Tiêu Thế Thành đang hứng thú nghe chuyện.

“Ta đã gặp người rồi, thế tử còn muốn gì nữa?”

“Tiêu mỗ cũng không có ác ý, chỉ là muốn mời Tuyết sứ ở lại Nam quận vương phủ làm khách, tất sẽ tận tình tiếp đãi.”

“Ngươi muốn uy hiếp ta ư?”

“Là lời mời chứ.” Tiêu Thế Thành mỉm cười đáp lại, không cho cự tuyệt.

“Nếu ta từ chối thì sao?”

“Không phải Tuyết sứ không biết tiếng tăm của Ma giáo ở Trung Nguyên, đến lúc đó có lẽ võ lâm Trung Nguyên sẽ phá hỏng hứng dạo chơi của Tuyết sứ, chẳng phải là đạt sát phong cảnh à.”

“Ngươi tưởng điều này thì có thể làm gì được ta hả?” Tròng mắt đen láy u ám.

“Ta biết Tuyết sứ siêu phàm không sợ trời sợ đất, nhưng e là Tạ tam công tử đây lại không như vậy.” Tiêu Thế Thành chắp tay sau lưng với vẻ rất tự tin, ném ra một quân cờ khác, “Tạ gia công tử từng là ảnh vệ của một trong tứ sứ Thiên Sơn, chuyện này không phải là chuyện đùa, cũng đủ chấn động cả võ lâm rồi. Nhất là ——” Ánh mắt đảo một vòng trên người hai người, mờ ám cười, “Đã rời khỏi Tây Vực mà vẫn dây dưa không rõ với ma giáo, thậm chí còn mời Tuyết sứ lại nhà, một khi tin này truyền đi, thanh danh của Tạ gia chấp chưởng bạch đạo ắt sẽ bị mất sạch. Tuyết sứ vì cứu Tạ Thanh Lam mà không tiếc xả thân, nay sao lại có thể nhẫn tâm ngồi nhìn chuyện ra nông nỗi này.”

Tạ Vân Thư không bộc lộ cảm xúc, còn Ca Dạ lại mỉm cười.

“Thế tử đã biết lai lịch của ta mà còn khổ tâm mời chào như thế, quả thực khiến Ca Dạ xấu hổ.” Nàng ngắm nhìn những ngón tay mình như thể đang nghiên cứu kinh mạch bên dưới, “Muốn điều khiển ta, có biết sẽ phải trả giá thế nào không?”

“Đương nhiên không phải chuyện dễ rồi.” Tiêu Thế Thành thôi cười,

thị vệ bên cạnh lập tức cảnh giác.

“Yên tâm, ta sẽ không ra tay với ngươi.” Ca Dạ cười lạnh, mang theo ba phần sát khí, “Giết Nam quận vương còn hữu hiệu hơn, ông ta mà chết thì quyền thế của ngươi còn được mấy nữa?”

“Cô sẽ không dám làm như vậy.” Tiêu Thế Thành tái xanh, cũng hiện tia ác độc, “Ám sát vương hậu một phương, dù là cô cũng đừng mơ, nếu không tất sẽ thành kẻ thù chung.”

Ca Dạ cao ngạo liếc nhìn bằng nửa con mắt, vô cùng lạnh lùng, “Có lẽ thế tử không biết, ở Tây Vực kẻ có thể để ta đích thân ra tay tất phải là chí tôn quyền thần một nước. Ta chỉ bỏ nửa bả vai là giết được ngươi, thì lấy tính mạng của Nam quận vương có gì khó.”

“Ngươi tưởng ta quan tâm đám người Trung Nguyên vây đánh thế nào à? Còn nhớ ta đã nói gì với Huyền Trí không? Ta vốn không màng chuyện giang hồ, nhưng nếu có người cố ý cắn chặt thì đừng trách ta hạ thủ vô tình.” Khí thế quật cường sắc bén bức người, khiến tất cả ai có mặt trong vườn đều biến sắc.

“Ngươi còn có quyền thế mạnh mẽ, còn ta chỉ có mỗi cái mạng này, đã vậy sao không ngại thử xem là ai không chịu thua.” Lời nói ra vô cùng ác độc, nhưng giọng điệu lại đầy bình tĩnh.

Hai mắt Tiêu Thế Thành lập lòe bất định, một góc yên ắng bên này đối lập rõ ràng với vẻ náo nhiệt trong vườn.

Gió đưa hương hoa thoang thoảng.

Mặt đối mặt một lúc khá lâu, Tiêu Thế Thành bỗng bật cười, khôi phục hình tượng thế tử tao nhã lễ độ, “Đêm đẹp thế này sao lại nói những lời sát phong cảnh như vậy, đúng là ta không phải, xin Diệp

cô nương chớ trách.”

“Sao lại nói thế.” Ca Dạ cũng cười, sát khí đã tan biến hết. Như bông tuyết theo gió rơi xuống cõi trần không chút sợ hãi, “Ta đến Giang Nam nhưng chỉ muốn yên ổn qua ngày, mong thế tử tác thành.”

Chương 60: Ngẫu ngộ

Tiêu Thế Thành nhìn theo bóng lưng của hai người mà thở dài.

“Ngươi nói đúng, quả nhiên không thể thu phục cô ta được.”

Xích Truật cũng nhìn theo, nét mặt khá phức tạp, “Dù rời khỏi Thiên Sơn rồi, cô ta vẫn là Tuyết sứ.”

“Cô ta lợi hại đến vậy sao?” Tiêu Thế Thành không cam lòng hỏi, tuy trong lòng biết tỏng đáp án.

“Thế tử cũng thấy rồi đấy.” Ngẫm nghĩ một hồi, Xích Truật không khỏi tự giễu, “Năm đó dù đã trúng Thanh Già tán mà cô ta vẫn chạy thoát khỏi mật thất, lại còn giết sáu tùy tùng của ta, đến nay vẫn không đoán ra được cô ta làm như thế nào.”

“Đúng là đáng tiếc.”

“Có khi nước sông không phạm nước giếng lại là chuyện tốt, cô ta đã hứa sẽ không nhúng tay vào chuyện của Tạ gia nữa.”

“Đó là vì ta không còn cơ hội.” Tiêu Thế Thành hờ hững đáp, “Muốn khôi phục thế lực của Nam quận thì chí ít cũng phải mất năm năm.”

“Thất thủ lần này chẳng qua chỉ là tạo hóa trêu người mà thôi.” Trùng hợp thế nào lại kéo cả ma tinh ở Tây Vực vào, thực khiến người khác phải thở dài.

“Tạ Vân Thư! Coi như hắn may mắn.”

“Thế tử không định rêu rao à?”

“Cô ta nói đúng, ta không đánh cược được.” Xưa nay chưa từng thấy Tiêu Thế Thành có vẻ mặt bó tay như lúc này, “Hơn nữa chọc giận Tạ gia cũng chỉ thêm hỏng việc, hiện tại còn chưa phải lúc.”

“Thế tử anh minh.” Không biết vì sao, Xích Truật lại âm thầm thở phào.

Tiêu Thế Thành im lặng một lúc, “Rốt cuộc cô ta với Tạ Vân Thư có quan hệ thế nào, ta thấy không giống là chủ tớ đơn thuần.”

Người bên cạnh không đáp, hắn cũng không có được câu trả lời mình muốn, tự mình suy nghĩ, “Với thân phận của Tạ Vân Thư mà hắn lại cam chịu đứng dưới người khác, kể cũng là chuyện lạ.”

Ca Dạ rời khỏi vườn ngự uyển dưới sự chỉ dẫn của thị nữ, đúng lúc này một người đẹp mặc y phục tím từ bên kia hành lang lộng lẫy đi đến, theo đằng sau còn có thị nô hầu hạ. Trên tóc nàng ta cài ngọc làm trang sức, bước chân lại có vẻ run rẩy, lướt qua chỗ nào chỗ ấy thơm ngát. Hai bên đi lướt qua nhau, nhưng đi chưa được mấy bước thì người đẹp bỗng ngoái đầu lại, nhìn đăm đăm bóng người đã ra khỏi nguyệt môn.

Sững sờ một hồi, nàng ta cất bước chạy nhanh ra khỏi hành lang, vội vã chạy lên vọng lâu gần đó, hổn hển nhìn bóng người bước lên sơn đạo.

Nam tử tuấn mỹ mặc đồ đen gần như hòa vào bóng đêm, sóng vai cùng cô gái bận váy lụa trắng, dưới ánh đèn, cô gái ngẩng mặt lên nói gì đó, rồi một nụ cười thoáng qua trên mặt người nam nhân kia, trong chớp mắt đã xua tan khí chất lạnh lùng.

Người đẹp nhìn theo rất lâu, cho tới khi bóng đêm nuốt chửng hai người họ, tay ngọc siết chặt khăn lụa đè nén tiếng kêu kinh hãi, nhưng lại không thể ức chế được yêu hận gào thét, giọt lệ như châu lăn xuống gò má phấn nộn.

“Công chúa, công chúa!” Thị nữ sau lưng chạy tới, luống cuống nhìn chủ nhân khóc, vội vã tô đậm lớp trang điểm ở mắt, “Sao vậy ạ, vương gia vẫn đang chờ công chúa qua, nếu còn trễ nữa e là sẽ nổi giận mất.”

Nàng nghẹn ngào một lúc lâu rồi để thị nữ dặm lại son phấn, theo đường tắt đi sâu vào vườn ngự uyển. Chính giữa tẩm điện xa hoa có một chiếc giường lớn được bao phủ bởi làn hương hợp hoan đặc chế của Tây Vực, mấy cơ thể nữ trắng muốn uốn éo như xà, khí tức dâm mỹ tràn ngập khắp phòng.

Gã nam nhân trung niên béo mập trên giường mất kiên nhẫn dùng sức kéo nàng ngã xuống mép giường, bàn tay to đeo ngọc ban chỉ không chút lưu tình xé nửa bên y phục, phủ lên bờ ngực mềm mại.

“Sao lại đến trễ vậy hả, càng ngày càng không nghe lời rồi, lại còn muốn ra vẻ công chúa hử?” Nam nhân thô lỗ nắn bóp, nàng ta nén đau cố nở nụ cười, “Vương gia trách lầm rồi, Sa Lâm nghe nói vương gia triệu đến, nhất thời vui quá không biết phải mặc bộ nào mới đẹp, nghĩ tới nghĩ lui làm chậm thì giờ, đã khiến vương gia chờ lâu rồi.”

Như thể được lấy lòng, nam nhân buông nhẹ sức lực, “Mặc bộ nào cũng như nhau, dù gì thì…” Tiếng lụa rách vang lên cái *xoẹt*, món đồ cuối cùng cũng rời khỏi cơ thể. Dưới ánh đèn đường cong lả lướt càng quyến rũ mê hồn, tiếng thở gấp càng lúc càng dồn dập, gã nam nhân trở mình bám vào cơ thể mềm mại mà di động. Cử động tùy ý

làm đổ cúp bạc ở đầu giường xuống, rượu bồ đào đỏ tươi chảy thành dòng trên thảm Ba Tư rồi thấm vào hoa văn trắng tuyết, để lại dấu vết không cách nào lau sạch.

***

“Đại ca tìm đệ à?”

Bước vào đại sảnh đón khách, Tạ Khúc Hành đang khách sáo chuyện trò cùng một thanh niên, nghe thế thì nghiêng đầu sang.

“Tam đệ, đây là Ngọc Tùy công tử mới từ phương Bắc đến.”

Vị công tử trẻ tuổi áo xanh thong thả chắp tay với hắn, điềm đạm mỉm cười, “Từ lâu đã nghe tiếng Tạ tam công tử là nhân tài xuất chúng, nay vừa thấy đúng là không ngoài dự đoán.” Giọng nói dễ nghe như suối nước róc rách, có cảm tưởng như đang đắm mình trong gió xuân.

Biết hắn không hiểu, Tạ Khúc Hành lên tiếng.

“Ngọc công tử đây được lão tiền bối ở võ lâm phương Bắc giới thiệu gặp mặt, đến Giang Nam làm quen với phong cảnh nhân tình.”

Ngọc Tùy cười nhạt, “Vừa hay nghe thấy thanh danh của Tạ tam công tử, tại hạ có ý muốn kết giao nên lỗ mãng xin gặp.”

“Đa tạ Ngọc công tử đã coi trọng, Thư Vân phiêu bạt ở bên ngoài nhiều năm, nào có thanh danh gì, đã làm công tử phải thất vọng rồi.” Người tìm đến cửa qua lại như thế không hề ít, nhưng có được khí chất xuất chúng thế này lại là người đầu tiên. Bình thường đại ca sẽ cản lại giúp hắn nhưng lần này lại phá lệ, chắc là vì tiền bối có tiếng tăm giới thiệu, điều này khiến hắn không khỏi để tâm.

“Tam công tử khiêm tốn quá rồi, dù Ngọc mỗ không hiểu biết gì nhiều về giang hồ, nhưng cũng từng nghe qua hành động vĩ đại của hai vị một mình áp chế thế lực của Nam quận.”

“Đó chỉ là tin đồn mà thôi, toàn là được bằng hữu giang hồ cất nhắc.” Tạ Khúc Hành khiêm tốn.

“Hành động này quả thực rất hả dạ, mọi người truyền tai nhau đều khen ngợi hết lời, tại hạ vô cùng bội phục.”

“Đã khen nhầm rồi.” Hắn tỏ vẻ thờ ơ, chỉ cảm thấy người trước mặt thần bí khó lường, từ dung mạo khí chất mà xem thì tuyệt đối không phải là hạng bình thường xoàng xĩnh, dáng vẻ lại không giống kiếm khách giang hồ, trái lại trông giống công tử thế gia sống trong nhung lụa hơn, “Ngọc công tử là người nơi nào? Nhà làm nghề gì?”

“Tại hạ là người Tây Kinh, trong nhà kinh doanh buôn bán, chỉ là chút làm ăn nhỏ không đáng để nhắc đến.” Đối phương mỉm cười, dáng vẻ trước sau như một, “Xưa nay tại hạ luôn có lòng ngưỡng mộ với các hiệp sĩ anh hùng, nếu Tạ huynh không ngại thì có thể kết giao bằng hữu không?”

“Đã vào Tạ gia tức là bằng hữu, Ngọc công tử cần gì khách khí.”

“Nếu tam đệ có rảnh thì dẫn Ngọc công tử đi dạo đó đây, thưởng thức cảnh đẹp Giang Nam đi.” Thấy hắn muốn từ chối, Tạ Khúc Hành ho một tiếng, “Đây cũng là ý của cha.”

Ý của cha sao?

Rốt cuộc là do lai lịch thâm sâu của Ngọc công tử, hay là bất mãn hắn suốt ngày cứ theo sau Ca Dạ? Ắt là cả hai rồi. Nhìn ánh mắt ra

hiệu của huynh trưởng, hắn quả thực rất muốn cười, lại không khỏi khổ sở.

Càng lúc Ca Dạ càng muốn rời khỏi đây, nếu không phải cần để ý tình hình của Nam quận vương thế tử một thời gian thì nàng đã sớm rời xa Dương Châu rồi, việc gì phụ thân phải dùng kế như vậy.

Sau hai ba ngày sống chung, nghi ngờ càng thêm sâu.

Hành động chi tiêu của Ngọc Tùy đều bình thường, nhưng đi xe ngựa đến Giang Nam lại là bốn con ngựa tốt ngày đi ngàn dặm; dù chỉ là một bộ thanh sam đơn giản, song dáng vẻ khí phách lại còn hơn vương tôn công tử; khiêm tốn nhã nhặn, lời nói có tiến có lùi, tuyệt đối không dư một lời; đối đãi độ lượng, nhưng tùy tùng một mực kính cẩn, tôn kính đối đáp như thần minh.

Thế gia họ Ngọc ở Tây Kinh có một nhân vật bực này sao, ngay cả đại ca cũng không biết.

Lúc này cả hai đang ngồi trong trà lâu phẩm trà nói chuyện, đề tài trải dài từ trời Nam đến biển Bắc, y trả lời rất tài tình, có nhận xét riêng trong việc phân tích lý lẽ, khiến hắn càng khắc sâu ấn tượng. Người xuất sắc như vậy, nếu là bạn thì đúng là niềm vui lớn, nhưng nếu là địch thì…

Bất chợt một bóng người xuất hiện ở đầu đường huyên náo đã thu hút ánh mắt hắn.

Cách rất xa, Ca Dạ cầm quạt tròn ngắm nghía rồi lại chọn kiểu dáng khác giữa gian hàng, có vẻ do dự không chắc chắn, đầu ngón tay đụng lên chuông bạc treo trên quầy, để lộ cổ tay trắng muốt như ngọc.

Ba ngày không gặp, nỗi nhớ đầy vơi khó lòng kìm nén.

Hắn buột miệng cáo từ với người ngồi đối diện, bất chấp thất lễ tạm thời lui ra.

“Ta cảm thấy quạt hoa đào này không tệ.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, cô gái bất giác ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt tuấn tú trên đỉnh đầu đang mỉm cười với nàng. Tâm tình bỗng nhiên tốt lên, nàng nhận lấy cây quạt hắn đưa đến, trên mặt quạt vẽ mỹ nhân rực lửa mặt hồng hào, có vẻ náo nhiệt của thế tục.

“Y phục thường ngày của nàng toàn là màu trắng đơn giản, phối với cây quạt này trông hợp lắm.” Hắn đề nghị đúng trọng tâm.

“Cái này không đẹp à?” Nàng cầm lấy một cây quạt vẽ hình Điêu Thuyền, có vẻ phong tình của mỹ nhân dưới trăng.

Hắn liếc mắt rồi dịch lại gần bên tai, “Không đẹp bằng nàng.”

Không biết là vì hơi nóng hay vì lời ca ngợi mà tai nàng bất giác đỏ lên.

Hắn bật cười, tỏ ý bảo chủ quầy gỡ chuông bạc xuống, “Thích cái này hả?”

“Ta chỉ nhìn xem thôi.” Nàng cố chấp phe phẩy quạt, quả nhiên màu hồng đào rất hợp với màu áo ngọc bích nàng mặt.

“Lần trước là đeo trên chân, còn cái này là vòng tay.” Âm thanh *ting tang* lẫn cùng lời giải thích, nàng cố nén cảm giác khó chịu để hắn buộc vào. Đúng lúc này bỗng một chú chó lông trắng như tuyết chạy

đến, ngửi đông ngửi tây trông rất đáng yêu, mà tình cờ sao trên cổ chú ta cũng đeo chuông bạc, chạy trên đường vang lên âm thanh *ting tang* vui tai.

Ca Dạ nhìn chú chó nhỏ rồi lại trợn mắt nhìn chuông bạc trên tay, cuối cùng nhìn hắn.

Hắn không kiềm được bật cười, giải thích cho nàng rồi đặt chuông bạc xuống lại gian hàng. Ca Dạ cắn môi, lúng túng nhưng không tiện phát giác, xoay người định đi thì bị hắn kéo lại.

“Mấy ngày nay hơi bận, ngày mai ta sẽ đưa nàng đi thuyền hoa, du ngoạn Tây hồ có được không?”

Nàng gật đầu một cái rồi vùng tay ra tự mình bước đi.

Nhìn vạt váy xanh nhạt hòa lẫn vào đám đông, khóe môi nam tử bất giác cong lên.

Mà trong đám người cách không xa, Ngọc công tử đến từ Tây Kinh nheo mắt nhìn bóng lưng dần dần biến mất, lâm vào trầm tư.

Chương 61: Nghe khúc

Hoa liễu bên bờ rũ xuống mặt nước, trải dài từ lầu các cho tới trên núi.

Sấu Tây hồ rộng mười dặm, là thắng cảnh từ thời kỳ Lục triều cho đến nay.

Thuyền hoa lướt trên mặt nước, sắc núi phản chiếu đẹp không bút nào tả xiết. Tạ Vân Thư đứng một bên hết chỉ đông chỉ tây kể nàng nghe nào truyền thuyết nào chuyện xưa, bình về nhân vật phong lưu từ thời Lục triều, biết rõ từng chuyện như lòng bàn tay. Ca Dạ hứng thú nghe chuyện, hai người ngồi trong thuyền lúc thì chơi đoán*, khi lại đánh cờ ngắm cảnh, vô cùng vui vẻ sảng khoái. Đến lúc tới cầu Nhị Thập Tứ thì hoàng hôn cũng buông xuống, thuyền đi quanh hồ dần tụ lại, tất cả đều tạm nghỉ chân ở đình nhỏ cạnh cầu.

*(*Một trò chơi, thường dùng làm tửu lệnh, lấy hạt dưa, hạt sen hoặc các con cờ đen trắng nắm trong lòng bàn tay, để người khác đoán chẳn lẻ, số lượng hoặc màu sắc, người đoán trúng thì thắng.)*

Ca Dạ ngạc nhiên, “Bọn họ đang đợi gì vậy?”

“Nàng sẽ biết ngay thôi.” Tạ Vân Thư nắm tay nàng đi ra khỏi thuyền hoa, đứng đợi ở mũi thuyền.

Đình xây gần mé nước, trông nhỏ xinh mà lại rất nên thơ.

Trăng sáng như sương, ánh trăng bàng bạc ôm chầm cả đất trời, bóng trăng dập dềnh thuyền hoa lay động. Tất cả im lặng khoảng một

nén hương, rồi ngay sau đấy hơn mười ca nữ vấn hai búi tóc nối đuôi đi ra, trên váy các nàng điểm xuyết những bông lựu đỏ, ống tay áo dài phất phơ như mây lại như sương, bước chân mờ ảo tựa thần tiên chốn nào. Trong phút chốc bao âm thanh đều ngưng bặt, chỉ còn mỗi tiếng nước chảy róc rách.

Chỉ chốc lát sau, tiếng tiêu vang lên.

Tiếng tiêu kia mới trong trẻo làm sao, có xót thương đấy nhưng nào oán hờn, dẫu có buồn đau nhưng chẳng cần sầu thương, tiếng tiêu gột rửa bao triền miên dai dẳng, chỉ đọng lại vẻ sáng ngời tươi mới. Âm thanh vang vọng dưới ánh trăng chiếu rọi, lại mơ mộng sau ánh đèn thuyền hoa, mặt nước hồ bập bềnh lấp lánh như dải ngân hà rọi sáng muôn nơi, giữa một vùng đất trời bao la, ta chỉ còn nghe mỗi khúc nhạc này. Tuy kỹ năng của các nàng không quá xuất chúng, nhưng đặt trong tình cảnh này lại có vẻ lay động vượt trội.

Tiếng nhạc kết thúc đã lâu Ca Dạ mới sực hoàn hồn, dựa vào người bên cạnh thở hắt một hơi.

“Ba phần trăng chiếu canh thâu, hai phần dành trọn Dương Châu đêm nào*, quả thực không uổng câu thơ này.”

*(*Đây là hai câu cuối của bài thờ Ức Dương Châu của Từ Ngưng, Nguyễn Minh dịch.)*

“Cứ trời quang trăng tròn là sẽ có buổi biểu diễn này, nếu nàng thích thì lần sau lại đến xem nữa.” Hắn mỉm cười đáp, vì nàng thích mà mình cũng vui theo.

Tiếng tiêu đã dứt, thuyền dưới cầu cũng chậm rãi tản đi, lúc bấy giờ khó mà tránh được nữ tử chốn hoa lâu ở bên cầu Nhị Thập Tứ, các nàng oanh yến đứng dựa bên lan can, hễ phát hiện nam tử hợp ý là

lại vươn tay mời chào. Cho tới khi hai người ngồi thuyền hoa lướt qua, chỉ thấy sắc áo hồng vẫy khắp lầu, nhan sắc tựa hoa thắm, tiếng đón đưa trong trẻo rộn rã, khiến khách quá đường bất giác đưa mắt nhìn.

Tạ Vân Thư liếc nhìn một cái rồi dắt nàng đi vào khoang, Ca Dạ nhìn đám nữ nhân tô son trét phấn mời chào ai kia thì cười ngặt nghẽo, lại còn không quên chế giễu, "Dù không có cái danh hiệu của Tạ gia công tử thì ngươi vẫn nổi trội đấy chứ nhỉ, nhìn tình cảnh này ấy hả, dù ngươi không có bạc người ta cũng sẵn sàng chi cho ngươi."

Tạ Vân Thư còn chưa kịp đáp lời thì bên kia đã truyền đến tiếng cười to.

Một thùng nước hồ đột nhiên bắn tới, Tạ Vân Thư nhanh chóng ôm lấy Ca Dạ dời chân né đi, đến khi định thần nhìn lại thì kẻ đùa dai chính là Tống Vũ Thương.

Hai người chỉ mải miết nghe khúc ngắm cảnh mà không hề phát hiện người quen đi theo sau thuyền hoa, lại còn cả Tứ Dực đứng sau lưng Tống Vũ Thương. Mấy ngày qua đám này chỉ toàn đi theo Tống Vũ Thương vui chơi khắp chốn, rất ít khi ở lại Tạ gia, không biết thế nào mà lại đến Sấu Tây hồ này.

"Vân Thư nay có mỹ nhân trong ngực rồi, nào còn rảnh rang ngó nhìn cỏ dại nơi khác nữa. Diệp cô nương chưa thấy được cảnh tượng *long trọng* năm đó của cậu ta đâu." Bỏ lại thùng gỗ, Tống Vũ Thương mở quạt xếp ra phẩy phẩy, có hứng thú lật lại chuyện cũ, "Khi đó ta với cậu ta đi ngang qua cầu Nhị Thập Tứ, chỉ cưỡi ngựa trắng thôi mà cậu ta đã hớp hồn hết biết bao thiếu nữ rồi, thậm chí còn có khuê tú khổ sở đứng trên cầu đợi, chỉ để mong có thể nhìn thấy cậu ta một lần, gieo họa tương tư nhiều lắm, nợ tình đếm không xuể…"

Vì phải nghiêng trái né phải mà Mấy câu cuối cùng khá tốn sức nói ra, mâm trái cây bị Tạ Vân Thư xem là ám khí phóng đến, bồ đào lê băng bay tới hại Tống Vũ Thương vô cùng thảm, trượt chân một cái suýt nữa rơi xuống hồ, vậy là vội vã hô tha mạng.

“Vân Thư dừng tay, ta không nói nữa, sẽ không để Diệp cô nương biết chuyện phong lưu hồi trước của ngươi, lại càng không nói năm đó chúng ta cùng nhau ngắm hoa khôi, ai hẹn… Oái… Ối!”

Kết quả của việc phân tâm là xui xẻo đạp phải lê trượt té nhào, chống khuỷu tay đứng lên thì lại trúng một quả bồ đào tiếp tục ngã chỏng vó tiếp, tiếng kêu đau lần này tuyệt đối là thật.

Tứ Dực đứng bên cười ha hả trên nỗi đau của người khác, Ca Dạ lạnh lùng liếc một cái, tiếng cười lập tức tắt ngúm. Thấy bọn họ không dám ho he gì, hai mắt Ca Dạ sáng lên, thân hình nhanh chóng lướt qua.

Ngân Hộc bị trói tay trói chân ném xuống mặt hồ, Mặc Diêu còn chưa kịp hoàn hồn cũng rơi xuống, kế tiếp là Lam Hiêu, mặt hồ vốn yên ả nhất thời bị phá vỡ, nước bắn lên không ngừng. Bích Chuẩn nhìn đồng bạn giãy giụa trong làn nước rồi lại nhìn bóng người giơ tay áo trước mặt, ngoan ngoãn chấp nhận số phận nhảy xuống.

Tống Vũ Thương ở bên há to miệng, phải mất một lúc lâu mới khôi phục được từ cơn kích động sợ hãi, hắn ôm bụng cười như điên dại, cười tới nỗi cơ mặt vặn vẹo. Mãi đến khi thuyền của hai người rời xa thì Tứ Dực mới leo lên thuyền mình, ướt như chuột lột trông cực kỳ thảm hại.

“Không ngờ…” Mặc Diêu đờ đẫn nhìn bóng thuyền.

“Tuyết sứ ngài ấy…” Ngân Hộc không cách nào tin nổi.

“Vậy mà lại…” Bích Chuẩn vừa vắt y phục vừa chậc lưỡi lắc đầu.

“Thay đổi thật.” Lam Hiêu nhổ phụt một bãi nước bọt, nói ra tiếng lòng của cả bốn người.

Tống Vũ Thương vẫn còn đang cười vật vã nghe rất chói tai, bốn người đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt nhếch mép cười nham hiểm.

Tùm!

Sấu Tây hồ cảnh đẹp như thơ lại thêm một người rơi xuống nước.

Thứ duy nhất không thích hợp chính là tiếng gào thét.

“Cứu với… Ta không biết bơi… Ọc ọc ọc ọc…”

***

“Đồ quá quắt.” Tống Vũ Thương vịn vai Tạ Vân Thư vừa đi vào vừa tố cáo, “Ngươi biết ta không biết bơi mà lại để mặc bốn tiểu tử kia ném ta xuống hồ, suýt nữa hại ta mất mạng rồi.”

“Ta thấy ngươi chơi hợp với chúng đấy chứ.” Tạ Vân Thư đưa tay đẩy trán đối phương ra, tránh nước bọt bắn lên mặt mình.

Nhắc đến đây Tống Vũ Thương lại giận dữ, “Chúng nó mới bao nhiêu tuổi chứ, rặt một bụng ý đồ xấu, không phải hạng người có thể sống chung, thật sự do ngươi dạy dỗ đấy hả?”

“Ta chỉ có nhiệm vụ giám sát, không quản thúc nhiều.” Tạ Vân Thư nén cười đến nội thương, “Hay là để ta bảo chúng tới xin lỗi ngươi?”

Tống Vũ Thương rất muốn gật đầu, nhưng cuối cùng cũng không mặt dày được, cắn răng nghiến lợi nói, “Thôi đi, ta không tin mình không trị được đám tiểu quỷ đấy.”

Tạ Vân Thư nhắc nhở, “Người ở Thiên Sơn không dễ dây vào, tự ngươi cẩn thận đấy.”

Tống Vũ Thương tạm thời quẳng phiền toái ra sau đầu, thấy xung quanh không có ai là lại bắt đầu tiến tới tám chuyện.

“Không nói chuyện này nữa, ngươi định cưới Diệp cô nương thật à?”

Tạ Vân Thư sững sờ, “Nói bây giờ còn sớm lắm.”

“Ngươi không cố gắng vì mục tiêu này sao?” Thấy đối phương né tránh, Tống Vũ Thương rất không hài lòng, “Bớt giả bộ đi, ánh mắt ngươi nhìn nàng đắm đuối đến mức giết được người đấy, có kẻ ngu mới không nhìn ra.”

“Ngươi muốn nói cái gì?”

“Ngươi không quan tâm nàng ta mãi mãi có dáng vẻ ấy hả? Dù hai người đứng cạnh nhau nhìn rất hợp, nhưng quả thật rất khác biệt, qua mười năm nữa e sẽ thành cha con mất.” Dù là trêu chọc nhưng cũng có nghiêm túc, Tạ Vân Thư không lên tiếng.

“Cả con cháu cũng là vấn đề nữa, ta nói chứ, với vóc dáng kia của nàng thì sau này sẽ sinh khó đấy, đến lúc đó ngộ nhỡ… Khụ, hơn nữa với xuất thân lai lịch của nàng ta thì chắc chắn không qua được ải của bác trai rồi, nếu không đã không mời tiểu thư Bạch gia tới Dương Châu, huống hồ đến lúc này rồi mà bác trai vẫn không định gặp Diệp cô nương, không phải ngươi không hiểu đấy chứ.”

“Ngươi còn nghĩ gì nữa hả?”

“Còn nữa à?” Tống Vũ Thương phớt lờ ý lạnh, nghiêm túc ngẫm nghĩ, “Ngươi không trị nàng được, nàng ta vừa cứng đầu lại lạnh lùng, không thích qua lại với người khác, rất dễ đắc tội, sống chung với nữ nhân như vậy mệt lắm. Tuy nói thế có phần thất lễ, nhưng vì là huynh đệ nên ta mới không muốn sau này ngươi phải khó chịu, nên nếu còn kịp thì may buông tay đi, nếu không phiền phức sẽ…”

“Không kịp rồi.”

Bị ngắt lời, Tống Vũ Thương nhất thời kinh ngạc, “Ngươi nói gì cơ?”

“Không kịp nữa rồi, người ta muốn chỉ có mình nàng.” Tạ Vân Thư ngoái đầu nhìn lại, bình tĩnh như mặt nước phẳng lặng, “Điều ngươi nói ta cũng từng nghĩ đến, cũng biết sau này sẽ có rất nhiều rắc rối, nhưng ta không có cách khống chế, cũng không có cách buông tay.”

“Ngươi nói đúng, nàng cố chấp bướng bỉnh, xưa nay chưa từng đếm xỉa đến bản thân. Lại còn cực kỳ kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không bước vào một nơi không hoan nghênh mình, nàng khinh thường bước vào cửa Tạ gia, càng không biết hạ mình lấy lòng người khác, nếu thật sự ép đến mức quá đáng thì nàng sẽ nhẫn tâm dứt bỏ.” Vừa nói Tạ Vân Thư vừa cười, thở dài một tiếng đầy cam chịu nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ thương yêu, “Nữ nhân như nàng, tuyệt đối không có người thứ hai.”

“Ta nghe mà thấy không đáng để ngươi yêu chút nào.” Tống Vũ Thương nhìn vẻ mặt của hắn là biết không thuyết phục được rồi, không cam lòng lẩm bẩm.

“Ngươi không hiểu đâu.” Hễ nhắc đến người kia là Tạ Vân Thư lại vô

cùng dịu dàng, “Nếu không như thế thì nàng đã không sống sót được ở Thiên Sơn rồi, càng không thể bảo vệ ta để ta quay về Giang Nam, kiêu ngạo kiên định kia là thứ chống đỡ nàng sống tiếp. Nhưng đến nơi này…”

“Lại như thần khí vậy, lúc chiến đấu thì rất thích cực kỳ sắc bén, những lúc bình thường lại ngại cầm tay. Mọi người chỉ thấy vẻ xa lạ không hợp thời của nàng, mà không hiểu nàng đã sinh tồn trong hoàn cảnh nào.”

“Sao ngươi cứ nói tốt cho nàng ta như bị đầu độc vậy.” Nghe người bạn bộc bạch tâm sự, Tống Vũ Thương có vẻ xúc động.

“Nghe nói nàng xuất thân từ ma giáo, là các ngươi lại nhận định nàng dùng bí thuật tà pháp để mê hoặc ta.” Tạ Vân Thư cười khổ, “Ta cũng hy vọng như vậy lắm chứ, chí ít còn chứng minh nàng có tình cảm với ta…”

“Ngươi nói nàng vô tình với ngươi sao? Sao có thể được, Tứ Dực nói lúc ở Thiên Sơn các ngươi đã có tình rồi, hơn nữa nàng ta chỉ người lúc ở trước mặt ngươi, ý ta không phải bình thường nàng không cười, mà là…” Tống Vũ Thương gãi đầu, không tìm được từ miêu tả thích hợp.”

“Vì nàng vui thôi.” Tạ Vân Thư biết bạn mình nói gì, không khỏi mỉm cười, “Chỉ là nàng có thể bỏ qua những phiền toái khi ở bên ta mà thôi.”

“Vậy thì chứng minh nàng ta không thích ngươi rồi.” Cuối cùng Tống Vũ Thương cũng hùng hồn.

“Nàng không muốn ta hối hận.” Tạ Vân Thư chần chừ, “Hay nói là, nàng cho rằng ta sẽ có ngày hối hận.”

“Nghĩ thôi đã thấy khó, ta cũng cảm thấy chắc chắn ngươi sẽ hối hận.” Tống Vũ Thương im lặng một lúc rồi thấp giọng khuyên nhủ, “Hay là đổi sang người khác đi.”

“Ngươi cho rằng sau khi thích nàng rồi, ta còn có thể gặp được người khác à?” Hắn không tức giận mà bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Đúng vậy, những người khác đều rất bình thường.” Tống Vũ Thương tức giận siết lấy hắn, “Được rồi, ta biết mình đang nói nhảm, nhưng nếu cứ khăng khăng thế, ta chúc ngươi may mắn.”

“Cám ơn, đúng là ta rất cần vận may.” Nhìn ông bạn làm ra vẻ ngửa mặt thở dài, Tạ Vân Thư buồn cười đấm một phát, “Đi thôi, tối nay ta mời rượu ngươi.”

Nhắc đến rượu, Tống Vũ Thương lập tức lên tinh thần.

“Muốn Túy Hoa Âm mà bác gái tự tay ủ cơ, chí ít cũng là cái loại đã cất được bảy năm kia kìa.” Rượu xuân do Tạ phu nhân cất là số một Dương Châu, đáng tiếc vì người không khỏe nên mỗi năm làm rất ít, ngay đến người Tạ gia còn coi như châu báu, không dám lấy ra nếm nữa là.

Tạ Vân Thư liếc sang, “Ngươi mơ hay quá nhỉ.”

“Năm năm cũng được.”

“Nằm mơ.” Hắn hất vai hất tay đối phương ra, nhưng chưa gì đã lại bị bám vào.

“Ba năm cũng được, tình huynh đệ ta ít nhất cũng phải chừng này.” Tống Vũ Thương nghiêm mặt yêu cầu.

Đối với hạng người mặt dày vô sỉ này, Tạ Vân Thư chỉ đáp đúng một chữ.

“Cút.”

Chương 62: Diều giấy

Hai mươi ngày sau là sinh nhật sáu mươi tuổi của Tạ Chấn Xuyên – chủ nhân Tạ gia. Chấp chưởng võ lâm Giang Nam đã nhiều năm, oai danh hiển hách của ông vang xa, được mọi người kính nể tôn sùng, thêm nữa lần này lại là tiệc thọ, nên dù muốn đơn giản cũng không được. Tân khách đường xa lục tục đến cửa, Tạ phủ yên ắng ngày thường bắt đầu náo nhiệt rộn ràng, mọi phòng trống đều được sửa sang để chuẩn bị nghênh đón khách xa trú lại, đám đệ tử xốc lên tinh thần, nhất định phải lo liệu thật hoàn hảo.

Có tân khách dẫn theo thê quyến đồng hành nên Tạ phu nhân phải ra đón tiếp đãi, liên tục mấy ngày qua lại như vậy cũng dần thấm mệt. Tạ Chấn Xuyên thương vợ, bèn lệnh cho con trai con dâu phải ra giúp, không để bà chịu vất vả. Vì vậy mà Tạ Vân Thư cả ngày bận tối mắt tối mũi với chuyện trng nhà, phải tới tận khuya mới có thể đến Hạ Sơ uyển được.

Không biết là ai cố ý sắp đặt, mà Bạch Phượng Ca được Tạ phụ cậy lời con dâu trưởng nhờ giúp đỡ, thường xuyên ra tiếp khách cùng Tạ Vân Thư, khiến cả hai bị ngầm thừa nhận là một đôi.

Mọi người đều biết câu chuyện đáng tiếc của hai nhà Tạ Bạch năm đó, cũng có tin đồn sau khi Tạ tam công tử quay về thì hành vi cổ quái, luôn ra ra vào vào với một thiếu nữ chưa cập kê, cho đến khi cô gái yếu đuối ấy khiến Nam quận vương thế tử thất bại thì lại càng khiến người ta để ý hơn. Bạch gia đang chữa thương nên đóng cửa không tiếp khách, lại được Tạ Vân Thư nhờ cậy nên miệng kín như bưng, trước vô số phỏng đoán vẫn luôn khiêm tốn đối đáp, không ít người sinh lòng hiếu kỳ.

Mà giờ đây, khi thấy hai người Tạ Bạch cùng nhau đón khách thì mọi người lại phủ định tin đồn bên trên, tin chắc tất hai nhà sẽ chọn ngày tốt để kết hôn lần nữa. Khách đến chúc thọ cũng đều vui vẻ, liên tục hỏi han ân cần hai người, dần dà Tạ Vân Thư cũng không có kiên nhẫn để giải thích.

Mà người vui nhất trong cảnh náo nhiệt này có lẽ là Thanh Lam, đối với người hoạt bát hiếu động như cậu thì bị cấm cửa ba năm đúng là khổ sở, còn đau hơn bị đánh. Hiện tại lại có nhiều tiền bối dắt con đến thăm, không khác nào có nhiều bạn đến chơi. Mấy cậu nhóc kia ấy à, ở trước mặt trưởng bối thì ngoan ngoãn nghe lời, nhưng hễ sểnh ra là lại nghịch ngợm vui đùa, cả ngày hi hi ha ha vui đùa không chán.

Lại nói tới Ngọc Tùy, vị công tử được phụ thân nể trọng này lại tìm cớ dọn ra Tạ phủ ngay gần ngày sinh nhật của ông, chuyển vào một trong những sản nghiệp bí mật của Tạ gia ở Dương Châu, chỉ đích danh muốn ở Xuân Trạch uyển. Lúc nghe Lý thúc báo lại hắn đã thấy nghi nghi, Xuân Trạch uyển ở sát Hạ Sơ uyển, vị Ngọc công tử này thật sự chỉ chọn trùng hợp thôi sao? Hắn bèn nhờ Lý thúc tìm cờ mới khách đến ở Thu Phù uyển, cách xa chỗ của Ca Dạ. Dù biết rõ Ca Dạ có năng lực tự vệ, nhưng hắn vẫn âm thầm tăng cường phòng bị, bố trí người theo dõi Ngọc Tùy.

Hắn rất mệt, có đôi lúc sau khi gặp Ca Dạ thì mệt mỏi sẽ biến mất, nhưng có lúc lại càng mệt thêm. Chỉ cần không nhắc đến sau này, không dụ nàng phải hứa hẹn, không tọc mạch quá khứ của nàng thì sẽ bình yên hòa hợp. Nhưng không có chúng thì dù đang ôm nàng vẫn thấy lòng trống rỗng, cứ thấp thỏm không biết lúc nào nàng sẽ xoay gót rời đi. Cảm giác sợ hãi lần nữa bủa vây, biết rõ không nên, cứ ép Ca Dạ ngày càng nóng vội thì hắn cũng ngày càng muộn phiền.

Mẫu thân tính tình chu đáo nhác phát hiện ra điều bất thường ở con trai.

“Gần đây Thư Nhi có vẻ không khỏe đúng không.” Ánh mắt lo âu quét qua mặt hắn, lần nào cũng là mẫu thân quan sát nhạy bén.

“Không ạ, chỉ thấy hơi mệt thôi.” Hắn cố mỉm cười, “Mẹ chợp mắt nghỉ ngơi đi, ở đây cứ giao lại cho con với nhị ca là được rồi.” Đủ thứ chuyện ùn ùn kéo đến, đúng là hắn phiền não thật, có điều cũng không muốn để mẫu thân phải lo lắng.

“Không phải Sách Nhi bị ảnh hưởng bởi chút chuyện vặt này.” Tạ phu nhân cũng đâu phải người dễ bị gạt, nghĩ ngợi một hồi rồi vạch trần, “Vì Diệp cô nương sao?”

Hắn đã quá mệt để che giấu, mà cũng chỉ có thể im lặng.

Tạ phu nhân mỉm cười, trong mắt là vẻ hiền từ, “Đừng lo vì cha con quá, dù bây giờ ông ấy không tán thành, nhưng về lâu có lẽ sẽ không cố chấp như vậy nữa đâu. Mẹ biết Diệp cô nương là cô gái tốt.” Bà vỗ tay hắn, lên tiếng trấn an, “Tuy cô ấy có bệnh trong người, nhưng có Cảnh Trạch đây, năng lực của Tạ gia cũng khấm khá, từ từ điều dưỡng sẽ khỏe hơn thôi. Chỉ cần con thích là được, cònn môn đăng hộ đối gì đấy thì mẹ không quan tâm.”

“Cha sẽ không đồng ý đâu.” Hắn rất rõ điều này. Phụ thân kỳ vọng ở hắn rất cao, tuyệt đối sẽ không cho phép hắn cưới một người vợ không có danh dự, mà nhìn Ca Dạ thế nào cũng không hợp cho vị trí tam thiếu phu nhân.

Ca Dạ… cũng biết điều ấy.

Nên nàng mới không muốn bước vào Tạ gia, nàng không muốn hao tổn chút nào kiêu ngạo của mình.

“Mẹ à, nếu con rời khỏi Tạ gia…”

Vừa buột miệng nói ra, sắc mặt Tạ phu nhân lập tức trắng bệch, cánh môi run run, mãi một lúc sau mới có thể nói tiếp.

“Mẹ già rồi, hy vọng các con đều bình an ở bên cạnh, không muốn lo lắng sợ hãi nữa.” Vẻ mặt đau lòng của bà khiến hắn áy náy, hối hận tới mức không thể nuốt lời vào được. Tạ phu nhân dừng lại rồi nói tiếp, “Chuyện của con với Diệp cô nương cứ từ từ, mẹ sẽ cố thuyết phục cha con, phận làm con đừng vì chút chuyện nhỏ mà nói mấy lời quá đáng với cha mẹ như tùy tiện rời nhà như vậy nữa, được không con.”

Hắn chỉ có thể gật đầu.

“Lần này là đại thọ của cha con, con dẫn Diệp cô nương đến tham dự đi, để mẹ nói chuyện với cô ấy. Có mấy lời con không tiện nói với cô ấy thì cứ để mẹ lo, có được không? Mẹ thấy cô ấy thông minh lễ độ, nhất định là người biết lý lẽ.”

Lý lẽ ư, dĩ nhiên Ca Dạ biết rồi.

Cũng vì quá minh mẫn nên nhìn thấu rất nhiều chuyện, chưa bao giờ ảo tưởng.

Nàng luôn cuộn tròn mình trong lúc ngủ, dù nằm trong ngực cũng xoay lưng lại, chỉ thoáng động một cái là sẽ tỉnh, bất cứ lúc nào cũng ở trạng thái phòng vệ. Trái tim nàng như bị khóa chặt sau tầng tầng lớp lớp, có lẽ phương pháp duy nhất là dùng thời gian để vỗ về.

Hắn có kiên nhẫn, nhưng thời gian thì sao?

“Tam ca.”

Thanh Lam hoạt bạt cười hì hì chạy đến. Một thiếu niên bằng tuổi cùng đi tới, dung mạo thanh tú nhã nhặn khiến người ta sinh ra hảo cảm.

“Cậu này là?”

“Đây là Thẩm Hoài Dương ở Thẩm gia Lạc Dương tới chúc mừng, là nhị công tử của bác Thẩm.” Cậu thiếu niên có khí chất sạch sẽ, mang theo phong độ của người trí thức, nếu không phải lưng đeo trường kiếm thì rất khó khiến người ta liên tưởng đến Thẩm gia – một trong tứ đại thế gia ở đất Trung Nguyên.

“Tạ thế huynh.” Dưới cung kính ẩn giấu tò mò, hiển nhiên cậu rất hứng thú với nhân vật đã mất tích bảy năm còn có thể quay về này.

“Thẩm công tử đường xa lại mừng, xin hãy tự nhiên như ở nhà, nếu có chỗ nào không chu toàn thì cứ nói với xá đệ.”

“Cám ơn Tạ thế huynh, đệ với Thanh Lam vừa gặp đã hợp ý, tự nhiên nữa thì không hay.” Hai cậu thiếu niên xấp xỉ tuổi tác, gia thế cũng ngang nhau, chỉ mấy ngày chơi chung đã trở thành bạn tốt. Hắn khẽ mỉm cười, nhớ lại năm xưa khi lần đầu gặp Tống Vũ Thương cũng là trong tình cảnh tương tự, đối với thiếu niên thế gia chưa bước chân vào giang hồ mà nói, những bữa tiệc như thế này luôn là nơi tốt nhất để kết giao.

Hàn huyên mấy câu rồi hắn tìm lời rời đi, song Thanh Lam lại cứ xoắn xuýt không chịu buông.

“Không phải tam ca muốn đi tìm Diệp cô nương đấy chứ?”

Hắn không trả lời mà chỉ vặn tai đệ đệ, Thanh Lam lập tức há miệng kêu la, “Tam ca đệ sai rồi, đệ không biết gì hết… Ây da da… nhẹ chút thôi.”

Lúc này Tạ Vân Thư mới hài lòng buông tay, Thanh Lam lập tức nhảy ra sau mấy bước.

“Đệ tuyệt đối sẽ không nói cho cha mẹ biết huynh thường xuyên ra ngoài lúc nửa đêm, và sẽ càng không nói lần nào cũng phải đến khi trời sắp sáng thì huynh mới về.”

Hắn híp mắt, Thanh Lam lại lùi ra hai bước, nở nụ cười xun xoe.

“Đệ muốn gì?”

“Nhờ tam ca xin giùm cho đệ khất phạt mấy hôm, đợi tới sau thọ yến của cha rồi tính tiếp có được không.”

“Đệ cũng biết quy củ của nhà mình rồi đấy, không dễ đâu.”

“Nên mới đến xin tam ca nè.” Thanh Lam chớp chớp mắt, “Huynh đi khuyên thì nhất định cha sẽ đồng ý, sao tam ca có thể nhẫn tâm sung sướng một mình vậy được.”

Nhất thời hắn dở khóc dở cười.

“Nếu đệ giữ được bí mật thì ta sẽ tìm cơ hội hỏi giùm đệ.”

“Tam ca yên tâm, nhất định đệ sẽ kín kẽ miệng mồm, dù cha có đánh đệ cũng không nói đâu.” Thanh Lam mừng ra mặt, lập tức hùng hồn thề thốt, nhất ngôn cửu đỉnh.

Nhưng đi chưa được bao xa, bên tai đã nghe thấy hai thiếu niên rì rầm.

“Ngươi dùng điểm yếu gì để uy hiếp Tạ thế huynh vậy?”

“Ngươi không biết đâu, tam ca ta thích một người, đêm nào chạy ra ngoài gặp cả, mê mệt muốn chết…”

“Không phải là nhị tiểu thư Bạch gia à?”

“Dĩ nhiên là không rồi, ta nói cho ngươi biết…”

“Thanh Lam!”

Tiếng quát lớn khiến Thanh Lam giật mình, cậu lập tức ngoái đầu lại cười xu nịnh.

“Tam ca đi đường bình an, đệ… cũng chưa nói gì cả… he he…”

Cậu vừa cười lúng túng vừa kéo Thẩm Hoài Dương chạy biến, rõ ràng là chột dạ.

Tối nay ra ngoài sớm hơn mọi khi, Ca Dạ vẫn chưa ngủ.

Trên giường trải cành trúc giấy vải, nàng cau mày tìm cách lắp ghép, nét đẹp thanh tú nổi bật lên dưới ánh nến.

“Muốn làm gì đấy?” Thấy nàng có vẻ khổ sở, tóc tai tán loạn cũng không để tâm, hắn không khỏi bật cười một tiếng đầy yêu thương, vén dải lụa mỏng lên cho nàng.

“Ta nhớ diều giấy hình con bướm lần trước nhìn dễ lắm mà, sao giờ

không dán được.” Cầm khung diều trong tay, nàng nghi ngờ nói, “Hình như không đúng lắm.”

Hắn nhìn kỹ rồi bật cười, “Nàng làm khung nhỏ quá rồi, diều như thế chưa tới mấy ngày sẽ rời ra, huống hồ hình diều cũng không đúng.”

Giơ tay lên nhặt lấy cành trúc ở bên cạnh rồi tháo ra lại, hồi nhỏ vẫn thường hay chơi với đại ca nhị ca, cũng tự mình làm diều nên hắn rất thành thạo.

Hắn tỉ mỉ làm từng bước một, vô cùng khéo léo. Tháo nan ra rồi lắp khung lại, cuối cùng là dán giấy lên, lật ngược lại, một con diều giấy xinh đẹp bày ra trước mắt.

Ca Dạ đưa tay sờ, “Hình như còn thiếu gì đó.”

Hắn nhìn rồi mỉm cười, cầm nghiên mực ở trên bàn đến, pha màu nhúng bút tô tô vẽ vẽ, sau lại đổi sang màu khác tô lên, lập tức thành một chú bướm sống động, sặc sỡ tới mức có thể nhẹ nhàng bay lượn trong không trung.

Ca Dạ cầm lấy đi về phía đèn ngắm nhìn, dần dần nụ cười ngây thơ nở trên môi, vô cùng mừng rỡ. Thậm chí nàng còn cầm dây giật thử ở trong phòng, con diều bướm cũng lúc bay lúc nhảy theo động tác của nàng, lúc này đâu trông nàng không khác gì một đứa trẻ ngây thơ dễ dàng lấy lòng.

“Ngươi lợi hại thật đấy, chỉ mới một tí đã làm xong.” Khuôn mặt ửng đỏ vì vui vẻ như ráng mây hồng, ít khi thấy nàng hân hoan như thế, làm tâm trạng hắn cũng tốt lên theo.

“Nàng thích à?”

“Ừ.” Nàng quyến luyến không nỡ rời tay, đặt xuống giơ lên sờ lui sờ tới, rồi lại đặt lên giường nghiên cứu, vô cùng hứng thú.

“Sao lại muốn làm diều giấy? Mùa này sợ là không thả diều được.”

“Không thả cũng không sao, chỉ là muốn một cái thôi.” Ngón tay di động theo hoa văn trên mình chú bướm, “Trước kia ta cũng có một con giống hệt thế này.”

“Lệnh tôn làm cho nàng à?”

Nàng gật đầu, lông mi dài khẽ chớp, “Nhưng tay ông không khéo, phải mất rất nhiều thời gian mới làm được, lúc bay còn xiêu vẹo.” Cô gái ngửa mặt bật cười, mơ hồ có vẻ hoài niệm, “Có điều ta vẫn rất thích.”

“Sau đó thì sao?” Hắn thích nhìn nàng cười như thế, đôi mắt đen được lấp đầy bởi những tia sáng lấp lánh.

Nghe thấy câu này, bất chợt Ca Dạ xụ mặt, cắn môi nói, “Sau đó dây đứt, không còn diều nữa.”

Hối hận vì lỡ lời, hắn đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen, “Bây giờ có lại rồi.”

“Ừ.” Nàng lại cười rộ lên, “Cám ơn ngươi.”

Hắn bất ngờ sửng sốt. Trải qua nhiều sóng to gió lớn như thế, rồi còn mấy độ sóng vai vào sinh ra tử, vậy mà ba con chữ chưa từng được nghe lại có thể đổi được với một con diều.

Chương 63: Mượn kiếm

Lần nào cũng thế, hễ tờ mờ sáng là người bên cạnh lại lặng lẽ rời đi.

Trước khi đi còn hôn lên má nàng, Ca Dạ miễn cưỡng trở mình nằm lên phần đệm còn vương hơi ấm, không muốn rời giường. Chiếu ngọc lạnh cóng đã bị hắn cất đi, thay vào đó là đệm tơ tằm mát rượi, hắn nói với người chưa đủ khí huyết thì đổi cái này sẽ khá hơn.

Mà thực ra là loại nào cũng như nhau cả thôi, dù ủ ấm tới mấy thì lưng nàng vẫn cứ lạnh, khí lạnh đã sớm ăn sâu vào xương tủy, dù có lót thứ gì cũng vô ích.

Thời gian gần đây thỉnh thoảng có người theo dõi, dù đã cố ẩn nấp song vẫn không qua được nàng.

Bị cảnh cáo hai lần thì bọn họ cũng không dám quá phận nữa, nàng lười ra mặt, càng không muốn phí tâm nghĩ xem rốt cuộc là thế lực bên nào, hai thứ ám khí nàng phóng ra không trúng vào chỗ hiểm, ắt đối phương sẽ hiểu.

Nếu đang ở trên Thiên Sơn, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua một mối họa nào dù chỉ là nhỏ nhất, ắt phải điều tra ngọn nguồn mới cho qua. Nhưng đến đây rồi nàng lại trở nên rất lười, chuyện không đến cửa thì cũng không muốn đả động gì. Nếu hắn biết, nhất định sẽ lại mắng cho xem.

Nhớ đến người đã rời đi, trong nàng dâng lên cảm xúc khó hiểu, trong đôi mắt lạnh lùng nhen nhóm chút hơi ấm. Ôm lấy bình ngọc lẻ loi nằm trên bàn, nàng vẫn không biết phải nên làm gì. Mẹ, hy vọng

sẽ ở lại đâu đây? Liệu có nên… Ngây ngô một lúc, nàng buồn rầu thở dài.

Mấy ngày nay hắn vô cùng bận rộn nên chỉ một mình nàng đi dạo Dương Châu.

Mua chút đồ linh tinh đem về rồi ném qua một bên, chất đống bừa bộn thì lại bảo thị nữ dọn dẹp vất đi, vòng đi vòng lại cũng dần chán. Lúc này ca nữ trên đài đã bắt đầu múa hát, nàng chống má ngẩn người.

Lầu hai tuy vắng nhưng cũng không ngăn thành các gian, không lâu sau có người ngồi xuống bên cạnh, không cảm thấy có sức uy hiếp nên nàng cũng mặc kệ, chỉ nhón lấy điểm tâm thưởng thức.

Có ánh mắt đang nhìn nàng, nàng cũng không màng để tâm, cứ vừa ăn vừa nghe, chỉ một loáng dĩa đã trống trơn. Vừa lấy khăn ra lau tay, thì bất chợt một phần điểm tâm nóng hổi mới lại đặt lên bàn.

Liếc nhìn chiếc dĩa đột nhiên xuất hiện kia, rốt cuộc nàng cũng nhìn sang.

Là một nam tử trông rất dịu dàng, toàn thân toát lên vẻ ôn hòa, y mỉm cười nhìn nàng. Sau lưng có một thị vệ, thoạt nhìn không dễ đối phó, nàng im lặng áng chừng, sau khi so sánh, nam tử trước mắt khiến nàng chú ý hơn, nếu không phải không rành võ công thì chắc chắn đã đến trình độ che giấu được tinh hoa.

“Nếu cô nương không ngại thì có thể nếm thử, bánh ngọt ngàn lớp nơi đây được xưng là số một, tất sẽ không làm thất vọng.”

Nàng nghĩ ngợi một lúc, nếm một thìa rồi đẩy đĩa ra.

“Đa tạ.” Hờ hững bỏ lại hai chữ, nàng tự trả tiền rồi rời đi, nhưng dù đi đã xa vẫn cảm nhận được ánh mắt sau lưng. Không rõ ý đồ của đối phương, song nàng cũng không định tra cứu, chỉ coi như là tình cờ.

Chỉ là, tình cờ như thế này nhiều quá rồi.

Từ sau hôm đó, hễ cứ ra cửa là nàng lại gặp người này.

Cũng không có cử chỉ gì khác thường, lúc thì mời bát canh, lúc lại dĩa bánh, khi thì tặng tờ giấy màu, quyển tranh chữ, đồ chơi, tùy thuộc vào ngày đó nàng đi dạo ở đâu. Thứ tặng đều là thượng phẩm, không có lấy một cái cớ dư thừa nào, cũng không phật ý hành động xoay người bỏ đi của nàng, mà lần nào cũng luôn thấy y mỉm cười.

Nàng không hỏi, y cũng không nói, cả hai cứ ăn duy trì như thế một thời gian, xem xem ai mất kiên nhẫn trước.

Nàng vẫn cứ tùy hứng dạo chơi, nhác thấy cô gái hái sen đi thuyền trông có vẻ thú vị, vậy là lại bỏ tiền mướn một chiếc thuyền rỗng.

Chèo thuyền rắc rối hơn tưởng tượng nhiều, có điều cũng không làm khó được nàng, con thuyền dần dần tiến vào giữa hồ. Lá sen trải dài như nối cùng mặt nước, một màu xanh biếc vô biên, xa xa truyền đến tiếng ca của cô thiếu nữ hòa cùng tiếng mái chèo rẽ nước, trên đỉnh đầu là mây trời quang đãng, khiến tinh thần nàng thêm phần nào sảng khoái.

Dừng lại giữa tầng tầng lớp lớp hoa lá, mấy búp sen như mũi tên cao hơn cả đầu người, thanh tĩnh ngăn cách trần thế. Nàng xuôi tay vớt lấy bụi củ ấu lên, lại đùa nghịch hoa sen một lúc, cuối cùng bóc hạt sen tròn tròn xanh xanh ra, không bỏ tim sen mà cứ thế nuốt xuống, thưởng thức vị thanh mát thoang thoảng vị đắng. Ánh nắng có hơi

nhức mắt, Ca Dạ bèn hái một phiến lá sen to tròn che lên mặt, gối đầu lắng nghe điệu hát ru róc rách bên dưới.

Mặt nước dập dềnh làm con thuyền chao đảo, tia nắng ban ngày xua tan đi cái lạnh trong người, bất giác khiến nàng ngon giấc hơn thường. Có điều cũng chẳng ngủ sâu, trong mơ màng nàng nhác thấy có vật gì đó dần lại gần con thuyền nhỏ.

Gỡ lá sen che mặt xuống, đôi mắt dịu dàng đang nhìn nàng chăm chú. Cũng một chiếc thuyền nhỏ như thế, nhưng lần này không dẫn theo tùy tùng. So với người kia thì cả hai đều có thân hình cao ráo tướng mạo xuất chúng, chỉ là trong khí chất của người kia có vẻ lạnh lùng là nhiều, còn người này lại trầm tĩnh như nước.

Đối phương mỉm cười đưa một chiếc làn đến.

“Bích Loa Xuân ở Động Đình, có thêm cả hạt sen.”

Quả nhiên trong làn có một bầu trà thơm thượng hạng, lại còn có một đĩa điểm tâm nhỏ cùng một đôi đũa gỗ mun khảm bạc.

Nhìn một lúc lâu, cuối cùng nàng ngẩng đầu.

“Bất kể huynh muốn tìm người thế nào, thì đều không phải là ta.” Giằng co nửa tháng, cuối cùng nàng cũng nói ra lời quá hai chữ. Ánh mắt nam tử này luôn xuyên qua nàng như nhìn một ai đó, có thể xác định không phải là ác ý, song cũng không làm ta khoái trá được, nàng quyết định kết thúc tại đây.

“Làm sao cô biết được?” Đối phương bật cười, trong mắt lướt qua một tia tán thưởng.

Trên người y có khí chất nào đó làm người ta thả lỏng, nàng xé một

góc lá sen làm cốc, rót trà vào.

“Cám ơn mấy món đồ huynh tặng ta mấy ngày nay.” Nhấp lấy ngụm trà xanh mang theo hương sen, “Ta không phải là người Giang Nam, chỉ tình cờ đến đây mà thôi, nhất định huynh đã nhận nhầm người rồi.”

Nam tử gật đầu, khá thẳng thắn, “Ta cũng không chắc chắn được, có lẽ là nhầm thật.”

“Hy vọng huynh có thể tìm được người muốn tìm.” Nàng uống trà xong liền ném lá sen xuống hồ, cầm chèo lên tính chèo thuyền đi, sắc trời đã cận xế chiều rồi.

“Có một yêu cầu quá đáng.” Đột nhiên đối phương lên tiếng.

“Nói đi.”

“Ta có thể mượn kiếm của cô xem qua được không?”

Chỉ là một câu nói bình thường như thể muốn mượn quạt nhìn xem, nhưng bầu không khí lại đột nhiên lạnh đi.

Mắt Ca Dạ đen như mực, nàng mím chặt môi, “Giết ta rồi thì có thể.”

“Ta không muốn động thủ với cô, chỉ muốn xem kiếm thôi.” Nam tử áy náy giải thích.

“Dù kiếm có thế nào thì cũng không phải là thanh kiếm huynh muốn tìm.”

“Vì sao cô lại chắc chắn như thế?” Đối phương vẫn từ tốn mỉm cười, “Cô cũng đâu biết ta muốn tìm người nào.”

“Huynh cũng không chắc chắn được còn gì, nếu không cần gì phải mượn kiếm.”

“Cô nói đúng.” Nam tử thở dài, “Cách biệt đã lâu, có rất nhiều chuyện khó mà khẳng định được.”

“Từ bỏ đi, có lẽ sẽ thoải mái hơn.”

“Dù thế vẫn tốt hơn là tuyệt vọng.” Y lại thông qua nàng nhìn một người không biết tên, “Dù không phải người thì vật vẫn là vật cũ, nên ta mới muốn xem có phải hay không.”

“Huynh kiên quyết muốn ra tay ư?” Nàng hỏi.

Nam tử im lặng một thoáng, “Không phải như thế thì không được?”

Đột nhiên nàng có cảm giác buồn cười, “Ta trả lại huynh y nguyên những lời đó.”

Nam tử cũng cười, thần sắc dịu dàng, ống tay áo bay nhè nhẹ, khí chất ấm áp như ngọc.

“Được rồi, có lẽ đúng là ta nhận nhầm người.”

Nàng nhặt mái chèo lên, lơ đãng đáp, “Chỉ mong sẽ không gặp lại nữ.”

Nam tử đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo, âm thanh dễ gần lại vang lên bên tai, “Một câu hỏi cuối cùng, kiếm của cô có phải tên là Thốn Quang không?”

Giữa trời chiều chỉ có thể mờ mờ thấy được dáng hình, bàn tay gạt

mái chèo khựng lại một thoáng, song lời nói ra vẫn rất đỗi bình thường.

“Huynh tìm nhầm người rồi.”

***

Bước ra khỏi cửa phòng, Thanh Lam căng thẳng nhìn hắn, định tìm ra dấu vết từ trên nét mặt.

“Cha có đồng ý không ạ?” Ánh mắt mong đợi khiến người khác không đành lòng nào nói không.

“Không.”

Chỉ một con chữ đã dập tắt hy vọng, Thanh Lam lập tức cúi gục đầu ủ rũ thất vọng.

“Có điều…” Hắn từ từ mở miệng, không bất ngờ khi thấy đệ đệ lại thấp thỏm, “Cha đồng ý giải trừ lệnh cấm túc năm ngày, trong thời gian này miễn được luyện tập.”

“Thật ạ?” Thanh Lam không dám tin vào tai mình, một lúc sau mới hớn hở muốn hét lên, “Đệ có thể ra ngoài rồi, có thể đi chơi rồi, aaaa!” Cậu nhào lên ôm chầm lấy hắn không buông, “Cám ơn tam ca, tam ca tốt quá.”

Bị coi như khúc cây lắc lư cả buổi, Tạ Vân Thư gạt tiểu đệ ra, nghiêm nghị dặn dò, “Đây là để đệ chiếu cố bạn tới thăm, chứ không phải cho đệ đi chơi.”

Thanh Lam vâng lia lịa, chỉ chốc lát lại hề hề đảo mắt.

“Đệ nghĩ gì đấy?” Nhìn là biết ngay lại có ý nghĩ quỷ quái gì rồi.

“Vừa hay dịp này Thẩm Hoài Dương thường xuyên ra ngoài, tám phần là gặp phải chuyện vui gì rồi, ngày mai đệ sẽ lén đi theo cậu ta.”

Thanh Lam cười rất kỳ quái, lòng dạ đã bay đến tận trời cao, hắn nhìn mà không ngừng lắc đầu, cũng may chỉ có năm hôm, nếu không sợ là ấu đệ như con ngựa hoang sẽ lại gây chuyện.

Tạ Thanh Lam không nghĩ đến tâm tư của huynh trưởng, chỉ bừng bừng hứng thú lén theo sau lưng người bạn mới kết giao.

Xuyên qua phố phường nào nhiệt, lại băng qua hẻm nhỏ vắng người, ỷ vào một thân khinh công nhún người bay lên, may mà không bị ngựa chiến kéo xuống, cuối cùng lại bất ngờ đến cửa sau của một khu vườn xa hoa trong núi.

Suýt nữa cậu đã nghi hoặc không biết có phải bạn tốt phát hiện đã bị theo dõi nên mới cố ý dẫn cậu đến nơi xa xôi này hay không. Nhưng nhìn thần sắc lại không giống, chỉ thấy Thẩm Hoài Dương yên lặng đứng bên góc đợi một lúc lâu, bỗng nhiên cánh cửa hé mở, một người đẹp duyên dáng lắc mình đi ra, vừa thấy hắn đã nở nụ cười tươi tắn.

Cô gái ấy có đôi mắt rất đẹp, sóng thu uyển chuyển, tuổi tác xấp xỉ Thẩm Hoài Dương, là một mỹ nhân Tây Vực, mới đầu trông khá yêu kiều, rồi ngay sau đó lại có vẻ dịu dàng của nữ tử trưởng thành. Với thị lực của cậu, đủ để thấy trên mặt Thẩm Hoài Dương có rặng đỏ đáng nghi, đáy lòng không khỏi bi ai thầm than, sau tam ca, lại một người thân của cậu biến thành đồ ngốc tình trường rồi.

Tên này tới Dương Châu chưa được bao lâu mà đã hành động mau lẹ thật.

Mắt thấy đôi trai gái nửa thẹn thùng nửa vui mừng trò chuyện, oán niệm buồn bực cứ quanh quẩn trong lòng Thanh Lam.

Chương 64: Thù cũ

Sau ngày du thuyền chơi hồ hôm đó, nàng không bước ra cửa nữa.

Qua mấy hôm là Tiêu Thế Thành sẽ rời khỏi Dương Châu, nàng sắp xếp thời gian cho thích hợp, hẳn có lẽ sẽ không gặp lại người kia nữa, bất kể y có là ai.

Nàng không nghĩ nhiều mà cũng không cho người mỗi đêm đều đến biết, mọi chuyện đều đã là quá khứ, tương lai không có gì lắt léo bất ngờ cả.

“Diệp cô nương, ở ngoài uyển có người xin gặp.” Quản sự Lý thúc đứng ngoài Hạ Sơ uyển cất giọng thông báo.

Lật danh thiếp do tỳ nữ được vào, cả tờ chỉ vỏn vẹn mỗi một con dấu rườm rà nằm ngay giữa.

Là ký hiệu của vương thất Khâu Từ.

Nàng thoáng nghĩ ngợi, “Bảo hắn đợi ở căn phòng trước mặt tửu lâu.”

Từ chối ý tốt phái hộ vệ đi theo của Lý thúc, nàng bước vào phòng, quả nhiên Xích Truật đang chờ sẵn ở đó.

“Điện hạ có gì chỉ giáo?” Xua thị nữ lui ra, nàng lạnh lùng mở miệng.

Thật ra Xích Truật là một nam nhân khá điển trai, có nét sáng sủa của người Tây Vực, khí chất dũng mãnh và tôn quý mâu thuẫn đan

xen lại càng khiến sức mạnh nam tính bùng nổ, hắn ngồi đấy như đã sẵn sàng.

“Cũng không có gì, dẫu sao ta đến Giang Nam cũng đều nhờ Tuyết sứ ban tặng mà, cố nhân gặp nhau nơi đất lạ, cũng nên mời một bữa cơm mới phải.” Xích Truật mỉm cười đáp, mắt lóe lên một tia kỳ lạ. Ánh mắt như vậy luôn khiến kẻ khác có ảo giác bản thân trở thành con mồi.

Đáng tiếc điều đó lại không hiệu quả với Ca Dạ, “Thì ra điện hạ rời Khâu Từ rồi mà vẫn nhàn nhã như vậy.”

“Không phải cũng như Tuyết sứ rời Thiên Sơn đấy sao?” Hắn mỉm cười rót cho nàng một ly trà, “Đều là người lưu lạc nơi xa, huống chi chúng ta vốn có quen biết nhau, cũng nên chuyện trò một chút mới phải.”

“Ngươi nói tiếng Hán cũng không tệ.” Giọng điệu tỉa tót câu chữ lại nói bằng khẩu âm Khâu Từ nghe thực thú vị.

“Thân ở Trung Nguyên, cũng không dễ dàng gì.” Xích Truật thẳng thắn, “Nhất là khi làm một con tin.”

“Nên ngươi mới tiếp cận Nam Quận vương.”

“Ông ta là tân sủng của thiên tử, quyền thế mạnh mẽ, có lẽ có thể để ta quay về.” Hắn cũng không có thái độ xấu hổ hay thẹn thùng, “Khom lưng uốn gối giúp hổ thêm cánh không phải là điều ta muốn, nhưng bắt buộc phải làm.”

Ca Dạ im lặng một hồi, “Ta thấy ngươi hợp làm vương hơn.”

Biết co biết dãn, nhanh chóng thích ứng được với thay đổi khi từ

phượng hoàng hóa chim sẻ, lại có thể tươi cười với kẻ thù, thành thật mà nói, đây không phải là điều người bình thường nào cũng làm được.

“Được Tuyết sứ khen, Xích Truật lấy làm vinh hạnh.”

“Vì sao không mượn tay Tiêu Thế Thành tiêu diệt ta, đây chính là một cơ hội tốt để trả thù.”

“Chỉ là hiện tại ta vẫn chưa gặp được ai có thể giết được Tuyết sứ cả.” Không biết Xích Truật đang thất vọng hay là đang khen, “Hơn nữa với thân phận bây giờ, ta cũng không thể chuốc thêm rắc rối.”

“Ngươi thông minh đấy.” Nàng nhìn đối phương đăm đăm, “Ta thấy lạ khi ngươi có thể nhịn được.”

“Thực ra cũng không khó khăn như tưởng tượng lắm.” Rồi Xích Truật một lời hai nghĩa, “Nhưng Tiêu thế tử thì không.”

Ca Dạ gõ nhẹ lên bàn một lúc, bỗng giương mắt lên, “Ngươi đi nhầm hướng rồi.”

“Tuyết sứ có ý gì?”

“Ngươi muốn về Khâu Từ, cho rằng bắt tay từ Nam Quận vương đả thông triều đình là được?” Nàng nhoẻn cười, “Vàng bạc ngươi đem đến đủ lấp khẩu vị của các quan viên không?”

“Quả thật không đủ.” Xích Truật chớp mắt nhìn nàng, “Tuyết sứ có cao chiêu gì chăng?”

Ca Dạ nhúng đũa vào nước trà, viết ra một chuỗi các cái tên.

“Ngươi đến Trung Nguyên hoạt động cũng mấy năm, thế cô lực mỏng khó thành được chuyện, biện pháp tốt nhất là mượn uy lực của Khâu Từ, để Khâu Từ vương phái sứ giả mang theo châu báu quốc khố tới đút lót, chắc chắn ngươi sẽ toàn thắng.”

“Năm đó không phải vì hiểu lầm ngươi có ý đồ đoạt tự, tư thông với địch mà Khâu Từ vương để ngươi làm con tin sao, chỉ cần phá vỡ điểm này, tất ông ta sẽ hối hận tự trách, sẽ phí tâm nghĩ trăm phương ngàn kế đón ngươi về nước.”

“Mấu chốt là nằm ở Cô Mặc, bản thân ngươi không thể tự về Tây Vực nhưng có thể phái tùy tung lui tới, đợi cơ hội kích động mâu thuẫn giữa chủ sư Cô Mặc là Lang Kiền và quốc tướng. Lang Kiền vì có ngoại thích chống đỡ nên tính tình mới lỗ mãng, chứ chưa chắc bản thân đã có năng lực. Chỉ cần vu khống hắn là kẻ vô năng sợ chiến, hại năm đó Cô Mặc đánh thua ngươi, phải vào kế của quốc tướng mới có thể để Khâu Từ lui binh giảng hòa…”

Trong một thoáng hai mắt Xích Truật bừng sáng, “Nhất định Lang Kiền sẽ bất bình lên tiếng tranh công, tới khi ấy cả thiên hạ sẽ rõ ràng chuyện năm đó.”

“Điện hạ chỉ cần lặng lẽ đợi tin nội bộ Cô Mặc đấu đá lọt vào tai mật sứ Khâu Từ là được.” Gác đũa xuống, nàng miễn cưỡng dựa ra sau ghế, “Những người trên bàn đây đều có thể lợi dụng, hy vọng điện hạ có thể tiết kiệm được vàng bạc.”

Xích Truật nhớ kỹ từng cái tên một, im lặng tính toán chi tiết kế hoạch.

Một hồi lâu sau hắn mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt phức tạp, “Vì sao cô lại chỉ điểm cho ta?”

“Không phải ngươi đến đây vì chuyện này sao?” Xua lui thị nữ đổi ấm trà, nàng cũng không nhìn hắn.

“Ta chỉ là…” Vẻ mặt hắn có nét khác thường, dừng lại không nói tiếp.

“Là ta bêu xấu thanh danh của ngươi, hại ngươi phải rời xa quê nhà, có điều mấy chuyện đền bù hôm nay cũng có điều kiện.”

“Cô nói đi.”

Trong đôi mắt đen trắng rõ ràng toát lên ánh sáng lạnh lẽo, “Sau khi cai trị Khâu Từ, trong vòng hai mươi năm không được động binh với Cô Mặc.”

“Vì sao?” Xích Truật ngạc nhiên, nheo mắt nhìn bóng người nhỏ bé đối diện.

“Ngươi chỉ cần nói có đồng ý hay không là đủ.” Trên mặt hiện lên nét cười nhạt, “Dù gì với bản lĩnh của ngươi, không cần thâu tóm Cô Mặc vẫn có cách khiến Khâu Từ hưng thịnh.”

“Có vẻ là không có lựa chọn nào khác nhỉ.” Nam nhân thoáng trầm tư rồi thả lỏng mình, “Tuy không biết vì sao Tuyết sứ lại lập ra quy củ này, nhưng Xích Truật sẽ tuân theo.”

“Tốt nhất là nên như vậy.” Giọng nói lạnh lùng bỗng rét thấu xương, “Đừng tưởng ta rời Thiên Sơn rồi thì không làm gì được ngươi, một khi vi phạm quy ước thì ta vẫn có thể khiến Khâu Từ đủ loạn.”

“Ta đã sớm lĩnh hội thủ đoạn của Tuyết sứ rồi, sao có thể dám coi thường.” Hắn thoáng chần chừ rồi vẫn hé ra gương mặt vui vẻ, “Tất Xích Truật sẽ không làm trái.” Lúc nói câu cuối hắn đặt tay lên trán – đây là tập tục tuyên thệ của người Tây Vực, giọng điệu trang nghiêm

rất trịnh trọng.

Ca Dạ gật đầu, thu hồi ý lạnh quanh thân, “Chúc điện hạ sớm ngày được như mong muốn.”

Bầu không khí trở lại bình thường.

Xích Truật nâng ly đáp ơn, nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng vẫn không nhịn được hỏi, “Cô không hận ta à?”

Ca Dạ nhất thời không hiểu, “Hận ngươi ư? Vì sao?”

“Ta từng dụng hình với cô, lại dung túng thuộc hạ…” Dù không rõ tình hình trong mật thất, nhưng hắn vẫn thấy rõ y phục xé rách bươm, thị vệ đã chết ở trần nửa người, có một số việc cũng không khó đoán lắm.

“Là mấy hình phạt bằng roi ấy à?” Nàng chợt *à* lên, không để ý nhiều, “Lúc giết người ta cũng đã nghĩ sẽ có một ngày như vậy, coi như có tội đền tội, còn thuộc hạ ngươi…”

Nàng cười nhạt nhưng lại khiến người khác sởn gai ốc, “Không phải đã bị ta giết rồi ư? Ta chưa bao giờ ghi hận kẻ chết.”

Xích Truật nhìn gương mặt xinh xắn trắng như tuyết ẩn chứa sát khí, mãi một lúc lâu vẫn chẳng nói nên lời.

Đến khi quay về hành cung ở Nam Quận vương, trong bụng hắn đã có xem xét đại khái rồi. lưu lạc ở Trung Nguyên lâu ngày, dù cố gắng tới mấy vẫn không có hiệu quả nhiều, nên nếu kế hoạch này thuận lợi thì không tới mấy năm là có thể quay về cố quốc. Hắn chỉ một lòng muốn về Tây Vực tìm cách gột rửa nhơ danh, nhưng lại không ngờ còn có kế một mũi tên trúng hai đích này.

Đương lúc suy nghĩ, một bóng người xinh đẹp xuất hiện sau hành lang, chặn đường hắn lại.

“Sa Lâm công chúa.” Xích Truật bất ngờ, “Có chuyện gì à?”

Tiểu công chúa của Thiện Thiện quốc cũng bị thúc phụ đưa tới Trung Nguyên làm con tin sau phản loạn, trở thành độc sủng của Nam Quận vương. Cả hai đều đến từ Tây Vực, có điều hắn không hứng thú với vị công chúa nhạt nhẽo này cho lắm, phần lớn thời gian đều cật lực xa lánh tránh hiềm nghi.

“Xích Truật điện hạ, ngài có thể giúp ta được không?”

Hiếm khi thấy cô công chúa xinh đẹp tìm đến cửa, nam nhân tò mò, hắng giọng nói, “Công chúa cần gì phải khách khí, nếu Xích Truật có thể làm thì nhất định sẽ dốc sức.”

Sa Lâm đan chéo hai tay, căng thẳng xoắn xuýt.

“Ta nhìn thấy ma nữ giết chết phụ vương rồi, ả ta ở Trung Nguyên, ta muốn xin điện hạ mượn vài thuộc hạ giết ả.”

Xích Truật ngạc nhiên, gần như muốn bật cười, “Cô gặp nàng ta ở đâu?”

“Ả ta đã tới hành cung này.” Ngày mà Sa Lâm nói chính là đêm tổ chức quỳnh hoa yến, “Không phải điện hạ cũng vì ma giáo làm loạn nên mới bị lưu đày đến Trung Nguyên sao, đây chính là cơ hội tốt để báo thù.”

Nhất thời hắn có phần dở khóc dở cười với cô công chúa ngây thơ này.

Từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, Sa Lâm vốn không biết mình đối mặt với hạng người gì, vẫn nghiêm túc lên kế hoạch, “Ta đã dò la được nơi ở của ả ở thành Dương Châu, chỉ cần tránh được người bên cạnh ả, ắt những chiến sĩ anh dũng trong tay điện hạ có thể bắt về được…”

“Công chúa điện hạ, thứ cho Xích Truật không thể giúp được chuyện này.” Hắn nghe không nổi nữa bèn lên tiếng ngắt lời, đôi mắt xinh đẹp ngạc nhiên mở to, không tin nổi mình lại bị từ chối.

“Công chúa vẫn cứ nên hầu hạ vương gia cẩn thận, cố giành được nhiều sủng ái mới là thượng sách, còn những chuyện xa vời này tốt nhất nên bớt nói đi, nếu truyền đến tai thế tử, chỉ sợ là…” Lời này có một nửa xuất phát từ thật lòng, Tiêu Thế Thành sẽ không cho phép bên cạnh mình có kẻ bụng bồ dao găm, một khi bị biết được, nếu không phải trở thành quân cờ bị lợi dụng thì cũng sẽ bị diệt trừ không chút lưu tình, cái mạng của một con tin thất thế ở Trường An chỉ bé như con kiến, ai thèm để ý đến sống chết của một kẻ tầm thường.

Sa Lâm đúng là có lỗi với gương mặt xinh như hoa, nàng ta không biết cách lợi dụng, nó được Nam Quận vương sủng ái một thời gian liền bị lạnh nhạt, ở trong vương phủ liên tục bị mỹ nhân đấu đá, những chuyện này không phải không có nguyên do.

Thương hại của hắn cũng chỉ đến đây rồi thôi, nói xong liền quay đi.

Sa Lâm không cam lòng đuổi theo.

“Chẳng lẽ ngài không hận chúng sao? Chính chúng đã phá hủy mọi thứ, hại chúng ta phải chịu mọi áp bức lăng nhục, chính ả khiến chúng ta rời khỏi quê nhà lưu lạc đến đây với thân phận đê tiện, ngài cũng không hận ả sao!” Tiếng gào to đến cuối lại thành chực khóc,

xin giúp đỡ lại không thành, mắt thấy kẻ thù tiêu dao tự tại, trái tim nàng như nhúng vào nước sôi, ngày đêm trằn trọc khó ngủ.

“Ta cũng đã từng hận nàng ta.” Xích Truật dừng bước nhưng không xoay người, thấp giọng nói thật, “Nhưng rồi đến cuối ta chỉ tự trách mình không đủ mạnh, dù không phải nàng thì cũng sẽ có người khác, hơn nữa lại còn diệt gọn hơn cả nàng ta.”

“Số mệnh tàn khốc như vậy đấy, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn, nàng ta mạnh hơn ta, ta bội phục nàng ta, còn cô…” Hắn suy nghĩ, giấu đi thở dài, “Quên hết đi, hãy sống tốt vào.”

Nếu mỹ nhân chỉ ỷ vào sắc đẹp thì chỉ có thể trở thành thú tiêu khiển của kẻ có quyền, mặc người bỡn cợt. Trên đời này chỉ có thực lực mới được tôn trọng, mà đạo lý này, có lẽ nàng công chúa luôn được cưng chiều sẽ không tài nào hiểu được.

Chương 65: Bị bắt

Dù tiết trời đang độ tháng Năm thì ban đêm vẫn rất nóng.

Cũng may ôm Ca Dạ là có thể giải nhiệt được, ôm mãi ôm mãi như ôm một khối ngọc lạnh.

Khẽ ngửi mùi thơm trên tóc, hắn biết nàng vẫn chưa ngủ, mỗi khi hơi thở lướt qua tai là nàng lại bất giác run lên, như đóa hoa trắng mảnh mai trước gió.

Thế là hắn cố ý thở mạnh hơn, quả nhiên nàng rụt cổ lại, rái tai xinh xắn ửng đỏ. Nhất thời cõi lòng rạo rực ngứa ngáy, đến khi sực tỉnh thì hắn đã hôn lên cổ nàng.

Làn da mềm mại bóng loáng dụ người nếm thử. Trung y màu trắng dần tuột xuống khỏi đôi vai bé nhỏ, để lộ tấm lưng xinh đẹp. Nếu không phải Ca Dạ đè tay giữ vạt áo trước lại thì chắc chắn hắn đã lật lại mà hôn, nếu như làm vậy, hắn không biết mình còn có thể khống chế nổi không.

Cái chạm nhẹ làm Ca Dạ run bắn, cơ thể lạnh băng theo đó nóng lên, nhưng nàng chỉ cắn môi không lên tiếng. Hắn gặm lấy xương bả vai nàng, chợt nàng giật mình cuộn chặt người hơn. Hắn không kiềm được cười khẽ, đưa ngón tay nhẹ nhàng mơn trớ tấm lưng như ngọc mê hoặc tâm trí, như giới hạn thách thức tính tự chủ.

Nhắm mắt kéo lại vạt áo, để bản thân bình tĩnh lại thì hắn mới dám mở, nhiệt độ dần khôi phục như lúc bình thường. Ca Dạ vẫn nằm im quay lưng về phía hắn, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Ca Dạ.”

Không nghe thấy tiếng đáp, hắn nhẹ nhàng lật người nàng lại, khuôn mặt trắng nõn đỏ ửng lên, hàng mi dài rung rung như quạt lông, chỉ là không chịu mở mắt ra.

“Ca Dạ?” Hắn hôn lên đôi mắt khép chặt.

“Còn không dậy nữa là ta…” Đầu ngón tay đưa vào vạt áo, Ca Dạ lập tức mở choàng mắt, con ngươi trong suốt có vẻ vừa sốt sắng lại vừa thẹn thùng, đập một phát gạt bàn tay càn rỡ ra.

“Tiếc quá, nàng mà ngủ thật thì hay biết mấy.” Hắn cười trêu, giả vờ ra chiều tiếc nuối.

Chỉ có vào những lúc thế này Ca Dạ mới không nói được gì, bao lời sắc bén đều hóa thành luống cuống, không biết phải đối đáp thế nào. Hắn khá thích trêu nàng, vì lần nào nét mặt trẻ thơ đỏ bừng lại đầy quyến rũ ấy cũng khiến tim ta đập thình thịch. Ôm lấy nàng như vậy, đúng là một hành hạ ngọt ngào.

Hắn không dám nhìn mà đổi sang gối đầu lên ngực, cằm gác lên suối tóc đen nhánh.

“Ba ngày nữa chính là sinh nhật của cha ta.”

Nàng không quen nằm đối mặt, vậy là giơ tay đẩy ra.

“Nàng có đi không?” Kéo tay nàng ra, hắn càng ôm chặt hơn.

“Cần gì phải hỏi nữa.” Không giãy ra được nàng liền dứt khoát thôi, bất đắc dĩ để mặc hắn.

“Mẹ ta hy vọng nàng sẽ đến, muốn tâm sự mấy lời với nàng.” Hắn nhẹ nhàng khuyên nhủ.

“Lệnh tôn mà thấy ta thì khéo càng khó chịu hơn nuốt phải ruồi.” Nàng lạnh lùng từ chối.

Hình dung quá tương phản khiến hắn bật cười, cười xong lại thấy bi ai, vậy là im lặng một hồi lâu.

“Ta khiến ngươi mất hứng à?”

“Không.” Cúi đầu hôn lên mái tóc đen, “Là ta không tốt, khiến nàng phải ấm ức.”

“Không nói đến việc đó, ta vốn không thích mấy danh môn chính phái như thế này, phiền chết đi được.” Hai người chỉ mặc trung y, nằm kề sát nhau, đương lúc không biết nên đặt tay ở đâu thì hắn bèn nắm lấy đặt ngang hông. Nàng nhẹ nhàng đặt lên, đầu ngón tay lẳng lặng cảm nhận cơ thể nam nhân mạnh mẽ đầy đặn.

“Ca Dạ, ở lại Dương Châu nhé được không?” Hắn thấp giọng đề nghị, “Cứ giống như bây giờ.”

“Rồi sau đó?”

“Ta sẽ nghĩ cách, một ngày nào đó ắt có thể thuyết phục được.” Hắn khó khăn nói, ngay đến bản thân cũng cảm thấy gượng gạo.

Ca Dạ chỉ cười cười rồi khép mắt lại, “Ta mệt rồi, ngủ thôi.”

“Ca Dạ.” Hắn không muốn cứ thế bỏ qua, nắm lấy vai nàng vô cùng nghiêm túc, “Ta muốn ít thời gian.”

“Vậy thì như thế nào, có phải sau đó ngươi muốn nói ngoài ta ra không cần ai khác không?” Giọng nói lạnh lùng mang theo phần chế giễu, “Chính ngươi cũng biết mà, thật ra như thế này cũng tốt, ta vốn không thích dính dáng đến thế gia bạch đạo, bản thân ngươi lại có chuyện phải đảm đương, đừng cố chấp lôi ta vào…”

Bàn tay bên hông đột nhiên siết chặt, cơn tức giận từ đâu xông đến chiếm cứ hắn.

“Ta lặp lại lần nữa, ta chỉ cần nàng, dù rắc rối đến mấy ta cũng không buông tay.”

“Nhưng ta muốn buông.” Giọng nàng bình tĩnh như nước và lại lạnh như băng, “Ta không muốn mệt mỏi như vậy nữa.”

Trong nháy mắt cơn tuyệt vọng lạnh ngắt bủa vây lấy hắn.

“Không ai dám xem thường ta, nhưng vào Tạ gia thì tự ta cũng xem thường mình.” Nàng cố chấp gạt tay hắn ra, không chút lưu luyến tách mình ra, “Ngươi hy vọng ta lưu lạc đến mức ấy sao?”

“Ta, không làm được.” Đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn thẳng vào hắn, “Ngươi biết, và ta cũng biết.”

Trái tim dần rơi xuống vực sâu, nện trúng tảng đá lớn, vừa nặng lại cứng.

“Ngươi rất tốt, rất rất tốt, nhưng ta không muốn.” Con ngươi kiên quyết kia cuối cùng cũng dịu đi, nàng thật lòng áy náy, “Xin lỗi.”

Xin lỗi đã để ngươi gặp phải ta.

“Nàng, đúng là rất kiêu ngạo.” Hắn biết lời nàng chưa nói ra.

Âm thanh khô khốc như không phải của mình, đau lòng như bị thứ gì đó kéo xé song lại không thể làm được gì. Không chịu nổi nữa, hắn bất chợt đứng dậy khoác áo vào, rời đi trong đau lòng.

Lẳng lặng nằm một lúc, nàng cuộn tròn mình một lần nữa.

Mơ màng nhìn màn đêm tối om ngoài cửa sổ, không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, song ngay vào khoảnh khắc sắp chợp mắt thì một lưỡi dao vô hình sắc nhọn cắm phập vào cơ thể, cơn đau đã lâu không thấy một lần nữa tấn công.

Nàng cắn chặt môi khổ sở chống đỡ, ấy nhưng cơn đau đã vượt quá giới hạn chịu đựng, ánh mắt bất giác nhìn đến đoản kiếm ở mép giường, rồi lại ép mình dời mắt đi, nàng đã đồng ý rồi… Lúc này đây không cách nào chịu đựng nổi, tự kìm nén gần như vỡ tan, nàng co giật nắm lấy thanh kiếm ném vào trong góc phòng.

Giọt mồ hôi to chừng hạt đậu không ngừng rơi xuống, cơn đau ở hai chân mãi vẫn không tan biến, một đêm dài đến đáng sợ. Cuối cùng khi cơn đau đã lắng xuống, nàng nằm rạp trên đất, yếu ớt đợi khôi phục sức lực.

Lần này, nàng chỉ có thể tự mình đứng lên.

Trời tờ mờ sáng, phương Đông dâng lên lớp trắng bạc, tuy vẫn còn tù mù nhưng bình minh đã đến.

Đột nhiên bên tai có tiếng rơi vang lên, không nghi ngờ gì, có người bước chân vào uyển.

Cả thời gian lẫn tiếng bước chân đều không đúng, nhưng ngay đến

sức để cắn răng nàng cũng không có. Miễn cưỡng nghiêng đầu nhìn bàn tròn cách đó không xa, vài ba lọ thuốc nằm trên bàn, còn cả vò ngọc đựng hài cốt… Nàng dùng hết sức lê người đến, cơ thể ướt đẫm mồ hôi để lại dấu vết trên sàn.

Tim gã đập rất nhanh.

Gạt đi mọi suy nghĩ, gã thận trọng tiến đến gần, trong căn phòng đen kịt yên tĩnh đến lạ thường.

Gã ta nhanh chóng đi đến dưới cửa sổ, đột nhiên tiếng rơi vỡ vang lên, nghe như tiếng đồ sứ rơi, tim gã suýt chút nhảy ra khỏi lồng ngực. Biết rõ lúc này chắc chắn Tạ Vân Thư đã rời đi, song vẫn không tránh được nuốt nước bọt.

Lại im lặng một hồi, trong nhà bếp truyền đến tiếng rửa mặt, không thể kéo dài tiếp được nữa, kiếm sáng loáng che trước người, gã nhẹ nhàng lộn một vòng vào phòng như con báo.

Phòng trong rất tối, trên nền có người cuộn tròn mặc áo mỏng màu trắng, thân hình nhỏ bé nói cho gã biết đó chính là người phải đưa đi. Dù đối phương là nữ tử, lại trông có vẻ không thể phản kháng, nhưng hắn vẫn dè dặt sợ hãi tiến đến gần, mũi chân khều một cái, lật ngược người xụi lơ lại.

Cơ thể mềm oặt như vớt lên từ nước, nếu không phải ngực còn phập phồng thì gã sẽ cho rằng nàng ta đã chết, bởi vì sắc mặt nàng ta tái nhợt đến đáng sợ.

Xác định không phải đối phương ngụy trang, gã nhặt nến đốt ở dưới đất lên. Tuy nhiên tim nến đã bị ẩm nên phải đánh lửa mấy lần mới sáng, ngọn lửa thắp lên chiếu sáng căn phòng.

Trên đất có một đống sứ vỡ, hẳn âm thanh vừa rồi là đến từ đây. Khăn bàn lệch nửa rũ xuống đất, đoán chừng là bị nàng ta kéo, cơ thể nàng ta yếu ớt như thể bị nhiễm bệnh.

Xốc đối phương lên đè lên tường, gã có chút do dự, dù gì đối phương vẫn còn là trẻ con, bề ngoài trông không có vẻ gì uy hiếp. Gã hắng giọng, cố để bản thân dữ tợn hơn.

“Có phải ngươi là người của Ma giáo không, nói!” Chênh lệch quá rõ, lại có cảm giác bắt nạt yếu nữ, gã liền hạ giọng xuống, “Đừng hòng gạt được ta, ngươi muốn quyến rũ ta cũng vô dụng.”

Không biết vì câu nói nào có tác dụng mà người yếu đuối kia mở mắt ra, ánh mắt mơ màng dần ngưng tụ, cuối cùng tập trung nhìn thẳng mặt gã, con ngươi đen nhánh mở to, chỉ trong nháy mắt đã khiến gã hoảng hốt.

“Ngươi là người trong Ma giáo, đã giết quốc chủ Thiện Thiện, có đúng không?” Gã cố gắng trừng lại.

Đối với thiếu niên lần đầu vào giang hồ thì trừng mắt với một thiếu nữ có thể hôn mê bất cứ lúc nào là chuyện chưa từng có, gương mặt có vẻ phong độ của người trí thức lại không đủ uy hiếp, trái lại giống như tranh hơn thua hơn.

Ấy nhưng cô gái kia lại dần mỉm cười, nụ cười quá đỗi thê lương, trong đôi mắt đen láy lấp lánh ánh nước, yếu tới độ không chịu đựng nổi dù chỉ là một kích.

“Đúng thế.”

Giọng rất nhỏ, gã gần như chẳng nghe rõ, chỉ có thể đoán qua khẩu hình, “Chính là ngươi?”

Nàng uể oải gật đầu, đôi mắt giăng đầy sương mù không có lấy một tia sáng.

Đã xác định được thân phận thì gã không còn do dự nữa, thổi phụt nến đi rồi vác nàng lên nhảy ra khỏi phòng, mũi chân điểm lên chấn song. Nhưng đúng lúc này trên mặt đột nhiên đau xót, lập tức hất người trên vai ra theo phản xạ, cơ thể nho nhỏ đập xuống đất rồi lăn hai vòng, cuối cùng bất động.

Trên mặt bị rạch một đường rướm máu, là nàng thừa dịp chưa chuẩn bị dùng móng tay cào – một động tác phản kháng có vẻ không cam lòng. Thiếu niên ảo não nguyền rủa một tiếng, đi đến điểm mấy huyệt, đổi tay xách lấy rồi xông ra ngoài.

Chương 66: Báo thù

Trời sáng chói chang, không khí oi bức.

Xích Truật đến gần hành cung thiên môn, chuẩn bị rời cung sắp xếp công việc thì chẳng ngờ gặp phải Sa Lâm lần nữa.

Thị vệ bên người đã rời đi trước một bước, công chúa Thiện Thiện quốc giãn mặt, hiếm khi thấy nàng ta có tâm trạng tốt, mang theo vẻ đắc ý bước lại gần hắn.

Xích Truật âm thầm phỏng đoán, có lẽ vị công chúa này đã từ bỏ vọng tưởng không thể nào thực hiện mà quay sang đón nhận thực tế, nếu quả thật như vậy thì đúng là chuyện may mắn.

“Công chúa dậy sớm thật.”

“Xích Truật điện hạ cũng vậy.” Sa Lâm nhoẻn miệng cười, nụ cười rực rỡ động lòng người.

Hắn khẽ gật đầu định rời đi, bất chợt Sa Lâm lại lên tiếng, “Có một chuyện nhỏ muốn thỉnh giáo điện hạ.”

Xích Truật lễ phép dừng chân.

“Điện hạ có biết cực hình gì có thể khiến kẻ khác phải đau đớn đến cùng cực không?”

Vừa nghe là biết ngay nàng ta vẫn đang ảo tưởng trò chơi báo thù quá đỗi ngây thơ, hắn thuận miệng buột lời, “Kể ra thì rất nhiều.”

“Xin điện hạ nói cho ta biết loại đáng sợ nhất.”

Sợ là thủ đoạn đáng sợ máu tươi dầm dề sẽ dọa bông hoa trong nhà kính mất, Xích Truật mỉm cười, không có ý tốt khuyên, “Đó không phải là thứ công chúa nên biết, mất phẩm giá lắm.”

“Ta muốn biết, xin điện hạ cứ nói ra một loại là được.” Sa Lâm vẫn khăng khăng.

Xích Truật ngẫm nghĩ, cuối cùng nói ra thủ đoạn không tới mức đáng sợ.

“Theo như ta biết, năm đó Thiện Thiện vương thường xài một kế…”

Nghe xong lời nói rõ ngắn gọn, Sa Lâm nở nụ cười thần bí như đang giữ thú vui bí mật, khiến tư thế nàng ta càng thêm đẹp đẽ.

“Đa tạ điện hạ.”

Hôm nay trông nữ nhân này có vẻ là lạ.

Ra khỏi thiên môn hắn không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ vì cuộc sống trống rỗng quá nên mới muốn mượn vọng tưởng vô vị để phát tiết chăng?

Xích Truật lắc đầu, nhanh chóng quên đi cuộc gặp gỡ vô tình vừa rồi, giục ngựa rời đi.

***

Mới sáng sớm Tạ Vân Thư đã bắt đầu bận rộn, chẳng ai nhận ra hắn đã thức trắng một đêm không ngủ, chỉ khi mượn công việc lu bù mới

có thể khiến con tim đau nhói ngừng nghỉ.

Dù lần nào cũng bị lời nói vô tình đả kích đau thương, nhưng đến đêm hắn vẫn sẽ đến thủy tạ, như con thiêu thân lao vào lửa chẳng dừng lại được. Hắn luôn muốn thay đổi điều gì đấy, dẫu biết rõ tâm hồn nàng như sắt đá, sẽ không quay đầu lại.

Có thể khiến chút dịu dàng kia nán lại một chút thôi cũng đã tốt lắm rồi. Hắn chỉ có thể nghĩ được như vậy, bi ai xen lẫn bất đắc dĩ, không nghĩ đến tiền cảnh tối tăm tuyệt vọng nữa.

Hắn yêu sự kiêu ngạo của nàng, cũng hận sự kiêu ngạo của nàng, nếu nàng có một chút quyến luyến thì…

Hắn không thể nghĩ tiếp được.

Xốc lại tinh thần cùng Bạch Phượng Ca nghênh đón khách khứa tới liên tục, sắp xếp chỗ ở cho khách cùng các chuyện khác. Tạ gia hết phòng thì lại chia nhau ra ở những khách điếm gần nhà. Đương lúc lật giở danh sách khách điếm, mắt chợt liếc thấy cái tên Hạ Sơ uyển, trái tim bất giác nhói đau.

Cũng may đệ tử đưa tin kịp thời xuất hiện.

“Lý thúc, thúc lặp lại lần nữa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Tạ Khúc Hành nghi ngờ khó hiểu.

Trên trán Lý thúc lấm tấm mồ hôi.

“Hồi bẩm hai vị thiếu chủ, giờ Thìn hôm nay, tỳ nữ hầu hạ Diệp cô nương theo lệ đến Hạ Sơ uyển, bưng chậu nước rửa mặt gọi nửa buổi vẫn chẳng thấy hồi âm, cứ tưởng Diệp cô nương đang nghỉ nên không dám quấy rầy. Qua một canh giờ nữa vẫn thấy yên ắng như

cũ, nàng ta không yên lòng đẩy cửa vào, mới phát hiện trong phòng rất ngổn ngang, lại còn không thấy bóng dáng Diệp cô nương đâu. Người canh gác ở góc Đông Nam đều bị đánh ngất, chỉ e là đã có chuyện xảy ra."

"Với bản lĩnh của nàng sao có thể gặp chuyện gì được, chẳng lẽ…"

Hắn biết ý đại ca, hoài nghi Ca Dạ tự rời đi. Tim thắt lại, song lại nhanh chóng hủy bỏ suy đoán đó, nếu Ca Dạ muốn đi thật thì cần gì đánh ngất người canh gác, nàng hành sự vốn chẳng kinh động đến bất cứ ai.

"Ta đến Hạ Sơ uyển xem sao." Hắn ngẩng đầu lên thấp giọng ra lệnh, "Ngân Hộc Bích Chuẩn, đi."

Tạ Khúc Hành không yên tâm nên cũng đi theo, hễ cứ liên quan đến cô gái kia là tam đệ lại có hành động vượt quá mức thông thường, làm y thấy khổ sở.

Quả thực trong phòng rất lộn xộn, Tạ Vân Thư vừa liếc nhìn mặt đã trắng bệch.

Vò ngọc nằm chông chênh bên bàn, đoản kiếm rơi trong góc phòng, lọ thuốc bị đập vỡ, rõ ràng là có người ngoài đột nhập vào. Tạ Khúc Hành cũng nhìn thấy, song không lo lắng gì nhiều, cô gái kia đâu dễ bị đánh bại được.

"Kiếm của chúa thượng." Bích Chuẩn chạm vào, cùng Ngân Hộc bốn mắt nhìn nhau, nét mặt đầy căng thẳng, đoản kiếm luôn ở bên cạnh Ca Dạ lại rơi chỗ này, không cần phải nói cũng biết là có ý gì.

"Có dấu vết dùng Bích Lạc tán, gần như là hết cả bình." Ngân Hộc cẩn thận dò xét chiếc bình sứ đổ vỡ kia, lại nhặt cây nến ở bên cạnh

lên nhìn kỹ, “Trong tim đèn có mùi hương Già La.”

Tạ Vân Thư nhìn giường nệm xộc xệch đầy kinh hãi, bàn tay đặt lên đệm tơ tằm sờ lui sờ tới, lại thấy có vết kéo rất mờ đi tới trước bàn, khăn bàn bị kéo lệch rũ xuống đất, bên mép có dấu tay rất nhạt cùng mấy vết máu li ti. Bỗng hắn nhắm hai mắt, tát mạnh mình một phát.

“Lão tam!” Tạ Khúc Hành hoảng sợ kéo tay đệ đệ, trên gương mặt tuấn tú dần xuất hiện dấu năm ngón tay, ấy nhưng hắn vẫn không có cảm giác gì, “Đệ đừng cuống, Diệp cô nương có võ công siêu phàm, nói không chừng là tự…”

“Nàng bị người ta bắt đi rồi.” Một hồi lâu sau âm thanh trầm thấp mới thốt ra, hắn vô cùng hối hận, đau đến mức tê tâm liệt phế, “Đêm qua vết thương cũ của nàng tái phát, không có sức để đối phó, đệ không nên rời đi mới đúng.”

Ngân Hộc và Bích Chuẩn lần đầu nghe nói tới chuyện này, song phương ngạc nhiên nhìn nhau, nhưng biết lúc này không hợp để hỏi nhiều, chỉ có thể yên lặng lắng nghe.

“Sao đệ biết vết thương cũ của nàng ta tái phát?” Tạ Khúc Hành đã hiểu chung chung tình hình mà nhị đệ nhắc đến, nhất thời nhận ra tính nghiêm trọng.

“Trên giường vẫn còn vết mồ hôi chưa khô, chỉ có đau đớn lắm mới…” Tạ Vân Thư không nói hết câu nổi, phải đổ mồ hôi tới mức nào mà đến tận mấy canh giờ vẫn chưa khô, chỉ có thể là lên cơn đau quằn quại thảm thiết.

Đã dò hỏi hai kẻ canh gác, cả hai đều bị người ta đánh ngã sau lưng trong lúc lơ là nên cũng không thấy rõ người đến. Ra khỏi Hạ Sơ uyển, lòng Tạ Khúc Hành đầy mù mịt, hành sự không để lại manh

mối, biết tìm từ đâu bây giờ.

Ngọc công tử đã lâu không gặp đang định xuất hành, trông thấy hai người ở đằng xa thì mỉm cười hỏi thăm, vô cùng phong độ, dù có vẻ kinh ngạc trước sắc mặt khó coi của đối phương thì cũng không để lộ ra.

Lý thúc chợt nhớ tới, "Đúng rồi, người của ta ở khu vực này từng thấy Diệp cô nương và Ngọc công tử gặp nhau mấy lần, mà nhìn thì có vẻ không quen biết gì, có phải là…"

Còn chưa dứt lời thì Tạ Vân Thư đã đi đến.

"Xin thứ cho tại hạ lỗ mãng, tại hạ muốn thỉnh giáo công tử một chuyện." Tuy miệng nói khách khí song ánh mắt lại vô cùng đáng sợ, người hầu sau lưng Ngọc công tử lập tức nắm lấy kiếm, cảnh giác từng giờ từng khắc.

Ngọc Tùy khoát tay, vẫn ra vẻ dịu dàng lễ độ.

"Mời Tạ tam công tử cứ nói."

"Ngọc công tử có từng gặp Diệp cô nương ở Hạ Sơ uyển không?"

Ngọc Tùy ngẩn người, sau đó thản nhiên thừa nhận, "Ta từng gặp mặt cô ấy mấy lần, nhưng không quen thân lắm."

"Công tử vào đây là vì nàng ấy sao?"

Câu hỏi hùng hổ khiến thị vệ sau lưng không vui nổi, song Ngọc Tùy lại không để ý, chỉ cười nhạt giải thích, "Có dạo ta tưởng nàng là một người quen cũ của ta, nhưng có lẽ là nhận nhầm rồi, mấy lần làm phiền quả thật đã đường đột."

“Lần cuối Ngọc công tử gặp nàng ấy là lúc nào?”

Ngọc công tử đáp ngay lập tức, “Ba ngày trước, lúc chơi thuyền ở hồ sen Sấu Tây hồ.”

Hắn nhìn đăm đăm một hồi, chắc chắn đối phương không nói dối thì mới thôi gườm y, có điều trong lòng vẫn rối loạn.

“Chẳng lẽ Diệp cô nương xảy ra chuyện gì rồi?” Nhìn vẻ mặt khác lạ của Tạ Vân Thư, Ngọc Tùy chợt hiểu ra.

“Đúng vậy, mong Ngọc công tử thứ lỗi bỏ qua cho, xá đệ nhất thời vì cuống cuồng nên mới vô lễ.” Tạ Khúc Hành chắp tay xin lỗi.

“Dựa vào thân thủ của Diệp cô nương, sao lại…”

Tạ Khúc Hành cười khổ, hẳn là mọi người đều có nghi ngờ này, “Đêm qua nàng không được khỏe, có người nhân cơ hội đấy lẻn vào.” Mắt thấy đệ đệ đã lên ngựa rời đi, hắn không có lòng dạ nói thêm, bèn cho người đuổi theo, “Ngày khác sẽ bồi tội công tử sau.”

Thúc ngựa chạy vội như bay, hết sức cấp bách.

Ngọc Tùy đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo, thị vệ sau lưng tiến lên một bước, “Vị tam công tử Tạ gia này liều lĩnh quá rồi.”

“Cấp bách như thế, nhất định không phải là chuyện nhỏ.” Ngọc Tuy đăm chiêu, “Chúng ta đến Hạ Sơ uyển xem sao.”

Né tránh canh phòng ở Hạ Sơ uyển, cả hai bước vào căn phòng bừa bộn khiến người ta không khỏi kinh hãi. Lại nhìn một lần ở những nơi Tạ Vân Thư đã kiểm tra ban nãy, cuối cùng nhặt đoản kiếm lên, con

chữ khắc nổi trên chuôi kiếm phức tạp khiến y không nén nổi bình tĩnh.

“Thật sự là… Thốn Quang, làm sao có thể…”

Giọng nhỏ đến mức không nghe nổi, ánh mắt đầy hãi hùng vô thức lướt qua góc phòng, dừng ở con diều bướm cắm trong bình kiếm, hồi ức của nhiều năm trước bất chợt ùa đến, đoản kiếm tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Thị vệ theo sát ngạc nhiên nhìn chủ nhân mất đi bình tĩnh, nhanh chóng tái mặt.

“Tại sao có thể là nàng!”

Chương 67: Tâm yểm

Một đường chạy đi như bay, Tạ Vân Thư mím môi không nói lời nào.

“Lão tam, đệ tính làm gì?” Tạ Khúc Hành vô cùng lo lắng.

“Điều động mọi cơ sở ngầm của Tạ gia ở Dương Châu.” Đôi mắt âm trầm kiềm chế sự cuồng loạn, che phủ đi bao giông bão, “Xin đại ca giúp đệ.”

“Đệ điên rồi, sắp đến sinh nhật cha, lúc này điều động tất sẽ gây ồn ào, đệ có nghĩ đến hậu quả không hả?!” Tạ Khúc Hành biến sắc, lập tức lên tiếng, “Dù có sốt ruột tới đâu cũng không thể làm bậy như vậy được.”

“Đệ không quản được nhiều như thế.”

Đi lướt qua Thanh Lam ngạc nhiên ra đón, Tạ Vân Thư cắn răng thốt ra câu này rồi xoay người đi vào thư phòng, Tạ Khúc Hành tức giận đi theo vào, hai huynh đệ cãi nhau ầm ĩ tới độ lật tung nóc nhà.

Im lặng đứng nghe một hồi, càng lúc tim Thanh Lam càng đập mạnh, cho tới khi thấy tam ca đi thẳng đến vườn nuôi chim bồ câu, còn đại ca lại đập cửa đến phòng của phụ thân, thì cậu ta sốt sắng xoay mòng mòng.

Đúng lúc này Thẩm Hoài Dương đi đến, thấy bộ dạng ấy thì lấy làm lạ, “Ngươi sao vậy?”

“Tiêu rồi tiêu rồi, Tạ gia sắp loạn rồi.” Cuối cùng cũng bắt được người

có thể nói chuyện, Thanh Lam lắp bắp nói chẳng ra đầu ra đuôi.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Thấy cậu có vẻ mặt đưa đám, Thẩm Hoài Dương cũng căng thẳng theo.

“Tam ca ta muốn điều động mọi thuộc hạ để tìm người vào lúc này, nhất định cha ta sẽ bị chọc tức mất.”

“Tìm ai? Là người mà ngày nào huynh ấy cũng lén lút gặp mặt đấy à?” Thẩm Hoài Dương nhăn mặt nhăn mày, biểu cảm có phần kỳ quái.

“Đúng thế, không biết Diệp cô nương đã bị ai bắt đi, cũng chẳng biết là tên khốn trời đánh thánh vật nào lại gây ra chuyện vào lúc này, khách quý một nhà… Trời ơi, nhất định cha sẽ nổi trận lôi đình cho xem, đến lúc đó tam ca sẽ thảm mất.”

“Không đến nỗi vậy chứ.” Nghe Thanh Lam gào thét, Thẩm Hoài Dương có hơi khó chịu.

“Ngươi không thấy dáng vẻ của tam ca ta đâu, không khác gì bị điên cả.” Thanh Lam nhớ lại mà lòng vẫn còn sợ hãi, “Có điều đại ca ta cũng điên rồi, lại nổi giận với tam ca.”

“Là vì ả ma nữ kia sao? Sao có thể rơi vào nông nỗi này được.”

“Chính vì nàng ta cả, ngươi không biết tam ca ta quan tâm đến mức nào đâu, ta chưa từng thấy ——” Dần dần phát giác ra điều không đúng, Thanh Lam khựng lại, kinh ngạc trợn mắt nhìn đối phương, “Ma nữ? Sao ngươi biết nàng ta… Ta không nhớ mình có nói cho ngươi biết việc này.”

“Ta… nghe người khác nói.” Thẩm Hoài Dương phát giác mình đã lỡ

lời, lùi về sau một bước.

“Là ai?” vẻ mặt hốt hoảng của người bạn càng khiến cậu nghi ngờ, chuyện này bị phụ thân xếp vào hàng tuyệt mật, ngoài mấy người trong nhà đều bị cấm khẩu, thì không một ai dám làm trái quy củ.

Ánh mắt nghi hoặc nhìn vào mình khiến tim Thẩm Hoài Dương càng đập mạnh, “Ta cũng không nhớ nữa, hình như là có người làm nào vô tình nói thì phải.” Vừa nói vừa lui ra, “Ta còn có việc, đi trước đây.”

Người làm nói? Càng không thể có khả năng này được, xưa nay Tạ gia quản hạ nhân rất nghiêm. Thanh Lam liền đuổi theo tính truy hỏi rõ ràng, Thẩm Hoài Dương lại vận khinh công cuống cuồng chạy đi, càng chứng minh có điểm lạ.

Công phu của hai người sàn sàn nhau, một người liều mạng chạy trốn, một kẻ ra sức truy đuổi, cũng may sân Tạ gia ngoắt ngoéo ngoằn ngoèo không dễ chạy ra được. Lúc rẽ ngoặc sắp sửa đi qua cửa tròn, Thanh Lam tinh mắt cất giọng gọi toáng lên.

“Tam ca mau chặn cậu ta lại, cậu ta biết chuyện của Diệp cô nương.”

Lòng Thẩm Hoài Dương chợt trầm xuống, người trước mặt chính là Tạ Vân Thư khiến người khác phải rùng mình ớn lạnh.

Nghe Thanh Lam lắp bắp thuật lại mọi chuyện, ánh mắt lạnh lẽo lập tức bắn đến, nhất thời Thẩm Hoài Dương run bắn lên, thế huynh ngày thường gần gũi nay bỗng biến thành người xa lạ.

Cậu ta hạ quyết tâm thà chết cũng không thừa nhận, “Đệ thật sự chỉ nghe người ta nói, không biết gì thêm nữa.”

“Là tôi tớ ở uyển nào phòng nào, nói nghe xem.” Thanh Lam cũng tức giận, “Ngươi nói rõ ràng ta nghe.”

Hắn gân cổ bịa chuyện, hai người lại cãi nhau một trận.

Tạ Vân Thư không để tâm mà chỉ nhẹ giọng dặn Bích Chuẩn một câu, chỉ chốc lát sau hai người canh phòng của Tạ gia đi đến, nhanh chóng quỳ một chân xuống như hai cây đinh đóng trên mặt đất.

“Đêm qua ở khách uyển của Thẩm công tử có người ra vào không?”

Một người trong đó cứng còng lưng trả lời, “Hồi bẩm tam thiếu gia, không ai ra vào cả.”

Một người khác khom lưng đáp, “Hồi bẩm tam thếu gia, Thẩm công tử giờ Mão ra ngoài, đến giờ Thìn thì quay lại.”

“Chắc chắn không sai?”

“Thuộc hạ tận mắt nhìn thấy.”

“Tốt lắm.” Tạ Vân Thư quay sang nói với kẻ đang đổ mồ hôi đầy đầu, “Tự mình đến hình đường lĩnh phạt đi.”

Đợi hai gã canh phòng lui xuống, Tạ Vân Thư giương mắt nhìn Thẩm Hoài Dương đăm đăm.

“Xin hỏi đêm qua Thẩm công tử đi đâu?”

“Đệ… không ngủ được, ra ngài đi dạo.” Ánh mắt lạnh băng nhìn đến khiến giọng cậu trở nên yếu ớt.

“Trời còn chưa sáng ngươi đi dạo cái gì, lừa ai đó hả.” Thanh Lam

gân cổ cãi lại, rất tức giận vì bị bạn lừa dối.

“Chắc hẳn Thẩm công tử cũng nghe nói rồi, đêm qua Diệp cô nương ở Hạ Sơ uyển xảy ra chuyện, thời gian vừa khớp từ giữa giờ Mão đến giờ Thìn, lúc này tình thế cấp bách, có gì mạo phạm xin thứ lỗi, ngày khác ta sẽ đến Lạc Dương tạ tội với Thẩm thế bá sau.” Tạ Vân Thư hờ hững nói, tỏ ý Thanh Lam im lặng đi.

Thẩm Hoài Dương nghẹn lời, song vẫn cứng cổ không mở miệng.

“Vết thương trên mặt Thẩm công tử là từ đâu mà ra?”

Thẩm Hoài Dương theo bản năng nghiêng đầu muốn tránh cái nhìn sắc sảo như lưỡi dao, nhưng Thanh Lam đã tiến lên tóm lấy nhìn ngó.

“Hình như là bị móng tay cào.”

Bích Chuẩn chẩn mạch, ngẫm nghĩ một phen, cuối cùng lại cau mày không hiểu.

“Hắn ta từng trúng Bích Lạc tán và Già La hương, nhưng chúa thượng đã giải giúp hắn, nếu không không thể sống đến bây giờ được, xem ra kẻ đến Hạ Sơ uyển chính là tiểu tử này.”

Mắt Tạ Vân Thư lóe lên tia sáng, “Ngươi nói là nàng đã giải độc?”

“Đúng thế, dấu tay này chính là bằng chứng.” Bích Chuẩn so sánh vết cào trên mặt Thẩm Hoài Dương, “Phải có máu mới giải được.”

Mọi người im lặng nhìn người ở giữa với vẻ ngờ vực.

“Các người nói gì vậy, đệ không hề bị trúng độc.” Không chịu nổi áp

lực im lặng, Thẩm Hoài Dương tranh cãi.

“Tên tiểu tử này, kinh nghiệm non quá, tới trúng độc cũng chẳng biết.” Ngân Hộc lắc đầu, “Ta không tin chúa thượng lại bại trong tay hắn.”

“Lẽ ra hắn không thể ra khỏi phòng được mới đúng.” Bích Chuẩn cũng buồn bực, đứng bên cạnh Thẩm Hoài Dương kiên nhẫn giải thích, “Ngươi không phát hiện ra tim đèn ở trong phòng có độc à? Ngươi vừa bật lửa thì đã hít Già La hương vào rồi, lại chạm vào chúa thượng, Bích Lạc tán ngấm vào da thịt, hai độc trộn lại với nhau, vốn dĩ ngươi không thể sống qua nửa nén hương. Chỉ với chút đạo hạnh giang hồ này, dù chúa thượng mất hết công lực cũng có thể giết chết bảy tám người.”

Thẩm Hoài Dương ngẩn ngơ, mồ hôi lạnh rỉ ra, “Ta không tin, vì sao ta không có tí cảm giác bị trúng độc.”

Bích Chuẩn thở dài, “Đợi ngươi có cảm giác thì đã trễ rồi, tới thần tiên cũng không cứu được, trước khi độc phát tác chúa thượng đã giải cho ngươi rồi. Chúa thượng đã rạch mặt ngươi đúng không, chính lúc đó đã rắc giải dược lên.”

“Vì sao ả lại phải làm vậy?” Thẩm Hoài Dương vẫn chưa tin, nhưng chất giọng run run đã bán đứng cậu.

“Bọn ta cũng muốn biết vì sao đây, nhìn chúa thượng có vẻ là cam tâm tình nguyện bắt đi, thật là kỳ quái.”

“Nhất định ả ta muốn hại Sa Lâm!” Thẩm Hoài Dương hoảng hốt thốt ra, nghĩ đến khả năng này thì lòng lạnh đi.

“Sa Lâm là ai?” Tạ Vân Thư im lặng nãy giờ hỏi.

Thẩm Hoài Dương im lặng không đáp, còn Thanh Lam bỗng nhớ ra.

“Có phải là cô nương Tây Vực ngươi đi gặp mấy ngày nay không?” Ngay sau đó cậu nhanh chóng kể lại chuyện mình đã thấy trong lúc theo dõi.

“Hành cung kia ở đâu?” Ánh nhìn của Tạ Vân Thư càng ngày càng lạnh buốt.

Thanh Lam nhớ lại, nói ra vị trí đại khái.

“Nam quận vương thế tử.” Hai mắt chứa đầy sát ý, ngay tới Thanh Lam cũng không tránh khỏi kinh hoàng, “Lại là hắn, lần này lại lợi dụng người của Thẩm gia.”

“Sa Lâm không lợi dụng đệ, là tự đệ muốn làm.” Thẩm Hoài Dương biện giải hộ người trong lòng, “Sa Lâm và ma nữ đó có mối thù giết cha, là đầu sỏ phá hủy cuộc đời Sa Lâm, đệ thấy ả thậm chí còn mê hoặc Tạ thế huynh nên mới đồng ý ra tay.”

“Thù giết cha? Ngươi có biết Sa Lâm là ai không?”

“Sa Lâm vốn là công chúa Thiện Thiện quốc, vô cùng tôn quý, chỉ trách ma nữ kia dùng nhan sắc ám sát quốc chủ, cuối cùng thúc phụ tranh giành ngôi vị, đưa nàng đến Trung Nguyên làm con tin, bây giờ đến cả tần phi vương phủ mới nạp cũng chẳng bằng, chịu biết bao ức hiếp tấn công, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, đệ nhìn không đặng nên tự nguyện giúp nàng.” Nói một hơi, gương mặt Thẩm Hoài Dương đỏ bừng, “Còn lâu đệ mới như Tạ thế huynh chìm đắm vào sắc đẹp, không phân rõ thị phi.”

Công chúa của Thiện Thiện quốc.

Tạ Vân Thư sửng sốt, chẳng có tâm trí đâu để ý đến lời chỉ trích của đối phương, còn Bích Chuẩn lại nghe không nổi, đi lên đá một phát, “Ngươi dám nói phân biệt đúng sai hả, còn không phải là dại dột bị nữ nhân lừa gạt mê muội, bị lợi dụng mà cũng không biết.”

“Đệ đã hỏi có phải ả là người của Ma giáo không, có phải đã giết quốc chủ Thiện Thiện không, chính ả gật đầu thừa nhận còn gì, nếu không phải người trong Ma giáo, việc gì đệ phải động thủ với một người không có sức phản kháng.”

Lúc này đến Ngân Hộc cũng đi lên đá cậu, “Người của Ma giáo thì sao, giết cha hay mẹ ngươi hả, mở miệng ngậm miệng nói câu nào cũng khiến người ta bốc hỏa, nếu chúa thượng có gì bất trắc, ta chắc chắn sẽ băm vằm ngươi.”

Tạ Thanh Lam không đành lòng nhìn bạn bị đánh, bèn đi lên kéo hai người họ ra, thế nhưng giọng Thẩm Hoài Dương càng vang hơn.

“Người của Ma giáo đã giết đại ca đệ, dựa vào đâu đệ không thể trả thù hả, đệ càng muốn gặp một kẻ giết một kẻ, có bản lĩnh thì bây giờ các người cứ giết ta đi!”

“Giết lệnh huynh? Không phải Thẩm đại ca mất tích sao?” Thanh Lam kinh ngạc, quên cả ngăn cản Bích Chuẩn, nhất thời bị đá trúng một cú đau điếng.

“Nghe hắn xằng xiên làm gì, Ma giáo đến Trung Nguyên giết người lúc nào hả.” Ngân Hộc khinh thường phản bác, cười lạnh đáp, “Dù gì trong mắt hắn ta mọi chuyện xấu cũng đều do Ma giáo làm.”

Thẩm Hoài Dương trợn mắt nhìn Ngân Hộc, “Năm đó bỗng dưng mất tin tức với đại ca, trong nhà vẫn luôn chờ đợi, chỉ mong huynh ấy có

thể giống như Tạ thế huynh đột nhiên trở về, kết quả…" Hai mắt thiếu niên đỏ ửng lên, lời nói dần dần nghẹn ngào, "Tháng trước có người đưa một vò ngọc đến, còn kèm theo một tờ giấy, nói rằng chín năm trước đại ca đã chết trên núi, chỉ còn lại hài cốt."

Vừa mới nghe, sắc mặt Tạ Vân Thư bỗng trở nên khó coi.

"Chỉ một chiếc vò mà ngươi đã tin, vậy ta ra ngoài kiếm bảy tám cái về cho ngươi." Bích Chuẩn hừ một tiếng.

"Không thể nhầm lẫn được, trong đó còn cả lá bùa bình an mà mẹ đã nhét cho đại ca trước khi đi." Nước mắt vòng quanh, cậu cố nén không để chảy xuống, "Cũng mong đợi… Chẳng ngờ huynh ấy đã qua đời từ lâu rồi."

Tạ Vân Thư đứng bất động một hồi lâu, sau đó mới đi đến trước người Thẩm Hoài Dương, "Đại ca đệ tên gì?"

"Thẩm Hoài Y." Rốt cuộc một giọt lệ như phá vỡ cấm chế mà lăn xuống, rơi lên những hạt cát nhỏ bé.

"Hai người trông giống nhau lắm đúng không?"

"Làm sao huynh biết?" Thẩm Hoài Dương ngẩng phắt đầu lên, "Tạ thế huynh từng gặp đại ca đệ rồi sao?"

Quả nhiên.

Sóng lòng lập tức dâng trào cuồn cuộn, Tạ Vân Thư hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng hiểu vì sao rõ ràng Ca Dạ nắm được cục diện, nhưng lại bỏ qua cơ hội giết địch, trái lại còn giải độc cho đối phương.

Bởi vì đó là điểm yếu duy nhất của nàng, chỉ cần động đến sẽ rã

ngay.

Rồi sau đó lại thật sự rơi vào tay kẻ thù. Hắn không dám suy đoán tình huống lúc này, vừa nghĩ đến việc nàng có thể bị nhục mạ ngược đãi là tâm thần như nứt toác cả ra…

“Đệ có biết là ai đưa vò ngọc đi không? Là ai có thể giữ được hài cốt trong Ma giáo, lại không quản vạn dặm đưa về Thẩm gia.” Khổ sở khó có thể dùng lời diễn tả tuôn ra, số mệnh thê lương như thể một tấm lưới lớn màu xám xịt, trói buộc mọi chúng sinh đang giãy giụa, không một ai có thể thoát được.

Tạ Vân Thư cúi người, nhìn thiếu niên mặt đầy mù mờ, nở nụ cười đắng chát.

“Chính là người sáng nay đệ đã khống chế đưa đi.”

Chương 68: Tìm vết

Nàng chỉ cảm thấy rũ rượi không có lấy chút sức lực nào, thậm chí còn chẳng thể nhấc tay lên được. Cũng may không sao, đám càn rỡ vừa chạm đến nàng thì màu xanh thẫm chết chóc đã lan rộng trước ngực, đoạt đi tính mệnh của bọn chúng, từng tên một ngã xuống, gương mặt méo mó đầy kinh hoàng.

Bên tai mơ hồ có tiếng gào thét mắng chửi, có kẻ dùng vải dày trói tay nàng lại rồi ném nàng vào xe ngựa. Chòng chành một hồi khiến đầu óc choáng váng, cuối cùng bị ném vào một nơi lạnh lẽo, mọi âm thanh ầm ĩ dần xa, rơi vào bóng tối hoàn toàn.

Thử sờ soạng trong màn đêm đen kịt, tiếng gõ điếc tai và tiếng xào xạc lần lượt vang lên, nàng gần như muốn bật cười. Kết quả như thế này… cũng không phải là không thể, dù sao giáo vương đã chết, Hoài Y cũng chẳng quay về nhà được, còn về phần mẹ, hẳn người kia sẽ tìm một chỗ an táng thay nàng.

Vậy thì, kết quả như thế cũng không có gì là không tốt cả.

Nàng yên lặng nhắm mắt.

***

“Dù cha không có ở đây thì đệ cũng không được làm bậy, không có lệnh phù của ta, đệ không có tư cách sai khiến ám vệ.” Tạ Khúc Hành vẫn còn tức giận.

“Không cần tất cả, một phần ba ám vệ là đủ rồi.” Tạ Vân Thư rất bình

tĩnh.

“Đó cũng không phải là chuyện nhỏ, đợi cha quay về hẵng bàn tiếp.”

“Không kịp.” Tạ Vân Thư thấp giọng nói, “Coi như đệ xin huynh, mọi trách nhiệm sẽ do đệ gánh vác.”

“Đệ thật sự vì một ma nữ mà không màng đến gì hết cả sao? Ngay tới nhà mình cũng không để trong lòng?” Tạ Khúc Hành nhìn vào đôi mắt kiên nghị như sắt của đệ đệ, vừa thất vọng lại đau lòng.

“Nàng đã bị Nam quận vương thế tử bắt đi, vì sao đắc tội chẳng lẽ đại ca còn không rõ sao? Đạo nghĩa giang hồ mà Tạ gia nắm giữ chính là như vậy ư?”

“Đệ mà dám động thì tức Tạ gia và Ma giáo có quan hệ, như thế sẽ phá huỷ toàn thanh danh.”

“Đến lúc đó cứ nói đệ lấy trộm lệnh bài, xin cha trục xuất đệ ra khỏi cửa.” Hắn đã chuẩn bị kỹ mọi đối sách, “Như thế có thể bảo vệ tiếng tăm trong sạch của nhà.”

“Đệ!” Tạ Khúc Hành thật sự không nói nổi nữa.

Tạ Vân Thư vung tay cướp lấy lệnh bài rồi bỏ đi, Tạ Khúc Hành lập tức đi theo.

“Đại ca!”

“Ta đi cùng đệ, không thể để đệ điên một mình được.” Tạ Khúc Hành tức giận thấp giọng nguyền rủa, “Thanh Lam ở lại giữ nhà.”

Nghe xong câu cuối cùng, Thanh Lam đang định bám theo lập tức

cứng người xụ mặt.

Sử dụng thế lực của Tạ gia ở Dương Châu trong thời gian ngắn không phải chuyện dễ, không được làm kinh động đến khách tới ở. Từng tin tức một nhanh chóng truyền đi, như một điểm nút khổng lồ lần lượt thăm dò rồi cuối cùng co lại thành lực lượng kinh người, y theo mệnh lệnh điều động rõ ràng, ngay ngắn trật tự.

Đợi đến khi sắp xếp xong tất cả thì mây đen kéo đến, bóng núi nặng trĩu, cơn mưa gấp gáp trong mùa hè nóng nực rơi xuống, khiến khiến không khí càng thêm oi bức. Người đi đường vội vã về nhà, từ đằng xa có tiếng sấm truyền đến, những người bán hàng rong bận bịu thu dọn đồ đạc, kết thúc một ngày bán buôn sớm.

Bốn con ngựa chạy như điên trên đường chính, phóng qua đường phố cầu đá chạy vội đến mục tiêu. Một chiếc xe ngựa gấp gáp đuổi sát theo sau, Tạ Khúc Hành nhìn rồi kéo gì dây cương.

“Ngọc công tử có chuyện gì sao?”

Sau rèm lộ ra gương mặt như ngọc, song nụ cười thường ngày đã biến mất.

“Ta và Diệp cô nương có gặp mặt mấy lần, hôm nay thấy cô ấy gặp bất trắc, không thể nào khoanh tay đứng nhìn được, xin Tạ huynh dẫn ta đi cùng, có khi ta có thể giúp một tay.”

“Đây là chuyện riêng của Tạ gia, không dám phiền đến Ngọc huynh.” Tạ Khúc Hành ngồi trên ngựa chắp tay, khách khí từ chối.

“Tạ huynh đừng khách khí như vậy, tại hạ thật sự có lòng tương trợ, tuyệt đối không có ý nào khác. Bất luận hôm nay xảy ra chuyện gì thì nhất định Ngọc mỗ sẽ giữ kín, thề không để người ngoài biết được,

nếu không tuân theo thì sẽ bị cả người lẫn trời ruồng bỏ."

Ngọc Tuỳ thề thốt trịnh trọng, Tạ Khúc Hành cũng không ngăn được xúc động, "Không giấu gì Ngọc huynh, chuyện này liên quan đến Nam quận vương thế tử, không phải chuyện đùa, tốt nhất Ngọc huynh đừng nhúng chân vào vũng nước đục này."

"Tạ huynh yên tâm, tuy tại hạ bất tài nhưng không sợ thủ đoạn, lúc này cứu người như cứu hoả, tại hạ tự biết vượt quyền là lỗ mạng, nên chỉ muốn cho phép được đi theo, chỉ cần biết được Diệp cô nương không sao thì sẽ tự về, tuyệt đối không làm khó Tạ huynh."

Ngọc Tuỳ nói lời khẩn thiết, câu nào câu nấy đều có lý, Tạ Khúc Hành đang định từ chối thì đối phương lại mở lời.

"Trên đường đến võ lâm phương Bắc, tại hạ từng nghe thấy một tiền bối nhắc đến điểm yếu của Nam quận vương thế tử, nói không chừng có thể lợi dụng được. Mong Tạ huynh nhất định tin tưởng tại hạ, nếu có thể đỡ được đả thương phần nào thì cũng coi như báo đáp ơn hậu đãi tận tình của Tạ gia."

Một câu cuối cùng đã làm Tạ Khúc Hành động tâm, nghĩ ngợi một lúc rồi y thở dài.

"Ngọc huynh nhiệt tình như thế, Tạ gia xin khắc ghi trong tim, xin mời."

Tạ Vân Thư không lên tiếng, mọi chuyện trước mắt chẳng lọt nổi vào lòng, trong đầu hắn chỉ bận tâm đến người còn đang không rõ sống chết kia.

Cầu kiến Nam quận vương thế tử cũng không khó, với tiếng tăm của Tạ gia ở Dương Châu thì ngay cả quận vương cũng không dám coi

thường, huống hồ là Tiêu Thế Thành đã từng giao thủ.

Vị thế tử có thân phận tôn quý vẫn ung dung ngồi trong đình trên núi thưởng trà chuyện trò, thấy mọi người đến thì đứng dậy chào đón, im lặng đảo mắt nhìn một lượt. Xích Truật ở bên cạnh chớp mắt, đáy lòng không nén nổi kinh ngạc.

“Hai vị công tử Tạ gia bỗng đến thăm thế này thì tất có chuyện quan trọng, có thể nói ra không?” Tiêu Thế Thành rất nhạy cảm trước ánh mắt của Tạ Vân Thư, vậy là vứt hết mấy câu khách sáo đi.

“Xin thế tử thứ cho tại hạ lỗ mạng, lần này đến là muốn đòi một người từ chỗ thế tử.” Hoàn toàn khác hẳn dáng vẻ im lặng khi đi theo sau Ca Dạ trước đây, Tạ Vân Thư của lúc này mặt mũi lạnh băng, trong mắt ngập tràn sát khí, như một thanh kiếm sắt tuốt ra khỏi vỏ sẵn sàng liếm máu.

“Muốn người ư?” Tiêu Thế Thành dùng nụ cười che giấu vẻ kĩnh hãi, hắn nhanh chóng phát hiện ra điều không thích hợp, địch ý của Tạ Vân Thư càng lúc càng sâu đậm, sát khí gần như bao phủ, “Không biết ở chỗ ta có người nào mà Tạ tam công tử muốn đây?”

“Công chúa Sa Lâm của Thiện Thiện quốc.”

Xích Truật lập tức giật mình thảng thốt.

Tiêu Thế Thành nghĩ một hồi, mơ hồ nhớ lại đúng là có người như vậy.

“Ý Tạ tam công tử là một trong những ả thiếp của gia phụ?”

“Đúng thế.”

“Tam công tử cũng vô lễ quá rồi.” Tiêu Thế Thành sầm mặt, “Khoan nói đến ngươi hung hăng xông vào ăn nói càn rỡ, chỉ dựa vào việc Sa Lâm là thiếp của gia phụ thì đã không thể tự tiện đòi được rồi, ngươi coi thanh danh của Nam quận vương phủ là gì hả?!”

“Hôm nay nhất định ta phải có được cô ta, tốt nhất là thế tử nên đồng ý.” Không hề có hư từ uyển chuyển kiên nhẫn, từng câu chữ Tạ Vân Thư thốt lên thấm đẫm rét buốt, không định xoay chuyển, “Còn nếu không đồng ý thì tại hạ chỉ có thể đắc tội.”

Tiêu Thế Thành không ngờ đối phương lại dám xấc xược đến vậy, tức quá hoá cười, “Ngươi định làm gì, dựa vào lực lượng Tạ gia để tiêu diệt hành cung này của Nam quận vương ư?”

Chỉ mấy câu nói đã đẩy đến xung đột, Xích Truật kinh ngạc khó hiểu.

Tạ Vân Thư không nói gì mà chỉ nở nụ cười nhạt, ngón tay đặt lên miệng huýt gió, tiếng huýt sáo cổ quái như con chim gãy cánh bị bóp cổ, tuy sắc nhưng không lảnh lót. Ba tiếng liên tiếp nhau vang lên, trong vách núi trùng trùng rồi cả khe núi âm u như màn đêm bỗng có ánh lửa sáng lên.

Ánh lửa lúc hiện lúc ẩn, phảng phất có người thắp lửa ở xa.

Chỉ một đốm sáng thì không đủ để lấp cả con đường, nhưng ánh sáng liên miên nối nhau lại không ngừng xuất hiện, hợp thành một biển lửa đủ khiến người nhìn phải trợn mắt há mồm.

Những điểm sáng đếm không hết lúc hiện lúc ẩn, cho thấy số lượng đông tới nghẹt thở, chẳng biết trong đêm có bao nhiêu người đang mai phục, lẳng lặng chờ đợi một mệnh lệnh.

Xích Truật chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Tiêu Thế Thành cứng người.

“Tại hạ chỉ có một điều thỉnh cầu, xin thế tử giao công chúa Sa Lâm ra.” Giọng Tạ Vân Thư vô cùng bình tĩnh, cũng vì vậy mà càng thêm đáng sợ.

“Ngươi dám ỷ thế bức người, phải biết hậu quả của chuyện ngày hôm nay!” Khí thế càng quá đáng, Tiêu Thế Thành càng cứng rắn hơn.

“Nếu thế tử còn khăng khăng tiếp thì chưa chắc có thể thấy được hậu quả đâu.” Không chút đếm xỉa đến lời uy hiếp, Tạ Vân Thư lạnh băng đáp trả.

Tình cảnh đối đầu gay gắt giằng co, sắc mặt Tiêu Thế Thành tái xanh âm tình bất định, vị thế tử xưa nay luôn cao ngạo chưa từng bị uy hiếp như thế bao giờ, suýt nữa đã buột miệng liều mạng.

Đúng lúc này Ngọc Tuỳ vẫn luôn ở sau tiến lên nói một câu, vì cách quá gần nên mọi người không nghe rõ, có vẻ là dùng công phu truyền âm nhập mật.

Chỉ vỏn vẹn một câu nói, trong nháy mắt đã khiến Tiêu Thế Thành chấn động, vô cùng kinh ngạc, hắn đưa mắt quan sát Ngọc Tuỳ một hồi lâu, rồi đột nhiên nể mặt nói, “Nếu tam công tử đã có ý muốn thì nhất định là có nguyên nhân, ta có thể đồng ý, song phải biết được lý do.”

Tiêu Thế Thành bất ngờ lùi bước làm Tạ Khúc Hành thở phào một hơi, bất kể nguyên nhân là gì thì xung đột chính diện với Nam quận vương phủ cũng không phải thế cục tốt, có thể tránh được thì vẫn hay hơn.

Tiêu Thế Thành tỏ ý bảo cận vệ đi mời Sa Lâm đến đây, còn Tạ Khúc Hành nói ra lý do thay đệ đệ.

“Sáng sớm hôm nay Sa Lâm công chúa đã cho người bắt Diệp cô nương đi.” Y cũng không quên tự giác nói thêm, “Đúng lúc thân thể Diệp cô nương đang khó chịu, tạm thời mất đi võ công.”

Khó có thể hình dung vẻ mặt lúc này của Tiêu Thế Thành, hắn không hề tin nổi.

“Sa Lâm?” Nàng công chúa ngây thơ ấy ư? Bắt người…

“Tuyết sứ trên Thiên sơn bị cô ta bắt đi, làm sao có thể!” Đây không phải là câu nói khách sáo, mà lòng nghĩ thế nào đã nói ra thế ấy.

“Vừa khéo trùng hợp.” Tạ Khúc Hành không khỏi cười khổ, “Nếu không phải có bằng chứng xác thực thì chúng ta cũng không đưa ra hạ sách này.” Thật đúng là tức nước vỡ bờ.

Đương lúc nói chuyện thì Sa Lâm đã được thị vệ dẫn đến, đôi mắt xinh đẹp quét nhìn mọi người ở trong sân, đến khi trông thấy Tạ Vân Thư thì hai mắt lập tức sáng lên, mặt ngọc trắng như tuyết.

“Huynh… Còn nhớ ta không?” Cơ thể mềm mại của nàng công chúa mỹ miều run lên, đủ để kích thích dục vọng bảo vệ của nam nhân, “Hai năm trước, ở Thiện Thiện quốc, huynh đã tha cho ta…”

Còn chưa nói xong câu thì cần cổ mảnh khảnh đã bị chụp lấy, đôi mắt lạnh băng không chất chứa chút tình cảm nào, chỉ vội vã tra hỏi, “Người mà sáng hôm nay Thẩm Hoài Dương giao cho ngươi giờ đang ở đâu?!”

“Ưm ——” Sa Lâm giãy giụa nhưng lại không thoát nổi đôi tay tàn nhẫn kia, rồi bàn tay ấy bỗng thả lỏng ra, rốt cuộc không khí cũng tràn vào phổi.

“Nàng ở đâu rồi?!”

“Còn lâu ta mới nói cho huynh biết.” Giọt lệ như trân châu rơi xuống từ hốc mắt, thấm ướt vạt áo, “Ả ta là ma quỷ! Đồ ma quỷ đáng chết!”

Xích Truật nhìn cảnh trước mắt mà đầu rối như tơ vò.

“Ả —— ở —— bên kia!” Khống chế sát ý trở nên vô cùng khó khăn.

Trên cần cổ mảnh khảnh xuất hiện dấu tay, tất cả mọi người đều đang đợi nàng ta nói hết câu. Thở dốc hồi lâu, nước mắt Sa Lâm tuôn ra như mưa, vừa ấm ức lại oán hận, “Ta muốn ả chết, ả đã giết phụ vương ta, người như huynh vốn không nên ở với ả ta!”

Mấy lời khác thì thôi, chỉ riêng câu này đã làm Tạ Khúc Hành thật sự thấy bi ai.

“Ngươi đã làm gì nàng rồi!”

Mỗi một khắc trôi qua là một phần sốt ruột sợ hãi, lý trí bình tĩnh ngày thường hoá thành hư vô, vừa nghĩ đến Ca Dạ có lẽ… Tạ Vân Thư gần như mất khống chế, suýt nữa đã bóp chết người trong tay.

Xích Truật đột nhiên tỉnh lại, bật thốt lên, “Chẳng lẽ cô dùng cách kia thật!”

Ánh mắt đầy sát ý bắn qua, Xích Truật vội vã nói, “Hôm nay Sa Lâm có hỏi ta có cách gì khiến người ta phải chết trong đau đớn không, ta không hề nghĩ đến vì chuyện này, nên nói cho cô ta…” Do dự một

hồi, hắn quay sang Sa Lâm, “Cô đã chôn nàng ở đâu?”

“Chôn?!” Tất cả mọi người đồng loạt hoảng hốt, ngay đến Tiêu Thế Thành cũng sợ hãi biến sắc.

Trong chớp mắt mọi suy nghĩ như dừng lại, Tạ Vân Thư thậm chí quên mất bàn tay mình còn đang bóp cổ, chỉ chăm chăm nghe Xích Truật nói tiếp.

“Quốc chủ Thiện Thiện có một sở thích, đó là cho người sống vào quan tài rồi chôn xuống đất, để đối phương giãy giụa trong bóng tối tuyệt vọng rồi chết đi, qua ngày hôm sau lại đào lên ngắm nghía…”

“Ngươi đã chôn nàng ở đâu!” Tạ Vân Thư mất sạch lý tính, rống lên một tiếng, tay siết mạnh bả vai khiến Sa Lâm đau tới mức khóc lớn tiếng.

“Bãi tha ma ở ngoại thành phía Tây, chắc chắn ả ma quỷ kia đã chết rồi, huynh đi mà đào thi thể của ả!”

Sắc mặt mọi người tái xanh, Tạ Vân Thư hất Sa Lâm ra rồi chạy đi như điên, Ngọc Tuỳ cũng gần như đồng thời xông vào màn đêm, Ngân Hộc Bích Chuẩn và Tạ Khúc Hành cũng đuổi theo sau.

Xích Truật đi lên mấy bước, ngạc nhiên nhìn đoàn người rời đi.

Tiêu Thế Thành tâm phiền ý loạn, căng thẳng suy nghĩ một hồi, “Xích Truật, ngươi cũng đi đi, xem xem nàng ta đã chết thật chưa, ngộ nhỡ ——” Dừng lại một lúc, hắn giơ tay chỉ vào Sa Lâm đang nức nở trên mặt đất, “Cũng đem ả nữ nhân này đi quách đi, muốn giết muốn xử thế nào cứ theo ý của Tạ tam, đừng để ta gặp lại ả nữa, suýt là đã gây nên đại hoạ!”

Bao phen rối ren chẳng nói thành lời, kèm theo cảm xúc xáo trộn khó phân biệt, một nữ nhân ưu tú như thế, sao có thể…

Chương 69: Vào hòm

Sấm chớp đùng đoàng rền vang không ngừng.

Gió thổi mạnh cuốn tung bụi đất lên cả ngọn cây, dương liễu xanh mướt quay cuồng trong gió như roi da vung lên liên tục, tia chớp ẩn hiện nơi tầng mây đen nghịt, như thể muốn phá hủy mọi thứ trên đất.

Tạ Vân Thư điên cuồng thúc ngựa, chẳng biết đã đi được bao xa.

Những người còn lại đều ở trong xe ngựa của Ngọc Tùy, thớt ngựa tung vó lao mình phòng vụt dưới roi của Ngọc Tùy, tiếng bánh lăn như sấm, bụi vàng bay mịt mù.

Trong xe vô cùng im ắng, chỉ nghe thấy mỗi tiếng khóc không ngừng của Sa Lâm, thút tha thút thít gần như nghẹt thở.

Bích Chuẩn nghe nàng ta khóc mà khó chịu, nếu không phải đối phương là nữ thì hắn đã đánh một trận nhừ tử rồi. “Khóc cái gì mà khóc! Nếu chúa thượng xảy ra chuyện gì thật thì chắc chắn ngươi phải đi theo, đến lúc đó tha hồ mà khóc.”

Tạ Khúc Hành không nói gì nhìn đi nơi khác.

Xích Truật thấp giọng hỏi, “Cô chôn cô ấy vào lúc nào?”

Song Sa Lâm vẫn chỉ nức nở.

Xích Truật thở dài, “Cô còn làm gì với cô ấy nữa không?”

Đột nhiên Sa Lâm ngước khuôn mặt dàn giụa nước mắt lên, “Ta muốn giết ả, khiến ả phải chịu chuyện đáng sợ nhất, còn đau khổ hơn ta gấp mười lần.”

Xích Truật khổ sở nhếch mép, “Cô ấy không sợ đau đâu, ta đã thử rồi.”

Lập tức trong mắt Bích Chuẩn lóe lên địch ý, “Suýt quên điện hạ là vương tử Khâu Từ, năm đó xém khiến chúa thượng và lão đại phải bỏ mạng.”

Sa Lâm sững sờ dừng khóc, “Huynh cũng bị ả ta phá hủy sao? Vì sao huynh không hận ả, vì sao lại không chịu giúp ta?” Gương mặt xinh xắn toát lên vẻ nghi ngờ khó hiểu, “Các người đều muốn cứu ma nữ kia, rốt cuộc ả đã dùng yêu thuật gì hả?! Nhất định ả ta là yêu quái hút máu người, quá đáng sợ…”

“Ngươi câm mồm cho ta!” Bích Chuẩn đấm một phát nặng nề xuống sàn xe gần nàng ta, khiến Sa Lâm sợ tới mức nước mắt rơi xuống, lập tức gào thét.

“Người Tây Vực đều nói ả là yêu ma không bao giờ trưởng thành ở Thiên Sơn, không biết đã giết bao nhiêu người, ả dùng dung mạo để dụ dỗ phụ vương, hạ độc ám sát, còn quyến rũ nam nhân nghe theo lời nàng ta. Huynh ấy là người tốt, không nên ở chung với ả, nhất định là ả đã dùng tà thuật…”

Trên trán Bích Chuẩn nổi gân xanh, Ngân Hộc nãy giờ im lặng lại lạnh lùng lườm một phát, “Còn dám nói thêm một chữ nữa ta sẽ xé quần áo của ngươi, không tin ngươi cứ thử.”

Sa Lâm đang khóc toáng lập tức im bặt, Bích Chuẩn thật bội phục sát đất.

Tạ Khúc Hành ho khan, “Hai vị có biết lời cô ấy nói có ý gì không, nghe có vẻ như cô ấy biết tam đệ, hơn nữa…” Lại còn có thiện cảm, hoàn toàn khác hẳn với kẻ thù khắc cốt ghi tâm kia, không khó để nhìn ra.

Ngân Hộc Bích Chuẩn đưa mắt nhìn nhau rồi đồng thời quay đầu đi.

Trong buồng xe im lặng một hồi, cuối cùng Xích Truật mở miệng, “Sa Lâm là tiểu công chúa của Thiện Thiện quốc, năm xưa quốc chủ Thiện Thiện từng cậy thế lực mạnh mà chọc giận giáo vương Thiên Sơn, dẫn đến họa sát thân. Cuối cùng là Tuyết sứ đã ra tay, lợi dụng nhược điểm của Thiện Thiện vương ám sát thành công. Phụ thân vừa chết, trong mắt thúc phụ kế vị Sa Lâm chỉ là đồ phiền toái, bèn bị đưa đến Nam quận vương để lấy lòng. Trong tiệc hoa quỳnh lúc trước đã nhận ra Tuyết sứ, cho nên trăm phương ngàn kế nghĩ cách trả thù.”

Nói như vậy thì vẫn là nữ nhân kia tự rước lấy báo ứng, Tạ Khúc Hành nhất thời xem thường, lại có mấy phần thương cảm Sa Lâm.

Bích Chuẩn nhìn ra ngay, lập tức cười lạnh, “Vốn chuyện này không cần kéo người khác vào, chẳng qua lúc đó Tuyết sứ từ chối hầu hạ nên đã chọc giận giáo vương, khiến nhiệm vụ vốn là của Thí Sát doanh lại đổ xuống đầu bọn ta. Đầu tiên là lão đại đến Thiện Thiện quốc, nhưng sắp chuyện thành lại hỏng, chỉ bởi vì ả tiện nữ này cản trước người Thiện Thiện vương, huynh ấy nhất thời mềm lòng nên mới không xuống tay.”

“Huynh ấy không phải ác ma, là huynh ấy tha cho ta và phụ vương, đều do yêu nữ kia…” Nhắc đến chuyện cũ, Sa Lâm không nhịn được cãi lại, Ngân Hộc giật giật tay, lập tức cô nàng vội ngậm miệng. Lúc này Bích Chuẩn mới nói tiếp.

“Đúng thế, vì tha cho các ngươi mà kết quả là lão đại khó giữ nổi tính mạng, theo luật lệ trong giáo thì sẽ bị xử cực hình, đóng vào hình đài bảy ngày bảy đêm chịu đau đớn chết đi sống lại. Ngươi tưởng bọn ta có tư cách lựa chọn ư? Không làm sát thủ giỏi thì ngay tới cơ hội sinh tồn cũng chẳng có.”

Tạ Khúc Hành rợn cả tóc gáy, lúc này mới hay đệ đệ từng gặp nguy như vậy, “Vậy sau đó…”

“Sau đó Tuyết sứ diện yết giáo vương tự nhận trách nhiệm, đích thân ra tay giết chết Thiện Thiện vương nên mới cứu được lão đại. Ta dám đánh cược, nhất định lão đại rất hối hận vì không thể giết chết hai cha con ả ta ngay lúc ấy.”

“Ngươi nói bậy, rành rành là lỗi của ả. Hại ta trở nên hèn mọn thế này, hại quốc gia Thiện Thiện vì tranh giành vương vị mà máu chảy thành sông, không còn thịnh vượng như trước; hại tỷ tỷ Y Mạn bị quốc chủ Sơ Lặc lạnh nhạt, cuối cùng không giữ được mạng, bị treo cổ chết. Tỷ ấy vốn phải hạnh phúc, nhưng đều do ả ta phá hủy tất cả!”

Không chịu nổi lời nói đầy kích thích của Bích Chuẩn, Sa Lâm vừa khóc vừa phản bác, nước mắt tuôn trào như mưa.

Tạ Khúc Hành âm thầm thở dài.

“Nếu ngươi thật sự cứ ép ta phải nói thật thì được thôi, ngươi nghe cho kỹ đây.” Ngân Hộc nhấc chân lên, mặt mũi lạnh lùng đầy chế giễu, “Giết người là cách bọn ta sống tiếp, khác với đám vương tôn quý tộc ẻo lả như các ngươi, từ nhỏ bọn ta đã lăn lộn trong máu tanh sát phạt, tương lai cũng sẽ sống như thế. Trước khi nguyền rủa thì đừng quên cầu nguyện vì mình may mắn, không bị người ta sai khiến

tàn sát như một con chó hoang.”

“Đối với ngươi có thể Thiện Thiện vương là phụ thân tốt, nhưng đối với người khác…” Ngân Hộc cười nhạo, ánh mắt sắc lẻm khiến đối phương phải rụt mình lại, “Ông ta cai trị hà khốc, là quân vương máu lạnh vô tình, tự ý sát hại hạ thần, mà lại còn có con nhỏ, mỗi tháng cũng phải có đến bảy tám thi thể nữ đồng được đưa ra từ cửa sau hoàng cung. Nếu ông ta chết oan, vậy những đứa bé gái bị ông ta hành hạ đến chết thì sao hả, không lẽ chúng đáng để bị phụ thân ngươi chơi đùa?”

“Còn tỷ tỷ ngươi gặp bất hạnh thì phải đổ cho phụ thân ngươi mới đúng. Ông ta bị dục vọng làm mờ mắt, ngay đến nữ nhi ruột thịt cũng chẳng buông tha, ỷ Thiện Thiện hùng mạnh mà cố che giấu con gái có thai nghiệt chủng để đưa đến cho Sơ Lặc, gả đi chưa đến bảy tháng đã sinh hạ tử thai, quốc chủ một nước đâu thể chứa chấp sỉ nhục đến thế, đệ nhất mỹ nhân Tây Vực thì sao hả, một khi thực lực Thiện Thiện suy yếu thì cũng có thể tưởng tượng được nàng ta sẽ có kết cục thế nào.”

Ngân Hộc lắc đầu coi thường, tiếp tục chế nhạo, “Tuy nói khó nghe, nhưng nếu không phải nhờ có Tuyết sứ giết ông ta thì người tiếp theo chắc chắn là ngươi. Người không biết gì đúng là hạnh phúc, ngay đến tình cảnh của bản thân cũng dốt nát vô tri.”

Sa Lâm ngẩn người quên cả khóc, lẩm bẩm không tin, “Nói dối, phụ vương không phải người như vậy.”

“Vậy ư? Ta ở dưới tay Tuyết sứ điều khiển thu thập thông tin các nước, có chuyện bí mật bẩn thỉu nào ở vương thất có thể giấu được ta? Hơn nữa chuyện xấu này cả ba mươi sáu nước có ai không biết, sao ngươi không thử hỏi người bên cạnh mình đi?” Ngân Hộc cười nhạt, nhấc chân đá vào Xích Truật, “Điện hạ, có phải ta nói thật

không?”

Xích Truật thở dài ngầm thừa nhận, Tạ Khúc Hành trố mắt nghẹn họng.

Sa Lâm nhìn trân trối, rồi đột nhiên nhào qua túm lấy cổ áo Xích Truật thét lớn.

“Không thể nào! Phụ vương và tỷ tỷ không thể như vậy được! Nói dối! Các ngươi đều là đồi nói dối!” Nàng ta vừa khóc vừa mắng trong tuyệt vọng vỡ tan.

Bích Chuẩn nghe mà não nề, chuyển qua ngồi cạnh Ngân Hộc.

“Có phải nói quá nhiều rồi không?” Không phải hắn đồng tình mà chỉ do thấy phiền.

“Đáng đời ả, cũng không biết liệu Tuyết sứ có…” Ngân Hộc nhắm mắt dựa vào vách xe, thở hắt một hơi.

“Nữ nhân như cô ấy, không dễ chết thế đâu.” Xích Truật gạt tay Sa Lâm ra rồi đáp, Ngân Hộc nhìn hắn không nói.

Qua một hồi yên lặng, Xích Truật hỏi Sa Lâm, “Cô chôn cô ấy từ lúc nào, phái ai đi?”

Sa Lâm không còn ý chí phản kháng nữa, thẫn thờ thút thít trả lời.

“… Hai canh giờ trước, ta dùng châu báu hối lộ mấy tên thị vệ.”

Hai canh giờ.

Nhất thời lòng lạnh đi, qua một lúc nữa Xích Truật lại hỏi, “Cô còn

làm gì cô ấy?”

“Ta chỉ muốn hành hạ ả, ta bảo thị vệ muốn làm gì thì làm.” Từng giọt nước mắt lăn dài, bả vai run lẩy bẩy, “Nhưng bọn họ không dám, ai chạm vào ả đều chết cả, nhất định ả ta là quỷ.”

Tạ Khúc Hành biến sắc, “Có độc?”

Bích Chuẩn gật đầu, “Tuyết sứ tự hạ Bích Lạc tán lên người mình.”

Có thể giết nhưng không thể bị làm nhục, Xích Truật nửa bội phục nửa cười khổ, trong xe lại rơi vào im lặng.

Xe ngựa chạy gấp đột ngột dừng lại khiến mọi người bổ nhào về trước. Lúc nhảy xuống xe chỉ thấy mây đen như mực, khắp nơi trống rỗng, cơn gió từ đối diện thổi đến đem theo mùi tử khí thối rữa, trước mắt là những mộ phần cao thấp đông nghịt.

Tạ Khúc Hành đi sau cùng, tới khi thấy bóng lưng của Ngọc Tùy đập vào mắt thì y mới hối hận không thôi.

Vừa nãy rối ren quá nên quên mất người này đang ngồi ngoài xe điều khiển, màn đối thoại không nên nghe này tất đã bị nghe thấy cả rồi, dù trước mắt y không phải địch, nhưng ngộ nhỡ rỉ tai với người khác thì ai biết được sẽ dấy lên sóng gió ra sao, phải sớm nghĩ cách đề phòng mới được.

Tạ Vân Thư đã bắt đầu đào mộ, vừa thấy không phải thì quay sang đào mộ khác. Mọi người thấy vậy liền tản ra tìm, nghĩa địa vắng lặng âm u vang lên tiếng *ù ù* đáng sợ. Vì không phải tự tay Sa Lâm chôn nên nàng ta cũng không biết là ở đâu, chỉ biết sõng soài trên đất trân trân nhìn mọi người, vẻ mặt đờ đẫn chết lặng.

Tạ Vân Thư điên cuồng đào bới, trong đầu chỉ còn lại mỗi một suy nghĩ. Mồ hôi lạnh từ tóc mai lăn xuống thấm ướt đất bùn, càng đào mặt hắn càng nhíu lại. Y phục dính đất bùn thấp thoáng huy hiệu của Nam quận vương phủ, mặt đen phiếm xanh cho thấy triệu chứng bị trúng Bích Lạc tán, lòng hắn điên lên, càng thêm ra sức đào bới.

Thi thể chất chồng lên cao, trong một phần mộ lại có đến ba bốn thi thể, hắn ném cả ra ngoài, cuối cùng quan tài nằm nơi sâu nhất cũng lộ ra. Động tác bất thường của hắn đã thu hút những người khác lại gần, im lặng nhìn chằm chằm quan tài gỗ nằm dưới đáy hố.

Bích Chuẩn nhảy xuống quét sạch lớp bụi bên ngoài, Tạ Vân Thư hít sâu một hơi, giơ tay mở nắp quan tài ra. Đinh đóng quan tài dài ngoằng phát ra tiếng ma sát chói tai, mạt gỗ đâm vào lòng bàn tay song hắn cũng không có cảm giác, chỉ kinh ngạc nhìn người bên trong.

Đúng là Ca Dạ.

Trời rất tối, vậy mà người trong quan tài lại trắng bệch.

Cô gái vẫy vùng sát phạt khắp đại mạc rộng lớn, giờ đây lại nằm trong quan tài nhỏ hẹp chẳng hề nhúc nhích.

Xé đi chiếc áo mỏng đã tơi tành, cche lại phần lớn cơ thể và mũi chân để hở, trên trán nàng vẫn còn vết bầm tím. Ngón tay bé nhỏ gập lại nắm trước ngực, trên cổ có vài tia máu, vậy mà trông nàng không hề có vẻ sợ hãi khi đối mặt với cái chết, hàng mi tựa lông chim khép lại, khóe môi màu tím nhếch hờ lên như đang trào phúng.

Trong nháy mắt thời gian như dừng lại.

Chân Bích Chuẩn mềm nhũn suýt không đứng vững nổi; Ngân Hộc

há miệng song lại chẳng nói được gì; sắc mặt Ngọc Tùy vô cùng ảm đạm; Xích Truật khó tin đau đáu nhìn người nằm trong quan tài; Tạ Khúc Hành quét mắt qua, lại lo lắng nhìn đệ đệ không nhúc nhích.

Tạ Vân Thư lại rất bình tĩnh, cởi áo khoác ra bọc nàng lại rồi ôm người nhảy lên.

“Ca Dạ, tỉnh lại đi.” Hắn thấp giọng gọi như thể người trong lòng chỉ đang ngủ say, đầy kiên nhẫn dịu dàng. Cánh tay bị thương đè lên lưng nàng liên tục truyền nội lực, để cơ thể lạnh băng được ấm lên phần nào.

“Ca Dạ à, đừng ngủ nữa, không phải nàng muốn rời Dương Châu sao? Dậy đi nào.”

“… Nàng sẽ không chết đâu đúng không…” Hắn chạm nhẹ vào gương mặt mềm mại, bùn trên tay dính vào làn da mịn màng, vậy là hắn lại vội dùng ống tay áo lau đi, “Trông nàng thế này thật chẳng dễ nhìn chút nào… Tỉnh lại đi…”

Ấy nhưng người trong lòng vẫn chẳng hề nhúc nhích, như một pho tượng người tinh xảo không hề có sức sống.

“Nàng không thích con diều kia thì ta sẽ làm con khác đẹp hơn cho nàng, nàng dậy đi…”

“Ca Dạ à…”

Hắn hết gọi rồi lại gọi, thận trọng dỗ dành rồi lại dần dần sốt ruột.

“… Vẫn cứ lạnh, lúc nào nàng cũng thế cả…”

Tạ Vân Thư cúi đầu xuống, từng lần từng lần thổi hơi vào miệng

nàng.

Một tia chớp chợt rạch một đường sáng nơi đồng không mông quạnh, tiếng gió thổi nhè nhẹ như tiếng rên nơi cổ họng của người sắp chết.

“Dậy đi nào… Nàng hãy tỉnh lại đi…”

“… Dù bị thương nhiều tới mấy nàng vẫn chống chọi được mà, sao có thể ra đi như thế…” Bàn tay lạnh băng rũ xuống không động đậy, hắn thì thầm khẽ gọi, thậm chí còn sờ lên lông mi nàng, giọt máu ấm nơi ngón tay rơi xuống khóe mắt, đỏ tươi đến chói lòa.

“… Ca Dạ à… Đừng như thế nữa mà, mở mắt ra nhìn ta đi…”

“… Ca Dạ à… Ta xin nàng… Tỉnh lại đi…”

Nỗi tuyệt vọng nuốt chửng bao tùm lên tất cả, im lặng đến cùng cực khiến người ta nghẹt thở, gió thổi qua xua bay đi mùi thối rữa trong nghĩa địa, vô tình quét sạch mọi thứ.

Tạ Khúc Hành nghẹn ngào khó chịu, muốn tiến lên kéo đệ đệ ra song lại chẳng di nổi bước chân. Ngọc Tùy đi đến toan bắt mạch thì lại bị Tạ Vân Thư vung tay hất đi. Bị tấn công bất ngờ đã khơi dậy nội lực đánh trả lại, Ngọc Tùy lùi một bước, Tạ Vân Thư ôm Ca Dạ không dám vận lực, nhất thời khóe môi rỉ ra tia máu.

Đối phương chỉ có ý tốt, nên phản ứng quá kích động của tam đệ khiến Tạ Khúc Hành thấy áy náy, đương lúc ngập ngùng định nói thì Ngân Hộc đã thay mặt miễn cưỡng giải thích.

“Trên người chúa thượng có độc, không chạm vào được.”

Tạ Vân Thư chẳng màng đến bản thân bị thương, chỉ nhìn Ca Dạ đăm đăm.

Lông mi dài khe khẽ rung lên rất khó nhận thấy, có điều Ngọc Tùy vẫn luôn để ý nên tinh mắt bắt kịp, chợt hai mắt sáng lên, giọng điệu cũng thay đổi.

“Nhìn kìa!”

Hàng mi thanh tú nhíu nhẹ như bị ai làm khó chịu, môi khẽ động đậy rồi đột nhiên ho khan.

“Còn sống! Chúa thượng còn sống!” Bích Chuẩn kích động bổ nhào lên người Ngân Hộc lắc lắc, Ngân Hộc chẳng đấy hắn ra, cũng không kìm nén được vui sướng; Tạ Khúc Hành thì thở phào một hơi, Xích Truật thả lỏng cơ thể căng cứng, lúc này mới hay vì siết tay quá chặt nên đã khiến đốt ngón tay bị đau.

Sau trận ho bán sống bán chết, rốt cuộc nàng cũng yếu ớt hô hấp, gương mặt tái xanh dần trở lại bình thường.

Tạ Vân Thư ôm nàng nhẹ nhàng quỳ xuống, lúc này mồ hôi lạnh mới rỉ ra thấm ướt vạt áo sau lưng.

Dường như thời gian đã trôi qua rất lâu, lại tựa như chỉ mới một chớp mắt, con ngươi đen nhánh chẳng hề sáng lên. Rồi đột nhiên nàng bắt đầy giãy giụa, Tạ Vân Thư giữ lấy cánh tay mềm oặt, khàn giọng an ủi, “Là ta, là ta đây. Đừng sợ…”

Cảm nhận được hơi thở quen thuộc, cuối cùng người trong lòng cũng nằm yên, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt góc cạnh rõ ràng.

“… Thù Ảnh?”

Từ khi đến Giang Nam cho tới nay, nàng chưa bao giờ gọi lại cái tên này. Hắn kéo lấy bàn tay nhỏ bé đặt lên trán, kiềm chế cảm xúc cuồn cuộn trào dâng nơi đáy lòng, khàn giọng đáp lại.

“Là ta đây, đừng lo.”

Nàng lại như nghĩ đến gì đó, vội vàng muốn nói nhưng bất cẩn bị sặc, Tạ Vân Thư hơi đỡ nàng dậy, vuốt nhẹ lưng nàng.

“Trên người ta có độc, Bích Lạc tán.”

“Ừm.”

Một tia chớp bổ xuống, Tạ Khúc Hành liếc mắt trông thấy mặt đệ đệ đã biến thành màu đen, rõ ràng là trúng độc, vội kinh hãi hét lên, “Lão tam!”

Tạ Vân Thư ngoái đầu mỉm cười với huynh cả, sau đó nâng ngón út của Ca Dạ lên vạch qua chỗ bị thương do mạt gỗ đâm vào, mu bàn tay vẫn đang rỉ máu, để giải dược tiến vào huyết mạch, “Không có gì đáng lo, làm thế này là sẽ giải được.”

Chẳng màng để tâm đến ánh mắt sợ hãi của Tạ Khúc Hành, hắn cúi đầu nhìn người trong lòng, ngón tay trắng muốt của nàng vuốt ve đôi mắt, “Trời tối rồi à, sao ta không thấy gì.”

“Nàng vừa ra khỏi… nên mắt chưa thích ứng kịp, đợi lát nữa sẽ khá hơn.” Hắn trả lời, giọng khàn khàn lại quá đỗi dịu dàng, cẩn thận như sợ hãi điều gì đấy.

“Quan tài?” Gương mặt bợt bạt gần như trong suốt.

“Ta biết.” Hơi thở của nàng rối loạn, dừng một lúc, nàng mệt mỏi cười, “Thật ra chết như vậy cũng không tệ… Chí ít còn toàn thây.”

“Chớ nói lung tung.” Cánh tay siết chặt lại.

Cảm nhận được nỗi bất an trong hắn, nàng tựa đầu vào trước ngực.

Lại một tiếng sấm rền vang xé toạc bầu trời mênh mông, những hạt mưa lớn lộp độp rơi xuống, hơi đất bắt đầu bốc lên. Bỗng Ca Dạ rì rầm như nằm mơ, “Ta thấy mẹ và Hoài Y đến đón mình…”

“Chắc chắn là nhìn nhầm rồi.” Tạ Vân Thư như không cảm giác được người ngoài, lẩm bẩm dỗ nàng.

“Cũng đúng.” Cấm chế sắp chết khiến giác quan trở nên thất thường, Ca Dạ chẳng biết đâu là thực đâu là mơ, hoảng hốt quay cuồng, “Bọn họ đều bị ta giết, sao có thể đến đón ta được.”

“Là giáo vương giết, không phải nàng.” Hắn hôn lên lông mày tái nhợt.

“Kẻ giết người là ta.” Giọng nàng nhẹ như hư vô, yếu ớt trần thuật lại sự thật.

“Là giáo vương, nàng đã giết ông ta trả thù rồi, không ai trách nàng cả.” Tạ Vân Thư xót xa nhìn đôi đồng tử không có tiêu cự, đáy lòng mềm ra tới mức gần như đau đớn.

Ca Dạ không khăng khăng nữa, đột nheien cơn mệt mỏi không giới hạn ập tới bủa vây, nàng chôn mặt vào lồng ngực kiên cố, cơ thể bé nhỏ cuộn tròn lại, che giấu đi nỗi đơn độc khó lòng hóa giải.

“Ta mệt rồi.”

“Ta biết.” Một hồi lâu sau, hắn khẽ đáp.

Cơn mưa kìm nén đã lâu cuối cùng cũng trút xuống, hóa cả đất trời thành một bãi bao la.

Sau khi tất cả đã rời đi, Ngọc Tùy mới lại bên hố đất trống không, đầu ngón tay khẽ đẩy nắp quan tài lật ngược lại. Im lặng một hồi, gương mặt dịu dàng tái nhợt như chết, cứ mặc nước mưa rơi xối xả xuống người.

Chương 70: Mê đắm

Tắm rửa thay đồ xong là hắn cứ đứng canh ngoài phòng tắm, cho đến khi một tỳ nữ khỏe mạnh đỡ Ca Dạ ra. Nàng đã thay y phục sạch sẽ, thoang thoảng mùi thơm sau khi tắm, tuy mặt mày vẫn nhợt nhạt nhưng không còn thoi thóp nữa rồi. Hắn đỡ lấy nàng ôm vào lòng rồi đi về phòng chính ở Xuân Trạch uyển. Khác hẳn với Hạ Sơ uyển có hồ sen xanh, trong Xuân Trạch uyển cây cối sum xuê, dẫu đã vào hè nhưng vẫn khoe nhau đua sắc thắm nở, trông như những thiếu nữ điểm trang hoạt bát đang vẫy gọi.

“Tạm ở đây trước đã, đợi dọn dẹp Hạ Sơ uyển xong thì nàng lại chuyển về ở sau.” Những thứ khác thì không sao, có điều phải cẩn thận xử lý mấy bình ngọc đã vỡ.

Ca Dạ gật đầu, để hắn đặt lên đệm tơ tằm.

Mở tráp ra lấy thuốc bôi lên cánh tay bị thương của nàng, rồi lại dùng rượu thuốc xoa cho tan vết bầm trên trán. Ngón tay ấm áp chạm vào làn da lành lạnh, mùi rượu thuốc tỏa ra tứ phía, nàng dần khép mắt lại.

Bất chợt khóe miệng thấy nóng rát, nàng mở mắt ra, thấy hắn đang tỉ mỉ thoa thuốc bột.

“Không có gì đáng ngại, cũng không phải vết thương lớn gì.” Né tránh ánh mắt ai kia, nàng kéo hắn ngồi xuống mép giường rồi quay sang xử lý bàn tay bị thương cho hắn. Ở ngón tay vẫn còn dằm gỗ đâm vào, nàng cẩn thận lấy ngân châm lựa ra.

“Ca Dạ.”

“Ừm.”

“Thật ra nàng vốn không muốn sống nữa, đúng không?” Giọng hắn như thể lơ lửng trên hồ băng mùa đông, nhưng ánh mắt lại nóng thấu lòng người.

Ca Dạ không nói năng cũng không ngẩng đầu, chỉ chăm chăm lựa hết dằm ra.

“Nàng biết rõ nếu giải độc cho Thẩm Hoài Dương thì sẽ mất mạng, nhưng vẫn cứ làm.”

“Rõ ràng nằm trong quan tài nàng vẫn tỉnh, nhưng lại không giãy giụa, lúc đó nàng đã nghĩ gì?”

“Nàng không trông đợi được cứu mà chỉ yên lặng chờ chết, có đúng không?”

“Nàng nói mệt rồi… Từ sau khi giết giáo vương nàng trở nên rất khác, không quan tâm đến bất cứ chuyện gì, ngay cả ý chí cũng không còn… Rốt cuộc là vì sao?”

Nắm lấy tay nàng không để nàng trốn tránh, gương mặt tuấn tú nhìn nàng đau đáu.

“Nói cho ta hay.”

Cần cổ trắng tuyết cúi xuống, ngay đến hàng mi cong vút cũng chẳng nhúc nhích.

“Ca Dạ!”

“Ta…” Nàng miễn cưỡng đáp rồi lại nuốt xuống, “Ta không phản kháng được, ngươi biết mà… Mệt mỏi sẽ kéo dài cả ngày…”

“Đó không phải là lý do.” Hắn không cho phép nàng bịa chuyện lấy cớ, “Không ai nằm trong quan tài mà không nhúc nhích cả, nàng còn không định đẩy nắp ra.”

“Ta thử rồi mà.”

“Nàng không hề, trên nắp quan tài không hề có vết trầy xước.” Nhớ lại tình cảnh khi phát hiện ra nàng, hắn gần như run bắn lên. Vừa vui vì nàng không vọng động tiêu hao hết không khí, lại vừa giận vì nàng buông bỏ ý định sống.

Rõ ràng là còn sống nhưng lại bị nhốt trong không gian u ám chật hẹp, hô hấp dần trở nên khó khăn, cái chết từ từ đến gần, ấy thế mà nàng chỉ sửa sang lại vạt áo rồi lẳng lặng chờ chết, không hề có ý định giãy giụa.

“Là bởi vì Thẩm Hoài Y đúng không, nàng cảm thấy đấy là báo ứng?”

Đôi mắt đen láy thoáng ngây ra, rồi nàng ngoái đầu đi.

“Có phải vì đã làm xong chuyện nàng muốn làm rồi, nên dù bản thân có ra sao nàng cũng không quan tâm nữa đúng không!”

Cuối cùng nàng cũng ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn hắn kích động thở hổn hển. Ánh mắt thấu triệt như thăm dò đáy lòng, gương mắt ấy vừa chứa đựng đau thương lại đầy phẫn nộ, ấy nhưng bàn tay nắm lấy nàng vẫn vững vàng ấm áp.

Một người trái ngược hẳn với nàng… Có một kiểu thu hút mọi người

lại gần, có thể là ánh sáng, có thể là ấm áp…

Muốn nói rằng hắn đoán đúng rồi, muốn nói rằng dù chết thế nào nàng cũng không bận tâm, muốn nói rằng lúc nằm trong quan tài nàng từng nhớ đến hắn, nhớ lại mọi quan tâm hắn dành cho nàng, cả mọi cách chiều chuộng thương yêu, và còn cả… những chiếc hôn của hắn…

Dù gì cũng sẽ chết, giờ chỉ là chết trước mà thôi, nàng thật sự đã nghĩ như vậy.

Nhưng vì sao… cơn phẫn nộ của hắn, lại khiến nàng có ảo giác bản thân là người không thể thiếu được…

Như bị đôi mắt ẩn chứa tức giận ấy thôi miên, nàng giơ tay xoa nhẹ mặt hắn, rồi hôn lên khóe môi.

Lần đầu tiên nàng chủ động hôn hắn.

Xúc cảm nhẹ nhàng lại cứng ngắc ấy thế mà khiến hắn vô cùng thoải mái.

Không thấy có phản ứng.

Nàng thử nhớ lại cách hắn từng làm, đưa đầu lưỡi ra liếm, làm đối phương run bắn người. Thuốc bột ở khóe miệng rơi xuống khiến vị đắng chát nhanh chóng bao trùm, nàng nhíu mày tính lùi, song chỉ vừa tách ra thì cánh tay hắn đã siết chặt lấy eo, hôn mạnh liên tục.

Không cho nàng không gian thở dốc, tim đập rộn rã vội vàng đòi hỏi, động tác trở nên gần như thô bạo. Nàng không né tránh mà thử đón nhận, vì không còn bị động như trước nữa nên ngọn lửa lần này cháy lâu hơn.

Tay hắn cứ lưu luyến trên bờ vai bé nhỏ, kiềm nén kích động xé vạt áo xuống. Miễn cưỡng khống chế lý trí chuyển cái hôn sâu thành khẽ khàng hôn phớt, hắn chợt phát hiện ý chí của mình quá yếu, gần như sụp đổ.

Mặt Ca Dạ ửng đỏ, đôi mắt đen lấp lánh ánh nước, sắc môi nhợt nhạt vì những chiếc hôn mà trở nên kiều diễm ướt át, đẹp tới độ khiến kẻ khác phải nín thở.

Nàng còn sống, ở trong lòng hắn… Bao phen sợ hãi trùng điệp dần lắng đọng, muốn tiếp tục câu hỏi ban nãy song đầu óc lại trở nên trống rỗng, mùi thơm trên nước da như dụ dỗ hồn người, khiêu khích ranh giới cuối cùng.

Đôi mắt lóng lánh kia nhìn hắn một lúc lâu, rồi bỗng đẩy áo ra.

Chiếc áo khoác mỏng manh tuột xuống, tiếp theo là trung y, áo lót, cởi từng lớp từng lớp như cánh hoa rụng rơi, cuối cùng lộ ra thân thể bé nhỏ. Suối tóc đen láy xõa tung trên đầu vai, cơ thể trắng mịn như tuyết, đôi chân mảnh khảnh cuộn tròn trên giường, trông nàng trắng sáng như viên ngọc óng ánh.

“Nàng…” Miệng lưỡi hắn chợt trở nên khô khốc.

“Ngươi không muốn à?” Biết rõ đôi mắt u ám nóng bỏng kia có ý gì, dưới ánh mắt như thế Ca Dạ gần như muốn che kín mình ngay, nhưng rồi nàng vẫn bình tĩnh hỏi, như chỉ hỏi một chuyện rất đỗi bình thường.

“Nàng biết mình đang nói gì chứ?”

“Ừm.” Ánh mắt nóng hổi khiến người ta bất an, nàng cố gắng bình

tĩnh lại.

Yên lặng một hồi, từ đầu chí cuối hắn chẳng hề nhúc nhích, bầu không khí càng lúc càng nóng.

Nàng khổ sở cắn môi, đưa tay kéo áo lại. Nhưng đúng lúc này có một cánh tay vòng lấy từ sau lưng nàng, hơi thở nóng hổi quanh quẩn bên cổ, đốt cháy toàn thân tâm thần bất định.

"… Ca Dạ à…" Âm thanh đầy ắp tình dục khiến nàng run lên, nơi trước ngực đã bị bàn tay phủ lên. Hắn nhẹ nhàng gặm lấy rái tai trắng muốt, rồi lại thở dài một hơi.

"Người nàng nhỏ quá… sẽ khá đau đấy…"

Còn chưa kịp đợi nàng hiểu ra câu này có ý gì thì những chiếc hôn liên tiếp rơi xuống từ cổ đến vai, từng chút từng chút tiến lại gần ngực. Cơ thể hắn rất nóng, dính chặt lấy nàng, tầm mắt lưu luyến nơi đường cong thanh tú bé nhỏ, vừa xa lạ lại mạnh bạo. Xiêm y hắn dần tuột xuống, thân hình cường tráng trần truồng ép đến, dấy lên lửa lớn.

Hắn hôn xuống xương quai xanh nàng, đầu ngón tay xoa nhẹ lên vòng eo nhỏ nhắn, một cảm xúc khác lạ trái hẳn với trước kia từ từ nảy sinh trong người, nàng chỉ cảm thấy hoảng loạn luống cuống, không biết đặt tay vào đâu bèn túm tóc hắn mà kéo thẳng.

Hắn cười khẽ, "Đừng sợ, nàng vốn đâu sợ gì…"

"Ưm…"

Bất thình lình hít sâu một hơi, đôi vú bé nhỏ bị hắn dùng răng cắn nhẹ rồi thong thả mút lấy, nàng bất giác oằn mình cong lên, đôi chân

trắng muốt giãy dụa song bị hắn giữ lấy. Cơ thể cao ráo đổ ập xuống, hắn dũng mãnh như thế làm nàng dịu đi, bất giác run rẩy.

“Thả ra…” Chưa bao giờ nghĩ mình sẽ cầu xin như vậy, nhưng rõ ràng lời năn nỉ đấy lại xuất phát từ miệng nàng, khiếp sợ vô hình chợt bủa vây, nàng đột nhiên sợ hãi.

“Không kịp nữa rồi…” Tùy ý xoa nắn cơ thể mềm mại khiến người ta phát điên, trên lưng hắn rịn đầy mồ hôi, vừa ngang ngược lại dịu dàng nhìn vào mắt nàng, “Ta không rời khỏi nàng được.”

Hắn ra vào nhanh quá, cơn đau sắc bén như muốn xé đôi thân thể. Nàng cắn chặt môi, gương mặt ửng đỏ vì dục vọng chợt ảm đạm đi trong chớp mắt, hại hắn cũng cứng người lại. Nàng nhỏ như thế lại chặt đến thế, mỏng manh tới nỗi chỉ mới chạm nhẹ thôi là sẽ tan ngay. Hắn ghìm lấy nàng rồi vào sâu thêm mấy phần, người dưới thân đau đến mức run bần bật, thế mà vẫn bướng bỉnh không lên tiếng. Do dự một khắc rồi hắn quyết định rút lui, nhưng nàng lại lắc đầu, nhấc đôi chân nhỏ bé lên quặp lấy hông hắn, lần này hắn chẳng khống chế nổi nữa, từng chút từng chút đâm vào nơi mềm mại sâu nhất.

Đau quá. Nàng cắn răng kìm nén, ưỡn cổ lên hít hà, một lớp mồ hôi mỏng rịn ra trên gương mặt thanh tú, trông như bình gốm lung linh. Nàng chưa từng nghĩ sẽ có quan hệ xác thịt với nam nhân bao giờ, cơ thể như thế… Ngắm nhìn gương mặt tuấn tú bị tình dục nhuộm lấy, nàng rất muốn có một ít gì đó, cho dù là…

Hắn hôn lên môi nàng chan chứa yêu thương, hóa giải căng thẳng trong nàng, cố gắng an ủi đôi lông mày vì đau mà nhíu chặt cùng sợ hãi vì không kiềm chế được dục vọng. Hông bắt đầu rong ruổi, nàng luống cuống đỡ lấy vai hắn, dung túng cho trận hành hạ vừa tàn khốc lại dịu dàng. Theo tiết tấu nhấp nhô lúc nông lúc sâu, hắn dần mất đi

kiên nhẫn, cứ thế mà hung hăng xâm chiếm, bá đạo cướp đoạt. Di chuyển cuồng dã át đi tiếng mưa rơi rào rào, nàng co người lại như nghẹt thở, hoàn toàn lạc mất tâm hồn giữa màn dây dưa kịch liệt.

Lúc tỉnh dậy, nàng loáng thoáng nghe thấy bên tai có âm thanh vừa xa xôi lại quen thuộc, có thứ gì đó bị mưa rơi không ngừng vang dội. Mưa to rơi suốt một đêm ngăn cách thế giới, chỉ còn lại người ấm áp bên cạnh đây là sự tồn tại chân thực nhất.

Hắn nhìn nàng thật sâu, ánh mắt sáng ngời như thể đã quay về chàng niên thiếu tung bay của tuổi mười lăm.

“Đã là lúc nào rồi?” Âm thanh uể oải nghe sao quá đỗi xa lạ, không giống như là mình.

“Trời sáng rồi, nàng đã ngủ cả một đêm.” Hắn cúi người hôn lên trán nàng, đầy luyến tiếc đau lòng, lồng ngực lõa lồ khiến nàng nhớ lại chuyện đã xảy ra.

Hắn kéo lấy cánh tay trắng muốt mà hôn nhẹ lên, những dấu đỏ kia đã tan biến hoàn toàn, “Xin lỗi, ta đã làm nàng đau rồi.”

Nàng chỉ cảm thấy mặt nóng bừng, cắn môi toan thử ngồi dậy thì lại bị hắn ôm chầm vào lòng. Cơ thể trần truồng chạm vào nhau, theo bản năng nàng muốn nói gì đấy để phá vỡ lúng túng.

“Đó là tiếng gì vậy?”

Hắn dỏng tai lắng nghe, khẽ mỉm cười.

“Mưa rơi trên tàu chuối.”

Rõ là mưa rơi rối rít không ngừng, nhưng đáy lòng lại cảm thấy yên

bình đến lạ, dễ chịu vô cùng. Đôi chân xinh xắn cạ vào đôi chân dài, cả hai đều thấy ấm áp lạ kỳ.

Mãi một lúc lâu chẳng ai nói gì, vào giờ khắc này yên tĩnh thật đáng quý, không chân thực như là đang mơ.

Mái tóc dài cọ vào người ngưa ngứa, nàng dịch người ra, phát hiện tóc mình với tóc hắn đã xoắn cả vào nhau. Hắn cũng trông thấy, bèn buông nàng ra đùa nghịch cả nửa ngày, nhưng mãi vẫn không gỡ ra được. Đợi đến lúc hắn buông tay, nàng mới phát hiện mái tóc rối đã được hắn gỡ suôn, nhưng rồi lại thắt nút lại, một lần nữa nối liền với nhau.

Trợn tròn mắt nhìn một hồi, bây giờ nàng chẳng nói được gì nữa.

“Tay ngươi… đúng là khéo.”

Hắn gác cằm lên cổ cười khẽ, sóng mắt lóng lánh vụt qua một tia ấm áp, như gió xuân hòa tan băng tuyết.

Chương 71: Lưu luyến

Hai người ở trong phòng suốt cả một ngày.

Mưa rơi mênh mang liên hồi, sắc trời tối mù làm lòng người sinh ra ảo giác đêm dài chưa dứt.

Đồ ăn do Lý thúc sai người đưa đến, rồi hắn lại đi ra xách vào. Còn nàng mặc trung y ngồi trên giường ăn, chân để trần tóc xõa tung, như thể quay về tuổi thơ.

Hắn đút nàng ăn những món nàng thích, chiều chuộng mỉm cười như với một đứa bé.

“Nàng thích đồ ăn Dương Châu.” Hắn nói chắc nịch.

Nàng gật đầu, “Hình như thế.”

“Liệu có phải nàng từng đến Dương Châu không?”

Nàng ngẩn người, thoáng nhìn đi nơi khác, “Không biết.”

“Chỗ ở lúc trước của nàng trông ra sao?”

“Có một khoảng sân rất lớn, hành lang rất dài, mỗi lần trời mưa là mẹ sẽ ôm ta ngồi dưới hiên nghe mưa rơi, lại nhìn mấy khóm hoa dưới bậc thềm đung đưa lay động…” Nàng nhoẻn miệng cười, lại trở nên tinh nghịch, “Nhưng thật ra là do bị ta cầm lắc đó, con người ta khó ngồi yên một chỗ được.”

“Nàng còn nhớ mình tên gì không?”

Im lặng một hồi, nụ cười trên mặt nàng dần tắt, “Không quan trọng. Dù trước đây ta tên gì thì bây giờ cũng là Ca Dạ.”

“Vì sao không gọi ta là Thù Ảnh nữa?”

“Rời khỏi Thiên Sơn, ngươi đã không còn là chiếc bóng* của trước đây.” Nàng hời hợt đáp.

*(*Ảnh nghĩa là chiếc bóng.)*

“Vậy vì sao không chịu gọi tên ta?” Hắn tiếp tục truy hỏi.

Thời gian im lặng càng lâu hơn, khóe môi nàng bất giác cong lên, lạnh lùng trả lời, “Ta không biết Tạ Vân Thư.”

“Nàng không biết?” Mắt hắn sáng lên, bỗng mờ ám tiến đến, “Vậy người tối qua ôm nàng là ai?”

Không ngờ đề tài lại bị chuyển sang nội dung này, Ca Dạ ngẩn ngơ, mặt thoắt đỏ.

Nhưng hắn nào chịu tha cho, ghé vào bên tai đùa cợt, “Là ai đã hôn nàng, để lại dấu vết trên người nàng?” Ngón tay ngả ngớn vạch vạt áo ra, để lộ làn da điểm đầy những vết đỏ.

“Lúc ấy nàng đã cầu xin ai? Rồi lại dùng hai chân này…” Bàn tay không an phận lần vào trong áo, lướt qua vùng da nhạy cảm, “Vòng ai đấy?”

Ca Dạ đỏ phừng mặt, nàng rụt người lại muốn tránh ra, nhưng lại bị hắn giữ lại.

“Nói ta biết, là ai?”

Nhìn xuống đôi mắt lấp lánh tựa sao, gương mặt khôi ngô kia liền nở nụ cười mờ ám. Nàng vừa xấu hổ vừa giận, song lại không biết trút vào đâu, đành quay đầu đi thôi nhìn hắn.

“Ca Dạ…”

“Là ngươi là ngươi.” Nàng tức giận trả lời, chịu đầu hàng trước loạt câu hỏi khiêu khích như ma âm, bên tai nóng rực.

Hắn bật cười, rất thích nhìn nàng thẹn thùng.

“Đêm qua có cảm giác gì?”

Câu hỏi quá mức thân mật ày khiến nàng chỉ muốn bịt tai lại, nhưng lại bị hắn cố gỡ xuống, “Ta muốn biết, nói một câu thôi cũng được.” Hắn nhẹ giọng dỗ dành, tựa hồ nước xuân đủ khiến người ta đắm chìm.

Nàng cắn chặt răng không chịu mở miệng. Hắn chớp mắt, ngay lập tức tay rơi xuống thắt lưng, cảm giác nhồn nhột lan rộng khiến nàng gập người cười phá lên như muốn tắt thở, không còn sức chống chọi và cũng chẳng vùng ra được, đành phải kêu tha.

Tựa lên đầu gối ngẫm nghĩ một hồi, mái tóc đen dài ôm chầm lấy thân hình.

“Rất đau, nhưng vẫn có thể chịu được.”

“Chỉ có đau thôi sao?” Hắn gạt tóc ra, thích cái cảm giác mềm mượt như tơ lụa này, nhưng lại không thích hai chữ “chịu được”.

Nàng liếc nhìn hắn rồi đáp, “Ừ.”

“Vậy thì…” Hắn cười khẽ rồi đè nàng nằm sấp xuống, tay bóp dọc lưng với lực độ vừa phải. Bắp thịt mỏi nhừ dần được thả lỏng, cảm giác thoải mái thỏa thích làm sao.

Tiếng mưa rơi lộp bộp cùng ánh đèn chao đảo là vẻ thanh nhàn chưa từng có, đến mỗi nàng cảm thấy mỗi khúc xương như mềm ra theo, không muốn nhúc nhích dù chỉ là một ngón tay, chẳng khác gì chú mèo con lười biếng. Y phục trên vai tuột xuống mà nàng cũng không kéo lên, bàn tay ấm áp của ai kia chạm vào da xoa bóp trực tiếp, trông nàng rất hưởng thụ phục vụ thân mật thế này.

Đầu ngón tay dần đi xuống, lặng lẽ chuyển đến trước ngực, trêu chọc lấy nụ hồng đỏ tươi. Nàng vừa giật mình thì nụ hôn triền miên đã đánh bay bao lời cự tuyệt, môi hắn chu du trên cơ thể mềm mại, để lại dấu ấn ở mỗi nơi đi qua, đồng thời cả ngón tay thon dài cũng trêu đùa thần kinh yếu ớt.

Lửa tình dấy lên làm chân tay nhũn cả ra không chống cự nổi. Y phục nhanh chóng biến mất khỏi cơ thể, thay thế vào đó là những cái đụng chạm nóng bỏng. Tay chân quấn quýt dần làm phai đi sự khắc chế của hắn, không nhẫn nại thêm được nữa, hắn bấu vào vòng eo nhỏ nhắn rồi xâm nhập vào cơ thể nàng từng chút một, từ từ vuốt ve, khiêu khích dục vọng sục sôi. Nơi đó của nàng vừa khít vừa ẩm ướt trói chặt lấy hắn, kiều nhan đỏ bừng vì sóng tình, hàm răng cắn chặt bật lên lời rên rỉ, đau đớn lúc đầu đã biến mất, trên cơ thể trần truồng bám đầy mồ hôi, liên tục thở dốc trước cơn vui sướng thần bí.

Cảm nhận được nàng đã quen với sự tồn tại của mình, hắn bắt đầu buông thả tiết tấu, điên cuồng thúc mạnh vào, để mặc bản năng dẫn dắt chinh phục người đang mê man bên dưới. Sức mạnh nguyên

thủy thật là lớn, nàng run rẩy hừ khẽ, chẳng còn sức để nghênh hợp, cứ để mặc từng đợt thủy triều tấn công, cơ thể cuộn lại dưới sự kích thích khó dùng lời diễn tả.

Khi dục vọng như nước biển rút khỏi bờ cát, thì giờ đây chỉ còn lại lưu luyến tình nồng quấn quýt tay chân.

Trong mắt phủ đầy sương mù, thoáng thất thần trước cơn cực khoái chạm đến đỉnh điểm, suối tóc bám vào cơ thể mềm mại đầy mồ hôi, hắn yêu thương ôm lấy không nỡ rời tay. Nàng chẳng còn chút sực lức nào, dựa vào trước ngực mặc hắn dịu dàng vuốt ve.

“Còn đau không?” Hắn cười hỏi, thỏa mãn cảm nhận nhiệt độ trong lòng, người bình thường lạnh như băng nay đã tan thành vũng nước nhẹ nhàng.

Nàng lắc đầu, cảm xúc mạnh mẽ vẫn còn nán lại khiến cơ thể xinh đẹp đỏ bừng.

“Ta không muốn nàng đau, nhưng lần này là bồi thường.” Phủ lên làn da mềm mại trơn láng, hắn thầm thì vào bên tai, vừa nói vừa cười, không khỏi trêu chọc, “Ta thích bồi thường như thế này.”

Trả lời hắn là cái nhéo mạnh vào bên hông.

Nam nhân bị đau bèn siết chặt nàng hơn, dùng môi lưỡi trừng phạt, vừa thở gấp vừa cười.

Giữa lúc đùa giỡn quấn lấy nhau, chẳng biết tự bao giờ mưa ngoài cửa sổ đã ngớt hạt, mây đen tản đi, những tia nắng lần nữa bao phủ đất trời, lúc này đã là hoàng hôn. Chim trong rừng vui vẻ reo ca, đem lại sức sống của ngày hè.

Ca Dạ nằm bên gối nghiêng đầu ngắm nhìn, có phần mơ hồ.

“Đang nghĩ gì đấy?” Hắn nhạy cảm phát giác sự thay đổi cảm xúc ở nàng.

“Mưa tạnh rồi.” Một ngày mưa gió như mộng ảo cũng sắp qua đi, như thể đã trộm mất quãng thời gian vui vẻ.

Hắn chống đầu nhìn nàng, đôi mắt sáng ngời dịu dàng, ngập tràn vẻ si mê.

“Ca Dạ, gả cho ta đi.”

Cơ thể trong vòng tay run lên, hắn vén tóc trên cổ ra, lại gần vành tai như ngọc, “Chúng ta mua một gian nhà nơi núi sông tươi đẹp, trồng giống hoa nàng thích, ngày nặng hạt ta sẽ ôm nàng nghe tiếng mưa rơi trên tàu lá chuối, những khi trời trong thì lại thả thuyền đi câu uống rượu, đến những ngày tuyết hai ta sẽ cùng chiết mai ngắm cảnh đánh cờ, cứ sống vậy mỗi ngày.”

Ca Dạ không đáp, hoảng hốt nhìn chằm chằm bụi trúc xanh ngoài khung cửa. Âm thanh êm dịu rủ rỉ dễ nghe, như một giấc chiêm bao xa vời chẳng với tới, biết rõ không vào được nên mới càng thêm khao khát.

“Ca Dạ…”

Nàng khẽ nhắm mắt, ngăn lại chút ảo tưởng cuối cùng.

“Không.”

Lần chệch đường ngắn ngủi qua đi, suy cho cùng bọn họ đều đang sống trong một thế giới hiện thực đến mức tàn khốc. Chỉ một lần

thân mật khắng khít cũng chẳng thay đổi được gì.

“Ca Dạ!”

“Sự việc này, cứ quên đi thì hơn.” Nàng quay đầu đi, trong đôi mắt đen dần giấu đi tình cảm.

Nhìn nàng từ từ che đậy, hắn đưa tay nắm chặt đôi vai bé nhỏ, “Đừng tự gạt mình nữa, nàng thích ta, cũng như ta yêu nàng vậy, chúng ta nên ở bên nhau mới phải.”

Ca Dạ chớp mắt, bỗng bật ra lời châm chọc, “Ngươi muốn ta ư? Muốn cái cơ thể tan hoang quái dị này sao, món nợ máu này đúng là làm bẩn thanh danh, đã đến Trung Nguyên rồi mà vẫn còn lắm kẻ thù. Ngươi đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

“Ta thích cơ thể nàng, rất mất hồn.” Hắn cười cười hôn nhẹ lên gò má phấn nộn, ánh mắt như có hình dạng dao động trên đường nét thanh tú, “Ta biết nàng không lớn lên được, cơ thể cũng có hàn độc, hễ kinh mạch bị tổn thương thì sẽ phản phệ, còn cả thân phận của nàng nữa, không ai rõ hơn ta cả. Nàng sợ sau này ta hối hận, nhưng ta chỉ sợ không giữ được nàng thì sẽ khó chịu biết bao. Đấy là điều ta quan tâm hơn tất cả.”

Ca Dạ im lặng không đáp.

Tay hắn đặt lên vùng bụng trơn nhẵn, dịu dàng nói, “Hơn nữa cũng đã qua nửa ngày rồi, có lẽ nàng đã có con rồi đấy.”

Gương mặt lạnh lùng tái nhợt đi trong phút chốc, rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

“Thể chất ta âm hàn, không mang thai được.”

“Ta chỉ nói là có lẽ thôi mà, người nàng yếu quá, nếu muốn có thì cũng phải điều dưỡng mấy năm mới được.” Hắn lại nghĩ xa hơn, “Phải mời nhị ca bắt mạch cho nàng mới được.” Nhiều lần đề cập đến chuyện khám bệnh nhưng đều bị nàng từ chối, luyện võ công kỳ quái như thế, quả thực hắn chẳng yên tâm chút nào.

“Ngươi điên rồi.” Nàng chỉ cảm thấy không thể tin nổi, trợn trừng mắt với hắn.

“Mất đi nàng ta mới nổi điên.” Hắn cười, “Nên như bây giờ vẫn còn bình thường chán.”

Nàng quỳ trên giường, cơ thể trần truồng ẩn sau suối tóc càng thêm cám dỗ, thân hình nhỏ bé lại có cái đẹp khác thường, nhưng thần sắc vẫn lạnh lùng như thế.

“Đã thấy rõ ta có dáng vẻ gì chưa, vốn không thể coi là một nữ nhân thực sự, chứ đừng nhắc tới gì mà… Hàn độc ngấm vào xương cốt, quanh năm phải ăn hoa, vì báo thù mà đã nát bét, cả đời này đã sớm đi tong. Ta không thể cho ngươi thứ ngươi muốn được, còn cần ta phải nói mấy lần nữa đây.”

“Nàng biết ta muốn gì sao?” Hắn cũng ngồi dậy, bình tĩnh hỏi.

“Một kiều thê xuất thân danh môn am hiểu lòng người, giúp ngươi sau này chấp chưởng Tạ gia, sinh cho ngươi một đám con trai con gái khỏe mạnh, thanh nhã khéo léo biết tiến biết lui, có thể làm lệnh tôn lệnh đường hài lòng…”

“Đó là điều bọn họ hy vọng ta muốn như thế.” Hắn dùng sức kéo lấy, cơ thể mềm mại ngã vào lòng, “Nàng tưởng ta mong muốn cơ thể nàng, một khi có được thì sẽ không si mê nữa ư? Sai rồi!” Ngực

nóng lên vì kích động tức giận, hắn nâng cằm nàng lên nói từng câu từng chữ một, “Ta muốn nhiều hơn nữa, bao gồm cả trái tim và sự tin tưởng ở nàng, tin tưởng đủ để yên tâm dựa dẫm vào ta mà không trốn tránh, ta muốn mỗi phân mỗi tấc trên người nàng, muốn đầy đủ muốn toàn bộ.”

Chương 72: Đi sớm

Dù ở Tạ gia náo nhiệt như chợ mà nàng vẫn đờ đẫn, không biết vì sao mình lại đến cái nơi mà bản thân tránh còn không kịp. Người bên cạnh nắm chặt tay nàng, gương mặt khôi ngô nở nụ cười, vẻ mặt bình thản gật đầu chào với khách đến, làm như không thấy những ánh mắt kỳ quái kia. Ngày sinh nhật của Tạ Chấn Xuyên, danh sĩ Giang Nam đều tề tựu về đây, tam công tử Tạ gia lại cứ đứng cạnh một thiếu nữ nửa bước không rời, vô hình xác nhận lời đồn trước đây.

“Thật là kỳ lạ.” Mặc Diêu nhìn hai người họ ở đằng xa.

“Đúng thế.” Lam Hiêu đồng cảm.

“Biểu cảm của chúa thượng…” Ngân Hộc cẩn thận ngẫm nghĩ.

“Như thể sẽ nhấc chân chạy biến đi vậy, nếu không việc gì lão đại phải giữ chặt chúa thượng.” Bích Chuẩn không chắc chắn lắm.

“Ngươi cũng cảm thấy như thế hả?”

“Ta cũng vậy.”

“Cả ta nữa.”

Bốn người thì thà thì thầm trong góc khuất.

“Chúa thượng không thích Tạ gia.” Mặc Diêu đưa ra kết luận chắc nịch.

“Vậy chúa thượng còn đến làm gì?” Lam Hiêu khó hiểu.

“Bắt chúa thượng làm chuyện mình không muốn…” Ngân Hộc gật đầu.

“Chỉ có lão đại mới làm được.” Bích Chuẩn vô cùng tò mò, “Ta rất muốn biết huynh ấy đã dùng cách gì, có phải là ở trên giường…”

“Để chúa thượng nghe được thì ngươi chết chắc.” Ngân Hộc ngắt lời, cố tỏ ra bình thản dưới ánh mắt thi thoảng quét qua của Ca Dạ.

“Ngươi không hiếu kỳ hả?” Bích Chuẩn rất muốn buôn chuyện, “Chứ với tính cách đó của chúa thượng, sao có thể để người khác kìm hãm được.”

“Đương nhiên là ta cũng tò mò, hay là ngươi đi hỏi đi.” Ngân Hộc liếc đồng bạn.

“Rồi để chúa thượng lột da luôn.” Mặc Diêu hả hê cười.

“Không đâu, có lão đại ở đó mà.” Lam Hiêu khá lạc quan.

“Huynh ấy sẽ đứng cạnh đưa đao.” Ngân Hộc cười mỉa.

“Làm sao có thể chứ.”

“Tuyệt đối không sai, nếu ngày đó hai người các ngươi cũng đi thì sẽ biết chúa thượng quan trọng với huynh ấy đến nhường nào, như thế thật là, hầy!” Hiếm khi thấy Bích Chuẩn phụ họa Ngân Hộc, chậc lưỡi liên hồi.

“Ta không hiểu chúa thượng nấn ná cái gì nữa.” Mặc Diêu như có

điều suy nghĩ, “Lão đại quá tốt rất rất tốt, dù là ở Tây Vực hay Giang Nam thì thân thủ lẫn tướng mạo đều là số một, còn một lòng một dạ với chúa thượng, chẳng màng thanh danh.”

“Ta thấy Tạ lão gia tức tới nỗi đầu bóc khói xanh rồi kia kìa, đứa con cưng bị mê hoặc mãi đến tận thọ yến mới lộ mặt, lại còn xuất hiện cùng chúa thượng, khéo tức điên lên sẽ trục xuất huynh ấy ra khỏi cửa mất.” Ngân Hộc xoa cằm.

Bích Chuẩn bĩu môi, “Thế thì có gì không tốt, rời Dương Châu vừa hay có thể tự do sung sướng không bị gò bó, dù gì vàng bạc vẫn còn nhiều, dựa vào chúng ta còn sợ có kẻ không tròng dám trêu chọc hả.”

“Nói như thế, ta cũng mong đợi đấy.” Lam Hiêu tưởng tượng, “Tốt nhất là ngay hôm nay…”

“Các ngươi đúng là đám ích kỷ.” Mặc Diêu khinh bỉ cái nhìn của đồng bạn, khịt mũi coi thường, “Như thế sẽ khiến lão đại khó xử, phá hỏng thanh danh thì các ngươi tự hào lắm à.”

“Dù gì chúng ta cũng đâu phải người tốt.” Lam Hiêu thấp giọng lẩm bẩm.

Cả ba đồng thời gật đầu.

“Chúng ta không phải, nhưng huynh ấy là người tốt.” Ngân Hộc thở dài nặng nề, “Nên mới phiền toái.”

Quả thật Tạ Chấn Xuyên vô cùng tức giận.

Nhưng ông không để lộ ra mà vẫn cười cười tiếp đón khách khứa. Hôm nay đồng đạo võ lâm Giang Nam đều nể mặt mà đến, không thể

vô lễ được.

Tạ Khúc Hành cảm thấy phụ thân bất mãn, song cũng chẳng làm được gì, dù sao bao con mắt cũng đang dõi nhìn, không thể mắng tam đệ lúc này được, chỉ đành nhắm một mắt mở một mắt. Mấy người con đều đang ra giúp chuẩn bị nghênh đón, con trai trưởng con trai thứ đứng cạnh vợ, Thanh Lam đứng cuối cùng, đáng ghét nhất là thiếu nữ đứng cạnh Tạ Vân Thư, đôi tay nắm chặt lấy nhau kia càng khơi gợi bao nghĩ ngợi lung tung. Nhưng che dưới tay áo, lại không ai có thể nhìn ra tay hắn đang chụp lấy cổ tay mảnh khảnh.

Bạch Phượng Ca trước đó vài ngày còn sóng vai im lặng nhìn hai người, sắc mặt toát lên vẻ đau thương. Tạ phu nhân thấy thế thì lấy làm áy náy, song ngại bên cạnh còn có đông đảo nữ quyến nên không tiện khuyên giải an ủi, bèn kéo nàng lại nhẹ nhàng nói chuyện, cố xua đi tâm trạng u oán của cô nương người ta.

Tạ Vân Thư sao không biết tâm tư của người nhà, mọi cơn sóng ngầm đều lọt vào đáy mắt, nhưng hắn vẫn chỉ mỉm cười, hễ rảnh rỗi là lại không quên cúi đầu hỏi nàng.

“Có mệt không?”

“Trông ngươi còn mệt hơn ta đấy.” Nàng nhếch mép cười nhạt.

“Qua một hồi nữa sẽ khá hơn, lúc mở tiệc ta phải đi mời rượu, tới khi đó nàng cứ ngồi chung với mẹ ta.”

“Hay tìm một gian phòng để ta tránh đi đi.”

“Nếu đã đến rồi thì cần gì phải tránh nữa.” Tạ Vân Thư nhướn mày chế giễu, “Xấu hổ hay sợ đây?”

“Ta sợ bị mấy ánh mắt kia xuyên thành mặt rỗ.” Nàng vẫn giữ thái độ thờ ơ, chẳng nghe ra vui buồn, “Tạ tam công tử đúng là không phải người tầm thường, cứ nhất định muốn làm lệnh tôn tức chết trong thọ yến à?”

Lần này thật sự không nhịn được, hắn bật cười khẽ, ngón tay giấu bên trong vuốt nhẹ cổ tay, “Vẫn còn giận hả?”

“Không.” Tuy đáp thế nhưng nàng vẫn hừ lạnh.

“Nàng đã đồng ý sẽ đến với ta rồi mà.”

“Ta không đồng ý, là ngươi cứ kéo ta đến.” Nàng cắn răng, “Ta cũng không bảo ngươi cứu ta.”

“Nhưng việc ta tự tiện điều động người đã đắc tội với cha rồi.” Tạ Vân Thư liếc mắt nhìn, vô tội nói, “Hơn nữa vết thương cũ của nàng tái phát, hại nàng suýt nữa phải bỏ mạng, sao ta có thể để nàng ở một mình được. Nếu nàng nhất quyết không chịu đến thì ta cũng đành vắng mặt, dù hậu quả có thể sẽ là cha đánh một trận hoặc đuổi ta ra khỏi nhà, nói chung dù là gì ta cũng chấp nhận.”

“Ngươi làm điều thừa thãi rồi, cứ khăng khăng kéo ta đến làm gì, tình cảnh bây giờ cũng không tốt mấy.” Nàng quay đầu đi chỗ khác, vừa vặn trông thấy Thanh Lam và Tống Vũ Thương tụm lại nhìn sang bên này rì rà rì rầm, Thẩm Hoài Dương đứng gần đó cứ chốc chốc lại đưa mắt nhìn, như thể muốn nói gì đấy.

“Đó là đệ đệ của Thẩm Hoài Y.”

Nàng cụp mắt nhìn chằm chằm dưới chân, mãi một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

“Ta nói cho cậu ta biết nàng là người đưa vò đựng hài cốt của Hoài Y về, có lẽ là có nhiều chuyện muốn hỏi.” Tạ Vân Thư thấp giọng hỏi, “Có muốn nói gì với cậu ta không?”

“Người chết trong tay ta, còn có gì để nói nữa.” Tròng mắt đen sâu thẳm âm u tựa giếng nước, cô đơn lại não nề.

“Ta không tin là nàng, liệu có phải giáo vương…”

Nàng lại im lặng, lâu đến mức hắn cứ ngỡ sẽ không có được câu trả lời.

“Hoài Y… Khuyên ta rời khỏi Thiên Sơn, khi đó ta vừa nhớ ra mọi thứ, hoàn toàn không biết phải làm gì.” Nàng nói rất chậm mà giọng cũng rất nhẹ, trí nhớ xa xôi sau nhiều năm vẫn khiến lòng đau nhói, “Đối với ta giáo vương quá mạnh mẽ, chưa chắc đã trả thù thành công.”

“Ta rất sợ, Hoài Y nói ta không nên ở nơi đó, muốn đưa ta rời đi, bèn mạo hiểm trộm giải dược của Xích hoàn…”

“Y để lộ hành tung sao?”

“Hắn xông ra khỏi trùng trùng cơ quan, không để lại bất cứ dấu vết nào, nhưng thuốc giải kia…” Cơ thể mảnh khảnh run lên, lòng hắn cũng trầm xuống.

“Là giả?”

Sắc mặt Ca Dạ xám ngoét, như thể lại thấy tình cảnh của nhiều năm trước.

“Thứ hắn hao hết tâm cơ trộm được lại là cổ dẫn, giáo vương cố ý

dùng cách đó để trừng phạt những kẻ dám vi phạm lệnh cấm.” Nàng mãi mãi không thể nào quên được, “Hắn chết đau đớn đến thế…”

“Không thể trách nàng được.” Tạ Vân Thư lập tức hiểu ra, hắn cũng biết rõ lợi hại của cổ dẫn, một khi vào cơ thể ắt sẽ kích hoạt cổ trùng trong người, chui vào phủ tạng cắn xé, đau đớn tới mức khiến người ta chỉ muốn được chết sớm, cho đến lúc cổ trùng chui vào não, cơn đày đọa đau tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Rốt cuộc cũng đã rõ nghi vấn nhiều năm, lại càng thêm đau lòng vì nàng cứ tự trách, “Nàng không sai, nhất định y cũng hy vọng nàng làm thế.”

Nàng lắc đầu, sắc mặt tái xanh, “Vì ta nên hắn mới mạo hiểm, ngươi không biết hắn tốt đến mức nào đâu, nhưng cuối cùng ta lại dùng Thốn Quang đâm vào người hắn, vậy mà hắn còn… còn cười với ta…” Bàn tay bé nhỏ vô thức níu lấy ngực, nàng ngước mắt nhìn lên, bị mũi khoan vô hình hành hạ đến khó khống chế.

“Cũng giống mẹ ta vậy, đâm xuống nơi này, ta vẫn nhớ cái cảm giác đâm thứ sắc bén đó vào lồng ngực, cả đời không thể nào quên…” Âm thanh lành lạnh dần kích động, “Ngươi biết ta rất hận giáo vương, những người quan trọng của ta đều bị chính tay ta đâm chết, vì sao ta lại còn sống, làm một công cụ sát nhân như cái xác biết đi, ta muốn ông ta chết! Bất kể có trả giá bao nhiêu, biến thành đao phủ thế nào, dù là làm yêu ma khiến người ta căm hận, nếu có thể giết được ông ta thì ta bất chấp tất cả…”

“Ca Dạ!”

Tạ Vân Thư giữ lấy hai vai khẽ gọi, ánh mắt mơ màng kia làm hắn kinh hãi.

“Ca Dạ, ông ta đã chết rồi, nàng đã giết được ông ta rồi.”

Nàng nghẹn ngào không nói.

Hắn dịu giọng khuyên giải, hòng muốn đôi mắt mơ hồ cuồng loạn kia dần tỉnh táo lại.

“Giáo vương đã chết, nàng thành công rồi. Nàng không làm sai gì cả, đừng trách mình nữa, bọn họ đều hy vọng nàng sống tốt.”

Hắn hối hận vì đã hỏi quá nhiều, quá khứ lưng đeo bóng tối nặng nề, vết thương không bao giờ khép, điều duy nhất có thể làm là không nhắc đến. Một người, có thể chịu đựng nổi tổn thương tinh thần đến thế nào đây?

Ca Dạ đã đến giới hạn cùng cực, như dây cung kéo căng khổ sở đè nén đau đớn, bị số mệnh tối tăm giày vò liên tục, nếu cứ tiếp tục tái diễn thì rồi sẽ có ngày tan vỡ.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, nàng đã làm tốt lắm rồi, cũng không có lỗi với ai cả.”

Niềm tin khi giết chết kẻ địch chiếm cứ toàn bộ, nhưng thành công rồi nàng còn lại gì đây? Một chớp mắt đấy, suy cho cùng người bên cạnh lại cực kỳ yếu đuối, làm hắn tràn ngập lo lắng bất an, rất muốn ôm nàng vào lòng trấn an. Chợt đúng lúc này Thanh Lam lại kêu gào, tiếng động ồn ào nhập tiệc tràn vào tai, tiệc rượu đã bắt đầu, phép tắc cần phải có, hắn phải đi mời rượu bồi yến với các huynh đệ.

Ca Dạ lấy lại tinh thần, bình tĩnh nhìn hắn rồi gạt bàn tay trên vai ra.

“Ngươi đi đi, ta không sao.”

“Nàng phải hứa với ta là không được tự tiện rời đi đâu đấy.” Tạ Vân Thư lo lắng.

“Ừ.” Nàng miễn cưỡng đáp, lại bổ sung thêm một câu, “Ta hứa với ngươi, nếu đi ta sẽ nói.”

Hắn vẫn không buông tay, kéo nàng đến gần phòng chính có khách khứa bạn bè đang ngồi, “Tạm thời nàng cứ ngồi cùng mẹ ta đi.”

“Không cần.” Nàng dừng chân, cau mày nói, “Ta muốn yên tĩnh một mình.”

Nàng đã khăng khăng thì hắn cũng chỉ có thể thỏa hiệp. Dẫn nàng đến thiên uyển yên ắng, dặn dò hạ nhân chuẩn bị đồ ăn thức uống, sau đó mới bất đắc dĩ đi đến đại sảnh làm tròn trách nhiệm, một lòng mong ngóng bữa tiệc kết thúc sớm.

Cảm xúc Ca Dạ đang không ổn, cuối cùng hắn vẫn lo lắng, đành gọi Mặc Diêu có thuật ẩn giấu siêu nhất trong tứ dực đến, âm thầm để mắt tới nàng.

Chương 73: Khoan tim

Ngẩn ngơ một hồi, nàng day day thái dương rồi xách bầu rượu trên bàn lên rót đầy ly, một mình từ từ nhấp nháp, bao suy nghĩ rối ren dường như đã ổn định.

Rượu ngon mát lạnh vào miệng có vị ngọt ngào, lần đầu tiên nàng dung túng bản thân, thưởng thức ly này đến ly khác. Độc ẩm một ồi, một bầu rượu đi xuống đã khiến cơ thể nóng lên, nàng đến suối hoa trong thiên uyển rửa mặt, nhất thời hơi nước mát lạnh làm nàng tỉnh táo lại phần nào.

Sau lưng có tiếng bước chân, nàng ngoái đầu lại, lập tức cơ thể căng ra, ngón tay run lên mà không hay biết.

Chàng thiếu niên nhã nhặn phong độ trí thức ấy, với nụ cười sạch sẽ xấu hổ…

Con người của nhiều năm trước lại đứng ở trước mặt, ôm lấy bờ hông nhuốm máu mỉm cười với nàng… *Đừng sợ, chúng ta ra khỏi cửa rồi, muội sẽ không chết đâu*…

Nắng chiều mù mờ chợt hóa thành đêm trăng, dưới tàn cây y chìa tay về phía nàng… *Ca Dạ, chúng ta cùng đi đi, rời khỏi cái nơi quỷ quái này*…

Một khắc sau lại biến thành dáng vẻ hấp hối, y cố nén cơn đau không thuộc về mình, ngay cả nụ cười miễn cưỡng nặn ra cũng thay đổi, máu rỉ ra liên tục từ khóe miệng, mỗi một lần ho khan là lại một lần mất máu… *Xin lỗi muội, đã không giúp được gì, lại còn khiến muội*

khổ sở…

Nàng mù mờ nhìn chăm chú người trước mắt, từng mảng hồi ức không dám nhớ lại thoáng hiện lên, quân mất bản thân đang ở chốn nào.

“Diệp cô nương.” Đối phương chần chừ gọi tên, do dự không dám tiến tới.

Ảo cảnh vỡ vụn, nàng khép mắt lại khẽ lùi bước.

“Diệp cô nương, thứ lỗi cho tại hạ ngày đó vô lễ, quả thực tại hạ không biết cô nương là người đã vượt ngàn dặm đưa đại ca về, toàn thể Thẩm gia xin khắc ghi mãi mãi, xin nhận Hoài Dương một lạy.”

Còn chưa kịp lạy thì tầm mắt hoa lên, bóng dáng kia đã né tránh đi.

“Không cần.” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng phập phồng, nàng không nhìn vào cậu ta, “Hoài Y… Có ân với ta… Đáng lẽ ta phải đưa hắn về.”

Thiếu đi sự yếu đuối, cô gái trước mắt đây có vẻ khó đến gần, Thẩm Hoài Dương khó khăn mở miệng.

“Là tại hạ hại cô nương suýt nữa bỏ mạng, lúc trước mạo phạm xin hãy xử phạt nặng vào, nếu có thể làm gì để đền bù, dù Hoài Dương có chết vạn lần cũng không từ chối.”

Nàng hờ hững liếc nhìn người ta, rồi ánh mắt rơi lên giàn hoa xa xa, “Không sao, dù gì ta cũng chưa chết.”

Thiếu niên nghẹn lời không biết phải làm sao, ngẫm nghĩ một hồi rồi lại lên tiếng.

“Diệp cô nương là người quen cũ của đại ca tại hạ lúc ở Thiên Sơn sao?”

“Ừ.”

“Huynh ấy ở đó… sống thế nào?”

Đôi mắt lóe sáng mong ngóng câu trả lời, Ca Dạ ngẩn người, lời nói ra có đôi phần khó khăn.

“Ma giáo huấn luyện rất cực khổ… Có điều hắn làm rất khá, dù bản lĩnh hay ý chí đều rất mạnh… Vô cùng xuất sắc, lần nào cũng có thể vượt qua bài kiểm tra…”

Suy ngẫm từng con chữ của nàng, trong mắt thiếu niên toát lên vẻ kiêu ngạo, một lúc lâu sau mới hỏi câu tiếp theo, “Đại ca đã chết như thế nào?”

Một thoáng im lặng, cô gái đáp ngắn gọn, “Hắn gặp phải một đối thủ rất đáng sợ.”

“Đại ca đã…”

“Chết trận.” Đôi mắt đen láy thoáng khựng lại, một tia u ám chợt vụt qua, “Hắn chính trực kiên cường, dũng cảm quả quyết, dù chết cũng không lùi bước, không hề vấy bẩn thanh danh Thẩm gia.”

Hai mắt thiếu niên đỏ bừng lên, lại không nén nổi tự hào, “Đại ca ra đi… có đau đớn không?”

Huyệt thai dương đột nhiên nhói lên, nàng cố gắng đáp một cách tự nhiên, “Không, chỉ một chớp mắt mà thôi.”

Thiếu niên còn chưa trải đời nào tìm được điểm khác thường, chỉ cảm thấy như được an ủi.

“Đa tạ Diệp cô nương đã báo cho tại hạ biết, gia phụ gia mẫu cũng coi như được an ủi đôi phần.”

Quả thật chẳng còn hơi sức nói tiếp, nàng gật đầu toan rời đi.

“Diệp cô nương.” Thiếu niên vội vã gọi lại, chần chừ một lúc, “Có thể cho tại hạ đưa ra một yêu cầu quá đáng không?”

Ca Dạ dừng chân nghe tiếp.

Khuôn mặt Thẩm Hoài Dương hiện lên vẻ lúng túng.

“Xin cô nương tha cho Sa Lâm một mạng, tuy nàng ấy đã từng hại cô nương…”

Nàng đã nghe Tạ Vân Thư nhắc đến màn xúi giục phía sau, có điều cũng không để tâm lắm, nhiều năm giết hại kết thù vô số, từ lâu nàng đã chẳng muốn nghĩ xem người báo thù là ai nữa rồi.

“Cô ta thế nào rồi?”

“Nàng ấy bị Nam quận vương thế tử giao cho Tạ thế huynh tùy ý xử lý, hiện tại đang bị giam trong địa lao Tạ gia chờ xử trí, ta biết nàng ấy đã mạo phạm đến Diệp cô nương, nhưng xin niệm tình nàng ly quốc lưu lạc lận đận chua cay, bị hận thù lừa gạt cắn nuốt tâm trí, chứ bản chất không hề xấu. Trừng phạt thế nào cũng được, chỉ cần không lấy tính mạng của nàng là được rồi.”

“Thả cô ta cũng được, nếu ngươi có lòng thì đón cô ta ra ngoài chăm

sóc, đỡ hơn là đưa về Nam quận vương phủ.” Ca Dạ thuận miệng nhận lời, Thẩm Hoài Dương lại không ngờ nàng dễ tính như thế, không khỏi vui mừng ra mặt.

“Cô nương không so đo nàng đã đắc tội với mình sao?”

“Đắc tội ư? Là ám chỉ cô ta muốn giết ta ấy à? Thế thì có là gì, dựa vào tâm trí kinh nghiệm của cô ta mà làm được như thế đúng là hiếm thấy, suýt nữa là thành công rồi, ta nên khen mới đúng.”

Thẩm Hoài Dương nghe mà hai mắt trợn trừng.

“Nếu cô ta còn muốn báo thù nữa thì có thử lại cũng chẳng hề chi, may mắn có khi thành công đấy.”

Nàng nói với vẻ chẳng thèm để ý, song lại khiến Thẩm Hoài Dương căng thẳng, “Không đâu không đâu, nhất định tại hạ sẽ cố khuyên Sa Lâm buông bỏ ý định, quyết sẽ không để nàng đến quấy rối cô nương nữa.”

Nhìn bóng lưng ung dung rời đi của thiếu niên, bất chợt nàng nhớ đến người kia, theo bản năng nhìn xuống hai tay mình. Vì cầm kiếm đã lâu nên trên ngón tay trắng muốt có một vết chai mỏng, đã từng có người lần theo chỉ tay nàng cười bảo, *không có vết chai mới cầm kiếm vững được, đôi tay này thành ra như vậy thật là đáng tiếc… Một ngày nào đó muội hãy đặt kiếm xuống đi, làm một nữ nhi bình thường…*

Lúc ấy mình đã trả lời thế nào nhỉ?

Hình như chỉ im lặng không đáp.

Năm tuổi đã cầm kiếm, đâu thể quay đầu lại nữa, nếu thật sự có

ngày buông kiếm, chỉ e đó là ngày tàn của mình.

Không thể đặt bảo kiếm xuống được, không thể tách hẳn khỏi giang hồ, con đường dài dẵng này mãi chẳng có điểm cuối, người muốn cứu chuộc lại còn chết sớm hơn cả nàng, cuối cùng chỉ còn lại hoài niệm thương đau.

Mà vào lúc này, người cận kề nàng cứ cố chấp không chịu buông tay, song nào ai biết có thể duy trì được bao lâu?

“Xin cô nương hãy tha cho chàng.” Một âm thanh vang lên cắt đứt suy nghĩ, là người nàng rất không muốn gặp.

Âm thanh vui vẻ có phần căng thẳng quá độ mà chói tai, miễn cưỡng ra vẻ bình tĩnh, song không giấu được vẻ bài xích oán hận. Bạch Phượng Ca đứng ở nguyệt môn, như lấy hết toàn bộ dũng khí.

Âm thầm thở dài một tiếng, Ca Dạ phớt lờ nàng ta, giơ tay dốc hết bầu rượu.

“Tuy nói thế này có hơi vô lễ, nhưng mà… cô nương sẽ hại chàng.” Bạch Phượng Ca ép mình lại gần mấy bước, nhìn chăm chú khuôn mặt vui giận khó lường, bề ngoài trông như đứa trẻ lại có sức mạnh khiến kẻ khác sợ hãi, dẫu có chán ghét thì nàng không thể không tiếp tục được.

“Tạ thế bá sẽ không đồng ý để chàng cưới một nữ nhân xuất thân Ma giáo, huống hồ chàng còn vì cô mà tự ý điều động nhiều thuộc hạ, khiến giang hồ hiểu lầm vô số, dư luận xôn xao ồn ào. Cô không biết Tạ thế bá tức giận đến mức nào đâu, mắng Tạ đại ca và Thanh Lam tới nỗi không ngóc đầu lên nổi…”

“Trung Nguyên có quy củ của Trung Nguyên, gia thế trong sạch còn

quan trọng hơn bất cứ việc gì, cô không thể vào Tạ gia, không ai chấp nhận cô cả, thậm chí còn vì thân phận của cô mà sẽ khiến chàng bị gạt bỏ. Chàng là người con Tạ thế bá coi trọng nhất, tiền đồ tựa gấm, nhất định sau này sẽ đứng đầu võ lâm… Nhưng cô sẽ khiến chàng mất đi tất cả."

Ca Dạ vẫn bình thản nhấp rượu, ngón tay rút ly ngọc đã chuẩn bị ra, như thể không nghe thấy gì.

"Dù gì cô cũng không thích chàng mà, nếu không sao có thể đối xử với chàng như thế, cô chỉ đang lợi dụng tình cảm của chàng mà hành hạ chàng, coi đấy là niềm vui… Chỉ vì thân phận chàng đặc biệt, xuất thân từ đại gia tộc ở Giang Nam, nên cô mới hòng mưu toan có nhiều thứ hơn từ chàng, rời khỏi Ma giáo, cô muốn có được địa vị quyền lực ở Trung Nguyên, nên mới không chịu tha cho nàng…" Đôi mắt yêu kiều lấp lánh ánh lệ, từng câu từng chữ chỉ trích của Bạch Phượng Ca ngập tràn oán hận, lại có chút nghẹn ngào, "Nhưng nếu cứ tiếp tục như thế thì cũng không được gì, cô sẽ hại chàng thân bại danh liệt mất đi tất cả."

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, nàng đã yêu nam nhân kia rồi.

Người nam nhân anh tuấn kéo dây diều, khóe môi cong cong dịu dàng vô hạn. Nàng âm thầm bắn ra Thanh Phong châm, hy vọng có thể mượn cớ tình cờ va vấp để làm quen với nhau, thế nhưng lại bị cô gái tùy hứng vô lễ đây phá hỏng, khiến nàng một thời gian dài lòng vẫn hoài mất mãn.

Ai ngờ gặp lại lần nữa, té ra chàng là đối tượng đính hôn không có duyên với tỷ tỷ, là tam công tử Tạ gia mất tích nhiều năm. Một chớp mắt kia không biết đã ngạc nhiên mừng rỡ biết bao, nàng biết, đây là phu quân trời cao ban cho nàng.

Người khiến lệnh tỷ u sầu thương nhớ, dù đã làm vợ người ta mà vẫn nhớ mãi không quên; người khiến mình vừa gặp đã thầm thương, là con nhà thế gia đứng đầu võ lâm Giang Nam, trưởng bối hai nhà rất vui, còn đổ dầu vào lửa, tất cả mọi người đều đang mong đợi làm nên giai thoại.

Nếu không có người trước mắt đây, thì những chuyện đó đã đâu vào đấy từ lâu rồi.

Thế nhưng cứ hết lần này đến lần khác…vì ma nữ đáng sợ khó ưa đây mà mắt chàng không còn nhìn rõ bất cứ chuyện gì, cũng chẳng một ai lọt nổi vào mắt chàng.

Dù nàng có đẹp đến mấy, tốt tới đâu, thì cũng chỉ như người vô hình.

Đôi mắt đen lạnh liếc nhìn giai nhân chực khóc, ánh mắt khiến Bạch Phượng Ca run lên, bất giác đứng thẳng lưng.

“Cô muốn gì? Nếu là tiền thì ta có thể cho cô, chỉ cần cô rời đi… Nếu không sớm muộn gì chàng cũng sẽ nhìn rõ bộ mặt thật của cô, đến lúc đó cô muốn gì cũng không được.”

Người kia chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nhếch nở nụ cười khiến người ta khó chịu, trông vô cùng mỉa mai. Không chịu nổi kích thích vô hình, Bạch Phượng Ca lại mở miệng.

“Cô vốn không hề xứng với chàng, nhìn dáng vẻ của mình đi, trừ gương mặt ra thì có nơi nào giống người bình thường hả, cô chỉ tổ khiến chàng trở thành trò cười trong mắt mọi người, ai mà chấp nhận được yêu quái như cô hả, hay là đến từ một nơi bẩn thỉu tà ác…”

“Bạch tiểu thư!”

Giọng nam điềm đạm cắt ngang màn công kích của Bạch Phượng Ca, chẳng biết tự lúc nào Ngọc Tùy đã đứng trong uyển, như thể không phát hiện ra tình cảnh lúng túng mà nói, “Tạ phu nhân đang tìm cô đấy.”

Bạch Phượng Ca nghẹn lời, sắc mặt cứng ngắc, là người từ nhỏ đã được dạy dỗ, dáng vẻ mất khống chế vừa rồi rơi vào mắt người ngoài khiến nàng ta không cách nào tiếp nhận được, không đợi đối phương đáp lại song cũng không cam lòng rời đi. Ngẩn ngơ một lúc, Ngọc Tùy lại không thức thời thúc giục.

“Tạ phu nhân nói tiểu thư giữa chừng rời đi khiến mình rất lo, vẫn mời Bạch tiểu thư đi nhanh đi, tránh để phu nhân lo âu.”

“Ngươi…”

Bạch Phượng Ca trợn mắt nhìn nam nhân kia rồi lại nhìn qua Ca Dạ, bỗng nước mắt tuôn rơi, che mặt chạy ra khỏi tiểu uyển, khi tiếng khóc sụt sùi dần biến mất, Ca Dạ nhấp lấy giọt rượu cuối cùng.

Chương 74

Trong uyển lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu.

Cứ như thể những chuyện ban nãy chẳng hề tồn tại, Ca Dạ uể oải búng vào bầu rượu trống trơn, cân nhắc xem có nên lấy thêm một ít không. Nàng rất ít khi chạm đến rượu, nay đột nhiên lại uống không dừng được, đúng là từ khi rời khỏi Thiên Sơn nàng càng lúc càng buông thả.

“Đừng để ý đến lời nàng ta, nhất định Tạ tam công tử sẽ xử lý mọi chuyện, mấy chuyện lặt vặt đấy không liên quan đến cô.”

Nàng bất ngờ nghiêng đầu nhìn, chàng công tử trẻ tuổi điềm đạm mỉm cười, vừa chân thành lại vừa ấm áp.

“Đang an ủi ta đấy à? Đa tạ ý tốt.” Nàng gật đầu cám ơn.

“Ta đang nói sự thật, Tạ tam công tử là người đáng tin cậy.” Ngọc Tùy nghiêm túc nói.

Không tỏ thái độ gì trước lời y nói, nàng bỗng chuyển qua đề tài không liên quan, “Nếu không phiền, có thể gọi cho ta một bầu rượu khác được không?”

Ngọc Tùy mỉm cười, lại gần ngửi vào miệng bầu rượu, “Túy Hoa Âm cất bảy năm, dù là ta cũng chưa chắc xin được.”

Ca Dạ ngạc nhiên, cầm ly xoay trong tay, “Khó có được lắm hả?”

“Do chính tay Tạ phu nhân cất, chỉ sợ đến Tạ tiền bối cũng phải uống tiết kiệm.” Y dịu dàng giải thích, “Rượu này có tác dụng chậm, không cần uống nữa đâu.”

“Sẽ say hả?”

“Ừ.”

“Thế cũng tốt.” Nàng lười biếng ngồi xuống băng ghế, trái lại còn ra chiều đáng tiếc, “Ta chưa nếm thử cảm giác say bao giờ.”

“Không hay gì đâu, tin ta đi.” Thần sắc Ngọc Tùy càng đượm nét mềm mại, đến nỗi khiến người ta nhìn vào cứ ngỡ y đang thương tiếc, “Dù rượu có ngon thế nào thì khi say cũng không dễ chịu.”

“Nếu đã thế, vì sao lại có nhiều người thích như vậy?”

“Có lẽ vì lúc uống quá sảng khoái, khiến người ta quên đi mọi chuyện.”

Có lẽ say thật rồi, nên nàng mới trở nên nói nhiều hơn, khẽ cười bảo, “Có lẽ ngươi không nói sai, cũng sung sướng như lúc giết người vậy, nhưng giết xong rồi thì.. quả thực tư vị không mấy dễ chịu.”

“Vậy lúc giết người có cảm giác gì?” Không bị nàng hù dọa, trái lại Ngọc Tùy còn hỏi tiếp, trong mắt không có vẻ chán ghét mà chỉ như đang nói về chuyện vẽ tranh thư pháp bình thường vậy.

Nàng ngẫm nghĩ, hé môi nở nụ cười ác độc, “Nhanh lắm, chỉ chớp mắt máu đã chảy ra, càng giết được kẻ mạnh thì càng có cảm giác thành tựu, tiêu diệt đúng là chuyện quá dễ dàng.”

“Vậy sao lại khó chịu?”

“Vì mùi máu rất khó ngửi, dính lên người rồi thì có làm gì cũng không rửa sạch được.” Nàng mơ hồ nhìn cây xanh trong sân, “Có lúc giết nhiều quá, cảm thấy mọi thứ trước mắt chỉ toàn là một màu đỏ, rất buồn nôn.”

Vẻ thương hại trên gương mặt tuấn tú càng lúc càng sâu, nhưng vì cất chứa thêm sự dịu dàng mà trông không hề gai mắt.

“Ngươi đang thương xót ta đấy à?” Nàng nghiêng đầu quan sát, có phần kỳ quái mơ hồ, “Không cần, ta vẫn còn sống, nếu có thương thì thương những người đã chết kia kìa.”

Ngọc Tùy cười nhạt, mang theo thương cảm vô hình.

“Đúng thế, may mà muội còn sống.”

Cảm giác kỳ lạ càng lúc càng nặng, nàng nhìn đăm đăm nửa buổi rồi đổi qua đề tài khác.

“Ngươi đã tìm được người mình cần tìm chưa?”

“Tuy không dễ lắm, nhưng cuối cùng đã tìm được rồi.” Y đưa mắt nhìn, tiếng như gió nhẹ lướt qua, “Muội ấy… không giống như trong tưởng tượng của ta, ta rất hối hận, nếu sớm tìm ra thì nhất định sẽ không để nàng chịu khổ nhiều như thế.”

Ca Dạ im lặng không nói, lòng dấy lên ngạc nhiên nghi ngờ, bàn tay phải lặng lẽ nắm chặt kiếm trong tay áo.

Đối phương như thể không phát hiện ra, lại rút ra một cây sáo nhỏ, mỉm cười hỏi.

“Có rượu mà không có nhạc thì đúng là mất hứng, để ta thổi cho muội một khúc nhé.” Không đợi trả lời, Ngọc Tùy đã đặt sáo lên môi.

Âm thanh trong trẻo vang lên, nghe như xa xôi lại tinh khiết tựa nước, khiến tâm trạng dần dà bình tĩnh. Âm điệu thư giãn như cất lên ở trên khoảng trời rất xa, lúc muốn bắt lấy thì lại bị dẫn vào giấc chiêm bao.

Khúc nhạc vô hình làm cơ thể thả lỏng. Nơi chân trời mây trôi lững lờ, xanh thăm thẳm lại cao vời vợi, qua kẽ lá của đại thụ, bầu trời như bị chia cắt thành vô số mảnh vỡ, ánh nắng xuyên qua phiến lá rơi lên lông mày, từng chùm sáng ngổn ngang mang đến ảo giác kỳ lạ.

Âm điệu dần biến đổi, nhịp điệu du dương lặng lẽ trở nên nhẹ nhàng tươi đẹp, như chú hươu nhảy nhót trong núi, cùng gió dịu êm lướt qua mặt đất, hoa trong núi rừng nở rộ từng đóa; như nước suối chảy róc rách, chạm thấu dấu vết bí ẩn nơi đáy lòng. Như bị một sức mạnh thần bí dẫn dắt, nàng bất giác khe khẽ đáp lại.

Song mới chỉ hát một câu, nàng bỗng hoàn hồn dừng lại.

Tiếng nhạc cũng ngừng theo, Ngọc Tùy buông sáo xuống, ánh mắt sáng rực nhìn chằm chằm gương mặt đang lộ vẻ kinh ngạc.

Ca Dạ sững sờ che môi, kinh hãi trước sự thất thường của mình, mà càng kinh ngạc hơn là khúc sáo kia…

Im lặng một lúc lâu, nàng cố trấn định: “Sao ngươi lại… Đó là nhạc khúc gì thế?”

Nam tử chậm rãi nhoẻn miệng cười, không đáp mà hỏi ngược lại, “Muội đã hát ư? Đó là ngôn ngữ nơi nào thế?”

Cổ khúc Nam Việt… do mẫu thân dạy lúc nhỏ, sao có thể…

Nàng bỗng đứng bật dậy, ly rượu trắng phau bị ống tay áo quét qua, rơi xuống đất vỡ tan tành. Kinh ngạc trợn mắt nhìn gương mặt dịu dàng như ngọc, vừa tính hỏi lại thì ngoài uyển đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

Người tới cũng không phải ai khác, Thanh Lam đi thẳng về phía này, ánh mắt tò mò quét qua Ngọc Tùy ẩn chứa sự nghi ngờ, “Quả nhiên là cô ở đây, có người chỉ đích danh cô, Tam ca bảo ta dẫn cô đến.”

Chỉ đích danh ư? Miễn cưỡng chuyển suy nghĩ rối loạn kia đi, nàng không khỏi hoài nghi.

“Ai?”

“Ta có biết đâu.” Thanh Lam gãi đầu, cũng nghi hoặc không hiểu, “Là một nữ nhân, còn dẫn theo một đứa bé, thì ra cô không phải họ Diệp hả? Nàng ấy bảo muốn tìm Ca Dạ, đúng lúc Ngân Hộc nghe thấy nên truyền lời lại cho tam ca, nếu không suýt đã bị người gác cổng đuổi ra ngoài rồi.”

“Là nữ nhân thế nào?”

“Nhìn có vẻ nhếch nhác lắm, hình như còn bị thương nữa, trên y phục có máu, có vẻ tam ca có gặp rồi, đang để nhị ca khám.”

Suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra là thần thánh phương nào, dù ở Tây Vực thì người biết cái tên này cũng không nhiều lắm, huống hồ là đến Giang Nam. Vấn đề này cứ kéo theo vấn đề kia, nàng không khỏi phiền não.

“Chắc không phải là kẻ địch đâu.” Ngọc Tùy như nhìn ra cảm xúc nàng, lên tiếng khuyên giải, “Muội là khách của Tạ gia, dù có địch ý cũng không dám mạo hiểm đến cửa Tạ gia Dương Châu khiêu khích đâu.”

Tạ gia Dương Châu, chính vì thế nên mới càng nhức đầu.

Nàng không muốn gây ra phiền toái, nhưng xem ra phiền toái vẫn cứ tìm đến mình.

Chương 75: Máu đỏ

Bầu không khí im lặng bao trùm dù người trong phòng không ít.

Ngân Hộc Bích Chuẩn Lam Hiêu đều có mặt, Tạ Cảnh Trạch đang bắt mạch cho cô gái nằm trên sạp, còn Tạ Vân Thư im lặng đứng một bên, cạnh sạp là một bé trai chừng năm tuổi, giương mắt ngơ ngác nhìn nhất cử nhất động của Tạ Cảnh Trạch, tay siết chặt.

Chỉ chốc lát sau, Tạ Cảnh Trạch lắc đầu với tam đệ, rút mấy kim châm trên người cô gái ra.

“Nàng bị thương quá nặng, lại còn trúng độc nữa, cầm cự tới được đây đã là kỳ tích rồi, chỉ sợ…” Tạ Cảnh Trạch thở dài, mọi người trong phòng đều hiểu ý.

Tạ Vân Thư nhíu mày, bất giác liếc thấy người đứng ở cửa, bèn ra hiệu bảo nàng đi vào.

Bước lại gần sạp, người khuất sau tấm màn che dần dần xuất hiện trong tầm mắt. Xiêm y nhớp nhúa, trên vạt áo còn dính máu loang lổ, gương mặt trái xoan xinh xắn nay tiều tụy đi thấy rõ, mặt mũi vàng vọt gần đất xa trời, chỉ có đôi mắt là thấp thoáng mấy phần sắc bén quen thuộc, lúc trông thấy Ca Dạ thì hai mắt lập tức mở lớn.

“Phi Khâm!”

Không ngờ sẽ gặp lại người bạn trong Thất Sát năm xưa, nàng thất thanh kêu lên, ngồi sụp xuống bên sạp, không dám tin hỏi, “Sao cô lại thành ra thế này?!”

“… Ca Dạ…” Nữ nhân vô cùng yếu ớt, chỉ nói chuyện thôi đã hao tổn sức lực, “Cô vẫn cứ nhỏ như thế, có phải ta đang mơ không…”

“Đừng để ý đến ta, cô xảy ra chuyện gì thế này!” Tuy năm đó là đồng liêu song cũng không gần gũi mấy, nhưng dù vậy, nhìn Phi Khâm hấp hối thế này thì đáy lòng nàng vẫn vô cùng khó chịu.

Trên gương mặt gầy gò nở nụ cười yếu ớt bi thương, chẳng còn dáng vẻ nhanh nhẹn hào hùng năm nào.

“Ta đã tin nhầm người rồi.”

“Ai!” Ký ức cũ thoáng xuất hiện, “Là gã nam nhân khiến cô rời khỏi Tây Vực đó ư?”

Hai dòng lệ bất giác tuôn rơi, có mấy giọt châu nóng hổi rơi xuống mu bàn tay.

“Hắn… mới đầu đối xử với ta rất tốt.” Gò má Phi Khâm đỏ ửng, vừa oán hận lại âu sầu, “Cũng lấy ta làm vợ, nhưng hắn lại xuất thân từ thế gia Trung Nguyên, người nhà biết được lai lịch của ta, sợ ta làm liên lụy đến thanh danh nên dùng mọi cách xúi giục hắt hủi, cuối cùng ngay đến hắn cũng…”

“Vì sao không rời đi, với võ công của cô thì đi đâu mà không được.”

Trung Nguyên, Ma giáo… Nàng hít một nơi, nắm lấy tay Phi Khâm.

Lại một giọt lệ lăn xuống, thê lương vô hạn, “Lúc đó ta đang mang thai, nghĩ vì con nhỏ nên nhẫn nhịn, mong đợi hắn có thể hồi tâm chuyển ý, kết quả…” Phi Khâm ngậm nước mắt, ánh mắt đầy buốt giá.

“Hắn hạ Hóa Công tán vào trong thuốc, phế đi võ công của ta… Không dám quang minh giết ta nên mới lén lút hạ độc, đợi ta tắt thở…” Giá lạnh biến thành căm hận thấu xương, Phi Khâm ho khan, lời nói yếu dần, “Ta tìm cơ hội trốn thoát, dẫn con đi… Hắn lại sợ người ngoài biết được mình cưới người trong Ma giáo, phá hỏng danh dự nên đã nổi điên, ngay đến đứa bé cũng không cần, nhiều lần âm thầm truy sát… Trốn Đông trốn Tây, nay ta chỉ là ngọn đèn cạn dầu, may mà… nghe thấy chuyện Bạch gia, lờ mờ thấy giống cô, nghĩ cứ thử đánh cược một phen…”

Lời nói đứt quãng thốt ra, cả căn phòng chìm vào im lặng như tờ, ngay đến Tạ Khúc Hành đùng đùng nổi giận bước vào cũng ngẩn người.

“Hắn ta là ai!” Nhiệt độ nơi tay càng lúc càng lạnh, lòng nàng biết sắp không ổn.

Phi Khâm tỏ vẻ vô cùng hối hận, thế nhưng vẫn không trả lời, sững sờ nhìn nàng rơi lệ.

“Ca Dạ… Cô thông minh hơn ta, đã sớm đoán được rồi đúng không?”

“… Câu hỏi năm đó cô hỏi ta, ta vẫn trằn trọc nghĩ mãi, nghĩ đến mấy trăm mấy ngàn lần…”

“… Không đáng, thật sự không đáng chút nào, ta rất hối hận… Sớm biết thế này, ta thà chết ở Thiên Sơn còn hơn…”

Ca Dạ cắn răng, trong cơ thể bùng lên một luồng nóng rực, trước ngực dần sinh ra ác khí.

“Nói cho ta biết là ai, ta sẽ giết hắn thay cô.”

Phi Khâm yếu ớt lắc đầu, cố gắng chỉ vào đứa bé quỳ bên cạnh.

“Thằng bé… Cô đưa nó vào Chiến Nô doanh đi, trước mười tuổi đừng để nó chết, như vậy ta ở dưới suối vàng cũng sẽ ghi nhớ ơn cô.”

“Đưa vào Chiến Nô doanh? Tiểu quỷ thế này thì sao sống nổi.” Bích Chuẩn buột miệng, Ngân Hộc đứng cạnh huých một cái, tỏ ý ngậm miệng vào.

Phi Khâm khó nhọc nhìn cậu ta như có cảm ứng kỳ lạ, hơi thở quen thuộc cũng không khó để phân biệt lai lịch, nàng không phản bác mà chỉ cười khổ, “Không sống nổi… thì đó là số mệnh của nó, chúng ta… đều như vậy mà ra, ta thà nó chết ở Chiến Nô doanh, cũng không muốn để nó bị phụ thân ruột thịt sai người… diệt trừ một cách dơ bẩn…”

Máu dần dần rỉ ra bên mép, giọng nói rất yếu, gần như phải ghé tai sát mới có thể nghe rõ.

“… Ca Dạ, xin cô… Ta biết chuyện rất phiền toái…”

“… Tính tình cô… lạnh lùng nhất… Nhưng lại tốt bụng nhất…”

“… Xin cô đồng ý với ta…”

“Ta đồng ý mà.” Ca Dạ chỉ cảm thấy rối bời, cầm lấy bàn tay dần buốt giá, trong lòng có thứ gì đó đang điên cuồng bành trướng, “Nói cho ta biết hắn ta là ai!”

Nghe thấy lời cam kết đủ để yên tâm, trên gương mặt như đã chết

hiện lên ý cười.

“… Đa tạ… Ta biết, nhất định cô sẽ…” Tâm trạng được giải tỏa, hơi thở lại ngắt quãng, “… Chết thế này… đúng là mất mặt… Ta… rất hối hận…”

Âm thanh cuối cùng cũng biến mất, Phi Khâm mang theo nụ cười bi thương tự giễu chôn vùi sinh mệnh. Không như những người từng bị nàng ta giết trong quá khứ, nàng nằm trên giường, như một bệnh phụ bị cuộc sống hành hạ thảm hại, lưu lại tàn lệ trên gò má cùng một đứa bé không quá yên tâm, để rồi buông tay đi mãi.

Ca Dạ lẳng lặng đưa mắt nhìn, trong đôi mắt vẫn chưa khép kia dâng lên màn sương mù cùng tuyệt vọng trước thế sự, một hồi lâu sau, nàng đưa tay vuốt nhẹ đôi mắt nhắm lại.

“… Thật khó coi, như vậy mà cũng là Thất Sát ư, cô đã từng mạnh hơn cả ta… Nhưng chỉ vì một…”

Lời lẩm bẩm rất nhỏ lại bất giác khiến đáy lòng Tạ Vân Thư lạnh buốt, một nỗi sợ hãi không đè xuống được dâng lên, đột nhiên hối hận vì đã gọi Ca Dạ đến.

“Ca Dạ.” Tiến lên thấp giọng khuyên lơn, hắn cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, “Chúng ta đi ra ngoài trước, tìm một chỗ yên lặng.”

Ánh mắt ngưng trệ có phần ngây ngô, mặc hắn đưa tay kéo tách ra Phi Khâm, không nói một lời.

“Ca Dạ!” Tạ Vân Thư lo lắng nhìn nàng chăm chú, lắc nhẹ hai vai nhưng người trong lòng vẫn không có phản ứng, như thể thần hồn đã tiêu tan, chỉ còn lại mỗi thân xác.

“Lão Tam.” Tạ Khúc Hành cau mày quát, thầm buồn thay trước sự thất thố của đệ đệ, Thanh Lam lại lặng lẽ kéo tay áo đại ca.

“Ca Dạ!” Bất an rùng mình tràn lan, Tạ Vân Thư bắt đầu phát hoảng, bất chấp người ngoài vỗ lấy mặt nàng, “Nàng không phải nàng ấy, ta thề nàng không phải là nàng ấy.”

Một lúc lâu sau, chớp mắt một cái, Ca Dạ gạt tay hắn ra, tiến đến đứa bé vẫn một mực im lặng kia.

“Ngươi tên gì?”

Cậu bé không khóc mà chỉ đăm đăm nhìn mẫu thân từ từ đi vào cõi chết, từ đầu tới cuối không hề lên tiếng, câu hỏi của Ca Dạ khiến cậu dời mắt, bỗng nặng nề dập đầu liên tục.

“Đệ không có tên, xin cô nương ban tên.”

Trên gương mặt trưởng thành sớm có nét đoạn tuyệt khiến người ta kinh hãi, giọng điệu trẻ nhỏ non nớt làm tất cả đưa mắt nhìn sang.

“Phụ thân ngươi… là ai?” Tay trái Ca Dạ chạm xuống đất, tuy bình tĩnh hỏi nhưng lại không áp chế được ác khí, mọi cảm xúc tắc nghẽn trong người như muốn xông cả ra ngoài.

“Cô nương muốn giết gã sao?” Như thể không phải đang nói đến phụ thân ruột của mình vậy.

“Ừ.”

Những lời này vốn không nên nói với một đứa bé, Tạ Khúc Hành bất mãn, Tạ Cảnh Trạch âm thầm thở dài, còn Tứ Dực lại cảm thấy là chuyện đương nhiên, bọn họ không có nhiều khái niệm về ruột thịt

máu mủ, chỉ biết ân oán rõ ràng.

Đứa bé lại dập đầu, trên trán rỉ máu, “Xin cô nương dạy võ công cho đệ, mười năm sau chính ta sẽ giết gã.”

“Đứa nhỏ đệ nói gì ngốc nghếch thế, rốt cuộc ai là cha đệ.” Tạ Khúc Hành không nhịn được tiến lên quát, “Giết ruột thịt làm trái luân lý là tội lớn cỡ nào, nhắc đến thôi cũng là khẩu nghiệt.”

“Gã không xứng, ta muốn đích thân giết gã.” Trong mắt cậu bé chỉ có hận thù thấu xương, lời thốt lên lại như nguyền rủa. Hận ý rõ ràng như sắt, Tạ Khúc Hành tắt tiếng, còn Tứ Dực lại có mấy phen tán thưởng.

Bích Chuẩn gật đầu, “Được, có chí khí đấy.”

Nghe thấy thế, thái dương Ca Dạ giật giật, sâu trong thâm tâm có sợi dây bé nhỏ đứt lìa, cơ thể mất đi khống chế hơi chao đảo, gạch xanh dưới tay chợt vỡ vụn thành vô số mảnh vỡ. Tạ Vân Thư phát giác hơi thở quanh nàng vô cùng loạn, kinh hãi bật lên.

“Ca Dạ!”

Nàng vùng dậy tránh ra, hắn lắc mình cản đường, đưa tay toan nắm lấy vai nàng.

“Tránh ra!”

Một tiếng quát chói tai khiến mọi người thất kinh, song Tạ Vân Thư chẳng lùi nửa bước, tay vươn ra cũng không dừng.

Đôi mắt đen đã mất đi lý trí mà chỉ còn lại giá băng bốn phía, bàn tay lật lại dùng toàn lực đánh ra.

Mấy tiếng động khẽ vang lên liên tục, trong chớp mắt bảy tám chiêu giao thủ vô cùng ác liệt, khiến đối phương không kịp mở lời, mỗi một chiêu thức đều đủ cướp đi tính mạng, chỉ cần chút sơ sẩy là sẽ đổ máu, khiến người ngoài đứng xem vẫn phải giật mình.

“Cô ta điên rồi hả?!” Tạ Khúc Hành giương mắt đờ đẫn, muốn đi lên tách ra cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, mắt thấy tam đệ không thắng nổi, tình hình càng ngày càng loạn thì không khỏi sợ hết hồn vía.

Thanh Lam luống cuống tay chân chẳng biết phải làm sao, “Trời ơi! Sao lại đánh nhau rồi.”

“Chúa thượng đúng là không nương tay.” Lam Hiêu cũng giật mình.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế này?” Bích Chuẩn nhìn mà đổ mồ hôi lạnh, lại thầm may vì đối thủ không phải là mình.

Ngân Hộc im lặng nuốt nước bọt, cũng rất căng thẳng.

Sắc mặt Ngọc Tùy trắng bệch, bàn tay trong tay áo giật giật rồi nắm chặt, thế công quá ác liệt, y không chắc có thể tách bọn họ ra mà không xây xát.

Càng lúc càng khó ngăn đỡ, dần dà hắn bị dồn dép đến nỗi không thở nổi, đồng tử đen láy lạnh băng như đang đối mặt với kẻ địch xa lạ, chỉ còn lại sát ý uy nghiêm. Còn tiếp tục nữa thì sẽ lưỡng bại câu thương mất, trong đầu xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, song vẫn không tìm được phương pháp hóa giải thích hợp. Rồi hắn hạ quyết tâm, trong một khắc lập tức buông tay, trơ mắt nhìn nàng đánh đến, đầu ngón tay bé nhỏ trắng muốt như mũi nhọn tử thần, lạnh lẽo đánh thẳng vào ngực, hắn không né tránh, dùng sức lực cuối cùng hô lên.

“Ca Dạ!”

“Tam ca!”

“Lão tam!”

“Lão đại!”

Mấy tiếng gọi bất đồng đồng thời vang lên.

Đầu ngón tay không chạm vào ngực, dần dần rỉ máu.

Tạ Vân Thư không cúi đầu mà chỉ nhìn thẳng người trước mắt, giọng khàn khàn.

“Ca Dạ… Ta không phải là kẻ địch, nàng tỉnh lại đi.”

Tròng mắt đen mù mờ hỗn loạn, đầu ngón tay chợt thấy ấm áp. Máu dần rỉ ra như nước đá làm nguội đi trái tim sục sôi. Vào khắc cuối cùng giọng hắn đã gõ mạnh vào tâm trí rối loạn, nàng vội vã thu lại sức mạnh, vết thương không sâu, nhưng… đây là máu hắn… nhỏ xuống đất theo vạt áo, vô cùng… nhức mắt, phản chiếu trước mắt một mảng đỏ rực.

Tạ Vân Thư nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay trước ngực, thuận thế ôm ngang vòng eo nhỏ nhắn.

“Không có chuyện gì nữa rồi, nàng chỉ mệt quá mà thôi, đừng nghĩ gì nữa, cũng đừng…” Theo lời nói êm ái, đầu ngón tay phất qua huyệt ngủ, nàng bất giác rơi vào bóng tối tĩnh lặng.

Chương 76: Lưỡng nan

Trong cơn mơ màng, nàng nằm chiêm bao một giấc thật dài.

Rất nhiều khuôn mặt kỳ quái xuất hiện loạn xạ, máu đỏ lênh láng trên bắp chân, mùi tanh nồng ép nàng không thở nổi. Trong mơ không có người nàng muốn gặp, trái lại chỉ toàn là những lời mắng chửi khó nghe, mà phần nhiều đều là chỉ trích, dù nàng vung kiếm thế nào thì những âm thanh đó vẫn như âm ồn quanh quẩn bên tai, phiền não tới nỗi ép người ta phát điên.

Nàng cứ một mực đi thẳng về phía trước, song dù đi thế nào cũng không thoát khỏi vũng máu lớn, chỉ có những âm thanh đùa cợt châm chọc là như chiếc bóng đi theo. Hai chân nặng nề không cất nổi bước đi, nàng khó nhọc hổn hển trong màn đêm. Nhưng dù mệt đến đâu nàng cũng không dám dừng lại, bởi hễ dừng chân thì cơ thể sẽ từ từ chìm xuống vũng máu, đưa mắt nhìn quanh chẳng có nổi chỗ dừng chân, con đường dài đằng đẵng không có điểm cuối, nàng lại không biết phải đi đâu. Vô tình bàn chân đang lặn lội trong chết lặng bỗng đá phải thứ gì đấy, nàng cúi người nhặt lên nhìn, nào ngờ là đầu của Tạ Vân Thư. Nàng hoảng hốt ném đi, đầu lâu rơi xuống đất, xung quanh toàn là tay chân, trong đó có cả gương mặt của mẫu thân và Hoài Y…

Đột ngột mở bừng mắt ra, máu đỏ và chân tay đứt đoạn đã biến mất, chỉ còn lại gian phòng yên ắng.

Căn phòng u ám với bài trí quen thuộc, nàng biết mình đang nằm trên giường ở Hạ Sơ uyển, người đắp chăn mỏng, hương an thần trong lư hương chậm rãi tản ra, loáng thoáng còn nghe thấy tiếng lá

sen rì rào trong gió.

Hơi thở nặng nề đến từ chóp mũi, cõi lòng rối loạn cũng dần bình lặng.

Đó chỉ là mơ mà thôi… Nàng không giết hắn, hắn sẽ không chết như mẹ hay Hoài Y đâu…

Cửa mở ra, con người bị chém đứt trong mơ vẫn hoàn hảo, hắn bước nhanh đến gần mép giường, vẫn mỉm cười với nàng như bao ngày.

“Nàng tỉnh rồi à, có khát không, có muốn ăn gì không?”

Giọng hắn sao đỗi dịu dàng, trong cơn hốt hoảng nàng chụp lấy tay hắn, mười ngón tay đan vào nhau, muốn mượn nhiệt độ để xác nhận hắn vẫn còn đây.

“Nàng nằm mơ à?” Nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho nàng, vẫn là sự chu đáo đầy quan tâm đấy, không khác gì những ngày đã qua.

“Ta mơ thấy…” Nàng cảm thấy giọng khô khốc, không biết mình đã ngủ bao lâu.

“Cái gì?” Hắn rót cốc nước đem đến, cẩn thận đút nàng uống.

“Không…”

“Nàng mệt quá rồi đấy, phải nghỉ ngơi cho khỏe, để ta dặn phòng bếp làm điểm tâm cho nàng.”

Dựa vào trước ngực hắn vô ý thức ăn điểm tâm, rõ ràng nàng vừa tỉnh dậy nhưng vẫn rệu rã muốn chết, đầu óc mơ hồ không nghĩ

được gì.

Hắn nói vài chuyện nhỏ nhặt dỗ nàng ăn nhiều thêm, nhưng nàng lại không quen có người đút mình ăn, đang định nhận lấy thì chợt khựng lại nhìn bàn tay đưa ra.

Ngón tay trắng muốt không khác gì bình thường, nhưng ở ngón giữa lại có một dấu vết, một sợi dây đỏ sậm khó bề phân biệt khảm vào trong kẽ tay, không đem lại cảm giác đau, nhìn như tia máu đọng.

Hắn không cho nàng nhìn lâu, kéo tay nàng xuống tiếp tục dỗ dành. Nhưng người trong lòng lại cứng đờ ra, rồi bỗng bắt đầu run lên bần bật, cơ thể lạnh ngắt hơn cả mặc áo mỏng trong ngày đông giá rét, hắn lập tức đặt điểm tâm xuống ôm chặt lấy nàng.

“Ca Dạ!”

Nàng không trả lời mà vùng ra khỏi ngực hắn, giơ tay xé y phục hắn, cố chấp muốn kéo tầng tầng lớp áo che giấu ra, chứng thực suy đoán sợ hãi nhất nơi đáy lòng.

Quả thật không giấu được, thế là hắn thôi ngăn cản, mặc nàng xé vạt áo để lộ lớp vải băng bó bên trong. Vì vừa rồi nàng tựa mạnh vào ngực hắn nên trên lớp vải trắng tinh đã có vết máu thấm ra.

Nàng ngẩn ngơ nhìn đăm đăm, lông mi dài không nhúc nhích, một lúc lâu sau, nàng giơ tay vuốt ve lên vết máu, cắn môi thật chặt.

“Chuyện không liên quan đến nàng, đừng để ý.”

“Suýt nữa ta đã… giết ngươi rồi.”

“Nàng không giết ta.” Hắn che y phục lại rồi nhẹ nhàng nâng cằm

nàng lên, nhìn vào đôi mắt đen láy, “Ta biết nàng sẽ không làm thế, là lỗi của ta, đáng lý ta không nên để nàng gặp phải những chuyện này.”

“Vì sao ta lại…” Nàng cảm thấy đầu óc ngày càng mơ hồ, vài ký ức rời rạc nhanh chóng vụt qua, rối loạn vô cùng.

Chiếc hôn ấm áp rơi lên mắt rồi lên gò má, lại nhẹ chạm vào cánh môi, không mang theo dục niệm, chỉ là an ủi đơn thuần.

“Là ta không tốt, ta không nên ép nàng về Tạ gia, để nàng gặp nhiều chuyện khiến mình phải khó chịu.” Những chi tiết Mặc Diêu mật báo đã làm hắn biết được nhiều hơn, đồng thời khiến hắn càng thêm đau lòng áy náy.

Thẩm Hoài Dương, Bạch Phượng Ca, cái chết của Phi Khâm, còn cả đứa trẻ một lòng muốn giết cha kia…

Hắn lại lần nữa làm sai chuyện rồi, để quá nhiều bất ngờ khuấy lên cơn ác mộng chôn sâu dưới đáy lòng, ép nàng phải nhớ lại quá khứ đau thương. Không người nào có thể chịu đựng được nỗi đau đến thế hết, một cơn đau đớn vượt quá giới hạn nhẫn nại.

“Nhất định ta đã điên rồi…” Nàng cắn môi nghe như nghẹn ngào.

“Không đâu, chỉ là nàng mệt quá thôi, xin lỗi vì đã khiến nàng khó chịu, là ta không tốt, đều do ta cả…” Hắn thấp giọng nỉ non, dịu dàng ôm lấy nàng, nắm chặt ngón tay buốt giá. Trong căn phòng yên tĩnh chỉ còn lại tiếng trấn an liên tiếp của hắn, phải một lúc lâu sau nàng mới ngừng run, song ngón tay vẫn còn lạnh băng.

Cửa sổ truyền đến tiếng gõ khẽ.

“Tam ca ơi.”

Thanh Lam thấp giọng gọi, hắn chần chừ một lúc rồi buông nàng ra.

“Nàng nằm nghỉ một lúc đi, ta nói với đệ ấy mấy câu rồi sẽ quay lại.”

Ca Dạ im lặng nằm xuống để hắn đắp chăn, ngoan ngoãn dị thường.

“Tam ca, cha tức giận lắm rồi, ra lệnh cho huynh phải lập tức trở về.” Thanh Lam hốt hoảng ra mặt, chưa bao giờ cậu thấy phụ thân nổi trận lôi đình như lần này cả, chỉ đứng cạnh nhìn thôi mà cũng sợ hãi.

“Bây giờ ta không đi được.”

“Không được, huynh nhất định phải về ngay, đại ca cãi với huynh xong đã kể hết chuyện cho cha nghe rồi. Cha nghe nói huynh suýt nữa mất mạng thì tức tới nỗi đập nát bàn, nếu không về thì e là cha sẽ đích thân tới đây đấy, đến lúc đó lại còn tệ hơn cho xem.”

“Đệ cứ nói với cha là ta không sao, hiện tại nàng đang không khỏe nên ta không đi được, đợi mấy hôm nữa tự ta sẽ đi giải thích rõ với cha.”

Thanh Lam đau khổ khuyên, “Tam ca à, huynh hiểu rõ tính cha hơn đệ mà, hẳn biết rõ nếu làm như thế thì sẽ có hậu quả gì.”

“Ta không lo được nhiều như thế.” Miệng hắn đắng chát, trước mắt hai bên đều khó chu toàn, hắn chỉ có thể bảo vệ điều quan trọng nhất, “Xin cha thứ cho ta bất hiếu, tạm thời coi như không có đứa con trai này.”

“Tam ca!” Nói đến mức này, Thanh Lam sốt ruột, “Đừng làm chuyện điên rồ nữa, quay về cáo tội với cha thì cùng lắm là bị đánh mắng

một trận thôi, đợi chuyện qua đi sẽ ổn mà, nàng ta không chạy được đâu."

"Có đấy." Tạ Vân Thư thở dài, lần đầu tiên thành thật với đệ đệ, "Chỉ cần chân trước ta rời đi thì nhất định nàng sẽ rời khỏi đây ngay, nàng vốn không hề muốn liên lụy đến ta, đặc biệt là… sau khi ngộ thương ta."

"Nàng ta…" Thanh Lam sững sờ, "Lúc ấy tam ca sống chết cản nàng ta lại, là vì sợ nàng ta đi thẳng sao?" Vẫn không nghĩ nổi vì sao tam ca lại cứ không chịu nhượng bộ, cuối cùng…

"Trước mắt tâm trí nàng còn đang rối loạn, sẽ không làm ta bị thương nữa đâu."

Tạ Vân Thư cũng không biết nếu để mặc Ca Dạ rời đi thì sẽ dẫn đến hậu quả thế nào, hắn chưa bao giờ thấy nàng có cảm xúc hỗn loạn đến thế, cho nên hắn không thể mạo hiểm được, nếu khiến nàng bị thương, hoặc giả bị lộ lai lịch thân phận…

Thanh Lam chẳng biết phải nói gì nữa, có lẽ nàng ta không quan tâm đến giết người, nhưng sát khí lại quá đáng sợ, trong nháy mắt lại như ma thần tước đoạt mạng sống, ra tay tàn nhẫn độc ác, toàn là sát chiêu dù có nằm mơ cũng không nghĩ ra. Bây giờ nhớ lại mà cậu vẫn đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, có lẽ cũng chỉ có tam ca mới dám nói vậy thôi, nếu đổi lại là người ngoài…

"Phải ở đây bao lâu? Đệ nên nói sao với cha đây?" Vừa nghĩ đến việc về nhà đối mặt với phụ thân đang tức giận đùng đùng, cậu lại thấy ảo não đau đầu.

Giơ tay xoa trán, nhất thời Tạ Vân Thư cũng không có biện pháp nào tốt hơn, "Đệ khuyên cha giùm ta đi, đừng để mẹ biết mấy chuyện gần

đây, bao giờ rảnh ta sẽ tự mình đi nhận tội với cha.”

Đuổi Thanh Lam đi rồi hắn quay lại vào phòng, bóng người nho nhỏ nằm co quắp cuộn tròn, quay lưng ra cửa như đã ngủ.

Nhưng hắn biết nàng vẫn còn tỉnh, cởi giày lên giường ôm lấy cơ thể bé nhỏ, ép nàng lật mình lại. Nàng giãy giụa hai cái, nhưng lại sợ động đến vết thương của hắn nên không phản kháng nữa, mặc hắn lật người ôm mình vào lòng.

“Đừng tự trách nữa, chỉ bị thương ngoài da thôi mà, so với những chuyện nàng đã làm vì ta thì có thấm vào đâu.” Hơi thở ấm áp phảng phất quanh vết thương, từ đầu chí cuối nàng vẫn chẳng ngẩng đầu.

“Qua vài ngày nữa ta sẽ dẫn nàng rời khỏi Dương Châu, tìm một chỗ yên tĩnh để ngắm cảnh, cách xa cuộc sống đao kiếm, có được không.” Suy đi nghĩ lại, chỉ có cách này mới giữ nàng ở lại được thôi, tâm lực nàng đã rệu rã, hắn không thể mạo hiểm thêm được nữa, mà hiện tại người nhà sẽ không có khả năng tha thứ tiếp nhận, sẽ khắt khe bất công với Ca Dạ. Cộng thêm có vết xe đổ của Phi Khâm, lúc này mà ép nàng vào Tạ gia thì chẳng khác gì hành hạ nàng.

Nàng chợt nhúc nhích, nhưng vẫn không lên tiếng.

“Nàng thích chỗ nào, hay là chúng ta lên phương Bắc đi đây đi đó nhé? Có điều mùa đông ở đó khá lạnh, hay là xuống phía Nam? Dù đi đâu, nhất định ta sẽ dẫn theo đầu bếp Dương Châu cho nàng, nàng nói xem như thế có được không.” Hắn lẩm bẩm lên kế hoạch, thi thoảng lại hỏi ý kiến nàng.

“Hay là đến Nam Việt xem cố hương của nàng ra sao nhé, nghe nói dân tình ở đó rất chất phác, ăn mặc kỳ lạ, nếu đến thì phải mặc một bộ cho ta xem đấy.”

“Nàng thích ở trên núi hay gần nước? Ta biết nàng thích yên tĩnh, có điều thỉnh thoảng cũng phải tiếp xúc với người khác, không nên ở xa quá, dĩ nhiên sẽ trồng rất nhiều loài hoa nàng thích, nhưng phải bỏ thói quen ăn hoa đi đấy…” Vừa nói hắn vừa thân mật xoa lên trán, “Ngộ nhỡ lại gặp phải độc thì không tốt đâu.”

“Ta…” Nàng im lặng lắng nghe, cuối cùng cũng ngẩng mặt lên nhìn vào mắt hắn, “Muốn xin ngươi một chuyện.”

“Ta đã cho người lo liệu hậu sự của Phi Khâm rồi, sẽ tìm chỗ đẹp để hậu táng.” Hắn mỉm cười, “Nhưng thằng bé kia thì không được, người được Phi Khâm giao phó là nàng, không liên quan đến ta.”

“Ta không biết phải dạy nó thế nào cả, công phu của ta không thích hợp để người ngoài luyện.” Nàng cắn môi, lần đầu có thái độ năn nỉ yếu đuối.

Ánh mắt hắn rất dịu dàng, nhưng lời nói ra lại đầy kiên quyết, “Ta có thể dạy võ công cho nó thay nàng, nhưng nàng phải để mắt đến.”

Nang nghiêng đầu đi, hắn lại ôm sát vào.

“Muốn giao thằng bé lại cho ta để chạy đi phải không? Ta sẽ không buông tay nàng đâu.”

Nàng im lặng một lúc lâu rồi mới nói, “Có hỏi ra là gã nam nhân nào đã hại Phi Khâm không, ta sẽ đi giết chết gã.”

“Thằng bé không chịu nói, khăng khăng muốn đích thân trả thù.”

“Tội giết cha, nếu tránh được vẫn là tốt nhất.” Như bị thứ gì làm đau nhói, nàng bỗng cau mày, hàng mi run run, “Sẽ có cách dò ra được

thôi.”

“Được.” Hắn không nói nhiều nữa, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve suối tóc đen nhánh từng chút một.

“Ngươi… Vì sao lại đối tốt với ta đến thế.” Tĩnh lặng một hồi, nàng thấp giọng hỏi.

“Nàng không hiểu mình tốt thế nào đâu.” Bả vai gầy gò yếu đuối, hắn rất muốn được mãi mãi bảo vệ.

Lời này nghe vào lại có vẻ châm chọc, nàng muốn cười nhạt song chẳng thể cười nổi, cúi đầu giấu mặt vào khuỷu tay.

“Thật sự rất tốt, chỉ là quá khắt khe với bản thân mà thôi.” Hắn thầm than, đáy lòng lại trào dâng sự thương tiếc, “Nàng xem oán hận đả thương của kẻ khác với mình là chuyện hiển nhiên, không bao giờ ghi hận, tuy nhiên lại không chịu buông tha cho bản thân, luôn ăn năn tự trách với những chuyện không thể thay đổi, còn áy náy hơn bất cứ ai. Nhưng thật ra nàng đã làm sai điều gì? Ai có tư cách chỉ trích hả, đồ ngốc này.”

Lời nói đầy ắp ôn tình rót thẳng vào đáy lòng, nàng nhắm nghiền mắt, đã sớm quên mất phải khóc thế nào, lại càng không muốn buông thả bản thân nhỏ lệ.

“Ở lại cạnh bên ta nhé, có được không.” Hắn thấp giọng dụ dỗ, “Cho ta một cơ hội thương nàng.”

Bao lời chôn giấu trong thâm tâm suýt nữa đã bật ra khỏi miệng, nhưng cuối cùng nàng vẫn cứng giọng, “Ta sẽ hủy hoại ngươi mất.”

“Là nàng đã cứu ta cơ mà, không nhớ sao? Trong bảy năm qua đã

cứu ta biết bao nhiêu lần, dù nàng có quên thì ta sẽ không quên.” Nhớ lại quá khứ, cuộc sống xám xịt đè nén năm xưa dường như sáng lên rất nhiều, “Nàng đã nói mạng của ta thuộc về nàng còn gì, bây giờ cũng vậy.”

“Ta chưa bao giờ muốn mạng ngươi cả.” Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt trắng đen rõ ràng đã ngấn ướt, “Đó là…”

“Là dọa ta thôi chứ gì.” Hắn nhoẻn miệng cười, nhẹ hôn lên hàng mi, “Dĩ nhiên ta biết chứ, trước đây nàng chưa từng làm khó ta, mặc dù lần nào cũng là trưng ra gương mặt lạnh lùng.”

“Ta không muốn đến gần ngươi.” Nàng cụp mắt, mơ màng lại hoảng hốt thê lương, “Những người đến gần ta đều chết cả… Ngươi cũng như hắn…”

“Ý nàng ám chỉ tướng mạo sao?” Không muốn để nàng lại đau lòng, hắn cố ý trêu chọc, “Ta cho rằng mình vẫn nhỉnh hơn.”

“Không phải.” Nàng nghiêm túc chỉ rõ, “Tính tình của hai ngươi rất giống nhau, đều chính trực, luôn giữ nguyên tắc, dũng cảm quyết đoán, tài năng xuất chúng…”

“Tốt đến thế sao.” Hắn không khỏi bật cười, “Ta không ngờ nàng lại tán thưởng ta như thế.”

Nàng cũng cười, nụ cười nhợt nhạt có vẻ bi thương, “Ta vẫn rất bội phục, ngươi như miếng ngọc thượng hạng vậy, dù rơi vào bùn lầy, đến ngày nào đó rửa sạch đi thì vẫn là khối ngọc vô giá.”

“Nàng cũng thế.”

“Ta ư?” Nụ cười trên mặt thêm phần giễu cợt, “Ta là tờ giấy, dù lúc

đầu có trắng tới đâu thì cũng đã bị mực nhuộm đen rồi, không đáng một xu."

"Nhìn đi, nàng chỉ toàn trách mình thôi." Hắn nửa trách cứ nửa trìu mến nhéo lấy cánh mũi.

Nàng dần thu lại cảm xúc, dựa vào vai hắn ngẩn người.

"Đừng nghĩ ngợi nữa." Hắn biết rõ nàng đang ra sao, "Nếu không ta sẽ cấm võ công của nàng, để Tứ Dực canh chừng nàng, một bước cũng không rời được."

Đối mặt với đôi mắt đen láy trừng lên, hắn thản nhiên thừa nhận, "Ta thật sự muốn làm như thế, dù nàng hận ta thì ta cũng không để nàng đi. Đáng tiếc nàng quá ngang bướng, không phải là chú chim có thể bị nhốt trong lồng, ta thật sự hy vọng có một ngày nàng có thể cam tâm tình nguyện ở lại."

"Không đáng, ta không thể trao ngươi thứ gì được." Ngoài phiền phức ra thì vẫn chỉ có phiền phức.

Hắn không trả lời, cúi đầu hôn phớt lên đôi môi lạnh băng, khẽ chạm nhẹ như một chú bướm. Triền miên quấn quít lấy nhau, ngọt ngào khiến lòng người đắm say, sự trêu chọc dịu dàng dần dần có đáp lại, nàng quên đi tất cả, không kiềm chế được hôn lại hắn, ngoan ngoãn tựa vào vòng tay vương mùi hương nhẹ nhàng.

Vô tình đè lên vết thương, hai cơ thể dính vào nhau đột nhiên cứng đờ, trong nháy mắt nàng sực tỉnh, cảm xúc mạnh mẽ lập tức biến mất.

"Ta không sao." Chỉ là một thoáng nhói đau, có điều hắn vẫn mặc cho nàng mở vạt áo ra xem xét băng vải, lòng mừng rỡ vì sự quan tâm

nàng bất giác để lộ, thấy giai nhân cau mày, hắn vùi đầu vào tóc cười cười.

“Có thể gần gũi với nàng, thì ta không ngại chút đau đớn này đâu.”

Nàng kinh ngạc quỳ trên giường, bỗng nghiêng người hôn hắn.

Một nụ hôn vừa sâu vừa nồng, triền miên khó phân, là kịch liệt chưa từng có, khiến ngọn lửa trong cơ thể hắn bùng cháy lên. Dang định xoay mình chặn nàng lại thì bất ngờ bên hông tê rần, hắn không thể cử động được, ngay cả âm thanh cũng bị phong bế, lập tức trái tim cảm nhận được nỗi buốt giá.

Môi nàng đỏ ửng nhưng mặt lại trắng cực kỳ, ngón tay lạnh lẽo vuốt ve lên khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt vô cùng lưu luyến, “Xin lỗi, ta đã nghe thấy hết lời ngươi và cậu ta nói chuyện rồi.”

Giọng nàng rất nhỏ, nhỏ tới nỗi không nghe được gì, cổ cúi thấp.

“Ta không thể để ngươi vì ta mà xa lánh mọi người được, sau này hoặc là ngươi hoặc là ta, sẽ có người phải hối hận.”

Nàng cởi ngọc bội trên vạt áo xuống đặt vào lòng bàn tay hắn.

“Cái này… Sẽ có một nữ nhân khác làm thê tử của ngươi, nàng ta sẽ được rất nhiều người hâm mộ.” Trải qua quãng thời gian vừa qua, nàng biết trên đời này có vài thứ rất tốt, dù vĩnh viễn không thuộc về nàng, nhưng tình cờ được gặp rồi lại trải nghiệm, cũng coi như là may mắn.

“Ngươi tức giận lắm phải không?” Ngắm nhìn đôi mắt tóe lửa, đè nén chua xót trong tim, nàng miễn cưỡng mỉm cười, “Ta đảm bảo đây là lần cuối cùng.”

Ôm lấy vò ngọc và đoản kiếm, nàng nhìn hắn thật sâu, cuối cùng đi thẳng qua cửa không hề ngoái đầu.

Cơ thể bé nhỏ dần biến mất trong tầm mắt, bên gối vẫn còn vương mùi thơm thanh lạnh.

Hắn cắn chặt răng, trong ngực chỉ tràn đầy hận ý, chưa bao giờ hắn cảm thấy phẫn nộ như lúc này cả.

Chương 77: Vút bay

Thanh Lam rầu rĩ bước ra khỏi phòng phụ thân, bị mắng xối xả nên sinh lòng buồn bực. Cũng tại vận số tam ca xui quá, về kịp sinh nhật phụ thân nhưng xảy ra đủ thứ chuyện liên tiếp, lại còn gặp nguy nhiều lần, ngay đến cậu cũng toát cả mồ hôi hột. Đại ca cũng giận quá trời, hiện tại phụ thân lại đích thân hỏi tới, không thể qua loa tìm cớ được.

Vì ả nữ nhân kia nên cục diện mới thành ra khó giải quyết thế này, cậu thật sự không biết rốt cuộc tam ca làm thế có đáng không.

Nghĩ ngợi một hồi, cậu quyết định đến trong sân tam ca lánh một chút, tránh lại bị phụ thân bắt đến chửi mắng. Trên đường đi vô cùng yên ắng, có lẽ người dưới cũng biết chủ nhân đang nổi trận lôi đình nên tự giác nấp đi cả rồi.

Nhưng vừa bước chân vào nhà thì cơ thể lập tức khựng lại, người đứng cạnh bàn không phải là đầu sỏ của mọi rắc rối đấy sao.

“Cô… đến đây làm gì hả!” Suýt nữa Thanh Lam cắn phải lưỡi, cậu căng thẳng nhìn ra ngoài cửa, trong tình hình đầu sóng ngọn gió thế này mà nàng ta lại dám một mình đến Tạ gia, ngộ nhỡ gặp phụ thân thúc bá hay các huynh trưởng thì lại ồn ào cho xem.

Lạnh lùng liếc một cái, Ca Dạ lại chuyển tầm mắt lên đứa bé đang quỳ trước mặt. Nó đã được tắm rửa thay xiêm y sạch sẽ, loáng thoáng trông thấy bóng dáng của Phi Khâm.

“Ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn, ngươi nghe cho kỹ đây. Ở lại

đây có thể sống yên ổn, không cần cực khổ vất vả, sẽ có người dạy ngươi võ công thích hợp, chỉ cần nỗ lực thì nhất định sẽ thành công, có cơ hội trở thành… nhân sĩ chính đạo, nhưng lúc báo thù thì phải thông minh chút." Nàng cười nhạo rồi nói tiếp, "Hoặc là đi theo ta, ta không phải dạng người tốt đẹp gì cả. Không chỉ phải sống đầu đường xó chợ, mà có lẽ còn bị liên lụy đến nỗi chết yểu trên đường. Và tuy có đổ máu đổ mồ hôi thế nào thì cũng chưa chắc có được kết quả tốt, thanh danh lại càng không có."

"Dù là con đường thế nào, muốn học thành cũng phải dựa vào chính bản thân, suy nghĩ cẩn thận rồi cho ta một câu trả lời."

Thanh Lam nghe nàng nói liền một đoạn mà chẳng hiểu mô tê gì, hồi lâu mới phản ứng được.

"Cô muốn đi ư?" Thiếu niên ngạc nhiên, "Tam ca đâu? Tam ca ở đâu rồi."

Có thể do quá ồn mà nàng khẽ nhíu mày, "Bị ta điểm huyệt rồi, đang ở Hạ Sơ uyển, ngươi cứ yên tâm."

"Cô sẽ không đi cùng tam ca đấy chứ?" Thanh Lam công khai thở phào, nhưng nghĩ lại thì lại cảm thấy không đáng cho huynh trưởng, "Huynh ấy đối tốt với cô như thế, sao cô lại vô tâm vậy hả."

"Đây chẳng phải là điều các ngươi tha thiết hy vọng sao?" Nàng lạnh lùng chế nhạo, "Chỉ cần ta biến mất thì có thể giải quyết được mọi vấn đề."

"Ta…" Quả thật về tư lợi cậu đã nghĩ như thế, nhất thời cứng họng, "Nhưng mà tam ca… sẽ buồn lắm."

Nàng ngoái đầu đi, "Qua một thời gian nữa hắn tự nhiên sẽ quên ta

thôi, vốn ta cũng không nên đến Giang Nam.”

“Cô muốn về Tây Vực à? Không phải đã phản bội ma giáo rồi sao?”

“Ngươi dài dòng quá đấy.”

Lời nói mất kiên nhẫn làm Thanh Lam nghẹn họng. Như cảm giác được giọng có phần nặng nề, nàng thoáng hạ giọng, “Không liên quan gì đến ngươi cả, ngươi cứ xem như chưa thấy ta đi, như thế… đều sẽ tốt cho mọi người.”

Không cho cậu cơ hội nói tiếp, nàng nhìn thẳng vào mắt đứa bé.

“Nghĩ rõ rồi thì nói với ta, nhớ là đã chọn thì không được đổi ý.”

Cậu bé trưởng thành khá sớm, không hề giống một bé trai mới năm tuổi chút nào, “Mẹ đã để đệ đi theo cô nương.”

“Nếu ngươi thông minh, hẳn nên chọn con đường suôn sẻ kia mới đúng.”

“Không sao ạ, chỉ cần có thể trả thù thì đệ không ngại khổ cực.”

Nàng cười nhạt, trong mắt xen lẫn cả khen ngợi và xúc động.

“Bất kể giá nào phải không, ngươi quyết định rồi?”

“Vâng ạ.”

Cậu bé quỳ xuống dập đầu ba cái, còn chưa kịp ngẩng đầu thì đã bị nàng xốc lên.

“Mấy ngày tới ta sẽ đi khá nhanh, muốn nôn cũng cố nhịn đi.”

Như một cơn gió lướt qua ngọn cây, nàng lập tức biến mất.

Thanh Lam lao theo ra khỏi phòng, bật gào lên, “Này, cô có… quay lại nữa không?”

Soạt một thoáng bóng hình kia đã nhảy lên đầu tường, đầu nghiêng nghiêng.

Dưới khoảng trời xanh tóc nàng đen như mực, dung mạo tựa tuyết có nét dịu dàng lại sáng rực, nàng không trả lời câu hỏi của cậu mà bay đi theo cơn gió, nhẹ nhàng như chú bướm trắng nhanh chóng vút bay.

Nhìn theo một lúc lâu, Thanh Lam chỉ cảm thấy trong lòng khó chịu đến hoảng hốt, còn khó chịu hơn cả bị phụ thân mắng, cũng không biết lúc này tam ca thế nào nữa. Buồn bực một hồi, cậu vừa quay đầu thì lập tức ngẩn ngơ.

Chẳng biết từ lúc nào đã có người đứng sau lưng.

Cậu căng thẳng tới nỗi lắp bắp, mồ hôi chảy ròng ròng.

“Cha… đến bao giờ vậy ạ.”

Nam nhân ở độ tuổi trung niên râu tóc bạc trắng nhìn theo nơi bóng người biến mất, nếp nhăn giữa chân mày như vết dao khắc, im lặng không nói gì.

“Đó là… của tam ca… Diệp cô nương đã đi rồi ạ, chỉ một mình thôi, tam ca vẫn đang ở Hạ Sơ uyển… Cô ấy nói sẽ không trở lại nữa.” Thanh Lam lắp bắp nói không rành mạch, chỉ sợ phụ thân hạ lệnh đuổi bắt.

Phụ thân trước đó vẫn nổi giận đùng đùng có vẻ mặt khó lường, rồi ông mơ hồ thở dài.

“Đi đón Vân Thư về đi, về sau đừng nhắc lại chuyện này nữa.”

Thanh Lam như được đại xá, lập tức chạy ra khỏi sân, trong lòng không khỏi ngạc nhiên. Tam ca phạm nhiều lỗi thế mà được bỏ qua nhẹ nhàng vậy sao? Hình như không giống với tác phong nhất quán của phụ thân lắm.

Còn đang nghĩ lợi lung tung, thì bất chợt bên tai loáng thoáng nghe thấy tiếng nói nhỏ theo gió thổi đến.

“Thật ra cũng là nha đầu tốt, đáng tiếc xuất thân…”

Màn đối chọi gay gắt không còn nữa, Tạ gia lại khôi phục dáng vẻ bình tĩnh của ngày xưa.

Rốt cuộc tiệc rượu mà chúng hạ nhân vui vẻ nhộn nhịp cũng đã qua, được thả lỏng chốc lát, tân khách tốp năm tốp ba rời đi, tiễn đưa từ biệt rườm rà rắc rối, liên lụy cả chủ nhà cũng bận bù đầu.

Có điều trong số những người bận rộn lại không thấy Tạ tam Tạ Vân Thư đâu, thường xuyên có người hỏi đến, song đều bị người Tạ gia khéo léo lấp liếm cho qua, ăn ý không làm phiền người đã mấy ngày đóng cửa không bước chân ra khỏi nhà.

Hoàn toàn trái ngược với suy đoán của mọi người, giờ này trong phòng không chỉ có một mình Tạ Vân Thư, mà hắn cũng không hề có vẻ sa sút.

“Mọi khách điếm lớn nhỏ trong thành đều không có bóng dáng của

chúa thượng.”

“Tửu lâu thuyền hoa cũng thế.”

“Cũng không thấy có người tương tự đến mua xe ngựa.”

“Không ai thấy chúa thượng ra khỏi thành cả.”

Tứ Dực bẩm báo lại kết quả tìm kiếm trong mấy ngày qua, song lại chẳng có thu hoạch gì.

Bên trong phòng yên tĩnh đến bí bách, tất cả đều nhìn người bất động bên cửa sổ.

Ngược chiều ánh sáng, mặt bên có vẻ âm trầm tăm tối, im lặng một hồi lâu hắn mới nói.

“Nàng đã rời khỏi Dương Châu rồi. Lam Hiêu đi thu thập thông tin đi, phải tra cho bằng được Phi Khâm đến từ đâu, người truy sát đi đường nào.”

“Ngân Hộc đến Nam Việt hỏi thăm xem, hơn hai mươi năm trước có tiểu quốc nào bị diệt không, dùng kiểu chữ này mà hỏi.” Hắn đưa kèm một mảnh lụa trắng, phỏng theo kiểu chữ khắc trên thân kiếm Ca Dạ, “Phải cố gắng tra xét cặn kẽ vào.”

“Mặc Diêu theo dõi Ngọc Tùy, cẩn thận dò la thân phận thật của y, người này lai lịch khó lường, phải chú ý nhiều.”

“Bích Chuẩn ở lại đợi lệnh, còn có câu hỏi gì không.”

Tứ Dực đồng thời đáp lĩnh mệnh rồi lui ra sắp xếp.

Căn phòng lại chìm vào yên tĩnh.

Trúc xanh ngoài khung cửa trở nên trong suốt dưới ánh mặt trời, long lanh như những mảnh ngọc vỡ vụn, tiếng ve kêu râm ran bên tai mà hắn vẫn không tìm được sự trầm ổn của những ngày qua, cứ chốc chốc là lại thấp thỏm không yên.

Ca Dạ, sẽ ở đó.

Lúc giải huyệt đạo đã quá muộn, nàng đi đón con của Phi Khâm rồi hoàn toàn biến mất khỏi thành Dương Châu.

Cơ hội tìm được nàng là cực kỳ nhỏ, thuật truy tung của hắn và Tứ Dực đều được chính Ca Dạ truyền dạy, thủ pháp hay dùng không có chút tác dụng nào.

Không thể không về nhà được, nếu mượn lực lượng của gia tộc thì có lẽ còn có chút hy vọng, nếu không càng mong manh như mò kim đáy biển. Ca Dạ vừa rời đi thì phụ giân liền thôi giận, cũng không nghiêm khắc trừng phạt hành động quá đáng của hắn, có lẽ nghĩ đến việc hắn về lại nhà không dễ, nên phụ thân cương quyết như sắt lại bất ngờ khoan hồng.

Người nhà thở phào nhẹ nhõm, có điều hắn không muốn phải nhìn những ánh mắt vui mừng đồng tình kia, sâu trong lòng chỉ tập trung vào một việc.

Mấy tháng sau, bao lời đồn từng xôn xao dần lắng xuống, tất thảy đều chìm vào quên lãng, cứ như thể nàng chưa bao giờ xuất hiện vậy. Một lần nữa hắn được phụ thân nể trọng, lệnh bài tín vật từng bị tịch thu lại quay về tay, ngoài trợ giúp huynh trưởng lo liệu công việc trong gia tộc ra, thì hắn chỉ kiên nhẫn đợi Tứ Dực đem tin về.

Mặc Diêu hồi báo, Ngọc Tùy từ biệt Tạ gia về phương Bắc, vừa qua Hoàng Hà đã mất dấu, không tra ra được chút manh mối nào. Có đến địa chỉ hiệu buôn như lúc trước y có xưng để thăm dò, nhưng ngoài người này ra những thứ khác đều có thật. Mọi chuyện như cơn mê sâu không lường được, lại chứng thực được hoài nghi ban đầu.

Lam Hiêu hồi bẩm, người truy sát Phi Khâm đúng là thế gia Trung Nguyên – là Phương gia ở đất Thục. Phương gia có danh tiếng hiển hách, là đại tộc bản xứ nhưng thực chất không có đức hạnh. Hắn dặn dò để lại người trấn giữ lâu dài, nghĩ cách ẩn náu theo dõi bên trong, hòng xem Ca Dạ ra tay lúc nào.

Ngân Hộc đi xa nhất tạm thời chưa có tin tức, mà hắn cũng không gửi gắm nhiều hy vọng lắm. Đã mấy chục năm trôi qua rồi, có thể dò la được hay không cũng không chắc, huống hồ Ca Dạ sinh ra ở Giang Nam, không hề có ký ức về cố hương, chưa chắc sẽ đến đó. Biết rõ hy vọng vô cùng mỏng manh, nhưng hắn vẫn không bỏ qua bất cứ một khả năng nào.

Dù có lật tung cả Trung Nguyên, quay về Tây Vực, lùng tìm cùng trời cuối đất…

Chương 78: Nam Việt

Ngân Hộc lặn lội ở nơi gập ghềnh ẩm ướt hơn một tháng, thường xuyên gặp phải những loại bò sát rắn rết khiến người ta run lẩy bẩy, lá cây xanh um tươi tốt nhờ những cơn mưa liên miên không dứt. Mồ hôi oi bức dính dáp cả vào người vô cùng khó chịu, bốc ra mùi hôi như mùi dưa chua ngâm quá lâu.

Hắn vừa chửi rủa vừa tìm đường, lẩm bẩm than thở số mình quá xui, phải rời khỏi Giang Nam mưa gió như thơ để chạy đến nơi muỗi nhiều như cát, lâu lâu lại vô tình gặp phải chướng khí có độc, nếu không phải né nhanh thì e là hắn đã chết ở cái nơi khỉ ho cò gáy, ngẩng đầu thấy rừng âm cúi đầu toàn bùn này rồi.

Không ngờ người muốn tìm lại xuất thân từ nơi quỷ quái này, hắn quả thật chẳng dám tin.

Cư dân vô tình gặp trên đường nói gì cũng nghe không hiểu, bảo là tiếng người chẳng thà nói là chim hót, vung tay múa chân với người điếc mấy chục ngày, cuối cùng hắn cũng học được cách cuốn đầu lưỡi nói ra vài câu đơn giản, miễn cưỡng có thể giao tiếp.

Có điều hiểu được cũng vô ích, tiểu quốc nơi này có vô số thôn trại như rừng, chiến loạn liên tiếp nhiều năm, quốc cùng quốc lẫn lộn vào nhau, thường xuyên phá đi xây lại, xây lại rồi phá tiếp, chẳng biết đã thống nhất bao nhiêu đời. Rất nhiều cư dân ngay tới quốc chủ đời trước là ai cũng không biết rõ, huống hồ là một tiểu quốc vô danh mấy chục năm trước.

Song, hắn không cam lòng phí nhiều sức để rồi quay về không công,

nếu về ắt sẽ bị ba tên kia cười nhạo cho xem. Ngân Hộc dựa vào ý chí cuối cùng miễn cưỡng đi loanh quanh thêm chừng mười ngày, mắt thấy vô vọng mới chán nản tính đến đường về.

Hôm đó hắn ăn xong vài món thịt rừng rồi đi ra bờ sông rửa tay. Chẳng mấy khi thấy cây rừng thưa thớt, ánh nắng xuyên qua kẽ lá hắt bóng xuống, chiếu rọi nước sông trong suốt như thủy tinh, trong vắt đến độ có thể thấy rõ rêu xanh bám dưới lòng sông.

Những viên đá có bề ngoài quái dị đã thu hút sự chú ý của hắn, đó là một phiến đá xám trắng chìm dưới đáy sông, vẫn chưa bị bùn cát ốc cá che lấp hoàn toàn, ánh sáng trắng lờ mờ lúc sáng lúc tắt kéo dài đến phương xa, trông như một con đường cổ.

Không có chuyện gì làm, Ngân Hộc bèn đi dọc theo dòng sông, tấm đá dần dần trải dài đến trên bờ rồi biến mất tại sâu trong rừng rậm. Hắn thuận đường đi theo, mây rừng xanh mướt rũ xuống như con rắn khổng lồ, cây cối ngày càng to lớn, sâu thẳm đến nỗi không còn nhìn thấy bóng mặt trời. Thăm dò một hồi, hắn lại phát hiện một con kênh bằng đá cong cong nước chảy, thì ra tấm đá bể ban nãy là con đường lát dưới kênh dài. Cuối con kênh là vách tường đổ vỡ, đi qua bức tường, trước mắt xuất hiện một tòa kiến trúc như cung điện, có điều kiến trúc thạch trắng này đã sụp đổ nhiều nơi, ở những nơi còn sót thì bị thực vật phủ lên thành thảm xanh, song vẫn mang máng cảm nhận được sự tinh tế đã từng.

Đầu đông có ao đá hình trăng khuyết, phía tây là cây cầu lát đá cùng thềm hoa trùng trùng, hành lang dài đã đổ vỡ, ao xanh khô khốc chỉ còn lại thảm lá rụng dày, chẳng hề có lấy dấu chân người.

Đi qua vườn ngự uyển bị bỏ hoang, bước lên chủ điện nơi cao nhất, đồ đá cửa khuyết với vô số kiểu dáng cực kỳ đặc biệt, trong đó có không ít điêu khắc hoa sen, nhưng đa phần đều đã vỡ nát, thi thoảng

lại có rắn độc đầy sắc màu bị bước chân làm kinh động, thè lưỡi xì xì bò trườn qua, để lại dấu vết dinh dính trên đường đá.

Đi băng qua cánh cửa vườn cuối cùng, rốt cuộc cũng bước lên điện đài, phong cảnh trước mắt khiến Ngân Hộc ngỡ ngàng khựng bước, bỗng quên mất người đang ở chốn nào. Không ngờ sâu trong rừng rậm Nam Cương cỏ mọc um tùm rắn rết vô số, lại có một nơi như tiên cảnh thế này.

Phía dưới cung điện là thềm đá tầng tầng lớp lớp nối thẳng đến bờ hồ rộng lớn xinh đẹp, nước hồ sắc xanh trong vắt, trông không khác gì mảnh phỉ thúy khổng lồ lấp lánh dưới ánh mặt trời, cỏ non xanh thắm mọc bên bờ như thảm, những bông hoa trắng nở rộ từng khóm, bóng cây trùng điệp du dương trong gió, tựa như có sinh mệnh đang hô hấp.

Gió núi thổi đi mồ hôi khó chịu suốt mấy tháng, đem lại cảm giác mát rười rượi, cảnh đẹp ngoài dự liệu khiến tâm thần say mê, Ngân Hộc không chút do dự lao xuống hồ bơi lội, đã nhiều tháng rồi hắn chưa được thỏa thích thế này. Tiện tay bắt mấy con cá béo mập lên, trên thân có vảy nhỏ trắng như tuyết, dưới mang còn có râu dài, hình thù kỳ quái, vậy nhưng khi nướng chín lên lại có mùi vị thơm nức, mùi thơm bay đi thật xa.

Thỏa mãn gặm nhấm thịt cá, bỗng khu rừng đằng trước truyền đến tiếng động nhỏ, tiếng trúc gạt cỏ ngày càng gần, cuối cùng xuất hiện một bóng lưng còng.

Nhìn kiểu y phục thì có lẽ chỉ là thôn dân bình thường, sau lưng đeo giỏ trúc hái thuốc, y phục thô ráp chân đi trần, trên gương mặt già nua ngăm đen đầy nếp nhăn, trợn mắt nhìn hắn như gặp quỷ.

Đi loanh quanh mấy ngày cũng không thấy được nhiều người, đến

lúc này hắn đã vô cùng chán nản, thế là Ngân Hộc cố gắng biểu hiện thân thiện, dùng thứ chim hót vừa học được xì xà xì xồ biểu đạt mình không có ác ý, thậm chí còn khua tay múa chân mời đối phương cùng nhóm lửa ăn tối với mình.

Đối phương chần chừ ước đến, đặt giỏ không trên lưng xuống, khoanh chân ngồi cạnh đống lửa, từ chối con cá nướng hắn đưa sang.

“Thật không ngờ ở đây còn có người, mình còn tưởng gặp phải ma chứ.”

Tuy lời ông già nói ra rất gượng gạo nhưng rõ ràng đấy là tiếng Hán, Ngân Hộc nghe thế suýt nữa đã nhảy cẫng lên.

“Ông là người Hán sao?” Nhiều ngày bị ép nói tiếng Nam Việt nửa hiểu nửa không, hắn đã ngột ngạt đến mức gần như hộc máu, lúc này gặp được người có thể nói tiếng Hán, sự ngạc nhiên lẫn hớn hở đấy không phải người ngoài có thể tưởng được.

Ông lão cười khà khà, ánh mắt tang thương đục ngầu lại có phần trải đời, dĩ nhiên đoán ra được vì sao hắn lại phản ứng quá khích như thế.

“Ta ở đây đã năm mươi năm, lần đầu gặp một người nói tiếng Hán, kỳ thực cũng sắp quên sạch rồi.”

Ở cái nơi quỷ quái này đến những năm mươi năm, Ngân Hộc phục sát đất, “Sao ông lại đến đây?”

Ông lão ngước đầu suy tư, mỗi một nếp nhăn đều viết đầy hồi ức, “Một trận hạn hán hiếm hoi đã khiến người trong thôn chết đói hơn nửa, số còn lại trở thành lưu dân lưu lạc đến nơi này, rồi họ dựng

nhà, quen rồi thì sẽ không đi nữa.”

“Ông thích ứng nổi hả?” Hắn chỉ cảm thấy khó tin, thuận tay đập chết một con muỗi to đùng vo ve bay đến.

Ông lão cười khà khà, lấy ra một bụi cỏ khô trong giỏ trúc ném vào đống lửa, khói bốc lên lượn lờ nhẹ phiêu tán, tiếng côn trùng vo ve bên tai nhanh chóng biến mất, “Tiết trời ấm dễ sản sinh muỗi và kiến, người ngoài không chịu nổi đâu, người địa phương thì có vài phương pháp riêng, mùi cỏ này đến rắn rết còn tránh nữa là.”

Ngân Hộc lắc đầu, dù nói gì thì tối nay cũng có thể ngủ được một giấc ngon lành rồi, vận may hôm nay thật khiến người ta hài lòng, hắn tiếp tục gặm con cá lấp đầy bụng.

Ông lão nhìn hắn, mò lấy túi lương khô trong ngực ra.

Liếc thấy miếng bánh sần sùi của đối phương, hắn hào phóng chia con cá nướng thơm phức qua, có điều ông lão khoát tay lia lịa, lùi về sau, “Bọn ta ở đây không ăn cá này.”

“Vì sao?” Ngân Hộc không hiểu ý tứ lắm, chẳng biết tại sao đồ ngon thế này lại bị từ chối, bỗng chợt hắn nghĩ đến một khả năng, “Có độc ư?”

Những ngày qua hắn đã thấy đủ các sinh vật kỳ quái, không ít loài trông thì bình thường nhưng lại mang kịch độc, chẳng lẽ con cá này cũng… Bỗng Ngân Hộc tái xanh mặt.

Sợ hãi quá rõ ràng, ông lão nín cười an ủi.

“Không có độc, chỉ là trông hồ từng có người chết, nên bọn ta cảm thấy không lành.”

Hắn nhất thời thở phào một hơi, rồi lại cảm thấy khinh thường.

Trong hồ nào mà chẳng có người chết, chỉ vì lý do đó mà từ bỏ đồ ăn, có lẽ cũng chỉ có di dân ở vùng thiếu văn minh mới ngu muội như vậy.

Nhìn ra được vẻ khinh thường của hắn, không so đo với thanh niên xứ lạ, ông lão vẫn hòa nhã.

“Cậu không cảm thấy kỳ lạ à, một nơi tốt như thế này, nhưng bọn ta thà chen chúc dầm mưa dãi nắng dưới chân núi cũng nhất quyết không lên đây.”

Đây đúng là một nghi vấn, hắn lập tức thỉnh giáo.

“Nơi này, có ma đấy.”

Đúng lúc có một cơn gió lạnh thổi qua, cái lạnh tê tái như ngâm nước đá, trong ánh lửa bập bùng, bóng mờ in đậm trên mặt ông lão, kết hợp thêm mấy chữ chuyện lạ trịnh trọng, suýt nữa khiến Ngân Hộc dựng cả tóc gáy.

“Ông nói đùa gì vậy, trên đời này lấy đâu ra ma cỏ.” Hắn cười khan ha ha, trấn định bất an trong lòng.

“Cậu nghe đi đã.”

Ngân Hộc yên lặng lắng nghe, gió thổi dưới trăng lạnh khiến những vách tường đổ nát phủ một lớp sáng bàng bạc, phát ra âm thanh như tiếng khóc thút thít thê lương oán hận, vô cùng đáng sợ, bỗng hắn nhớ đến vu lực loạn thần nghe được trên dọc đường, cộng thêm những lời đồn kỳ quái dùng cổ nguyền rủa, thoáng chốc trên da thịt

nổi đầy da gà.

“Đấy chỉ là tiếng đá thôi, làm gì sợ hãi đến thế.” Tuy trong lòng bất an, nhưng ngoài miệng Ngân Hộc vẫn còn cứng lắm.

“Ở đây có rất nhiều người chết…” Ông lão nhìn mặt hồ yên ắng trong đêm trăng, cảm khái một hơi, “Không biết là có bao nhiêu người nữa, nữ nhân toàn quốc đều chết ở đây cả, trên hồ trôi nổi toàn thi thể… Cả đời này ta rất sợ, nếu không phải vì hái thuốc thì ta sẽ không đi ngang qua đây đâu.”

Nghe thấy lời khàn khàn đẫm thê lương, da đầu Ngân Hộc chợt tê rần, nhưng vẫn không muốn tin.

“Có phải nói quá rồi không, ta đi nhiều ngày rồi, nhưng khu vực gần đây chẳng có được mấy hộ gia đình.”

Ông lão rút tẩu thuốc ra đập vài cái ở bên chân, lửa bắt vào khói chậm rãi bốc lên, làm gương mặt đầy nếp nhăn như ẩn vào làn sương mù mịt.

“Nơi này vốn là vương cung của Thương Ngô quốc, bây giờ đã không còn ai nhớ nữa rồi, chỉ có một vài người lớn tuổi như ta là lờ mờ có chút ấn tượng, là một nơi tốt lắm…”

“Có sông có núi, cả nước chính là đại tộc mấy vạn người, nhân số phồn thịnh, kỹ năng đào mỏ luyện bạc nghe đâu cũng được tương truyền qua nhiều triều đại, cuộc sống giàu sang sung túc, lúc ấy không biết có bao nhiêu nước nhỏ hâm mộ nữa… Nữ nhân trong tộc này rất đẹp, da trắng ngần lại có thể biết ca múa, không giống những người khác ở Nam Việt, đáng tiếc bọn họ chưa bao giờ lấy người ngoại tộc cả. Đặc biệt là công chúa Thương Ngô quốc, nghe nói khúc ca của nàng có thể khiến quỷ thần đáp lời, chim cá lội ra nghe, nàng

đẹp đến nỗi không giống người phàm, hễ ai gặp là đều bị mê hoặc cả. Thương gia đất lạ đến đây nhiều không đếm xuể, hơn một nửa là muốn thử vận may được gặp mặt nàng, lúc về lại như kẻ ngốc nói mê sảng mấy chục ngày…”

Có lẽ vì đã lớn tuổi nên lời ông lão nói có phần dông dài, Ngân Hộc nghe mà như rơi vào sương mù.

“Không phải thế rất tốt sao, sao lại trở nên thế này…” Hắn khua tay chỉ vào chung quanh tĩnh mịch.

“Bởi vì quá tốt nên mới rước lấy họa.” Rít một hơi thuốc, ông lão lộ vẻ đa cảm, “Những tiểu quốc lân cận ghen tỵ đỏ mắt, vừa muốn tài sản của họ lại vừa muốn nữ nhân của họ, thế là cùng hợp lại dùng tiền hối lộ tướng quân Nam Việt, vu khống Thương Ngô quốc mưu phản, dẫn người đông gấp mấy lần xông đến đánh chiếm nơi này…”

“Về sau thì sao?”

“Có điều người trong tộc này vô cùng kiêu ngạo, dẫu biết rõ không địch lại cũng không chịu đầu hàng, dưới sự chỉ huy của quốc chủ, nam nhân dốc lực toàn chiến đấu rồi cuối cùng chết cả trên sa trường, còn nữ nhân…”

“Bị bắt à? Không đúng, không phải vừa rồi ông nói các nàng đều chết cả sao…” Nói đến trọng điểm, Ngân Hộc dần cảm giác không ổn.

Nhìn mặt hồ dập dềnh, ông lão trở nên kính sợ, “Ta cũng nghe nói thôi, quân đội đông nghịt vây quanh tòa núi này, ép chúng nữ nhân nấp trong cung điện đi ra đầu hàng, các nam nhân đã chết, toàn tộc cũng tiêu rồi… Bọn họ căm hận ác ma đã phá nhà diệt quốc, lại không cam lòng làm nô lệ, dưới sự điều khiển của vương hậu đã lao mình xuống hồ, không một ai chịu khuất phục, cả một tiểu quốc thế là

đi tong.”

“Chết sạch cả sao?” Chỉ lác đác vài lời miêu ta đã vẽ nên hình ảnh thảm khốc, nghe đến đoạn thi thể đầy mặt hồ, Ngân Hộc lập tức buồn nôn, nôn cả con cá vừa ăn ra.

“… Sau đó hằng đêm lại có người khóc, tiếng khóc khiến kẻ địch chiếm đóng không chịu nổi, thi thể cũng bắt đầu thối rữa, bệnh dịch tràn lan, đám vu y nói Thương Ngô quốc đã bị nguyền rủa. Vì để trừ tà, thần vu đã ra lệnh đổ dầu trẩu vào trong hồ, đốt ba ngày ba đêm, mấy chục dặm cách xa nơi này cũng có thể trông thấy ánh lửa…” Ông lão thở dài thườn thượt, “Nhưng vẫn có tiếng nữ nhân khóc, bọn họ sợ quá, lập tức cướp vàng bạc rời khỏi nơi này. Mấy chục năm vẫn cứ để hoang như vậy, cá trong hồ có ngon tới mấy cũng không ai dám bắt ăn, bọn họ nói đó là nữ nhân Thương Ngô quốc biến thành.”

“Thật sự bị vu thuật nguyền rủa ư?” Không biết có phải do tác dụng tâm lý hay không mà bụng dạ lại bắt đầu nôn nao, Ngân Hộc nhìn con cá nướng thơm phức, khóc không ra nước mắt.

“Chuyện đó thì chưa chắc, ta từng buôn hàng ở Thương Ngô quốc rồi. Nước này không giống những nơi khác ở Nam Việt, trai gái thích hát, trong tộc lưu truyền bọn họ là hậu duệ của thiên thần, không tin vào vu chú, nhưng bí thuật thì đúng là có đấy, có điều chỉ có số ít vương tộc mới biết được.” Ông lão tiện tay nhổ một bông hoa, cánh hoa bé nhỏ mềm mại nở bung trông như dải tua rua, đẹp không tả xiết, “Bọn họ coi đây là thánh hoa, năm đó khắp nơi vương đình đều trồng loại hoa này. Y phục trắng tuyết, đến cả hoa cũng trắng, khúc ca lại như thiên nhạc, cảnh tượng đó thật sự rất đẹp…”

Rồi ông lão chẳng nói gì thêm, chỉ im lặng hút thuốc.

Trong đêm tĩnh lặng như chết lại có cơn gió thổi qua, tiếng nghẹn ngào mơ hồ vang vọng thật kinh khủng, mang theo sự buồn đau tiêu điều ai oán, ánh trăng như bạc chiếu lên những phế tích đổ vỡ, làm Ngân Hộc ngẩn ngơ một hồi.

Một đêm trằn trọc trở mình không sao ngủ nổi, đến khi mơ màng thiếp đi thì trời đã gần sáng, tới lúc tỉnh lại thì mặt trời đã lên tít trên cao, đống lửa bên người chỉ còn dư lại hơi ấm, ông lão nói chuyện cả đêm chẳng biết đã đi đâu, thậm chí hắn còn không dám chắc có phải mình gặp người hay không.

Mấy con cá còn dư đấy nhưng hắn chẳng có hứng thú nướng ăn nữa, sờ bụng rồi quyết định bẫy mấy con chim hoang. Nhưng đi được mấy bước hắn lại bất cẩn vấp chân trên đường mòn ở phế điện, cúi người nhìn, là một bia đá bị dã đằng che khuất, bên trên có khắc mấy chữ viết kỳ dị. Trợn mắt nhìn cả buổi, Ngân Hộc vội mò lấy lụa trắng trong ngực ra, tuy con chữ bất đồng, nhưng đường vạch nét cong lại như một, rõ ràng là cùng một kiểu chữ.

Hết sờ sau gáy rồi lại nhìn cung điện đổ nát bốn bề, trăm cay ngàn đắng đi mòn cả giày, không ngờ vớ vẩn thế nào lại tìm được mục tiêu muốn tìm bấy lâu nay.

Nhớ lại tất cả những chuyện đêm qua, đúng là… gặp ma thật rồi.

Chương 79: Mộng xưa

Một giọt mồ hôi thấm ra từ trán, chậm rãi trượt xuống chân mày, lướt qua gò má rồi chảy dọc theo cằm lăn xuống vạt áo, cộng thêm nhiệt độ giá rét trong phòng ập đến khiến giọt mồ hôi trở nên lạnh thấu xương.

Cơ thể ướt đẫm như đóng băng, nàng khó nhọc kéo tấm chăn nặng nề ẩm ướt đắp lên người, vậy mà vẫn không khả quan hơn. Thật may sau mấy lần phát tác nàng đã tìm được quy luật, đoán trước được thời gian nên đã gửi thằng bé lại cho chủ tiệm, nàng không muốn để bất cứ ai nhìn thấy dáng vẻ khổ sở thế này cả.

Đau quá, đau tới nỗi chỉ muốn chết đi, cắn răng chịu đựng cơn đau qua đi, cơ thể không khác gì khung giá rời rạc, ý chí gần như sụp đổ, suy yếu cùng cực đẩy nàng vào ngủ, thế nhưng giá rét lại thành chướng ngại lớn nhất.

Chết rét trong phòng quả đúng là nực cười, cái phương bắc đáng chết này, mùa đông đáng chết này.

Nàng bắt đầu hối hận vì sao mình lại không đến Nam Việt, nghe nói nơi đó rất ấm, xưa nay chưa từng có tuyết.

Người kia… đang làm gì đây?

Vẻ mặt cuối cùng in hằn trong trí nhớ là vẻ mặt vô cùng căm phẫn, có lẽ mình đã chọc giận hắn thật rồi.

Sợ quá, may mà không gặp lại nữa.

Hơi lạnh lần nữa ập đến, đầu óc nàng dần hôn mê, nhưng nếu ngủ thế này…

Kéo lấy kiếm đặt bên gối cứa vào cổ tay, máu chảy nhiều hơn dự tính, nhưng nhờ đau đớn hẳn nàng có thể cầm cự được thêm chút ít, chỉ cần qua mấy canh giờ là có thể khôi phục sức lực rồi.

Chợt ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, rất nhẹ, hơn nữa không chỉ có một người. Dù là kẻ địch phương nào thì nàng cũng đa không còn sức để phản kháng nữa rồi, chỉ có thể im lặng chờ đợi.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, ngừng lại một lúc rồi lại gõ tiếp, vừa kiên nhẫn lại lễ độ.

Song lại không ai đáp lời, cuối cùng ở ngoài truyền đến tiếng đập, chốt cửa đã bị gãy.

Cửa mở ra.

Trong phòng vô cùng u ám, ánh sáng hắt vào khiến nàng nhất thời không thấy rõ.

Chỉ chốc lát, một giọng nam điềm đạm vang lên.

“Các ngươi đứng ngoài chờ đi, ở đây có độc.”

Bóng người thon dài đi vào, từ xa đã dập tắt tàn hương le lói trong góc phòng, sau đó y quay đầu nhìn người trên giường, khẽ nói một tiếng xin lỗi rồi giơ tay mở cửa sổ.

Ánh sáng rọi vào căn phòng thoang thoảng hương khói, cơn gió xen lẫn bông tuyết ập vào, khiến nàng khẽ híp mắt.

“Người đi theo ta gần hai tháng nay là huynh sao?”

“Đúng vậy.” Nhìn gương mặt tái nhợt, nam nhân khẽ trả lời.

Giơ tay chạm lên vùng trán lạnh ngắt rồi bắt mạch, y cởi áo lông xuống, vén chăn lên bọc lấy cơ thể bé nhỏ, cuối cùng ôm nàng bước ra khỏi căn phòng như hầm băng.

Nàng rất mệt, nhưng vẫn cố không ngủ.

Ngâm mình trong bồn tắm ấm áp để hơi nóng xua đi cái lạnh thấu xương. Nha hoàn hầu hạ đầy kính cẩn lễ độ, chăn đệm được sấy nóng vô cùng dễ chịu, trong phòng có đốt địa long sưởi ấm, nhiệt độ đủ để người ta đổ mồ hôi.

“Đi ngủ đi.” Nam nhân đứng cạnh giường, dịu dàng khuyên nàng, “Không còn nguy hiểm nữa đâu, ta không có ác ý.”

“Rốt cuộc huynh là ai.” Câu hỏi này đã quanh quẩn rất lâu trong lòng, “Ta từng giết người nào của huynh à?”

Y khẽ cười, lại chất chứa mấy phần bi thương, “Bên cạnh muội chỉ có kẻ địch thôi sao? Không phải như muội nghĩ đâu.”

Ánh mắt đau đớn khôn nguôi như thế khiến nàng không thích ứng nổi, dẫu vậy cố gắng thoát khỏi hoảng hốt cũng không dễ.

Y giữ tay lại, không để nàng đè lên vết thương vừa băng bó, “Đừng làm thế với bản thân nữa.”

“Ta không biết huynh.”

Y lại cười, vuốt nhẹ lên mái tóc đen nhánh, kỳ lạ là nàng chẳng hề cảm thấy ghét bỏ.

Giọng y nhẹ nhàng dỗ dành như nói với một đứa trẻ cố chấp, “Muội mệt lắm rồi, đi ngủ đi, bao giờ dậy ta sẽ cho muội biết tất cả, sẽ không còn ai có thể làm hại muội được nữa.”

Xác nhận đối phương không hề có ác ý, ý thức nàng dần mơ hồ, dù vẫn còn vô số nghi vấn nhưng nàng vẫn thả lỏng, cơ hồ lập tức rơi vào giấc ngủ miên man.

Đã rất nhiều năm nàng chưa từng mơ.

Trong giấc mơ nàng đang thả diều, một con diều hình bướm vô cùng xinh đẹp, tuy khung tre hơi xấu nhưng vẽ lại rất đẹp.

Mẹ ngồi dưới vòm cây may bộ đồ mới bằng tơ hồng phấn, chiếc áo đã dần thành hình sắp mặc được rồi, lòng nàng vô cùng mong ngóng người cha đi xa có thể đem về đồ chơi thú vị.

Con diều bay xiên xẹo, nàng càng chạy càng xa, vô tình ngã nhào khiến sợi dây đứt lìa. Bất chấp đau đớn nàng vội vã nhìn lên trời, con diều mất đi điều khiển nhanh chóng rơi xuống thảm cỏ, thê thảm vô cùng.

Nàng chạy đến định nhặt lên, nhưng con diều đã rơi vào tay một cậu bé, ngũ quan tuấn tú trông lại có mấy phần quen thuộc, cậu đang lạnh lùng nhìn nàng.

Lúc ấy nàng không biết, về sau mới hay cảm giác khiến nàng sợ hãi đấy là địch ý.

Sau lưng cậu bé là một nữ nhân đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, giữa

chân mày chất chứa nỗi buồn không phai, cũng đang nhìn nàng với ánh mắt dịu dàng.

Nàng bỡ ngỡ ngoái đầu lại, thấy mẫu thân từ đằng xa đứng lên, y phục trắng như tuyết phất phơ trong gió.

Mông lung tỉnh lại trong tiếng sáo, tay chân đã lấy lại sức lực nhưng nàng chẳng muốn động đậy.

Khúc nhạc du dương ngỡ như mộng ảo, là khúc nhạc nàng từng dựa vào lòng mẫu thân học hát, khơi lên ấn tượng từ thuở xa xưa. Phụ thân rất thích nghe mẫu thân hát, cũng thích tung nàng lên cao rồi đón lấy, khiến nàng có cảm giác bản thân như một chú bướm biết bay. Mẫu thân hay trách phủ thân chiều chuộng quá mức, khi ấy hạnh phúc bao quanh bốn bề, tới nỗi đến nay nghĩ lại vẫn ngỡ không thật.

Niềm hạnh phúc vui vẻ của quá khứ lại khiến hồi ức trở nên vô cùng xa xỉ.

Nàng được thị nữ hầu hạ rửa mặt thay trang phục, tâm thần nàng rối ren, mặc cho thị nữ mặc vào từng lớp áo một.

Vải vóc đều là hàng thượng phẩm đắt tiền, vừa nhẹ lại ấm áp, kiểu dáng đơn giản tao nhã, tuy là y phục mùa đông nhưng mặc lên người lại chẳng hề có cảm giác dày cộm, không rườm rà chút nào, trái lại còn mang theo hơi ấm. Kích thước vừa vặn, ngay cả giày ống trên chân cũng rất khít, cứ như thể là đồ đặt may vậy.

Đồ vật trong phòng được thay đổi qua, cơ thể cũng không còn mệt mỏi như xưa nữa, chẳng biết đã ngủ bao lâu rồi, nghĩ có lẽ… mình đã uống thuốc rồi, nếu không không thể có chuyện đổi nơi ở mà nàng không hay biết gì như vậy được.

Đoản kiếm đặt trên kệ, nàng nhìn một lúc lâu, lật cổ tay rụt vào trong tay áo rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Trong chớp mắt ánh mắt chợt rời rã.

Ngoài nhà là một đình viện rộng lớn, hành lang lợp mái kéo dài, những bông tuyết từ trời rơi xuống biến cả thế gian thành vùng trắng muốt. Nhưng nàng biết ẩn dưới màn tuyết trắng ấy chắc chắn là những bụi cỏ xanh biếc tươi tốt; những thân cây trơ trọi kia đến mùa hè sẽ nở đầy những bông hoa nhỏ li ti, cánh hoa vàng óng rơi đầy đất; dưới hành lang sẽ có vài bụi chuối tây, hễ khi trời mưa là lại có tiếng mưa rơi tàu chuối nghe sao nhàm chán nhưng rất rõ ràng; cạnh bụi chuối là những khóm hoa trắng toát to tướng, thường xuyên bị ngắt cắm vào bình, mùi hương nhàn nhạt cứ quanh quẩn mãi…

Chuông gió dưới mái hiên vang tinh tang trong gió rét, những hình ảnh xa xưa của năm tháng dường như trở thành hiện thực.

Trên cây cột thứ ba tính từ trái sang có khắc mấy dấu vết nông sâu không đồng đều, nàng cúi người vuốt ve lấy nó như nằm mơ, đã từng có một cô bé khoa tay múa chân trước cây cột này, ồn ào la hét giục người nhanh chóng đo chiều cao. Ngón tay trắng muốt lại lướt qua bức rèm làm từ đá quý, rực rỡ mỹ lệ, còn phản chiếu tia sáng long lanh dưới tuyết rơi, ở bên dưới chuỗi rèm bị thiếu đi vài viên đá quý, bởi vì nàng đã rút ra vài viên làm đạn rồi…

Mọi thứ đều y hệt trong mơ, nhưng trong cõi mộng lại không có người đang dựa cột thổi sáo.

“Huynh là ai.” Mù mờ hỏi ra nghi vấn, lại nhanh chóng bị thực tế lạnh lẽo vồ lấy.

“Không đúng, việc gì ta phải hỏi… Chuyện đó thì có liên quan gì tới ta…” Nàng lùi lại mấy bước đập trúng vách tường, mặt mũi bỗng ảm đạm đi thấy rõ, mơ hồ đoán được chút gì đó, “Nhầm rồi, ta không phải là người huynh muốn tìm.”

Nam nhân cất sáo đi, thoát cái thân hình đã đứng trước mặt.

“Nhầm rồi… nhầm rồi, ta không phải…” Dù có kề lưỡi đao sắc bén bên cổ cũng không đáng sợ như thế này, nàng biến sắc sợ hãi, đầu óc rối loạn vô cùng, dùng sức đập vào trán mình.

“Ta là Ca Dạ… Là yêu ma ai cũng căm ghét… Không phải… Không phải…”

“Phiên Tiên.”

Y thay nàng thốt ra cái tên đã chôn sâu dưới tro bụi, ma chướng quanh quẩn ở đầu lưỡi như cấm kỵ đã được nhẹ nhàng loại bỏ, khuấy động hồi ức phủ đầy bụi bặm tựa kiếp trước.

Nàng kinh ngạc ngẩng phắt đầu lên, nhìn chằm chằm vào đôi mắt hiểu rõ đong đầy đau thương.

“Đúng… ta không phải… nhất định là huynh sai rồi.”

“Còn nhớ bài hát này không?” Đưa khúc sáo ra, y kiên nhẫn hướng dẫn, “Là muội dạy cho ta mà, còn hát rất nhiều lần, bởi vì ta đã sửa con diều hư cho muội.”

“… Nhưng ngươi nói là ngươi nghe không hiểu…” Vài ký ức mơ hồ xẹt qua, có một cậu bé dễ nhìn rất hay xụ mặt, nhưng vì sự thân thiết vô hình nào đó mà nàng rất thích lẽo đẽo theo cậu nói chuyện… “Không đúng, ta không phải là nàng, ta là Ca Dạ…” Thần chí lúc thì

hốt hoảng lúc lại tỉnh táo, mặt mày tái nhợt, nàng vẫn yếu đuối chối đây đẩy, “Là ma quỷ trong Thiên Sơn…”

“Ta không hiểu lời ca muội hát, nhưng vẫn nhớ giai điệu.” Y làm như không thấy gì, dịu dàng nói tiếp, “Muội nói ta là người bạn trạc tuổi đầu tiên của muội.”

Nàng ngẩn ngơ, rồi lại trở nên hỗn loạn.

Đó là sự thật, mặc dù rất được cưng chiều nhưng chưa bao giờ nàng có một người bạn trạc tuổi, ngoài cha mẹ ra thì bên cạnh toàn là thúc thúc tỷ tỷ lớn tuổi, dù bọn họ cũng rất thân thiết với nàng. Thế nên lúc đó nàng rất vui, thậm chí còn lấy lòng cậu bé kia…

Bóp chặt lấy cổ tay, đau đớn đưa nàng thoát khỏi hoang mang, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Xin lỗi, huynh nhận nhầm người rồi, ta rất cảm kích vì huynh đã giúp ta, nhưng ta thật sự không phải là người huynh muốn tìm.”

“Mười sáu năm.”

Không kịp thời ngăn lại, hắn nhìn dòng máu chảy ra trên cổ tay nàng, chân mày nhíu chặt đầy đau đớn, “Từ lúc các muội rời đi ta vẫn luôn tìm kiếm không ngừng. Ta biết bây giờ đến đã quá muộn, bỏ lỡ thời điểm muội cần nhất, thậm chí muội đã có thể coi như quá khứ không hề tồn tại.”

Nàng cố làm mình tỉnh táo, giọng điệu trở nên sắc bén châm chọc, “Chắc ánh mắt của tôn giá có vấn đề rồi, trông ta giống cô gái mười sáu tuổi lắm sao?”

Ánh mắt nam nhân vẫn ôn hòa trầm lặng, “Ta biết muội không phải

mười sáu tuổi. Năm nay muội hai mươi tuổi, sinh nhật vào ngày mồng tám tháng bảy, trước bốn tuổi luôn ở Dương Châu, lúc năm tuổi bị bắt đến Thiên Sơn, mười tuổi vào Tôi Phong doanh, mười bốn tuổi trở thành Tuyết sứ trong tứ sứ ở Ma giáo, chấp chưởng sự vụ của ba mươi sáu nước Tây Vực, trước đây không lâu đã liên thủ với tam sứ giết chết giáo vương, hai tháng sau thoát khỏi Thiên Sơn, cùng tùy tùng ảnh vệ đi đến Giang Nam… Y chính là Tạ Vân Thư, lúc ở Thiên Sơn, muội gọi y là Thù Ảnh."

Nàng lại lần nữa ngẩn ngơ, y hiểu rõ nàng tới mức khiến nàng hãi hùng, "Sao huynh có thể…"

"Tra được những thông tin này cũng không khó lắm, sau khi muội đi Thiên Sơn rơi vào nội loạn, gần như đã phân chia hẳn ra, có rất nhiều cơ hội để thăm dò." Y mỉm cười ấm áp, "Dĩ nhiên, Tuyết sứ Ca Dạ ở Tây Vực cũng danh chấn tứ phương."

Nàng há miệng nhưng không thể thốt lên được thanh âm nào, bên tai chỉ còn lại tiếng tuyết rơi.

"Kiếm của muội tên là Thốn Quang, là di vật lệnh đường để lại. Võ công tâm pháp muội luyện cũng xuất phát từ cổ quốc Nam Việt, lúc này đã phản phệ mạnh, thời gian giữa hai lần phát tác càng lúc càng rút ngắn, sau này sẽ…" Hít một hơi, y lại nói tiếp, "Ta cũng biết vì sao muội không lớn lên, chuyện trước kia muội nhớ rất rõ, nhưng lại không thừa nhận mình là Phiên Tiên, dù quay về Giang Nam cũng không tìm đến nhà cũ, thà rằng quên đi tất cả, đoạn tuyệt sạch sẽ… Ta biết vì sao muội lại như thế." Lời kể càng ngày càng dịu dàng, dâng trào thương xót bi ai.

"Ta biết muội là Ca Dạ, nhưng muội cũng là Phiên Tiên, ta vẫn luôn tìm Phiên Tiên."

Từ đầu chí cuối chỉ im lặng lắng nghe, nghe tới độ suýt nữa nghẹt thở. Nàng bắt đầu lắc đầu, dường như muốn thoát khỏi thứ gì đó vô cùng đáng sợ, dùng hết sức buông bỏ. Hắn kiềm chế cảm xúc gần như mất khống chế vỡ tan, nhìn gương mặt hoảng hốt tránh đi, hai mắt không khỏi đỏ bừng.

“Xin lỗi muội vì năm đó đã hủy hoại cuộc sống của muội, khiến muội phải chịu khổ nhiều đến thế.”

Chương 80: Chân trời

“Bát sư đệ!” Quát mắng người kích động rút kiếm ra, nam nhân sắc mặt ảm đạm giữ tay sư đệ lại, đút lợi kiếm lập lòe hàn quang vào lại vỏ.

“Đại sư huynh, không lẽ huynh cam tâm cúi đầu phục tùng như thế hả?”

Bát sư đệ căm phẫn nổi nóng, “Không lẽ cứ thế chắp tay nhường cơ nghiệp nhiều năm của phái Hành Sơn cho kẻ khác?”

“Còn có thể làm gì được nữa, chuyện đến nước này rồi, đệ tưởng huynh muốn sao.” Nam nhân tiu nghỉu, lại có phần bất đắc dĩ, “Thanh thế của Tạ gia quá mạnh, chúng ta không đối đầu được.”

“Đệ thà liều mạng còn hơn!” Bát sư đệ nhìn những người xung quanh, sư huynh sư tỷ lớn tuổi cúi gằm đầu trước cái nhìn sắc bén của cậu, “Nhất định sư phụ cũng sẽ nghĩ như vậy, nếu đại sư huynh tạm thời giữ chức chưởng môn thì phải gánh vác thanh danh của bổn phái, thà liều mạng còn tốt hơn là để mặc kẻ khác xâu xé.”

Song lời nói hùng hồn chỉ đổi lại lấy sự im lặng, nếu có cơ hội thì ai mà muốn khom lưng thuần phục bị người ta sai khiến, phái Hành Sơn nổi tiếng một thời lại bị chèn ép đến mức này, có nằm mơ cũng không tưởng được.

Tiếc là mấy năm gần đây Tạ gia ở Dương Châu lớn mạnh quá nhanh, thực lực dâng cao, thủ đoạn khiến người khác phải chặc lưỡi hít hà, hành sự kín đáo lại quỷ quyệt, ép rất nhiều môn phái thâm căn

cố đế phải quỳ gối phục tùng, giao quyền làm chủ ra; vài môn phái chống cự thì lại bị sức mạnh khổng lồ vô tình thôn tính. Trong mấy năm qua, Tạ gia đã từ đầu rồng danh dự ở bạch đạo Giang Nam xoay mình chuyển thành thủ lĩnh giang sơn nắm trong tay nửa võ lâm.

“Rốt cuộc tên Tạ tam đó có lai lịch gì, nếu không phải hắn thì đã không rơi vào nông nỗi này.” Có người cắn răng nghiến lợi mắng, “Trước kia Tạ gia hành sự đâu như thế.”

“Nghe nói sau khi mất tích bảy năm, tính cách của hắn đã thay đổi hoàn toàn.” Đại sư huynh nhíu mày, “Lần này nếu Tạ Khúc Hành đến thì đỡ, xui sao lại là hắn.”

“Nếu dám đến thì dứt khoát xông lên áp chế hắn đi, dù không đổi lại được sư thúc sư bá thì giết cho hả dạ cũng được.” Suy cho cùng bát sư đệ vẫn rất giàu tinh lực.

Đại sư huynh liếc cậu ta, vô cùng ảo não, sư đệ trước sau như một lại lỗ mãng sao hiểu được làm đương gia khó đến đâu.

Phái Hành Sơn có oai danh hiển hách, vậy mà bô lão trong phái đều bị Tạ gia dùng kế dụ ra, đến nay vẫn chưa thấy về, không rõ sống chết ra sao. Các phe đồng minh bị Tạ gia uy hiếp câm như hến, tự lo còn không xong, nói gì đến nghĩa khí liền cành liền cánh, huống hồ sư phụ đã chết…

Nhị sư huynh mở miệng, “Bát sư đệ nhiệt huyết lắm, nhưng Tạ Vân Thư không phải hạng người dễ đối đầu, có tin đồn nói kẻ này đa mưu túc kế, cao thủ bên cạnh nhiều như mây, nếu muốn động thủ, e là chưa đến gần đã bị bắt đi rồi.”

“Chính hắn ám sát sư phụ, không lẽ trơ mắt nhìn hắn nghênh ngang

thế sao!" Bát sư đệ cả giận, "Danh tiếng của phái Hành Sơn đã bị hắn hủy hết rồi, sư phụ dưới cửu tuyền ắt sẽ không nhắm mắt."

"Bát sư đệ!" Mọi người đồng thanh quát bảo ngưng mồm, nhất thời trong điện tĩnh lặng như chết.

Đây là điều mà phái Hành Sơn không muốn nói đến nhất.

Chưởng môn đức cao vọng trọng của phái Hành Sơn là Linh Châu Tử đã tư thông loạn luân với em dâu, cả hai bị ám sát lúc đang vụng trộm lén lút trong khách điếm, là tai tiếng chấn động giang hồ gần đây. Dư luận ồn ào người người khinh miệt, cũng chính vì thế nên phái Hành Sơn luôn có đạo đức nghiêm cẩn đã trở thành đối tượng bị giễu cợt, trên phố phường chỉ trỏ bàn tán không thôi.

Bạn cũ ngày xưa của Linh Châu Tử e sợ bị vạ lây nên đều phủi sạch lập trường, cộng thêm bị Tạ gia chiếm đoạt nên phái Hành Sơn như gặp phải tai nạn liên tiếp, toàn phái bị ép một mình chống chọi với kẻ địch mạnh, cả một môn phái lớn đến thế lại rơi vào tình trạng bấp bênh, ngày một xấu đi. Còn có lời đồn nói nhiều năm trước vì thèm thuồng sắc đẹp mà Linh Châu Tử đã ám hại sư đệ, dưới vỏ bọc đạo mạo nghiêm trang làm ra những trò khiến người đời căm phẫn, dù không thể chứng thật, nhưng những lời truyền tai nhau cũng đủ để trận tranh đấu này có kẻ ủng hộ cũng có kẻ phản đối.

Thời gian Linh Châu Tử bị đâm quá trùng khớp, giết chết chưởng môn một phái trong căn phòng nhỏ hẹp đâu phải là chuyện người nào cũng làm được, dù không có bất cứ manh mối nào, nhưng chắc chắn Tạ gia đã trở thành kẻ đầu sỏ đứng sau tất cả trong suy đoán của chúng đệ tử.

"Đừng nói đến chuyện lúc trước nữa, trước mắt phải bàn xem nên đối phó với tình hình thế nào cho thỏa đáng đã." Qua một hồi lâu, nhị

sư huynh lên tiếng.

Đại sư huynh toan gật đầu thì tiếng chuông cảnh báo từ dưới chân núi xa xa đã vang lên.

Công tử trẻ tuổi anh tuấn khí chất phi phàm, cưỡi ngựa hiên ngang xông vào núi, không hề có vẻ gì gọi là đề phòng. Vẫn lễ độ chào hỏi như cũ, ánh mắt nhìn đến đâu, khí độ vương giả lạnh lùng bức bách người đến đó, nữ đệ tử trong phái Hành Sơn không ai không đỏ mặt.

Trong chốn giang hồ đều biết tam công tử Tạ gia có dung mạo xuất chúng, nhưng không ngờ lại xuất sắc đến vậy, bộ y phục đen trên người vẫn không che đi được phong thái chói mắt. Không ít người nhủ thầm, hèn gì trong giang hồ đều truyền nhau nhị tiểu thư Bạch gia điên đảo thần hồn vì hắn, thề không phải hắn không lấy chồng, quả đúng là không sai.

“Người đến phải chăng là tam công tử Tạ gia?”

Người cất giọng đầu tiên lại là tiểu sư muội, đôi mắt đẹp bừng sáng, khiến các sư huynh sư đệ có mặt thầm thở dài. Tiểu sư muội là con gái của sư thúc Vô Lượng, lúc này trưởng bối thất thủ, người xưa nay quen chiều chuộng mất đi quản thúc, nhìn dáng vẻ thì hơn phân nửa đã quên khuấy phụ thân mình đang ở trên tay kẻ khác.

“Tại hạ là Tạ Vân Thư.” Nam nhân khẽ gật đầu, một trong hai thị vệ sau lưng dâng một hộp gấm tinh xảo lên, “Lần đầu ghé thăm, có gì thất lễ mong lượng thứ.”

“Tam công tử ỷ thế mà tới, cần gì phải khách khí.” Đại sư huynh tiến lên, “Dám hỏi các vị sư thúc trưởng lão của bổn phái…”

“Vẫn bình an vô sự.” Tạ Vân Thư nhoẻn miệng cười, khiến người

khác nhìn không dứt mắt, “Tạ gia đối đãi như khách quý, chỉ cần quý phái sẵn sàng hợp tác thì vài hôm nữa sẽ về thôi.”

“Tam công tử muốn phái Hành Sơn cúi đầu thuần phục như những môn phái khác sao?” Nghe được tin trưởng bối bình yên, sắc mặt đại sư huynh mới thoáng giãn ra, có điều giọng điệu vẫn rất nặng nề.

“Nói quá lời rồi, chẳng qua có nhiều chuyện cần nhờ cậy quý phái, là đồng minh tất sẽ tốt thôi.” Dù chiếm thế thượng phong, song lời nam nhân nói vẫn khá khách khí, “Với sự sáng suốt của chưởng môn tạm thời, ắt biết đây là chuyện thích hợp cho cả đôi bên.”

“Chẳng lẽ các hạ cho rằng bổn phái toàn kẻ ngốc, sẽ sẵn sàng thông đồng với kẻ thù giết sư, tự nguyện làm kẻ hèn mạt hả.” Bát sư đệ châm chọc nói, giọng điệu sắc bén khiến mọi người biến sắc.

“Sao lại nói lời này.” Tạ Vân Thư lạnh lùng liếc nhìn, thâm trầm khó lường, “Xưa nay tại hạ luôn ngưỡng mộ Linh Châu Tử tiền bối, nghe nói trong chuyện đó có ẩn tình đằng sau, có điều cũng không hiểu nhiều lắm, nguyện được nghe nói rõ.”

“Đừng có giả mù sa mưa nữa, còn không phải do ngươi…”

“Bát sư đệ!” Đại sư huynh quát lên ngăn lời kế tiếp, nặn ra nụ cười khó coi, “Xin tam công tử chớ trách sư đệ còn trẻ vô tri, tin vào những lời đồn trên phố.”

Nam tử búng tay một phát, hai thị vệ phía sau rời tay khỏi bội kiếm, khôi phục vẻ nghiêm nghị im lặng lắng nghe, “Chưởng môn tạm thời cần gì phải khách khí, thị phi thật giả lâu ngày sẽ tự lòi ra, tiền bối Linh Châu Tử tự có công luận, cần gì phải sợ.”

Sái khí lạnh lùng phai đi theo cười nói, bát sư đệ trắng bệch mặt,

nhìn sư huynh ngăn trước người mới miễn cưỡng đè nén lại cơn giận không cam lòng. Vừa rồi đã có thuộc hạ ngầm báo lại, dù tức giận tới mấy, há lại không hiểu tình thế so đo với kẻ mạnh. Tạ tam công tử dám tự mình xông vào không chút kiêng kỵ vì ỷ có đại đội nhân mã của Tạ gia bao vây dưới chân núi, thêm cả mấy năm gần đây Tạ gia quá lớn mạnh, nếu thật sự chọc giận, chỉ sợ ngày mai phái Hành Sơn sẽ hoàn toàn biến mất khỏi chốn võ lâm.

Nhìn các sư đệ sư muội xung quanh mang vẻ mặt khác nhau, đại sư huynh thở dài, dẫn đối phương vào phòng khách tiếp đãi. Bát sư đệ siết chặt tay, trợn mắt nhìn theo bóng lưng của kẻ thù, tức tới nỗi lồng ngực phập phồng, đúng lúc này đầu vai bị vỗ mạnh, nhị sư huynh ghé vào tai nhỏ giọng khuyên.

“Vừa rồi đúng là đệ lỗ mãng quá, đừng trách đại sư huynh, dù gì vẫn phải nghĩ cách để sư thúc sư bá quay về đã.”

“Chẳng lẽ tên Tạ tam này sẽ thả người thật sao, ai biết được hắn có động tay động chân gì không.” Bát sư đệ bất giác thấp giọng, “Sư phụ chết quá lạ kỳ, nhất định do hắn gây ra.”

“Dù phải thì sao, không bằng không chứng có thể chỉ trích được gì đây.” Nhị sư huynh cười khổ, chỉ trách trước đây sư phụ làm ra chuyện thất đức, ngay đến đòi công bằng cũng không có lập trường, “Nếu hắn hỏi vì sao sư phụ không để ý đến luân thường đạo lý, lén lút gặp mặt với nữ tử thì phải đáp sao hả. Tính đệ luôn chính trực, nhưng chuyện này đã bôi xấu danh tiếng của phái Hành Sơn lắm rồi, vẫn nên bớt nói thì hơn.”

“Nhị sư huynh nói không sai, bát sư huynh đừng hành động theo cảm tính mà không để ý đến đại cuộc nữa, trái lại còn liên lụy đến các trưởng bối đang bị bắt.” Tiểu sư muội quở trách, có phần bênh vực đối phương. Tuy thứ bậc của nàng khá thấp, nhưng ỷ vào địa vị của

phụ thân không hề nhỏ nên tính khí rất ngang tàng, mắt phượng trừng lên là chẳng ai ho he gì.

Gõ cửa hai cái, giọng nam nhàn nhạt cất lên, “Mời vào.”

Một thiếu nữ xinh xắn mặc váy đỏ nở nụ cười ngọt ngào tựa đóa hoa tươi xinh đẹp, bê một bình trà xanh cùng ít bánh vào, hộ vệ đứng ngoài thấy nàng ta bước vào thì lập tức khóa cửa lại.

“Mời tam công tử nếm điểm tâm trước, đại sư huynh và các sư huynh sư đệ khác đang bàn chuyện, chẳng mấy chốc sẽ cho công tử một câu trả lời hài lòng.”

Nam nhân ngồi một mình trong phòng giương mắt cười, nhìn nàng ta đổi bình trà nguội, “Đa tạ cô nương.”

“Đều là nhi nữ giang hồ, tam công tử cần gì phải khách khí.” Nữ tử hào sảng đối đáp, đôi mắt sáng ngời quan sát trực diện, “Dám hỏi gia phụ hiện tại thế nào rồi?”

“Cô nương là chỉ…”

“Phụ thân Vô Lượng Tử.”

“Thì ra cô nương là thiên kim của đạo trưởng Vô Lượng.” Tạ Vân Thư hơi ngạc nhiên, vờ như bừng hiểu, “Lệnh tôn vẫn khỏe, ngoài tính khí hơi nóng ra thì vẫn bình an.”

“Đa tạ công tử đã cho biết, phần nào an ủi thấp thỏm trong lòng.” Nữ tử nhìn mặt hắn chăm chú, đôi mắt đẹp sóng sánh, môi anh đào nhoẻn miệng cười, “Đừng gọi cô nương cô nương nữa, cứ gọi ta là Tương Lan.”

Tạ Vân Thư khẽ mỉm cười, “Gọi thẳng khuê danh chỉ e không ổn.”

“Cần gì phải câu nệ với phép tắc, giả sử thuận lợi thì có khi sau này đều là người một nhà cả mà.”

“Cô nương nói đúng.” Nhận lấy trà thơm do bàn tay ngọc đưa đến, cầm nắp trà gạt lá, nhất cử nhất động của nam nhân đều vô cùng ưu nhã, làm kẻ khác không dứt mắt nổi.

Tương Lan nhìn một lúc, đột ngột hỏi một câu ngoài lề, “Tam công tử tuấn tú nhã nhặn, chẳng hay đã có hôn phối chưa?”

Khẽ nhấp một ngụm, Tạ Vân Thư cười nhạt, “Mấy năm gần đây bận rộn, không rảnh để ý đến chuyện này.”

“Dựa vào nhân phẩm và gia thế của tam công tử, ắt hẳn sẽ có vô số cô gái Giang Nam kính mến, vậy mà không ai có thể khiến lệnh công tử động tâm sao?” Không để ý bản thân đã thất lễ, nàng ta vẫn hỏi thăm thêm, “Nghe nói nhị tiểu thư Bạch gia vẫn một lòng với công tử.”

“Cô nương nói đùa rồi.” Tạ Vân Thư miễn cưỡng đối đáp, “Đều là tin đồn vô căn cứ cả.”

“Giang hồ đều nói Tạ gia chú trọng nề nếp, nên tam công tử mới cẩn trọng tự kiềm chế vậy sao?”

“Quả thật xưa nay gia phụ dạy dỗ rất nghiêm.” Ngón tay gõ nhẹ lên lưng ghế, thần sắc đầy kiên nhẫn lễ độ.

Nữ tử nở nụ cười ngọt ngào, ân cần đẩy đĩa bánh qua.

“Đại sư huynh lề mề thật đấy, chắc cũng sắp xong rồi, mời tam công

tử nếm bánh hạt dẻ của Hành Sơn trước."

"Không sao, đại sự như thế tất phải bàn bạc cẩn thận, là tại hạ đến đột ngột thôi." Miệng thì khách khí, nam nhân chống má, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Tam công tử nếm thử đi, đây mới là hạt dẻ, vừa thơm lại vừa ngọt." Ý cười trên mặt nàng ta càng thêm sâu.

Hắn liếc nhìn rồi miễn cưỡng cắn một miếng, ánh mắt chợt động, lập tức đặt nửa miếng bánh còn lại xuống.

"Quả thật không tệ."

"Nếu hợp khẩu vị thì công tử cứ ăn nhiều đi." Nữ tử mím môi, hai mắt sáng lên.

"Xin nhận ý tốt của cô nương, đáng tiếc xưa nay ta không thích ăn ngọt." Tạ Vân Thư đẩy đĩa về.

"Công tử không thích à? Tiếc quá, đây là món đặc biệt phòng bếp làm vì khách quý đấy." Trên mặt hiện ra vẻ thất vọng rõ ràng, người đẹp nhíu mày, kẻ khác nhìn vào chẳng nỡ đành lòng.

Tạ Vân Thư liếc nàng ta, ánh mắt sâu thẳm như nhìn thấu đáy lòng, "Vậy thì đúng là có lỗi quá, sao dám từ chối ý tốt này." Dừng một lúc, hắn cất giọng gọi, "Bích Chuẩn."

"Có mặt." Thanh niên tùy tùng đẩy cửa đi vào.

"Món bánh này được chuẩn bị riêng cho chúng ta, đáng tiếc ta không thích ngọt, từ chối thì bất kính, ngươi dùng thay ta đi."

Mệnh lệnh này quả thực quá kỳ lạ, trong mắt người thanh niên lộ vẻ quái dị, song vẫn làm theo lệnh.

“Vâng.”

Không đợi đối phương đến gần, nữ tử đứng bật dậy, tay áo làm đổ bình trà, nước trà hắt cả vào bánh ngọt.

“Ây da, thất lễ quá.” Tỏ vẻ hốt hoảng, nữ tử nũng nịu xin lỗi, “Đĩa bánh này không thể dùng được rồi, để ta đi đổi đĩa khác vậy.” Một tay bưng đĩa sứ, nữ tử đi nhanh ra ngoài như chạy trốn.

“Trong bánh có gì vậy?” Ngân Hộc cũng đi theo vào, khá là tò mò.

“Xuân dược.” Tạ Vân Thư lắc đầu, dùng trà súc miệng.

Im lặng chốc lát, Bích Chuẩn khép miệng, “Lá gan nàng ta đúng là không nhỏ.”

“Da mặt cũng dày thật.” Ngân Hộc gật đầu cảm thán.

Hiệp nữ chính phái giang hồ thế này, coi như được dịp mở rộng tầm mắt. Có lẽ muốn nhân đó để bám víu quan hệ, một khi chuyện thành, xấu lắm cũng có thể dựa vào Tạ gia thầm giúp sức để chấp chưởng phái Hành Sơn, đến thời cơ thích đáng còn có thể tiến thêm một bước, Tạ gia có gia phong nghiêm ngặt tuyệt đối sẽ không cho phép con trai mang tiếng xấu, đeo cái danh bội tình bạc nghĩa trên lưng.

Bích Chuẩn đưa mắt nhìn dung mạo khôi ngô của ai kia, mấy năm nay ở Giang Nam có vô số nữ tử đem lòng kính mến lão đại, nhưng người to gan như thế thì vẫn là lần đầu tiên thấy, ngoài ngốc nghếch ra, thật sự là… quá ‘gan dạ’.

“Có nên đi nói không…” Người kia quá chậm, nếu không sao có cơ hội để người tới đây giở trò.

“Được rồi, cho phái Hành Sơn chút mặt mũi đi.” Tạ Vân Thư mỉm cười, “Đợi hắn diễn kịch xong sẽ tự đến thôi, gấp cái gì.”

“Đã để tam công tử chờ lâu rồi.”

“Không cần đa lễ, đều là người mình cần gì phải khách khí.” Tạ Vân Thư ngăn đối phương tạ lỗi, “Đã trấn an được những người khác chưa?”

Người đang cúi người đấy chính là chưởng môn tạm thời của phái Hành Sơn, “Không ai có dị nghị gì cả, sau khi được ta phân tích thiệt hơn thì đều đồng ý theo phụng Tạ gia, nhưng nếu sau này trưởng lão quay về, chỉ sợ…”

“Huynh không cần phải lo lắng đến chuyện này.” Tạ Vân Thư biết rõ vế sau là gì, “Nếu ta đã có thể để huynh ngồi lên vị trí này thì tất sẽ giúp huynh loại bỏ chướng ngại, những trưởng lão kia không nhiều người có thể về được, có lẽ qua một thời gian nữa phái Hành Sơn nên lo liệu hỉ sự rồi.”

“Hỉ sự?”

“Hỉ sự của huynh và Tương Lan cô nương.” Hắn cười nhạt, “Nhất định Vô Lượng trưởng lão sẽ rất vui khi con gái làm chưởng môn phu nhân.”

Mắt đối phương sáng lên, “Nhưng muội ấy…”

“Nàng ta là nữ nhân có dã tâm.” Tạ Vân Thư chỉ nói đến đấy rồi thôi, “Ta nghĩ nhất định huynh sẽ có biện pháp.”

“Công tử nói đúng.” Nếu có thể thành công thì đúng là biện pháp tốt để củng cố địa vị, dựa vào địa vị thanh danh của Vô Lượng trưởng lão, thì không cần cố kỵ những đồng môn không tuân theo kia rồi, “Đa tạ tam công tử đã thầm trợ giúp, tại hạ vô cùng cảm kích, nếu có thể làm được gì xin nguyện dốc hết sức khuyển mã.”

Tạ Vân Thư giơ tay lên, Ngân Hộc ở phía sau dâng một cuốn trục họa đến.

“Cần huynh giúp tạm thời chỉ có một chuyện.” Bình tĩnh nói ra mục đích chuyến này, “Mượn thế lực của quý phái, giúp ta tìm một người.”

“Tìm người?” Chuyện đơn giản tới nỗi làm người ta kinh ngạc.

“Đúng thế, bất kể là dùng cách gì cũng phải tìm bằng được nàng cho ta, nhưng phải nhớ giữ bí mật.” Lời nam nhân chợt dịu dàng.

“Nhất định tại hạ sẽ dốc hết sức, tìm được rồi lập tức đưa đến cho công tử ngay.” Nhìn lướt qua bức họa, dường như chỉ là thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi xinh xắn, chỉ cần xuất hiện trong vùng lân cận thì nhất định dễ như trở bàn tay.

Bích Chuẩn bực bội ho khan, lại bị Ngân Hộc lườm một cái.

“Dùng bồ câu đưa tin là được rồi, chớ nên kinh động quá.” Tạ Vân Thư mỉm cười, đầu ngón tay lướt qua mái tóc của người trong bức họa, “Chỉ cần có thể tìm được nàng, huynh muốn phái Hành Sơn như thế nào cũng đều được cả.”

Chương 81: Tương tư

“Chim phượng chao cánh nhẹ nhàng

Vòng quanh tứ hải tìm chàng lang quân

Một ngày bóng nàng khuất yên

Nội tâm lại nhớ nhung xuyên đêm dài”

Ca Dạ đã biến mất suốt bốn năm, bặt vô âm tín.

Nàng giấu mình quá kín, không có lấy một manh mối để tìm ra dấu vết, cứ như thể sự tồn tại của nàng chỉ xuất phát từ suy nghĩ của bản thân, không ai nhắc đến, không người trông thấy.

Cơn tức giận ẩn trong ngực càng thêm mãnh liệt, hòa cùng khát vọng nhung nhớ đan xen vào nhau, không nói rõ bên nào nhiều hơn. Truy đuổi không có kết quả khiến hắn cảm thấy trống rỗng, dốc toàn bộ tinh lực vào công việc trong gia tộc, dùng mọi thủ đoạn để phát triển lực lượng, so với đầu rồng nắm trong tay Dương Châu của quá khứ, bây giờ Tạ gia đã khống chế toàn bộ phía Nam, mọi môn phái lớn nhỏ nếu phản kháng thì sẽ bị các thủ đoạn hoặc công khai hoặc ngấm ngầm thu phục, uy danh như mặt trời ban trưa, thậm chí còn bắt đầu xâm nhập lên phương Bắc.

Dù đã tìm ra cố quốc của Ca Dạ, giám sát Phương gia ở đất Thục, dùng hết phương pháp để thăm dò, thế mà vẫn không có được kết quả.

Hoa sen ở Hạ Sơ uyển hết nở lại tàn, tàn rồi lại nở, ấy nhưng vẫn chưa tìm được bóng dáng đã từng dừng chân nơi đây. Mọi thứ vẫn được giữ nguyên như lúc nàng rời đi, cứ qua mấy ngày là hắn lại đến đây nghỉ ngơi, người nhà đều biết thói quen đặc biệt này, song không tiện khuyên nhiều nên đành nhắm một mắt mở một mắt.

Đèn bạc, bình phong, diều bướm.

Bàn cờ dở dang, y phục đã mặc, cây bút đã cầm, chiếc lược đã chải trên suối tóc đen…

Còn cả chiếc gối tấm phản Ca Dạ từng nằm, nàng cũng từng cuộn tròn trong lòng hắn ở trên giường, làn da mịn màng như tơ.

Trên đệm tơ tựa như vẫn còn vương mùi nàng, nhắm mắt lại là có thể nhìn thấy chiếc gáy trắng muốt bé nhỏ, tấm lưng gầy xinh xắn cùng những tiếng rên đứt quãng của nàng khi ở dưới thân hắn, ngơ ngác nghênh hợp, cùng triền miên đến miền cực lạc.

Hồi ức ướt át khiến cả người nóng như thiêu như đốt, tới nỗi hắn phải thường xuyên đứng dậy rửa mặt bằng nước lạnh. Từ biệt những năm đã qua, khao khát càng thêm mạnh mẽ, đợi đến lúc hắn bắt được cô nàng thất thường đó thì nhất định sẽ đòi nợ gấp trăm lần, sẽ không để nàng chạy trốn nữa.

Nỗi nhớ nhung luôn dâng trào trong màn đêm, trong cơn hốt hoảng chợt ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân của nữ tử, bên cửa sổ thấp thoáng khuôn mặt không phấn son, tóc đen váy trắng, tròng mắt lấp lánh lạnh lùng, lại gần bên giường nở nụ cười yêu kiều với hắn.

Theo bản năng hắn chụp lấy cổ tay bé nhỏ, trời đất quay cuồng, cơ thể mềm mại bị đặt xuống giường, xúc tu ấm áp, làn da nhẵn nhụi,

ôm trong lòng nhuyễn ngọc ôn hương, cuối cùng điều hằng khao khát cũng trở thành thật.

“Ca Dạ?” Hắn không dám tin kêu lên.

Gương mặt xinh đẹp nghiêng đi, mím môi không đáp.

Người ngày nhớ đêm mong lại bất ngờ xuất hiện trước mặt, không còn kiềm chế nổi dục vọng nữa, mọi thứ tuôn trào như dung nham nóng hổi, hắn kịch liệt hôn lên đôi môi đỏ và gáy xinh xắn, lại giơ tay xé váy trắng đi, nhanh chóng tiến vào vuốt ve lấy đường cong.

Nữ tử im lặng mặc hắn càn quấy, dưới những cái vê vuốt cuồng nhiệt đã chẳng thể thở nổi.

Như người sắp chết khát có được một thìa nước, hắn hôn lần xuống dưới, thưởng thức cơ thể mê người. Nhưng đúng lúc mùi hương đã nhắc nhở điều khác thường, đôi môi càn rỡ đột nhiên khựng lại, mọi động tác dừng hẳn, một hồi lâu sau, cơ thể nóng như lửa lại trở nên lạnh băng.

Buông người ra, hắn kéo lại y phục xộc xệch cho đối phương, đôi mắt đục ngầu vì dục vọng lần nữa trở lại với vẻ trong sạch.

“Xin lỗi, là ta thất lễ.” Nỗi thất vọng đau đớn gặm nhấm đáy lòng, song ngoài mặt vẫn biểu hiện như thường, “Đã mạo phạm cô nương rồi.”

Hai năm trước, cuộc tranh đấu trên Thiên Sơn đã lắng xuống, phương xa truyền tin đến, cái chết của Thiên Minh đã mở đường cho sự ra đời của giáo vương mới, Cửu Vi uy quyền tối cao quân lâm ngọc tọa, chỉnh đốn triệt để Ma giáo. Hắn lập tức nhờ Cửu Vi tìm kiếm tung tích của Ca Dạ ở Tây Vực.

Cửu Vi tìm mấy độ vẫn không có kết quả, nhưng lại đưa Yên Dung đến Dương Châu, ý tứ trong đó không nói cũng hiểu.

Hắn dở khóc dở cười, đành tạm bố trí Yên Dung vào ở khách điếm, đối đãi theo lễ không bao giờ quá đà, nhưng hôm nay lại như mê muội mơ màng, nhận lầm nàng thành Ca Dạ.

“Công tử nói gì vậy, là Yên Dung không màng liêm sỉ tự tiện vào phòng, không ngờ…” Người đẹp ngồi dậy nặn nụ cười khó coi, đầu ngón tay run lên, “Công tử vẫn luôn thâm tình với Tuyết sứ như vậy, thật đúng là khiến Yên Dung ao ước.”

Hắn cười khổ, im lặng không nói.

Có người hâm mộ, cũng có người dứt áo ra đi chẳng màng chi, ngày càng rời xa không hề ngoái đầu.

“Yên Dung vốn là kiếp bồ liễu hèn mọn, có thể có được ba phần phúc lành tu được từ kiếp trước, nếu công tử không chê, Yên Dung cam nguyện hầu hạ cho đến khi Tuyết sứ trở về, tuyệt đối không có nửa phần vọng niệm xa xỉ không nên có.”

Lời nghe vẫn uyển chuyển bình thường, nhưng tay nàng ta đã bất giác bóp chặt không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, con ngươi trong veo sóng sánh nước yêu kiều, càng khiến người ta thêm phần xót xa.

Hắn lẳng lặng nhìn nữ tử điềm đạm hiểu rõ lòng người đây, trước mắt lại hiện lên gương mặt lạnh lùng vô tình.

Suy cho cùng vẫn khác nhau, người hắn hằng mơ chưa bao giờ rơi lệ, lại càng không biết cúi người nhẫn nhịn, ăn nói dịu dàng.

“Cô là một nữ nhân tốt, đáng được người khác quý trọng yêu thương chứ không phải là làm thế thân của nàng.” Hắn cụp mắt, hơi áy náy.

“Yên Dung tự vào Thanh Gia các, đã quen với việc tiếp khách tiễn khách.” Giọng nói dịu dàng run run, “Giai nhân trong mị viên rất đông, Yên Dung cũng chẳng phải hạng tuyệt sắc, có thể sống một mình một các, tất cả đều vì gương mặt này có phần hao hao với Tuyết sứ. Qua lại vô số, tuy là ôm ta… nhưng trong lòng lại nghĩ đến nàng.” Một giọt lệ lăn xuống, “Chỉ có công tử là không như thế, dù cũng tìm kiếm bóng dáng nàng trên người thiếp, nhưng chưa bao giờ cợt nhả vô lại, lấy lễ tương kính, xem Yên Dung chính là Yên Dung.”

“Lần này đến Giang Nam là thiếp cam tâm tình nguyện, có thể được công tử coi trọng an ủi phần nào cô đơn ngắn ngủi, đã là phúc ba đời của thiếp rồi.” Nàng thu hồi hai mắt ngấn lệ, nở nụ cười quyến rũ, “Yên Dung tự biết thân phận, tuyệt đối sẽ không có vọng niệm gì, càng sẽ không làm khó, xin công tử cứ yên tâm.”

Ánh mắt đầy ắp thâm tình lại làm hắn chẳng thể nói được gì.

“Cô xứng với nam nhân tốt hơn, chứ không phải ta.” Hắn giũ bỏ ảo giác trông nháy mắt, day dứt từ chối, “Hai người đúng là giống nhau, nhưng cô không phải là nàng ấy… Xin lỗi.”

Yên Dung không biết mình đã về phòng thế nào.

Lảo đảo dựa vào đầu giường, nước mắt tuôn rơi như mưa, đầu tiên là thút thít không tiếng động, rồi dần chuyển thành gào khóc thê lương.

Gắng gượng mỉm cười tiếp đón người đến, đám nam nhân nằm trên người nàng lại nghĩ về nữ nhân khác khiến nàng ghét cay ghét đắng, song lại chẳng thể miễn cưỡng đối phó, còn người duy nhất mình

cảm mến thì ngay đến tư cách làm thế thân cũng không trao cho.

Không biết rốt cuộc dung mạo này là may mắn hay là cơn ác mộng đây, Yên Dung kéo gương đồng qua, hai mắt ngấn lệ mơ màng nhìn gương mặt trong gương, lại chỉ cảm thấy bi ai vô hạn.

***

“Tam ca.” Thanh Lam thậm thà thậm thụt nhìn ra ngoài phòng, như thể có lời không giấu được.

Tạ Vân Thư liếc mắt, tiếp tục lật xem công hàm tóm tắt của thuộc hạ, tính toán thuyên chuyển thay đổi người.

“Nói đi.” Hắn hào phóng cho phép Thanh Lam thời gian một nén hương.

“Hôm qua đệ nghe lén đại ca và cha nói chuyện.” Cậu thiếu niên khoe khoang báo cáo, rất có vẻ đắc ý, “Không dễ tí nào đâu, huynh biết tai cha thính lắm mà.”

“Rồi sao nữa?” Dĩ nhiên trọng điểm không phải là nghe lén.

“Họ nói nhiều lắm, cho là gần đây thế lực của Tạ gia mở rộng quá lớn, lo sẽ đối đầu với quân vương phủ ở phương Bắc, dù gì hai bên cũng luôn nước sông không phạm nước giếng, tự dưng mâu thuẫn chỉ tổ để người ngoài được lợi.”

“Ừ.” Hắn cũng đã sớm nghĩ đến vấn đề này rồi, quân vương phủ cố thủ phương Bắc nhiều năm, cây to rễ sâu không dễ lay chuyển, nhưng…

“Nên có thể tối nay cha sẽ tìm huynh nói chuyện đấy, khuyên huynh

khiêm tốn lại.”

“Chỉ chuyện này thôi à?” Hắn không cho rằng chỉ có chút chuyện đó mà Thanh Lam lại thậm thụt như vậy.

“Còn cả…” Thanh Lam cười khan hai tiếng, vừa nói vừa quan sát sắc mặt hắn, “Đại ca nói huynh nên lấy vợ đi, huynh ấy cho rằng Phượng ca tỷ là người rất hợp.”

Tay đang viết chữ chợt lệch đi, trên giấy để lại một đường vạch, Tạ Vân Thư trầm giọng nói, “Cha nói sao.”

“Cha không nói nhiều, nhưng có lẽ cũng có ý đó.”

Phụ thân hết kiên nhẫn rồi sao? Một bóng mờ bao trùm quả tim, chợt cảm thấy phiền toái.

“Tam ca, huynh định làm gì đây.” Lòng tò mò đã thúc đẩy Thanh Lam phá vỡ cấm kỵ, hỏi tới đề tài mấy năm nay trong nhà không ai dám động đến, “Đại ca nói nếu huynh kéo dài nữa thì chỉ sợ trong chốn giang hồ sẽ chỉ trích, đến Tống đại ca cũng đã cưới vợ rồi.”

Tống Vũ Thương xưa nay ăn chơi trác táng cũng bị nhà gọi về Kim Lăng thành thân, giờ đây đã là cha đứa bé một hai tuổi, bị vợ quản rất nghiêm, lần nào nhắc đến cũng thổn thức không thôi, cảm thán những ngày phong lưu xưa hóa xa xôi.

“Dù ta muốn kết hôn, thê tử cũng không phải là nàng ta.” Tạ Vân Thư không trả lời thẳng.

“Là ai cũng được hết, chỉ cần không phải nữ nhân kia.” Giọng nói đột ngột vang lên là của Tạ Khúc Hành, y đón ánh nến đi vào, rõ ràng nghe được lời tam đệ nên vẻ mặt rất không vui, “Dù là tiểu thư nhà

nào, chỉ cần gia thế trong sạch thì cha mẹ sẽ không có dị nghị."

"Người đệ muốn chỉ có nàng ấy mà thôi." Lời nói thờ ơ lại đầy kiên quyết.

"Đệ xem danh tiếng Tạ gia là gì hả!" Tạ Khúc Hành thấy tam đệ u mê nhiều năm không tỉnh thì không khỏi nổi giận, "Bây giờ vẫn chưa từ bỏ ý định với yêu nữ kia."

"Thì ra danh tiếng Tạ gia lại nằm trên người thê tử của đệ." Hắn cười chế giễu, "Trách nhiệm trọng đại biết bao, nữ tử bình thường đúng là không kham nổi."

"Bớt nói mấy lời vô lý đi, vất vả lắm cô ta mới chịu đi, vậy mà đệ còn nhớ mãi không quên, đệ quên vì cô ta mà rước lấy bao nhiêu phiền toái rồi hả?" Tạ Khúc Hành không lý nào hiểu nổi, "Có điểm nào cô ta sánh bằng đại gia khuê tú Giang Nam không!"

"Quả thật." Tạ Vân Thư cười một tiếng, dứt khoát đặt bút xuống, "Đánh đàn thuê thùa, hành văn vẽ tranh, xướng họa đối câu, gia thế môn đệ, nàng đều không so được." Thanh Lam nghe mà sững sờ, lại không dám nói chen vào.

"Nhưng bàn về tâm trí võ nghệ, kiên nhẫn kiên cường, thận trọng kiềm chế, thông minh cơ biến, thì chẳng một nữ nhân nào bằng nàng cả." Giữa chân mày toát lên vẻ kiêu hãnh không chút che giấu, hắn nói thẳng, "Huống hồ đệ thích không liên quan đến những thứ này, đại ca là người ngoài tất sẽ khó hiểu."

"Đệ thích gì, không phải là…" Tạ Khúc Hành giận dữ bài xích, nhưng ngại Thanh Lam nên không dám nói lời khó nghe ra, "Trầm mê yêu mị."

Dĩ nhiên Tạ Vân Thư đoán ra được ý của huynh trưởng, hắn lập tức biến sắc.

“Xin đại ca niệm tình huynh đệ, đừng xem thường nàng nữa, không có điểm nào nàng không bằng người ta hết, càng không có điểm nào để bắt bẻ chỉ trích.” Không đè nén được giận dữ, hắn nói cả ra.

“Nàng phải khom mình trong Ma giáo nhiều năm chỉ vì để chính tay giết chết kẻ thù, sau chuyện này dứt bỏ quyền vị rời đi rất dứt khoát, vì được đệ nhờ vả nên mới bảo vệ Bạch gia quyết chết không lùi, kẻ thù gây hấn suýt chết cũng không so đo, vậy mà trong mắt đại ca lại thành không đúng. Nếu không phải niệm tình đệ ở Tạ gia tình thế khó xử, không muốn làm liên lụy, thì sao nàng có thể ẩn thân tránh xa, ngoài xuất thân ra thì nàng hơn kẻ khác gấp trăm lần, sao có thể không nói nàng như thế.”

“Thì ra trong mắt đệ cô ta lại là tiên nữ.” Tạ Khúc Hành giận quá hóa cười, “Cô ta kiêu ngạo tự phụ lại hành sự cay nghiệt, dám giết người thân, kẻ thù vô số, vậy mà được đệ khen là đệ nhất thiên hạ. Tưởng ta không biết mấy năm gần đây đệ trăm phương ngàn kế tìm cô ta sao, ngoài mặt thì vì thế lực lớn mạnh của Tạ gia, thực chất lại vì dã tâm riêng, bị một yêu nữ mê hoặc đến mức đó, rốt cuộc bao giờ đệ mới chịu tỉnh hả!”

Thanh Lam thấy hai huynh trưởng đối chọi gay gắt động cả chân khí, không biết phải giúp bên nào mới phải lẽ, chợt khóe mắt liếc thấy chiếc bóng bên cửa sổ, lập tức to gan nhắc nhở.

“Cha!”

Tiếng gọi của Thanh Lam cũng khiến cả hai dừng lời.

Tạ Chấn Xuyên chậm rãi bước vào, khuôn mặt uy nghiêm càng thêm

thâm trầm dưới ánh nến.

Chương 82: Tin đồn

Cho Tạ Khúc Hành và Thanh Lam lui ra, trong phòng chỉ còn Tạ Vân Thư đối mặt cùng vị phụ thân nghiêm túc.

Tạ Chấn Xuyên chắp tay sau lưng nhìn những bức tranh treo trên vách tường.

Một lúc sau, ông rút lấy cuộn tranh vẫn chưa hoàn thành bên bàn, bức tranh mở ra, một thiếu nữ lạnh lùng cũng dần xuất hiện, chân trần đung đưa lướt qua những bông sen hồng, màu tô rất nhạt, càng khiến đôi mắt đen láy thêm chấn động lòng người, trông rất sống động.

Lại rút một cu khác ra, thiếu nữ cuộn mình trên giường ăn anh đào, tóc như nước xõa tràn hai vai, trên gương mặt có đôi nét nhàm chán, ngón tay trắng muốt cùng anh đào đỏ tươi, tự có ý nhị thơ ngây.

Hết cuộn này đến cuộn khác, tất cả đều là cùng một người, tuy ăn vận khác nhau nhưng đều chung dáng vẻ hoạt bát, mỗi một nụ cười hay cái nhăn mày đều rất động lòng. Đợi đến khi mở cuộn tranh cuối cùng ra, Tạ Vân Thư không nhịn nổi nữa.

“Cha!”

Liếc nhìn nét mặt khó xử của người con trai, Tạ Chấn Xuyên mở cuộn tranh ra.

Thiếu nữ trong tranh uể oải nằm nhoài bên mép giường, tay ngọc rũ xuống, đôi hàng mi khép hờ, gò má mềm mại đỏ hây hây. Vạt áo hơi

hở, xương quai xanh xinh xắn ẩn hiện, vòng eo thon nhỏ như chẳng chịu nổi một chiếc ôm siết.

Tạ Vân Thư đỏ mặt, bụng thầm ảo não, những bức tranh này do đích thân hắn tự tưởng tượng rồi vẽ ra, không nghĩ là sẽ có người ngoài xem chúng, mà lúc này hắn lại không thể tiến lên ngăn lại, thật sự quá hối hận.

“Vẽ cũng không tệ…” Tạ Chấn Xuyên nhìn một lúc rồi đặt cuộn tranh xuống, trên gương mặt cương nghị thấp thoáng ý cười, “Nếu đã không muốn bị người khác thấy thì đừng động bút.”

Hắn khổ sở, tự biết đuối lý nên chỉ có thể cúi đầu đáp vâng.

“Đúng là không phải nàng ta thì con sẽ không thành thân.” Giọng điệu uy nghiêm nghe không vui không giận, trái lại càng thêm khó dò.

“Mong được cha tác thành ạ.” Không đoán được tâm tình của phụ thân, hắn thận trọng đáp.

Tạ Chấn Xuyên im lặng hồi lâu, bỗng kể lại chuyện ngày xưa.

“Năm đó lúc ta muốn rước dâu song thân cũng dùng đủ cách phản đối, ông nội con chê bai cơ thể mẹ con không tốt, yếu đuối lắm bệnh, sợ bà không gánh nổi chức chủ mẫu Tạ gia, khăng khăng muốn ta cưới người khác.”

Tạ Vân Thư bất ngờ, im lặng nghe tiếp.

“Nhưng từ lâu tim cha đã trao cho mẹ con, không nghe nổi một lời khuyên nào, bất chấp ngăn cản cố cưới bằng được bà. Trưởng bối Tạ gia chỉ trích không ít, sau khi cưới bà cũng bị bệnh mấy lần, ta dốc hết sức lực chăm sóc bà, kể ra mẹ con cũng chịu ấm ức nhiều

lắm, cho đến khi sinh hạ các con thì lời ra tiếng vào mới dần lắng xuống, thật khó cho bà quá.” Nhớ lại chuyện xưa, Tạ Chấn Xuyên lấy làm cảm khái.

“Dù mẹ con yếu nhưng lại rất kỹ tính, nhìn người cực kỳ chính xác. Bà ấy nói người con thích là đứa bé ngoan, vậy chắc chắn không thể sai được. Cha cũng nghe Tạ Khúc Hành nói nhiều rồi, đúng là có điểm ưu tú, khó trách con không coi trọng người khác.” Từ tốn gật đầu, ông dịu giọng nói, “Nói cho cùng cha cũng phải cám ơn cô ấy, vì cô ấy đã cứu hai đứa con trai của ta, lại còn bảo vệ Bạch gia chu toàn.”

Lời khen ngợi hiếm hoi của phụ thân đến quá đột ngột, hắn im lặng kiềm chế tâm trạng, cũng không vội trả lời.

Tạ Chấn Xuyên nhìn hắn, có vẻ tán thưởng, rồi bất chợt ông đổi đề tài.

“Tạ gia truyền đến tay cha là đã trải qua mấy chục năm khổ cực mới có được địa vị hôm nay, đồng bạn giang hồ nhắc đến Tạ Chấn Xuyên ta cũng phải nói một chữ tốt, thứ vô hình vô chất như danh dự đây, muốn tạo dựng không dễ, nhưng lại có thể hủy diệt trong một tích tắc, con có rõ sự quan trọng của nó không?”

“Hài nhi biết ạ.” Tạ Vân Thư miễn cưỡng trả lời.

“Nhờ ông trời thương, đã cho ta năm đứa con trai.” Tạ Chấn Xuyên nở nụ cười, trên gương mặt nghiêm nghị có vẻ hiền hòa, “Khúc Hành có tính khí giống ta nhất, cũng là người nguyên tắc nhất, đáng tiếc thiếu sự chính trực; Cảnh Trạch vốn yếu đuối, không thích hợp học võ, làm một cao thủ nghề y cũng được rồi; tứ đệ con ở lại Tuyền Châu, nói không chừng sau này sẽ thừa kế sự nghiệp của tam thúc con; còn Thanh Lam tính tình hoạt bát không ổn định. Chỉ có con,

vừa có nghị lực của ta, lại có sự bền bỉ của mẹ con. Xử sự cơ biến tâm tư kín đáo, đặc biệt là sau bảy năm đó lại càng thêm trầm ổn, đúng là hiếm thấy."

"Nếu cô nương con thích có dòng dõi hàn vi hay cơ thể yếu ớt cũng không sao, thậm chí dù nàng trúng kỳ độc không bao giờ trưởng thành, ta và mẹ con vẫn có thể chấp nhận, nhưng nội việc cô ấy xuất thân từ Ma giáo…" Tạ Chấn Xuyên lắc đầu.

"Với mưu tính thủ đoạn của cô ấy thì dư sức làm chủ mẫu Tạ gia, có điều thân phận sẽ trở thành điểm yếu để kẻ khác công kích, không thể gặp người trong võ lâm Trung Nguyên được, mà nếu để lộ ắt sẽ thành đối tượng đả kích, đến lúc đó con định làm gì." Tạ Chấn Xuyên khẽ thở dài, nét mặt sầu bi, "Danh hiệu ở hắc đạo bạch đạo rất khác nhau, hành sự thì do người, nhưng nếu đã lập chỗ đứng trên giang hồ thì phải tuân theo quy củ. Cô ấy có thể là vợ của Cảnh Trạch, có thể là vợ của Thanh Lam, chỉ duy nhất không thể là vợ con được, con là người sẽ thừa kế y bát của ta, là đầu rồng cai quản Tạ gia, không thể vì một mảnh tình mà phá hủy ca tương lai."

Lần đầu tiên phụ thân phó thác kỳ vọng gia nghiệp, vậy nhưng lòng hắn lại nặng trĩu rét lạnh.

"Hài nhi không dám, mọi chuyện Tạ gia phải do đại ca làm chủ mới đúng, hài nhi không dám vượt mặt."

"Tài năng của Khúc Hành cùng lắm chỉ quản được Dương Châu, còn truyền cho đời sau thì chắc chắn phải là con." Tạ Chấn Xuyên khẽ nhíu mày, sao có chuyện không rõ ý tứ của con trai, "Tính tình của các con cha đều rõ, con là người thích hợp nhất, không cần phải khước từ. Một khi Tạ gia có vinh dự lớn thì trách nhiệm cũng sẽ nặng nề theo, không phải ai cũng có thể gánh được."

“Hài nhi tình nguyện trợ giúp đại ca.”

Tạ Chấn Xuyên khoát tay, tỏ ý không cần nói nhiều nữa.

“Ta đã quyết định rồi, cũng đã đề cập đến với Khúc Hành, huynh con không có dị nghị gì cả. Ta nói cho con biết những chuyện này không phải để con từ chối, mà là muốn con biết con cháu Tạ gia không thể không đeo nghĩa vụ trên lưng, cũng không thể tháo gỡ trách nhiệm, vì thế… có một vài thứ cần phải dứt bỏ.”

“Nha đầu kia còn hiểu rõ hơn con đấy, nên bỏ con rời đi cũng coi như tác thành, dù con chưa từ bỏ ý định tìm được thì thế nào. Đừng để mẹ con đau lòng, ta cũng không đồng ý để con rời nhà, đợi bình tĩnh nghĩ rõ, cuối cùng con sẽ hiểu được nỗi khó xử trong đó.” Hiếm khi thể hiện ra sự mềm mỏng, Tạ Chấn Xuyên nhìn đống tranh vẽ mà thở dài.

“Con… tự thu xếp ổn thỏa đi.”

Nến cháy sắp hết, ánh sáng ngày càng hiu hắt.

Tạ Vân Thư đứng lặng không nhúc nhích, mắt nhìn đăm đăm lên bàn sách, bức tranh trên bàn rũ xuống để lộ đôi mắt đen láy xán lạn, người trong tranh vui vẻ ôm diều bướm vào lòng, nét mặt ngây thơ cùng nụ cười tỏa sáng, tựa như không biết ưu sầu là chi.

…

Phương gia ở đất Thục truyền đến động tĩnh.

Gia tộc lớn như vậy lại bị thôn tính dần dần, từ từ sụp đổ dưới áp chế của ngoại lực, đệ tử ngoại môn rối rít chạy thoát, lo sợ mình cũng bị diệt vong, như bầy kiến chạy tán loạn dưới gốc đại thụ bị gió

lớn quật rễ đổ nhào.

Hắn cứ tưởng nàng sẽ lẳng lặng ám sát, nhưng cuối cùng thông tin truyền đến lại không phải là khả năng của một người.

Thế lực của Quân vương phủ phương Bắc xâm chiếm xuống Nam, Phương gia đứng mũi chịu sào, bị nhổ tận gốc lấy đó làm cảnh báo. Xâu xé sản nghiệp bên ngoài như bóc những lá cải trắng ra, sau đó tiến dần vào trong, cho đến khi vào đến đương gia trung tâm.

Nếu đây là ông trời trả thù thì đúng là tàn nhẫn, như dao cùn cắt thịt, mọi môn phái lớn nhỏ ở đất Thục không khỏi kinh hãi. Dù chỉ là cuộc thử thực lực của Quân vương phủ, thì chẳng ngờ chi đã quá thành công rồi.

Đáng tiếc không đợi được Ca Dạ động thủ.

Thậm chí hắn còn cân nhắc có nên âm thầm chống lưng cho Phương gia một thời gian nữa không, dù gì với cá tính của Ca Dạ thì sẽ không để nhỡ một cơ hội báo thù nào, hắn không muốn nơi duy nhất có thể khiến nàng xuất hiện lại biến mất vào lúc này.

Nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng vẫn thôi, tạm thời không thích hợp để đối đầu trực diện với Quân vương phủ, huống hồ giúp tên cặn bã có ý đồ giết vợ diệt con đó thật không phải chuyện gì khiến người ta khoái trá lắm.

Vì sao Ca Dạ không ra tay? Là vì cách xa quá sao? Hay thời cơ chưa đến? Hay là…

Hắn đứng ngồi không yên, một câu nói ngắn gọn của nhị ca cứ khiến hắn bận lòng, dù đã hỏi qua vô số lần, nhưng nếu chỉ dựa vào một lần bắt mạch ngắn ngủi thì không thể chẩn đoán được chính xác

bệnh tình. Rốt cuộc cơ thể nàng bị thương nặng tới mức nào, phản phệ tái phát có khiến nàng gặp nạn không, từ biệt mấy năm, liệu có bình yên mạnh khỏe không?

Hắn không dám nghĩ nữa, mỗi lần chỉ mới nghĩ đến mà lòng đã phiền loạn không thôi.

Sao một người có thể biến mất triệt để được đến thế.

Không muốn xoắn xuýt nữa, hắn triệu Tứ Dực gác ngoài cửa vào.

“Đã điều tra chuyện kia đến đâu rồi?”

Ngân Hộc báo cáo đầu tiên.

“Bẩm lão đại, lời đồn bắt nguồn từ Lạc Dương, theo điều tra là do công chúa Thiện Thiện quốc được Thẩm Hoài Dương đưa đến Lạc Dương tung tin.”

“Chuyện này không liên quan gì đến Thẩm gia, chắc hẳn do công chúa Sa Lâm tự tiện gây nên, Thẩm Hoài Dương đã lên đường tới Dương Châu, hẳn là đặc biệt đến đây giải thích.” Mặc Diêu phân tích.

“Nay tin tức đã lan truyền nhanh chóng trong chốn giang hồ, trở thành tin sốt dẻo, các bang phái lớn đều có nghi hoặc, không ít người âm thầm hỏi thăm đệ tử Tạ gia.” Lam Hiêu bổ sung.

Bích Chuẩn hối tiếc, “Biết sớm thì đã thịt luôn ả công chúa kia cho bớt chuyện rồi, cũng do chúa thượng mềm lòng quá.”

Ngân Hộc ho khụ, lườm mắt ý bảo đồng bạn im miệng đi.

Vài ngày trước đột nhiên trong giang hồ truyền tai nhau, nói người

con thứ ba của Tạ gia là Tạ Vân Thư trong bảy năm mất tích đều vùi thân ở Ma giáo Tây Vực, trở thành công cụ sát nhân của Ma giáo, sau khi rời khỏi Thiên Sơn vẫn u mê không tỉnh, qua lại liên tục với ma nữ, hành động hoang đường, vốn không xứng để vỗ ngực tự xưng là người chính đạo.

Xưa nay Trung Nguyên luôn coi Ma giáo như kẻ thù nước lửa không dung, lời đồn vừa ra, lập tức dẫn đến sóng to gió lớn. Tạ gia chấp chưởng võ lâm Giang Nam nhiều năm không ai không phục, giờ đây có tai tiếng như vậy, còn là liên quan đến Tạ Vân Thư mấy năm gần đây thanh danh nổi như cồn, thật là khó tin, có nhiều lời chỉ trích tin đồn quá hoang đường. Nhưng càng như vậy thì độ nghi ngờ càng nhiều, lời đồn vừa ra tức là tai miệng truyền đi, những lời bàn bạc rì rầm ngày càng nhiều. Vậy mà Tạ gia từ đầu chí cuối chỉ im lặng, càng khiến người ta thêm nghi ngờ. Ngờ vực vu vơ ngày càng lớn, gần như đã có người muốn xông ra mắng Tạ gia không xứng đứng đầu võ lâm Giang Nam.

“Hiện tại nên làm gì đây?” Mặc Diêu không nói nhảm như Bích Chuẩn, trực tiếp hỏi đối sách.

Hiển nhiên Tạ Vân Thư đã cân nhắc toàn b, “Nhiều lời vô ích, án binh bất động.

“Cứ mặc kệ vậy sao? Nhưng nếu cứ tiếp tục…” Không nói Tạ gia, nếu hủy sạch thanh danh của Tạ Vân Thư, làm không tốt sẽ trở thành kẻ thù chung của võ lâm, Lam Hiêu không hiểu vì sao hắn vẫn có thể thờ ơ được như thế.

“Bây giờ còn sớm, đợi xem tiếp rồi nói sau.” Tạ Vân Thư khẽ mỉm cười, không giải thích thêm.

“Còn sớm?” Bích Chuẩn không tin nổi, “Vậy đến khi nào thì mới

hợp?”

“Đến lúc ta cảm thấy thích hợp.” Con ngươi sâu hoắm chợt lóe sáng.

Bốn người ngẩn ngơ nhìn tuấn nhan bình tĩnh một lúc lâu, chỉ có Ngân Hộc mơ hồ bắt được manh mối, gần như không ngăn nổi tiếng thở dài.

“Rốt cuộc lão đại đang chờ gì vậy? Chờ mọi người tấn công đến cửa à?” Tứ Dực lui ra âm thầm phán đoán, Mặc Diêu vắt hết óc cũng không hiểu.

“Chỉ trách ả công chúa đáng chết kia, đã tha cho ả một mạng rồi mà vẫn không biết điều.” Lam Hiêu cũng không nhịn được than phiền, “Lại không để ta đi giết nàng, thật khó chịu.”

“Chẳng lẽ huynh ấy muốn nhân cơ hội này để danh chính ngôn thuận rời khỏi Tạ gia, nhưng vẫn chưa thăm dò được tung tích của chúa thượng mà.” Bích Chuẩn vô cùng buồn bực, cố gắng suy đoán mục đích của Tạ Vân Thư.

“Sẽ có nhanh thôi.” Một lời lười biếng của Ngân Hộc đã khiến mọi người xốc dậy tinh thần.

“Có ý gì, ý ngươi nói là có tin tức hả?” Mặc Diêu hỏi ra tiếng lòng của ba người.

“Tạm thời vẫn chưa.” Ngân Hộc lắc đầu.

“Xìiiiiiiiiiii.”

“Chỉ cần chúa thượng vẫn còn ở Trung Nguyên, thì không thể không nghe thấy lời đồn lớn như vậy được.” Thấy mọi người vẫn chưa hiểu

ý, Ngân Hộc rất có cảm giác vượt trội, nhắc nhở trọng điểm.

“Thế thì sao, chẳng lẽ nàng còn ra…” Nói được nửa, Bích Chuẩn chợt hiểu rõ, “Huynh ấy muốn ép chúa thượng ra tay.”

“Không sai.” Rốt người cũng đã có người hiểu, Ngân Hộc khá đắc ý, “Một khi chúa thượng lộ diện thì huynh ấy có thể dò la được manh mối, không cần phải khổ cực tìm kiếm như mò kim đáy biển nữa.”

“Mạo hiểm quá rồi, quá nguy hiểm đến bản thân, nhỡlàm không tốt…” Lam Hiêu kinh ngạc hồi lâu.

“Không đến mức đấy thì sao có thể ép chúa thượng xuất hiện.” Mặc Diêu điểm kích, không khỏi thừa nhận đây cũng là một cách, “Mấy năm nay chúa thượng trốn kỹ quá.”

“Ta cho rằng lão đại đang đùa với lửa.” Lam Hiêu vẫn không đồng ý.

“Ta tán thành.” Ngân Hộc gật đầu, “Huynh ấy đang lấy danh tiếng của mình ra cá cược.”

“Vậy sao ngươi không khuyên huynh ấy đi.” Bích Chuẩn trợn mắt nhìn Ngân Hộc.

“Ta khuyên được hả? Hễ là chuyện liên quan đến chúa thượng… Không thì ngươi đi mà thử.” Ngân Hộc lười phản bác hắn.

Mọi người im lặng.

“Hy vọng chiêu này hữu hiệu.”

Chương 83: Tây Kinh

Hắn cũng rất hy vọng, chỉ cần nàng còn sống, vẫn còn ở Trung Nguyên, và lòng vẫn còn có hắn…

Thời gian trôi qua từng ngày, tin đồn tứ phía ép đệ tử Tạ gia không ngóc đầu lên nổi, ngay đến phụ thân cũng mất bình tĩnh gọi hắn đến hỏi han, nhưng hắn chỉ trả lời qua quýt rồi rời đi, mong đợi ẩn sâu nơi đáy lòng vẫn đang tiếp diễn. Áp lực ngày càng lớn, ngay tại khoảnh khắc sắp sửa thất vọng thì bắt đầu có biến hóa.

Tin đồn có nội dung mới.

Nói rằng năm đó Tạ Vân Thư bị người trong Ma giáo bắt tới Thiên Sơn, trải qua bảy năm nằm gai nếm mật nhẫn nhục mang nặng, khổ sở tìm cách tính kế, rốt cuộc cũng dùng kế giết chết giáo vương, an toàn trở về Trung Nguyên. Máu nhỏ trong quãng thời gian ấy nhiều tới nỗi trời tức tưởi đất thầm than, không chỉ báo thù cho vô số người Trung Nguyên rơi vào tay Ma giáo, mà còn có được tinh thần hiệp nghĩa khiêm tốn nội liễm, giữ bí mật không tiết lộ gì trước chiến công lần này, thậm chí còn im lặng chịu nhiều lời trách móc nghi hoặc.

Thương nhân Tây Vực qua lại hai nơi nói, bốn năm trước từng nghe tin nội bộ Thiên Sơn có biến, giáo vương tiền nhiệm chết bất đắc kỳ tử, thế cục rối ren, khí thế phách lối của Ma giáo giảm sút, nội bộ thay đổi liên tục, vô hình chứng nhận sự thật.

Tin đồn mới rất rõ ràng và cũng có sức thuyết phục hơn, hoàn toàn phù hợp với hình tượng hoàn mỹ của Tạ Vân Thư. Câu chuyện danh môn thiếu hiệp lỗi lạc phi phàm hạ mình trước kẻ thù ngấm ngầm

chịu đựng để báo thù đã làm rất nhiều thiếu nữ khuê phòng cảm động rơi nước mắt. Những người kịch liệt lên án lúc trước nay nhanh chóng xoay mình ủng hộ, từng bị nhục mạ xấu hổ vạn phần, hình tượng của Tạ gia lại lần nữa huy hoàng xán lạn, cao không với tới. Ánh mắt của mọi người ngập tràn kính ngưỡng, vì người Trung Nguyên mà có thể tiêu diệt ma đầu nồng cốt đáng sợ nhất ở Thiên Sơn thật rất đáng tự hào.

Lời đồn rất cẩu huyết, được mọi người tự động phiên thành nhiều phiên bản, tỉ mỉ hóa đến từng chiêu từng thức giết chết giáo vương, còn biên cả câu chuyện Tạ Vân Thư không thể không vì báo thù mà bỏ qua người yêu, nhân tiện cũng có câu trả lời cho lý do mãi không lấy vợ. Tứ Dực nghe thế thì trố mắt nghẹn họng, thật sự bội phục trước những trí tưởng tượng hoang đường ly kỳ.

Theo mỗi nội dung mới tung ra từng ngày, những lời bàn tán xì xào biến thành chuyên đề trò chuyện, khiến Lam Hiêu Mặc Diêu cười đau ruột.

“Buồn nôn thật, nhưng đúng là có tác dụng.” Bích Chuẩn đấm bàn, cười suýt tắt thở, “Ta còn đang nghĩ không biết chúa thượng dùng biện pháp gì đây.”

Dùng tin đồn trị tin đồn có hiệu quả rất tốt, Tạ gia còn chưa công khai nói gì thì mọi lời chỉ trích đã bay theo gió, thậm chí cũng không cần che giấu bảy năm bỗng dưng mất tích nữa. Sau chuyện này, không ai có thể lấy lý do từng sống ở Ma giáo để công kích cả.

“Ngươi cũng cảm thấy là chúa thượng à?” Khóe mắt Mặc Diêu còn vương nước mắt, xoa lấy gương mặt mỏi cơ.

“Ngoài nàng ra thì còn ai được nữa?” Lam Hiêu cười thán, “Nhưng lần này đúng là chim sẻ rình sau lưng*.”

*(*Đầy đủ cả cụm là "bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ rình sau lưng", ý muốn trong cuộc sống làm gì cũng phải lường trước hậu quả.)*

"Không biết Ngân Hộc có thể thuận lợi điều tra được không." Bích Chuẩn vô cùng mong đợi, "Mấy lần lên phương Bắc cũng không thu hoạch được gì, lần này manh mối rõ ràng đến thế, chắc sẽ có kết quả."

Cứ ba ngày lại có chim bồ câu mang thư báo tiến triển mới nhất về, Tạ Vân Thư dần lòng im lặng.

Lời đồn cải chính khởi xướng ở phía Nam, nhưng lại do chỉ thị từ đất Bắc.

Thăm dò một đường, truy hỏi như quay tơ bóc kén* gặp cản trở rất lớn, chặt đứt gần hết mọi manh mối. Ngân Hộc vô kế khả thi, tiến thối lưỡng nan, lại lần nữa rơi vào khốn cục.

*(*Ý chỉ công việc phải làm từ từ, mở ra từng tầng từng lớp mới thấy được cái bản chất; giống như việc kéo tơ, kéo hết tơ sẽ thấy con tằm nằm bên trong cái kén.)*

"Có phải chỉ là tình cờ không?" Bích Chuẩn nghi ngờ lên tiếng, "Có lẽ chúa thượng vốn không ở trong phủ."

"Cái này…"Ngân Hộc có phần băn khoăn, nhanh chóng liếc nhìn Tạ Vân Thư, "Ta nghĩ chắc chắn là ở đấy."

"Sao huynh biết?" Thanh Lam nghe một lúc lâu, cuối cùng cũng không nén nổi tham gia thảo luận.

"Vì dạo gần đây đề tài chấn động nhất ở Trường An chính là… Quân

Tùy Ngọc nhận một nghĩa muội.”

“Nghĩa muội!”

Mọi người đồng thanh thốt lên, lại trố mắt nhìn nhau.

Tạ Vân Thư mím chặt môi, trên gương mặt tuấn tú không hề có cảm xúc.

Chương 84: Hội đèn

Quân gia xưa nay luôn khiêm tốn cẩn thận nên không có nhiều lời đồn, nhưng vì địa vị đặc biệt nên vẫn là một trong những đề tài chính trong những lời bàn tán trên phố phường. So với đế vương thừa tướng tướng lĩnh, thì tán gẫu về thế gia không phải quan cũng chẳng phải dân như Quân gia sẽ không chuốc nhiều tai vạ, cũng thoải mái hơn.

Truyền kỳ về Quân gia, tài sản của Quân gia, thế lực của Quân gia, những tin đồn về Quân gia thần bí, đều được người ta vui vẻ nhắc tới nhắc lui, trong tửu lâu đầy ắp người ra kẻ vào, giữa những tiếng thấp giọng xì xào thảo luận, lúc nào cũng có thể dễ dàng nghe lén được một hai.

Thời cơ đến thật đúng lúc, vừa hay Trường An có hội đèn lồng.

Mọi cây đều đèn hoa kết hợp

Cầu vào thành choáng ngợp sao sa.

Đèn cây chiếu sáng bao la

Trăng như theo bóng người ta trên đàng.

Đào hát mặc thời trang rực đỏ

Vừa đi vừa ca rõ Lạc Mai

Ngự lâm không cấm cản ai

Đồng hồ ngọc cũng không nài mau lên.

Trong vòng ba ngày Trường An không cấm đi lại ban đêm, tối đến đèn đuốc lộng lẫy, cả thành lấp lánh tuyệt trần, chính là những ngày đùa vui hiếm có.

Ở đầu đường dựng lên đèn màu san sát, có đền hình giống bảo tháp lầu các, có hình tựa ngọc thụ quỳnh chi, cũng có hình như linh đài tiên sơn, muôn màu muôn sắc lấp lánh sáng rỡ, thậm chí có đèn còn cao đến hai mươi trượng. Lấy lụa gấm làm lồng, điểm thêm vàng bạc tua rua, từ xa ngắm lại đã chói mắt ngỡ ngàng. Ở nơi khác có hơn mười ngàn đèn màu lớn nhỏ treo cao, đèn đuốc rực rỡ tựa ngân hoa hỏa thụ.

Vô vàn cung nga mặc lụa mỏng khoác gấm đẹp, châu ngọc lắc lư, kiều diễm mỹ miều khiến bao kẻ ghé mắt, tất cả cùng nhau ca múa tưng bừng dưới ánh đèn lấp lánh, ba ngày ba đêm liên tiếp không ngừng nghỉ. Thiên hạ thái bình đã lâu, lại vừa lúc gặp được ngày hội đêm đẹp thế này, rực rỡ như gấm hoa, bừng bừng tựa liệt hỏa, là niềm hạnh phúc của những ngày thịnh thế.

Ngồi trên tửu lâu đưa mắt nhìn xuống toàn là cảnh tượng hào nhoáng, vậy mà Tạ Vân Thư chẳng chút vui mừng, nghiêm mặt nghe Ngân Hộc bẩm báo.

“Hình như từ ba năm trước đã lờ mờ có tin đồn rồi, không biết Quân Tùy Ngọc dẫn từ đâu về một cô gái, vô cùng sủng ái, bất kể là châu báu thế nào, chỉ cần có thể khiến nàng vui vẻ thì đều không chút do dự đưa tới trước mặt, thậm chí Quân phủ còn vì nàng mà đổi chín đầu bếp nổi tiếng chuyên làm các món Dương Châu, tới nỗi còn mời cả ngự trù ở ngự thiện phòng trong cung đến chỉ dạy, những điều này do thợ rèn ở phường cẩm y nổi tiếng nhất Trường An tận mắt

nhìn thấy. Nghe nói nàng ở riêng một uyển, ăn uống tiêu xài rất phung phí, chỉ một bức rèm đã dùng đá quý thượng đẳng xâu thành, còn đào một con kênh ngầm cho riêng nàng, hao tâm tổn sức dẫn suối nước nóng vào tắm…" Thật ra còn có nhiều tin đồn về quan hệ của họ hơn, nhưng nhìn sắc mặt của Tạ Vân Thư, Ngân Hộc biết điều im lặng.

"Tin đồn trên đường… lộn xộn lắm, cho đến năm kia, khi Quân Tùy Ngọc tuyên bố nghĩa muội với bên ngoài thì những lời suy đoán càng nhiều thêm. Nàng ít giao du với bên ngoài, người đã gặp mặt cực kỳ ít, nhưng nghe qua miêu tả của một hai người đã gặp thì hẳn đúng là chúa thượng."

"Hẳn cái gì mà hẳn, huynh cũng đã gặp đâu." Thanh Lam tức giận, cảm thấy không đáng cho tam ca.

Ngân Hộc đảo mắt, "Đợi ngươi gặp là biết thôi."

"Nói thế là có ý gì." Tạ Vân Thư lạnh lùng hỏi.

"Hình như…" Ngân Hộc dừng lại, "Lễ hội đèn lồng hôm nay, nghe nói Quân Tùy Ngọc cũng sẽ đến, rất có thể sẽ dẫn theo chúa thượng đồng hành, đến lúc đó thấy là biết."

Bích Chuẩn nhìn đám đông chật kín dưới lầu, "Đến đây hả?"

Ngân Hộc nhếch mép, kiềm chế không chế giễu, giơ tay lên chỉ về đằng xa.

"Ở bên kia."

Ở chếch phía đối diện có một tiểu lâu rất nhã nhặn, chỉ cần mở phân nửa chấn song là có thể thấy được sự lộng lẫy trong phòng, bày biện

rất tinh tế, đèn bạc treo cao nhưng lại tĩnh mịch không người, tạo nên sự tương phản rõ rệt với cảnh phố phường huyên náo.

“Đó là sản nghiệp của Quân phủ, cũng là nơi tốt nhất để ngắm hội đèn trong nhiều năm qua, nhìn xuống cả con đường, đoàn rước đèn chắc chắn sẽ đi qua nơi đó, chỉ cần nàng đến thì nhất định sẽ ở trên lầu ngắm cảnh.”

“Khó trách ngươi lại chọn nơi này, mất không ít bạc đâu nhỉ.” Bích Chuẩn bừng tỉnh.

“Đắt cắt cổ luôn, ta đã phải trả cao lắm đấy.” Ngân Hộc không chớp mắt, “Để xem vận may hôm nay thế nào.”

Màn đêm dần bao trùm vạn vật.

Đèn hoa càng lúc càng sáng, chiếu cả con đường trông không khác gì ban ngày.

Bọn họ chốc chốc lại nói chuyện với nhau, Ngân Hộc và Bích Chuẩn đã lâu không gặp, lại bắt đầu cải vã. Tạ Vân Thư không nói một lời, chỉ im lặng ngắm nhìn đèn đuốc rực rỡ bên dưới.

Tết Thượng Tỵ năm ấy, nàng và hắn cùng sóng vai dạo chơi, chen lấn trong đám đông, hình bóng không rời…

Vậy mà chỉ một cái lỡ tay, lại dẫn đến tình hình hôm nay.

Hắn… không muốn lại để mất nàng nữa.

Réo rắt tiếng tiêu phượng, trăng trên hồ xao động, danh sĩ giai nhân đều đổ xô đến, giành nhau muốn thấy được cảnh đêm thịnh thế ở Trường An. Rộn ràng nói cười, ca vũ dồn dập làm lòng dạ ngứa

ngáy, nhưng vì nét mặt lạnh lùng của Tạ Vân Thư mà không một ai dám vọng động, mọi người cũng vì hắn mà im lặng theo. Dưới cửa sổ tiếng ồn như thủy triều, mà trong này lại thanh tĩnh không một tiếng động, như bị ngăn cách khỏi cảnh vui.

Đợi một lúc rất lâu, Ngân Hộc đột nhiên nhảy cẫng lên.

“Tới rồi, chính là chiếc xe ngựa kia.”

Không cần hắn chỉ tay, một đội xa giá bắt mắt đã gạt đám đông ra chậm rãi tiến đến.

“Huynh chắc không?” Thanh Lam buột miệng hỏi, thò đầu ra nhìn kỹ.

“Không sai được, trên xe ngựa có huy hiệu của Quân vương phủ.”

Bốn con tuấn mã bóng mượt hành động như một, đeo yên sáng rực, không quá xa hoa song vẫn mang khí thế, khác hẳn với những xe hoa lui tới nghìn nghịt.

Xe dừng lại trước tiểu lâu, người hầu nhanh chóng nhảy xuống xe lấy bục kê chân ra, động tác rất nhanh nhẹn.

Bước xuống đầu tiên là một nam một nữ, thân pháp nhanh nhẹn khéo léo, nhanh chóng xem xét xung quanh, rồi sau đó bọn họ cùng người trong lầu ra đón tạo thành một tấm bình phong, ngăn cách đám đông tò mò.

Màn gấm khẽ vén lên, một nam nhân khí chất như ngọc xuất hiện, khi gương mặt đó vừa lọt vào mắt, tất cả mọi người đều “ớ” lên một tiếng, nhận ra đó chính là Ngọc Tùy từng làm khách tại Tạ gia.

“Thì ra y là Quân Tùy Ngọc!” Thanh Lam ngạc nhiên, mắt nhìn đăm

đăm, “Năm đó còn từng xưng huynh gọi đệ với đại ca, ai ngờ…” Ai mà ngờ vị công tử lễ độ ôn tồn đó lại là đầu rồng ở võ lâm phương Bắc.

“Sao không nói trước một tiếng.” Bất ngờ đột ngột khiến Bích Chuẩn than phiền.

“Ta cũng đã gặp y đâu, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp đấy.” Ngân Hộc tức giận, “Ngươi tưởng đương gia của Quân vương phủ nói gặp là có thể gặp hả.”

Bên này ồn ào cãi nhau, ở bên kia Quân Ngọc Tùy đã xoay người lại, giơ tay đỡ lấy người trong xe, dường như nói một câu gì đấy.

Một bàn tay trắng bóc vươn ra, thanh tú xinh xắn, như ngọc trơn lẫng dưới ánh đèn lóng lánh, trong nháy mắt bốn phía rơi vào yên tĩnh. Bàn tay kia đặt vào lòng bàn tay của Quân Tùy Ngọc, mềm mại không xương, ngón tay thon dài, không cần châu ngọc làm rạng rỡ cũng đã khiến người ta chẳng tài nào dứt mắt.

Kéo nhẹ một cái, lập tức trước mắt hiện ra một người đẹp áo gấm.

Áo lông cừu trắng muốt ôm lấy dáng người thon thả, suối tóc đen bóng được bối nhẹ lên. Dung nhan tuyệt thế độc nhất vô nhị, da trắng như tuyết, đôi mắt long lanh như đầm băng trong đêm trăng tĩnh lặng, mỗi một cử động đều đong đầy phong tình vô hạn, như khối chạm ngọc hoạt sắc sinh hương, dưới ánh đèn xán lạn lại càng thêm diễm lệ vô song.

Vô số ánh mắt ngắm nhìn, nhất thời mọi người đều nín thở, trong phút chốc vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần. Chỉ thấy hàng mi chau khẽ như có mây mù phủ kín núi xa, hận không thể dốc hết tất cả để đổi lấy nụ cười của giai nhân.

Một vẻ đẹp khiến bao người thất hồn lạc phách, trong bóng đêm không một ai đành lòng lên tiếng phá vỡ.

Đoàn người đã vào nhã các một lúc rất lâu, thì trước lầu mới dần dần khôi phục sự náo nhiệt, rất nhiều người vẫn chưa bình tĩnh được cõi lòng, vẫn đang đắm chìm trong sắc đẹp kinh tâm động phách.

“Người đó…” Mãi một lúc sau Bích Chuẩn mới sực tỉnh, “Là Tuyết sứ sao? Sao ta thấy…”

“Không đúng đúng không, mới đầu ta cũng cảm thấy như vậy.” Ngân Hộc giành được thắng lợi, dương dương đắc ý, “Theo lý thì dung mạo của Tuyết sứ sẽ không thay đổi, nhưng nếu đó không phải chúa thượng thì là ai?”

“Dáng vẻ của cô ấy…” Thanh Lam vẫn mải ngẩn ngơ.

Tạ Vân Thư không lên tiếng, ánh mắt chẳng hề rời đi.

Nhìn nàng ngồi xuống ghế gấm, dựa vào cửa sổ ngắm cảnh, lại khẽ nghiêng đầu nghe nam tử bên cạnh nói gì đó, trên tóc đen cài trâm ngà voi, ôm trong ngực lò ấm cầm tay.

Không ai cảm thấy nàng là một đứa trẻ cả.

Người đẹp trước mắt có đường cong lả lướt, tôn lên dáng người duyên dáng của thiếu nữ mười tám tuổi, nếu nói nàng của quá khứ như nụ xanh chớm nở, thì hôm nay đã nở bung đóa hoa kiều diễm.

Từ biệt bốn năm, nàng đã lớn thật rồi.

“Bây giờ ta mới hiểu vì sao chúa thượng phải ăn hoa độc.” Bích

Chuẩn nhìn, vẫn không quên phát biểu ý kiến, “Chứ nếu như thế, còn lâu giáo vương mới chịu bỏ qua nàng.”

“Ánh mắt của Thiên Minh quả nhiên không tệ.” Ngân Hộc luận sự.

“Tam ca cũng rất có mắt.” Thanh Lam không kìm được phụ họa.

“Có điều cũng là lạ, nhiều năm như vậy chúa thượng như cũ, sao đột nhiên nay lại thay đổi?” Bích Chuẩn khá khó chịu, “Chẳng lẽ Quân Tùy Ngọc có bí pháp gì sao? Từ lúc nào y lại đi cùng Tuyết sứ vậy.”

Ngân Hộc lập tức đập một phát, Bích Chuẩn bị đau mới chợt tỉnh ngộ, lập tức toát cả mồ hôi, len lén đưa mắt nhìn người bên cạnh, vẫn may là Tạ Vân Thư chỉ tập trung nhìn, có vẻ không nghe thấy gì.

“Thì ra từ lúc ở Dương Châu y đã có lòng lang dạ sói.” Thanh Lam nghiến răng nghiến lợi, cực kỳ bất mãn với kẻ dám cướp người yêu với tam ca.

“Vì sao y lại dùng tên giả vào Tạ gia?”

“Hình như có nhắc đến chuyện chúa thượng là cố nhân gì đó.” Ngân Hộc khó khăn nhớ lại.

“Tuyết sứ ở trên Thiên Sơn từ nhỏ, lấy đâu ra cố nhân ở Giang Nam, có điều kẻ thù thì có một đấy.” Bích Chuẩn nghi hoặc khó hiểu.

“Nhất định là lấy cớ rồi.” Thanh Lam hậm hực nói, “Không ngờ y lại gian trá đến vậy, vậy mà Tạ gia còn tiếp đãi như thượng khách.”

“Chẳng ngờ nàng lại trốn ở Tây Kinh, có thêm Quân vương phủ bảo vệ, hèn gì tìm hoài không ra.”

“Hại ta còn chạy một chuyến đến Nam Việt.”

“Ta vẫn rất phục ngươi có thể tra ra được tình báo ở cái nơi quỷ quái đó đấy.” Bích Chuẩn buột miệng nói ra.

“Thật à?” Ngân Hộc ngạc nhiên rồi đắc ý, tiếp đó là tự khen, “Hiếm khi thấy ngươi nói thật, ngay đến ta cũng bội phục nữa là, cuối cùng bây giờ ngươi cũng thừa nhận thuật thám thính của ta giỏi hơn ngươi rồi…”

…

Bảy mồm tám miệng cả nửa buổi, ánh mắt lại nhìn về lầu các ở đối diện.

Gương mặt đẹp như ngọc mơ màng sáng lên dưới ánh đèn rực rỡ, đẹp tới nỗi không hề chân thật, giống như đang trong một giấc mộng khiến mọi người đều thất thần.

Quân Tùy Ngọc châm trà cho nàng, nhìn cảnh tượng phồn thịnh trên phố xá cười nói, được một hồi lại nắm lấy tay Ca Dạ, quay đầu dặn dò gì đó, nữ tử bên cạnh nhanh chóng đưa một túi gấm cổ đến, thay cho lò sưởi trong ngực, có lẽ nhiệt độ dần thấp nên mới thêm than.

Nàng miễn cưỡng nhoẻn cười, ba phần cám ơn ba phần chán chường, mấy phần lơ đãng, toát lên vẻ đẹp kiều diễm thanh khiết.

Bích Chuẩn bất giác nuốt nước bọt, ổn định tâm thần giả vờ như đảo mắt nhìn qua, đúng lúc Ngân Hộc mất tự nhiên nhìn sang, lúng túng cười một tiếng.

Chương 85: Gặp lại

Nấp trên trần nhà, hắn thở sâu kéo dài hô hấp, khí tức rất nhẹ.

Nơi này canh gác cực kỳ nghiêm ngặt hơn cả bình thường, đúng là Ngân Hộc không nói quá. Đáng lẽ quyết sách sáng suốt là phải dò la được nhiều manh mối hơn đã, hiểu rõ thực hư rồi nghĩ cách lẻn vào sau.

Song, không đợi nàng và Quân Tùy Ngọc rời khỏi tiểu lâu, hắn đã cùng Ngân Hộc Bích Chuẩn đến Quân vương phủ trước.

Không vì chủ nhân vắng mặt mà canh phòng buông lỏng. Khó khăn lắm hắn và Ngân Hộc Bích Chuẩn mới tránh được thủ vệ, lại dùng thuật phục tàng tiềm hành luyện được khi ở trên Thiên Sơn, khổ sở lẻn vào bên trong.

Phòng của Ca Dạ ở đâu đây?

Đứng trên mái hiên ngó nhìn một hồi, bất chợt hắn bị ánh sáng ở một nơi thu hút. Trong ánh sáng đèn sa lại có tia sáng óng ánh kỳ lạ thấp thoáng, rực rỡ tươi đẹp, mê ly chói mắt, bất giác làm hắn nhớ đến tấm rèm mà Ngân Hộc đã nhắc tới. Càng lại gần thì phòng bị càng nghiêm ngặt, cũng càng khó lẻn vào hơn, im lặng nín thở xê dịch né tránh, trên mái gỗ tinh xảo phát ra tiếng vang rất nhỏ khó lòng nghe thấy, như trận gió tình cờ lướt đến, hắn mau chóng đi qua bức rèm rũ xuống ngoài hành lang.

Vừa đúng lúc Ca Dạ quay về phủ đệ, thị nữ trong viện chạy ra cửa uyển nghênh đón, nhân lúc này hắn lộn một vòng vào trong phòng,

treo mình trên trần nhà u tối quan sát bốn phía, giấu đi cảm giác tồn tại, bộ đồ đen như hòa làm một cùng tòa kiến trúc.

Bày biện không phức tạp, tuy đồ dùng trên bàn vô cùng tinh xảo, nhưng không tới nỗi là trân châu bảo bối như lời đồn.

Điều đặc biệt duy nhất là trong phòng khá ấm áp, vừa đi vào đã có cảm giác rõ ràng, tạo nên tương phản rõ rệt với cái rét thấu xương ở phương Bắc. Ắt hẳn bên trong có đốt địa long, dù chủ nhân không có mặt nhưng vẫn đốt.

Một gác sách, một bộ bàn ghế, mấy màn sa màu trắng rũ xuống, phủ thêm một phần mờ ảo. Trên lư hương hình núi* thếp vàng có lượn lờ khói nhạt, trông yên tĩnh dị thường.

*(*Ảnh minh họa.)*

Trên bình phong bằng ngọc vẽ đóa sen xanh rất lớn, bên cạnh là một bàn cờ, quân cờ đen trắng đúc từ ngọc bóng loáng, để lại nửa ván cờ tàn cuộc. Một đầu khác của màn sa kê giường khảm ngà voi điêu khắc tinh tế. Nước sơn đen bóng, trướng lụa vén nửa, chăn tơ thêu chỉ nhũ màu đỏ càng làm trong phòng thêm kiều diễm.

Chỉ có một chiếc gối… Lòng thoáng bình tĩnh lại.

Chuông gió dưới mái hiên nhẹ vang trong đêm đông gió lạnh, có tiếng người dần dần đến gần. Ca Dạ được mấy thị nữ ôm vào, tay nàng day trán có vẻ mệt mỏi, để thị nữ cởi từng lớp áo đông ra, tháo cả đồ trang sức cài tóc, thay đồ ngủ. Thị tỳ đi cuối dâng khay lên, trên khay sơn đen có chiếc bát bạch ngọc còn lượn lờ hơi nóng, mùi thuốc bốc lên, Ca Dạ khẽ nhíu mày, cầm lên uống cạn.

Sau một phen rửa mặt súc miệng tất bật, chúng thị nữ cũng lui ra

ngoài.

Nằm trên giường nghỉ ngơi một lúc, nàng uể oải đá văng giày ra, chân trần đi vào phòng tắm.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất, bước vào phòng tắm mịt mù hơi nước.

Mặt đất được lát đá hán bạch ngọc, trơn bóng bằng phẳng. Nước suối ấm áp chảy ra ào ào từ nhụy sen ngọc trên vách, trên chiếc bàn bạc bên cạnh đặt lược ngà cùng y phục, trong bình lưu ly thất bảo đựng đầy cao thơm gội đầu thoa người, trong hơi nước mịt mù lấp ló sắc màu rực rỡ.

Túi lưới vừa mềm lại nhẹ trên vách tường chứa những viên dạ minh châu to chừng nắm đấm của trẻ sơ sinh, tỏa ra ánh sáng bàng bạc dịu nhẹ, sóng nước dập dềnh, hơi mù nhàn nhạt cứ ngỡ đang trong mơ.

Ca Dạ ngâm mình trong nước, đầu tựa vào thành ao, tóc đen xõa tung như mây, hàng mi dài khép lại như đã thiếp đi, gò má trắng phau lại bị hơi nóng làm ửng đỏ. Bộ váy dệt từ tơ vừa vào nước lập tức trở nên trong suốt, chừng như có thể trông thấy bầu ngực cong vút mê người. Hắn không tránh khỏi tâm thần ngứa ngáy, lại có nỗi bất an vô hình. Có người đến gần như vậy mà nàng vẫn không tỉnh, quả thật quá khác thường.

Làn da ấm áp, khác hẳn với xúc cảm lạnh băng như trước. Vỗ nhẹ lên gương mặt nhỏ nhắn, nàng vẫn không nhúc nhích, cứ như là đang hôn mê.

Đáy lòng căng thẳng, dò xét nửa ngày cũng không tìm ra điều khác thường, đúng là nàng đã ngủ, chẳng qua là ngủ rất sâu, hoàn toàn

mất cảnh giác. Nàng… mệt đến thế ư?

Cơn ghen phừng lên trong ngực, hắn tạm thời đặt lo lắng xuống, ôm nàng ra khỏi làn nước, ngón tay vuốt ve gương mặt nhớ mong mỗi ngày.

Nàng đẹp hơn trước rất nhiều, bớt đi phần nào trẻ con và thêm vào sự quyến rũ, có điều làn da vẫn mềm mịn như trước, cơ thể phái nữ mềm mại nở nang mang theo mùi hương quen thuộc, cánh môi hé mở như dụ người nếm thử.

Hắn lập tức hôn xuống, vẫn say ngọt như trong trí nhớ, từng chút mút lấy vị ngọt trong đó, không kìm hãm được nỗi nhớ nhung, bàn tay như có ý chí vuốt ve cơ thể nàng, hơi thở dần rối loạn.

Nàng bỗng cử động như cảm nhận được có người đang cợt nhả, chưa mở mắt mà tay đã bắt đầu giơ cao, năm ngón tay như kiếm đâm tới. Hắn lập tức chụp lấy cổ tay chặn lực lại, nhìn nàng mở mắt thì không khỏi đắc ý cười khẽ, hài lòng nhìn hai mắt càng ngày càng mở lớn, gần như có thể nhìn thấy bóng của mình bên trong.

“Là ta.” Mổ nhẹ lên chóp mũi như tuyết rơi xuống ngọc, hắn khàn giọng đùa, “Xem ta bắt được nàng rồi này.”

Nàng chấn động trong một chớp mắt, hàng mi nhíu lại, ngạc nhiên lẩm bẩm.

“Giấc mơ này lạ quá.”

“Mơ ư?” Hắn bật cười, ngón tay nắn lấy gò núi mềm mại trước ngực, lại liếm lấy nụ mai đỏ hồng, “Giấc mơ hoang đường thế này, nàng thích không?”

Kích thích cơ thể khiến nàng run lên, mặt đỏ bừng, nhanh chóng bắt lấy bàn tay đang đùa dai của hắn.

“Chàng…” Sờ lên bộ ngực rắn chắc rồi lại sờ gương mặt tuấn tú, “Sao lại chân thực thế này…” Nàng muốn cắn lấy ngón tay, nhưng đã bị hắn né đi.

“Nếu nàng muốn chứng minh, ta có biện pháp tốt hơn.” Không đợi trả lời, hắn đã hôn lên xương quai xanh bé nhỏ, hô hấp nóng bỏng lướt trên người, mang theo sự khát khô kiềm chế đã lâu. Hắn từ từ hôn dần đi xuống, cách chiếc váy trắng ướt đẫm cắn nhẹ một cái, nàng bất giác run lên, yếu ớt toan đẩy ra.

“Đợi đã, không đúng…”

Hắn làm như không nghe thấy, tuy biết rõ không phải lúc thích hợp song vẫn mất đi khống chế. Đột nhiên sau lưng chợt rùng mình, theo bản năng ôm lấy Ca Dạ nhảy ra xa mấy trượng, trách được một kiếm chứa đầy sát ý, lưỡi kiếm sáng loáng lập tức đuổi theo, liên tục xê dịch né tránh, hắn dùng một tay vận lực, *cạch* một tiếng, trường kiếm bị đẩy thẳng ra, kéo giãn khoảng cách với kẻ tập kích.

Người cầm kiếm là nữ nhân, một trong những thị nữ đi cùng Ca Dạ. Lúc này sắc mặt nàng ta lạnh tanh, sát khí bùng lên, trợn mắt nhìn hắn.

“Cuồng đồ phương nào dám đến Quân vương phủ càn rỡ, buông tiểu thư ra!”

Hắn không để ý, người trong lòng lại mềm oặt, vội đưa tay ôm chặt hơn. Nhìn đôi mắt đen láy mơ màng như sắp thiếp đi, hắn hốt hoảng, đây không phải là chuyện đùa.

“Ca Dạ!” Hắn bất chấp kẻ địch trước mặt, sờ lên mạch nàng, “Đừng ngủ, rốt cuộc là đã có chuyện gì.”

“Buông tay ra!”

Mũi kiếm sắc bén lại đâm tới, hắn chẳng có lòng dạ nào tham chiến, chỉ ôm nàng né tránh. Cách suối nước nóng, áo ướt bị gió thổi đến, người nàng lạnh băng.

Giá rét làm Ca Dạ thoáng tỉnh, miễn cưỡng đè nén cơn hôn mê.

“Sương Kính dừng tay, chàng không phải là kẻ địch…” Ngăn lại thị nữ đang định gọi thị vệ, giọng nàng thấm đẫm mệt mỏi, càng lúc càng nhỏ, “… Đừng nói cho Tùy… Ngọc… Đợi ta tỉnh lại…”

Còn chưa nói hết thì cơn buồn ngủ đã ập lấy, nàng ngủ say trong vòng tay hắn.

Hai người còn tỉnh thì trợn mắt nhìn cả buổi, nữ nhân kia quét ánh mắt lạnh lẽo qua mặt hắn, lại quan sát trường kiếm bên hông một lúc lâu.

“Tạ tam Dương Châu?”

Hắn không so đo ý vô lễ trong câu nói, chỉ gật đầu.

Ý lạnh dường như biến mất đi, nhưng giọng điệu lại trở nên châm chọc, “Không ngờ danh môn công tử của Giang Nam cũng chỉ như hạng côn đồ.”

“Các ngươi đã cho nàng uống gì.” Hắn nhớ lại bát thuốc lúc thay áo, tức giận nhanh chóng bùng nổ.

Sương Kính tra kiếm vào vỏ, nhặt tấm khăn ban nãy ném ở một bên lên, không khách khí trừng mắt nhìn hắn.

“Đi ra ngoài, ta phải thay y phục cho tiểu thư.”

Xiêm y ướt đẫm dính vào người, quả thật không thích hợp để nam nhân nhìn. Vậy nhưng hắn chẳng ngó ngàng, không chịu buông người trong lòng ra.

“Đưa đồ đây, ta thay cho nàng.”

“Ngươi!” Sương Kính nổi đóa, suýt nữa lại muốn rút kiếm, “Đồ vô sỉ.”

“Còn tốt hơn là các ngươi cho nàng uống thuốc mê.” Hắn chế giễu lại, quả thật rất lo Ca Dạ bị lạnh, dù trong phòng ấm áp như mùa xuân nhưng cũng không thể để nàng mặc áo ướt đi ngủ được. Dùng mũi kiếm hất áo ở bên cạnh lên, thật sự muốn tự thay cho nàng.

Nhìn không nổi nữa, Sương Kính xông lên giật lấy.

“Tên dâm tặc này, vậy mà ngươi còn được xem là nhân vật trong giang hồ hả, không ngờ lại hạ lưu đến thế.”

Đối phương không vận công nên hắn cũng không động thủ với phái nữ, bị ép đuổi qua một bên, lần đầu tiên bị người ta gọi là dâm tặc, thật sự có chút dở khóc dở cười.

Sương Kính dùng cơ thể che khuất tầm mắt, nhanh chóng thay y phục cho Ca Dạ, vừa ôm lên thì lại bị hắn nhanh chóng đoạt lấy, quay đầu đi vào phòng ngủ.

Thua một nước, nữ tử tức giận đuổi theo, “Tiểu thư muốn ngủ rồi, ngươi không được phép làm phiền.”

Đặt cơ thể mềm lại lên giường rồi đắp chăn lại, hắn quay đầu giữ lấy chuôi kiếm, sắc mặt lạnh lẽo.

“Rốt cuộc các ngươi đã động tay động chân gì với nàng hả!”

Bị sát khí ép đến, Sương Kính vẫn nghênh mặt với đối mặt không nhân nhượng.

“Nói nực cười thật đấy, chẳng lẽ bọn ta còn hại tiểu thư hả? Chuyện của Quân vương phủ còn chưa đến lượt ngươi khởi binh hỏi tội.”

Nam nhân không lên tiếng, nhưng ánh mắt càng lúc càng lạnh. Giằng co hồi lâu rồi ngẫm nghĩ, Sương Kính không tình nguyện trả lời, “Tiểu thư dùng phương thuốc của Phó thiên y.”

Phó thiên y là danh y nổi tiếng nhất trên giang hồ, và cũng rất khó tìm được, trong bụng hắn chợt giật nảy.

“Sao nàng vẫn cứ ngủ thế hả, trước kia không như vậy.”

Sương Kính không khách khí mỉa mai, “Chuyện ngươi nói đã là bao lâu rồi, ba năm qua tiểu thư đều như thế, mỗi ngày phải ngủ hơn tám chín canh giờ.”

“Trong thuốc có công hiệu an thần ư?” Ngủ sâu thế này… Bao nhiêu nghi ngờ nảy sinh, gần như muốn gọi nàng dậy hỏi cho rõ ràng, “Vì sao?”

“Phó thiên y nói cơ thể tiểu thư bị thương quá nặng, nên khi rút độc sẽ khá đau.” Lẩm bẩm nói, rồi Sương Kính bắt đầu đuổi người, “Ra ngoài đi, tiểu thư ngủ phải đến sáng mai mới dậy, sau giữa trưa lại ngủ tiếp. Ngươi hãy chọn thời gian thích hợp để xin gặp, đừng có

dùng thủ đoạn lén lút như vậy nữa.”

Rút độc? Là hàn độc, hay là Ngọc Diên La Hoa độc?… Chẳng trách vóc dáng nàng có thay đổi. Tay rời khỏi chuôi kiếm, hắn ngồi xuống mép giường, không hề có ý định rời đi.

“Ngươi ra ngoài đi, ta ở đây đợi nàng dậy.”

Sương Kính nổi đóa, không ngờ đối phương lại vô lại tới thế, muốn ra tay song lại sợ làm kinh động đến người trên giường.

“Đây mà là hành vi của công tử Tạ gia hả? Quả nhiên lời đồn trong giang hồ không đáng tin!”

“Ngươi nói thế nào cũng được.” Tạ Vân Thư không nhìn nàng ta, chỉ dán mắt lên gương mặt xinh đẹp đang say giấc, “Nếu không thì ta đưa nàng đi, cũng như nhau cả.”

Tam công tử Tạ gia… Sương Kính suýt nữa đã phun ra hai búng máu tươi. Tên khốn cợt nhả không có đức hạnh này, nào có nửa điểm là thận trọng biết kiềm chế mà giang hồ đồn đại, nếu không phải công tử đã nhắc đến… Lại ngại chỉ thị của Ca Dạ không dám vọng động, nàng ta nghiến răn nghiến lợi, cuối cùng đành ngồi xuống bên bàn, nhìn chằm chằm cử động của hắn.

Đêm khuya yên tĩnh không một âm thanh.

Người thanh niên tuấn tú chỉ lẳng lặng ngắm nhìn.

Có thể vì sợ quấy rầy giai nhân, nên ngón tay cách không vẽ theo mi tâm, rồi lại lướt qua gò má trắng hồng, nhẹ chạm vào tóc đen rối bời. Ánh mắt nóng bỏng dạt dào tình ý, vừa khát vọng lại đong đầy quý trọng. Bất chợt có ảo giác, tựa như nàng vốn là một phần của hắn,

chỉ là tình cờ để lạc ở nơi khác.

Ngay tới người đứng xem cũng xúc động lây, từ từ thả lỏng phòng bị.

Trời dần hửng sáng, mặt trời nhô ở từ đằng Đông, đoán chừng Ca Dạ sắp tỉnh lại, Sương Kính rón rén ra ngoài chuẩn bị dụng cụ rửa mặt.

Quân vương phủ trong hừng đông bình yên, bức hoành sơn vàng lót đen trang nghiêm tĩnh lặng.

Mà sự uy nghiêm này bỗng bị tiếng đập cửa dồn dập phá hỏng. Chim chóc trên cây giật mình, vỗ cách phành phạch bay vút lên cao.

Quân Tùy Ngọc nghe thị vệ bẩm báo thì thoáng ngạc nhiên, sau đó nở nụ cười hàm chứa ẩn ý vô hình, tỏ ý tạm dừng buổi nghị sự thông lệ.

“Mời.”

“Tạ ngũ công tử.” Y vẫn rất phải phép với vị khách sáng sớm không mời mà đến, giơ tay mời ngồi, “Năm đó ở Dương Châu giấu giấu giếm giếm, không thể để lộ thân phận là vì có nỗi khổ bất đắc dĩ, mong được lượng thứ.”

“Không dám nhận.” Tuy Tạ Thanh Lam không định gặp, nhưng không thể không khách sáo, “Có thể được Quân công tử coi trọng ghé đến, Tạ gia đã vinh hạnh lắm rồi. Công tử không nói rõ thân phận ắt có lý do riêng, nào dám hỏi nhiều.” Ngân Hộc Bích Chuẩn đi theo lấy làm ngạc nhiên, không ngờ Tạ Thanh Lam xưa nay lông bông lại có thể nói ra lời này.

Làm như không nghe thấy lời châm chọc, Quân Tùy Ngọc vẫn điềm

đạm, “Đúng là ta thất lễ, sau này nhất định sẽ đến Dương Châu tạ tội, nhưng không biết lần này ngũ công tử đến là…”

“Mời Quân công tử thả tam ca của ta ra.” Tạ Thanh Lam nhắm mắt nói ra ý đồ.

“Tạ tam công tử?” Lần này Quân Tùy Ngọc ngạc nhiên thật, “Từ khi rời khỏi Dương Châu chưa từng gặp lại, sao ngũ công tử lại đến đây đòi người.”

Thấy vẻ mặt y không giống giả vờ, Thanh Lam cũng ngẩn người.

“Hôm qua tam ca vào Quân vương phủ tìm người, hôm nay vẫn chưa thấy bóng dáng đâu, há Quân công tử lại không biết.”

“Tìm người?” Quân Tùy Ngọc thoáng trầm ngâm, rồi ho nhẹ che đi ý cười, “Không biết là tìm ai?”

“Diệp… Ca Dạ cô nương.” Thanh Lam cắn răng, “Chính là người mà bốn năm trước ở Dương Châu huynh đã gặp.” Nói đoạn lại châm chọc, “Nghe nói bây giờ là nghĩa muội của huynh.”

“Tam công tử đến tìm Phiên Tiên sao?” Quân Tùy Ngọc không khỏi bật cười, “Thăm viếng trong đêm thật sự không phải phép tí nào.”

“Gia huynh nhất thời nóng lòng không cân nhắc chu toàn…” Nói ra cũng là mình đuối lý, Thanh Lam lơ đãng đáp, rồi đột nhiên giật mình, “Huynh nói là Phiên Tiên?”

Quân Tùy Ngọc ung dung nhấp một ngụm trà, hời hợt trả lời.

“Đúng thế, giờ đây nàng là Quân Phiên Tiên, là tiểu thư độc nhất vô nhị của Quân vương phủ.”

Không đợi ba người kịp thời phản ứng, y quay đầu nói với thị vệ sau lưng.

“Bình thường khoác lác một con muỗi cũng không bay lọt vào, vậy mà Tạ tam công tử có thể ung dung ở lại một đêm, giờ thì hết khoe khoang rồi đấy.” Câu nói hờ hững vừa như nhạo báng lại như khiển trách, thị vệ lập tức cúi đầu.

“Xin công tử trách phạt.”

Phòng vệ không chu toàn, nhưng tâm trạng của Quân Tùy Ngọc lại có vẻ không tệ.

“Thôi, Tạ tam công tử là ‘rồng giữa loài người’, không ngăn được cũng không lạ.” Y đổi chủ đề, đột nhiên hỏi sang Thanh Lam, “Ngũ công tử đến tìm huynh trưởng à?”

“Xin Quân công tử thành toàn.” Biết rồi còn hỏi, Thanh Lam hậm hực.

“Dẫn ngũ công tử đi xem người có ở đó không, nếu có thì mời tam công tử đến.”

Không biết có phải ảo giác hay không, vẻ mặt của Quân Tùy Ngọc như đang nén cười.

Dù Thanh Lam mặt dày cũng không khỏi lúng túng. Đều do tam ca cả, nghe ngóng giai nhân cả đêm không về, lời truyền đi vô cùng khó nghe, lại còn ồn ào để chủ nhà dẫn đường tìm người, thật là… bao thể diện mất sạch ráo.

Chương 86: Phiên Tiên

Trong giấc ngủ chập chờn không sâu, có gì đó khẽ chạm vào, hắn lập tức mở mắt ra.

Bàn tay trắng nõn đang chơi đùa ngón tay hắn, đôi mắt trong veo sáng ngời không còn vẻ ngái ngủ nặng nề lúc trước, đắp chăn nửa ngồi dậy.

Cơ thể mềm mại vừa ấm áp lại xinh đẹp, hắn giơ tay ôm vào lòng, bất giác mỉm cười.

“Dậy rồi hả?”

“Ừm.” Gò má ửng đỏ vì vừa tỉnh, đẹp tới nỗi chẳng tưởng tượng nổi, “Sao chàng lại đến đây.”

“Hôm qua nàng đến hội đèn lồng.” Hắn hít hà hương thơm, giọng hơi mơ hồ, “Ta nhìn thấy nàng.”

Nàng lờ mờ hiểu ra, “Chàng biết ta ở Tây Kinh sao? Ta đã cắt đứt mọi manh mối rồi mà.”

Hắn lại bật cười, dúi đầu nàng lên vai mình, gặm nhẹ như trừng phạt, “Không thì nàng ác nữa đi, nhìn ta bị lời đồn dìm đến chết chìm, như thế nhất định ta sẽ không điều tra được gì.”

Cơn ngứa ngáy trên da làm nàng bất giác rụt mình, song lại càng khiến hắn đến gần bầu ngực hơn, và lại càng thêm càn rỡ. Nàng cố gắng đẩy ra, nhưng lại bị hắn ôm lấy vòng eo thon nhỏ không buông,

ngón tay ngả ngớn bịn rịn nơi tấm lưng tựa ngọc, lớp áo trên vai chợt tuột xuống.

“Đợi đã…” Nàng thở gấp, khó nhọc né tránh.

“Ta đã đợi bốn năm rồi.” Hắn muốn đòi lấy hồi báo nhiều hơn, hừ một tiếng qua mũi, “Nàng lại dám chạy trốn hả.” Nhớ đến đây lại tức giận, hắn bèn cắn mạnh một cái.

Nàng cuộn tròn người, cơ thể bất giác nóng lên, “… Ta… Cảm thấy như thế tốt hơn.”

“Nên nàng mới chạy đến bên cạnh gã nam nhân khác?” Nhắc đến lại càng tức giận, đường cong lồi lõm còn quyến rũ hơn trước, hắn đổi sang nơi nhạy cảm hơn, nghiến răng, “Để hắn sờ tay nàng…Lại còn cười với hắn, còn gì nữa không.”

“Không phải như… chàng nghĩ đâu.” Nàng dằn xuống cơn run rẩy đẩy đầu hắn ra, nhưng vừa giãn ra được chút thì hắn lại tiến tới. Trên gương mặt hòa lẫn tình dục và đố kỵ, nào còn nửa phần uy nghiêm như khi đối mặt với bên ngoài.

“Thế ư? Không phải từ lúc ở Dương Châu y đã để ý đến nàng rồi sao? Đã hôn nàng chưa, đã chạm đến nàng chưa… Đã thấy nàng như thế này bao giờ chưa?”

Hơi thở người dưới thân dồn dập đứt quãng, trên làn da trắng muốt có những điểm đỏ do hắn tạo ra, bầu ngực mơn mởn phập phồng theo hô hấp, đủ khiến thánh nhân mất khống chế.

“… Huynh ấy không phải… không giống chàng…” Nàng định kéo lại chiếc áo tuột nửa, che đi tầm mắt nóng bỏng, nhưng lại bị hắn kéo xuống hơn nữa. Hơi nóng bên tai khiến người ta mê man không nói

ra lời, bàn tay càn rỡ du di càng thêm mê loạn, mơ hồ nghe thấy lời nói.

“Không giống ư? Vậy y là gì của nàng?”

“Huynh ấy…” Thanh minh một nửa rồi thôi, nàng cắn môi không nói tiếp, trợn mắt nhìn hắn, “Chàng tưởng cách này…”

Cuối cùng tròng mắt trắng đen hòa lẫn với tình dục đã tìm về lý trí, không thể không nói có chút thất vọng. Hắn thấp giọng cười, dừng lại màn trêu đùa như mất khống chế, “Ta thấy hữu dụng mà.”

“Chàng!” Nhất thời nàng không xác định được có nên nhào đến cắn mấy phát cho biết tay không.

Chợt ngoài sân vang lên tiếng bước chân dồn dập không báo trước, cửa đột nhiên bị mở mạnh ra, không kịp ứng biến, hắn vội nhặt chăn lên che nàng lại, đồng thời trừng mắt với kẻ xông vào.

Thanh Lam cũng ngẩn người.

Nhìn thẳng người nằm trên giường.

Tam ca thì không sao, nhưng mà… ánh mắt thật sự muốn giết người.

Còn một người khác nằm sấp trong chăn, tóc đen rối loạn, ngọc nhan ửng hồng, và cả nửa bên cánh tay còn chưa kịp che đi… Rất rõ ràng, cậu đến không đúng lúc.

Còn chưa kịp nghĩ ngợi được gì thì gáy đã bị nhấc lên, bị Tạ Vân Thư lôi cổ ném ra khỏi cửa, nếu không phải có Ngân Hộc và Bích Chuẩn đỡ thì nhất định là ngã rất khó coi.

Giọng nữ giận đùng đùng bỗng vang lên bên tai, đợi tới khi thấy rõ tình cảnh trong phòng thì giọng càng cao thêm mấy quãng. Gần như có thể nhìn thấy tia lửa bắn ra từ bốn phía xung quanh Sương Kính.

“Tạ công tử! Ngươi không quan tâm danh tiếng của mình thì cũng phải suy nghĩ cho tiểu thư nhà ta chứ, bây giờ thành cái gì rồi hả! Đáng lẽ ta không nên để ngươi vào mới phải, đồ tên dâm tặc…”

Bịt tai làm như không nghe thấy tiếng hét phẫn nộ, hắn cúi đầu hôn lên gò má mịn màng.

“Ta đợi nàng mặc y phục tử tế.”

Sương Kinh đập cửa rất mạnh, trong miệng vẫn mắng không ngừng. Nhớ lại lúng túng hoang đường vừa rồi, Ca Dạ dần bật cười, cười tới mức nhũn cả người, rồi vô lực cuộn mình trong chăn ngẩn ngơ nhìn xà nhà.

Hắn… lại thật sự tìm thấy rồi, phải nên làm gì đây.

***

Hiếm khi thấy Ngân Hộc Bích Chuẩn tốt bụng đỡ Thanh Lam.

Theo bản năng định nói cám ơn, thì chợt thấy hai gương mặt ở hai bên trái phải sáp tới, mang theo tò mò không chút che giấu.

“Đệ trông thấy gì rồi hả?”

Nhìn thấy…

Trước mắt hiện lên bờ vai mịn như ngọc, đôi mắt trong veo yêu kiều

đầy hoảng sợ, cùng rặng đỏ trên gò má động lòng người… Cậu bất giác đỏ mặt.

“Hắn ta nhìn thấy điều không nên thấy rồi.” Ngân Hộc bình luận đúng trọng tâm.

“Ai bảo hắn liều lĩnh thế làm gì.” Bích Chuẩn cười hả hê, “Ta cá là là nó sẽ bị chỉnh thê thảm cho xem.”

“Ta biết chắc là khi bước vào, lửa gần rơm…”

“Nên ngươi mới để thằng bé vào đúng không.”

Không nhận ra âm thanh nói chen vào có gì khác lạ, Ngân Hộc vẫn còn đắc ý gật đầu, “Nếu không làm sao chúng ta biết rõ bên trong đang làm gì.”

“Tam ca…” Cuối cùng cũng phát hiện ra mình bị lợi dụng, Thanh Lam nở nụ cười lấy lòng với người đứng đối diện, “Đệ chỉ lo lắng thôi mà, huynh đi cả đêm không về, sợ bị người ta giữ lại… Đệ không cố ý phá hỏng chuyện tốt của huynh đâu… ấy…”

Chỉ thấy gương mặt khôi ngô của tam ca nở nụ cười đằng đừng sát khí, giọng nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai.

“Đệ mau chóng quên đi những gì mình thấy cho ta, nếu để ta nghe được một chữ…”

Thanh Lam khiếp sợ rùng mình, gật đầu như giã tỏi.

Đợi ở thiên thính không bao lâu, hạ thị đem mấy chậu than vào, khí lạnh trong nhà nhanh chóng bị xua đi. Lửa cháy to nhưng không có khói, hoàn toàn không có mùi than khi sưởi ấm vào mùa đông, chẳng

biết là dùng loại gì.

Thanh Lam cảm thấy nóng, thì thào gọi người bỏ bớt một chậu than đi, nhưng bị Tạ Vân Thư ngăn lại.

“Chậu than này không phải chuẩn bị cho chúng ta.” Ngồi hai bên không có chuyện gì, Bích Chuẩn bèn giải thích, “Chúa thượng sợ lạnh, không phát hiện ở đây đều bày biện vì lý do đó à?”

Lò ấm, suối nước nóng, địa long, chậu than, thậm chí đến nệm cũng làm từ da gấu. Nếu không bước chân ra khỏi nhà thì sẽ không cảm nhận được cái lạnh ở phương Bắc, lo liệu kỹ càng đến thế, chẳng biết đã hao phí biết bao nhân công tài lực đây.

“Quân gia quả nhiên là hào phú thiên hạ, danh bất hư truyền.” Tỉ mỉ quan sát bốn phía, Ngân Hộc lẩm bẩm.

Mà điều đáng quý là không hề phô trương.

Khác với sự phô trương quá độ ở Thiên Sơn, sự giàu có của Quân gia không thể hiện qua châu nạm ngọc khảm bề ngoài, mà là những chi tiết rất nhỏ phải để ý mới thấy được. Nói bình thường thì cũng bình thường thật, nếu nói là xa xỉ thì lại khiến người có sức tưởng tượng nhất cũng phải chặc lưỡi hít hà.

Còn chưa nhìn xong thì cửa mở ra, người bước vào đã thay y phục khác.

Trang phục người Hồ màu thiên thanh thêu hoa văn chìm, trên vạt áo cũng như cổ áo có đính lông cáo tuyết, càng khiến gương mặt thêm trắng mịn như ngọc, tóc đen tựa mực. Trên vầng tráng bóng loáng đeo một viên minh châu to chừng ngón tay, sáng bóng đấy song chẳng thể át được vẻ lấp lánh trong tròng mắt đen láy.

Rõ ràng ăn diện rất mộc mạc, nhưng lại có một vẻ đẹp bức người, khiến căn phòng như sáng bừng lên mấy phần, có một khắc mọi người đều im bặt. Chính nàng cũng không phát giác, đánh mắt nhìn một vòng coi như chào hỏi từng người, sau đó ngồi xuống ghế đối diện Tạ Vân Thư, vẫy lui thị nữ trong phòng.

“Xem ra nàng sống cũng không tệ.” Vốn muốn chỉ hai người trò chuyện với nhau, nhưng giờ Thanh Lam còn theo tới, đành phải hỏi chuyện trước một đám người.

“Ta chưa bao giờ nhàn nhã thế này cả.” Hàng mi cong vút run lên, cười nhạt một tiếng, “Mỗi ngày ngoài ăn ra thì chính là ngủ, không cần phải động não.”

“Nàng uống thuốc được bao lâu rồi?”

“Ba năm lẻ bảy tháng.” Nàng nhớ lại, “Có phải thay đổi rất nhiều không? Ta cũng không ngờ mình có thể lớn lên được.”

“Y tìm Phó thiên y cho nàng à?” Thậ ra không hỏi cũng biết, Ca Dạ sẽ không phí tâm tư như vậy.

Thấy nàng gật đầu, trong lòng dâng lên nỗi niềm chua xót, chuyện như thế nên để hắn làm mới đúng, hắn vô thức nói ra miệng, “Vì sao y có thể tìm được nàng, còn ta thì không.”

Nàng ngẩn người, rồi trên môi có vẻ hoạt bát: “Vì người ta tránh là chàng, không phải huynh ấy.”

Im lặng một lúc, nàng lại nói, “Năm đó ta rời khỏi Dương Châu đi lên phương Bắc, đầu chỉ nghĩ cách xa phía Nam thì sẽ dễ trốn hơn, chẳng ngờ mùa đông lại lạnh đến thế, đúng lúc vết thương cũ tái

phát… Suýt nữa chết rét, là huynh ấy đã cứu ta.” Chuyện trải qua khổ sở như vậy, mà nàng nhắc đến thật hờ hững bình thường, “Sau đó thì ta đến Quân vương phủ.”

“Vết thương của nàng…”

“Mấy thứ thuốc kia giúp giảm đau nhiều lắm, không còn gì đáng ngại nữa rồi.” Nàng nhẹ nhàng đáp, lược đi chi tiết, “Huynh ấy… thu thập linh dược ở khắp nơi, Phó thiên y cũng mất rất nhiều tâm sức, phần lớn rất hữu hiệu.”

“Y là gì của nàng.” Hắn dằn xuống đau đớn trong tim, vậy nhưng ánh mắt đã tiết lộ tâm trạng.

“Không phải gì hết.” Trên mặt không có chút do dự nào, “Huynh ấy rất tốt với ta, chỉ thế mà thôi.”

“Nghe nói bây giờ nàng có một cái tên khác.”

Nàng cong môi, “Với bên ngoài không tiện gọi là Ca Dạ… Nên mới đặt đại cái tên khác.”

“Là ai đặt.” Hắn nhìn xoáy vào nàng, không bỏ qua một biểu cảm nào.

Không ngờ hắn lại hỏi điều này, nàng ngạc nhiên quay đầu đi.

“Không nhớ nữa, chắc là huynh ấy đặt.”

Phiên Tiên… Phiên tiên nhược điệp*… hồ điệp…

*(*Có nghĩa là “nhẹ nhàng như chú bướm”.)*

Nàng nhanh chóng chớp mắt rồi cụp mắt xuống, “Chàng có thể đến ta rất vui, đáng tiếc chủ yếu ta toàn ngủ, không thể đi theo được, hay là… để Tùy Ngọc đưa chàng đi ngắm cảnh Trường An nhé.”

Trong chớp mắt bầu không khí đông cứng lại, Thanh Lam ngồi thẳng trợn mắt nhìn nàng.

Hắn cố gắng lược qua câu cuối cùng của nàng, “Ta đến là để dẫn nàng rời đi.”

Nàng lẳng lặng nhìn tay mình, cười nhạt, “Đa tạ, nhưng ta không đi đâu cả. Chàng cũng thấy rồi đấy, ta ở đây rất tốt.”

“Những gì y có thể chu cấp, ta cũng làm được.”

Nhìn bức rèm kia, nàng mơ hồ buồn bã, “Không giống.”

“Nàng muốn gì?” Đưa mắt nhìn kiều nhan xinh đẹp, hắn muốn biết rõ vô số nghi vấn, nhưng lời nói ra lại chỉ một câu như thế.

Dĩ nhiên nàng nghe được, “Ta không cần gì cả.” Nói đoạn lại thở dài, “Chàng… sẽ gặp cô gái tốt hơn, đừng lãng phí thời gian ở ta nữa.”

“Ở lại đây thì nàng được gì.” Ghen tuông như rắn độc gặm nhấm buồng tim, song giọng vẫn điềm tĩnh, “Y đối tốt với nàng, nàng lấy cái gì đổi hả?”

“Không phải chuyện nào cũng có giá cả.” Ngón tay móc nhẹ vào tay vịn, trong mắt đen hơi có vẻ tự giễu, bỗng nhiên nàng cười nhạt. “Hoặc có thể nói… Có những giá, là ta cam tâm tình nguyện.”

Chương 87: Thật giả

Vòng một vòng, cục diện lại rơi vào bế tắc như bốn năm trước.

Nên sớm nghĩ đến mới phải, nàng chưa bao giờ là người ngoan ngoãn dễ bảo.

Mà điểm bất đồng là lần này còn dính dáng đến một người khác, một thế lực không thể không cân nhắc. Lúc đi ra hắn không thấy Quân Tùy Ngọc đâu, hiểu biết về y quá ít, không biết phải do thám thế nào dùng phương thức gì để đối phó cho tốt.

Rốt cuộc giữa y và Ca Dạ có quan hệ gì, thái độ hào phóng sảng khoái như thế là vì sao?

Ca Dạ từ chối không muốn rời đi, lúc này nàng đang nghĩ gì?

Ám chỉ khó hiểu cuối cùng, rốt cuộc là thật hay giả?

Đố kỵ mãnh liệt xâm chiếm đầu óc, gần như khiến hắn khó lòng suy tính lý trí được. Nếu có thể, hắn rất muốn đánh ngất rồi đưa nàng đi, nhốt ở một nơi không ai tìm được để chất vấn tra hỏi, chứ không phải là ngồi thẳng nhìn nàng mặt không đổi sắc đối đáp qua loa. Hễ cứ đụng đến nàng là hắn lại bó tay.

Ca Dạ rời đi bốn năm, trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao Quân Tùy Ngọc lại được nàng tin tưởng đến thế. Nữ nhân phòng bị mạnh tới nỗi khiến người khác tuyệt vọng sao có thể dễ dàng đón nhận người khác…

Hít khí lạnh mùa đông vào phế tạng, nhưng vẫn không thể khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo.

“Chắc chắn cô ta là kẻ tham hư vinh, thấy Quân vương phủ tài hùng thiên hạ có tiếng có thế, cho nên mới *chê bần yêu phú* không để tam ca vào mắt.” Tạ Thanh Lam vừa đi ra đã tức giận, cảm thấy không đáng cho huynh trưởng.

“Vậy Tạ gia nghèo lắm hả?” Bích Chuẩn miễn cưỡng bới móc, “Nói thế nào cũng không thể là bần được.”

Sức ảnh hưởng của Tạ gia trên giang hồ có lẽ cũng tương đương với Quân vương phủ, nhưng tài lực lại không bằng mấy đời Quân gia, điều này Thanh Lam tự biết, “Nhìn là biết Quân vương phủ giàu hơn rồi, nhất định cô ta nhằm vào điều này, dù gì Tạ gia cũng không cho phép cô ta được xa hoa như vậy.”

Ngân Hộc thương hại liếc mắt, Bích Chuẩn lại nhìn sang với vẻ kỳ quái, khiến Thanh Lam khó hiểu.

“Các huynh có ánh mắt gì thế hả?”

Bích Chuẩn khoác vai đối phương, “Tạ ngũ công tử à, có phải đệ xem đám người từ Thiên Sơn ra như bọn ta là ăn mày không?”

“Có ý gì?” Thanh Lam cảnh giác muốn tách ra, rất sợ lại bị hai người này đào bẫy.

Ngân Hộc khoác vai bên kia, “Đệ cũng biết lúc trước chúa thượng là một trong tứ sứ Thiên Sơn nhỉ.”

“Biết, thế thì sao.”

“Cái gọi là tứ sứ, tức là địa vị dưới giáo vương nhưng trên vạn người.” Bích Chuẩn kiên nhẫn nói rõ.

“Ba mươi sáu nước lại dâng biếu một giáo, mọi chỗ ở ăn mặc chi tiêu của tứ sứ, không ai là không vô cùng tôn quý hết, thậm chí phần lớn các quốc chủ còn thua xa.” Ngân Hộc bổ sung.

“Hôm nay đệ thấy nàng ăn ở ở Quân vương phủ ra sao, đại khái cũng gần giống với lúc ở Thiên Sơn.” Bích Chuẩn làm vẻ mặt ‘ngươi phải nên hiểu rõ’.

“Ta biết, nhất định cô ta muốn khôi phục lại địa vị ngày xưa hưởng lạc.” Câu trả lời của Thanh Lam suýt khiến cả hai nổi đóa.

“Ngươi có chắc hắn ta là đệ đệ của lão đại không vậy?” Bỗng Bích Chuẩn đổi chủ đề.

“Bây giờ ta không tin nổi nữa.” Ngân Hộc hoài nghi quan sát.

“Quả nhiên là cha mẹ sinh con trời sinh tính.”

“May mà người bị bắt đến Thiên Sơn không phải hắn, nếu không nhất định chúng ta chết rất nhiều lần rồi.” Hai người cùng cảm khái.

“Rốt cuộc các huynh có ý gì!” Dù có trì độn tới mấy cũng biết đối phương đang chế giễu mình, hai tay Thanh Lam run lên, nhảy ra ngoài trợn trừng mắt.

“Nội lực không tệ, xem ra cũng có ưu điểm đấy.” Rốt cuộc Ngân Hộc cũng phát hiện được một ưu điểm.

“Bọn ta là đang muốn nói, nếu Tuyết sứ muốn danh lợi tài sản thì nàng đã không cần rời khỏi Thiên Sơn, mọi thứ đã sớm nằm trong

lòng bàn tay rồi.” Bích Chuẩn thôi trêu đùa, chọc giận thật thì cũng không hay, “Chúa thượng không chịu đi nhất định là có nguyên nhân khác, chứ tuyệt đối không đơn giản như đệ vừa đoán đâu.”

“Tam ca tình cô ta lâu như vậy, chẳng lẽ còn không hơn được mấy lý do vô căn cứ sao.” Thanh Lam nhớ lại mà tức tối, “Cô ta còn mập mờ với Quân Tùy Ngọc, phụ tấm chân tình của tam ca.”

“Đúng là chuyện này có vẻ kỳ lạ.” Về điểm này thì Ngân Hộc có đồng cảm.

“Quả thật, nam nhân gần chúa thượng ba thước, trước kia chỉ có mỗi lão đại.”

“Rốt cuộc vì sao Quân Tùy Ngọc làm được, quả thật ta không nghĩ ra.”

“Không lẽ…”

“Không lẽ…”

Đang lẩm bẩm suy đoán, người trước mặt chợt dừng bước.

“Ngân Hộc!”

“Có mặt.” Tiếng thấp giọng bàn bạc nhanh chóng biến mất, không ai dám chọc giận người đang có sắc mặt khó coi tới cực điểm vào lúc này cả.

Tạ Vân Thư im lặng một lúc lâu, phiền não hạ lệnh.

“Ngươi đi dò la về gia chủ Quân gia đời trước Quân Nhược Hiệp đi, chú trọng điều tra xem ông ta có qua lại với nữ tử nào khác không.

Điều tra thêm cả Phó thiên y, trước mắt đã biết rõ hành tung, nhất định là đang ở đâu đó ở Tây Kinh.”

“Bích Chuẩn, trước đó vài ngày Cửu Vi có nói đã tới Trung Nguyên, ngươi đi đón hắn lại đây.”

“Thanh lam đi viết thư, mời nhị ca nhất định phải đến Tây Kinh một chuyến, ta có chuyện quan trọng.”

Hai người chắp tay lĩnh mệnh, còn Thanh Lam thì có vẻ lúng túng.

“Tam ca, không phải đệ không giúp huynh, nhưng đại ca bảo đệ đến Tây Kinh cùng là để giám thị, dặn dò đệ phải để ý đến huynh, đệ đã vi phạm lời của đại ca rồi, giờ mà còn bảo nhị ca tới, lúc về chắc chắn sẽ bị cha lột da mất.”

Tạ Vân Thư liếc mắt, vỗ vai ngũ đệ.

“Thôi, để ta tự viết vậy, cũng làm khó đệ rồi.” Nặng nề thở dài, phiền loạn tích tụ giữa mi tâm không tan, “Chuyện này, đối với ta rất quan trọng.”

***

Hội đèn vừa qua thì có tuyết rơi.

Những bông tuyết như lông ngỗng rối rít rơi xuống, bao phủ toàn bộ đất trời, khoác lên Tây Kinh lớp áo trắng phau. Nhành cây khô đét hóa thành ngọc thụ quỳnh chi, những dải nước đá dài treo dưới mái hiên như thủy tinh trong suốt.

Hiếm khi có mấy giờ tỉnh táo, nàng lẳng lặng ngồi dưới hiên ngắm tuyết, trên đầu gối phủ lớp da cừu rất dày, hai tay giấu trong tay áo,

che đi cơn rùng mình, chỉ còn lại sắc tuyết.

“Có lạnh không?” Quân Tùy Ngọc khẽ hỏi, “Hay là vào trong nghỉ ngơi nhé?”

Nàng lắc đầu, “Cả ngày ngồi trong phòng bực bội lắm, muốn ngắm tuyết.”

“Hôm đó Tạ Vân Thư nói gì?”

Nàng nhoẻn miệng cười, không đáp.

“Hắn rất thích muội.” Y biết câu trả lời, tuy biết rõ là vô dụng nhưng vẫn khuyên, “Hay muội cứ đồng ý với hắn đi.”

“Tình cảm, không thay đổi được bất cứ chuyện gì cả.” Nàng có vẻ chán chường, lại lạnh lùng như vũng nước đọng, “Đáng lý ngay từ đầu muội và chàng ấy không nên có gì cả.”

“Nhưng hắn ta lại không nghĩ thế.”

“Vì chàng ấy không biết gì hết.” Giơ tay lên che đi bầu trời, chỉ thấy mỗi sắc trắng bệch không chút máu, “Như thế này là tốt nhất.”

“Huynh hy vọng muội có thể vui vẻ.”

“Bây giờ rất tốt mà.” Nàng cười nhạt, “Khoan thai ngắm tuyết như thế này cũng không dễ dàng gì, một ngày nào đó chàng sẽ tìm được hạnh phúc của riêng mình.”

“Phiên Tiên à…” Quân Tùy Ngọc im lặng thở dài.

“Làm lại Phiên Tiên… cứ như mơ vậy.” Ngón tay bé nhỏ đè nhẹ lên

bãi tuyết đọng để lại những dấu ấn nho nhỏ, như thể có một người nhỏ bé vô hình đi qua mặt tuyết.

“Chỉ cần muội muốn, thì muội có đầy đủ thân phận để đường đường chính chính gả vào Tạ gia.”

“Lúc nhỏ muội rất hy vọng được làm tân nương, mẹ nói tân nương là người xinh đẹp nhất… Đợi đến lúc lớn rồi muội mới biết đó chỉ là chuyện nhỏ nhặt, có rất nhiều chuyện quan trọng hơn, xuất giá cũng không tốt đẹp như trong tưởng tượng.” Nàng đáp một nẻo, “Muội đã không còn là đứa bé nữa rồi.”

Gặp lại dĩ nhiên là niềm vui bất ngờ, nhưng cũng mang đến rắc rối, tất hắn sẽ không chịu bỏ qua lúc này, có lẽ…

“Muội muốn rời khỏi Quân vương phủ.” Giọng nam tử thấp xuống, vừa là hỏi mà cũng là khẳng định.

Hồi lâu sau, nàng thở nhẹ một hơi, “Muội thật sự có ý định này.”

Trong tích tắc rơi vào im lặng.

Nàng ngước mắt cười, “Các huynh có thế lực của riêng mình, thân phận không bình thường, nếu còn ở lại sợ sẽ gây ra loạn mất. Mặc dù mấy năm nay sống trong nhung lụa vô tri vô giác, nhưng muội vẫn có khả năng tự chăm sóc mình, không cần ràng buộc.”

“Từ bao giờ muội lại quan tâm đến người ngoài nghĩ gì thế hả…” Lời nói dần thấp.

“Xin lỗi.” Nàng xấu hổ nhìn y, “Muội cũng không muốn khiến huynh khổ sợ, huynh đã làm quá nhiều chuyện vì muội rồi.”

“Người nên xin lỗi là huynh mới đúng.” Ánh mắt mềm mại đau thương, bỗng Quân Tùy Ngọc xin lỗi, “Đã đồng ý để muội tự quyết định, nhưng quả thật huynh không làm được.”

Còn chưa kịp mở miệng thì một bàn tay đã đè xuống áo trong không tiếng động. Một luồng nội lực xông vào kinh mạch, đau đớn ập tới như lưỡi dao sắc bén đâm xuyên ngực, nàng không khỏi gập người lại, nôn ra một bụm máu.

Tuyết rơi vô tình, máu chảy im lặng.

Thứ đỏ chót chói mắt chậm rãi hòa lẫn vào tuyết trắng, dần dần hòa tan giá rét.

Chương 88: Nữ Nhi Hồng

Một tháng trôi qua, băng tuyết dần tan, cái rét kéo dài nhiều ngày đã biến mất, bãi cỏ héo úa lại tìm về sắc xanh, những ngày đông lạnh giá khiến người ta sợ hãi nay chỉ sót lại dư âm.

Và một tháng ấy lại khó khăn vô cùng.

Dù Tạ Vân Thư đến Quân vương phủ lần nào, câu trả lời luôn là lễ độ từ chối.

Tiểu thư đã ngủ, tiểu thư chưa dậy… Cứ như thể nàng vĩnh viễn say giấc.

Giờ đây không thể lẻn vào được nữa, canh phòng nghiêm ngặt hơn trước gấp mấy lần, dù giở hết mọi thủ đoạn thì vẫn bị cản lại ở sân trước, Quân Tùy Ngọc đi đến dịu dàng khuyên can, rất khách khí song vô cùng kiên quyết.

Hắn không biết rốt cuộc là Ca Dạ bày mưu đặt kế, hay là Quân Tùy Ngọc có tư tâm, biết rõ người kia gần ngay trong gang tấc… Vậy mà lại xa như chân trời, thậm chí hắn dần bắt đầu hoài nghi liệu người còn ở trong phủ không, gây ra động tĩnh lớn như thế, nàng không thể không biết được.

Sao nàng có thể nhẫn tâm như vậy.

Sao nàng lại nhẫn tâm đến thế.

Không phải chưa từng nghĩ đến việc công khai trở mặt, nhưng thân

đang ở địa phận thế lực của Quân vương phủ, nếu gây khó dễ thì có thể tưởng tượng được hậu quả.

Bận lòng lo âu như ma chướng, không bỏ được.

“Lão tam.” Tạ Cảnh Trạch từ ngàn dặm xa xôi đến đang đứng trước cửa, bên cạnh là Thanh Lam mặt mày rầu rĩ.

Sờ đầu ngũ đệ, Cảnh Trạch bước vào phòng.

“Về thôi.” Nghe Thanh Lam kể lại mọi chuyện, lại nhìn gương mặt tiều tụy của tam đệ, y chỉ có thể nói được lời này, “Cha mẹ rất lo lắng, muốn ta sớm ngày dẫn đệ về Dương Châu.”

Nhưng hắn chỉ lắc đầu.

“Đệ muốn cố chấp tới bao giờ hả, nàng ta đã chọn người khác rồi.” Tạ Cảnh Trạch thở dài, “Bàn về thanh danh, Quân Tùy Ngọc còn nổi bật hơn đệ, lại đang ở phương Bắc, đệ không đấu lại người ta đâu.”

“Không phải đệ đang đấu với y.” Tạ Vân Thư ngước mắt nhìn hoa thủy tiên trên bàn, ngắt bông hoa trắng cụp xuống vì héo rũ, “Đệ chỉ muốn xác định lòng nàng.”

“Nếu trong lòng nàng ta có đệ thì đã không đi theo Quân Tùy Ngọc rồi.”

Tạ Vân Thư im lặng, Tạ Cảnh Trạch lại lên tiếng.

“Dù cho… năm đó cha phản đối khiến hai người chia tay, thì hôm nay đã là sự thật không thể thay đổi, đừng nghĩ cách níu kéo nữa, có một số việc đã bỏ lỡ thì chính là đánh mất.” Tạ Vân Thư thành khẩn khuyên, “Đệ buông tay đi, hai người có thể sống khá, cần gì phải tự

hành hạ mình hả.”

“Nhị ca, xin huynh giúp đệ một chuyện.”

“Liên quan đến nàng ta thì thôi.”

“Nếu như… chuyện này có kết quả thì đệ sẽ ra quyết định, không kéo dài nữa.” Tạ Vân Thư gượng cười, “Nhị ca, từ nhỏ huynh toàn giúp đệ, coi như đây là lần cuối cùng đi.”

“Đệ…” Tạ Cảnh Trạch tốt tính không biết nên than thở hay trách mắng đệ đệ mãi u mê không tỉnh, thấy tam đệ sa sút như vậy, cuối cùng cũng chẳng đành lòng.

“Được rồi, đệ nói đi.”

***

Lúc bước vào sân, trên tay vẫn đang rỉ máu.

Trong khoảnh khắc trông thấy Ca Dạ, đột nhiên cơn đau biến mất, chỉ còn lại thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vẫn còn đây, bình yên vô sự.

Nàng quỳ dưới cây lớn trong đình đang đào gì đấy, chọc chọc xuống đất, vạt áo dính đầy bùn. Sương Kính đứng bên cạnh, trợn mắt nhìn hắn như gặp quỷ.

“Nàng đang làm gì đấy?”

Hắn đã từng mường tượng rất nhiều lần tình cảnh khi gặp lại nàng, lúc thì tức giận muốn bóp chết nàng, lúc lại muốn hôn đến nỗi nàng

choáng váng, vậy mà cuối cùng lại chỉ nhẹ hỏi một tiếng.

Ca Dạ ngẩn ngơ, ngẩng đầu không dám tin.

Người kia đứng dưới tán cây, ôm tay mắt nhìn xuống, trên vai có vết thương do trường kiếm gây ra, xem chừng có vẻ thảm hại, máu theo cánh tay chảy xuống, nhuộm đỏ cả vùng lớn trên ống tay áo, vậy mà hắn vẫn dịu dàng mỉm cười với nàng như không hề có chuyện chi.

“Ngươi vào bằng cách nào?” Sương Kính nghi ngờ hỏi.

“Xông vào.” Hắn vẫn nhìn nàng, khóe miệng nhếch lên mang theo mấy phần kiêu ngạo tự phụ, “Ta biết hôm nay Quân Tùy Ngọc không ở đây.”

Đơn thương độc mã xông vào phủ đệ canh phòng nghiêm ngặt… Sương Kính há hốc mồm, không biết nên nói là ngu xuẩn hay là dũng cảm nữa.

“Không được gặp nàng, ta sợ nàng nhân lúc ta không để ý lại chạy đến nơi ta không tìm được.” Ngó lơ đông đảo thị vệ đang ép đến gần, hắn mỉm cười giải thích, để mặc máu chảy, “Gặp một lần, trong lòng lại yên tâm hơn.”

Đôi mắt đen láy dần có sương mù bao phủ, ngơ ngác nhìn hắn.

“Nàng đang đào gì thế? Để ta giúp nàng.” Hắn ngồi xổm xuống lau đi vết bùn trên mặt, biểu cảm dịu dàng.

Nàng chớp mắt, từ từ bình ổn tâm thần rối ren, cắn môi cười nhưng lại trông như khóc.

“Đã đào xong rồi.”

Trong hố có một chiếc vò bẩn thỉu, xem ra đã được chôn từ lâu. Hắn lấy lên thay nàng, trong vò có chất lỏng đung đưa.

“Rượu à?”

Gật đầu một cái, nàng lại ngơ ngác tiếp.

“Chàng tới đúng lúc lắm, hôm nay ta mời chàng uống rượu.”

Vẫy lui thị vệ đông như kiến, hắn được dẫn vào phòng bên kiên nhẫn đợi, cho tới khi Sương Kính đến gọi người.

Phòng ngủ của Ca Dạ vẫn ấm áp như xuân, lò lửa có hơi nóng bay lên, mấy đĩa thức ăn tinh tế cùng một vò rượu đã được rửa sạch. Nàng ngả mình trên sạp mềm, rèm được vén lên một nửa, ly bạc sáng bóng, mọi thứ đều vô cùng dễ chịu, huống chi còn có giai nhân tuyệt thế vô song đang dịu dàng chờ đợi.

Thay một bộ y phục khác, mái tóc dài thả lỏng được cuốn nửa lên, Ca Dạ ngồi bên cạnh bôi thuốc cho hắn.

Động tác rất cẩn thận, hàng mi chớp chớp tựa quạt vẫy, nàng vẫn cắn môi như thể người bị thương là mình vậy. Hắn nhìn xoáy vào nàng, tham lam muốn nhét nàng vào đáy lòng, ánh mắt chẳng hề dời đi nửa khắc.

Quấn băng xong, nàng lại nhờ Sương Kinh bưng chậu nước đến, rửa sạch hai tay cho hắn. Tỉ mỉ quan tâm như nàng dâu nhỏ chăm sóc đức lang quân. Hắn rất muốn hôn lấy nàng, song lại sợ phá hỏng bầu không khí hiếm có, ở bên nhau như thế này là điều hắn hằng mong nhiều lần trong mơ.

Thu dọn khay thuốc rồi cho thị nữ lui xuống, nàng mở vò rượu đậy kín ra, mùi rượu đậm đà bốc lên nhanh chóng tỏa khắp phòng, chỉ mới ngửi đã muốn say.

“Nữ Nhi Hồng?”

Nàng bật cười, cầm muỗng bạc lên khuấy nhẹ lượng rượu, hương thơm càng thêm nồng nặc, không biết đã ủ mất bao lâu mà nay rút lại chỉ còn nửa vò. Thử cho nước vào pha thêm rồi mới nếm từng chút một, hàng mi chau lại từ từ giãn ra, cuối cùng đổ ra ấm bạc rồi đặt lên lò ấm.

“Chàng nói không sai, lúc uống quả nhiên phải pha thêm nước.”

“Đã mấy năm rồi?”

Nàng cười không đáp, im lặng bóc một quả cam còn tươi, dao bạc gọt một vòng, lớp vỏ cam rơi xuống lò xông, ngay lập tức trong không khí có mùi cam thanh nhã, ngón tay trắng nõn lại xé đi lớp màng mỏng, đút múi cam vào miệng hắn.

Lạnh nhưng lại ngọt.

Kìm lòng không đậu kéo cơ thể mềm mại vào vòng tay, nàng không khước từ, dựa cả vào ngực hắn. Cổ tay trắng ngần như sương, ngón tay lại tựa như ngọc, sợi tóc đen bóng xõa trên người, đẹp tới nỗi không lời nào hình dung nổi.

Đã hâm nóng rượu xong, hắn cầm lên rót vào hai ly, mùi thơm nồng vào miệng kéo dài, khi xuống cổ họng còn ngửi thấy mùi thơm thanh thanh, khiến người ta muốn uống nữa uống mãi. Nàng gắp thức ăn cho hắn, chuyện trò vài đề tài vụn vặt, không một ai nhắc đến chuyện không vui cả.

Rủ rỉ trò chuyện say sưa, thậm chí còn nhắc đến lần đầu gặp mặt trên Thiên Sơn.

"… Vốn tathật sự rất mong đợi, nghĩ có lẽ giáo vương sẽ thưởng kỳ trân dị bảo gì đó, ta cũng tiện để đút lót người khác. Kết quả lại cho một người, thật là…"

"Nàng thất vọng lắm hả?" Hắn không tức giận, giai nhân ngày đêm hằng mong đang dựa vào lòng, dù bị nói mấy câu cũng chẳng ngại.

Nàng lườm hắn, bật cười một tiếng rồi rơi vào hồi ức.

"Khi đó ta vừa quay đầu… thì cảm thấy, sao trên đời này lại có người dễ nhìn đến vậy, rõ ràng đang quỳ nhưng ánh mắt lại sắc bén như muốn đòi mạng, cứ trợn mắt nhìn mình." Người thiếu niên hào hoa lỗi lạc chói mắt ấy, vẫn tươi sáng như ngày hôm qua.

"Lúc ấy ta có cảm giác, nhất định chàng rắc rối lắm đây."

"Thì ra nàng có ấn tượng như thế, hèn gì cả một năm cũng không thèm để ý tới ta." Hắn không nhịn được cắn lên rái tai xinh xắn, bất mãn than phiền.

Nàng rụt cổ cười khẽ, ánh mắt ngẩn ngơ vì nhớ lại.

"Cũng không phải, lúc đó ta vẫn chưa nghĩ ra, không biết có nên giao nhiệm vụ cho chàng không, bước lên con đường này chưa chắc có thể tiếp tục được, nhưng sau đó…"

"Lại phát hiện ta ngay cả bản thân cũng không bảo vệ nổi."

"Là ta không có biện pháp bảo vệ chàng, chàng quá nổi bật, mà ta

chỉ là một Thất Sát nho nhỏ, phải để chính chàng trở nên mạnh mẽ hơn."

"Nàng vẫn luôn giúp ta mà."

Nàng liếc nhìn, "Đừng nói dễ nghe thế, là ta lợi dụng chàng giúp ta." Nhẹ nhàng rút đũa ngà ra, nghe thấy tiếng đụng giòn vang, "Ta biết chàng muốn về nhà, nhất định có thể gắng gượng được."

"Cũng như nàng muốn giết giáo vương vậy."

Ca Dạ khẽ mỉm cười, hàm răng trắng tinh như vỏ sò, "Chàng nói đúng, có mục tiêu thì mới chịu đựng tiếp được."

"Bây giờ nàng có mục tiêu không?"

Nàng im lặng trong chớp mắt, sóng mắt như nước khẽ xao động, "Ta muốn chuốc say chàng, để chàng mặc ta định đoạt."

Hắn bật cười, lập tức phối hợp nằm vật xuống, dang tay dang chân ra, "Nàng có thể ra tay, đảm bảo ta sẽ không động."

Nàng cũng cười lên, làm bộ múa múa ngón tay nhỏ bé, cố ý làm mặt xấu nhưng không thể thành công với gương mặt xinh đẹp ấy được. Gãi cả nửa ngày cũng không có phản ứng, nàng thông minh phát hiện thay đổi qua chân mày, lập tức đổi vị trí, khiến hắn nhanh chóng bị nhột, không nén nổi cười, đành phải tay nàng lại.

"Chàng đã nói rồi mà." Người bị kiềm chế giãy giụa, kiều nhan hơi cáu.

"Nàng thử đi." Hắn thừa nhận mình chơi xấu, vậy mà còn rất thản nhiên, "Ta tình nguyện được nàng chém một nhát."

Bờ vai nhỏ nhắn được hắn ôm trước ngực, lắng nghe tiếng tim đập thình thịch, nàng vẫn mỉm cười, đưa tay tay gãi vào bàn tay hắn. Nhịn rồi lại nhịn, rốt cuộc hắn cũng trở người hôn sâu như trừng phạt.

Cả một ngày nay nàng không ngủ.

Cười tủm tỉm uống cùng hắn hết ly này đến ly khác, con ngươi đen bóng dạt dào tình ý, dịu dàng yêu kiều, nhu tình tựa thủy. Mùi rượu hòa cùng đồ ăn ngon miệng khiến tâm trạng hắn tốt chưa từng có, uống cạn một vò vẫn cảm giác chưa thỏa mãn, hắn lắc vò rượu trống rỗng, định rót ra chút ít còn dư.

Vò rượu rất nhẹ, chỉ còn sót lại ít rượu, chợt nghe thấy tiếng vang *leng keng*, hắn bèn dốc ngược lại, một vật gì đó rơi ra, khiến cả ly phản chiếu sắc xanh.

Cầm lên nhìn, thì ra là một khối bích ngọc bóng loáng màu xanh.

Sắc ngọc lưu động như mặt nước dập dềnh, cả khối ngọc không có lấy một tạp chất, chạm khắc rất tỉ mỉ, khắc trăm loài hoa bung cánh, trữ tình hồn nhiên đẹp vô cùng tận, một chú bướm nhiều màu tìm đến hương hoa nhẹ nhàng bay múa, sinh động như thật.

Ca Dạ tiến tới gần, lật tay hắn ra nhìn, đôi mắt đen chợt trở nên mông lung.

“Vì sao ở trong rượu lại có…” Hắn nhìn kỹ cả nửa buổi, đúng chỉ là một vò rượu bình thường, đậy kín nhiều năm không mở, không biết khối ngọc này đã ngâm trong đó bao lâu, vẫn giữ được độ bóng loáng.

Nụ cười nhạt nở rộ trên khuôn mặt mỹ nhân, con ngươi dịu dàng.

“Hay là rượu ngon nhiều năm có thể sinh ra ngọc chăng?” Nàng hài hước đùa giỡn, tiện tay cầm ngọc vất qua một bên, nhưng lại bị hắn nhặt lại.

“Không phải của nàng à?” Hắn nhìn vào đôi mắt mê ly nan giải.

“Ai biết đồ từ đâu ra chứ.” Nàng mím môi, biểu cảm không có vẻ gì khác thường, “Ta chỉ nghe nói ở đó có chôn nhiều rượu lâu năm, nhất thời tò mò nên mới đào lên thôi.”

“Nàng không cần à?”

“Không.” Nàng thật sự không để trong lòng, đến một cái liếc cũng không có.

“Vậy thì ta cần.” Hắn cầm trong bàn tay lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào mặt nàng.

Bàn tay cầm đũa khựng lại, “Thích thì cứ lấy, cho chàng đấy.”

Chương 89: Bích ngọc điệp

Hôm ấy ngọt ngào tựa chiêm bao.

Nếu không cầm ngọc trong tay, hắn sẽ hoài nghi chẳng rõ là thật hay giả.

Không biết Ca Dạ bỏ thuốc mê từ lúc nào, hắn lại bị gài bẫy lần nữa, đến lúc tỉnh thì đã được người của Quân vương phủ đưa về. Thanh Lam lải nhải một lúc, bên tai mới được yên tĩnh.

Lại thấy hồ điệp.

Mà còn nằm trong vò rượu nhiều năm, chỉ dựa vào sắc ngọc đây cũng biết là thứ vô giá, huống hồ lại được điêu khắc tinh xảo đến thế. Thế mà nàng không hề hiếu kỳ, vất nó đi như vất đôi guốc cũ.

Tình báo Ngân Hộc thăm dò được cũng rất mơ hồ.

Phụ thân Quân Nhược Hiệp của Quân Tùy Ngọc lấy vợ là quận chúa Thanh Lạc, nghe nói tình cảm vợ chồng rất ấm êm, tương kính như tân. Quân Nhược Hiệp tiêu sái hào hoa nhưng rất biết giữ mình, không mấy khi có phấn hồng vương người, vợ qua đời không lâu thì cũng bị bệnh thành tật, mới tuổi tráng niên đã mất sớm, không nhìn ra là có nghi vấn gì.

Nhưng… Ở Dương Châu lại có sản nghiệp của ông ta, mười mấy năm trước ông ta từng ở lại đó một thời gian, có lẽ rất yêu thích phong cảnh nơi ấy nên về sau thậm chí còn dời tất cả nhà cửa cây cối đến Tây Kinh, xây một vườn hoa giống y hệt. Dinh thự to lớn

khổng lồ được dựng rất tỉ mỉ, số tiền tiêu phí lại là con số trên trời. Nhiều năm sau vẫn có người cảm thán kể lại, trở thành một minh chứng cho sự giàu sang của Quân gia.

Mà uyển nơi Ca Dạ ở, lại thấp thoáng bóng dáng kiến trúc của Dương Châu.

Đồ ăn hảo hạng Dương Châu, căn phòng toàn trân phẩm, bát rượu Hán ngọc Hòa Điền bể, người phụ phân vô cùng sủng ái lại khiến nàng mơ hồ oán giận, vò đựng cốt biến mất không thấy đâu…

Quân Nhược Hiệp tốn nhiều công sức như thế để làm lại một tòa viện giống y như đúc, rốt cuộc là vì hoa trạch, hay là vì người từng ở nơi ấy? Bao suy đoán kéo đến như đèn kéo quân, đáp án mơ hồ như thật song lại không thể kiểm chứng được.

Ca Dạ… Quân Phiên Tiên…

Hắn bình tĩnh nhìn khối bích ngọc, trong đầu cứ lởn vởn đôi mắt đen trong vắt lạnh lùng, uyển chuyển nhìn quanh, dù giận dữ cũng rất có tình, tựa chú bướm nhiều màu nhẹ nhàng bay múa, làm người ta vừa muốn giữ lấy vẻ đẹp, lại sợ làm cánh bướm bị thương. Lòng trăm mối rối ren lửng lơ bất định, dù làm gì cũng không giữ được.

Một cánh tay bất ngờ cướp lấy bích ngọc, hắn phản ứng rất nhanh, trở cổ tay nhanh chóng cướp về, ánh mắt lướt qua, gương mặt nam tử ngăm đen nhìn thẳng vào hắn, chân mày nhướn lên cười đểu.

“Cửu Vi!”

Mấy năm không gặp khiến hắn vô cùng kinh ngạc lẫn mừng rỡ, vội vã đi lên ôm chầm đấm mấy phát, vừa mắng vừa cười, nhất thời vô cùng sung sướng.

“Ta có nên chúc mừng ngươi làm giáo vương không đây hả?” Hắn cười trêu chọc, quan sát bạn tốt một lượt từ trên xuống dưới, có thể vì đã trải qua màn tranh quyền đoạt vị kịch liệt, nên Cửu Vi bây giờ rất có vẻ ngang ngược, mà cũng càng tự tin tự phụ hơn.

“Xì.” Cửu Vi không khách khí than phiền, “Năm đó ngươi phủi mông chạy thẳng, đâu thèm để ý đến sống chết của ta, bớt giả mù sa mưa đi.”

Hắn cũng chẳng ngượng ngùng, “Ngươi còn dám nói hả? Tưởng ta không biết chắc, nàng đi rồi không biết ngươi mừng đến đâu, bây giờ còn tố khổ lại à.”

Cửu Vi cười lớn, trong lòng vẫn chất chứa biết ơn, “Không sai, dù thiếu đi một cánh tay là ngươi, nhưng đổi lại lại mất đi một nửa thế lực của Thiên Minh, dù nằm mơ ta cũng muốn cười nữa là. Ngươi không biết mấy ngày đó mặt Thiên Minh tệ thế nào đâu, hắn còn tưởng có thể một mũi tên trúng hai đích, kết quả tiền mất tật mang.”

Đoán cũng đoán được, “Quả thực hắn đã đánh giá cao dã tâm của Ca Dạ rồi.”

“Ta cứ tưởng nàng chỉ lấy cớ, không ngờ thật sự không hề lưu luyến.” Cửu Vi cười xấu, “Ai ai cũng bị mỹ nam kế mê hoặc, ây dà…”

“Mỹ nam kế cái đầu nhà ngươi,” Hắn cười mắng lại, “Ngươi đi mà xài chiêu này với Tử Túc.”

Đã lâu hai người mới được cười to sảng khoái lần nữa.

Trong phòng ly tách bừa bãi, bầu rượu rỗng quăng đầy đất, Cửu Vi ném một hạt đậu vào miệng, say khướt kể lể tâm sự chưa từng nói

với người ngoài.

"… Cái chức giáo vương này thật sự không dễ gì, ngày nào cũng đều nhìn một đám lục đục với nhau, lại còn phải cảnh giác bất cứ lúc nào, hễ sơ suất là bị quật ngã cho xem… Mất bao nhiêu tâm sức mồ hôi máu mủ mới lên được vị trí hôm nay, thế mà đến ngủ cũng không được yên giấc…"

"Không phải ngươi đã trừ khử Thiên Minh rồi sao?" hắn thấy đau lòng hộ, nhưng không để lộ ra ngoài.

"Nào chỉ mình Thiên Minh, ta cũng giết Tử Túc rồi." Cửu Vi cười khổ, "Dã tâm của nàng ta quá lớn, chỉ dựa vào mị thuật mà đã lôi kéo được một đám người, uy hiếp quá lớn."

Tử Túc cũng… hắn không khỏi ngẩn người. "Trên Thiên Sơn chưa từng có nữ giáo vương."

"Nhưng nàng ta có ý đấy đấy." Một tia ác độc lướt qua mắt, sự bá chủ hung hãn vừa hiện đã ẩn, "Đáng tiếc là không có cơ hội."

"Xem ra mấy năm nay ngươi sống khổ cực rồi." Sờ nửa buổi, hắn nhặt lấy một bầu rượu còn nửa, rót một ly cho đối phương.

"Mệt chết đi được." Cửu Vi uống cạn, buồn bực chép miệng, "Nói thật, ta rất hâm mộ ngươi có thể đi được, đáng tiếc lên vị trí này rồi không thể không làm đến cùng, nếu không sẽ càng chết thảm hơn."

"Bây giờ xán lạn huy hoàng rồi, cũng coi như đáng giá."

Cửu Vi hiểu ý hắn, cười khổ, "Dĩ nhiên, so với thất bại thì vẫn tốt hơn chút."

Hắn âm thầm thở dài thương xót, đúng lúc Cửu Vi cũng thở dài.

Cả hai ngẩn ra rồi cười phá lên, phiền muộn bay đi, Cửu Vi chứng nào tật nấy lại bắt đầu ngả ngớn.

“Ngươi và Ca Dạ có chuyện gì thế hả, ta nghe tiểu tử Bích Chuẩn nói chuyện không được như ý à?” Lông mày rậm nhướn lên vẻ khó tin, “Lâu như thế rồi mà vẫn chưa thu phục được nàng?”

Hắn lườm Cửu Vi, “Ngươi tưởng ta là ngươi, chỉ cần lừa người vào… là thành hả.”

Bỗng Cửu Vi cười mập mờ, mắt lóe lên, “Thì ra là đã ra tay, nếu đã vậy, dựa vào tướng mạo này của ngươi còn không có được nữ nhân mình muốn hả? Nói xem cảm thụ thế nào?”

“Đi chết đi.” Làm giáo vương rồi mà tính tình vẫn chẳng thay đổi, hắn tức giận phỉ nhổ, “Cái tên thô tục này.”

“Nam nhân mà.” Cửu Vi lơ đãng cười, bừng bừng hứng thú dịch lại gần, rất có vẻ muốn nói chuyện, “Cảm giác ôm thế nào? Ngươi chắc chắn là nam nhân đầu tiên của nàng rồi đúng không, tuy vóc dáng hơi kém nhưng nước da không tệ, sờ vào chắc hẳn…”

Một quả táo lập tức nhét vào cái miệng thao thao bất tuyệt kia.

“Tốt đến nỗi không thể tốt hơn được, hài lòng chưa.” Hắn khống chế không nhớ đến, nhưng vẫn bất giác nhoẻn miệng cười.

“Hài lòng con quỷ, đến một chi tiết cũng không có.” Tức giận lấy táo ra gặm một cái, Cửu Vi tự biết không thể hỏi thêm được gì, “Cười dâm đãng như thế, xem ra quả thật nàng ta khiến ngươi mất hồn lắm nhỉ.”

Khóe mắt liếc qua, hắn chỉ đáp, “Tới nỗi ngươi không tưởng tượng ra được.”

“Hừ.” Cửu Vi khịt mũi coi thường, “Nữ nhân không phải đều như nhau sao, lạ gì.”

Hắn cũng chẳng phản bác mà chỉ cười cười, trông vô cùng mãn, khiến người khác hận không thể ụp luôn khay vào mặt hắn. Càng ậm ờ Cửu Vi càng ngứa ngáy, vặn hỏi đủ kiểu cũng không có kết quả, hắn đành phải nói qua chuyện khác, “Không nói thì thôi, nếu ngươi đã ra tay, thì sao lại trông rũ rượi thế hả.”

Lòng có tâm sự nên hắn không cười nổi, lại hiện lên khổ sở.

“Ta muốn cưới nàng, nhưng nàng không chịu.”

“Nàng chịu đi theo ngươi mà không chịu gả ư?” Cửu Vi ngạc nhiên.

Hắn lắc đầu, “Nàng vốn không muốn đi với ta, ban đầu là vì gia thế…” Vài ba lời thuật lại đại khái câu chuyện, “Bây giờ tìm đến nàng, cũng không hiểu là vì nguyên nhân gì.”

Cửu Vi mơ hồ biết được vài điều, khẽ thở dài, “Cũng không lạ gì, muốn người kiêu ngạo như nàng nghe lời, e càng khó chịu hơn là giết nàng. Mà gia thế của ngươi cũng không có khả năng dễ dàng bỏ qua thái độ kiêu kỳ như vậy, nàng và lệnh tôn chính là vương không nhìn vương.”

“Nên ta mới muốn rời khỏi nhà.” Mang theo tâm sự nặng nề, hắn ngẩn người nhìn vào ly rượu, “Như thế mới giữ nàng lại được, nàng mà nấp thì đến quỷ cũng không tìm ra. Ta mất bốn năm thời gian công sức mới tìm được, vậy mà vẫn cự tuyệt ta.”

“Hơn nữa giờ lắc mình đã thành người trong Quân vương phủ thanh danh hiển hách.” Cửu Vi nghĩ không ra, “Rốt cuộc nàng ta có quan hệ gì với Quân Tùy Ngọc?”

“Có lẽ nàng vốn xuất thân từ nơi đó.” Dù mối liên hệ này vừa hoang đường lại không thể chứng thật, nhưng lại có khả năng chân thực nhất.

Quân Tùy Ngọc từng nói nàng trông như một cố nhân, cố nhân như thế nào mà có thể khiến bá chủ một phương đến Dương Châu hòng chứng nhận thân phận ruột thịt, rồi lại sẵn sàng dùng vũ lực thôn tính Phương gia để hoàn thành tâm nguyện? Hắn không cho rằng Quân Tùy Ngọc sẽ tùy tiện nhận một nghĩa muội.

Cửu Vi ngạc nhiên trong chớp mắt, cười khan không tin nổi.

“Sao có thể chứ, người như vậy sao lại đến Thiên Sơn?”

Hắn không cười, thuật lại chi tiết điều tra lần này, lời Ca Dạ vô tình nói qua rất ngắn gọn, cho đến mấy ngày trước khi hắn tình cờ lấy được bích ngọc.

Cửu Vi trầm ngâm, nửa tin nửa ngờ.

“Nếu như có thân phận như vậy thì nàng có thể danh ngôn chính thuận gả cho ngươi mà, vì sao lại từ chối?”

“Ta cũng không biết.” Giữa chân mày toát lên khổ sở không hề che lấp, “Tâm tư của nàng quá khó đoán, cứ luôn muốn chạy trốn, ta bắt được nàng thì tâm lực đã quá mệt mỏi.”

Nhìn nét mặt của hắn, Cửu Vi đồng cảm từ trong thâm tâm, “Có lẽ

nàng vốn không thích ngươi, ta chưa từng thấy trong đầu nàng có chứa gì gọi là cảm tình cả."

"Ta không nghĩ thế, lúc ở trong ngực ta, ta có thể chắc chắn nàng không bài xích, thậm chí còn thích gần gũi với ta, nhưng chỉ khi rời đi…" Hắn chán nản lắc đầu, "Thì đừng hòng nghe được lời thật lòng từ miệng nàng."

"Có lẽ ngươi nên trói nàng ta trên giường." Đột nhiên Cửu Vi cười xấu, tùy tiện trêu ghẹo, "Nữ nhân vào lúc đó là thành thật nhất, chỉ cần có kỹ xảo thì muốn nghe gì cũng được."

Hắn cũng cười, nhưng nụ cười lại thấm đẫm cô đơn, "Thật ra ta cũng rất mệt, không biết phải làm gì với nàng nữa, hoàn toàn không cho người khác một cơ hội nào, vô kế khả thi."

"Ai bảo ngươi yêu nữ nhân rắc rối như vậy." Cửu Vi lẩm bẩm, trở tay rót rượu cho hắn.

"Có thể không yêu đúng là tốt." Hắn thổn thức, thản nhiên thừa nhận bản thân vô phương ứng đối, "Ta thật sự hy vọng nàng đừng cố chấp như thế, ngoan ngoãn ở cạnh ta, muốn gì ta cũng đồng ý… Nhưng nàng lại không cần gì cả, chỉ muốn rời đi."

Truy đuổi lâu như vậy, hắn đã bỏ ra quá nhiều tình cảm, như con thiêu thân xông vào lửa, vậy mà nàng chỉ xoay lưng lại, bao giờ cũng hời hợt mờ ảo, như gần như xa, tựa núi tuyết ẩn trong sương mù xa không với tới, thế nên lần nào lưu luyến cũng đều là một lần ngạc nhiên mừng rỡ như mộng.

Chưa gì rượu đã thấy đáy, người có tâm sự cũng say đi.

Nhìn người say đến nỗi mất đi tri giác, Cửu Vi im lặng thở dài.

Đã lâu như thế, hắn vẫn chìm đắm vì một nữ nhân, tình yêu dài đằng đẵng như ngọn lửa nóng bỏng, vượt qua nhiều năm vẫn không hề lụi tàn. Ca Dạ ơi là Ca Dạ, sao cô có thể nhẫn tâm như thế.

Chương 90: Nói thật

Khi mặt trời lên tít ngọn sào, trước cửa Quân vương phủ xuất hiện một người vận áo gấm.

Gã lễ phép xin gặp Quân Phiên Tiên, ẩn hiện uy nghiêm khiến người khác không dám thờ ơ.

“Xin thông báo với Quân tiểu thư là có cố nhân Cửu Vi mong mỏi được gặp.”

Nếu Ca Dạ đã đổi chỗ ở và ngay tới Thù Ảnh cũng không dò ra, thì hắn cũng chỉ có thể đường đường chính chính xin gặp. Rất nhanh đã có hồi báo, người hầu cung kính mời vào, ở một vườn uyển yên tĩnh nào đó trong Quân vương phủ, hắn gặp được người đang ngồi đợi.

Dù đã nghe Bích Chuẩn nhắc đến dáng vẻ của Ca Dạ, Cửu Vi vẫn thoáng thất thần.

“Từ biệt mấy năm, Tuyết sứ thay đổi nhiều thật đấy, ta còn lo lại bị từ chối gặp mặt chứ.”

Ca Dạ nâng tay mời, Sương Kính dâng trà xanh và trái cây lên rồi lui xuống, chừa lại không gian để hai người một mình trò chuyện. Cửu Vi nhanh chóng đảo mắt nhìn, trong sân viện yên tĩnh nhìn như không người nhưng thực chất lại có rất nhiều ám vệ mai phục, đề phòng canh gác Ca Dạ bất cứ mọi lúc, ắt hẳn là do Quân Tùy Ngọc sắp xếp.

Với võ công của nàng thì vốn không cần đến phòng vệ nghiêm ngặt

như thế, rốt cuộc là vì bảo hệ hay là…

Đương lúc nghĩ ngợi thì Ca Dạ đã mở miệng.

“Khó lắm cố nhân mới đến Giang Nam, tất phải tận tình tiếp đãi rồi.” Vừa nói nàng vừa cười một tiếng, “Huống hồ còn là tân giáo vương của Thiên Sơn, sao dám thờ ơ.”

“Làm gì có, nghĩ lại cũng nhờ có Tuyết sứ tác thành.” Cửu Vi nhấp hớp trà, đánh giá nữ tử với dung nhan tựa tuyết trước mặt.

“Nếu đã đến Giang Nam thì chắc hẳn Tây Vực đã bình yên rồi nhỉ, nên chúc mừng mới phải.” Hàng mi dài chớp chớp khiến tân thần nhộn nhạo, trên nét mặt nàng cũng không có bao nhiêu cẩn thận sợ hãi.

“Chỉ là may mắn còn sống thôi.” Cửu Vi tự giễu, “Có điều mới đến đây đã nghe nói Tuyết sứ vào Quân vương phủ, thật sự bất ngờ.”

“Cơ duyên trùng hợp, vận may đúng lúc.” Ca Dạ không để lộ chút tâm tình nào, “Không biết lần này giáo vương đến… chỉ là thăm viếng thôi sao?”

“Ta có chút tò mò.” Cửu Vi cười nhạt thừ nhận, “Muốn biết vì sao mười chín năm trước thiên kim Quân vương phủ lại đến Thiên Sơn, thật sự không tưởng tượng nổi.”

Nam nhân đột nhiên nói toạc ra, Ca Dạ im lặng một lúc lâu rồi chợt cười.

“Nếu hoàng tử Sơ Lặc quốc có thể hóa thân thành Nguyệt sứ, thậm chí leo lên ghế ngọc, vậy thì ta lên Thiên Sơn có gì kỳ lạ đâu, cũng không phải đều là tạo hóa trêu người sao?”

Nàng không né tránh mà còn thừa nhận sự thật, điều này khiến Cửu Vi khá bất ngờ, “Quả nhiên cô là con gái của Quân Nhược Hiệp.”

“Là thế thì sao.” Nàng nâng ly trà từ tốn gẩy bọt, biểu cảm không một gợn sóng.

“Vì sao lại tránh Thù Ảnh, không phải cô không hiểu tâm ý của hắn. Bốn năm trước không nói, nhưng nay với gia thế của cô thì có thể sánh ngang Tạ gia rồi, huống hồ Quân Tùy Ngọc… hình như khá coi trọng cô.” Cố ý dừng một lúc, Cửu Vi lại nói, “Hay là cô vốn chỉ đùa bỡn hắn? Ta không phải là Thù Ảnh, cô không cần phải che giấu, là đồng liêu nhiều năm, nói thật nói dối ta vẫn phân biệt được.”

“Thì ra giáo vương đến là để hỏi thăm chuyện nhỏ này.” Ca Dạ trào phùng, “Thật sự không dám nhận.”

“Dù gì cũng từng là bạn một thời gian.” Cửu Vi cười đáp, “Kết giao nhiều năm, nhìn thấy hắn thất hồn lạc phách vì một nữ nhân, bị hành hạ tới nỗi tiều tụy khổ sở, muốn khoanh tay đứng bên cũng chẳng đành lòng.”

“Ngươi cũng nghĩa khí đấy.”

“Hết cách rồi, ai bảo hắn người trong cuộc mơ hồ, bó tay hết cách, nên người ngoài là ta phải đến làm rõ thôi.” Lời này cũng chỉ có hắn là có thể nói, nếu đổi lại Ngân Hộc hay Bích Chuẩn thì còn lâu mới dám.

Ca Dạ không đáp.

“Rốt cuộc cô nghĩ gì vậy, dù giết người thì cũng nên giết một nhát cho sảng khoái chứ.” Lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt giá rét,

hắn quyết ý muốn hỏi rõ ràng cho hảo hữu.

Bầu không khí im lặng bao trùm một lúc lâu, bất chợt nàng nói.

“Ta… không còn sống được lâu nữa.”

Nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến lý do này, Cửu Vi kinh hãi.

Nàng không nhìn đối phương mà tầm mắt rơi vào hư không, như thể quay lại bốn năm trước.

Cụ già tóc bạc hoa râm chẩn bệnh một lúc lâu, gần như vê đứt vài sợ râu trắng, ông buông tay ra không nói gì, một lúc sau mới giương mắt nhìn Quân Tùy Ngọc.

“Không cần đổi chỗ, cứ nói ở đây đi.” Có lẽ cũng đoán được chuyện không ổn, cô gái nhếch môi, “Sinh tử đều có số, không cần phải cố kỵ.”

Đại phu cao tuổi khá ngạc nhiên, nhìn sang Quân Tùy Ngọc đứng một bên, thấy đối phương cau mày gật đầu thì ông mới nói.

“Từ trước đến nay lão hủ hiếm khi gặp bệnh tình như cô nương đây, trúng hoa độc tạm không nói, tuy rút ra độc không dễ nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, có điều…” Chần chừ cốc lát, ông lão thở dài “Công phu cô nương luyện quá hung hãn, đã gây tổn thất rất lớn. Giờ đây khí lạnh đã xâm nhập vào trăm mạch, thật sự là ngàn cân treo sợi tóc. Nội trong mấy năm nhất định kinh mạch sẽ đứt từng đoạn, bị thương nặng rồi chết.”

Cô gái vẫn một vẻ mặt bình tinh, còn nam tử thì xanh tái mét, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

“Dám hỏi thần y có cách gì chữa trị không?”

“Khó lắm.” Ông lão ra hiệu cho tiểu đồng dọn dẹp túi thuốc, “Nếu phế bỏ võ công, dùng kim dược điều chỉnh thì có thể kéo dài mấy năm.”

Cô gái bất thình lình hỏi, “Vậy với tình trạng bây giờ thì còn bao lâu nữa?”

“Không quá bảy năm.” Ông lão thương tiếc thở dài, “Nếu còn động đến võ công thì thời gian sẽ càng rút ngắn.”

“Phiên Tiên!”

“Không được.” Đôi mắt đen láy cực kỳ kiên quyết, “Nếu phế bỏ võ công, ta thà chết ngay lập tức.”

“Nhưng giữ lại thì sẽ hại muội.” Sau khi thần y rời đi, Quân Tùy Ngọc khổ sở khuyên nhủ, “Lực lượng của Quân vương phủ đủ để muội kê cao gối ngủ ngon.”

“Phế bỏ thì sao chứ, cũng chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi.” Khuôn mặt xinh xắn lại vô cùng bình tĩnh, “Muội đã biết có ngày này từ lâu rồi, sống đến hôm nay cũng coi như trời cao rộng lượng.”

“Đừng nói như thế, vẫn còn cơ hội mà, nhất định sẽ có cách.”

“Sinh tử là chuyện bình thường, sớm muộn gì cũng không tránh được.” Không để ý đến lời khuyên của y, nàng một mực khăng khăng, “Huynh đã đồng ý để ta tự quyết định.”

Đúng thế, y đã đồng ý, đây cũng là điều kiện để nàng chịu gật đầu xem bệnh.

Nhưng sao y có thể trơ mắt nhìn nàng bước lên con đường không lối về được.

“Phiên Tiên à…” Dù nói thế nào cũng vô dụng, sự cố chấp của nàng đã dồn ép ngũ tạng của y bốc cháy, “Quân vương phủ mặc muội sai bảo, dù muội muốn làm gì cũng không cần tự mình động thủ, giết người cũng được mà trả thù cũng thế, chỉ cần sai một tiếng là tự khắc có người thu xếp ổn thỏa. Sai sót năm đó đã khiến muội chịu khổ, giờ không còn phải gánh vác một mình nữa rồi, muội đã về nhà rồi.”

Nhưng nàng chỉ cười nhạt.

Đôi mắt quan tâm ấm áp ấy, khiến nàng chợt nhớ đến một người khác cũng như vậy.

Thỉnh thoảng nhớ lại cũng không tệ, nhưng rốt cuộc cũng là quá khứ, trong sinh mạng này của nàng phần lớn thời điểm đều mệt nhọc tẻ nhạt, sống lâu như vậy thì có gì thú vị, huống hồ còn bất lực vô năng phụ thuộc vào kẻ khác.

“Vận mệnh đã để ta từ Giang Nam đến Thiên Sơn, từ Thiên Sơn đến Tây Kinh, rồi lại ở chỗ này được huynh che chở, thì cũng có thể để ta bò dưới chân nó. Ta không biết tương lai sẽ thế nào, thà giữ lại chút sức mạnh này, chí ít còn có thể tự lựa chọn.”

Nhìn gương mặt đau lòng của Quân Tùy Ngọc, nàng nghiêm túc nói.

“Đây là tính mạng của ta, ta muốn… tự mình làm chủ.”

…

“Võ công ta luyện vốn là loại tổn thương đến kinh mạch, trước đây vì

giết giáo vương nên mới không tiếc hậu quả, thật ra thì… cũng không có vấn đề gì.” Không ai lại luyện bí thuật đến mức đó cả, ngay cả mẫu thân cũng không biết cái giá phải trả là bao nhiêu. Bốn năm trước nàng mới hiểu ra, thì ra hiệu lực sức mạnh có được vượt xa bình thường lại ngắn như vậy.

“Lời cô nói… là thật sao?” Quả thực Cửu Vi không dám tin, khó mà tưởng tượng nổi nữ nhân này sẽ có ngày sắp chết. Cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, trông thế nào cũng thấy còn tốt hơn lúc ở Thiên Sơn, chỉ là ánh mắt đã mất đi sự sắc sảo, mơ hồ vẻ cơ cực uể oải.

Nhìn ra được hoài nghi của hắn, nàng dứt khoát vươn tay ra, “Tự ngươi dò đi.”

Cửu Vi hồ nghi đè lên cổ tay bé nhỏ, miệng vẫn nhạo báng, “Ta cũng không phải là danh y, để ta chẩn cũng uổng… Cô! Sao có thể…” Bất chợt âm thanh tắt ngúm, khiếp sợ không nói ra lời.

Nàng thu tay về, mệt mỏi lại không biết làm sao, chẳng buồn nở nụ cười giải tạo, “Ngươi biết rồi chứ? Ta chỉ còn lại cái thân xác trống rỗng này.”

Cửu Vi nhất thời im lặng.

“Dù gì thời gian cũng không còn nhiều, vạch trần lại thêm rắc rối… Dứt khoát buông tay chàng cũng tốt, tránh cuối cùng lại hại thêm một người.” Hàng mi run run, nàng nâng ly trà nhấp một hớp.

“Vì sao lại nói cho ta biết, cô vẫn luôn không nói gì mà.” Miễn cưỡng hoàn hồn, Cửu Vi khó hiểu.

Nàng nhìn ra xa, sức sống mùa xuân đã kéo đến mỗi một ngõ ngách trong đình viện, nơi nơi đều nở rộ mầm xuân, sắc vàng tươi lẫn màu

xanh non phô trần khắp nơi, lay động chập chờn trong cơn gió dịu êm.

“Vì ngươi ghét ta.” Đôi mắt đen lạnh nhạt liếc nhìn, “Hơn nữa ngươi cũng coi trọng chàng hơn bất kỳ ai, hy vọng chàng được sống tốt, nên nhất định sẽ giữ bí mật.”

Cửu Vi cười khổ, “Bây giờ ta lại hối hận vì đã hỏi.”

“Nhưng ta lại muốn nói.” Nàng hoảng hốt nhỏ giọng lẩm bẩm, “Cứ giữ trong người thật khó chịu.”

“Vốn định trốn mấy năm rồi chết thì thôi, dù gì sớm muộn chàng cũng sẽ cưới danh môn thục nữ khác, quên đi một người như ta, nào ngờ chàng vẫn tìm được đến đây.” Ngón tay trắng muốt xoa trán, lời nói ra lại gần như thất thần, “Ta nên nói lời khó nghe khiến chàng hoàn toàn từ bỏ ý định mới phải, nhưng nhìn dáng vẻ của chàng… ta lại không nói nổi, cái gì cũng… Chàng thật ngốc…”

Đập vào mắt là phiền loạn trăm năm khó gặp ở đối phương, lại nhớ đến người say khướt hôm qua, Cửu Vi khó tránh khỏi thở dài.

“Ta rất rõ hắn đối tốt với cô, bây giờ ta cũng coi như đã biết cô đối với hắn thế nào rồi.”

“Ta đối với chàng ư?” Nàng bất giác cắn môi, đôi môi anh đào chợt trắng bệch, “Ta không hề tốt với chàng chút nào, không biết rốt cuộc chàng nhìn trúng gì ở ta…”

“Đúng là ta ghét cô.” Nhớ lại ấn tượng ngày trước, Cửu Vi nói thẳng, “Cô quá lạnh lùng cũng quá thông minh, lại không hề lưu tình với bản thân, không hề có lấy một nhược điểm để lợi dụng, làm kẻ địch của cô sẽ rất đau đầu, cô không hề giống nữ nhân chút nào cả.”

“Ta cứ tưởng cô chỉ đang lợi dụng hắn, không ngờ cô lại mạo hiểm đến Thiện Thiện, còn giải nội lực cấm chế cho hắn, đến hôm nay hắn vẫn không biết cô đã giải thế nào.”

“Tử Túc có nói với ta cô từng đòi bảy tử tù trong ngục, sau đó ta mới biết được là dùng để thử châm, vì hắn… Cô vẫn không nói cho hắn biết.”

Ca Dạ im lặng không nói.

“Vì tên ngốc kia sẽ áy náy, hắn khác chúng ta.” Cửu Vi cảm khái than nhẹ, nếu đổi lại chắc hẳn cũng sẽ làm chuyện như vậy, “Cô, xứng đáng có được tình cảm nhiều năm của hắn.”

Lần đầu tiên Cửu Vi lộ vẻ tán thưởng.

Nàng miễn cưỡng cười, bàn tay cầm ly trà khẽ run rẩy.

Chương 91: Chọc giận

Có đôi lúc Cửu Vi thấy hắn xuất thần, như thể đang cất giấu tâm sự gì đó.

Mỗi lần thấy hắn tính toán phải làm thế nào mới tìm được viện của Ca Dạ, một mực cố chấp không chịu từ bỏ, thì Cửu Vi lại khuyên nhủ liên hồi, song kết quả vẫn không ngoại lệ – bị bỏ ngoài tai, không thể làm được gì. Thế là hắn bèn lấy lý do ở xa tới không dễ, kéo Tạ Vân Thư chơi khắp Trường An, cả ngày đi đây đi đó trên phố xá ngõ hẻm, kỹ viện đài hát, dạo chơi cả Tây Kinh một lần. Mọi người như chung tiếng lòng, cứ như thể đã hẹn thay phiên đề nghị vậy, ngày nào cũng giở đủ ngón trò khác nhau, không hề cho hắn có thời gian ở một mình.

Thư thúc giục của nhà bay đến tới tấp như tuyết rơi, khẩu khí của phụ thân ngày một nghiêm nghị, xem chừng ông vô cùng bất mãn với nguyên nhân cứ ở mãi Tây Kinh không chịu về.

Biết rõ những người bên cạnh đang trông chờ điều gì, song hắn lại không muốn đi. Tuy không thấy được Ca Dạ, dẫu sao nàng vẫn ở Quân vương phủ, nhưng ai biết được về rồi thì bao giờ có thể trở lại đây, nếu nàng lại biến mất, thì liệu hắn có thể tìm thêm bốn năm nữakhông.

“Tất cả đều hy vọng ngươi từ bỏ, thậm chí là cả nàng.” Cửu Vi nói thẳng.

Hắn biết đây là sự thật, cũng biết phải làm thế nào mới lý trí, nhưng đáy lòng lại chẳng hề cam tâm, lửa tình không cách dứt bỏ cứ cháy

âm ỉ, theo thời gian dần trôi, ngày càng phừng lên dưới áp lực.

“Xem ngươi tự biến mình thành gì kìa.” Cửu Vi muốn giễu cợt, nhưng lại thành nhếch môi thở dài.

Hắn cứ thờ thẫn nhìn cây liễu xanh bên cạnh hồ Trường An nhẹ nhàng phe phẩy trong cơn gió đầu xuân, như những sợi tóc buông xõa không được chải chuốt, vài ba con diều nhanh chóng tụ năm tụ ba bay lên trời, kèm theo thiên không xanh thẳm, khiến người ta chợt nhớ đến một gương mặt tươi cười còn đẹp hơn gió xuân…

“Nội trong hôm nay nhận được tin tức do nhị ca thăm dò, đến lúc đó ta sẽ quay về.”

Cửu Vi thở phào một hơi thấy rõ, lại không quá tin, “Ngươi nói thật chứ?”

“Thật.”

Quay về giải quyết cho xong mọi công việc trong tay, đến khi đó hắn sẽ lại rời nhà lần nữa, phiêu bạt với hai bàn tay trắng, vậy Ca Dạ có thể đoạn tuyệt nữa không? Nếu nàng vẫn muốn trốn… Chợt nở nụ cười bất đắc dĩ, câu trả lời xoắn xuýt nhiều ngày chỉ có một.

Bất kể nàng và Quân Tùy Ngọc có quan hệ gì, bất kể Ca Dạ đang có suy nghĩ gì, đến lúc hắn một thân một mình thì thứ dư dả nhất chính là thời gian, nhiều năm dây dưa ràng buộc như vậy, há để nàng nói chấm dứt là chấm dứt.

Hắn sẽ không buông tay.

Cửu Vi nhìn nét mặt hắn thì cũng đoán được bảy tám phần, lòng thương xót song lại không thể khuyên thêm được nữa. Im lặng một

lúc lâu, hắn chợt nghĩ đến hoài nghi ban nãy, “Ngươi để huynh ấy đi thăm dò gì vậy?”

Hắn chỉ mỉm cười, cho đến khi vào khách điếm nghỉ chân mới trả lời.

“Ta nhờ nhị ca đi tiếp cận một người, với tài học của huynh ấy thì ắt hẳn đối phương sẽ khách sáo.”

“Là ai?” Tiến lại gần phòng, mơ hồ có tiếng tranh chấp truyền đến, Cửu Vi thuận miệng hỏi nhưng đầu thì đã tập trung vào trong cửa.

“Phó thiên y, danh y đệ nhất Trung Nguyên đã chẩn bệnh cho Ca Dạ.”

Hắn cũng nghe thấy tiếng cãi vả, nghe ra giọng của Tạ Cảnh Trạch thì không khỏi bước nhanh hơn, lại không phát hiện vẻ mặt đột ngột cứng đờ của người bạn.

“… Đệ không cần phải nói với nó, chỉ cần áp giải lão tam về Dương Châu với ta là được, đây cũng là ý của cha.” Âm thanh vô cùng tức giận này là Tạ Khúc Hành, lòng hắn nựng đi, quả nhiên đại ca cũng đã mất kiên nhẫn đến Tây Kinh.

“Đại ca, tam ca điều tra lâu như thế, nên để cho huynh ấy biết chứ.” Giọng của Thanh Lam có phần do dự, chần chừ phản đối, “Bệnh của Ca… Quân cô nương… Cô ấy có ý tốt nên mới…”

“Ta thừa nhận cô ta có ý tốt, nên mới phải càng giấu tam đệ, dù sao cô ta cũng không sống được bao lâu, cần gì phải để lão tam thêm đau lòng.” Tạ Khúc Hành ngắt lời, giọng điệu rất kiên quyết.

Trong đầu chợt nổ *ầm*, hắn gần như không còn nghe rõ lời trong phòng, chỉ loáng thoáng nghe thấy Tạ Cảnh Trạch nói, “Ngộ nhỡ sau

này tam đệ biết…”

“Quay về Dương Châu rồi, nếu có tin tức liên quan đến cô ta thì sẽ dìm xuống hết.” Tạ Khúc Hành dừng lại, “Thời gian về lâu sẽ tự phai thôi.”

Thanh Lam buồn bực, “Có phải nhị ca tính sai rồi không, lần trước đệ thấy sắc mặt của cô ấy rất tốt, đâu giống là…”

“Nhờ linh dược của Quân Tùy Ngọc nên mới được như vậy, nguyên nhân cô ấy ngủ nhiều chính là vì cơ thể đã tổn thương quá nặng, không khác gì cây nến trước gió.” Tạ Cảnh Trạch thổn thức, “Nghe nói mấy năm gần đây Quân Tùy Ngọc lùng sục hết mọi tấc trong thiên hạ, cố gắng tìm về dược liệu quý báu, nếu như thành, nói không chừng có thể chống đỡ thêm mấy năm.”

“Đệ thấy dáng vẻ cô ấy có thay đổi, ắt hẳn độc cũng đã tiêu bảy tám phần, sao lại còn nghiêm trọng đến thế?”

“Điểm chí mạng không phải là độc mà là võ công cô ấy luyện, Phó thiên y một mực khuyên cô ấy phế võ công đi, dù nhất thời có cản trở đến kinh mạch, nhưng chỉ cần châm cứu dùng thuốc điều chỉnh thì còn có thể kéo dài thêm một thời gian nữa, nếu không sẽ như uống rượu độc giải khát, tự rút ngắn mạng sống.” Nhớ đến vẻ mặt đáng tiếc của Phó thiên y, Tạ Cảnh Trạch không khỏi lắc đầu, “Nhưng làm thế nào cô ấy cũng không chịu nghe, dẫu chết cũng không chịu, ngay tới Quân Tùy Ngọc cũng không có cách.”

“Cô ta không sợ chết, nhưng lại khiến Quân Tùy Ngọc lo lắng đề phòng thay mình.” Tạ Khúc Hành lạnh lùng nói, “Tên kia cũng là đầu óc mê muội rồi, tự ra tay phế võ công cô ta là được, lại cứ để mặc cô ta dày vò.”

“Phó thiên y cũng từng bảo vậy.” Tạ Cảnh Trạch cười khổ, “Nhưng Quân Tùy Ngọc không dám.”

“Không dám?” Thanh Lam khó hiểu, “Một ngày cô ấy ngủ đến tám chín canh giờ, chẳng lẽ còn sợ không có cơ hội ư?”

“Ý chí củ cô ấy rất kiên quyết, nên mới luyện thành công phu khó như vậy. Có điều không biết vì sao lại không có ý sống, sống chết đều không để trong lòng, cũng vì thế nên linh dược giảm dần đi. Nếu phế võ công đi, sợ là không khác gì giết cô ấy.”

Tạ Khúc Hành bất ngờ chớp mắt, cười nhạt, “Thì ra cô ta cũng không yên tâm Quân Tùy Ngọc.”

“Đại ca!” Thanh Lam bất mãn với thái độ của huynh trưởng, suy cho cùng cũng là người trong lòng tam ca, ngay đến cậu cũng không đành lòng nghe.

“Nếu cô ta không hư vinh cậy thế Quân gia, thì có lẽ ta còn kính trọng, nhưng bây giờ đệ cũng thấy rồi đấy.” Tạ Khúc Hành không chút thương xót, “May mà cô ta còn chút lương tâm, tự biết mình không sống được lâu nên mới tìm cành cao khác, không dây dưa lão tam nữa.”

Tạ Cảnh Trạch thở dài.

“Cứ quyết định vậy đi, lão tam về thì cứ nói là không biết, ngày mai lên đường về Dương Châu, không một ai được nhắc đến nữa.” Tạ Khúc Hành cứng giọng quyết định, đứng dậy sắp xếp công việc, nhưng vừa mở cửa thì lập tức trông thấy gương mặt xanh mét bên ngoài, tất cả mọi người đều ngạc nhiên sững sờ.

Bất động một lúc lâu, Tạ Vân Thư quay đầu rời đi, nhanh tới nỗi

không ai kịp phản ứng.

Cửu Vi là người đầu tiên đuổi theo.

“Đợi đã!” Cửu Vi dùng hết sức, cuối cùng mới ngăn được hắn ở giao lộ, “Ngươi biết nàng ở đâu trong Quân vương phủ không?”

Tạ Vân Thư im lặng một chớp mắt, lắc mình định đi vòng.

“Ta nói cho ngươi biết.” Một câu nói đã cản lại bước chân của hắn.

Cửu Vi thở dài, bẻ một cành cây xuống vạch đường đi, chỉ rõ ám vệ trạm gác cùng góc chết để lẻn vào.

“Ngươi biết từ lúc nào?” Lời nói ngạc nhiên mơ hồ như nặn ra từ trong ngực, đau thấu tim can.

“Nửa tháng trước, ta đến Quân vương phủ gặp nàng ta.” Cửu Vi nhìn thẳng, “Nàng ta không hy vọng ngươi biết chuyện.”

“Thì ra… Các ngươi đều đã biết.” Con sóng thủy triều thay phiên nhau kéo đến trong lòng, hắn không nghĩ nổi gì nữa, đau tới mức như có hàng ngàn hàng vạn kim thép đâm vào, chỉ cảm thấy mắt đen kịt đi.

“Lão tam.” Tạ Khúc Hành cản trước người tam đệ, “Đừng làm chuyện điên rồ nữa, bệnh tình của cô ta đã trong giai đoạn cuối rồi, đệ đi thì có thể làm được gì?”

Quả thực Tạ Cảnh Trạch không khuyên nổi, Thanh Lam lại chẳng biết nên nói gì cho phải, cản không được mà để đi cũng không xong.

Ngân Hộc Bích Chuẩn đi theo hai người quay về, tất cũng nghe thấy

rõ, nhất thời mắt hoa lên.

Tạ Vân Thư ghi tạc bản đồ vào đáy lòng, gạt tay ngươi huynh trưởng ra, chất giọng khàn khàn như thể đã vỡ vụn, “Đệ… không lo được nhiều như thế, xin đại ca thứ tội…” Cắn răng nói đoạn, trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, ép huynh đệ hoảng sợ lùi ra, rồi hắn cứ thế xông thẳng ra ngoài.

“Ngân Hộc Bích Chuẩn, theo dõi hắn từ xa cho ta, đừng để hắn xảy ra chuyện.” Cửu Vi lập tức ra lệnh, hai người Ngân Hộc Bích Chuẩn gật đầu tắp lự, lập tức biến mất.

Gió rét đầu xuân lạnh thấu xương cuốn bụi bặm trên đường bay lên, vương vãi trên bầu trời Trường An.

Tạ Khúc Hành trợn mắt nhìn theo hướng tam đệ rời xa, vô cùng ảo não.

***

“Tiểu thư nên vào trong thôi, ngoài này gió lớn quá.” Sương Kính dịu dàng nói nhỏ, muốn đỡ người trên xích đu dậy.

“Ta muốn hóng gió một lúc.” Nàng né người, cởi áo lông cáo trên người xuống, “Đã vào xuân rồi, không sao đâu.”

“Nhưng gió lạnh…”

“Chỉ ngồi một lúc thôi.” Tay vịn lấy dây tơ, xích đu khẽ khàng lay động, “Như thế trong lòng bình yên được một chút.”

Sương Kính không khuyên nữa mà lùi ra hai bước, giữa chân mày thấp thoáng nét buồn rầu.

Nàng cũng không có suy nghĩ gì, chỉ dựa vào bàn đu nhìn trời xanh khuất sau tầng mây đến ngẩn người, hơi lạnh quen thuộc dần ngấm vào da thịt, mơ hồ có phần hoài niệm.

Mây bị gió lạnh thổi tới, bầy trời dần trở nên tối đi, bông tuyết trong suốt nhỏ bé rơi xuống, rõ ràng đang là ngày xuân vậy mà lại có tuyết rơi. Những bông tuyết nhỏ bay đầy trời, nàng giơ tay lên hứng lấy, nhưng tuyết chưa kịp rơi xuống lòng bàn tay thì đã lập tức tan ra, biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại khí lạnh cô quạnh.

Xích đu vang lên tiếng *cọt kẹt* khe khẽ, ánh mắt mơ màng lướt qua tường thấp cây cao cùng mái nhà cong cong, trên cây hoa đào là những nụ hoa đang đợi ngày nở bung cánh, cùng người đứng thẳng cạnh cây…

Trái tim bỗng nhảy cẫng lên.

Không biết người kia đứng dưới vòm cây tự lúc nào, như hóa thành một với phong cảnh sau lưng.

Tuyệt vọng đến thế, ánh măt đau đớn rối loạn như thể tổn thương đến cực điểm, chứ đầy nguy hiểm đáng sợ, nặng nề nhìn thẳng vào nàng.

Chàng… đã biết rồi, nàng đột nhiên hiểu ra, kinh hãi không biết phải làm thế nào cho phải.

Thấy Sương Kính tiến lên ngăn lại quát hỏi, nàng lại làm ra cử động dù nằm mơ cũng không có – nhảy xuống xích đu chạy trốn.

Chàng đã đến rồi.. Chàng đã biết rồi… Không còn nơi nào có thể tránh được nữa. Dù đã biết rõ nhưng nàng vẫn dùng hết sức bỏ

chạy, như thể quay về phòng thì có thể trốn được mọi thứ, không cần phải nghe gì nữa.

Mơ hồ nghe thấy Sương Kính kinh hãi la lên.

Chân mềm đi ngã nhào một cái, bất chấp quay đầu nhìn lại, nàng gượng mình bò dậy tiếp tục chạy, động tác nhanh nhẹn ngày xưa lại trở nên vô cùng khó khăn, tuy thế nàng cũng không dám dừng lại. Càng nóng lòng thì càng khổ sở, không ngờ lại ngã xuống tiếp, lần này nặng hơn, vừa bò dậy thì một bàn tay đã đặt trên vai.

Ngón tay có lực vừa trắng vừa thon, nó đã từng dịu dàng mơn trớn mỗi một tấc trên cơ thể, vậy mà lúc này lại đang bóp lấy vai nàng, như dùng sức bám chặt vào nàng.

Khuôn mặt đai đớn cùng tức giận đốt sạch thất thường, bàn tay không chút lưu tình… Nàng đau tới nỗi thần trí cũng sắp mơ hồ.

Hắn muốn khiến nàng đau, muốn để nàng đau như hắn.

Dù đến mức này rồi, nàng thấy hắn mà vẫn trốn chạy.

Người trước mắt hô hấp rối loạn, trong mắt không còn bướng bỉnh nữa, thay vào đó là hốt hoảng không cách nào che lấp. Mấy lần chật vật ngã xuống, hắn dơ tay thăm dò thì mới hay không có nội lực, từng là sát thủ sắc bén hàng đầu, nay đột nhiên lại thành người bình thường không có võ công, võ học khiến nàng đau khổ cũng như kiêu ngạo nay lại biến mất tăm.

Đã yếu tới mức đó rồi mà vẫn còn muốn che giấu, vẫn cứ im lặng muốn rời khỏi cuộc đời hắn.

Bàn tay dần siết chặt, nàng vẫn cố nhẫn nhịn, nhịn tới nỗi mồ hôi

lạnh thấm rỉ gần như muốn bất tỉnh.

Hắn lẳng lặng nhìn, thấy mình không thể chịu được nữa, lập tức bấu lấy cằm dưới hôn nàng thật mạnh. Nụ hôn này không hề có ý ngọt thương xót, mà trái lại còn dã man tàn bạo như đang trừng phạt, dần dần trong miệng có mùi máu. Vậy mà nàng im lặng chịu đựng như thể không cảm nhận được đau đớn, ngọn lửa trong lòng hắn càng lúc càng mạnh, không hề có chút sảng khoái nào, trái lại chỉ tràn đầy dục vọng phá hủy.

Sương Kính ngã xuống không nhúc nhích được, lòng như lửa đốt, trơ mắt nhìn nam tử kia không chút thương tiếc bắt lấy bóng dáng bé nhỏ, ôm vào lòng mặc sức cợt nhả, thậm chí còn ôm nàng đi vào phòng ngủ, một cước đá bay cửa.

Muốn lên tiếng gọi thị vệ đến, nhưng cấm chế làm nàng ta không phát ra được âm thanh nào. Đúng lúc này bên cạnh bỗng vang lên tiếng thán phục.

“Trời ạ, lúc này lão đại lại… Ngân Hộc ngươi có thấy không hả.”

“Ta không mù, dĩ nhiên là thấy.” Một người khác lẩm bẩm nói nhỏ, “Ta lấy làm lạ, vì sao chúa thượng…”

“Không đánh trả lại?” Hai người vượt tường vào chỉ nhìn thấy nửa đoạn sau.

Lẩm bẩm một lúc lâu mới phát hiện nữ tử nằm trên đất, một gương mặt nam tử trẻ tuổi đập vào mắt Sương kính, tò mò cúi đầu.

“Lão đại cũng ác quá rồi, lại dùng thủ pháp nặng thế này, nhỡ khiến người ta nằm nguyên một ngày thì sao.” Theo tiếng nói nhỏ, cơ thể bất giác được thả lỏng, Sương Kính lập tức bật dậy muốn vọt vào,

song lại bị người ta giữ lại.

“Đừng đi, đây là chuyện của bọn họ.” Bích Chuẩn luôn dịu dàng trước phái nữ, hòa nhã khuyên, “Huống hồ chúa thượng há dễ bị bắt nạt, cô không cần phải lo.”

Sương Kính vô cùng sốt ruột, nhưng giọng đã khàn đi, bất giác rơi nước mắt, “Các ngươi thì biết gì chứ, tiểu thư không hề có võ công, ngay đến đi đứng cũng không thể…”

Trong nháy mắt cả hai im bặt.

Một lúc lâu sau, Bích Chuẩn điểm nhẹ lên vài huyệt đạo, tạm thời chế trụ thị nữ trung thành.

“Cô yên tâm, sẽ không làm gì nàng ấy đâu.” Càng nghĩ càng đau lòng, trong lòng rất không dễ chịu, “Trên đời này người không nỡ khiến nàng chịu khổ nhất, chính là huynh ấy.”

Chương 92: Moi tim

Ngay khi cánh cửa đóng lại cái sầm, cái lạnh nơi đáy lòng ngay lập tức lan tràn, hơi thở bên cạnh khiến người ta sợ hãi. Nàng gắng sức giãy giụa, nhưng theo tiếng lụa bị xé rách, tầng tầng y phục mùa đông nát vụn như giấy, trong nháy mắt đã trần truồng như đứa trẻ sơ sinh.

Không đối phó nổi trước sức mạnh áp đảo, mắt thấy sắc mặt hắn tái nhợt, tức giận cởi phăng y phục, nàng không thể ngừng được sự hoảng loạn, đầu ngón tay khép lại, tất cả đều lọt vào mắt hắn.

“Nàng biết ta muốn làm gì, ta cũng biết nàng muốn làm gì, nếu muốn ta dừng lại thì ra tay đi. Không phải đã tính toán sinh tử xong cả rồi sao? Nắm trong tay càng không phải chuyện to tát.”

Mặt nàng càng lúc càng trắng, nghe thấy giọng điệu đau đớn trào phúng của đối phương mà không nói nổi nên lời.

Thấy nàng không nói gì, cơn giận của hắn càng bùng phát, một tay tách đôi chân mảnh khảnh ra, cơ thể cao lớn đè xuống, đâm vào cơ thể nàng.

Khó chịu đau nhức khiến nàng lập tức cong oằn người.

Đối với cả hai, động tác như thế không khác gì hành hạ, vậy mà hắn vẫn mạnh mẽ xâm nhập, nhìn chằm chằm người mắc kẹt dưới thân, ánh mắt tối đen như băng tuyết ngày đông, bàn tay bấu lấy nàng gần như khảm vào da thịt. Nàng căng thẳng siết chặt, cắn nát môi làm máu rỉ ra, sắc mặt phờ phạc chịu đựng sự thô bạo của hắn, cơ thể

khô khốc chặt chẽ run lên vì đau đớn.

Thì ra chàng hận đến thế. Trong mơ màng có vật gì đó nổi lên, chèn ép khiến cổ họng phát đau.

Nghĩ cũng đúng, từ trong xương tủy hắn cũng là người kiêu ngạo như vậy, chỉ những khi ở trước mặt nàng mới hóa thành sắt vụn, từng bước nhượng bộ, nhưng rốt cuộc… Móng tay đang bấu lấy cổ tay nam nhân chợt buông lỏng rũ xuống. Nàng cụp mắt, lẳng lặng chịu đựng màn làm nhục không chút dịu dàng. Không cầu xin cũng không kêu đau, vẻ mặt khuất nhục đập vào mắt, hòa cùng bi ai tạo thành một.

Mà người không chịu đựng nổi vẫn là hắn.

Bỗng rút mình ra lật nàng lại, đầu ngón tay trượt vào môi nàng, cạy hàm răng đang cắn chặt ra, cùng lúc đó, hắn đâm vào từ sau lưng, hàm răng không thể khép lại run lên, thốt ra tiếng thở hắt kinh hãi. Tuy nàng vẫn cứng nhưng cơ thể đã dần ướt theo bản năng, hóa giải cơn đau thô ráp.

Mơ hồ nghe thấy tiếng kêu đau, vật cứng chôn trong cơ thể bắt dầu xê dịch, liên tiếp đâm vào nơi mềm mại sâu nhất, càng lúc càng nhanh. Hắn chưa bao giờ thô lỗ như vậy, qua mấy độ làm nàng không thở nổi, bất giác thấp tiếng rên rỉ. Mà như vậy càng khiến hắn thêm điên cuồng, ôm lấy eo thon hung hăng va chạm, âm thanh mất khống chế càng lúc càng nhiều, chẳng còn ai nhớ lấy vướng mắc ban đầu, chỉ để mặc dục vọng điên cuồng cắn nuốt tất thảy.

Biết rõ hành động như thế bỉ ổi đến đâu, biết rõ nàng đã thôi kháng cự, vậy mà hắn vẫn không khống chế được kích động tàn phá. Đường cong gợi cảm dụ người trầm luân, làm hắn sa vào khó lòng kiềm chế, giống như yêu cầu mãi mãi không được thỏa mãn, cố gắng

tìm kiếm sự an ủi trong cơ thể mềm mại. Nước da trắng muốt bị dày xéo đã ửng đỏ, nàng yếu ớt đẩy nhẹ cầu xin, nhưng vẫn chẳng thể nào trốn được cơn triền miên. Hắn chạm đến nơi nàng bất lực nhất, tham lam thưởng thức mùi thơm ngọt, khi thì hung mãnh lúc lại dịu dàng, quấn quít lấy nhau ép nàng đến bên bờ sụp đổ, phải chịu thất bại trong cuộc tấn công tình dục.

Sắc trời từ sáng chuyển tối, rồi từ tối lại sáng.

Không biết đã tỉnh lại lần thứ bao nhiêu, yên tĩnh lần này khiến nàng sinh ra ảo giác, một lúc lâu mới sực nhớ ra, từ từ nghiêng đầu sang. Không còn sự cuồng bạo ban đầu nữa, khuôn mặt tuấn tú say giấc tháo đã gỡ đi khí thế ác liệt, yên giấc ngủ ngon, cơ thể tỏa ra hơi nóng dính sát vào nàng, một tay vắt ngang hông.

Im lặng ngắm nhìn một lúc lâu, nàng rất muốn giơ tay vuốt lấy hàng mi nhíu chặt ấy.

Màn trướng rũ thấp, ánh sáng mờ mờ, chẳng rõ hiện tại là canh giờ nào. Ngoài nhà yên ắng, không hề giống có hộ vệ ttùng trùng, lại mặc hắn… buông thả hoang đường như thế.

Không muốn nghĩ tiếp nữa, cố đẩy cánh tay bên eo ra, đau đớn khó mở miệng khiến nàng gần như không chịu đựng nổi. Vén chăn lên hít một hơi, vừa thử nhúc nhích thì cánh tay cường tráng đã vòng lại.

“Muốn đi đâu.” Hắn thấp giọng khàn khàn hỏi.

Nàng cứng người, im lặng một lúc rồi chỉ vào phòng tắm bên cạnh.

Hắn nhìn một cái rồi ôm nàng đi đến.

Ngâm trong hồ nước ấm áp, eo mềm đi như muốn đòi mạng, suýt đã

không thể ngồi nổi. Hắn chẳng nói chẳng rằng ôm nàng dựa vào trước ngực, nhẹ nhàng gội đầu cho nàng, rửa sạch chất dính trên người, mơn trớn mãi ở những nơi tím bầm, tất cả đều là dấu vết do hắn để lại.

“Có đau không?”

Nàng lắc đầu.

Hắn cúi đầu cắn mạnh lên vai, để lại dấu răng sâu.

“Đau không?”

Khuôn mặt trắng bệch, vậy mà nàng vẫn cắn răng chịu đựng, để nước từ từ rửa trôi vết máu.

“Ta hy vọng nàng nói đau.” Hắn thè lưỡi liếm láp, cảm nhận mùi máu như rỉ sét, “Ta không muốn nàng chịu đựng, không khóc cũng không nói, làm như không có chuyện gì xảy ra, không có chút cảm giác nào.”

“Khóc hay nói… thì sẽ hết đau ư?” Nàng miễn cưỡng đáp.

“Vẫn đau.” Hắn ôm lấy nàng từ phía sau, né tránh vết thương do mình gây ra, “Nhưng ta sẽ biết nàng đang đau, sẽ nghĩ cách để nàng không đau nữa.”

Im lặng kéo dài, hắn một mực đợi, đợi nàng đưa ra cam kết.

Rốt cuộc nàng cũng mở miệng.

“Rất nhiều năm trước, ta đã từng đọc Kinh Phật.” Đôi mắt đen láy chứa đựng sự mệt mỏi, “Nhưng chỉ nhớ một câu nói.”

“Trong ái dục, con người sanh một mình, chết một mình. Một mình đến, một mình đi, khổ vui tự chịu lấy, chẳng ai thế cho.”

“Nàng sợ lắm đúng không?” Không tức giận, trái lại hắn còn cười.

Nàng không hiểu ý hắn và cũng không muốn hỏi, im lặng cảm nhận dòng nước chảy qua kẽ tay.

“Nhìn xem, nàng sợ có một ngày người mình nương tựa sẽ xoay lưng rời đi, hay sợ mình vì lệ thuộc mà bị kẻ khác coi thường?” Ngón tay thon dài chải lấy mái tóc đen, hắn gần như tàn nhẫn vén lên tấm rèm che giấu nàng ẩn trốn, là sự sợ hãi vô hình, “Nàng không có cảm giác an toàn, điều này cũng không trách nàng được, nàng dựa vào sức mạnh của mình để lớn lên, nên mới không tin bất cứ một ai.”

“Dù Quân Tùy Ngọc là ca ca ruột của nàng, dùng mọi cách chăm sóc quan tâm nàng, nhưng nàng vẫn không chịu bỏ đi thứ võ công gây tổn hại, vì nàng e sợ sẽ mất đi khống chế trước thực tế. Nàng sợ mình bất lực còn hơn là chết.”

“Nàng chỉ tin Thẩm Hoài Y, bởi vì y đã chết rồi, sự tốt bụng của y dành cho nàng mãi mãi không đổi. Còn ta… còn sống.” Hắn bật cười chua chát, “Nên nàng mới sợ, sợ ngày sau sẽ có ngày ta hối hận vì đã yêu nàng.”

“Nàng sợ người khác chỉ trích tình yêu làm hại ta, rơi vào kết cục như Phi Khâm.”

“Nàng sợ ta biết nàng bị thương, nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối mất đi khống chế của nàng. Sợ ta gần gũi nàng chỉ vì kích động, nhưng lại vì chán nản mà không muốn gánh trách nhiệm.”

“Có lẽ… nàng còn sợ sẽ có ngày nàng hận ta.”

Cơ thể nàng dần dần run rẩy rồi cố hết sức đè nén, ôm chặt lấy đầu gối, sống lưng cong lại như cây cung yếu ớt.

Giọng hắn rất mềm, dịu dàng nhìn nàng nhưng lại không đụng chạm.

“Nhìn đi, nàng nhát gan như thế, không có ta sao được.”

“Không biết… Một mình ta… Vốn không sợ gì…” Nàng lẩm bẩm như đang thuyết phục bản thân, “Sai rồi… Nhất định là chàng sai rồi…”

“Là ta sai, vì đã không phát hiện ra nàng sợ hãi nhiều đến thế.” Hắn chợt thở dài, “… Nàng càng sợ nhiều thì chứng tỏ càng yêu ta nhiều.” Mà dù có chết nàng cũng không thừa nhận.

“Ta làm nàng bị thương… Nhưng ta sẽ không xin lỗi.” Hắn xoa lấy dấu tay bầm tím ở đầu vai, ánh mắt có hối lỗi cùng đau lòng, song ngoài miệng vẫn thật thờ ơ, “Nếu nàng vẫn còn chưa tỉnh, nhất định ta sẽ lặp lại chuyện đó.” Dịu dàng biến thành bá đạo không cho cự tuyệt, “Nàng là của ta, mỗi phần mỗi tấc. Ta cũng là của nàng, không cho phép nàng không muốn. Đừng chạy trốn nữa, đừng để ta hận nàng nữa, đừng ép ta phải dùng cách thức tổn thương để giữ nàng lại.”

Tiếng nước chảy róc rách vờn quanh, ngón tay bé nhỏ dần siết chặt.

“Quá muộn rồi.” Nói đến cuối, trong giọng nàng mang theo tiếng khóc, vùi mình vào trong ao, lại bị hắn đẩy lên trên mặt nước, dùng sức cắn môi.

“Ta đã cố gắng, ta không hối hận vì giết giáo vương, nhưng…” Nàng không nói ra được.

Nàng biết, biết hắn tốt đến đâu, nhưng nàng đã không có chút hy vọng tồn tại.

Vì báo thù, nàng cam tâm tình nguyện trả giá mọi thứ. Không hối hận trước cái giá nặng nề đó, nhưng lại không còn đường sống để nghĩ nhiều về những thứ khác, động lòng thì sao… không có võ công, nàng chỉ là kẻ rắc rối nhiều liên lụy.

Không nên cùng hắn về Giang Nam mới phải, lại càng không nên dây dưa lâu đến mức càng lún càng sâu, khiến mọi thứ trở nên gay go.

Hắn luôn muốn câu trả lời của nàng, nhưng nàng có thể nói được gì đây?

Cơ thể đã tổn thương quá nặng, tính khí tồi tệ, quá khứ chẳng mấy vẻ vang… Nàng còn gì để trao hắn đây.

Hắn lau sạch nước trên mặt nàng, cuối cùng cũng nhìn thấy nước mắt lăn xuống như trân châu rơi, lồng ngực mơ hồ nhói đau, trái tim như bị cắt xẻ, tuyệt vọng bi thương thấu xương. Hắn từng muốn để nàng khóc, nhưng chưa từng nghĩ một khi nàng khóc thật thì lại khó chịu như thế, làm sao hắn có thể đánh mất nàng được.

“Võ công của nàng là Quân Tùy Ngọc… Từ lúc nào?” Hắn cố gắng để giọng mình được bình thường.

“Sau khi ta gặp chàng không lâu, huynh ấy đã đồng ý để ta tự lựa chọn, nhưng…”

“Chân nàng cũng bắt đầu từ lúc đó sao?”

Nàng nén khóc, nghẹn ngào gật đầu, “Mất một tháng đả thông kinh

mạch cản trở, mới miễn cưỡng đi được…”

Hắn khép hai mắt lại, hận bản thân đã sơ suất. Hôm uống rượu đó nàng không hề đứng lên, vậy mà hắn lại không hề phát hiện, chỉ mải mê chìm đắm trong nét mặt tươi cười. Dưới những lời dịu dàng vuốt ve cùng khuôn mặt mỉm cười thản nhiên hôm đó, rốt cuộc là tâm trạng thế nào.

“Còn bao lâu nữa?” Câu hỏi tàn nhẫn biết bao, nói ra lời gần như rút cạn sức lực.

“Ta không biết.” Nàng hít mũi, đôi mắt đen láy đỏ ửng, “Vốn chỉ còn lại ba năm… Bây giờ không có võ công, không biết có thể kéo dài được bao lâu… Dù không cần phải ngủ li bì… thì cũng vô dụng, ta đã là một phế nhân. Chàng nhìn đôi tay này đi, giờ còn không thể cầm nổi thứ nặng hơn ly…” Đôi mắt đen lại ngấn nước, nàng xoay đầu đi.

Ba năm… ngắn quá… nhưng… chí ít cũng còn ba năm.

Hắn gãi nhẹ vào bàn tay không xương, một lúc sau bỗng bật cười, cụp mắt che đi sự thê lương.

“Nàng… vẫn có thể đút ta uống rượu, có thể cùng ta ngắm hoa. Huống hồ nàng nhẹ như thế, ta không ngại ôm nàng đi bất cứ đâu.”

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn, đột nhiên rút tay về, “Ta không cần chàng thương hại.”

“Trái lại ta càng muốn nàng thương hại ta.” Ngón tay phe phẩy đôi môi đầy đặn, “Tội nghiệp ta theo đuổi nhiều năm như thế, tới hôm nay mới được xem là bắt được nàng, ta rất vui khi nàng không có võ công, xem xem nàng còn trốn thế nào nữa.”

Hôn lên cần cổ xinh xắn, lời của hắn gần như nỉ non.

“Đừng làm rộn nữa, mỗi một ngày sau này của chúng ta đều sẽ trôi qua trong sung sướng hạnh phúc, ta không muốn buông tay nàng nữa, nàng còn lại bao lâu, ta muốn bấy lâu.”

“Có được không?”

Chóp mũi nàng chua xót, lại lần nữa cắn môi.

Môi hắn bất mãn rơi lên bầu ngực, nhẹ nhàng ma sát phát ra âm thanh mơ hồ.

“Có được không?” Đầu ngón tay lướt qua lưng trần, da thịt trắng nõn trong chớp mắt run lên.

Sau mấy phen hoan ái, nàng trở nên vô cùng nhạy cảm, suýt nữa không khống chế được âm thanh của mình, một mực siết chặt tay hắn, “Chàng… đừng như thế mà…”

Hắn bịt tai không nghe mặc sức chòng ghẹo, từ sớm đã hiểu thấu cơ thể nàng, tùy tiện khơi dậy dục vọng.

“Còn không chịu nói hả?” Cười thấp một tiếng bỉ ôi, hắn nhẹ nhàng nâng đôi chân thon dài lên, phái nam mãnh liệt lao thẳng vào nơi mềm mại sâu nhất trong cơ thể.

Thứ cứng rắn nóng bỏng xâm nhập đầy mạnh mẽ, nàng đè nén tiếng kêu sợ hãi, nhưng không ngăn nổi hơi thở rối loạn. Không có cơ hội thở dốc, như mưa sa cuồng mãnh rơi xuống tới tấp, tê dại và khuây khỏa kích động cơ thể. Nàng bất lực dựa vào cánh tay mặc hắn cướp đoạt, tiếng rên nhỏ vụn đan xen cùng tiếng nước chảy róc rách, tình dục lan tràn theo hơi nước mù mịt bốc lên.

Suối tóc dài ướt đẫm xõa tung trong làn nước, từng sợi chìm nổi bao lấy hai người triền miên.

Chương 93: Nghị hôn

Lúc bước vào sân, Cửu Vi vừa ngạc nhiên vừa buồn cười.

Ngân Hộc Bích Chuẩn vô vị tranh cãi đôi câu, trên bàn có trà có bánh, cùng một nữ nhân im lặng mất kiên nhẫn lắng nghe, Bích Chuẩn cố gắng làm quen, vừa nhìn là biết có ý đồ xấu.

Ho một tiếng, hai người bọn họ lập tức đứng lên.

Tuy đã không còn quan hệ gì, nhưng dẫu sao cũng là tân giáo vương của Thiên Sơn, tự có cảm giác thận trọng nhún nhường.

“Hắn đâu rồi?”

Ngân Hộc nở nụ cười kỳ quái như ẩn chứa nội tình, thoạt nhìn vô cùng mập mờ.

“Ở trong phòng.” Còn tự bồi thêm một câu, “Tuyết sứ cũng ở trong đấy.”

“Đi vào từ bao giờ?” Dĩ nhiên Cửu Vi biết nụ cười ấy có ý gì, không khỏi bật cười theo.

“Từ hôm qua sau khi đến đây.”

“Vẫn chưa ra sao?” Nhìn sắc trời, hắn thật sự muốn huýt sáo một tiếng.

“Vâng.” Bích Chuẩn thấp giọng đáp, “Gần như là vác chúa thượng

vào, thuộc hạ thấy lần này thảm rồi.”

Cửu Vi đè nén kích động muốn cười to, “Các ngươi vẫn ngồi chờ đó hả?”

Ngân Hộc vuốt tay, “Chúng thuộc hạ không dám quấy rầy, lần trước vô tình phá đám đã bị lão đại chỉnh một trận ra trò, huống hồ còn có cảnh cáo.” Nhìn theo hướng hắn chỉ, một mũi kiếm sáng như tuyết đột ngột đâm ra, đóng xuyên qua hai cánh cửa, “Dám tự ý vào sẽ chết.”

Bích Chuẩn cũng nghiêm túc đáp, “Sương Kính đi đến gõ cửa, xác nhận Tuyết sứ còn sống, nhưng lão đại không cho người vào, càng không để nàng đi ra.”

Cũng chỉ có Sương Kính là căm phẫn thật, “Tên háo sắc đáng chết kia!”

Cửu Vi nhướn mày nghiền ngẫm.

“Vị này là?” Hành động như thế quả thật rất thiếu phong độ, hắn đồng ý.

“Người của Quân vương phủ, thị nữ hầu hạ Tuyết sứ.” Bích Chuẩn nhân tiện nịnh nọt, “Công phu rất tốt, từng là nội thị của Quân Tùy Ngọc.”

“Đã như thế, vì sao không vào giúp tiểu thư nhà ngươi một tay đi?” Có lẽ còn có thể mong đợi một trận kịch hay.

Sương Kính thở phì phò trừng mắt, lười đáp lời.

“Lúc chúng thuộc hạ tới đây rất thuận lợi, sau đó mới biết Quân Tùy

Ngọc đã hạ lệnh từ sớm.” Ngân Hộc chủ động báo cáo, “Sau lần lão đại bất chấp xông vào, Quân Tùy Ngọc đã hạ lệnh nếu tam công tử Tạ gia lại đến thì không cần ngăn cản, trừ khi dẫn chúa thượng rời khỏi Quân gia, nếu không cứ để mặc đối phương.”

“Nên chỉ có thể nhìn.” Bích Chuẩn không khỏi kinh ngạc, “Đã bẩm báo với Quân Tùy Ngọc về chuyện ở đây rồi, dường như y không có ý định nhúng tay.”

Quân Tùy Ngọc như thể thấy chuyện vui đã thành, đúng là người thú vị.

Trầm ngâm một hồi, Cửu Vi mỉm cười đi lên đập cửa.

“Khụ khụ, Thù Ảnh, không phải huynh đệ ta đây phá đám đâu, nhưng ngươi ở trong nhà người ta cũng lâu quá rồi, có phải nên đi ra giao phó không.” Giọng không lớn không nhỏ, vừa đủ truyền vào căn phòng đóng chặt, mang theo ý đùa dễ thấy, “Thể lực Tuyết sứ còn yếu, ngươi giày vò người ta sau đi, đừng khiến người ta mệt lả đi đấy.”

Sau một lúc lâu không có tiếng động, Cửu Vi lại ho khan.

“Nếu ngươi còn không ra, Sương Kính sẽ lo lắng cho quý thể của tiểu thư nhà mình, vạn bất đắc dĩ phá hư cửa đấy. Ta cho ngươi thời gian một nén hương, tự ngươi lo liệu đi.”

Tên Cửu Vi này.

Nghe thấy âm thanh trêu ghẹo ngoài phòng, Tạ Vân Thư nghiến răng lại không khỏi buồn cười, nằm trên cơ thể mềm mại bật cười, một lúc lâu sau mới uể oải đứng dậy.

Ca Dạ vùi mặt vào trong chăn không dậy nổi, rái tai xinh xắn đỏ bừng. Hắn mặc y phục vào tử tế rồi hôn nàng, không để nàng phải ra tay, hắn lựa một bộ đồ trong tủ ra, từ đồ lót cho đến váy dài. Đeo tất xong lại xỏ chân nàng vào giày lông dê, hắn ôm nàng đi đến trước bàn gương chải tóc. Suối tóc đen nhánh mềm như tơ, dù kẹp lên thì vẫn cứ rơi xuống, cuối cùng hắn đành vụng về buộc lên, chơi đùa một lúc lâu mới miễn cưỡng hài lòng, nhìn búi tóc nhẹ nhàng gọn gàng, đúng lúc này then cài cửa đột nhiên gãy làm đôi, hai cánh cửa đổ xuống đất *ầm ầm*, lập tức trong phòng sáng choang.

Cửu Vi đứng cạnh cửa cười cợt vẻ đùa dai, chậc chậc quan sát, từ chiếc giường xộc xệch vương vãi y phục xé nát, rồi đến cả vị tình dục trong phòng cộng thêm quầng thâm bên dưới mắt, nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng đậm.

Ngân Hộc Bích Chuẩn cũng hiểu rõ phần nào, song không dám tiến lên mà chỉ đứng trong sân vươn cổ ngắm nhìn.

Hắn tức giận liếc xéo, ôm nàng đi ra ngoài, đặt lên đệm da gấu ở phòng bên. Sương Kính vội vã giơ tay bắt mạch rồi rót canh sâm, tuy không khí ngày xuân đã ấm lên nhưng vẫn không dám sơ sài.

Dù nụ cười ấy rất khó chịu, nhưng lời Cửu Vi nói ra lại vô cùng nghiêm túc.

“Ngươi quyết định rồi à?”

“Ừ.”

“Định làm gì đây?” Tuy ngoài miệng hỏi thế, nhưng trong bụng Cửu Vi cũng biết câu trả lời là gì.

“Ta sẽ đưa nàng rời đi.” Hắn đã suy nghĩ rất kỹ rồi.

“Không về Dương Châu hả?”

“Ừ.” Thời gian còn lại của nàng không nhiều, hắn không muốn lãng phí vào chuyện thuyết phục gia tộc hay đối nhân xử thế.

“Hay là các ngươi đến Tây Vực đi.” Cửu Vi đề nghị, “Ta đảm bảo sẽ để các ngươi sống tốt.”

“Ta sẽ thương lượng với nàng sau.” Hắn liếc nhìn người sau lưng, đôi mắt chợt trở nên vô cùng thâm tình.

“Lát nữa thuộc hạ sẽ gửi thư để Mặc Diêu Lam Hiêu lên đường đến Tây Kinh.” Đúng lúc này Ngân Hộc mở lời, “Đồng thời cũng dặn bọn họ nhanh chóng làm cho xong công việc trong tay.”

Tạ Vân Thư gật đầu, “Ta còn muốn nói chuyện với Quân Tùy Ngọc nữa.” Dù gì cũng là huynh trưởng của nàng, về mặt phép tắc phải thông báo một tiếng.

“Không nói mấy câu với đại ca ngươi à?” Cửu Vi cười vẻ bí hiểm, “Hai huynh trưởng một ấu đệ của ngươi đều ở Tây Kinh, định cứ thế mà đi hả?”

“Sau này ta sẽ tự nói sau.” Tuy hắn rất áy náy, nhưng tâm ý đã quyết rồi.

“Giờ có thể tiết kiệm được thời gian đấy, ngươi đến tiền sảnh gặp người là được.” Cửu Vi ném ra câu trả lời, “Bọn họ đang nói chuyện với Quân Tùy Ngọc, ngươi có thể giải quyết luôn một thể.”

Thấy hắn ngạc nhiên, Cửu Vi cười cợt bổ sung, “Ta đến cùng bọn họ, ta đến thẳng đây còn bọn họ được Quân Tùy Ngọc mời đi nói

chuyện, cũng không biết ra sao rồi."

Trái tim Tạ Vân Thư cứng lại một thoáng, quét mắt nhìn Ca Dạ, gương mặt trắng muốt cũng có phần ngơ ngác, hơi nhíu mày.

"Để ta đi qua xem sao."

"Ta cũng đi." Nàng toan đứng lên nhưng lại bị hắn ấn xuống.

"Nàng đừng đi, cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe đã, lát nữa ta sẽ quay lại đón nàng." Giọng hắn vô cùng dịu dàng, lại cực kỳ kiên định.

"Chuyện có liên quan đến ta, ta muốn nói với Tùy Ngọc." Tay đè trên vai càng khiến đôi chân vốn vô lực không đứng nổi, nàng bất mãn trừng mắt nhìn hắn.

"Bây giờ cứ giao chuyện này cho ta đi." Hắn cúi người dỗ dành, "Nàng đừng nghĩ gì hết, chăm sóc cơ thể cho khỏe là được rồi."

"Ta…"

Ngón tay thon dài đặt trên môi, ngăn lại lời phản đối. Giọng ghé vào bên tai rất nhỏ, mang theo sự thân mật xen lẫn uy hiếp mập mờ, "Ngoan nào, nếu không ta sẽ khiến nàng mấy ngày không xuống giường được, cho đến khi… nàng xin tha mới thôi."

Giọng nam êm đềm khiến bên tai hơi nhột, hơi nóng phả ra phe phẩy, nhưng thứ nóng hơn là lời hắn nói. Biết rõ người ngoài chẳng thể nào nghe được, song mặt nàng vẫn bất giác đỏ bừng, nhất thời không thể vãn hồi.

Gò má tựa ngọc như phủ lớp phấn đỏ, thẹn thùng vạn phần. Hàng mi nhíu lại, lồng ngực phập phồng cơn giận nhưng không tiện phát tác,

ngay cả chiếc gáy nhỏ nhắn cũng dính sắc đỏ như ráng chiều trên tuyết, đẹp tới nỗi người nhìn không thở nổi.

Những người có mặt đều rung động xao xuyến, tất cả đều nhìn thẳng.

Bước ra khỏi phòng, Cửu Vi khó tin thở dài, “Coi như ngươi lợi hại, có thể hòa tan cả băng sơn.”

Đề phòng cảnh giác nhiều năm, vào lúc này mới hay đồng liêu kiêm đối thủ lãnh đạm vô tình lại là một giai nhân khuynh quốc khuynh thành. Sự dịu dàng trong phút chốc đó đủ khiến hắn lạc mất hồn phách, anh hùng hào khí tranh bá thiên hạ gì chứ, chỉ cần đứng trước mặt sắc đẹp tuyệt trần thì đều hóa thành mây khói. Nữ nhân như thế nên ẩn nấp trong khuê các nội viện, nếu không sẽ khiến cánh nam nhân phát điên mất.

“Con mắt nhìn nữ nhân của ngươi… tốt hơn ta nhiều.”

So với sự ung dung bên này, bầu không khí ở tiền sảnh nơi Quân vương phủ đãi khách vô cùng căng thẳng.

Sau vài câu khách sáo đưa đẩy thì nhanh chóng đi vào chuyện chính.

“Mời Quân công tử bảo tam đệ không ra hồn gì của ta đi ra cho.” Tạ Khúc Hành chắp tay xin lỗi, “Xin lỗi đã quấy rầy sự thanh tịnh của quý phủ.”

“Làm gì có, ta và các vị Tạ huynh cũng coi như từng kết giao, lại rất ăn ý với tam công tử, cần gì phải khách khí đến thế.” Quân Tùy Ngọc mỉm cười, “Có điều dù như vậy, tam công tử nán lại khuê phòng của xá muội cũng đã lâu, phải chăng nên giao phó một câu.”

Ba người Tạ gia chợt thấy lúng túng, Tạ Khúc Hành hắng giọng.

“Chuyện này là tam đệ cợt nhả làm sai, thật sự không thích đáng, dám hỏi ý của Quân công tử là?”

Quân Tùy Ngọc càng cười điềm đạm hơn, “Xá muội sống một mình trong khuê phòng, hành động của tam công tử đã có phần lỗ mãng, làm tổn hại danh tiếng nữ nhi, nay việc đã đến nước này, ta cũng không tiện trách nhiều, chi bằng…”

“Không được.” Tạ Khúc Hành đứng bật dậy, kiên quyết từ chối, “Quả thật tam đệ rất có lỗi với Diệp… Quân tiểu thư, dù Quân công tử có đưa ra yêu cầu gì cũng không quá đáng, nhưng chỉ riêng chuyện này là tuyệt đối không có khả năng.”

“Tạ huynh chê xá muội xấu xí sao?” Quân Tùy Ngọc thôi cười.

“Quân tiểu thư hoa dung nguyệt mạo, sao lại nói như thế được, thật sự Tạ gia không dám với cao.”

“Vậy là Tạ huynh chê gia thế xá muội bần hàn, của hồi môn ít?”

“Quân gia mà xưng là bần hàn thì ai dám xưng hào phú nữa, Quân công tử nói đùa.” Tạ Khúc Hành nghiêm mặt.

“Vậy rốt cuộc là Tạ huynh bất mãn ở đâu, điều này khiến tại hạ thật sự nghi ngờ.” Quân Tùy Ngọc nhẹ nhàng nói, “Nếu không nói ra nguyên do, sợ là xem thường Quân gia rồi.”

Bầu không khí chợt đông cứng, Tạ Thanh Lam âm thầm kéo vạt áo của đại ca, nhưng Tạ Khúc Hành lại vô cùng đanh thép, nhìn thẳng đối phương, “Quân vương phủ là đầu rồng phương Bắc, từ trước đến nay mọi hành động khuôn phép đều đáng biểu dương, có điều

chuyện nhân duyên há có thể cưỡng cầu, Tạ gia bất tài, xá đệ vô đức, không xứng với thiên kim tiểu thư Quân phủ."

"Tạ huynh cảm thấy tại hạ đang cưỡng cầu sao?" Quân Tùy Ngọc thôi cười, chân mày nhướn lên, "Dám hỏi tam công tử là do chúng ta trói đến Quân phủ sao? Xá muội năm lần bảy lượt từ chối không gặp, không phải toàn là tam công tử cố chấp xông vào ư, vì sao Tạ huynh lại nói như thể Quân gia cậy thế mạnh thế hả. Xưa nay Tạ huynh nổi tiếng là người hiệp nghĩa, trái lại ta muốn thỉnh giáo đạo lý lần này."

Tạ Khúc Hành nghẹn họng, tự biết đuối lý, dứt khoát vạch trần không chút nể nang.

"Năm xưa Quân công tử từng đến Dương Châu, tất cũng biết về nghiệt duyên giữa xá đệ và Quân tiểu thư năm đó, giờ đây tiểu thư vào ở Quân phủ, xá đệ sớm nên cắt đứt vọng niệm mới phải, Quân công tử thương yêu lệnh muội thế nào cả thiên hạ đều biết, thân phận tên tuổi đã khác với ngày trước, xin chọn lương phối khác."

"Chọn lương phối khác sao, dõi mắt cả giang hồ còn có ai anh tuấn xuất sắc hơn Tạ tam công tử?" Quân Tùy Ngọc như cười như không, "Tạ huynh cảm thấy vì Phiên Tiên là nghĩa muội của ta, nên không xứng với công tử dòng đích?"

"Không dám." Tạ Khúc Hành miệng nói không dám, nhưng ánh mắt lại khinh thường, "Ta chỉ biết cưới vợ thì cưới vợ hiền, dù Quân tiểu thư dung mạo như tiên nữ, hồi môn vượt vạn, Tạ gia cũng không dám đón nàng vào cửa."

Ý tứ lời này quá nặng, Quân Tùy Ngọc tức giận biến sắc, sa sầm mặt mày.

"Muốn nói đến thân phận, Phiên Tiên là tiểu thư thực thụ của Quân

vương phủ, là muội muội cùng cha khác mẹ của ta, có nơi nào không xứng với Tạ Vân Thư?" Vị công tử luôn hòa nhã nay lại có ánh mắt lạnh như băng, bình thản không vui, "Nhắc đến đức hạnh, muội ấy ở trên Thiên Sơn hơn mười năm, Tạ tam công tử là người rõ ràng nhất, hà có điểm để Tạ huynh chỉ trích."

Mọi người Tạ gia kinh hãi run lên.

Tạ Cảnh Trạch buột miệng thốt lên, "Sao nàng có thể là tiểu thư Quân vương phủ được."

Ánh mắt Quân Tùy Ngọc tối đi, "Phiên Tiên… sống ở Dương Châu, là con gái của tiên phụ cùng một nữ tử Nam Việt năm xưa, được coi như châu báu nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Hai mươi năm trước lúc đón về Tây Kinh thì bất hạnh thất lạc, phải lưu lạc tới Tây Vực. Vì việc này mà tiên phụ luôn canh cánh trong lòng, khổ sở tìm kiếm nhiều năm cũng không có tin tức, cuối cùng buồn bực qua đời, cho đến bốn năm trước mới tìm thấy ở Dương Châu…"

"Cũng chính vì muội ấy nên ta mới đến Tạ gia, dùng tên giả để tránh bị người khác để ý. Ban đầu vì không khớp tuổi tác nên không dám xác định, nhưng về sau dò được thực hư thì chắc chắn không nhầm. Nếu Tạ huynh không tin thì có thể kiểm tra gia phả của Quân gia, tên của Phiên Tiên do tiên phụ đặt, đã vào gia phả từ lâu lắm rồi."

"Vậy vì sao lại tuyên bố là nghĩa muội?" Thanh Lam không hiểu.

"Phiên Tiên muốn thế." Quân Tùy Ngọc thở dài, "Chuyện đã qua nhiều năm, không cần thiết phải có thêm tin đồn, muội ấy không muốn thanh danh của người đã mất phải liên lụy."

Ma nữ ác độc đột nhiên trở thành thiên kim Quân vương phủ hàng thật giá thật, người nghe đều có chút không phản ứng kịp.

“Năm xưa muội ấy cùng Tạ tam công tử tình đầu ý hợp, giờ đây hiểu lầm đã tiêu tan, muội ấy cũng về lại Quân gia rồi, nếu có thể gột rửa bất hòa để hẹn ước thì thật sự không thể thích hợp hơn, Tạ huynh cần gì phải chấp nhất thành kiến.” Quân Tùy Ngọc thành khẩn chắp tay, “Không vì gì khác, coi như vì một phần tâm ý của Tạ tam công tử mà cân nhắc.”

Tạ Cảnh Trạch do dự, Thanh Lam giương mắt nhìn huynh trưởng.

Giọng điệu của Tạ Khúc Hành mềm đi phần nào, nhưng nghĩ lại thấy tương lai của đối phương không còn nhiều, mạng mỏng như dây tơ, cuối cùng vẫn không tán thành, “Quân công tử đã cho biết thành ý, vậy thì xin thứ cho tại hạ vô lễ trước, nhưng hôn nhân đại sự không phải trò đùa, bốn năm trước gia phụ đã kiên quyết phản đối, thực không dám đồng ý. Dung mạo của Quân tiểu thư là hạng nhất nhì, điều dưỡng cơ thể tốt thì về sau lo gì không tìm được người tốt, vẫn mời Quân công tử bảo xá đệ đi ra.”

Quân Tùy Ngọc im lặng một hồi rồi chợt cười lạnh.

“Nói tới nói lui, Tạ huynh vẫn chê Phiên Tiên không xứng với lệnh đệ, nhưng ta thấy Tạ tam công tử có vẻ không như thế, nghe nói thà chịu rời khỏi Tạ gia cũng không muốn làm chuyện tuyệt tình, việc này phải nên làm thế nào đây.”

“Quân công tử nói đùa rồi, chuyện kết hôn là do cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, há có chuyện tùy hứng làm bậy.”

“Ồ?” Giọng của Quân Tùy Ngọc vẫn rất ung dung, không nhanh không chậm, “Trái lại ta cảm thấy phải cám ơn tam công tử là người giàu cảm xúc đấy, nếu thật sự vì vậy mà không vào được Tạ gia, vậy Quân vương phủ kén rể cũng được thôi. Dù có hơi uất ức, nhưng có

thể sát cánh liền cành với người trong lòng, chắc hẳn tam công tử sẽ không quá so đo."

Tạ Khúc Hành lập tức xanh mặt, Tạ Cảnh Trạch và Tạ Thanh Lam không khỏi biến sắc, nếu người thừa kế được Tạ gia coi trọng vào ở rể Quân vương phủ thì còn mặt mũi nào mà tồn tại nữa.

"Quân công tử muốn uy hiếp ư?"

"Chuyện cười." Đối phương không tiếc lời, nhưng sắc mặt Quân Tùy Ngọc không thay đổi, một lời hai nghĩa, "Ai có thể ép được Tạ tam công tử làm chuyện mình không muốn, ngay đến huynh trưởng ruột thịt… cũng chưa chắc đã làm được."

"Hoặc là ta tung tin đồn ra, cố ý kén một vị em rể, Tạ huynh đoán xem người đầu tiên sốt ruột sẽ là ai?" Lạnh giọng cười một tiếng, Quân Tùy Ngọc lạnh lùng phủi tay áo, "Xin Tạ huynh cân nhắc suy xét."

Chương 94: Toại nguyện

Giằng co hồi lâu, không một ai mở miệng.

Ngay đến Tạ Cảnh Trạch cũng không nhịn được đưa mắt ra hiệu.

Tạ Khúc Hành im lặng nghiêm mặt, cuối cùng cũng nói một câu.

“Chuyện này cần phải báo lại cho gia phụ, Khúc Hành không dám tự ý quyết định.”

Tình hình bỗng thay đổi, Quân Tùy Ngọc vẫn khiêm tốn lễ độ, “Dĩ nhiên rồi, mong Tạ lão tiền bối thông cảm cho tấm lòng của con cái, nhất định sẽ thành toàn.”

Đúng lúc này thị vệ đi vào thấp giọng bẩm báo, Quân Tùy Ngọc nhoẻn miệng cười.

“Mời Tạ tam công tử.”

Tạ Vân Thư ngạc nhiên, cứ tưởng nhất định sẽ ồn ào không vui, nhưng lúc này chỉ thấy khuôn mặt đầy tức giận của huynh trưởng, vẻ mặt kỳ quái của nhị ca, còn Thanh Lam thì nháy mắt.

Quân Tùy Ngọc thân thiết mỉm cười gật đầu.

“Tam công tử tới thật đúng lúc, mấy huynh đệ chờ huynh đã lâu rồi.” Thẳng thắn mà nói, quả thật y rất hài lòng trước cậu em rể này.

Tạ Vân Thư do dự rồi nói thẳng.

“Quân công tử, giờ vội vã nhắc đến có lẽ có phần lỗ mãng, nhưng ta muốn dẫn Phiên Tiên rời khỏi quý phủ, mong được huynh chấp thuận.”

“Rời đi? Đi đâu?” Quân Tùy Ngọc đã có dự liệu trước, nhưng vẫn giả vờ kinh ngạc, “Tuy sớm muộn gì Phiên Tiên cũng là người của Tạ gia, nhưng suy cho cùng bây giờ vẫn chưa xuất giá, đến Dương Châu sợ là không thích hợp.”

Trong chớp mắt Tạ Vân Thư sững sờ.

“Vừa rồi ta đang bàn chuyện thông gia hai nhà với Tạ huynh đây.” Quân Tùy Ngọc đáp, “Rất nhiều chuyện bước đầu đã có nhận thức chung, tam công tử không cần phải sốt ruột.”

Đại ca… đồng ý rồi sao?

Hắn ngạc nhiên nhìn sang huynh trưởng, nét mặt kỳ quái của các huynh đệ nhất thời cho hắn câu trả lời, nhất định đối phương đã nói gì đó, nếu không sao có thể khiến Tạ Khúc Hành ý chí như thép gật đầu. Mơ hồ đoán được đái khái, hắn không khỏi bật cười, quả nhiên Quân Tùy Ngọc chẳng phải là nhân vật tầm thường.

“Cơ thể Phiên Tiên rất yếu, chắc hẳn huynh cũng biết.” Thôi khách sáo, Quân Tùy Ngọc đau lòng nói, “Tạ gia nhà lớn nhiều người, công việc lộn xộn, chỉ sợ muội ấy không chịu nổi.”

“Ta sẽ không để nàng phải phí chút tâm tư nào.”

“Nếu thật sự cưới muội ấy, tất sẽ phải hao tổn rất nhiều tâm sức, không ít rắc rối, huynh đã nghĩ xong chưa?”

“Có thể cưới nàng thì những việc này đâu là gì.”

Quân Tùy Ngọc gật đầu trấn an, không nói thêm gì.

***

“Đại ca.”

Đợi khi người của Quân phủ rời đi, Tạ Vân Thư cất tiếng gọi.

“Đều là chuyện tốt đệ làm cả.” Tạ Khúc Hành bực dọc song không thể phát tác, tức giận quở mắng.

Tạ Cảnh Trạch nghĩ ngợi, lại cảm thấy buồn cười, “Hôm nay coi như tâm nguyện của đệ được thỏa mãn rồi, đại ca đã nhượng bộ thì chắc cha sẽ không phản đối đâu, cũng không thể để đệ ở rể Quân gia được.”

Ở rể?

Cửu Vi phì cười.

“Đệ định đưa nàng rời khỏi Quân phủ, đến nơi nào đó ngoài Dương Châu, không vào địa phận hai nhà.”

“Cha mẹ đúng là uổng công nuôi đệ.” Tạ Khúc Hành không hề nể nang.

Tạ Vân Thư nhìn huynh trưởng, vừa giải thích cũng là khẩn cầu, “Tình với hiếu đệ chỉ có thể chọn một, cha mẹ còn có huynh đệ khác phụng dưỡng, nhưng nàng ấy chỉ có đệ, xin đại ca thứ lỗi.”

Việc đã đến nước này rồi thì cũng không thể làm gì hơn.

“Thôi, thế sự khó liệu, ai mà ngờ được cô ta lắc mình trở thành tiểu thư Quân vương phủ đâu…” Tam đệ bị nắm cán, nếu kiên quyết chống đối thì về tình về lý đều không ổn, Tạ Khúc Hành bực dọc nói, “Để ta đi nói chuyện với cha, để cô ta với đệ lang thang bên ngoài, chẳng thà đưa về nhà còn yên tâm hơn.” Dù có lời bóng gió gì về xuất thân lai lịch nữa, thì dựa vào thực lực hai nhà Quân Tạ cũng đủ để áp chế, tốt hơn là để hai người phiêu bạt bên ngoài.

Huynh trưởng cố chấp nhất rốt cuộc cũng hậm hực thỏa hiệp, cõi lòng căng thẳng được thả lỏng, tay áo chợt bị kéo nhẹ, Thanh Lam mặt mày vui vẻ đứng bên cạnh.

“Chúc mừng tam ca.”

Tạ Vân Thư ngẩn người, rốt cuộc cũng bật cười.

Trong mấy ngày nay, tin đồn náo động giang hồ trải dài khắp hai đầu Nam Bắc.

Tạ gia và Quân gia sắp kết làm thông gia, thế gia công tử được giang hồ khen ngợi cuối cùng cũng đã có ý định thành hôn. Mọi người kích động không biết giai nhân trong lòng là ai, câu chuyện này trở thành tiêu điểm thảo luận nóng hổi, vì quá thần bí lại không có manh mối nên rất nhiều lời đồn ly kỳ bay tán loạn.

Có người nói nàng chỉ là bà con xa dòng thứ xuất thân thấp hèn của Quân vương phủ, chỉ là cái cớ để hai thế lực lớn Nam Bắc liên hiệp mà thôi; Cũng có người nói nàng như Vô Diệm, dùng bí dược mê hoặc tâm thần của tam công tử Tạ gia, dụ dỗ phía nam phải nhất quyết cưới mình; Còn có lời khó nghe hơn là nói nàng dùng tà pháp mê hoặc Quân Tùy Ngọc, nhưng lại động tâm với Tạ Vân Thư, dùng mọi cách ám toán mới kết thông gia.

Càng ngày lời đồn càng quá đáng, thậm chí vượt ra khỏi luân thường, càng truyền càng vô cùng hoang đường.

So với những lời đồn xôn xao đầy trời, hai nhà Quân Tạ lại vô cùng im lặng, mọi khâu liên quan đến việc kết thông gia đều đang tiến hành bàn bạc, gấp rút nhưng vẫn chu đáo. Gần như toàn bộ mọi chuyện đều do Tạ Khúc Hành và Quân Tùy Ngọc tìm cách sắp xếp, việc to việc nhỏ không để sót việc nào, thỉnh thoảng Tạ Vân Thư cũng tham gia, nhưng phần lớn đều ở trong uyển đánh cờ đấu rượu với người thương, cuộc sống đúng là nhàn nhã.

Cửu Vi đã trở về Tây Vực, cũng không thể rời ghế ngọc vừa ngồi lâu quá được, tuy tiếc nhưng cũng không thể làm được gì. Tứ Dực chuẩn bị công việc đến nỗi bận mù mắt, Tạ Cảnh Trạch dẫn Thanh Lam về Dương Châu lo liệu, mọi thứ đều rất rối loạn, nhưng chỉ có trong viện là yên tĩnh. Quân Tùy Ngọc đã ra nghiêm lệnh, không có tin tức gì có thể lọt vào tai nàng, nàng trở thành người duy nhất ở Tây Kinh và Dương Châu không hề hay biết đến chuyện thành thân.

Lúc này đây nàng đang lười biếng chống cằm nghe đàn, Tạ Vân Thư một bên trải giấy phác họa, lúc thì cười lúc lại tập trung, cuối cùng cũng tô xong màu sắc cuối cùng, cúi người ôm nàng đi đến.

“Có giống không?”

Giai nhân trên giấy uyển chuyển như thật, đôi mắt lấp lánh như nước, tóc đen màu mực rũ bên người, mà khiến người ta rung động nhất là tình ý như có như không giữa chân mày.

“Ta trông thế này sao?” Nàng ngạc nhiên.

“Ở trong lòng ta nàng chính là như vậy.” Tạ Vân Thư mỉm cười,

“Trước kia vẽ rất nhiều bức tranh, chủ yếu đều là dáng vẻ trong trí nhớ, bây giờ dung mạo thân hình đều đã thay đổi, dĩ nhiên phải vẽ giống hơn rồi.”

“Có phải lạ lắm không?” Nàng bất giác đưa tay sờ mặt, “Ngủ mấy năm nên không hay soi gương nhiều, cứ như thể đột nhiên biến thành người lạ vậy.”

“Ta rất thíchh dáng vẻ trước kia của nàng, mà bây giờ càng thích hơn.” Trên gương mặt tuấn tú có nét dịu dàng say lòng người, “Ta đã từng tưởng tượng đến dáng vẻ nàng lúc lớn lên, nào ngờ còn đẹp hơn ta nghĩ nhiều, có lẽ… thật sự rất đẹp.” Hắn cười rồi thở dài, “Thấy nam nhân khác nhìn thẳng vào nàng, ta thật sự muốn giấu nàng đi.”

Đáy lòng xao động, nàng xấu hổ cười cười, đôi tai trắng muốt dâng lên sắc đỏ.

“Chàng ở lại Tây Kinh không sao chứ?” Nàng vẫn luôn nghi ngờ, “Rốt cuộc hôm đó chàng đã nói gì với đại ca mình vậy?”

“Nàng đoán xem?” Mắt thấy thời gian đã cận kề, suy cho cùng cũng không gạt được, hắn cũng không có ý định tránh né nữa.

“Có phải đã hứa điều kiện gì với Tùy Ngọc không, để Tạ gia cho phép chàng ở lại đây, cho đến khi ta chết?” Nàng chống đầu suy tư, bình tĩnh suy đoán như thể đang nói chuyện của người khác.

“Không đúng, nàng đoán lại đi.” Trong bụng quặn đau, nhưng ngoài mặt hắn vẫn mỉm cười.

“Hoặc là chàng khăng khăng không rời Quân phủ, xé mặt với bọn họ?”

Nàng thoáng nhíu mày, nếu như thế thì nhất định Tạ Chấn Xuyên sẽ tìm đến Tây Kinh, thậm chí còn đối địch với Quân vương phủ… Không thể nào, hắn và Tùy Ngọc sẽ không để chuyện tệ hại như thế xảy ra.

“Lại nghĩ nữa thử xem?”

Nàng ngẫm nghĩ một lúc, mặt dần trắng bệch.

“Chàng…” Nàng không thốt nên lời, trong lòng hốt hoảng, “Chàng muốn…”

“Đúng thế, ta muốn cưới nàng.” Rốt cuộc hắn cũng nói ra, nhìn chăm chú gương mặt mất đi sự bình tĩnh, giọng rất nhẹ song lại đầy kiên định, “Ta muốn nàng hoàn toàn trở thành người của ta.”

“Chàng điên rồi!” Nàng ngồi bật dậy, ly ngọc rơi xuống đất, tiếng đàn ngưng bặt, “Tùy Ngọc…”

“Huynh ấy rất tán thành.” Hắn không giấu được nụ cười hớn hở, “Không ai phản đối cả, không bao lâu nữa nàng sẽ cùng ta quay về Dương Châu, làm thê tử danh ngôn chính thuận của ta.”

Cơ thể nàng run bắn lên, dùng hết sức lực mới đè nén được kích động muốn đập đồ, thốt lên từng câu từng chữ.

“Ta – sẽ – không – gả.”

“Xem ra vẻ mặt của nàng không có gì vui mừng nhỉ, không giống lúc trước đã đồng ý.” Hắn trêu chọc, cố có vẻ mất mát, “Thật là khiến ta thất vọng mà, ở Giang Nam ta là đối tượng được nhiều khuê tú xem trọng lắm đấy.” Thế gia công tử anh tuấn phi phàm, tất sẽ có nhiều

thiếu nữ đem lòng kính mến, hình dung của hắn đã súc tích lắm rồi.

“Ta đồng ý với chàng bao giờ!” Phớt lờ đi ý nhạo báng của hắn, lửa giận trong lòng bốc cao.

“Nàng quên rồi à?” Hắn kéo lòng bàn tay qua hôn lên, mang theo ba phần cợt nhã mập mờ, “Hôm đó ở trong ao, nàng dựa vào lòng ta, bất luận ta nói gì cũng gật đầu.”

Hình như là… có chuyện như vậy.

Lần điên cuồng mất khống chế đó, nàng vốn không nhớ rõ mình đã đồng ý điều gì, trong kích thích quá độ, thần trí trở nên mơ hồ chập chờn.

Đè nén lại hồi ức nóng bỏng, khí thế của nàng dần yếu đi, “Không thể nào, ta không nhớ là chàng có nhắc đến.”

“Lúc ấy ta đã nói là không cho phép nàng trốn ta nữa, chuyện gì cũng giấu trong lòng, sau này chúng ta mãi bên nhau không chia lìa.” Ngón tay nhẹ nhàng luồn vào mái tóc, “Còn có cách gì thích hợp hơn là trở thành thê tử của ta đây?”

“Ta tưởng chàng chỉ…”

“Ta muốn một danh phận.” Đối mặt với đôi mắt rối bời, hắn vô cùng nghiêm túc, “Có thể để ta bảo vệ nàng, giữ nàng bên người ngày đêm không rời, không ai có thể nói được gì.”

“Cưới một người sắp chết…” Nàng không biết phải nói gì nữa, nụ cười châm chọc đầy đắng chát, gần như không nén nổi niềm chua xót, “Đừng lãng phí sức lực nữa.”

“Ai rồi cũng phải chết cả.” Hắn đè nén cảm xúc, cố ra vẻ bình thản, “Ta cưới nàng, không chỉ bên nàng ba năm, mà ta sẽ tìm kiếm hết mọi linh dược thế gian để chữa khỏi bệnh cho nàng, lúc ấy sẽ cùng nàng trải qua mười lần hay hai mươi lần ba năm, cho đến khi chúng ta tóc bạc hoa râm, cùng nhau già đi.”

“Ta sẽ không gả cho chàng.” nàng như đối kháng với sức mạnh nào đó, “Lại càng không đến Dương Châu, đừng tưởng ta mất đi võ công thì sẽ để mặc người khác định đoạt, đợi kiếp sau đi.”

“Nàng muốn đi đâu?” Hắn ôm eo nàng không buông, “Đi tìm Quân Tùy Ngọc? Hy vọng của huynh ấy cũng không khác gì ta, sẽ không để nàng cố chấp đâu.”

“Buông ra!” Giãy giụa vô ích, nàng tức giận hét lên.

“Đừng hòng.” Hắn chỉ dịu dàng mỉm cười, nhưng không cho phép kháng cự.

“Kiếp sau ta sẽ không xen vào, nhưng kiếp này nàng đừng hòng trốn khỏi ta.”

Chương 95: Khúc mắc

Đầu ngón tay có giấu thuốc mê dừng lại trước chóp mũi.

Hô hấp bên gối vẫn đều đặn, đường nét trên gương mặt anh tuấn nổi bật trong bóng tối, đôi mắt nhắm nghiền không nhúc nhích. Không thể nào ngủ sâu như thế được, dù dùng thuốc cũng chưa chắc đã hữu hiệu, trái lại càng để hắn lấy cớ dính chặt vào, nghĩ đến những chuyện gần đây, hai tai nàng nóng lên, rụt tay về lại.

Cẩn thận di chuyển xuống giường, hắn vẫn ngủ rất say, thoạt nhìn… quá giả. Bĩu môi, nàng với lấy áo khoác khoác vào, cố gượng người đi ra khỏi phòng.

Tuần tra ban đêm trông thấy nàng thì đều kinh ngạc, dẫu biết sẽ rất khó chịu khổ sở, nhưng nàng vẫn từ chối ý tốt muốn dìu dắt của người ngoài, rốt cuộc cũng đến gần thư phòng của Quân Tùy Ngọc, đêm đã khuya mà đèn đuốc vẫn sáng, bóng người trước cửa sổ dựa vào bàn rất tập trung.

“Phiên Tiên?”

Chưa đi đến cửa thì y đã ra đón, không hỏi nhiều một câu, y ôm nàng vào thư phòng, lấy áo lông chồn khoác vào cho nàng, vắt khăn nóng lau chùi bàn tay lạnh băng kia.

“Sao lại đến đây, Sương Kính đâu rồi?” Giữa chân mày điểm đạm có phần trách cứ, mà cũng không phải chỉ trách mỗi mình Sương Kính, khóe mắt liếc nhẹ ra ngoài cửa sổ.

“Để cô ấy nghỉ ngơi rồi.” Cơ thể lành lạnh dần ấm áp, nàng thả lỏng thở đều lại, “Là tự muội muốn đến.”

Liếc nhìn vẻ mặt của nàng, Quân Tùy Ngọc mỉm cười.

“Muội biết rồi hả?”

“Ừm.” Nàng ngước mắt lên, gần như cầu khẩn, “Muội không muốn gả đi.”

Quân Tùy Ngọc dùng khăn nóng lau lên ngón tay bé nhỏ, cho đến khi chắc chắn nàng không còn lạnh nữa.

“Hắn là một người rất tốt.” Thâm tình ấy, đến cả người ngoài nhìn qua cũng có thể nhận ra.

“Vậy thì sao chứ.” Nàng bất đắc dĩ cười chua chát, “Muội cũng không biết còn có thể sống được bao lâu, cần gì phải khiến chuyện phức tạp lên.”

“Phó thiên y đã nói rồi, nếu tìm được linh dược quý báu để điều trị thì kinh mạch của muội sẽ có chuyển biến tốt. Đừng có nghĩ tiêu cực mãi thế.”

Nàng không muốn phản bác rằng mong mỏi này mong manh đến đâu, “Muội không muốn để rồi khơi ra một đống chuyện phiền phức, chàng… Có thể sống đương nhiên tốt rồi, nhưng cưới gả không phải trò đùa, lỡ sau này không cùng quan điểm lại khó giải quyết, cần gì phải uổng công vô ích.”

Giống trống khua chiêng cưới gả, nhưng chỉ nội mấy năm nữa sẽ chết, quả thực không có ý nghĩa gì. Dù ngày còn lại không nhiều, nàng cũng không đến nỗi cần một nghi thức an ủi vô vị như thế.

“Đúng là thông gia Nam Bắc không phải chuyện nhỏ.” Quân Tùy Ngọc vẫn trầm ổn, y đã suy nghĩ cặn kẽ rồi, “Ta đã bàn bạc rất nhiều lần với phu quân tương lai của muội, tâm nguyện cũng gần như nhau nên thuận lợi hơn dự tính nhiều, muội cứ yên tâm đi.”

Bất chợt nàng thấy ảo não.

Mất đi sức mạnh, dù có nói gì cũng chỉ là vô tích sự, hai nam nhân này đã âm thầm quyết định xong xuôi cả rồi… Ngón tay bấu chặt vào tay vịn, lệ khí giữa chân mày bùng lên rồi biến mất, nàng không muốn tranh cãi nữa.

“Xin lỗi, là ta đã phế võ công của muội.” Quân Tùy Ngọc không bỏ qua chút cảm xúc nhỏ nào, giọng điệu càng dịu dàng, “Nếu không phải hắn đến Tây Kinh thì ta cũng không dám ra tay.”

Im lặng một lúc lâu, nàng gượng cười: “Chỉ là huynh muốn tốt cho muội thôi mà.”

Y dặn dò Sương Kính, trách mắng hộ vệ, để Tạ Cảnh Trạch hỏi thăm bệnh tình từ chỗ Phó thiên y. Từ đầu đến cuối không hề ngăn cản như đã hứa, cứ để mặc người kia vén lên tấm màn ẩn nấp, làm bàn tay hỗ trợ phía sau, trong lòng nàng biết rõ, nhưng lại không thể tiếng trách cứ được.

“Muội đang trách ta lắm đúng không.” Quân Tùy Ngọc nhẹ giọng nói ra, “Là ta đã khiến muội mất đi năng lực điều khiển, bị buộc phải phụ thuộc vào kẻ khác, vậy mà còn cứ giữ muội không buông, dù không tình nguyện, muội cũng không có cách nào thoát khỏi cục diện bị động.”

“Bỏ ra giá lớn để đổi lại như vậy, có chớp mắt ta thấy rất trống rỗng.”

Y vô cùng áy náy và bất lực tự trách, “Xin lỗi muội.”

“Huynh chỉ đang cố hy vọng để muội được sống lâu thôi mà.” Cơn giận vì bị quản chế dần lắng xuống, nàng cụp mắt.

“Nhưng đây không phải là nguyện vọng của muội.” Rốt cuộc y cũng nói ra tiếng lòng chưa bao giờ nói, để lộ sự đau xót vô hạn.

“Suy cho cùng cũng do ta tới muộn quá, không làm gì được, khiến cơ thể muội bị thương tới mức này, khiến lòng muội không còn vương vấn gì, bất cứ lúc nào cũng có thể chết.” Nàng không quan tâm có thể sống được bao lâu, mọi thứ với nàng đều tẻ nhạt vô vị, thậm chí là chán nản, bất kể y có làm gì…

Thu hồi cảm xúc, Quân Tùy Ngọc đau lòng cầm lấy ngón tay bé nhỏ.

“Ta không nghĩ muội sẽ thành thân nhanh thế này, ta lại càng muốn muội ở lại Tây Kinh từ từ điều dưỡng hơn, như thế là tốt nhất, nhưng…” Dù nắm giữ quyền lực một phương thì vẫn không đè nén được tiếc nuối, “Ta không có cách khiến muội vui vẻ, chỉ có hắn mới làm được.”

Nàng ngạc nhiên nhìn y.

“Ta cũng nghĩ… hai người bọn muội thành thân cũng không sao. Lời đồn thì có bao giờ biết dừng, chỉ cần không để ý là được, đỡ muội khỏi phải đối phó với đủ chuyện phiền toái ở Tạ gia. Nhưng vì mặt mũi gia môn, hắn tất phải dẫn muội rời khỏi Tây Kinh, thoát khỏi thế lực hai nhà mà lưu lạc trên giang hồ, dù không đến nỗi vất vả song không thể nào tĩnh dưỡng tốt được, bảo ta yên tâm thế nào đây, huống hồ cũng không công bằng với hắn.”

“Phiên Tiên, muội rất kiêu ngạo, đây không phải là chuyện xấu.” Y dịu

giọng trách cứ, “Nhưng vì sao muội không nghĩ cho hắn? Ngoảnh mặt làm ngơ trước danh tiếng gia tộc, người nhà thân thích không khỏi chỉ trích, vậy mà hắn vẫn không buông tay, muội còn muốn cố chấp vì kiêu ngạo của mình nữa sao?”

“Muội cho rằng mình đang nghĩ cho hắn, nhưng lại không chịu nghĩ thứ hắn thật sự truy tìm là gì, một mực lảnh tránh chỉ càng khiến hắn thêm tổn thương… Phiên Tiên à, muội thông minh như vậy, sao đến chữ tình lại hồ đồ.”

“Muội…” Trái tim bỗng siết chặt.

“Không có muội thì hắn sẽ hạnh phúc hơn sao? Muội không tồn tại thì ta sẽ thoải mái hơn sao? Lúc nào cũng coi mình là rắc rối, chỉ hận không thể sớm ngày biến mất… Ta rất muốn gõ đầu cho muội tỉnh mới thôi.”

Y nói lời nào lại làm nàng đau đớn lời đấy, là nỗi niềm hoang mang xưa nay chưa từng có.

“Muội trốn tránh không chịu gặp, ta cũng chiều muội. Nhưng nếu hắn đã đến, tình ý vẫn chẳng đổi, thì muội nên ngẫm xem, rốt cuộc hắn nghĩ thế nào, biết rõ làm gì mới phải, đừng có cứ khinh thường mình như thế, điều này càng khiến người quan tâm muội đau đớn hơn thôi.”

Thấy nàng im lặng, Quân Tùy Ngọc thoải mái hơn.

“Đêm đã khuya rồi, nên về nghỉ ngơi thôi, nếu không ngày mai sẽ mệt lắm đấy. Qua mấy ngày nữa nói cho ta biết câu trả lời, sẽ không còn ai ngăn muội đến nữa.” Siết chặt áo choàng, Quân Tùy Ngọc ôm người giao cho nam tử đang đợi bên ngoài.

“Nhờ huynh chăm sóc Phiên Tiên vậy.”

Tạ Vân Thư siết chặt cơ thể mềm mại trong lòng, nở nụ cười từ trong thâm tâm.

“Ta biết rồi. Đa tạ.”

Nàng nằm trong lòng không lên tiếng, bọc trong áo khoác lông chồn nhẹ tựa lông chim.

Ôm nàng đi qua hành lang dài, chầm chậm quay về sân viện, trăng sáng sao thưa, trong không khí thoang thoảng mùi cỏ xuân. Hoa đào nở từng chùm hồng phấn xinh đẹp, dưới ánh trăng bàng bạc lại trông như một giai nhân tháo gỡ nét nghiêm trang, có vẻ tĩnh mịch thần bí khó tả.

Ánh trăng hắt lên mặt trông như dặm thêm một lớp phấn bạc, nước da trắng ngần, lông mày đen nhánh, nom như dung nhan trong cõi mộng, con ngươi sâu thẳm mơ màng, không biết đang nghĩ gì.

Sân rất yên tĩnh, cũng vô cùng đẹp.

Hắn ngồi xuống bên hiên, tiện tay ngắt một bông hoa đào cài lên vành tai xinh xắn, cánh hoa nở rộ trên suối tóc đen, gia tăng thêm vẻ dịu dàng.

“Việc gì chàng phải giả vờ ngủ.” Một lúc lâu sau, nàng tức giận hừ nhẹ.

“Ta cũng muốn nghe xem huynh ấy nói gì.” Mày kiếm nhướn lên, hắn mỉm cười đáp, “Nhìn nàng lảo đảo đi tới, ta thật sự toát mồ hôi thay.”

“Chẳng khác gì con ngốc cả.” Nàng uể oải lẩm bẩm.

“Ta lại thích nàng thỉnh thoảng ngốc như vậy.”

Nàng lại im lặng một hồi.

“Ta không phải là một thê tử tốt.”

“Vậy ta sẽ là một trượng phu tốt.” Giọng điệu bình yên như đã chờ đợi từ rất lâu.

“Ta… không biết cách làm dâu, càng không biết hầu hạ cha mẹ chồng.” Hàng mi dài run run, “Ta không biết làm gì cả, tính khí lại xấu nữa.”

“Nàng là người ta yêu.” Hắn chạm nhẹ vào gò má phấn, vuốt ve mặt nàng, “Bất kể tương lai có thế nào, cũng sẽ không thay đổi được chuyện này.”

“Nếu…” Nàng cắn môi, lời nói ra có phần do dự, “Bao giờ chàng ghét ta, nhất định phải nói ra đấy.”

“Nếu như có một ngày đó.” Hắn cười đau lòng, song cũng thấy vô cùng ấm áp, “Đừng sợ thế nữa, ta thật sự thíchđược nàng thẳng thắn ra lệnh, bảo rằng cả đời này không được rời xa.”

Cả đời, nghe sao thật dài, ngập tràn hy vọng. Hắn như đã quên mạng sống của người trong lòng như sương mai, vẫn một mình phác họa cảnh tượng.

“Đến Dương Châu cũng sẽ có một gian sân như thế này, ta sẽ bài trí thành phong cảnh nàng thích. Ở Giang Nam không hay đổ tuyết, đợi điều dưỡng cơ thể khỏe lên, ta sẽ dẫn nàng đi ngắm tuyết sau hồ, đến ngày hè lại cùng ngắm trăng bắt bướm với nàng… Trăm năm

sau chúng ta chôn cất cùng nhau, trước mộ trồng cây xanh, đến mùa xuân hoa nở đầy cây, gió thổi qua lại trông như ta đang nói chuyện với nàng, có được không?”

Nàng không trả lời, âm thầm khép hai tay lại, dựa đầu vào lòng hắn.

Trước ngực hơi ẩm ướt, hắn vòng tay ôm nàng, hơi thở ấm áp phả vào tóc.

Đêm lạnh như nước, ánh trăng như lụa trắng rải một luồng sáng lên mặt đất.

Đình viện yên ắng thỉnh thoảng vang lên những câu nói dịu dàng, như đang dỗ một đứa bé bướng bỉnh.

Chương 96: Hứa hôn

Công chuyện rườm rà phức tạp cuối cùng cũng lắng xuống.

Con cả Tạ gia mang theo sính lễ nặng trịch đến Tây Kinh lần nữa, tới Quân vương phủ cầu hôn với phép tắc long trọng. Dù trong lòng có không tình nguyện đến đâu thì ngoài mặt vẫn vô cùng thành ý, cho thấy Tạ gia rất coi trọng quan hệ thông gia này.

Sính lễ rất nhiều, nhưng người nhận sính lại là Quân vương phủ giàu có bậc nhất thiên hạ thì cũng chẳng lạ gì. Quân Tùy Ngọc tiếp đãi như thượng khách, những lễ nghi rắc rối được tiến hành rất thuận lợi, trao đổi thiếp canh*, chọn ngày lành tháng tốt, vậy là chuyện đón dâu chấn động tứ phương này đã như ván đóng thuyền, không còn gì để dị nghị.

*(*Thiếp canh: ghi ngày, giờ, năm, tháng sinh.)*

Thế là, tin đồn liên quan đến chuyện cưới gả lại có nội dung mới, nhiều không đếm xuể.

Nghe nói từ lâu tân lang bị bắt đến Quân gia, Tạ gia cuống cuồng không biết làm sao nên mới đành phải cầu hôn; cũng có người nói say sưa về của hồi môn của Quân tiểu thư, nghe bảo Quân Tùy Ngọc chọn vô số trân phẩm bí tàng, có chừng nửa phủ kỳ trân của Quân gia, quý tới nỗi khuynh quốc.

Mọi vật dụng dùng trong lễ cưới đều được điêu khắc tỉ mỉ, hoa lệ lộng lẫy, trái ngược hẳn với sự khiêm tốn của Quân gia trong tháng năm qua. Minh châu Nam Hải chất thành hòm, san hô bảo thụ cao

mấy thước, ngọc bích trơn nhẵn trong truyền thuyết, ngọc trai không vết bụi trần, giường đồi mồi, bình phong đá vân mẫu, lụa lăng tơ tằm vô số kể… Đủ để người ta văng nước bọt tung tóe hết nói lại kể.

Một màn cưới gả, bởi vì hai gia tộc có ảnh hưởng lớn nên rất được người đời quan tâm, cung cấp đề tài câu chuyện không hết, từ nhân vật hiển vinh cho đến giang hồ phố phường không khỏi say mê, theo thời gian càng ngày càng mãnh liệt.

Đến gần ngày cưới, công việc phải chuẩn bị ngày một nhiều, nhưng lại có một nam tử nhàm chán mượn cớ làm việc cứ lưu luyến nán lại ở bên, gần như hình bóng không rời, mắng cũng vô dụng mà đuổi thì không đi. Sương Kính hết cách, chỉ đành làm như không thấy. Bận rộn nhiều ngày khiến hai mắt mờ đi, còn phải chọn lựa kiểu dáng của y phục váy áo trang sức, Bích Chuẩn một bên vắt chéo chân lật xem sách, thỉnh thoảng ngáp vài cái ra vẻ rất rảnh, khiến người xem nhìn mà tức điên.

Phát giác có điều không đúng, Bích Chuẩn ho khan, “Hết bận rồi à? Nếu vất vả, hay là ta mời cô nương đến tửu lâu uống trà nghỉ ngơi nhé?”

“Không cần.” Đối diện với gương mặt ân cần này, Sương Kính chẳng thể nổi giận, nhưng không nén được cơn tức, “Sao các hạ không đi theo tam công tử?”

“Ta thấy vẫn nên giúp cô nương thì hơn.” Vừa nói vừa cười không có chút thành ý nào.

“Vậy làm phiền các hạ.” Sương Kính rất không khách khí vất một chồng tranh ảnh xuống trước mặt Bích Chuẩn.

“Cái này…” Bích Chuẩn lúng túng cười, nhìn nhìn mấy thớt vải lộn

xộn nằm trên đất, lại quét mắt nhìn đồ trang sức quý báu đầy phòng, “Thật ra cứ chọn như thế quá lôi thôi, để ta nói cho mà xem.”

“Các hạ có ý gì hả?” Sương Kính nổi đóa.

Ngó lơ sắc mặt khó coi của nàng, Bích Chuẩn trải một tấm lụa thổ cẩm hoa mỹ sáng màu ra, nói thẳng với đám thợ rèn: “Các vị cũng biết đám cưới hai nhà Quân Tạ lớn đến mức nào rồi đấy, dĩ nhiên phải dùng toàn hàng thượng đẳng, nhưng mỗi người mỗi ý, có vài thứ chưa chắc đã thích hợp, ví dụ như vải vóc thế này, dĩ nhiên rất hoa mỹ hòa nhã, song lại quá dày, không tiện đi lại.” Tiện tay bứt một đoạn vải ra, “Lại ví dụ như kiểu hoa văn này, chói mắt có thừa lại không đủ tao nhã, lại càng không phù hợp với sở thích của chúa thượng; chúa thượng thích mặc y phục mộc mạc mỏng nhẹ, ghét đồ trang sức rườm rà, mấy thứ vừa đi vừa lung lay gì đó chúa thượng không hề thích dùng, chẳng thà cứ đơn giản như trâm cài tóc tinh xảo; mũ cưới vàng ròng có tư thái đấy, đáng tiếc quá nặng, đừng nói chúa thượng còn đang yếu, dù là cô nương bình thường đội vào cũng thấy mệt nữa là, nhét xuống đáy hòm thì được. Còn về phần váy áo hở ngực đang thịnh hành này, bất kể các phu nhân thục viên có hay mặc tới mấy thì đến đây cũng không có cửa đâu, trừ khi các ngươi muốn bị Tạ tam công tử vặn gãy cổ, còn nữa…”

Bích Chuẩn thao thao bất tuyệt nói một hơi dài, cuối cùng dứt khoát ra lệnh.

“Cứ lựa chọn theo ta nói đi, hai ngày sau trình kiểu dáng lên. tự dưng lãng phí thời gian vô một đống đồ không đâu, không muốn làm ăn nữa hả? Đây toàn là cửa tiệm cao cấp ở Trường An, không đến nỗi chút chuyện này còn phải để khách phí công chứ.”

Bọn họ cũng là người nhìn quen cảnh đời, nhanh chóng thu gom mọi đồ đạc rồi lui xuống, căn phòng bừa bộn đột nhiên trở nên ngăn nắp,

Sương Kính ngạc nhiên nhìn.

“Vậy là có thể tiết kiệm được ít việc rồi.” Bích Chuẩn cầm sách phe phẩy, nét mặt ung dung, “Chúa thượng xoi mói lắm, nhưng cũng không hay để tâm vào mấy chuyện nhỏ nhặt, dù chọn sai cũng không sẽ không trách cứ, nhưng rốt cuộc là vẫn không thích, tuy chúa thượng thông minh nhưng không biết sắm sửa cho mình, toàn nhờ người bên cạnh để tâm, nếu nói rõ ra thì nhiều lắm đấy.”

Trong mắt Sương Kính tăng thêm mấy phần bội phục, “Sao huynh biết những chuyện này.”

“Dĩ nhiên là ta…” Hiệu quả của việc phô trương quá thuyết phục, Bích Chuẩn đang định ba hoa thì Ngân Hộc chẳng biết từ đâu nhảy ra cắt ngang.

“Dĩ nhiên là nghe lão đại nói rồi.” Ngân Hộc khoác vai đồng bạn, cười nhạo không chút lưu tình, “Chứ gã này làm gì có chuyện cẩn thận được như thế.”

Bị vạch trần, Bích Chuẩn bèn đổi đề tài, “Ngươi đột nhiên nhảy ra làm gì? Đã giao phó xong chuyện chưa?”

“Còn nói hả? May mà trí nhớ của ta tốt, chứ lại đến Nam Việt quỷ quái kia lần nữa chắc ta chết mất.”

“Đồ đâu? Ta muốn xem trước một chút.” Bích Chuẩn cực kỳ tò mò.

“Thợ thủ công đã đưa qua rồi, muốn xem thì tự đi tìm lão đại đi.”

“Ngươi đúng là không có nghĩa khí.” Bích Chuẩn vừa nghe là biết ngay vô vọng, hậm hực chỉ trích.

“Ngươi thì có hả?” Bỏ lại bạn để đi tò tò theo sau nữ nhân, câu này Ngân Hộc nể mặt nên không nói ra miệng, nhưng trong mắt đầy vẻ khinh bỉ.

Bích Chuẩn thức thời không tranh cãi nữa, sờ mũi cười khan.

“Các huynh đang nói thứ gì vậy?” Sương Kính không khỏi tò mò.

“Cái đó…” Ngân Hộc vòng vo.

“Thật ra là…” Bích Chuẩn ân cần gỡ rối tơ vò.

“Giá y?”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ lên bộ y phục vừa trơn vừa mềm, nhìn hình ảnh trong gương đồng.

Tay áo trắng như tuyết khảm vào hai bên, vòng eo thon được bó chặt, ở vạt áo dùng chỉ bạc thêu một đóa hoa, nở rộ như hoa uốn quanh mình, một khối ngọc rũ xuống bên tà áo, dưới ngọc là dải dây tua kết từ lông tơ trắng muốt, trên khay đen bên cạnh đặt vòng tay và dây đeo trán bằng bạc, kiểu dáng kỳ lạ, vô cùng cổ kính tao nhã.

“Đây là giá y Nam Việt.” Tạ Vân Thư lấy ra một chiếc vòng bạc đeo lên cổ tay nhỏ nhắn, vô cùng hài lòng, “Ngân Hộc vẽ lại kiểu dáng trên những tấm bích họa do Thương Ngô quốc để lại, lại mời thợ thủ công chế thành, tuy không giống y đúng nhưng chắc cũng có phần giống.”

Lùi ra mấy bước quan sát, gương mặt tuấn tú nở nụ cười, “Đẹp lắm, quả nhiên rất hợp với nàng.”

Khác hẳn với kiểu dáng của Trung Nguyên luôn thần bí, khí chất

vượt trội thanh lạnh lại rực rỡ, có phong tình của dị vực nơi khác.

Nàng ngắm nhìn gương đồng rất lâu, hắn đứng đằng sau cột dây chuyền trước trán cho nàng, sợi dây tinh xảo lượn quanh tóc đen, chuông nhỏ vang ting tang, mặt dây chuyền nằm ngay giữa mi tâm, đôi mắt đen nhánh động lòng người như tiên nữ cám dỗ tâm thần.

“Đây là… ta sao?”

Người trong gương chớp mắt, như thể muốn nhìn thấy một thiếu nữ không buồn không lo để chân trần nhảy múa ở bích đài cỏ xuân nhiều năm trước, làn váy trắng phau lướt qua mỗi một đóa hoa.

Khẽ thở dài, nàng hốt hoảng chạm vào mặt gương, thì ra mẫu thân đã từng có dáng vẻ này, vừa phóng túng lại chói mắt, là ánh sáng thanh xuân không ai địch nổi.

“Phiên Tiên.” Ôm lấy người đang mơ màng, hắn dịu giọng gọi, “Đây chính là nàng.”

Nàng im lặng không nói, trong gương đồng phản chiếu hai bóng người ôm nhau.

“Hôn lễ tháng sáu là để người ngoài nhìn, mà lúc này chỉ có nàng và ta.” Tạ Vân Thư nhìn bóng người trong gương, “Hôm nay nàng mặc đồ cưới gả cho ta nhé.”

Cổ họng tắc nghẽn, nàng xoay người lại ôm lấy eo hắn dựa vào lồng ngực.

“Ta rất thích bộ xiêm y này.”

“Ừ.” Giai nhân nằm trong ngực, lòng ngọt đến tan chảy.

“Ta từng nghe mẹ nhắc đến tập tục cưới gả ở Thương Ngô, y phục trang sức miêu tả giống hệt thế này.” Nàng cắn nhẹ môi dưới, “Hôm nay cũng là ngày tốt.”

“Ừ.” Đôi môi với đường cong ưu mỹ không kiềm chế được giương lên.

“Nên là, thiếp sẵn lòng cưới chàng.”

“Ừ… Hả?” Gần như đang đáp lại, đột nhiên Tạ Vân Thư phát giác điều không đúng.

“Chàng không biết à? Công chúa của Thương Ngô quốc không xuất giá, theo lệ tuyển đều tuyển trai trẻ tuấn tú ở rể truyền vương vị.” Nàng nhìn lại với vẻ vô tội, nụ cười nơi đáy mắt lan ra, “Quân có tài mạo tuyệt vời lại chủ động như thế, rất hợp với lòng thiếp.”

Trợn mắt nhìn kiều nhan vừa yêu vừa hận một lúc lâu, Tạ Vân Thư chụp lấy vòng eo bé nhỏ hôn mạnh xuống, hôn đến mức giai nhân nghẹt thở, không nói ra được lời nào.

Qua một lúc lâu, trong phòng lại có âm thanh.

“Cám ơn…” Dựa vào ngực hắn, nàng chần chừ thốt lên.

“Cám ơn cái gì.” Giá y trắng phau xõa tung trên sàn, khàn giọng cười khẽ, hắn miễn cưỡng ôm nàng, dần ổn định lại từ cảm xúc mạnh mẽ, “Cám ơn ta chịu “gả” cho nàng hả?”

“Cám ơn chàng.” Nàng do dự một lúc, xấu hổ dời mắt đi, “Vân Thư.”

Hắn dừng lại, cong môi mỉm cười, “Nàng gọi ta là gì?”

Mặt nàng thoắt đỏ.

“Lặp lại lần nữa?” Xoay mình chặn nàng lại, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt thẹn thùng kia.

“Vân Thư.”

“Lặp lại.”

“Vân Thư.”

“Lặp lại nữa đi.”

“…”

Chương 97: Đưa dâu

Nổi tiếng nhất võ lâm phương Bắc, Quân Tùy Ngọc đứng đầu Quân phủ giàu có không nước nào địch nổi đích thân đưa dâu đến Dương Châu. Đoàn xe xa hoa khổng lồ khiến người nhìn phải chặc lưỡi hít hà, bao người rối rít phỏng đoán tướng mạo của tiểu thư Quân gia, có người đồn rằng nàng đẹp tựa thần tiên, có người lại nói nàng là hồ nữ, lời đồn bay đầy trời không biết thật giả, đến lúc đoàn người xuất phát thì đã đạt tới đỉnh điểm.

Quân Phiên Tiên ngồi trong cỗ kiệu lộng lẫy được sáu con tuấn mã kéo đi, chẳng ai thấy rõ được dung nhan. Giục ngựa đi cạnh chính là tam công tử Tạ gia vô cùng tuấn tú, trông không hề có vẻ là bị ép bức như lời đồn, trái lại vẫn luôn nở nụ cười, xem chừng tâm trạng rất tốt.

Đoàn xe đi rất chậm, thản nhiên như ngắm hoa ngắm cảnh vậy.

Phải tốn gấp mấy lần thời gian mới đến được Dương Châu, đến nơi rồi thì lại vào ở sản nghiệp của Quân gia tại Dương Châu.

Tạ Vân Thư và huynh trưởng quay về Tạ gia để chuẩn bị cho hôn sự sắp tới. Có nhiều vị khách từ bốn phương tám hướng đã tìm đến tụ tập tại Dương Châu, thế gia các nơi nam bắc đổ về, khách khứa bằng hữu như mưa, đông chưa từng thấy, thậm chí còn vượt xa thọ yến của Tạ Chấn Xuyên, cả thành Dương Châu trở nên vô cùng mong ngóng trước ngày lễ lớn này.

Trong khi ấy cơ nghiệp riêng của Quân gia lại rất bình yên. Vừa vào Dương Châu thì mọi thứ đã có Tạ gia lo liệu, nhất thời trở nên thoải

mái hẳn.

Sương Kính bưng một chén hạt sen cùng mấy đĩa điểm tâm lên, đỡ giai nhân đến dưới góc quế hóng mát. Đang độ ngày hè nên sao trời dày đặc, giữa cỏ cây xanh mướt là những chú đom đóm lập lòe, xen lẫn cùng mùi hương sen thoang thoảng, tĩnh lặng lại có vẻ thanh nhàn.

“Mọi thứ đều đã được sắp xếp thỏa đáng, mai cũng là một ngày đẹp.” Y vẫn luôn ấm áp dịu dàng như thế, “Đừng nghĩ nhiều nữa, trước khi hắn đi đã nhờ ta ‘quản’ muội rồi.”

“Phô trương một cách nghiêm túc như vậy.” Nàng không khỏi cười nhạt, “Muội làm gì có cơ hội đổi ý.”

“Tất cả đều là tâm ý của hắn mà.”

Nàng hừ nhẹ không nói gì.

Quân Tùy Ngọc cười, sảng khoái thừa nhận, “Được rồi, ta cũng như hắn, đều muốn long trọng chút.”

Há có thể dùng chút chữ là hình dung được, bao lời tụ năm tụ ba mơ hồ lọt vào tai cũng có thể chỉ điểm mấy điều, nàng cũng đại khái đoán được tình cảnh ngày mai sẽ trông như thế nào rồi.

Sương Kính bước lên dặn dò một lượt, nhắc nhở về đủ những tập tục cần lưu ý trong ngày lành, vào cửa hành lễ dâng trà dập đầu vân vân, rắc rối rườm rà, càng nghe càng khiến hàng mi thanh tú nhíu chặt.

Quân Tùy Ngọc cũng chẳng mấy bất ngờ, “Đúng là có hơi phiền, nhưng may chỉ có một lần duy nhất.”

Im lặng một lúc rất lâu, đầu ngón tay bé nhỏ xoa trán, “Tân nương nửa đường ngã xuống liệu có quá mất mặt không?”

Quân Tùy Ngọc bật cười an ủi, “Không cần phải lo, có hỉ nương đỡ muội nửa bước không rời, dù không có chân khí thì cũng không để ai cười nhạo hết.”

Nhìn bàn tay nhỏ bé mềm mại, nàng khẽ thở dài, “Muội thật sự không hiểu vì sao phải xuất giá nữa, như vậy…”

Người đối diện không cho phép nàng dao động, “Muội sẽ hạnh phúc mà.”

Nàng im lặng một lúc rồi nói ra lời thật lòng: “Ngoài giết người ra muội không biết gì nữa, càng không phải là nàng dâu mà Tạ gia mong muốn, giờ đây lại vô năng như thế, nếu kéo chân sau thật thì đúng là sai quá.”

“Hắn cưới muội thì cũng không cần muội làm gì cả.” Sắc mặt Quân Tùy Ngọc nom thật dịu dàng, “Yêu một người, chỉ cần có người ở bên là tốt rồi, những chuyện khác không là gì cả.”

“Chẳng lẽ không hối hận sao? Huynh cũng biết muội có rất nhiều rắc rối mà.”

Quân Tùy Ngọc bưng lấy chén ngọc bóc hạt sen cho nàng, khẩy tâm sen màu xanh ra đặt trên bàn, hạt sen tròn như ngọc, “Hắn biết mình muốn gì, huống hồ với khả năng của hắn thì cũng đủ để đảm đương.”

Ánh mắt ấm ức rơi lên quả xanh buồn thiu rũ mình trên giàn nho, “Muội lại muốn mình mạnh hơn.”

“Sao ta nghe lại có vẻ kỳ quái thế hả.” Gạt đi nỗi khổ tâm trong lòng, Quân Tùy Ngọc bỏ hạt sen vào bàn tay nhỏ nhắn, “Cứ xoắn xuýt như thế thật không giống muội chút nào.”

Nàng sửng sốt, Quân Tùy Ngọc mỉm cười, vừa vui lại cảm khái.

“Nhưng ta cảm thấy rất tốt, rốt cuộc cũng có chuyện muội để ý, có người để tâm.”

So với của bốn năm trước thì có lẽ đây là lần đầu nàng thử tin tưởng, thử buông bỏ lòng tự ái phòng bị để yêu một người. Nhưng cũng vì bỡ ngỡ mà thêm bàng hoàng luống cuống.

“Chỉ mong muội có thể tin tưởng hắn nhiều.”

“Huynh đang khuyến khích muội nên yếu đuối sao?”

“Đừng quá hà khắc với mình, muội và ta đều chỉ là người phàm.”

Nàng không tán thành, “Chuyện gì cũng phải nhờ cậy vào người khác, có ai thích vác theo tay nải đâu.”

“Tay nải xinh đẹp thế này, nam nhân toàn thiên hạ đều chỉ muốn tranh cướp mà thôi.” Quân Tùy Ngọc trêu chọc, lại có vẻ đắc ý, “Tiểu thư Quân gia phải gả cho người ưu tú nhất, không cần phí tâm vì bất cứ chuyện gì cả.”

Gương mặt không son phấn xem thường, y không nhịn được khẽ thở dài.

“Cha ở dưới cửu tuyền cũng sẽ nghĩ như vậy, nhất định cũng giống ta hãnh diện vì muội.”

Nhắc đến phụ thân đã qua đời, hàng mi dài cụp xuống.

“Muội… không cho là, có lẽ ông ấy sẽ hận muội, là muội giết…”

“Không liên quan đến muội.” Quân Tùy Ngọc chặn lời nàng lại, “Muội đã làm rất tốt rồi, tốt đến mức khiến ta phải xấu hổ.”

Nàng im lặng một thoáng, “Là ông ấy… nói với huynh sao?”

“Ừ.” Nhẹ nhàng gạt bàn tay đang nắm chặt ra, lòng áy náy khôn nguôi, “Xin lỗi, ta chỉ kịp nói mỗi lời xin lỗi, xin lỗi vì để một mình muội chịu khổ nhiều đến thế.”

Nhìn thẳng vào hàng mi run run, Quân Tùy Ngọc nhẹ nhàng cất tiếng.

“Ngày mai muội là tân nương đẹp nhất, bọn họ ở trên trời cao cũng sẽ thấy… Muội muội duy nhất của ta, không cần phải sợ gì cả, càng không cần phải chịu chút tủi thân nào, Tạ gia không ai dám khinh muội hết. Nếu có một ngày nào đó cảm thấy không vui thì cứ về nhà, tự ta sẽ sắp đặt tất cả, đến người thân của mình mà Quân Tùy Ngọc cũng không che chở được thì mới là chuyện cười.”

Giơ tay lên sờ vào mái tóc xanh, cử chỉ tràn đầy bảo vệ thân mật.

“Phiên Tiên à, muội rất xuất sắc, xuất sắc tới nỗi có thể xứng với bất kỳ một ai, không phải vì muội là muội muội của ta mà nói như vậy.” Giọng ấm áp không hề che giấu kiêu ngạo, “Cũng không phải ai cũng hiểu được cái tốt của nàng. Hắn tinh mắt đấy nên mới biết quý trọng, sẽ để muội được hạnh phúc.”

“Cám ơn huynh… vì đã làm mọi thứ vì muội.” Im lặng một lúc lâu, đôi mắt đen phủ đầy sương mù mỉm cười.

“Ca ca.”

Chương 98: Lễ cưới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngày hai mươi bốn tháng sáu, tiết ngắm sen.

Tạ gia bày cỗ ngàn bàn, tân khách tụ tập, lấy quy mô chưa từng có để đón giai nhân có lai lịch không nhẹ vào cửa.

Vô số vị khách thanh danh hiển hách tụ tập ở đại sảnh, đông đảo thế gia đều có mặt, võ lâm nam bắc đông không chỗ trống, không một ai muốn bỏ lỡ thịnh yến chưa từng có này. Kiệu hoa trải dài khắp phố, người xem như mây, trống kèn inh ỏi, nghi lễ nhiều như núi, hồi môn của tân nương không hề ít, nghi trượng xa hoa, tất cả đều khiến người nhìn không thể thỏa mãn thêm được nữa.

Khi hỉ nương đỡ người xuống kiệu, tất cả đồng loạt nhìn sang, chỉ hận không thể nhìn xuyên qua khăn trùm đầu lụa đỏ của nàng. Giá y đỏ tươi trông phức tạp lại lộng lẫy, vòng eo nhỏ nhắn cùng bước đi yêu kiều, nhất cử nhất động đều dịu dàng vô hạn.

Không thấy được mặt, nhưng hơn nửa đã sinh lòng thương yêu.

Trong đám đông có mấy con mắt nhìm chăm chú, trong đó lại có đôi mắt đẹp long lanh ngấn lệ, nếu không kiềm nén thì đã chẳng nghe lọt lời khuyên giải an ủi của huynh trưởng bên cạnh. Quân Tùy Ngọc ngồi trên ghế phía người thân của nhà gái, mỉm cười nhìn nàng dâu được hỉ nương đỡ bước đi vào.

Trong tiếng cười tiếng nói, cả hai theo lệ thi lễ, bái thiên địa rồi lại kính cao đường cùng tân khách đông đảo, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt vui mừng.

Khó khăn lắm mới xong xuôi tất cả, nàng dâu được dải lụa đỏ dắt vào phòng tân hôn, nhưng đi chưa được mấy bước đã nghe thấy tiếng sủa, một chú chó nhỏ lông trắng như tuyết xuyên qua đám đông, chạy thẳng đến dưới váy tân nương. Con thú cưng bình thường ngoan ngoãn chợt trở nên thất thường, Tạ phu nhân biến sắc, mọi người giật mình ồn ào, hỉ nương ứng biến rất nhanh, giơ chân trước lên gạt chú chó qua một bên.

Tân nương phải trùm khăn nên không biết chuyện gì đang xảy ra, những nghi lễ rườm rà đã khiến hai chân nàng mỏi nhừ, lúc này mất đi người nâng đỡ, nàng loạng quạng lùi về sau một bước, vô tình giẫm phải váy đỏ, nhất thời toan chực ngã. Tạ Vân Thư nhanh tay lẹ mắt giơ tay ôm lấy vòng eo đỡ nàng lại, nhưng lại không giữ được khăn trùm đầu, theo cơn gió nhẹ nhàng rơi xuống đất. Tệ hơn nữa là lúc xoay người đã vô tình kéo đứt chuỗi châu trên mũ phượng, minh châu lập tức rơi tung tóe, mấy viên trân châu to cỡ ngón tay phát sáng óng ánh lăn đầy đất.

Lập tức cả hỉ đường huyên náo trở nên tĩnh lặng.

Dưới mũ phượng lấp lánh là gương mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Hoa điền dán tại mi tâm, điểm hai chấm nhỏ lên lúm đồng tiền*, gò má trắng noãn ửng đỏ, mắt sáng như nước thẹn thùng xấu hổ, nhìn hai viên minh châu nằm trên tay mà không biết phải làm sao.

*(*Ảnh minh họa.)*

Click để xem ảnh

Sự yên lặng lại càng khiến nàng thêm lúng túng, khuôn mặt tuyệt mỹ đỏ bừng lên, nhìn Tạ Vân Thư cầu cứu.

“… Y phục này… hơi dài…”

Dáng vẻ băn khăn luống cuống của nàng khiến người ta đau lòng không thôi, dù âm thanh rất nhỏ nhưng cả sảnh đường đều nghe rõ, sâu trong đáy lòng cùng đáp một tiếng, mắt lại nhìn thẳng.

Nam nhân bận đồ đỏ tuấn tú như ngọc, nhận lấy minh châu trên tay rồi bật cười.

“Là ta sai, phải che chở nàng đi vào mới được.”

Nói đoạn, hắn không đếm xỉa đếm phép tắc mà bế nàng lên, cơ thể bé nhỏ mềm mại nằm trong ngực. Bốn phía xuýt xoa xôn xao, tiếng huýt sáo cười nói suýt nữa phá vỡ nóc nhà. Bao tiếng than thở nói cười bầu bạn cùng bóng lưng của cặp đôi bích nhân, khen ngợi không khỏi hâm mộ, ai mà ngờ được tân nương lại là tuyệt đại giai nhân đến nhường ấy, cả dung mạo lẫn gia thế đều xứng đôi với nhau, đúng là một đôi trời ban.

Trong tiếng ồn ào có một gương mặt thất hồn lạc phách, dõi theo mãi nơi bóng người biến mất, bỗng một giọt lệ rơi xuống, ngơ ngác để mặc huynh trưởng dẫn vào một góc không người.

“Phượng Ca, muội hà tất phải như vậy.” Chặn trước người muội muội, Bạch Côn Ngọc thở dài khuyên nhủ.

“Huynh thấy rồi phải không? Đó là ả ta sao?” Những giọt nước mắt không cam lòng lăn xuống, suýt nữa đã không kiềm chế được cảm xúc, “Sao vẫn là ả ta, sao ả ta lại trở thành tiểu thư Quân vương phủ.”

“Bọn họ đã thành thân rồi.” Bạch Côn Ngọc cũng có ngờ vực, nhưng chỉ có thể dằn xuống, “Hôm nay là lễ cưới của thế lực nam bắc, với thanh danh hai nhà thì sẽ không cho phép có chút gì sơ xuất, đừng làm chuyện điên khùng nữa.”

“Muội không tin, rõ ràng ả ta là ma nữ đó, giờ lại đổi tên đổi thanh phận, đóng giả làm danh môn khuê tú, lừa gạt tất cả mọi người.” Bạch Phượng Ca nghẹn ngào, gần như muốn xé toạc ra bí mật này.

“Bạch công tử, Bạch tiểu thư.” Công tử điềm đạm ở cách đó không xa gật đầu mỉm cười, “Ở xa tới chúc mừng nên không được chu toàn lắm, nếu được xin hai vị uống nhiều mấy ly.”

“Quân công tử khách khí rồi.” Bạch Côn Ngọc không dám thất lễ, bất chấp muội muội chắp tay hành lễ.

Bạch Phượng Ca nghiêng đầu, bỗng mở miệng, “Dám hỏi Quân tiểu thư…”

“Trên danh nghĩa Phiên Tiên là nghĩa muội của ta, nhưng thực chất lại là ruột thịt. Nay gả vào Tạ phủ làm lương phối, vừa chấm dứt mối tình khổ sở của Tạ tam công tử, lại thành giai thoại ở Tây Kinh Dương Châu, thật là chuyện quá may mắn.” Quân Tùy Ngọc nhẹ nhàng ngắt lời, khách sáo đáp lại.

Bạch Côn Ngọc cười khổ, “Quân công tử nói đúng, đừng nói năm đó xá phủ từng chịu ơn huệ, dù với giao tình giữa hai nhà, Bạch gia cũng thật lòng chúc mừng, có điều thất lễ kính mong được lượng

thứ.”

“Đa tạ thịnh tình của Bạch công tử.”

Quân Tùy Ngọc mỉm cười, con chó nhỏ một khắc trước còn gây ra đại họa nay đã ngoan ngoãn nằm trong vòng tay, đôi mắt đen láy tròn xoe nhìn Bạch Phượng Ca rồi bất mãn sủa mấy tiếng, y vỗ nhẹ lên bộ lông trắng của nó, xoay người rời đi.

Bạch Phượng Ca thất thần rơi lệ, lại bị huynh trưởng im lặng dẫn ra ngoài.

Lam Hiêu Mặc Diêu ở xa đồng thời liếc nhau, thở phào nhẹ nhõm.

Ngân Hộc Bích Chuẩn thì đang nhìn một người khác.

“Điện hạ?” Bích Chuẩn không cười.

Trông Xích Truật có phần buồn bã, “Quả nhiên là nàng.”

“Nghe nói điện hạ sắp về nước, vậy mà cũng không quên đến chúc mừng, quả thật hiếm thấy.” Ngân Hộc khoanh tay nhạo báng.

Xích Truật tất biết ý đề phòng thăm dò trong đó, hắn chỉ mỉm cười rồi thở dài, “Ta chỉ tò mò không biết nữ nhân thế nào mà có thể thắng được nàng, khiến Tạ công tử thay lòng đổi dạ, nhưng không ngờ vẫn là người cũ.”

“Chẳng ngờ chuyện nhỏ như thế mà điện hạ cũng quan tâm.” Bích Chuẩn nói móc.

“Không phải đã có Yên Dung rồi sao?” Ngân Hộc quan sát vẻ mặt của đối phương, nhận ra mấy phần mất mát, “Lão đại đã hỏi Yên

Dung rồi, đồng ý để nàng ta về Khâu Từ với ngài."

Nghe nói trong một lần vô tình gặp nhau ở trên đường, Xích Truất tình cờ gặp Yên Dung, một phen truy đuổi khổ sở cuối cùng cũng làm giai nhân rung động, vừa hay Khâu Từ vương khiển trách sứ giả mang theo lễ nặng để đút lót trên dưới, triều đình cho phép Xích Truật lên đường về nước, chỉ ít hôm nữa sẽ rời khỏi Trung Nguyên.

"Ta cho là…" Xích Truật không nói tiếp.

Ngân Hộc cười cười, lòng biết tỏng song không nói ra.

Tướng mạo của Yên Dung có lẽ từng có ba phần tương tự, nhưng lúc này đây lại khác nhau một trời một vực, không thấy còn đỡ, nay đã thấy rồi nhất định sẽ phiền muộn vạn phần.

"Điện hạ vẫn nên sớm về Khâu Từ dẹp yên đại cuộc đi." Suy cho cùng cũng xuất thân từ Thiên Sơn, cũng hy vọng nữ tử dịu dàng như thế có nơi chốn tốt, Ngân Hộc đưa ra lời khuyên hiếm hoi, "Xin điện hạ đối xử tử tế với Yên Dung, dù không bằng chúa thượng cũng đừng mất hứng."

Xích Truật gật đầu rồi không nói gì thêm.

Nằm trong lòng bàn tay là viên minh châu tỏa ánh sáng mờ mờ.

Ngồi chờ trên giường cưới đến mức suýt thiếp đi, cuối cùng cũng chờ đến lúc có tiếng cười nói, người kia say khướt được mấy huynh đệ đỡ vào đặt lên giường.

Rồi đám đông cũng lui ra, nàng rót một ly trà, vừa đi đến gần thì cổ tay bị túm lấy, nàng ngã nhào vào lồng ngực tráng kiện, ly trà rơi xuống thảm đỏ. Gương mặt tuấn tú tủm tỉm nhìn nàng, mắt sáng

ngời nào thay ý say.

“Chàng không say?” Nhưng rõ ràng trên người lại có mùi rượu rất nồng.

“Chỉ là giả vờ làm vẻ thôi, ngày tốt thế này sao ta có thể say được.” Ôm lấy người đẹp trở mình, tháo mũ phượng nặng nề xuống cho nàng, mái tóc đen như nước rối bù, váy đỏ lệ nhan đẹp đến động lòng, nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ.

Hoa yến vẫn tiếp tục, tiếng nhạc lẫn tiếng cười vẫn chưa dừng lại, nến đỏ cháy mạnh màn che rũ thấp, giai nhân phục trang lộng lẫy mỉm cười trong lòng, hắn cứ ngỡ như là cảnh tượng trong mơ, nhiều năm theo đuổi rốt cuộc cũng được mãn nguyện, vậy mà lúc này lại quên đi nói năng.

Bàn tay thon dài nâng lấy gương mặt yêu kiều, nụ cười càng lúc càng thêm đậm. Nàng sững sờ nhìn đôi mắt sáng như sao, viền mắt dần dà ửng đỏ, giơ tay lên cởi mũ ra, mái tóc đen nhánh xõa tung xuống, triền miên quấn quít khó tách nhau, ngón tay kéo nhẹ nút thắt ra, dịu dàng xấu xổ mỉm cười.

Phu thê kết tóc xe tơ

Ái ân thắm thiết chẳng ngờ lẫn nhau

Niềm vui chỉ trọn đêm thâu

Chớ nên để mất, gần nhau thêm vào.*

*(*Trích bài “Biệt thi kỳ 2” của Tô Vũ, bản dịch của Nham Doanh Doanh.)*

Đuốc hoa long phượng vẫn cứ cháy, chiếu rọi ly rượu trống trơn trên bàn.

Bóng tối đượm nồng, ý xuân dạt dào, uyên ương trong màn tình trí vô biên.

Chương 99: Phiên ngoại 1: Say

Mùi máu tanh xộc vào mũi, mà hình như lại có vẻ là lạ.

Là tay ai? Cường tráng rắn chắc, ôm chặt không chịu buông.

Là ai?

Được thị nữ đỡ mình ngồi dậy, cơn ngái ngủ vẫn cứ vồ lấy, đầu óc nặng trịch mơ hồ.

Ánh dương lọt qua khe cửa, nàng không để ý đến ngày giờ, cứ ôm lấy gối ngồi thẫn thờ. Ngón tay đè lên mi tâm cố để bản thân tỉnh táo, đã không còn nhớ rõ giấc mộng vỡ vụn thế nào nữa rồi, vì hôn mê quá dài đâm khiến người ta mệt mỏi vô cớ…

“Phiên Tiên.” Bàn tay ấm áp giữ lấy ngón tay bé nhỏ, nàng thoáng kinh hãi, phát hiện mình đang ngồi giữa đình, trên đài phía trước ca hát rộn ràng, tay áo vũ cơ nhảy múa giữa không trung, từng tiếng từng bước động lòng người.

Nam tử ngồi bên dịu dàng mỉm cười, “Mệt rồi hả?”

Nàng thấp giọng đáp, đôi mắt đen láy mơ màng không hề có tiêu điểm, rồi bất chợt lóe lên như có gì đó.

“Muốn ngủ cũng không sao.” Quân Tùy Ngọc vô cùng quan tâm, “Hay ta bảo bọn họ giải tán nhé.”

Sân khấu lớn như thế mà chỉ có hai người xem, quả thật cũng trống trải quá.

Nàng khẽ lắc đầu, chống má bắt đầu xuất thần.

Nghe tiếng nhạc du dương uyển chuyển, đột nhiên nàng hỏi, “Muội đến đây đã bao lâu rồi?”

Quân Tùy Ngọc nhìn nàng nhẹ nhàng đáp, nàng hoảng hốt, bất tri bất giác đã trôi qua lâu thế rồi ư? Vô thức cầm lấy hạt dưa trên khay bóc từng hạt một, mông lung nhớ lại đôi mắt sâu thẳm có thần…

“… Gần đây Tạ tam công tử Dương Châu gặp chút rắc rối.” Lời nói không nhanh không chậm đã kéo về sự chú ý, Quân Tùy Ngọc chỉ như đang tán gẫu chuyện thường ngày, “Không biết vì sao lại có người tung tin hắn có liên quan đến Ma giáo, bây giờ lan truyền trên giang hồ rất nhanh.”

Ngừng một lúc, nàng nhặt hạt dưa đã tách vỏ đưa vào miệng, nhưng lại không nếm được vị gì.

“Mấy năm gần đây hắn mở rộng thế lực mà đắc tội với không ít người, số người đỏ mắt căm ghét đếm không xuể. Chuyện này vừa tung ra, trái lại còn cho người ngoài một lý do để tẩy chay, sợ là đứng trên đầu gió đỉnh sóng không tốt lắm.”

“Chàng ấy…”

“Hắn không làm gì cả.” Câu nói ẩn chứa ý sâu xa, Quân Tùy Ngọc nhẹ nhàng bảo, “Hoặc có thể do không dễ đối phó với lời đồn, với tình hình hiện tại của hắn thì cũng không tiện làm gì, trái lại dễ bôi đen.”

… Chắc chắn là sẽ có cách… Rốt cuộc chàng đang nghĩ gì.

Hàng mi thanh tú bất chợt nhíu chặt, không biết vì sao lại bực mình.

“Vì sao lại nói với muội?”

Quân Tùy Ngọc bình tĩnh đáp, “Ta cảm thấy có lẽ muội muốn biết.”

Hay nói là… có người hy vọng nàng biết, nên mới không tiếc cái giá như vậy.

“Nếu cứ tiếp tục như thế thì hắn sẽ thân bại danh liệt mất.” Y để lại một câu rồi không nói gì thêm.

Gương mặt xinh xắn chìm vào trầm tư, đôi mắt đen láy không mang theo cảm xúc.

Khẽ liếc mắt, Quân Tùy Ngọc mỉm cười, bắt đầu cắn hạt dưa.

***

“Dạo gần đây Phiên Tiên thế nào rồi?”

“Hồi bẩm công tử, tiểu thư khiển trách từ khi đi phương nam về thì ngủ ít hơn so với ngày xưa.”

Nếu nàng đã đích thân xử lý thì chuyện đó sẽ không còn gì đáng lo, nghe lại thuộc hạ bẩm báo, thủ pháp xảo diệu khiến người khác khen ngợi. Nhưng điều y mong muốn lại không đơn giản chỉ như thế, với khả năng của người kia thì tìm đến đây mất bao lâu đây?

Có cần thêm nhắc nhở không?

Thời gian của Phiên Tiên không còn nhiều lắm, ngộ nhỡ người kia không kham nổi…

Thầm thở dài một hơi, y vẫn ngập ngừng khó quyết.

Dù là thuốc thang châm cứu bồi bổ thế nào, nàng vẫn điềm nhiên như không, tuy ngoan ngoãn phối hợp nhưng bên trong đã quá lạnh lùng thờ ơ. Nàng không quan tâm đến sinh tử, cho y cơ hội trò chuyện chỉ để không áy náy mà thôi. Tính tình lạnh nhạt như thế, ngoài người ở Dương Châu ra, thì ắt hẳn trên đời này không còn có ai khiến nàng bận tâm cả.

Tuy là vậy, nhưng liệu gia thế một phương thật sự có thể bỏ được không? Nàng yếu như thế, làm không khéo ngược lại…

Tuy đối phương không phải là người bạc tình, song suy cho cùng cũng khó dự liệu được.

“Sương Kính.”

“Có thuộc hạ.”

“Đi nhận biết gia huy của Tạ gia Dương Châu đi, nếu sau này tam công tử Tạ gia tìm đến thì ngươi phải nghe theo mọi sắp xếp của Phiên Tiên, sau đó bẩm báo lại là được.”

“Vâng.”

Có lẽ thuận theo tự nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Tạ Vân Thư… huynh đừng để người khác thất vọng.

***

Ánh sáng mờ mờ đập vào mắt, đợi một lát, cuối cùng cũng có thể phân biệt được hình ảnh, nàng vươn tay muốn chống người dậy nhưng cơ thể lại nặng trịch, người bên mép giường cảm giác được động tĩnh, lập tức cúi người đè vai nàng lại.

Gương mặt trầm tĩnh căng thẳng làm nàng thoáng kinh ngạc, còn chưa hiểu rõ nguyên do thì cơ thể mềm oặt vô lực ngã vào lòng, trong chớp mắt nhớ lại tất cả.

Suy nghĩ bị rút sạch, lại không còn sức lực.

“Phiên Tiên?” Đỡ nàng nửa ngồi nửa nằm, gò má trắng bệch không chút máu khiến người ta kinh hãi, mồ hôi trên trán rịn ra, “Muội… cảm thấy thế nào rồi?”

Đôi mắt đờ đẫn một lúc lâu, rốt cuộc cũng khẽ dịch chuyển, nhìn vào mắt y.

Hư vô trống rỗng, tuyệt vọng lạnh thấu xương.

“… Phiên Tiên.” Lòng bàn tay vừa ướt lại lạnh, y càng ra sức nắm chặt.

Nàng mặc y bấu lấy tay mình, sắc mặt không một biểu cảm, không khóc không động không buồn không vui, hệt như chết lặng.

“Phiên Tiên!” Quân Tùy Ngọc chỉ cảm thấy âm thanh thô ráp, suýt nữa lạc giọng.

Ngơ ngác mù mờ, trước mắt là đôi mắt vô cùng sốt ruột… Là ai đang gọi? Hình như rất lo lắng, vội vã muốn nàng nói gì đó.

“… Nước…”

Khát quá, vì sao lại khát như vậy, khó chịu như lạc ở sa mạc, không tìm được nguồn nước, khát đến mức gần như muốn nổi điên. Nếu không phải uống máu chuột sa mạc, thì nhất định nàng đã hóa thành bộ xương khô dưới nắng mặt trời chói chang rồi, là ảo giác chăng? Trong miệng bắt đầu có mùi máu, vừa tanh lại mặn, mặn đến khổ sở, ý thức trở nên mông lung.

“Đừng cắn!” Quân Tùy Ngọc bóp lấy cằm ép nàng buông ra, một dòng máu tươi rỉ ra bên mép, đáy lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô ngần, “Phiên Tiên, thả lỏng nào, đừng làm tổn hại đến mình.”

Y không quay đầu lại mà nghiêm nghị ra lệnh: “Nước! Mau lên!”

Người kia… luôn bình tĩnh là thế, sao nay lại hốt hoảng đến vậy…

Mơ màng cảm thấy kinh ngạc, ly sứ màu thiên thanh đưa đến trước mắt, nàng vô thức giơ tay nhận lấy, nhưng ly trà xinh xắn lại quá nặng, nặng tới nỗi nàng không nắm chặt được, chỉ biết trơ mắt nhìn ly rơi xuống, lăn mấy vòng trên thảm mềm, nước trong ly đổ cả ra ngoài.

Trong phòng như chết lặng.

Tay nàng… Sững sờ nhìn nước trà làm ướt ngón tay, nàng thốt ra hai chữ.

“Ra ngoài.”

Người bên cạnh cứng còng, nhặt ly trà lên rồi ra lệnh tất cả lui ra, nhẹ nhàng khép cửa lại.

“Công tử…” Sương Kính lo lắng lên tiếng.

Quân Tùy Ngọc nghiêm mặt khoát tay, bình ổn khí tức lắng nghe động tĩnh trong cửa.

Một lúc lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng rơi nặng nề, Sương Kính bất giác toan đi vào thì lại bị Quân Tùy Ngọc giữ lại.

“Tiểu thư nàng ấy…”

“Muội ấy đang thử chân mình.” Quân Tùy Ngọc nhìn chằm chằm cánh cửa, như có thể xuyên thủng giấy nhìn thấy tình cảnh trong phòng, “Đừng đi, muội ấy không hy vọng có người trông thấy.”

Qua một lúc lâu, không còn tiếng thở hổn hển nữa.

Y đẩy cửa đi vào một mình, ôm người trên thảm đặt xuống giường, cơ thể yếu đuối cuộn tròn như đã chết.

Suốt nửa tháng, nàng chẳng hề nói năng một câu, cũng không có vẻ mặt gì.

Ngày ngày Phó thiên y châm cứu nối mạch điều kinh cho nàng, tuy không cần phải ngủ mê man cả ngày nữa, nhưng giờ đây nàng lại mất đi sức sống. Y thà nàng cuồng loạn làm ồn còn tốt hơn là không có nước mắt, không có trách móc, không oán giận một chữ.

“Phiên Tiên.”

Nàng há miệng nuốt một muỗng canh, đôi mắt ảm đạm không hề có phản ứng.

“Có cảm giác hôm nay khá hơn không? Phó thiên y nói tay muội đã

có thể cầm ly được rồi.”

Vẫn im lăng như mười lăm ngày đã qua.

“Ông ấy nói tình trạng của muội tốt hơn so với dự đoán, chỉ mấy hôm nữa là có thể tập đi rồi.”

Y cụp mắt nhìn lòng bàn tay xòe to, dùng hết sức cũng chỉ bóp ra được dấu vết rất nhạt.

Trong lòng đau thương, Quân Tùy Ngọc vẫn cố ổn định, “Tạ tam công tử đều xin gặp mỗi ngày, hôm qua suýt nữa đã động thủ.”

Hàng mi dài khẽ run rẩy.

“Hắn muốn gặp muội, xem ra đã mất kiên nhẫn rồi.”

Vẫn không đáp lời, y nói tiếp, “Chắc sẽ sớm xông vào thôi, có điều tuy võ công cao cường đến mấy thì cũng không dễ xông vào, ta đã hạ lệnh canh gác nghiêm ngặt hơn rồi.”

Một lúc lâu sau, đôi mắt trống rỗng nhìn lên bầu trời phương Nam, rốt cuộc cũng nói ra câu đầu tiên.

“… Truyền tin về Dương Châu, bảo Tạ gia nghĩ cách đưa chàng về đi.”

***

“Huynh tới Tây Kinh ta thật sự rất vui.” Nâng ly kính, chủ nhân nói lời đầu tiên.

Nam tử ngồi đối diện ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch, thành khẩn

cám ơn, “Cám ơn huynh đã chăm sóc tốt cho nàng.”

“Muội ấy là người thân của ta, nên thế thôi.” Đặt ly ngọc xuống, giọng trở nên âm trầm, “Đáng tiếc tìm ra quá muộn, nếu sớm biết ở trên Thiên Sơn…”

Im lặng một lúc, Tạ Vân Thư thở dài, “Không cản được đâu, lúc đó nàng đã có quyết định báo thù rồi.”

“Ta vẫn đang nghĩ xem có nên để hai người gặp mặt không.” Quân Tùy Ngọc thoáng do dự, “Muội ấy đang rất yếu, còn tệ hơn huynh nghĩ nữa, mấy năm nay chỉ toàn ngủ.”

“Chí ít là nàng vẫn còn sống.” Tạ Vân Thư hít sâu một hơi, ngắn gọn trả lời, “Như thế là ta đủ vui rồi.”

“Huynh thật sự sẵn sàng vì muội ấy mà làm đến bước đó sao?” Vào đề tài chính, ánh mắt xoi mói của Quân Tùy Ngọc vô cùng hà khắc, “Làm rể Quân gia không dễ đâu.”

“Chỉ cần không vi phạm gia huấn thì là gì cũng được.” Tạ Vân Thư thản nhiên đối mặt, “Huynh không phải là người câu nệ phép tắc, ta biết huynh sẽ không để ta đưa nàng đi, khăng khăng muốn gả nàng vào Tạ gia nhất định là có nguyên nhân, xin hãy nói thẳng.”

“Huynh yên tâm, ta sẽ không để huynh phải khó xử với trong nhà.” Gương mặt dịu dàng cao thâm khó lường, “Đối với Phiên Tiên và Tạ gia, chuyện này có thể nói là lưỡng lợi.”

“Ta tin, nếu không há huynh sẽ đề cập đến lúc này.” Rõ ràng đoán được hắn sẽ không từ chối.

“Việc này vốn phải do ta làm mới đúng.” Thu lại nghiêm túc, Quân

Tùy Ngọc cười nhạt, “Nhưng chỗ đó quá xa, với thế lực của ta tuyệt đối không thể có hiệu quả trong thời gian ngắn được, mà Phiên Tiên lại không chờ nổi.”

“Ta đã là phu quân của nàng thì tự khắc phải do ta dốc sức.”

Quân Tùy Ngọc nhìn vào đôi mắt ung dung bình tĩnh kia, “Ta rất yên tâm, quả nhiên muội ấy không chọn nhầm người.”

Với tình thế đối lập giữa hai nhà Nam Bắc, hắn không hỏi đã nhận lời ngay, thâm tình trong đó khiến kẻ khác phải xúc động.

“Ta biết huynh thật lòng đợi muội ấy khỏe lên.” Bất luận truyền ra ngoài như thế nào, Quân Tùy Ngọc vẫn vô cùng yêu chiều quý mến nàng, dù có xảo trá quỷ quyệt đến đâu thì cũng sẽ không lợi dụng nàng để mưu đồ tư lợi.

Hai nam nhân được một nữ tử kéo gần khoảng cách đối đáp với nhau mấy câu, bất giác sinh ra vẻ luyến tiếc.

“Năm đó ở Dương Châu, ta cảm thấy chúng ta có thể trở thành bạn.”

“Mà nay lại còn gần nhau hơn nữa.” Tạ Vân Thư mỉm cười đùa, “Ta không ngại huynh làm anh vợ của ta đâu.”

Quân Tùy Ngọc mỉm cười, bỗng nhắc nhở, “Muội ấy không thể hao tổn tâm sức được nữa.”

“Nàng không có chuyện gì cần phải phải phí tâm cả.”

“Ta vẫn không yên tâm.”

“Huynh cứ chọn nhiều thân tín bồi giá đi cùng đi, bên Tạ gia thì để ta

lo.” Muốn cưới nàng, không có nghĩa là để nàng không có sức mạnh, hắn đã có chuẩn bị đè xuống mọi chỉ trích có thể nảy sinh.

Hai người lòng đã rõ nhưng không nói ra, cùng nhau cạn ly im lặng uống rượu.

“Có một số việc ta muốn hỏi huynh.” Quân Tùy Ngọc mở miệng.

Tạ Vân Thư giương mắt, hai mắt lóe sáng, “Ta cũng thế.”

“Ta không có tư cách hỏi muội ấy, nhưng lại rất muốn biết.” Quân Tùy Ngọc cười thở dài, dáng vẻ không biết làm sao, “Nên đành phải hỏi huynh.”

Tạ Vân Thư cũng bật cười, “Có một số việc ta thăm dò rất nhiều lần nhưng nàng vẫn không muốn nói, có lẽ cũng chỉ có thể trông cậy vào huynh.”

“Thế thì trao đổi đi, huynh kể ta hay những năm qua muội ấy sống thế nào, đã làm gì, vì sao lại trở nên như bây giờ.” Quân Tùy Ngọc nhìn mấy vết khắc xa xưa trên trụ cột, “Rồi ta sẽ nói cho huynh biết chuyện của hai mươi năm trước.”

Tròng mắt lạnh lùng chợt dịu dàng, im lặng một lúc, Tạ Vân Thư bắt đầu thấp giọng kể lại.

Dường như hắn chưa bao giờ nói nhiều như vậy.

Kể từng ly từng tí về Ca Dạ, kể lại lần đầu gặp mặt trên điện nhiều năm trước, lần đầu tiên rời khỏi Thiên Sơn; nhắc tới vẻ mặt lạnh lùng vô tình của nàng, sự yếu ớt sau hôn mê, cho tới đôi mắt chưa từng dịu dàng; kể lại những mưu mô tranh đấu lục đục với nhau, hiểm ác mãnh liệt, bao ánh mắt ngấp nghé theo dõi, quanh năm vùi mình

trong âm mưu ám toán, mọi thứ chôn sâu nơi đáy lòng giờ đây được trút ra như thác lũ.

Có lẽ vì rượu, hoặc có lẽ vì ánh mắt của người đối diện mà lòng bất giác dau thương.

Người này cũng đau lòng như hắn, đau lòng vì nàng phải trăn trở trong nghịch cảnh gian khổ tối tăm, có thể biết được mặt tốt của nàng, sự khó khăn và kiên nhẫn của nàng, cùng ánh sáng xán lạn như kim cương trên người nàng, dù lội trong vùng bùn cũng không ngăn được cố chấp. Nếu không trải qua thì vĩnh viễn không ai hiểu được nàng đã từng đối mặt với tuyệt vọng sâu đậm đến đâu.

Một chú bướm yếu ớt, phải dùng nghị lực thế nào mới băng qua được cả đại dương.

Từng bình rượu trống rỗng được ném đi, bọn họ uống rất nhiều và cũng nói rất nhiều, rượu chảy vào ngực hóa thành cái lạnh bi ai đóng băng phủ tạng.

Hắn nghĩ, chắc hẳn hắn say thật rồi, sau đến mức nhìn thấy công tử Quân phủ nổi tiếng âm mưu khó dò lại lã chã rơi lệ, sau đến mức hai người vỗ tay minh ước cùng chinh phạt Quỳnh Châu, say đến mức… trông thấy người trong lòng oán hận lau mặt cho hắn, cầm lấy một lọn tóc xanh đùa bỡn nơi chóp mũi.

Quả nhiên là… say rồi.

Giấc mơ này thật đẹp xiết bao.

Chương 100: Ngoại truyện 2: Muội muội

Trên sườn núi xanh biếc như thảm, một con diều bướm sặc sỡ bay la đà, lên xuống theo gió lảo đảo chực như sắp rơi. Bóng người nhỏ bé vừa đi vừa chạy, không biết cách thả mà cứ dùng sức kéo, chẳng mấy chốc dây diều đã đứt, con diều lơ lửng theo gió rơi xuống trước mắt, lại được cậu nhặt lên.

Quản gia đứng bên cạnh muốn nói lại thôi.

Cô bé có làn da trắng như tuyết, đôi mắt đen láy đầy ngây thơ, sợ hãi nhìn cậu rồi lại quay đầu nhìn bóng người ngồi dưới vòm cây xa xa. Biết cô bé muốn gì, đưa mắt nhìn con diều trên tay, cậu không muốn đưa.

Mỗi năm phụ thân đi ra ngoài đều ở lại nơi này, vì ả nữ nhân kia mà bỏ bê nhà cửa ở Tây Kinh.

Đây là một nhà khác của phụ thân, ở cùng một nữ nhân xinh đẹp và… muội muội của cậu. Nữ nhân kia là người phụ thân yêu sâu sắc, sủng ái tận trời, thậm chí còn không dám để nàng biết mình đã sớm có vợ con.

Nên mẫu thân mới không vui như thế.

Phụ thân rất tốt với mẫu thân, dịu dàng lễ độ tương kính như tân, ngoài việc đi xa thì chưa bao giờ làm trái tâm ý của thê tử. Vừa tôn trọng song cũng áy náy, người ngoài hâm mộ ca tụng biết bao, nhưng chỉ có cậu biết được sự bi thương dưới nét mặt cô đơn của

mẫu thân.

Hôm đó mẫu thân đưa cậu đi xa, đến thành Dương Châu danh lam thắng cảnh. Biết không thể níu lấy trái tim của trượng phu, bà đành buông bỏ vẻ tôn nghiêm cuối cùng dẫn theo con đến Dương Châu, đón hai mẹ con người kia về Tây Kinh.

Ẩn nhẫn đến mức gần như hèn mọn, có lẽ cũng chỉ có như thế mới có thể giữ được bước chân của trượng phu.

Dinh thự xa hoa được điêu khắc tinh tế, đồ vật trang trí vô cùng đẹp đẽ, rất nhiều thứ nhìn cực quen mắt. Chủ nhân đi thăm người quen chưa về, chủ mẫu bất ngờ lại đây, quản gia kinh hoàng lúng túng, rốt cuộc cũng không dám làm trái ý, cuối cùng cậu cũng gặp được nữ nhân không nên tồn tại đó, và cả…

Muội muội mà cậu không hề mong muốn chút nào.

Khuôn mặt trắng muốt đỏ bừng rịn một lớp mồ hôi mỏng, nụ cười trẻ con vô cùng tươi tắn làm lòng người sảng khoái.

“Thúc thúc ơi, con diều của cháu.”

Quản gia ho khan, không cười nổi, “Hồi bẩm phu nhân thiếu gia, tiểu thư Phiên Tiên chưa gặp người ngoài bao giờ, chỉ biết gọi người lớn tuổi là tỷ tỷ và thúc thúc.” Lúng túng nói xong, ông lại dỗ cô bé. “Phải gọi là ca ca.”

“Ca ca.” Cô bé giòn giã đổi cách gọi, vô cùng khôn khéo, “Cám ơn ca ca đã nhặt diều cho muội.”

“Ta không phải là ca ca của ngươi!” Cơn giận ẩn trong ngực càng lúc càng lớn, ngón tay vô tình dùng lực, rắc một tiếng, khung tre của con

diều gãy đôi.

Cô bé ngẩn ngơ, đôi mắt đen láy nhanh chóng giăng sương, giọt nước mắt trong suốt lăm xuống, vừa tủi lại vừa sợ, trông như một chú cún con đáng thương.

Quản gia đau lòng, không đành lòng giải thích, “Con diều này là do tự tay chúa công làm, tiểu thư luôn nâng niu như bảo bối.”

“Phiên Tiên.”

Âm thanh dễ nghe như hai khối ngọc chạm vào nhau vang lên, một nữ nhân mặc váy trắng dịu dàng gọi khẽ, sắc mặt trắng ngần, đôi mắt đẹp mang theo vẻ nghi ngờ quét đến, khiến cậu cảm thấy hô hấp khó khăn.

Mẫu thân cũng là một mỹ nhân, nhưng…

Con người không nhiễm bụi trần làm tâm hồn rung động, phảng phất như sương hoa dưới trăng vô cùng tinh khiết, sắc đẹp không bút nào tả xiết đập vào mắt, cậu chợt nhớ đến cụm từ “nghiêng nước nghiêng thành” trong sách vở.

“Mẹ.” Cô bé quay lại nhào vào ngực mềm thơm, “Con diều hỏng rồi, thúc thúc dữ.”

Nữ nhân vỗ nhẹ, “Phiên Tiên ngoan nào, lần sau sẽ làm cho con một cái đẹp hơn.”

“Muốn cha làm cơ.” Cô bé nức nở khóc, “Cha đã phải làm lâu lắm đó.”

Cậu không nhìn nổi nữa, “Đó là cha ta, phá hỏng thì sao hả.” Cậu

còn muốn nói nhiều hơn nữa nhưng lại bị mẫu thân giữ vai lại.

“Mẹ!” Cô bé bị siết đau, nhất thời quên than phiền.

“Ta… không có ý gì khác, chỉ muốn nói chuyện với cô một lúc.” Giọng của mẫu thân rất nhẹ, cúi đầu đẩy cậu bé, “Ngọc Nhi, dẫn muội muội qua bên kia chơi đi, mẹ muốn nói chuyện với vị… phu nhân này.”

“Mẹ.” Cô bé cảm nhận được sắc mặt khác thường, ôm chân không chịu nhúc nhích.

Con ngươi xinh đẹp cứng một lúc lâu, thẫn thờ cúi người khuyên bảo, “Phiên Tiên đi chơi với ca ca nhé, lát nữa mẹ sẽ quay lại.”

Chỉ có mình mẫu thân nói chuyện, còn nữ nhân kia vẫn im lặng lắng nghe, trên mặt không có lấy một sắc máu, dịu dàng yếu ớt như thế, có vẻ không giống… hồ ly quyến rũ như người ta nói.

Trong tay chợt động, cậu cúi đầu nhìn.

Tiểu nha đầu đã nhân lúc cậu không để ý lặng lẽ kéo diều về, thử vuốt lấy con diều vặn vẹo, đáng tiếc thủ pháp vụng về không thể khiến con diều trở về hình dạng cũ, trái lại còn hỏng nặng hơn.

“Không phải như thế.” Quả thực cậu không nhịn nổi nữa, cầm diều sửa lại, dùng con dao nhỏ tùy thân bẻ một mảnh gỗ lót vào, miễn cưỡng phục hồi nguyên trạng, có điều muốn bay lên thì không thể, tay nghề của phụ thân… quả thật không tốt.

Vui vẻ hết nhìn lại nhìn, cô bé quên đi mình vừa bị quát, hớn hở hô lên, “Ca ca giỏi quá.”

Âm thanh trẻ con mềm mại ngây thơ làm cậu không giận nổi, buồn bực hừ một tiếng.

Đôi mắt to tròn nhận ra cậu có vẻ không vui, con ngươi linh lợi xoay tròn, rồi cái miệng đỏ thắm chu lên, bỗng bắt đầu hát.

… Hát… thật dễ nghe.

Không ngh ra là giọng điệu nơi nào, lảnh lót như suối trong róc rách, gương mặt mũm mĩm nở nụ cười say ngọt, khiến một chú chim nhỏ bay ngang qua nhảy lên ngón tay, lông đuôi sặc sỡ lướt qua bàn tay bé nhỏ, không hề sợ hãi trước cử chỉ thân mật của con người.

Hình ảnh lạ lùng lại tự nhiên khắc sâu vào lòng, rành rành trước mắt.

Rất nhiều năm sau, cậu vẫn có thể nhớ lại hôm đó ánh nắng rực rỡ, lá cây xào xạc dưới mặt trời chói chang, cái nhìn trộm đầy ngây thơ thẹn thùng, đôi mắt đen láy khao khát gần gũi.

Muội muội… của cậu…

Yêu thích không buông chơi đùa chú chuồn chuồn tre, cô bé ngoan ngoãn ngồi một bên, “Ca ca làm đồ chơi chơi vui quá, hy vọng đi học cũng có thể đem vào.”

Nếu… đón về Tây Kinh, thì cha sẽ không ra ngoài nữa.

“Muội đang học chữ à?”

Cô bé gật đầu vô cùng đắc ý, “Vốn đang phải học đàn, nhưng muội đã làm tiên sinh nổi giận bỏ đi rồi.”

Nhìn cô bé dương dương đắc ý, cậu không nén nổi nghi ngờ, “Cha

không mắng muội à?”

“Mẹ có nói mấy câu.” Cô bé le lưỡi, giơ mười ngón tay mịn màng ra, “Nhưng còn lâu cha mới mắng, muội nói với ông ấy đầu ngón tay đau quá, thế là cha không cho học nữa.”

Phụ thân chưa bao giờ cho phép bỏ dở việc học, ngày thường yêu cầu rất cao, nhưng lại nuông chiều tiểu nha đầu này đến thế, cậu nghe mà rất khó chịu. Ngẩn ngơ cả buổi mới phát giác cô bé đã trốn ra sau cây, dùng một cành cây cúi đầu đào đất, chỉ chốc lát cả người đã dính đầy bùn, vạt áo lem luốc, cậu bất giác nhíu chặt mày.

“Muội đang đào gì đấy?”

Cô bé cười hì hì không đáp, đào một lúc lâu cuối cùng lộ ra một cái vò tròn trịa.

“Đây là gì?” Gõ vào nghe tiếng khá nặng.

“Rượu do mẹ ủ đấy, nói đợi đến lúc muội xuất giá mới có thể uống.” Cô bé vất vả mở nắp ra.

“Vậy vì sao lại đào vào lúc này?” Hình như cậu cũng nghe đến tập tục này rồi.

“Mẹ nói phải đợi mười mấy năm.” Chất giọng non nớt tràn đầy tiếc nuối, bàn tay bẩn thỉu lau vào vạt áo rồi kéo một khối bích ngọc ra, ném vào trong cái *tõm*, “Đến lúc đó cả cha mẹ sẽ quên mất.”

“Muội!” Không kịp ngăn cản, nhất thời cậu nổi đóa, “Làm gì vậy hả?”

“Ngọc của Phiên Tiên nằm trong đó.” Cô bé lại vốc lấy bùn che miệng vò lại, cười đắc ý, “Như thế dù bao lâu muội cũng sẽ nhớ.”

“Mất ngọc rồi cha sẽ mắng muội.” Cậu cũng có một khối ngọc như thế, sao có thể không biết được tầm quan trọng.

“Cha là tốt nhất, sẽ không giận đâu.” Cô bé không hề có vẻ bị hù dọa, “Còn lâu muội mới sợ.”

Vất bỏ ngọc bội gia truyền thì dù phụ thân có giỏi nhịn đến đâu nhất định cũng sẽ ảo não. Tiểu nha đầu có chỗ dựa quá mức tự tin, đột nhiên cậu rất muốn để cô bé nếm được đau khổ nên không nói tiếp phần sau, nhìn cô bé rắc đất lên chôn lại, rồi chất cỏ lên đạp đạp mấy phát. Sẽ không ai nghĩ rằng trong vò rượu dưới vòm cây lại có một khối mỹ ngọc không thấy được mặt trời.

Hai mẫu thân nói chuyện rất lâu, bọn họ cũng chơi rất lâu, cậu nhổ cỏ bắt cá, trèo cây bắt chim cho cô bé, nghe cô bé than phiền chữ khó viết, rồi cô bé lại hỏi về mọi thứ ở ngoài tường rào, mong ngóng mới lạ đong đầy cõi lòng.

Nắm tay mẫu thân, cậu từ xa nhìn lại.

Cô bé bùn đất đầy người được nữ nhân váy trắng ôm vào lòng, ngẩng đầu nhìn lên với gương mặt gần như trong suốt, tựa hồ có vẻ hốt hoảng dị thường, muội ấy biết rồi sao? Biết sẽ nhanh chóng đến Tây Kinh, ở dưới một mái hiên với cậu.

Cậu muốn nghe muội hát nữa, có lẽ sẽ chơi cùng muội ấy, tuy có vẻ tùy tiện, nhưng… cũng rất đáng yêu.

Chỉ là đợi rất lâu vẫn không đợi được.

Mãi về sau cậu mới biết, sau ngày hôm đó, nữ nhân kia đã mãi mãi rời khỏi Dương Châu, dẫn theo muội muội cậu chỉ mới gặp một lần đi

mất.

Quay về chỉ có một mình phụ thân, cậu không dám tin vào mắt mình.

Mái tóc đen bạc đi một nửa, chỉ chớp mắt đã già đi rất nhiều, không còn vẻ hăng hái cởi mở của ngày xưa đâu.

Phụ thân không trách mẫu thân một chữ, vẫn rất tốt với bà, từ đấy không rời khỏi Trường An.

Chỉ là… ông không còn cười bao giờ nữa.

Cho đến khi mẫu thân qua đời, phụ thân tiều tụy nhìn linh vị đến xuất thần, cậu mới có dũng khí hỏi.

“Có phải cha… trách mẹ không nên đến Dương Châu không?”

Phụ thân trầm mặc hồi lâu, lần đầu tiên nhắc tới chuyện cũ.

“Mẹ con là một nữ nhân tốt, tuy là Quận chúa tôn quý gả cho cha theo hoàng mệnh, nhưng lại hiền lương thục đức, thông minh hiểu biết, là cha có lỗi, không để bà được hạnh phúc.”

“Vì sao…”

“Là cha đã sai, cha đã hại hai người.” Phụ thân lẩm bẩm như tự nói, cơ thể gầy sọp đi, “Cha nên biết thỏa mãn, Thanh Lạc tốt như thế, gả cho cha rồi quan tâm chu đáo, là thê tử hoàn mỹ nhất.” Im lặng một lúc, giọng dần run rẩy, ông tìm ghế gần đấy ngồi xuống, “… Nhưng nàng… Lúc gặp mặt cha đã biết sai rồi, cha không có tư cách, nhưng… cha muốn nàng ấy, muốn lúc nào cũng ở bên nàng, mãi mãi không rời xa.”

“Cha có thể dẫn dì ấy về nhà, mẹ đã quyết định tiếp nhận rồi…”

Phụ thân mệt mỏi lắc đầu, “… Nàng là công chúa của Ngô Thương quốc ở Nam Việt, tộc nhân đấy vô cùng kiêu ngạo, dù chỉ có một thân một mình cũng tuyệt đối không khuất thân làm thiếp. Cha biết, dù nàng ấy có thích tới đâu thì cũng sẽ không nương thân một nam nhân đã có vợ, nên cha mới nói dối… Cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho cha.”

Cậu mãi mãi không quên được cảnh tượng, ở trước linh bài của mẹ, phụ thân tôn kính như thần… lại bật khóc.

Cũng là lần duy nhất thấy nước mắt của phụ thân.

Khi đó, cậu mới phát hiện phụ thân che giấu đau khổ bao sâu, bị dằn vặt thế nào.

Từ đó về sau, phụ thân thỉnh thoảng sẽ nhắc tới vài chuyện, như đang nhắc nhở cũng như giao phó.

Sinh nhật của Phiên Tiên là ngày mồng tám tháng bảy.

Thích hoa sen, khẩu vị thiên ngọt, làm việc không kiên nhẫn nhưng tư chất thông minh, chỉ nhìn một lần là không quên được.

Dung mạo rất giống mẫu thân nàng, lớn lên ắt sẽ là một mỹ nhân.

Phiên Tiên có thể học võ, xinh đẹp xuất sắc như thế rất dễ dẫn đến phiền toái.

Chỉ mong nàng không biết võ công, bình an vui sướng sống ở nơi nào đó.

Ngộ nhỡ công lực của nàng vượt ra khỏi bình thường, luyện bí thuật của Nam Việt thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nếu quả thật có một ngày như thế…

Phụ thân không nói tiếp, ánh mắt đau thương bận lòng cứ quanh quẩn trong đầu.

Đợi khi cậu lớn lên từng ngày, thì phụ thân cũng càng ngày càng yếu, cuối cùng ngã bệnh, thuốc thang không hiệu quả.

Cậu biết phụ thân vẫn luôn chờ ngày này, bắt đầu từ cái ngày đó của nhiều năm trước, đã chờ tới mức không nhịn được nữa rồi.

Vào khắc cuối cùng của sinh mệnh, trên gương mặt gầy gò chợt nở nụ cười nhạt, cứ nhìn mãi ra ngoài cánh cửa. Loáng thoáng trông thấy quý công tử thúc ngựa dọc Trường An năm đó, tung vó dạo chơi tiết Thanh Minh ngao du núi non, thi thoảng lại liếc nhìn bóng nhạn xứ phồn hoa, từ đây vương vấn không thôi.

Nụ cười càng lúc càng nhẹ, thiếu niên như gió xuân cởi bỏ ràng buộc, tắm trong hồi ức của nhiều năm.

Có cơn gió khẽ lướt qua trước cánh cửa không một bóng người, rèm trướng khẽ động, rồi mọi thứ lại rơi vào tĩnh lặng.

***

Khổ sở tìm kiếm mười sáu năm, đổi lại là bao phen tuyệt vọng.

Phụ thân chuyển mọi sản nghiệp ở Dương Châu đến Tây Kinh, từng ngọn cây cọng cỏ không khác gì, thậm chí cả chuồn chuồn tre đặt đầu giường cũng có, chỉ là không có con diều bướm đã gãy, nghe

nói đó là thứ duy nhất hai mẹ con mang theo lúc rời đi.

Hẳn giờ đây Phiên Tiên đã hai mươi, có lẽ đã sớm gả làm vợ người ta, không biết công tử nhà nào được hưởng thụ như thế, hoạt bát tinh nghịch, xinh đẹp phóng khoáng, hẳn sẽ sống hạnh phúc lắm.

Cho nên… nhất định đó không phải là muội ấy.

Cô gái ấy quá lạnh lẽo, không lúc nào là không phòng bị. Chỉ mới mười ba mười bốn tuổi nhưng trong mắt lại thê lương lạnh băng, không hề có chút cảm tình. Trên người đối phương có hơi thở vô cùng nguy hiểm, y không muốn ra tay lại mơ hồ có phần thất vọng, chuyến này đến Dương Châu chắc lại tìm nhầm người rồi.

Tam công tử Tạ gia Tạ Vân Thư, cũng là một người kỳ lạ.

Tướng mạo nhân phẩm tất cả đều không thể bắt bẻ, vô cùng anh tuấn, chỉ có chuyện tình cảm là khiến người ngoài chỉ trích, dù là ai cũng có thể nhận ra quan hệ kỳ diệu giữa hai người họ. Tin đồn giữa phố phường thật kỳ lạ, đối tượng lại là cô gái không tầm thường như thế, đúng là… có ý sâu xa.

Nàng không biết Phiên Tiên.

Bất kể là gì thì cũng không thể liên hệ đến cô bé của năm đó được.

Nhưng… mọi bằng chứng đều chứng minh sự thật.

Thốn Quang, con diều bướm, võ công vượt xa tuổi tác, cơ thể không bao giờ lớn, Tuyết sứ ở Thiên Sơn, hài cốt nữ nhân trong vò ngọc…

Người nằm trong quan tài không một chút máu, ảm đạm như đèn sáp…

Sao Phiên Tiên lại trở nên thế này.

Y cứ nghĩ nàng sẽ sống tốt, không ai sẽ nhẫn tâm đối xử tệ bác với cô bé đáng yêu đó cả, nàng nên không buồn không lo cười vui vẻ mới đúng, chứ không phải là người không còn sức sống lạnh lùng chờ đón cái chết thế này.

Muội muội tìm suốt mười sáu năm…

Nếu như phụ thân còn sống…

Mở ra báo cáo bí mật truyền từ Tây Vực đến, cũng như kiểm lại mọi dấu chân của nàng. Như thể bàn chân trần đã đi qua đất đá đầy gai rất lâu rất lâu, mỗi một bước là máu tươi đầm đìa. Nàng luyện đến tầng cuối của bí thuật nguy hiểm như thế, y có thể đoán được nàng đã trả cái giá nhường nào.

Nhớ đến con diều bướm cùng Thốn Quang nằm trong tay áo, nhưng lại nàng lên tiếng chối bỏ, nhất quyết cắt đứt mọi liên can. Nàng thật sự không quan tâm, không quan tâm mình đã từng là ai, không quan tâm còn có người thân hay không, quên đi thân phận, vất đi cái tên, bỏ mặc tương lai.

Đôi mắt đen láy vừa lạnh lùng lại đầy kiên quyết.

Những chuyện đã trải qua trong quá khứ, y không hỏi nàng một chữ, cũng biết mình không có tư cách.

Thậm chí còn không có tư cách phế bỏ võ công của nàng, chỉ phối hợp với Phó thiên y dốc sức tìm thuốc chữa.

Y đã trông thấy cảnh phản phệ phát tác, cơn đau hành hạ kéo dài vô

tận, nhưng nàng vẫn cố gắng chống cự, im lặng chịu đựng không hề lên tiếng.

Bảo bối trong tim được phụ thân nâng trong tay thương yêu, ngay đến luyện đàn cũng không nỡ, vậy mà dưới cái gió sương buốt giá ở đại mạc vô tình, chẳng hề nhỏ lấy một giọt lệ.

Nếu có thể, y rất muốn trút ra tất cả để chuộc lấy thời gian mười sáu năm qua.

Muội muội… kiêu ngạo, xinh đẹp, cô độc vùng vẫy sống sót của y.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 101: Ngoại truyện 3

Nến bạc khẽ cháy, một giọt sáp lăn xuống, từ từ đọng lại trên giá cắm nên sáng loáng.

Cô bé thấy lạnh, mơ hồ tỉnh dậy dụi mắt, dịch lại gần mẫu thân hơn.

Nữ nhân xinh đẹp yếu ớt nằm trên giường, ánh mắt u ám đã không còn tiêu cự. Cô bé siết chặt chăn giương mắt nhìn lên, thấy đôi môi tái nhợt của mẫu thân khô đi thì vội nhảy xuống giường, leo lên băng ghế rót một ly nước, run run bưng qua.

“Mẹ ơi, nước.”

Ánh mắt lạnh băng khẽ động, chợt sự ấm áp tràn ra, “Phiên Tiên ngoan, mẹ không khát.”

Cô bé ngẩn ngơ, ngoan ngoãn đặt ly xuống, chui vào cạnh mẹ san sẻ độ ấm.

“Mẹ ơi, bao giờ thì chúng ta có thể rời khỏi nơi này ạ?”

Nữ tử im lặng không đáp, chỉ khẽ nghiêng đầu dựa vào mái tóc mềm mại của con gái.

“Ở đây lạnh quá.” Cô bé bĩu môi than, “Con nhớ nhà.”

Giương mắt nhìn mặt mẹ, cô bé lại thấp giọng hỏi, “Thật sự không thể gặp lại cha ạ?”

“Phiên Tiên có hối hận không?” Giọng nữ tử rất dịu dàng, cúi đầu nhìn gương mặt non nớt.

Cô bé nhớ lại câu hỏi của mẫu thân trước khi rời đi, bèn lắc đầu, “Phiên Tiên muốn ở với mẹ cơ, cha là nam mà, còn mẹ không thể không có người ở cạnh được.” Nói tới nói lui, đôi mắt sáng chợt nháy một cái, ủ rũ, “Nhưng con cũng rất nhớ cha.”

“Là lỗi của mẹ.” Nữ tử nói nhỏ, vô cùng hối hận, “Mẹ nên để con ở lại Dương Châu mới phải.”

“Mẹ!” Cô bé sợ hãi, thấy mẫu thân khóc thì vội vã giơ tay ra lau, “Sao mẹ lại khóc ạ, là con không tốt, con không nhớ cha nữa, mẹ đừng khóc mà…”

Cố nén đi cơn chua xót trong lòng, đôi mắt ngấn lệ nhìn thẳng vào bé con, không dám nghĩ đứa bé này sẽ phải đối mặt với số mệnh thế nào. Dù rất được yêu thương cưng chiều, nhưng Phiên Tiên lại rất hiểu chuyện, một năm nay đi theo nàng sống đầu đường xó chợ phải chịu không ít khổ sở, vậy mà còn thường xuyên an ủi mẫu thân, sợ nàng đau lòng nên lúc nào cũng giả làm mặt hề, thậm chí còn không nhắc đến phụ thân mà mình không muốn rời xa nhất.

Là lỗi của nàng, chỉ vì bản thân ích kỷ mà đưa con rời xa sự bảo vệ tỉ mỉ chu đáo, để rồi bị bắt đến nơi quỷ quái này, không còn đường lẩn trốn.

Nàng không quan tâm mình sống chết ra sao, nhưng… Phiên Tiên phải biết làm thế nào đây.

Gã giáo vương đó đã nói rất rõ, nếu không theo thì không biết Phiên Tiên sẽ gặp chuyện đáng sợ cỡ nào, nhưng theo thì sao đây.

Trong đôi mắt sáng ẩn chứa tia sáng lạnh lẽo.

Dù để mặc kẻ khác dày vò cũng không giữ được con gái. Võ công của nàng đã hỏng rồi, đã không thể luyện lại nữa, không có sức mạnh, chỉ có thể rơi vào kết quả bi thảm trong hố ma này. Dung mạo Phiên Tiên quá đẹp, đến khi lớn lên ắt sẽ bị dòm ngó, chắc chắn không thể nào chạy thoát được bàn tay dâm tà.

Chỉ cần nàng còn sống, Phiên Tiên sẽ trở thành quân cờ khống chế nàng, hay là hơn mười năm sau, nàng lại biến thành quân cờ khống chế Phiên Tiên… Ánh mắt lạnh lùng như chọc thủng vách tường, nhìn thấy tình cảnh ở sân uyển khác.

Nếu nàng chết, có lẽ Phiên Tiên sẽ bị giữ lại đây nuôi giưỡng, lớn lên thành nữ nhân trong Mị viên, trở thành công cụ để đám nam nhân thỏa sức hưởng lạc, nhưng… có thời gian, có cơ hội, có lẽ có thể thoát được…

Phiên Tiên mới năm tuổi, một mình phải sinh tồn trong hoàn cảnh đáng ghét nơi này…

Nàng khó nhọc vuốt ve gò má con gái, quyến luyến không buông.

Nếu người kia biết con gái lưu lạc đến đây, ắt hẳn sẽ đau thấu tim gan. Liệu lúc này có còn đang vô vọng tìm kiếm? Lúc rời đi, có phải nàng nên để lại lời vài câu, nói cho chàng biết mình không hề hận chàng?

Dù chàng đã lừa nàng.

Che giấu thực tế đã có vợ con, nhưng lại cho nàng cuộc sống mấy năm như trong mơ, cho nàng một bảo bối đáng yêu thế này, nàng thật sự không hận chàng. Lúc đi lại như chạy trốn hơn, nàng không

dám đem theo bất cứ thứ gì có ký ức về chàng, chỉ có con nhỏ còn thơ là không nỡ bỏ.

Xin lỗi chàng, thiếp sắp chết rồi.

Xin lỗi chàng, đã để chàng đau lòng.

Thiếp xin lỗi vì đã đem Phiên Tiên chàng yêu thương nhất rời đi, rồi lại đưa con đến nơi địa ngục này.

“Phiên Tiên.” Âm thanh êm ái khẽ gọi.

“Mẹ?”

“Hứa với mẹ một chuyện nhé.”

“Gì ạ?”

“Dù sau này có xảy ra chuyện gì, con cũng không được tự làm thương bản thân, cũng không được tự vẫn.”

“Tự vẫn là gì ạ?” Đứa bé u mê không hiểu.

“Hứa với mẹ nào.”

“Vâng.”

“Ngoài hóa nhập vào thánh hồ thì người Thương Ngô quốc không thể tự vẫn, nếu không sau khi chết thần hồn mãi mãi bị lửa thiêu đốt, nếu con tự vẫn, mẹ sẽ vào địa ngục thay con, nhớ rõ đấy.”

“Mẹ…” Cô bé run run không hiểu lắm, nhưng lại cảm thấy sợ.

“Phiên Tiên đừng sợ nào.” Nữ nhân hôn lên trán con, sắc mặt tái mét nhưng rất bình tĩnh, “Mẹ sẽ tạm thời phong tỏa trí nhớ của con, nhớ quá nhiều sẽ làm con chịu khổ.”

Nàng đọc lại khẩu quyết công pháp, giảng giải rất tỉ mỉ, lại để con gái lặp lại một lần, cho tới khi chắc chắn đã nhớ làu làu thì mới dặn dò tiếp.

“Công phu này rất nguy hiểm, sau này lúc luyện nhất định phải cẩn thận, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì không được luyện tới cùng. Khi đã thoát khỏi hiểm cảnh sống yên bình, thì đừng do dự gì cả, lập tức phế nó đi, nếu không nó sẽ hại ngược lại mình. Sau khi về cha sẽ bảo vệ con.”

Cô bé cái hiểu cái không gật đầu, nhìn vào gương mặt đầy thương yêu lại không đành lòng của mẫu thân.

Nến đã cháy hết, trên cửa sổ lộ ra ánh nắng ban mai, nữ nhân đưa mắt nhìn rồi lại cúi đầu.

“Phiên Tiên, tha thứ cho mẹ vì đã để con chịu khổ nhiều như thế.” Đôi mắt đong đầy thương yêu ấm áp nhìn con gái cưng, “Sau này nhớ lại nhất định con sẽ rất khổ sở, nhưng con phải nhớ kỹ đây là ý của mẹ, mẹ mượn tay con tự vẫn thì mới không xuống hỏa ngục, là con giúp mẹ, dù người khác có nói thế nào thì con cũng không sai.”

Nhìn con gái dần hoảng sợ, nàng lại không muốn rời xa.

“Phiên Tiên, hôn mẹ nào.”

Cô bé nghe lời tiến lại gần hôn lên mặt mẹ, đang định mở miệng thì con ngươi xinh đẹp bỗng lấp lánh ánh nước, rồi trong nháy mắt trở nên trống rỗng.

Soạt.

Nàng đột nhiên bật người ra, một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống trán.

Trong khoảnh khắc giá nến cắm thẳng vào ngực, trên tay dường như lưu lại dòng máu ấm áp.

Trái tim đập mạnh cuồng loạn, vô số hình ảnh rời rạc chạy quanh trong não, trí nhớ bị phong tỏa nhiều năm trước bỗng chợt tuôn trào, cơ thể bất giác run rẩy.

“Ca Dạ!” Thiếu niên đỡ vai nàng ngạc nhiên hô lên, “Muội sao thế?”

Bả vai gầy gò run lên, sắc mặt tái nhợt đến dọa người, y chưa từng thấy nàng có vẻ thất thố như thế lần nào.

Đầu đau nhức liên hồi, bên tai vo ve ầm ĩ không nghe thấy gì, chỉ có dung nhan yên tĩnh của mẫu thân, đôi mắt sáng lại dần mất đi thần thái, tựa như đóa hoa trắng lìa cành, cánh tay vô lực rũ xuống.

“Ca Dạ!” Trong bóng tối như có người đang gọi.

Ca Dạ?

Không đúng, nàng là Phiên Tiên mà.

Rõ ràng… Mơ màng cụp mắt xuống, chìa đôi tay bé nhỏ ra, trên ngón tay có vết chai mỏng và cả màu đỏ tươi đầy đáng sợ.

Máu của ai thế này?

Nàng nhảy ra khỏi sơn động đang ẩn náu, rồi lại nhảy lên một cây

nôn mửa liên tục, nôn ra cả dịch mật, mà chóp mũi vẫn ngửi thấy mùi máu tanh.

“Ca Dạ!”

Trong cơn hoảng hốt tìm một con suối, ra sức rửa tay rửa mặt, từng dòng máu tan ra trong nước rồi biến mất. Rốt cuộc nàng cũng dừng tay, mặt nước trong vắt như gương, phản chiếu gương mặt của một cô gái.

Là ai?

Cô gái chừng mười tuổi này là ai?

Thiếu niên lo lắng đứng sau lưng là ai?

Rõ ràng nàng chỉ mới năm tuổi… Mẫu thân…

Không cách nào nghĩ tiếp nổi, bóng tối nặng nề bao trùm lấy nàng.

“Ca Dạ, tỉnh lại đi, muội đã ngủ cả ngày rồi.” Có người vỗ vào mặt nàng.

Cuối cùng cũng cựa mình dậy từ trong uể oải nặng nề, mơ hồ nhớ lại chuyện đã qua.

Nàng… đã dùng đôi tay này giết chết mẫu thân.

Nàng là Ca Dạ.

Nàng đã mười một tuổi.

Mù mờ nhìn thiếu niên lo âu, nàng thốt ra một cái tên.

“… Hoài Y…”

“Đang ngủ ngon giấc lại đột nhiên nhảy cẫng lên, tự dưng sợ hãi rồi lập tức bất tỉnh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Thiêu niên đặt tay lên trán nàng, vẫn không yên tâm, “Có phải thời gian này truy sát căng quá nên làm muội rối loạn không?”

Còn chưa kịp đợi được câu trả lời thì trong cánh rừng gần đó truyền đến tiếng nhổ cỏ, mấy mũi tên cắm thẳng vào cạnh họ, không kịp hỏi tiếp, y lập tức kéo cô gái lắc mình bay đi.

“Chạy!”

Ngơ ngác nhìn truy binh đằng đằng sát khí sau lưng, nàng lảo đảo đi theo, cơ thể nhẹ bẫng khiến mọi thứ không hề khó nhọc, đằng trước lại xuất hiện thêm mấy người, thiếu niên hừ một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ, ánh kiếm sáng tuyết chém đến, chỉ thoáng chốc mưa máu văng đầy.

“Ca Dạ, rốt cuộc muội làm sao thế?” Thiếu niên ôm lấy cánh tay bị thương, ngạc nhiên nhìn người trên cây, “Thậm chí còn không đối phó được mấy tên này.”

Nàng yếu đuối che mặt, như thế nào cũng không nói ra được, tay run tới nỗi không thể nhấc được kiếm.

Đây là thanh kiếm nàng quá quen thuộc từ lúc còn nhỏ, là vật quý giá được mẫu thân cất giữ cẩn thận, một năm trước ma xui quỷ khiến lại vào tay nàng, không biết đã lấy đi bao nhiêu tính mạng.

Cả người nhuộm đầy máu, dù tắm mấy cũng không rửa trôi được máu đỏ.

Mẫu thân đã đoán đúng hết rồi, chỉ là không nghĩ đến nàng sẽ được huấn luyện trở thành một sát thủ máu lạnh vô tình.

“Ca Dạ.” Thiếu niên nâng mặt nàng lên, dò xét đôi mắt đen đầy hỗn loạn, “Không thể tiếp tục vậy được, nếu không thì khó mà sống để về lắm, chí ít còn có ba toán truy binh, dựa vào một mình ta không được.”

“Ta biết…” Nàng vô cùng hận mình, âm thanh thốt lên đều phát run.

Ánh mắt của Hoài Y vừa nghi ngờ lại lo lắng, nàng không dám nhìn thẳng vào mắt, cúi gục đầu như trốn tránh.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy thiếu niên thở dài một tiếng rồi im lặng, dẫn nàng đến mé nước rửa sạch hai tay, rồi lại lấy lương khô đưa nàng, “Ăn chút gì trước đi, đã một ngày muội chưa ăn gì rồi.”

Nàng nghẹn họng, gặm mấy cái vô vị, vách dạ dày mỏng quặn thắt không muốn tiếp nhận, mùi vị của thịt khô trở nên vô cùng buồn nôn, nàng cố sức nuốt xuống, nhưng vẫn không nhịn được nôn cả ra ngoài. Quả thật không ăn gì, khó chịu đến chết cũng chỉ nôn ra được mấy ngụm nước, Hoài Y lần nữa cứng người.

Nàng thờ thẫn đi theo người trước mặt, biết bản thân đã trở thành kẻ phiền toái.

Mấy lần vòng vây ập đến đều do Hoài Y che chở nàng, nàng không thể dùng nổi kiếm, không ăn được thịt tươi, thậm chí còn sợ máu. Nhưng như thế mà vẫn là Thất Sát, chính nàng cũng cảm thấy vô cùng tệ hại.

Hoài Y hỏi rất nhiều lần, song nàng lại chẳng biết phải nói ra sao.

Nàng không muốn quay về Thiên Sơn, muốn chạy trốn thật xa, chạy tới nơi không có ác mộng không còn giết hại, trốn tránh thực tế đáng sợ.

Nhưng nàng không thể làm như vậy, Hoài Y phải trở về, nàng đi rồi thì Hoài Y làm sao đây.

Hơn nữa… nàng có thể đi đâu đây.

Nàng vẫn còn nhớ phụ thân, cũng biết nhà ở Dương Châu, nhưng vậy thì sao.

Đã qua nhiều năm rồi, ai có thể chắc chắn phụ thân còn nhớ nàng không, cả ca ca kia.. nhất định sẽ khiến phụ thân thích hơn nàng… Nàng đã giết mẫu thân, không một ai sẽ tha thứ.

“Ca Dạ!” Thiếu niên bỗng ôm lấy nàng lăn xuống sườn núi, rừng cây rậm rạp che đi tầm mắt của kẻ truy lùng, bọn họ lẳng lặng ẩn nấp, cho đến khi kẻ tìm kiếm rời đi hẳn.

Y giữ vai nàng, hô hấp ở ngay bên tai, nhịp tim đập đều đặn. Đây là đồng bạn cùng xông ra từ Tôi Phong doanh, lén để nàng gọi tên thật của y, nói như vậy sẽ không quên mình là ai. Mà hôm nay nàng nhớ lại quá khứ, lại thật sự làm liên lụy.

Hoài Y im lặng nhìn cô gái bên người, cơ thể nhỏ bé vẫn đang run rẩy, không còn sự quả quyết bình tĩnh thường ngày, y không hiểu điều gì đã khiến nàng thay đổi trong một đêm, trở nên khiếp sợ, lùi bước, như một đứa trẻ thông thường.

Nàng thật nhỏ.

Trên danh nghĩa nàng là chủ nhân của y, sự vô tình thường ngày

khiến y quên mất nàng vẫn còn là một đứa trẻ, nếu không phải ở Ma giáo đáng chết thì nàng hẳn sẽ học thêu học đàn, chơi đùa vui vẻ với những người bạn đồng trang lứa.

Mà thực chất nàng lại là tinh hoa trong số sát thủ, dõi mắt khắp các nước Tây Vực không một ai dám xem thường, che giấu dưới tướng mạo yếu đuối đáng yêu này là sự tôi rèn trải qua trăm ngàn băng sương. Rốt cuộc là ác mộng thế nào lại khiến nàng mất đi kiềm chế, hoàn toàn lệ thuộc vào sự bảo vệ của y, yếu đuối cùng cực?

Đường về chuyến này vô cùng vất vả.

Nhưng…

Y rất muốn cứ thế mãi.

Có điều với dáng vẻ này thì nàng không thể sinh tồn trong giáo được.

Trải qua hiểm trở, khó khăn lắm mới về Thiên Sơn, nhưng nàng vẫn không khôi phục.

Cũng may mọi thứ vẫn như trước, ngoài y ra, không một ai biết nàng đã thay đổi, không biết tình hình trước mắt phải kéo dài bao lâu. Y sốt ruột tìm kiếm, thấy nàng đêm khuya cuộn tròn người dưới chân giường mới biết nàng vẫn chưa thoát khỏi ác mộng, gương mặt nhỏ nhắn đầm đìa mồ hôi, nhưng vẫn không chịu nói rốt cuộc đã mơ thấy gì.

“Không phải sợ.” Y chỉ có thể nhẹ dỗ, trong bóng tối dày đặc trước bình minh, nhẹ nhàng trấn an người thất thường bên cạnh, “Ta ở đây.”

“… Hoài Y…” Âm thanh yếu ớt như con thú nhỏ bị thương.

Qua một lúc lâu, âm thanh đứt quãng lại vang lên.

"… Ta không giết được người nữa rồi, ta không có cách nào… Cứ nhắm mắt lại, là ta lại thấy…" Giọng nói yếu ớt tắc nghẽn, "… Thật xin lỗi…"

Nàng không nói ra được, không nói được chuyện mình đã từng làm, không tưởng tượng nổi sự chán ghét trong mắt Hoài Y, chỉ biết cúi thấp đầu. Y không lên tiếng, dắt nàng đến dưới vòm cây trong đình, cơn gió mát thổi qua, cảm xúc dần lắng lại.

"Ca Dạ." Y gọi khẽ, "Ngẩng đầu lên."

Một lúc lâu sau, nàng từ từ ngẩng lên, trên không trung nặng nề là sao sáng rải rác đầy trời, đôi mắt xán lạn hoa lên, chợt một vì sao rơi xuống như đom đóm, mang theo một đường sáng bạc biến mất ở dãy núi. Máu tươi quanh quẩn nay đã biến mất, sự yên tĩnh quá mức khiến lòng run lên, lại không phát hiện thì ra trong bóng đêm lại có một khắc trầm lặng tuyệt đẹp như vậy.

"Ca Dạ, muội và ta đều không ở đây, có cơ hội thì cùng nhau trốn đi."

Ánh sao dịu dàng vẩy lên người thiếu niên, hiểu mà thương tiếc, dưới tàng cây mỉm cười chìa tay ra.

"Chúng ta cùng đi nhé, rời khỏi nơi quỷ quái này."

Bỗng nàng nghẹn ngào, nhào vào ngực y gật đầu thật mạnh.

***

Nàng ôm chặt y như muốn khảm y vào ngực, chia sẻ cơn đau đến tê

tâm liệt phế, không ngừng lau đi vệt máu ri ra nơi khóe miệng. Thiếu niên cuộn chặt mình giật giật liên hồi, đau nhức khôn lường đã đập tan thần trí, khiến cánh tay nàng xuất hiện vết bầm.

"… Xin lỗi, ta…"

"Hoài Y, Hoài Y…" Nàng nức nở trấn an, lại không dám cao giọng, "Huynh cố nhịn đi, ta đi xin Giáo vương."

"… Vô dụng thôi… Xin lỗi…" Đôi mắt thiếu niên đỏ thẫm ghê rợn, trào ra nỗi đau tuyệt vọng, "Ta không giúp được muội… Trái lại càng khiến muội khổ sở…"

Một giọt nước mắt nhỏ xuống gương mặt tái nhợt, rồi lại thêm giọt nữa, mang theo thân nhiệt rơi vào cõi lòng thiếu niên.

"Đừng khóc." Y cật lực nhìn hai mắt ngấn lệ, "… Sau này không được khóc nữa, tự muội… trốn đi… đến Trung Nguyên… Đừng ở đây…"

"Hoài Y…" Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, nhưng dù làm gì cũng không lau sạch máu rỉ ra.

"…Ca Dạ… Giúp ta…" Thiếu niên đau tới nỗi ngũ quan vặn vẹo, "… Đừng để ta… Phải chết khó coi."

"Hoài Y!"

"… Giúp ta…"

Ánh mắt bi thương như thế, rốt cuộc nàng cũng rút kiếm ra, thân kiếm không ngừng run rẩy.

“… Xin muội…” Y không nói nổi nữa, cơn đau không thuộc về mình cắn nuốt tâm thần, hai tay giữ lấy cần cổ mảnh khảnh. Nàng dần dần khó thở, mơ hồ nhìn gương mặt mất sạch lý trí khép lại hai mắt.

Tay… chậm rãi buông xuống, rũ xuống yếu ớt.

Gương mặt khôi phục bình tĩnh, sắc máu đỏ đáng sợ rút đi, đôi ngươi ấm áp chứa đầy áy náy khó bỏ. Thiếu niên thanh tú trong sáng này sẽ không còn mở miệng nữa.

Nàng ngơ ngác nhìn mãi, ôm lấy cơ thể còn dư lại chút độ ấm, một hồi lâu vẫn không buông.

Gió thổi khô lệ đọng trên mặt.

***

“Ca Dạ.”

“Có thuộc hạ.”

“Ảnh vệ của ngươi đâu?”

“Đã bị thuộc hạ giết rồi.”

“Vì sao?”

“Hắn một lòng muốn chạy trốn về Trung Nguyên, giam lại thì quá phiền toái.”

“Ồ?”

“Dù gì hắn cũng vô dụng, xin giáo vương tha thứ cho Ca Dạ vì đã tự

ý làm bậy.”

“Thôi, dù gì cũng chỉ là một kẻ Trung Nguyên, giết thì giết.”

“Đa tạ giáo vương khoan hồng.”